STEPHEN KING
OWEN KING

UYUYAN GÜZELLER

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

SLEEPING BEAUTIES

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING & OWEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM/HAZİRAN 2018/İSTANBUL
2. BASIM/TEMMUZ 2018/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 2417 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Bağlar Mah. Yalçın Koreş Cad. 63. Sok.
No: 5 K. 1 - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING
OWEN KING

UYUYAN GÜZELLER

Türkçesi
Esat Ören

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Sandra Bland'ın anısına

KARAKTERLER

DOOLING COUNTY

- Truman “Trume” Mayweather, 26, metamfetamin üreticisi
- Tiffany Jones, 28, Truman’ın kuzeni
- Linny Mars, 40, Dooling Emniyeti Müdürlüğü, sevkiyat görevlisi
- Lila Norcross, 45, Dooling Emniyet Amiri, Şerif
- Jared Norcross, 16, Lila ve Clint’in oğlu, Dooling Lisesi birinci sınıf öğrencisi
- Anton Dubcek, 26, Havuzcu Anton LLC, sahibi ve işletmecisi
- Magda Dubcek, 56, Anton’un annesi
- Frank Geary, 38, Dooling County hayvan kontrol memuru
- Elaine Geary, 35, İyi niyet gönüllüsü ve Frank’ın eşi
- Yaşlı Essie, 60, evsiz bir kadın
- Terry Coombs, 45 Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı
- Rita Coombs, 42, Terry’nin eşi
- Roger Elway, 28, Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı
- Jessica Elway, 28, Roger’in eşi
- Platinum Elway, 7 aylık bebek, Roger ve Jessica’nın kızı
- Reed Barrows, 31, Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı

- Leanne Barrows, 32, Reed'in eşi
- Gary Barrows, 2, Reed ve Leanne'nin oğlu
- Drew T. Barry, 42, Drew T. Barry Indemnity (Sigorta Şkt.) Sahibi
- Vern Rangle, 48, Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı
- Elmore Pearl, 38, Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı
- Rupe Wittstock, 26, Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı
- Will Wittstock, 27, Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı
- Dan "Treater" Treat, 27, Dooling Emniyet Müdürlüğü görevlisi, Şerif Yardımcısı
- Jack Albertson, 61, Dooling Emniyet Müdürlüğü'nden emekli
- Mick Napolitano, 58, Dooling Emniyet Müdürlüğü'nden emekli
- Nate McGee, 60, Dooling Emniyet Müdürlüğü'nden emekli
- Carson "Country Strong" Struthers, 32, eski Altın Eldiven boksörü
- Koç JT Wittstock, 64, Dooling Lisesi Warriors basketbol takımı koçu
- Dr. Garth Flickinger, 52, estetik cerrah
- Fritz Meshaum, 37, motor tamircisi
- Barry Holden, 47, kamu avukatı
- Oscar Silver, 83, yargıç
- Mary Pak, 16, Dooling Lisesi birinci sınıf öğrencisi
- Eric Blass, 16, Dooling Lisesi birinci sınıf öğrencisi
- Curt McLeod, 16, Dooling Lisesi birinci sınıf öğrencisi
- Kent Daley, 16, Dooling Lisesi birinci sınıf öğrencisi
- Willy Burke, 75, gönüllü itfaiyeci
- Dorothy Harper, 80, emekli
- Margaret O'Donnel, 72, Gail'in ablası, emekli

- Gail Collins, 68, Margaret'ın kız kardeşi, bir dişçinin muayenehanesinde sekreter.
- Bayan Ransom, 77, fırın sahibi
- Molly Ransom, 10, Bayan Ransom'ın torunu
- Johnny Lee Kronsky, 41, özel dedektif
- Jaime Howland, 44, iletişim profesörü
- Eva Black, otuz yaşında gösteriyor, bir yabancı

HAPİSHANE

- Janice Coates, 57, Dooling Kadınlar Hapishanesi Müdürü
- Lawrence "Lore" Hicks, 50, Dooling Kadınlar Hapishanesi Müdür Yardımcısı
- Rand Quigley, 30, Dooling Kadınlar Hapishanesi görevlisi
- Vanessa Lampley, 42, Dooling Kadınlar Hapishanesi görevlisi; 2010 ve 2011 Ohio Valley 35-45 yaş grubu Bilek Güreşi Şampiyonu
- Millie Olson, 29, Dooling Kadınlar Hapishanesi görevlisi
- Don Peters, 35, Dooling Kadınlar Hapishanesi görevlisi
- Tig Murphy, 45, Dooling Kadınlar Hapishanesi görevlisi
- Billy Wettermore, 23, Dooling Kadınlar Hapishanesi görevlisi
- Scott Hughes, 19, Dooling Kadınlar Hapishanesi görevlisi
- Blanche McIntyre, 65, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde Sekreter
- Dr. Clinton Norcross, 48, Dooling Kadınlar Hapishanesi Kıdemli Psikiyatri Uzmanı ve Lila'nın eşi
- Jeanette Sorley, 36, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4582511-1 numaralı mahkûm
- Ree Dempster, 24, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4602597-2 numaralı mahkûm
- Kitty McDavid, 29, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4603241-2 numaralı mahkûm

- Angel Fitzroy, 27, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4601959-3 numaralı mahkûm
- Maura Dunbarton, 64, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4028200-1 numaralı mahkûm
- Kayleigh Rawlings, 40, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4521131-2 numaralı mahkûm
- Nell Seeger, 37, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4609198-1 numaralı mahkûm
- Celia Frode, 30, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4633978-2 numaralı mahkûm
- Claudia "Dinamit Vücut" Stephenson, 38, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nde 4659873-1 numaralı mahkûm

DİĞERLERİ

- Lowell "Little Low" Griner, 35, kanun kaçağı
- Maynard Griner, 35, kanun kaçağı
- Michael Morgan–Coates, 26, muhabir, News-America
- Kinsman Brightleaf (Scott David Winstead Jr.), 60, Bright Ones papazı
- Bir tilki, 4-6 yaşları arasında

Zengin ya da fakir, akıllı veya aptal
Olman hiç fark etmez.
Bu köhne dünyada bir kadının yeri
Bir erkeğin parmak ucundadır.
Kadın olarak doğmuşsan
Kaderinde incinmek vardır.
Çiğnenmek için, yalan söylenmek için
Aldatılmak için
Ve pislik muamelesi görmek için
Yaratılmışsındır.

–Sandy Posey, "Born a Woman"
Şarkının sözleri: Martha Sharp

Ben de senin bir ışık karesiyle uğraşmadan edemeyeceğini söylüyorum!

–Reese Marie Dempster, 4602597-2 numaralı mahkûm,
Dooling Kadınlar Hapishanesi

Onu uyardık. Ona açıklamalar yapıldı.
Ama yine de inat etmeyi sürdürdü.

–Senatör Addison "Mitch" McConnel'in Senatör
Elizabeth Warren hakkında söyledikleri.

UYUYAN GÜZELLER

Güve, Evie'yi güldürüyor. Onun çıplak koluna konunca Evie işaretparmağıyla güvenin kahverengi, gri kanatlarına dokunuyor. Güve havalanıyor. Yukarıya, yukarıya uçuyor ve Evie'nin oturduğu yerdeki yeşil yaprakların yedi metre üstüne süzülen güneş ışığı içinde gözden kayboluyor.

Yanındaki ağaç tomruğunun ortasındaki kara bir delikten bakır kırmızısı bir ip sızıyor ve ağacın kabukları arasından kıvrılarak ilerliyor. Evie bu yılana güvenmiyor. Belli ki, daha önce onunla bir sorun yaşamış.

Evie'nin güvesiyle birlikte on bin yoldaşı bir ağacın tepesinden kum rengi bir bulut halinde yükseliyor. Bu sürü gökyüzünde dalgalanarak çayırın diğer tarafındaki çamlara doğru uçuyor. Evie de onların ardından gitmek için ayağa kalkıyor. Ayaklarının altındaki kuru yapraklar çıtırdarken, bel hizasındaki otlar çıplak tenini sıyırıyor. Perişan görünümlü ağaçlığa yaklaşırken kimyasal kokular burnuna geliyor –amonyak, benzen, petrol ve daha pek çoğu– ve o ana kadar içindeki, varlığından habersiz olduğu ümidini kaybediyor.

Ayak izlerinden saçılan ağlar sabah güneşi altında ışıldıyor.

BİRİNCİ KISIM

O ESKİ ÜÇGEN ZİL

Kadınlar hapishanesinde
yetmiş kadın var
onların yanında olmayı isterdim.
O zaman o eski üçgen zil
Royal Kanalı'nın kıyıları boyunca çınlayabilirdi.

–Brendan Behan

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Ree, Jeanette'e, pencereden gelen ışık karesini hiç seyrettin mi, diye sordu. Jeanette, hayır, dedi. Ree ranzanın üstünde, Jeanette altındaydı. İkisi de kahvaltı için hücre kapısının açılmasını bekliyordu.

Göründüğü kadarıyla Jeanette'in hücre arkadaşı bu ışık karesini epeydir incelemekteydi. Ree bu karenin pencerenin karşısındaki duvarda başladığını, aşağıya doğru yavaşça kayıp masanın üstüne geldikten sonra yere indiğini söylemişti. Şu anda Jeanette'in gördüğü gibi, zeminin tam ortasında parlamaktaydı.

"Ree," dedi Jeanette. "Bir ışık karesiyle uğraşacak değilim."

"Ben de senin bir ışık karesiyle uğraşmadan edemeyeceğini söylüyorum!" Ree artık eğlendiğinin belirtisi olan kaz sesini çıkardı.

Jeanette, "Peki," dedi. "Her ne haltsa." Hücre arkadaşı biraz daha kaz sesi çıkardı.

Ree fena kız değildi, ama küçük bir bebek gibiydi, sessizlik onu ürkütüyordu. Kredi kartı dolandırıcılığı, resmî belgede sahtecilik ve satma amaçlı uyuşturucu bulundurma suçlarıyla mahkûm olmuştu. Bu işlerin hiçbirinde başarılı olamadığı için buradaydı.

Jeanette taksirle adam öldürmeden hüküm giymişti; 2005 yılında bir kış gecesi kocası Damian'ın kasığına bir tornavida saplamıştı. Adam sarhoş olduğu için gidip koltuğa oturmuş ve kan kaybından ölmüştü. Tabii Jeanette de epey sarhoştu.

"Saate de bakıyordum," dedi Ree. "Zaman tuttum. Işığın pencereden yerdeki son noktasına varması yirmi iki dakika sürüyor."

"*Guinness Rekorlar Kitabı* için başvurmalısın," dedi Jeanette.

"Dün gece rüyamda Michelle Obama'yla, çikolatalı pasta yemem hakkında konuştuk; bana çok kızdı, 'Bu seni çok şişmanlatır, Ree!' dedi. Ama o da o pastadan yiyordu." Ree kaz sesi çıkardı. "Yoo, öyle bir rüya görmedim. Uydurdum. Aslında eski bir öğretmenimi gördüm. Bana ikide bir doğru sınıfta olmadığımı söylüyor, ben de ona, doğru sınıftayım, diyordum. Bir süre ders anlattıktan sonra yine bana doğru sınıfta olmadığımı söylüyor, ben de hayır, diyordum. Bu iş böyle devam edip durdu. Çok sıkıcı bir şeydi. Sen rüyanda neler görürsün, Jeanette?"

"A..." Jeanette hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Yeni ilaçları onun uykusunu ağırlaştırıyordu galiba. Daha önceleri arada bir Damian'la ilgili kâbuslar görürdü. Öldükten sonraki sabah nasıl görünüyorsa öyleydi; teni ıslak mürekkep gibi benekli mavi rengindeydi.

Jeanette, "Bu rüyalar suçluluk duygusuyla mı ilgili?" diye sormuştu Dr. Norcross'a. Doktor gözlerini kısmış ve ona "ciddi misin" dercesine baktıktan sonra, "Sence tavşanların kulakları sarkık mıdır?" diye sormuştu. Onun bu bakışı oldum olası Jeanette'i küplere bindirirdi. Daha fazla üstelemeyip odadan çıkmıştı. Hem zaten Jeanette'in o rüyaları özlediği yoktu.

"Üzgünüm, Ree. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Rüyamda her ne gördüysem aklımda kalmamış."

B Kanadının ikinci kat koridorunda ayak sesleri duyuldu; kapılar açılmadan önce bir görevli son kontrolleri yapıyordu.

Jeanette gözlerini kapadı. Bir rüya uydurdu. Rüyada hapishane harabe halindeydi. Yemyeşil sarmaşıklar yıpranmış hücre

duvarlarını sarmış, ilkbahar esintisiyle dalgalanıyordu. Tavanın yarısı yok olmuş, sadece bir çıkıntı kalmıştı. Paslı bir moloz yığınının üstünde birkaç minik kertenkele koşuyordu. Havada kelebekler cümbüş yapıyor, hücre olarak geriye ne kalmışsa, toprak ve yaprak kokuları doluyordu. Jeanette'in annesi arkeologdu. Burasını o keşfetmişti.

"Sence sabıkalı biri bir yarışma programına katılabilir mi?"

O görüntü kayboldu ve Jeanette bir inleme sesi çıkardı. Neyse, o rüyayı görmesi pek hoş olmuştu. Haplar hayatı kesinlikle daha çekilir hale getiriyor, kendine sakin ve huzurlu bir yer bulabiliyordu. Doktorun hakkını teslim etmeliydi; kimyasallarla yaşamak çok daha iyi oluyordu. Jeanette gözlerini tekrar açtı.

Ree gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Hapishane matah bir yer değildi ama Ree gibi bir kız için burası daha güvenli olabilirdi. Dış dünyada kendini trafiğin önüne atabilecek bir tipti. Ya da hiç polise benzemeyen sivil kıyafetli bir narkotik polisine uyuşturucu satabilirdi, ki öyle yapmıştı zaten.

"Hayrola?" diye sordu Ree.

"Hiç. Kendimi bir cennette bulmuştum, o kadar; sonra gevezeliğin yüzünden o hayal kayboldu."

"Ne?"

"Boş ver. Dinle. Sanırım, gerçekten sabıkan varsa yer alabileceğin bir yarışma programı olmalı. Buna *Ödül İçin Yalan Söyleme* deriz."

"Bunu çok sevdim. Nasıl oynanıyor?"

Jeanette doğrulup esnedikten sonra omuz silkti. "Bunu biraz düşünmem lazım. Yani kuralları belirlemem gerekiyor."

Evleri her zamanki gibiydi; sonu olmayan bir dünya. Uzunluğu on adım, ranzalar ve kapı arasıysa dört adım genişliğindeydi. Yulaf ezmesi rengindeki duvarlar pürüzsüzdü. Kenarları kıvrık fotoğraflar ve kartpostallar (kimsenin dönüp bakmadığı) duvarın bir köşesindeydi. Duvarın birine bir metal masa dayalıydı, karşısındaysa küçük bir metal raf duruyordu. Kapının sol yanında çelikten bir hela vardı; buraya çömelmek zorundaydılar ve

birisi oradayken diğeri başını çevirirdi. Hücre kapısında göz hizasındaki çift camlı pencereden, B Kanadı boyunca uzayan kısa koridor görünüyordu. Hücre içindeki her bir nesne hapishaneye sinmiş kokulara sarınmıştı: ter, küf ve lizol.

Jeanette hiç istemese de yatakların arasındaki güneş karesine baktı. Neredeyse kapıya varmıştı, ama daha öteye gidemezdi, değil mi? Gardiyanlardan biri hücre kapısını açmadığı sürece, o ışık karesi de tıpkı onlar gibi burada kapana kısılmıştı.

"Peki, sunucu kim olacak?" diye sordu Ree. "Her yarışma programının bir sunucusu olması gerekir. Ayrıca ne gibi ödüller olacak? Ödüllerin iyi olması lazım. Ayrıntılar! Bütün ayrıntıları hesaplamamız lazım, Jeanette."

Ree, Jeanette'e bakarken bir parmağını kıvırcık saçlarına dolamıştı. Ree'nin alnının üst kısmında ızgara şekline benzeyen bir yara izi vardı; derin, üç paralel çizgi. Jeanette her ne kadar bu yara izinin nedenini bilmese de, kimin yaptığını tahmin edebiliyordu: bir erkek. Belki babası, belki abisi, belki bir sevgilisi, belki de daha önce hiç görmediği ve bir daha da görmeyeceği bir erkek. Dooling Hapishanesi mahkûmları arasında ödül kazananlarla ilgili bir tarihçe yoktu, ama kötü adamlarla ilgili epeyce hikâye vardı.

Ne yapabilirdin? Kendi kendine acıyabilirdin. Kendinden veya herkesten nefret edebilirdin. Temizlik malzemelerini koklayarak kafayı bulabilirdin. Sınırlı seçeneklerin arasından her ne istiyorsan yapabilirdin, ama durumun değişmezdi. O büyük, parlak çarkıfeleği çevirme sıran ancak bir sonraki şartlı tahliye duruşmanda gelecekti. Jeanette için bu çok önemliydi. Düşünmesi gereken bir oğlu vardı.

Gardiyan kabinindeki adam altmış iki kilidi açarken tok bir ses çıktı. Saat 06.30'du ve sayım için herkes hücresinden çıkacaktı.

"Bilmiyorum Ree," dedi Jeanette. "Sen de düşün, ben de düşüneyim, sonra notlarımızı takas ederiz." Bacaklarını aşağıya sarkıttı ve ayağa kalktı.

2

Hapishaneden birkaç kilometre ötede, Norcross'ların evinin bahçesinde havuz işçisi Anton ölü böcekleri topluyordu. Bu havuz Dr. Clinton Norcross'un, karısı Lila'ya onuncu evlilik yıldönümü hediyesiydi. Ne var ki, Anton'un görünüşü Clinton'ın bu havuzu yaptırmakla iyi mi ettiğini sorgulatacak nitelikteydi. Bu sabah da yine aynı tereddüdü yaşıyordu.

Anton iki geçerli nedenle gömleğini çıkarmıştı. Birinci nedeni, havanın çok sıcak olmasıydı. İkincisi, adamın karnı bir kaya gibiydi. Havuz işçisi Anton aşk romanlarının kapaklarındaki damızlık erkeklere benziyordu. Anton'un karnına kurşun sıkacaksan, sekme tehlikesine karşı doğru açıdan ateş etmek zorundaydın. Bu adam ne yerdi? Dağlar gibi saf protein mi? İdman olarak ne yapardı? Augean Ahırları'nın temizliğini mi?

Anton başını kaldırıp Wayfarer güneş gözlüğünün altından gülümsedi ve onu ikinci kat banyosunun penceresinden seyreden Clint'e el salladı.

"Yahu ne biçim adam bu!" dedi Clint içinden. O da Anton'a el salladı. "İnsaf be!"

Clint pencereden çekildi. Banyo kapısındaki aynada kırk sekiz yaşında, Cornell'de lisans, New York Üniversitesi'nde doktora yapmış beyaz bir erkek gördü. Siyah beyaz kırçıllı sakalı onu güçlü kuvvetli bir oduncudan ziyade tek bacaklı lümpen bir denizciye benzetiyordu.

Yaşı gereği gevşemiş vücudu Clint için şaşırtıcı bir şey değildi. Erkeklerin gösteriş merakı onu sinirlendirirdi, özellikle de orta yaş erkeklerin güzellik düşkünlüğü... Meslek hayatında edindiği tecrübeler onun bu bakış açısını daha da sertleştirmişti. Clint'in hekimlik kariyerinin dönüm noktası on sekiz yıl önce, 1999'da Paul Montpelier adındaki bir hastanın "cinsel hırs krizi" şikâyetiyle bu genç doktora başvurması olmuştu.

Clint ona, "Cinsel hırs demekle neyi kastediyorsunuz?" diye sormuştu. Hırslı insanlar işlerinde terfi etmeyi hedeflerlerdi. Seks başkan yardımcısı falan olmazlardı. Alışılmamış bir ifadeydi.

"Yani..." diye başladı Montpelier, nasıl tarif edebileceğini tartıyordu. Genzini temizleyip devam etti. "Hâlâ o işi yapmak istiyorum. Hâlâ bunun peşindeyim."

"Bu alışılmadık bir hırs değil," dedi Clint. "Gayet normal bir şey."

Psikiyatri asistanlığı yeni bitmiş, henüz vücudu gevşememiş olan Clint'in muayenehanedeki ikinci günüydü ve Montpelier de onun sadece ikinci hastasıydı.

(İlk hastası üniversite başvurularıyla ilgili endişeleri olan bir ergendi. Çok geçmeden kızın SAT sınavında 1570 aldığı ortaya çıktı. Clint bu puanın harika olduğunu belirtti ve kızın tedaviye veya ikinci bir randevuya gereği olmadığını söyledi. Not tuttuğu sarı deftere *Tedavi edildi!* yazdı.)

Clint'in karşısındaki deri koltukta oturan Paul Montpelier o gün beyaz bir süveter yelekle pilili bir pantolon giymişti. Ayak bileği dizinin üstünde, bir eli ayakkabısında, kamburunu çıkarmış bir şekilde oturuyordu. Clint onu parlak kırmızı renkli spor otomobilini alçak ofis binasının dışında park ederken görmüştü. Kömür işletmeciliğinin iktisadi zincirde yükselmesi onun böyle bir otomobil satın almasını sağlamıştı, ama uzun ve yıpranmış yüzü bu sürecin hiç de kolay yaşanmadığının belirtisiydi.

"Karım açıkça söylemese de ne demek istediğini anlıyorum. Özetle, artık üstelemememi istiyor. Seks hırsımdan vazgeçmemi istiyor." Montpelier çenesini yukarıya kaldırdı.

Clinton onun baktığı yere baktı. Tavanda dönmekte olan bir vantilatör vardı. Eğer Montpelier seks hırsını buraya gönderdiyse mutlaka kopacaktı.

"Geriye dönelim, Paul. Her şeyden önce karınla aranda bu konu nasıl gündeme geldi? Bunu başlatan ne oldu?"

"Bir ilişkim olmuştu. Zemini hazırlayan olay buydu. Rhoda, karım, beni evden kovdu! Ona bu kadının önemli olmadığını, sa-

dece bir anlık ihtiyaç olduğunu açıkladım. Kadınlar erkeklerin ihtiyaçlarını her zaman anlamıyor." Montpelier başını çevirip hüsran dolu bir tıslama sesi çıkardı. "Boşanmak istemiyorum! Bir yanımla, bu konuda karımın benimle uzlaşması gerektiğini düşünüyorum. Bu olayı halının altına süpürmeli."

Adamın üzüntüsü ve çaresizliği içtendi ve Clint bu ani yer değişikliğinin ona getirdiği sıkıntıları tahmin edebiliyordu – evinden dışarıda bir valizle yaşamak, kıytırık lokantalarda sulu omletler yemek... Klinik bir depresyon değildi ama önemliydi ve her ne kadar bu sorunu kendisi yarattıysa da, saygı ve ilgi gösterilmeyi hak ediyordu.

Montpelier iri göbeğinin üstünden uzandı. "Açık konuşalım. Neredeyse elli yaşıma geldim, Dr. Norcross. En iyi seks günlerim zaten geride kaldı. Bu günlerimden *karım* için feragat ettim. Kendimi ona teslim ettim. Alt bezi değiştirdim. Çocukların üniversite masraflarını biriktirebilmek için deli gibi çalıştım. Evlilik anketinin bütün sorularına doğru cevaplar verdim. O halde, neden bir uzlaşmaya varamıyoruz? Neden bu kadar kötü ve yıkıcı olması gerekiyor?"

Clint cevap vermeyip beklemekle yetinmişti.

"Geçen hafta Miranda'nın evindeydim. Seviştiğim kadın. Mutfakta seviştik. Yatak odasında seviştik. Duştayken neredeyse üçüncü defa yapacaktık. Of, ne mutluydum! Endorfin içinde yüzüyor gibiydim. Sonra eve gittim, ailece güzel bir yemek yedik ve *scrabble* oynadık, evdeki herkes de mutluydu! Bence bu fabrikasyon bir problem. Neden bana biraz olsun özgürlük tanınmıyor? Çok şey mi istiyorum? Hiç olmayacak bir şey mi?"

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Montpelier gözlerini Clint'e dikmişti. Clint'in aklından çeşitli güzel sözcükler geçiyordu. Bu sorunu ele almak yeterince kolaydı, ama kendini tutmaya devam etti.

Hastasının arkasında, duvara dayanmış çerçeveli bir David Hockney tablosu vardı. Bunu ona ofisine "sıcak bir hava" katması için Lila vermişti. Clint bunu daha sonra asmayı düşünmüştü.

Tablonun yanında, içinde tıbbi yazıların olduğu, yarısı boşaltılmış koliler duruyordu.

Birisinin bu adama yardım etmesi lazım, diye düşündü genç doktor ve bu iş burası gibi sessiz bir odada yapılmalıydı. Ama bu kişi Dr. Clinton R. Norcross mu olmalıydı?

Ne de olsa doktor olmak için çok çalışmıştı ve bu süreçte ona destek olacak burs falan da yoktu. Çok zor koşullar altında büyümüş, hedefine giden yolda –bazen paradan da öte– bütün bedelleri kendisi ödemişti. Bunu başarmak için karısına bile hiç söylemediği ve asla söylemeyeceği işler yapmıştı. Bütün bunları bunun için mi yapmıştı? "Cinsellik hırsı" olan Paul Montpelier'i tedavi etmek için mi?

Montpelier'in geniş yüzü pişmanlık sancısıyla buruştu. "Eyvah! Söyleyin bana, yanlış bir şey yapıyorum, değil mi?"

"Hayır, öyle değil," dedi Clint ve bunu izleyen otuz dakika boyunca bilinçli olarak bütün kuşkularını bir yana bıraktı. Konuyu ortaya serip her açıdan incelediler; arzu ve ihtiyaç arasındaki farkı tartıştılar; Bayan Montpelier ve onun yavan yatak odası tercihleri hakkında konuştular; hatta Paul Montpelier'in ergenlik başlarındaki cinsel tecrübelerine, küçük kardeşinin oyuncak timsahının ağzıyla mastürbasyon yaptığı günlere bile döndüler.

Clint profesyonel yükümlülüğü gereği ona, "Hiç kendine zarar vermeyi düşünmüş müydün?" diye sordu. (Hayır.) "Roller tersine çevrilseydi, sen neler hissederdin?" diye sordu. (Montpelier kesinlikle karısına neye ihtiyaç duyarsa yapmasını söyleyeceğini belirtti.) Montpelier beş sene sonra kendisini nerede görüyordu? (İşte o zaman beyaz süveterli adam ağlamaya başladı.)

Seans bittikten sonra Montpelier şimdiden bir sonraki görüşmeyi dört gözle bekleyeceğini söyledi. O gider gitmez Clint sekreterini aradı ve ona gelecek bütün başvuruları, komşu kasaba olan Maylock'taki bir psikiyatra aktarmalarını söyledi. Sekreter ona, "Ne kadar bir süre için?" diye sordu.

"Cehennemde kartopu oynanana kadar," dedi Clint. Pencereden, bir daha hiç görmeyeceği Montpelier'in parlak kırmızı spor otomobiliyle park yerinden çıkışını seyretti.

Sonra Lila'yı aradı.

"Merhaba Dr. Norcross." Karısının sesini duyunca içini bir huzur kapladı. Lila ona ikinci gününün nasıl geçtiğini sordu.

"Amerika'daki farkındalığı en az olan adam bana uğradı," dedi.

"Ya? Yoksa babam mı geldi? Eminim o Hockney tablosu aklını karıştırmıştır."

Karısı kıvrak zekâlı olduğu kadar sevgi doluydu ve bir o kadar da çetin cevizdi. Lila onu çok seviyordu, ama gerektiğinde frenlemesini de bilirdi. Clint bunun kendisi için iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Çoğu erkeğin buna ihtiyacı vardı.

"Ha ha," dedi Clint. "Baksana, hapishanedeki bir işten bahsetmiştin. Bunu kimden duymuştun?"

Karısı bu sorunun nereye varacağını düşünürken birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra buna bir soruyla karşılık verdi. "Clint, bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Clint serbest hekimliği bırakıp devlet memurluğuna geçme kararının karısında hayal kırıklığı yaratabileceğini aklına bile getirmemişti. Öyle olmayacağına emindi.

Sağ olsun Lila.

3

Clint elektrikli tıraş makinesini burnunun altındaki kıla getirebilmek için yüzünü buruşturdu; sol burun deliğinden bembeyaz bir kıl uzanıyordu. Anton istediği kadar demir pompalasın, belli bir yaşa gelince her erkeğin burun deliğinde ve kulaklarında beyaz kıllar olurdu. Clint bu kılı kopardı.

Vücudu hiçbir zaman Anton'unki gibi olmamıştı, lise son sınıftayken onu atletizm takımına aldıkları zaman bile. Clinton sırık gibiydi, sıskaydı, tıpkı oğlu Jared gibi karnı dümdüzdü ama

kas yoktu. Hatırladığı kadarıyla, Paul Montpelier onun bu sabah aynada gördüğü görüntüsüne göre daha şişmandı. Acaba Paul Montpelier şimdi nerelerdeydi? Krizi geçmiş miydi? Muhtemelen. Zaman bütün yaraları iyileştirirdi. Tabii birinin söylediğine göre, topukları da aşındırırdı.

Clint'in evlilik dışı ilişki arzusu normal erkeklerden –yani sağlıklı, tamamen bilinçli ve fantezileri olanlardan– daha fazla değildi. Onun bu durumu Paul Montpelier gibi kriz aşamasında sayılmazdı. Anladığı kadarıyla sokakta gördüğü güzel bir kıza dönüp ikinci defa bakması; kısa etekli bir kadının otomobilden inerken açılan bacaklarını seyretmesi, *The Price Is Right* dergisindeki modellere şehvetli bir arzu duyması normaldi. Ona göre bu hazin ve aynı zamanda biraz komik bir şeydi; insanı sevdiği vücuttan sürükleyip çıkarıyor ve geriye o eski içgüdüleri (neyse ki hırsları değil) bırakıyordu. Tıpkı yemek yendikten sonra odaya sinen yemek kokusu gibiydi. Peki, bütün erkekleri kendisiyle kıyaslayarak mı yargılıyordu? Hayır. Neticede o da bu sınıfın bir üyesiydi. Asıl muamma olanlar kadınlardı.

Clint aynadaki görüntüsüne gülümsedi. Sinekkaydı tıraş olmuştu. Dipdiriydi. Paul Montpelier'in 1999'daki yaşındaydı.

Aynaya, "Hey, Anton, siktir git," dedi. Sahte bir meydan okumaydı ama hiç değilse bu kadarını yapabilmişti.

Banyo kapısının ardındaki yatak odasından bir kilidin açılma sesini, bir çekmecenin açılışını, Lila'nın tabanca kılıfını çekmeceye koyup kapatışını ve çekmeceyi tekrar kilitleyişini duydu. Sonra da iç geçirip esneyişini.

Belki uykuya dalmıştır diye hiç konuşmadan giyindi, ayakkabılarını giymek için yatağın ucuna oturmayıp alt katta giymek üzere eline aldı.

Lila genzini temizledi. "Sorun değil. Hâlâ uyanığım."

Clint bunun doğru olduğuna emin değildi. Lila kendini yatağa bırakmadan önce pantolonunun en üstteki düğmesini bile çözmemiş, battaniyenin altına bile girmemişti.

"Çok yorgun olmalısın. Ben hemen çıkıyorum. Mountain'da herkes iyi mi?"

Önceki gece Lila ona bir SMS çekip Mountain Rest Yolu'nda bir kaza olduğunu bildirmiş, *Beni bekleme, uyumana bak*, demişti. Bu her ne kadar duyulmamış bir şey değilse de, alışıldık bir şey de değildi. Clint, oğlu Jared'la beraber bahçede mangal yapıp, kahve içmişti.

"Römork araçtan koptu. Pet-Bilmemne. Mağazalar zinciri mi neymiş. Yana devrilip bütün yolu tıkadı. Buldozerle kaldırılana kadar beklemek zorunda kaldık."

"Bayağı kötü olmuş," dedi Clint. Eğilip karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Baksana, seninle jogging yapalım mı?" Bu fikir aniden aklına gelmiş ve onu neşelendirmişti. İnsan, vücudunun gevşemesini ve kalınlaşmasını önleyemezdi belki ama bunu geciktirebilirdi.

Lila kapalı perdelerin loşluğunda soluk yeşil gözlerinden birini araladı. "Bu sabah olmaz."

"Tabii ki bu sabah değil," dedi Clint. Karısının da öpücüğe karşılık vereceğini düşünerek biraz daha eğildi, ama Lila ona sadece iyi günler dileyip, "Jared mutlaka çöpü dışarıya çıkarsın," demekle yetindi. Açık olan tek göz kapandı ve o yeşillik kayboldu.

4

Barakanın içi dayanılmayacak kadar kötü kokuyordu.

Evie'nin tüyleri diken diken oldu ve öğürmemek için kendini zor tuttu. Yanık kimyasallar, kuru yaprak dumanı ve bozulmuş yiyecek kokuyordu.

Güvelerden biri saçına yapışmış, kafa derisine dayanmıştı. Evie sığ nefesler alarak etrafını kolaçan etti.

Bu prefabrik baraka uyuşturucu pişirmek için yapılmıştı. Tam ortasında bir gaz ocağı, buna iliştirilmiş sarımsı hortumlar ve bir çift beyaz metal kap vardı. Duvarın karşısındaki bir

tezgâhta tepsiler, su dolu sürahiler, ağzı açık bir Ziploc poşeti, deney tüpleri, mantar parçaları, sayısız yanmış kibrit, içi kararmış bir kâse ve ucu dışarıya kadar uzanan bir hortum bağlanmış bir lavabo görünüyordu. Ve arka kısmında Dale Earnhardt Jr. logosu olan bir bahçe koltuğu ile bir köşeye buruşturulup atılmış gri, kareli bir gömlek.

Evie bu gömleği alıp silkeleyince üstündeki toprağın bir kısmı döküldü, sonra bunu üstüne giydi. Gömleğin etekleri uyluklarına kadar iniyordu. Yakın bir zamana kadar bu gömlek iğrenç birine ait olmalıydı. Göğüs hizasına kadar inen Kaliforniya şeklindeki bir leke bu iğrenç kişinin mayonez sevdiğini gösteriyordu.

Tüplerin yanında diz çöküp sarı hortumları söktü. Sonra propan tüplerinin musluklarını birer santim çevirerek açtı.

Tekrar dışarıya çıktıktan sonra durup derin nefesler alarak temiz havayı soludu.

Ahşap setin yüz metre kadar aşağısında bir treyler, bunun önündeki çakıl kaplı alandaysa bir kamyon ve iki otomobil duruyordu. Gerilmiş bir çamaşır ipinde bağırsakları çıkarılmış üç tavşan (birinin kanı hâlâ damlamaktaydı), birkaç rengi solmuş külot ve bir kot ceket asılıydı. Treylerin bacasından odun dumanı yükseliyordu.

Gelmiş olduğu yoldaki seyrek ağaçlı ormanın ve tarlanın karşısındaki o Ağaç artık görünmüyordu. Ne var ki, Evie yalnız değildi; barakanın çatısı güvelerle doluydu.

Evie sete doğru yürümeye başladı. Kırık dallar ayağına batıyordu. Bir taş parçası topuğunu kesti. Evie adımlarını yavaşlatmadı. Yaraları çabuk iyileşirdi. Çamaşır ipine geldiği zaman durup kulak kabarttı. Bir adamın kahkahasını ve açık olan televizyonun sesini duydu. Etrafındaki küçük toprak alanda on bin solucan toprağı tatlandırıyordu.

Kanı hâlâ damlamakta olan tavşan ona bakıp donuk gözlerini yuvarladı. Evie ona, "Durum nedir?" diye sordu.

"Üç erkek, bir kadın," dedi tavşan. Bir sinek tavşanın kararmış dudaklarından yükseldi, havada bir tur attıktan sonra onun

kulak boşluğuna daldı. Evie sineğin orada çıkardığı sesi işitebiliyordu. Bunun için sineği suçlamadı –sinekler bunu yapmak için yaratılmışlardı– ama böyle kötü bir kaderi hak etmeyen tavşan için üzüldü. Evie bütün hayvanları, özellikle de küçük olanları, sürüngenleri, oradan oraya sıçrayanları, o kırılgan kanatlıları çok severdi.

Ölmekte olan tavşanın başını tuttu ve hayvanın kararmış ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp onu orada bıraktı.

5

Appalachia'nın özellikle bu köşesinde yaşamanın bir avantajı, iki memurun maaşıyla makul büyüklükte bir ev satın alınabilmesiydi. Norcross'ların üç yatak odalı evi de birbirine benzer binalardan oluşan bir site içindeydi. Bu evlerin hepsi güzeldi, ferahtı, oyun oynanacak büyüklükteki bahçeleriyle, bitkilerin yeşerme zamanlarında çok hoş manzaralar sunuyordu. Fiyatları düşük de olsa sitedeki evlerin yarısının boş olması üzücüydü. Tepenin üstündeki numune ev mobilyalıydı, daima temiz tutulurdu. Lila çok geçmeden bir metamfetamin üreticisinin buraya konup faaliyete başlayacağından korkuyordu. Clint ona endişelenmemesini, şerifi iyi tanıdığını söylemişti. Onunla düzenli olarak görüşüyordu.

("Bu kadın, yaşlı erkeklere mi düşkün?" diye sormuştu Lila, kocasının kalçasına dayanıp gözlerini kırpıştırarak.)

Norcross'ların evinin üst katında ebeveyn yatak odası, Jared'ın odası ve iki yetişkinin ofis olarak kullanabileceği üçüncü bir yatak odası vardı. Birinci kattaki mutfak tamamen açıktı ve oturma odasından bar şeklindeki bir tezgâhla ayrılıyordu. Oturma odasının sağ tarafında, kapalı kapılar ardında, ailenin çok ender kullandığı yemek salonu vardı.

Clint mutfak tezgâhında kahvesini içip iPad'inde *New York Times*'ı okuyordu. Kuzey Kore'de bir deprem sayısı belli olmayan

can kaybına neden olmuştu. Kuzey Kore hükümeti ısrarla "üstün mimari" sayesinde hasarın önemsiz sayılabileceğini iddia ediyordu, ama cep telefonlarıyla çekilmiş fotoğraflarda moloz yığınları altındaki tozlu cesetler görülebiliyordu. Aden Körfezi'ndeki bir petrol platformu yanmaktaydı; muhtemelen bir sabotaj söz konusuydu ama eylemi üstlenen olmamıştı. Bölgedeki bütün ülkeler, beyzbol oynayan çocukların bir pencereyi kırdıktan sonra arkalarına bakmadan evlerine koşmalarının diplomatik dengi olan tavrı göstermişti. New Mexico çölünde FBI, Kinsman Brightleaf'in (önceki adı David Winstead) önderliğindeki bir milis grubuyla kırk dört gündür bir açmaz içindeydi. Bu örgüt vergi vermeyi, Anayasanın yasallığını kabul etmeyi ve otomatik silahlarını teslim etmeyi reddediyordu. Clint'in psikiyatr olduğu duyulunca ondan politikacıların, ünlü şahsiyetlerin ve diğer öne çıkan isimlerin akıl hastalıklarını teşhis etmesi istenmişti. Çoğu zaman bu isteği geri çevirirdi, ama bu olayda uzak mesafeli bir teşhis koymakta sakınca görmedi: Kinsman Brightleaf'te disosiyatif kişilik bozukluğu vardı.

Ön sayfanın altındaki bir fotoğrafta, bir Appalachia kulübesinin önünde, kucağında bir çocuk olan üzgün yüzlü bir kadın görülüyordu: "Kömür Ülkesinde Kanser". Bu resim Clint'e, beş yıl önce bölgedeki nehirde yaşanan kimyasal sızıntıyı hatırlattı. Bunun üzerine şehir su hattı bir hafta boyunca kapatılmıştı. Şimdilik her şey yolunda görünüyordu ama Clint ve ailesi işi sağlama almak için şişe suyu içiyordu.

Güneş yüzünü ısıttı. Arka bahçedeki, havuzun ötesinde yükselen ikiz karaağaçlara baktı. Bu karaağaçlar ona erkek kardeşleri, kız kardeşleri, kocaları ve karılarını düşündürürdü; toprağın altında bu ağaçların köklerinin ölümcül bir şekilde birbirlerine dolanmış olduklarına emindi. Uzakta koyu yeşil dağlar görünüyordu. Gökyüzünde tek tük bulut vardı. Kuşlar cıvıl cıvıl öterek uçuyorlardı. Bu güzel coğrafyanın insanlar tarafından heba edilmesi ne yazıktı.

Clint kendi hayatının heba olmadığına inanıyordu. Böyle bir görüşü hiçbir zaman benimsememişti. Bazı insanların şanslı, bazılarının şanssız olduğu gerçeğini kabullenmek için acaba kaç yaşına gelmesi gerekecekti?

"Selam baba. Dünya nasıl? Herhangi iyi bir şey olmuş mu?"

Clint pencereden dönüp bakınca, sırt çantasının fermuarını kapatarak mutfağa giren Jared'ı gördü.

"Dur bir dakika..." Clint elektronik sayfaları karıştırdı. Oğlunu okuluna petrol sızıntıları, milisler veya kanser haberleriyle göndermek istemiyordu. Hah, uygun bir haber buldu. "Fizikçiler evrenin ilelebet kalacağını varsayıyorlar."

Jared elini atıştırmalık dolabına sokup bir paket fıstıklı çikolata çıkardı ve cebine attı. "Sence bu iyi bir şey mi? Ne düşündüğünü açıklayabilir misin?"

Clint birkaç saniye düşündükten sonra oğlunun onunla dalga geçtiğini anladı. "Orada ne yaptığını gördüm." Jared'a bakarken ortaparmağıyla gözkapağını kaşıdı.

"Bu konuda utangaç olmana gerek yok, baba. Baba-oğul ayrıcalığın var. Her şey aramızda kalır." Jared kendine kahve aldı. O da Clint'in gençliğinde midesi sağlamken yaptığı gibi kahvesini sütsüz ve şekersiz içiyordu.

Kahve makinesi lavabonun yanındaydı, buradaki pencereden bahçe görünüyordu. "Vay be! Annemi burada Anton'la yalnız bırakmak istediğine emin misin?"

"Lütfen git artık," dedi Clint. "Okula git ve bir şeyler öğren."

Oğlu çok iyi yetişmişti. Jared'ın ilk kelimesi "köpek" olmuştu ama bunu *göbek* gibi seslendiriyordu. Çocukluğunda sevimli, meraklı ve iyi niyetliydi; büyüdüğü zaman da aynı derecede sevimli, meraklı ve iyi niyetli bir genç adam olmuştu. Clint oğlunun kişiliğini bulmasını sağlayan huzurlu ve güvenli bir yuva temin edebildiği için gurur duyardı. Kendisi için hiç öyle olmamıştı.

Oğluna prezervatif verip vermeme fikri bir zamandır aklını kurcalayıp durmuş, ama bu konuyu önce Lila'yla konuşmanın daha iyi olacağını düşünmüştü; oğlunu herhangi bir şekilde he-

veslendirmek istemiyordu. Aslında kendisi de bunu düşünmek istemiyordu. Jared ısrarla Mary ile sadece arkadaş olduklarını söylüyordu, belki kendisi de buna inanıyordu. Ama Clint oğlunun bu kıza nasıl baktığını görmüştü; insan ancak çok, ama çok yakın arkadaş olmak istediği birine böyle bakardı.

"Geleceğin Yıldızları Tokalaşması," dedi Jared. "Bunu hâlâ hatırlıyor musun?"

Clint hatırlıyordu: yumruk tokuşturma, başparmakların dolanması, ellerin bükülmesi, avuçların açılması, sonra da başlarının üstünde el çırpması. Aradan çok uzun zaman geçmiş olmasına rağmen baba oğulun tokalaşması çok başarılı oldu ve ikisi de kahkahayı bastı. Sabah çok parlak bir hale gelmişti.

Clint oğluna, "Çöpü çıkar," demeyi hatırlayana kadar Jared gitmişti.

6

Altmış gün İyi Hal listesinde bulunduğu için Jeanette Sorley'ye haftanın üç günü ortak salon kullanımında bazı ayrıcalıklar tanınmıştı. Sabahları sekizle dokuz arasında. Aslında bu sekizle sekiz elli beş demek oluyordu, çünkü marangozhanedeki altı saatlik vardiyası tam dokuzda başlamaktaydı. Burada ince, pamuklu bir maskenin içinden vernik soluyarak koltuk bacakları yapardı. Bu çalışması karşılığında saatte üç dolar kazanıyordu. Hesabına yatırılan bu paralar, tahliye edildiğinde ona bir çekle ödenecekti. (Mahkûmlar bu işçi hesabına Beleş Park Yeri diyorlardı.) Bu koltuklar Route 17'nin karşısındaki hapishane mağazasında satılmaktaydı. Bazıları altmış dolara kadar satılabiliyordu ve satışlar bayağı iyiydi. Jeanette bu paranın nereye gittiğini bilmiyordu, umurunda da değildi. Ama ortak odada ayrıcalık sahibi olmak iyi bir şeydi. Burada büyük bir televizyon, masa üstü oyunları ve dergiler vardı. Ayrıca bir atıştırmalık makinesiyle soğuk içecek makinesi de bulunuyordu ve bunlar sadece çeyrek dolarla çalışıyordu. Ne var ki mahkûmların çeyrek dolarları yok-

tu, çünkü yasaklı madde sınıfındaydı. Ama hiç değilse bu makinelerin vitrinlerine bakabiliyorlardı. (Ortak oda haftanın belirli günlerinde ziyaretçi odası olarak kullanılır, Jeanette'in oğlu Bobby gibi kıdemli ziyaretçiler yanlarında bolca çeyrek dolar getirirlerdi.)

Jeanette bu sabah Angel Fitzroy'un yanında oturmuş, WTRF Kanal 7'de sabah haberlerini izliyordu. Haberler her zamanki gibiydi: bir vur-kaç olayı, bir yangın, Monster Truck Jam yarışmasında rakibine saldıran bir kadının tutuklanması, bir dağın tepesinde inşa edilen erkekler hapishanesinin yapısal sorunları... Ulusal cephedeyse Kinsman Brightleaf örgütü hâlâ kuşatma altındaydı. Dünyanın öbür ucunda, Kuzey Kore'de binlerce insanın hayatını kaybettiği bir deprem olmuş, Avustralya'daki doktorlar uyku hastalığı salgınının sadece kadınları etkilediğini açıklamışlardı.

"Metamfetamindir," dedi Angel Fitzroy. Atıştırmalık makinesinin tepsisinde bir paket Twix çikolatası bulmuş, kemirmekteydi. Hemen bitirmemek için ufak parçalar koparıyordu.

"Hangisi? Uyuyan kadınlar mı, Monster Truck Jam yarışmasındaki kadın mı, yoksa o yarışma programındaki herif mi?"

"Hepsi olabilir, ama benim aklımda o Monster Truck Jam'deki kadın vardı. Bir keresinde ben de bu yarışmaya katılmıştım, çocuklar hariç hemen herkes ya kokain ya da esrar çekiyordu. Bundan biraz ister misin?" Twix'ten kalan son lokmayı avucunun içine alıp (Gardiyan Lampley ortak oda kameralarından seyredebilir diye) Jeanette'e ikram etti. "O makinedekiler gibi bayatlamamış."

"Almayayım," dedi Jeanette.

"Bazen öyle şeyler görüyorum ki, içimden ölmek geliyor," dedi Angel. "Ya da herkes ölsün istiyorum. Şuna baksana." Atıştırmalık ve soğuk içecek makineleri arasındaki duvara asılmış yeni bir afişi işaret etti. Resimde bir kum tepesi üstünde sonsuza kadar uzanır gibi görünen ayak izleri vardı. Resmin altındaysa şu yazılıydı: ASIL ZORLUK ORAYA VARMAKTA.

"Adam oraya varmış, ama nereye gitmiş? Burası neresi?" diye sordu Angel.

"Irak?" dedi Jeanette. "Muhtemelen bir sonraki vahadadır."

"Hayır, muhtemelen sıcak çarpmasından ölmüştür. Orada, görünmeyen bir yerde gözleri yerinden fırlamış, derisi kararmış, cavlağı çekmiştir." Angel gülmüyordu. Köyde doğup büyümüş, belalı bir tipti. Yaralama suçuyla hapsedilmişti, ama Jeanette'e göre bu kadın suçlar kategorisindeki her maddeye yakışırdı. Yüzü sert hatlı ve kemikliydi – kaldırım taşlarını kırabilecek kadar sert görünüyordu. Dooling'deki zamanının büyük bir kısmını C Kanadında geçirmişti. C Kanadına günde sadece iki saat dışarıya çıkma hakkı veriliyordu. Burası kötü kızlar dünyasıydı.

"Bence Irak'ta sıcak çarpmasından ölsen bile derin kararmaz," dedi Jeanette. Angel'ın söylediği bir şeye karşı çıkmak (şakadan bile olsa) hataydı. Dr. Norcross onun "öfke yönetimi sorunları" olduğunu söylemişti, ama bu sabah Jeanette'in içinden tehlikeyle dans etmek geliyordu.

"Demek istediğim, bu afiş saçma sapan bir şey," dedi Angel. "Asıl zorluk, senin de bildiğin gibi, o günü kazasız belasız atlatmaktır."

"Sence afişi kim asmıştır? Dr. Norcross mu?"

Angel homurdandı. "Norcross bu kadar aptal değildir. Hayır, bunu asan Hapishane Müdürü Coates olmalı. *Jaaanice*. Bu kadının ofisindeki afişi gördün mü?"

Jeanette bunu görmüştü, eski fakat sevimsiz bir afişti. Bir ağaç dalından sarkan bir kedi yavrusu görülüyordu. Aman sıkı tutun, pisicik. Buradaki pisiciklerin çoğu tutundukları dallardan düşmüşlerdi.

Televizyon haberlerinde şimdi de hapishaneden kaçan bir mahkûmun fotoğrafı gösteriliyordu. "Vay canına!" dedi Angel. "Herif yırtmış, değil mi?"

Jeanette yorum yapmadı. Hâlâ acımasız bakışı olan erkeklerden hoşlanıyordu. Bu düşkünlüğü için Dr. Norcross'la devam

eden bir terapisi vardı, ama o sıralarda çıplak sırtını kabloyla kamçılayacakmış gibi görünen erkekleri müthiş cazip buluyordu.

"McDavid, Norcross'un A Kanadındaki hücrelerinden birindeymiş," dedi Angel.

"Bunu kimden duydun?" Kitty McDavid, Jeanette'in en sevdiği kişilerden biriydi, akıllı ve girişken bir kadındı. Söylenenlere göre Kitty dışarıdayken bayağı belalı tiplerle takılırmış, ama içinde en küçük bir kötülük bile yoktu; sadece kendine yönelik şiddet uygulardı. Geçmişte gövdesini sık sık kesmişti; memelerinde, bacaklarında ve göğsünde hâlâ derin yara izleri vardı. Dönem dönem bunalıma giriyordu, fakat Dr. Norcross'un verdiği ilaçların ona biraz yararı oluyordu.

"Bütün haberleri öğrenmek istiyorsan, buraya erken gelmek zorundasın. Ben bunu ondan duydum." Angel başıyla müebbet mahkûmu, yaşlıca bir kadın olan Maura Dunbarton'ı işaret etti. Maura o sırada büyük bir titizlikle el arabasındaki dergileri masalara yerleştirmekteydi. Beyaz saçları tepesinde toplanmış, pamuk şekeri renginde kalın külotlu çorap giymişti.

"Maura!" diye seslendi Jeanette, ama alçak sesle. Ortak Oda'da bağırmak kesinlikle yasaktı, sadece ziyaret günlerinde çocuklar, aylık parti gecelerinde mahkûmlar bağırabilirlerdi. "Bu tarafa gelsene!"

Maura el arabasını onlara doğru sürdü. "Bir *Seventeen* dergisi var," dedi. "İlginizi çeker mi?"

"On yedi yaşımdayken bile ilgimi çekmezdi," dedi Jeanette. "Kitty'ye ne olmuş?"

"Gece boyunca çığlık atmış," dedi Maura. "İşitmediğinize şaşırdım. Kadını hücreden çıkarıp bir iğne yaptıktan sonra A Kanadına götürmüşler. Şimdi uyuyor."

"Ne diye çığlık atıyormuş?" diye sordu Angel. "Yoksa sadece bağırıyor muymuş?"

"Kara Kraliçe geliyor, diye haykırıyormuş," dedi Maura. "Bugün burada olacağını söylüyormuş."

"Aretha Franklin konser vermeye mi geliyormuş?" diye sordu Angel. "Benim bildiğim tek kara kraliçe odur."

Maura'nın onu dinlediği yoktu. Gözleri dergi kapağındaki mavi gözlü sarışına takılmıştı. "Bu *Seventeen*'i istemediğinize emin misiniz? İçinde çok güzel parti kıyafetleri var."

"Başımda taç olmadıkça böyle elbiseleri giymem," dedi Angel gülerek.

"Dr. Norcross, Kitty'yi görmüş mü?" diye sordu Jeanette.

"Henüz değil," dedi Maura. "Eskiden bir parti elbisem vardı. Mavi, çok gösterişli bir şeydi. Kocam ütüyle ortasında bir delik açtı. Kazaydı. Bana yardım etmeye çalışıyordu. Ayrıca kimse ona ütü yapmayı öğretmemişti. Çoğu erkek hiç öğrenmez. Bundan sonra kocamın da öğrenmeyeceği kesin."

Diğer iki kadın bir şey söylemedi. Maura Dunbarton'ın kocasına ve iki çocuğuna yaptıklarını herkes bilirdi. Otuz sene önce olmuştu, ama bazı suçlar unutulmuyordu.

7

Üç-dört yıl önce –belki beş ya da altı da olabilir, çünkü tam emin değildi– Kuzey Carolina'da bir Kmart marketinin arkasındaki park yerinde bir adam Tiffany Jones'a başını belaya sokacağını söylemişti. Son on beş yıl içinde yaşadıkları sisli bir anı halinde olsa da, bu an hiç aklından çıkmamıştı. Martılar çığlık çığlığa Kmart'ın yükleme alanının etrafındaki çöplerde yiyecek arıyorlardı. Çiseleyen yağmurun damlaları Tiffany'nin içinde bulunduğu Jeep'in ön camında çizgiler halinde akıyordu. Bu araç ona başını belaya sokacağını söyleyen adama aitti. Marketin güvenlik görevlisiydi ve Tiffany az önce ona oral seks yapmıştı.

Adam onu deodorant yürütürken yakalamıştı. Serbest bırakılması karşılığında Tiffany ona oral seks yapmaya razı olmuştu. Şişman herifin tekiydi. Aracın direksiyonunun altından, herifin kocaman göbeğini aşıp kamışına uzanması hayli zor olmuştu.

Fakat Tiffany öyle zor şeyler yapmıştı ki, eğer herifin söyledikleri olmasa, bu olay listeye bile girmezdi.

"Senin için çok acı olmalı," dedi adam terli yüzünü ekşiterek. Bir yandan da pantolonunu çekmeye çalışıyordu. "Buradaki gibi bir durumda, benim gibi bir adamla işbirliği yapmak zorunda kaldığın zaman başını belaya sokarsın."

O ana kadar Tiffany bütün tacizcilerin –kuzeni Truman gibilerin– yaptıkları kötülükleri kabullenmeyerek yaşadıklarını sanırdı. Aksi takdirde hayatlarına nasıl devam edebilirlerdi ki? Ne yaptığının bilincinde olarak birisini nasıl yaralayabilir, onu aşağılayabilirdin? Eh, demek ki bu mümkün oluyordu ve bu güvenlik görevlisi kılığındaki domuz bunu pekâlâ yapabiliyordu. Tiffany bunu idrak edince çok şaşırdı, ama bütün boktan hayatının büyük bir kısmı da açıklanmış oldu. Ne var ki hâlâ tam olarak bu gerçeği sindirebilmiş değildi.

Tezgâhın üstündeki lamba karpuzunun içinde üç-dört güve dolanıp durmaktaydı. Ampul yanmıyordu, ama treylerin içine bolca sabah güneşi girdiği için dert değildi. Karpuzun içinde pır pır kanat çırpan güvelerin gölgeleri görünüyordu. Oraya nasıl girmişlerdi? Aslında kendisi buraya nasıl girmişti? Tiffany ergenlik yıllarının sonlarında epey sıkıntı çekmişse de, kendine bir hayat kurmayı başarabilmişti. 2006'da bir lokantada garsonluk yaparken aldığı bahşişlerle fena para kazanmamıştı. Charlottesville'de iki odalı bir daire tutmuş, balkonunda fesleğen yetiştirmişti. Liseden terk bir kız için hiç de fena sayılmazdı. Hafta sonlarında Moline adında uysal mı uysal, iri bir atı kiralar, Shenandoah'da gezerdi. Şimdiyse Boklu Doğu Appalachia'da bir treyler içindeydi ve artık başını belaya sokacak değildi, çünkü belanın tam ortasındaydı. Ama hiç değilse bu bela pamuğa sarılmıştı, canını yakmıyordu.

Tiffany tok bir ses duyunca hemen kendini yere attı. Tezgâha çarptığı kalçası sızlıyordu.

Dudaklarından sarkan sigarasıyla Truman tepesinde dikilmiş ona bakıyordu.

"Dünyadan kokain orospusuna." Üstünde sadece bir şort, ayaklarında kovboy çizmeleri vardı. Gövdesi sanki plastik bir örtüyle sarınmış gibi gergindi. Yaramazlık yapmış bir köpeği azarlar gibi, ellerini Tiffany'nin yüzü önünde kavuşturup, "Dünyadan kokain orospusuna," diye tekrarladı. "Duymuyor musun? Birisi kapıyı tıklatıyor."

Tru öyle dallama bir herifti ki, Tiffany'nin hâlâ canlı olan tarafı –arada bir saçını fırçalama dürtüsü duyan veya Aile Planlaması Kliniği'ndeki Elaine adlı kadını aramayı düşünen tarafı– bazen ona bilimsel bir hayretle bakardı. Kendine, "Kim Truman'dan daha büyük bir dallamadır?" diye soracak olsa, bunun cevabı sadece Donald Trump olabilirdi. Truman'ın yaptığı kötülükler listesi bir hayli kabarıktı. Çocukken parmağını kıçına sokar, sonra da bu parmağını kendinden küçük çocukların burnuna batırırdı. Daha sonraları annesinin mücevherlerini ve antika eşyalarını çalıp para karşılığı rehin bırakmaya başlamıştı. Tiffany'nin Charlottesville'deki evine uğradığı o öğleden sonra onu metamfetaminle tanıştırmıştı. Şaka olsun diye, uyuyan birinin çıplak omzunda sigara söndürürdü. Truman tecavüzcüydü, ama hiç hapse girmemişti. Bazı dallamalar çok talihli oluyorlardı. Rengi kızıla çalan pis sakalı ve gözbebekleri çok büyük gözleri vardı; çıkık çenesi onun çocukluğundan beri herkesi küçümseme ve hor görme özelliğinin simgesi gibiydi.

"Kokain orospusu, cevap ver."

"Ne?" diye sordu Tiffany.

"Sana kapıya bakmanı söyledim! Öf be!" Truman ona bir yumruk sallar gibi yapınca Tiffany elleriyle başını korudu.

"Siktir git be!" dedi Tiffany yarım yamalak. Dr. Flickinger'ın bunu duymayacağını umdu. Adam banyodaydı. Tiffany doktoru severdi. Tiffany'ye hep Madam diye hitap eder, alay etmediğini bilmesi için de göz kırpardı.

"Sen dişsiz, sağır bir kokain orospususun," dedi Truman kendi dişlerinin perişan halini göz ardı ederek.

Truman'ın arkadaşı treylerin yatak odasından çıkıp katlanan masaya oturdu, "Kokain orospusu, evine telefon et," dedi ve bu esprisine güldü. Tiffany bu adamın ismini hatırlayamıyordu.

Kapı tıklatıldı. Bu defa Tiffany de duydu; iki kez sertçe vurulmuştu.

"Neyse, boş ver! Sana zahmet olmasın, Tiff. Aman götünü yorma." Truman kapıyı açtı.

Karşısında, üstünde Truman'ın kareli gömleklerinden biri olan bir kadın vardı; gömleğin altından zeytin renginde bir bacak uzanıyordu.

"Bu da nesi?" dedi Truman. "Ne istiyorsun?"

"Selam," dedi kadın.

Truman'ın masada oturmakta olan arkadaşı, "Sen Avon ürünleri falan mı satıyorsun?" diye sordu.

"Bak, hayatım," dedi Truman kadına. "İçeriye girmek istiyorsan buyur gir, ama o gömleği geri almak zorundayım."

Truman'ın arkadaşı bunu duyunca güldü. "Hayret! Bugün senin doğum günün falan mı, Tru?"

Tiffany banyodan gelen sifon sesini duydu. Dr. Flickinger işini bitirmişti.

Kapıdaki kadın aniden elini uzatıp Truman'ın boğazını yakaladı. Truman'ın sigarası ağzından düştü ve tıslamaya benzer bir ses çıkardı. Elini kaldırıp parmaklarını kadının bileklerine gömdü. Bu baskı altında kadının eli beyazlaşmıştı, ama Truman'ın boğazını bırakmadı.

Truman'ın elmacıkkemiklerinde kırmızı noktalar belirdi. Kadının bileklerinde Truman'ın tırnaklarının deldiği yerlerden kan sızıyordu ama yine de onun boğazını bırakmadı. Truman boş elini kemerine takılı bıçağına götürüp çıkardı, fakat kadın onun bıçağı tutan kolunu kavrayıp itti ve treylerin karşı duvarına dayadı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, Tiffany kadının yüzünü bile doğru dürüst görememiş, sadece omuzlarına kadar inen simsiyah saçlarını algılayabilmişti.

"Hey, hey, ağır ol," dedi Truman'ın arkadaşı bir yandan kâğıt havlu rulosu arkasındaki tabancasına uzanırken.

Truman'ın yanaklarındaki kırmızı noktalar mor bulutlar haline gelmişti. Ağzından kapı gıcırtısı gibi sesler çıkıyordu ve yüzü buruşmuştu. Gözlerini yuvarladı. Tiffany onun kalbinin göğüs kafesinin sol tarafında nabız gibi delicesine atışını görebiliyordu. Kadının kuvveti hayret vericiydi.

"Ağır ol," dedi Truman'ın arkadaşı bir daha. O anda kadın Truman'ın suratına bir kafa attı. Truman'ın burnu kırılırken kestanefişeği patlaması gibi bir ses çıktı.

Tavana sıçrayan kandan birkaç damla lamba karpuzunun içine düştü. Karpuzun içindeki güveler kendilerini bir yandan diğerine atarken bir buz küpü bardak içinde çalkalanırmış gibi bir ses çıkıyordu.

Tiffany gözlerini tekrar aşağıya çevirince, kadının Truman'ın gövdesini masaya doğru savurduğunu gördü. Truman'ın arkadaşı ayağa kalkmış, tabancasını doğrultmuştu. Treylerin içinde şiddetli bir patlama sesi duyuldu. Truman'ın alnında tuhaf şekilli bir yapboz parçası belirdi. Yırtılmış ve sarkan kaşının bir kısmı buruşuk bir mendil gibi gözlerinin üstüne indi. Ağzından fışkıran kan çenesine doğru akıyordu. Üstünde kaşı olan deri parçası yanağına yapıştı.

Tabancadan çıkan ikinci kurşun Truman'ın omzunda bir delik açtı; Tiffany'nin yüzüne kan sıçradı ve o anda kadın Truman'ın cesedini Truman'ın arkadaşına fırlattı. Masa üç gövdenin ağırlığıyla çöktü. Tiffany kendi çığlığını bile işitemiyordu.

Zaman uçup gitti.

Tiffany gardırobun köşesinde büzülmüş bir haldeydi, çenesine kadar çektiği bir yağmurluğa sarınmıştı. Art arda çıkan gümbürtü sesleriyle treyler ileriye geriye sallanmaktaydı. Bu ses Tiffany'ye yıllar önce Charlottesville'deki lokantada çalışırken aşçının tokmağıyla et dövüşünü hatırlattı; ses buna benziyordu ama çok daha sertti. Metal ve plastiğin yırtılma gürültüsü duyulduktan sonra o gümbürtü kesildi. Treyler durdu.

Gardırop kapısı tıklatıldı.

"İyi misin?" Bunu soran o kadındı.

"Git başımdan!" diye hırladı Tiffany.

"Banyodaki herif pencereden kaçtı. Sana sorun çıkaracağını sanmıyorum."

"Ne yaptın?" diye sordu Tiffany ağlayarak. Truman'ın kanı her yanını kaplamıştı ve ölmek istemiyordu.

Kadın hemen cevap vermedi. Gerek de yoktu zaten. Tiffany onun ne yaptığını görmüştü. Yeterince görmüş, yeterince işitmişti.

"Artık dinlenmen lazım," dedi kadın. "Sadece dinlenmene bak."

Birkaç saniye sonra Tiffany dış kapının kapanma sesini duydu.

Yağmurluğa iyice sarınıp Truman'ın adını söyleyerek inledi.

Ona esrar içmesini Truman öğretmişti. "Küçük nefesler çek," derdi. "Daha iyi hissedeceksin." Ne yalancıydı be. Ne puşt, ne canavardı! O halde neden onun için ağlıyordu ki? Elinde değildi. Keşke ağlamasaydı, ama kendini tutamıyordu.

8

Avon ürünleri satıcısı olmayan kadın treylerden ayrılıp tekrar metamfetamin laboratuvarına doğru yürüdü. Attığı her adımda propan gazının kokusu artıyordu. Ardında bıraktığı ayak izleri beyaz, küçük ve narindi. Ödünç gömleğinin eteği uzun bacaklarını süpürüyordu.

Barakanın önündeki çalılara takılmış bir kâğıt parçası görüp aldı. Sayfanın üstünde büyük mavi harflerle HER GÜN HER ŞEY İNDİRİMLİ yazılı, altındaysa irili ufaklı buzdolapları, çamaşır makineleri, bulaşık makineleri, mikrodalga fırınlar, elektrik süpürgeleri, çöp sıkıştırıcıları ve mutfak robotlarının fotoğrafları vardı. Fotoğraflardan birinde blucinli zarif bir kadın, kendisi gibi

sarışın olan kızına çokbilmiş bir ifadeyle gülümsemekteydi. Kız da kucağındaki plastik bebeğe bakarak gülümsüyordu. Bunların yanı sıra büyük ekran televizyonlarda futbol oynayan, beyzbol oynayan, otomobil yarıştıran, mangal yapan erkekler görünüyordu. Her ne kadar apaçık bildirmese de, bu reklamların mesajı açıktı: Kadınlar çalışıp yuva kurarlar, erkekler eğlenirler.

Evie bu reklam broşürünü yuvarlayıp boru haline getirdikten sonra sol elinin parmaklarıyla ucuna vurmaya başladı. Her vuruşunda bir kıvılcım çıktı. Üçüncü vuruşunda kâğıt alev aldı. Evie de eğlenmesini bilirdi. Rulo kâğıdı kaldırıp alevi yokladıktan sonra bunu barakanın içine attı. Sonra hızlı adımlarla oradan ayrıldı, koruluğun içinden geçerek bölge sakinleri tarafından Ball's Hill Yolu olarak bilinen Route 43'e doğru ilerledi.

"Yoğun bir gün oldu," dedi başının üstünde dolanan güvelere. "Çok yoğun geçti."

Baraka infilak edince dönüp bakmadığı gibi, oluklu bir çelik parçası başının üstünden geçerken de hiç irkilmedi.

İKİNCİ BÖLÜM

1

Dooling County şerifinin bürosu sabah güneşiyle tatlı bir uyuşukluk içindeydi. Üç nezarethane hücresi boştu, parmaklıklı kapıları açıktı. Yerler yeni yıkanmış, dezenfektan kokuyordu. Bürodaki tek sorgu odası gibi, Lila Norcross'un ofisi de boştu. Bu odaya sevk memuru olan Linny Mars kurulmuştu. Masasının arkasındaki afişte burnundan soluyarak halter çalışan turuncu tulumlu bir mahkûm resmi görünüyordu. ONLAR HİÇ ARA VERMEZLER, diye öğüt veriyordu afiş, SEN DE ARA VERME!

Linny bu iyi niyetli öğüdü kulak ardı ederdi. YWCA'de Dancercise'yle olan kısa süreli ilişkisinden beri hiç ağırlık çalışmamıştı ama görünüşünden memnundu. Şimdi bütün dikkatiyle, *Marie Clarie* dergisinde göz kalemi kullanma tekniğiyle ilgili bir yazıyı okumaktaydı. Düzgün bir çizgi için küçük parmağını elmacıkkemiğine bastırman gerekiyordu. Böylece ani seğirmelere karşı daha iyi kontrol sağlanabiliyordu. Yazıda bu işe tam ortadan başlayıp gözün uzak ucuna doğru çizmek, sonra da burun tarafına yönelmek tavsiye ediliyordu. Günlük makyaj için ince bir çizgi, sevdiğiniz adamla buluşacağınız bir gece içinse daha kalın ve dikkat çekici bir çizgi...

Telefon çaldı. Normal hat değil, ahizede kırmızı şerit olan telefondu. Linny dergiyi masaya bıraktı (Rite Aid'e uğrayıp L'Oréal Opaque almayı aklına not ederek) telefonu açtı. Beş yıldan beri sevk memurluğu yapıyordu ve sabahın bu saatinde gelen telefon ya ağaçta mahsur kalmış bir kedi, kayıp bir köpek, bir mutfak kazası ya da boğazına lokma takılan küçük bir çocukla ilgili yardım isteği olabilirdi. Silahların konuştuğu boktan olaylar daima güneş battıktan sonra olurdu.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Avon Kadını Tru'yu öldürdü!" diye bağırdı bir kadın. "Tru'yu ve Tru'nun arkadaşını öldürdü. Adamın adını bilmiyorum, ama o kadın onun kafasını duvarda ezdi! O manzaraya bir daha bakacak olursam delireceğim."

"Bayan, bütün 911 görüşmeleri kaydedilmektedir," dedi Linny, "ve şaka için yapılan asılsız ihbarları hoş karşılamayız."

"Bu asılsız ihbar değil! Şaka falan yapmıyorum. Nereden çıktığı belirsiz bir kaltak buraya geldi, Tru'yu öldürdü. Tru'yu ve öbür adamı! Her yer kan içinde!"

Kelimeleri yuvarlayarak konuşan bu kadın Avon Kadını dediği anda Linny bunun eşek şakası olduğuna neredeyse emindi ama artık gerçek olduğundan şüphesi kalmamıştı. Kadının pelteklesşerek söylediği şeyler neredeyse anlaşılmayacak gibiydi. Linny, Kanawha County-Mink Crossing'li olmasaydı arayanın yabancı bir dil konuştuğunu sanabilirdi.

"Adınız nedir, bayan?"

"Tiffany Jones, ama beni boş verin. Hepsi öldü ve beni neden sağ bıraktı, bilmiyorum. Ya geri gelirse?"

Linny öne uzanıp kimin büroda, kimin devriye görevinde olduğunu öğrenmek için o günkü nöbet listesine baktı. Şerif departmanının sadece dokuz otomobili vardı ve bunlardan biri veya ikisi neredeyse her zaman kaportacıda olurdu. Dooling eyaletteki en küçük ilçeydi, ama en fakiri değildi; bu unvan komşu ilçe olan McDowell'a aitti.

"Ekranımda sizin numaranızı görmüyorum," dedi Linny.

"Tabii görmezsin. Tru'nun kullan-at telefonlarından birini kullanıyorum. Onu bu telefonları..." Durdu, bir cızırtı, sonra Tiffany Jones'un sesi en tiz halini aldı. "...of Tanrım, laboratuvar havaya uçtu! Bunu neden yaptı ki? Of, Tanrım..."

Linny tam ona neden söz ettiğini soracakken gök gürültüsünü andıran patlama sesini işitti. Camları titretecek kadar şiddetli değildi ama yine de bir patlamaydı. Virginia-Langley'deki bir jetin ses barajını aşmasına benziyordu.

Ses ne hızla gider, diye düşündü. Bunun formülünü fizik dersinde öğrenmemiş miydik? Ama lisedeki fizik dersleri çok geride kalmıştı. Neredeyse başka bir yaşama aitti.

"Tiffany? Tiffany Jones? Hâlâ hatta mısın?"

"Koruluk tutuşmadan buraya birilerini gönderin!" Tiffany öyle yükse sesle bağırıyordu ki, Linny telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Kokuyu takip edin. Dumanlara bakın. Giderek yayılıyor! Ball's Hill'de kereste deposunu geçtikten sonra."

"Bu kadın, senin Avon Kadını dediğin kimse..."

Tiffany ağlarken bir kahkaha attı. "Polisler onu görünce hemen tanıyacaklar. Her tarafı Truman Mayweather'in kanıyla kaplı."

"Bana adresini verir–"

"Treylerin adresi falan yok. Tru'nun postayla işi olmazdı. Artık çeneni kapa da buraya birilerini gönder!"

Tiffany bunu dedikten sonra telefonu kapadı.

Linny boş salonu geçip dışarıya çıktı. Anacaddedeki kaldırımlarda gözlerini güneşe siper ederek doğu tarafına bakmakta olan çok sayıda insan vardı. O yönde, yaklaşık beş kilometre uzakta kara dumanlar yükseliyordu. Ve evet, burası Adams Kereste Deposu'na yakındı. Linny burasını çok iyi bilirdi; eskiden babasının, şimdilerdeyse kocasının kamyonetiyle bu depoya gitmişti.

"Ne olmuş?" diye seslendi Drew T. Barry Sigorta Şirketi'nin sahibi Drew T. Barry, caddenin karşısından.

Linny adamın gözlerinin beklentiyle parladığını görebiliyordu. Ona cevap vermeden büroya döndü; önce itfaiyeyi arayacak (şimdiden telefonları çalıyor olmalıydı) sonra Dört Numaralı Ünite'deki Terry Coombs ve Roger Elway'i, ardından da amirini arayacaktı. Bir gece önce hasta olduğunu bildiren amiri muhtemelen hâlâ uyuyordu.

2

Ama Lila Norcross uyumuyordu.

Bir keresinde ya diş hekiminin ya da göz doktorunun bekleme salonunda okuduğu bir dergiye göre, ortalama bir insanın uykuya dalması on beşle otuz dakika arasında gerçekleşiyordu. Bir de Lila'ya hatırlatılması gereksiz olan bir uyarı vardı: İnsan gergin olmamalıydı. Oysa Lila gergindi. Her şeyden önce, pantolon kemerini açmış, kahverengi üniforma gömleğinin düğmelerini çözmüş olsa da hâlâ giyinikti. Çok işlevli kemerini çıkarmıştı. Kendini suçlu hissediyordu. Ufak tefek şeylerde kocasına yalan söylemeye alışkın değildi ve bu sabaha kadar da gerçekten büyük bir şey hakkında hiç yalan söylememişti.

Mountain Rest Yolu'nda bir kaza oldu, diye SMS çekmişti. *Beni aramaya çalışma, yolun açılmasını beklemek zorundayız.* Bu sabah, şimdi içini sızlatan bir ayrıntıyla o yalanı süslemişti: *Yolun üstü kedi kumlarıyla doldu! Buldozer gerekti!* Ama böyle bir hadisenin Dooling'in haftalık gazetesinde yer alması gerekirdi, değil mi? Ne var ki Clint bu gazeteyi hiç okumadığı için belki de bir sorun çıkmayabilirdi. Ama insanlar böyle ilginç bir vakadan söz ederlerdi, hiç konusu geçmeyince de Clint'in aklı karışırdı."

"Yakalanmak istiyor," demişti Clint'e, bir HBO yapımı belgeseli –*The Jinx*– izlerlerken. Robert Durst adında zengin ve eksantrik bir seri katil hakkındaydı. Altı bölümden oluşan dizinin ikinci bölümünü seyrediyorlardı. "Eğer öyle olmasaydı, bu belgesel yapımcılarıyla asla konuşmazdı." Ve gerçekten de Robert Durst şimdi hapishanedeydi. Asıl soru, Lila yakalanmak istiyor muydu?

Eğer istemiyorsa, neden kocasına SMS atmıştı? Lila o sırada kendisine şöyle bir açıklama yapmıştı: Clint onu ararsa, geri planda Coughlin Lisesi spor salonundaki gürültüyü –seyirci tezahüratını, lastik pabuçların parkede çıkardığı gıcırtıları, borazan seslerini– işitir ve doğal olarak ona, "Orada ne işin var?" diye sorabilirdi. Ama Lila pekâlâ onu telesekretere de yönlendirebilir, daha sonra geri arayabilirdi.

O anda aklıma gelmedi, dedi içinden. Gergindim ve öfkeliydim.

Doğru mu yanlış mı? Bu sabah "yanlış" seçeneğine daha yatkındı. Bilinçli olarak karmaşık bir örümcek ağı örmüştü. Clint'in onu itiraf etmeye zorlamasını ve bu ağı onun çözmesini istemişti.

Acı bir gerçek yüreğine çöktü; emniyet teşkilatındaki onca yıllık tecrübesine rağmen, psikiyatr olan kocası ondan çok daha iyi bir cani olabilirdi. Clint sır tutmasını biliyordu.

Lila evinin içinde daha önceden hiç bilmediği bir katın varlığını keşfetmiş gibi hissediyordu. Kazara duvardaki belli bir noktaya dokunmuş ve bir merdiven aralığı ortaya çıkmıştı. Bu gizli geçit içinde bir kanca vardı ve Clint'in bir ceketi bu kancada asılıydı. Şok kötüydü, duyduğu acı daha beterdi, ama en kötüsü utançtı. İnsan nasıl bu durumu sezemezdi ki? Ve artık öğrendikten sonra, hayatının gerçeğine gözlerini açtıktan sonra bunu yüksek sesle haykırmadan nasıl bir saniye daha yaşayabilirdi? Eğer kocanın, on beş yıldan beri her gün konuştuğun, çocuğunun babası olan adamın daha önce hiç sözünü etmediği bir kızı olduğunu keşfetmek de insanı gırtlağını paralarcasına haykırtmazsa, ne haykırtırdı?

Nihayet bitkinliği iyice arttı ve sıkıntısının üstüne bir örtü çekti. Artık iyice hastalanıyordu ve bu iyi bir şeydi. Beş-altı saatlik uykudan sonra olay daha basit görünecek, kendini daha kontrollü hissedecek ve kocasıyla konuşabilecekti; belki Clint durumu anlamasına yardım edebilirdi. Ne de olsa onun işi buydu, değil mi? Hayatın keşmekeşlerinden anlam çıkarmak. Eh, Lila ona yeterince keşmekeş vermişti! Yol kedi kumuyla örtülü. Gizli kori-

dorda kedi kumu, Sheila adındaki bir kızın *fake* atıp savunmayı geçtikten sonra turnikeyle sayı attığı basketbol sahasında kedi pisliği.

Lila'nın gözünden bir damla yaş akarken derin bir nefes verdi; uykuya dalmak üzereydi.

Yüzünü bir şey gıdıkladı. Sanki bir saçı teli veya yastıktan çıkmış bir iplik gibiydi. Eliyle bunu süpürdükten sonra gerçek uykuya doğru bir adım daha attı ve tam o noktaya varmak üzereyken ayakucundaki çok işlevli kemerine takılı telefonu çaldı.

Lila gözlerini açıp oturma pozisyonuna geçti. O saç teli veya iplik mi her neyse yine yanağına sürtündü; Lila bunu eliyle itti. "Clint, eğer sen arıyorsan..."

Telefonu alıp ekranına baktı. Clint değildi. Tek kelime vardı: MERKEZ. Saat 07.57'yi gösteriyordu. Lila YANITLA düğmesine bastı.

"Şerif? Lila? Uyandın mı?"

"Hayır Linny, hâlâ rüya görüyorum."

"Galiba büyük bir sorunumuz var."

Linny gerçek bir profesyoneldi. Lila ona bu açıdan tam puan verirdi, ama bir türlü kurtulamadığı o yöresel aksanı yine sesine sinmiş, kelimeleri yuvarlayarak söylemişti. Bu da onun çok ciddi veya endişeli olduğunun belirtisiydi. Lila sanki daha çabuk uyanmasını sağlayacakmış gibi gözlerini iyice açtı.

"Adams Kereste Deposu tarafında çoklu cinayet ihbarı yapan bir telefon geldi. Arayan kadın yanılmış veya yalan söylüyor olabilirdi, hatta belki halüsinasyon görmüştü ama şiddetli bir patlama olduğu kesin. Sen duymadın mı?"

"Hayır. Şu anda neler bildiğini anlatsana."

"Sana o telefonu dinletebilirim..."

"Sen sadece anlat."

Linny anlattı: Kafayı bulmuş bir kadın isterik bir halde, iki kişinin öldüğünü söylüyor. Öldüren Avon Kadını'ymış; infilak, göğe yükselen dumanlar.

"Sen kimi gönderdin?"

"Dört Numaralı Ünite'yi. Terry ve Roger. Beni son aradıklarında o alandan bir kilometre ötedeydiler."

"Tamam. İyi."

"Sen–"

"Hemen geliyorum."

3

Garaj yolundaki devriye otosuna varmak üzereyken, Anton Dubcek'in onu süzdüğünü fark etti. Üstü çıplak haliyle ışıldayan kaslarıyla ve kalçasının altına inmiş pantolonuyla bu havuz işçisi Chippendales takviminde duvarları süsleyecek bir görünüme sahipti. Kamyonetinden havuz temizlik malzemesi çıkarıyordu. Aracın bir yanında *"Havuzcu Anton"* yazılıydı.

"Neye bakıyorsun?"

"Gündüzsefasına," dedi Anton ve Lila'ya, muhtemelen o bölgedeki bütün barmeydleri tavlayan bir gülücük gönderdi.

Lila başını eğip bakınca, gömleğini pantolonuna tıkıştırmadığı gibi düğmelerini de iliklemediğini fark etti. Beyaz sutyeni bir bikini üstünden çok daha az şey sergilese de, erkeklerle iç çamaşırlar arasında tuhaf bir şey vardı; sutyenli bir kız gördüklerinde Kazı-Kazan'da elli dolar kazanmış gibi oluyorlardı. Madonna bile işe başladığında bu görünümle kariyerini yapmıştı. Muhtemelen Anton daha doğmadan önce.

"Bu iltifatlar işine yarıyor mu Anton?" Lila gömleğini beline tıkıştırıp düğmelerini ilikledi. "Hiç yaradı mı?"

Anton'un ağzı iyice yayıldı. "Bilseniz şaşardınız."

Bembeyaz dişler. Hayır, Lila hiç şaşırmazdı.

"Eğer Coca Cola falan istersen arka kapı açık. Çıkarken kilitlemeyi unutma, tamam mı?"

"Başüstüne." Anton kıçı kırık bir asker selamı verdi.

"Ve bira içmek yok. Senin için bile daha çok erken."

"Benim için daima saat beş–"

"Bana maval okuma, Anton. Uzun bir gece geçirdim ve akşam olmadan biraz olsun kestiremezsem günüm de çok uzun geçecek."

"Anlaşıldı. Ama bak, Şef, sana kötü bir haberim var. Arkadaki karaağaç kurumak üzere. Ağaç işlerine bakan arkadaşımın telefonunu vermemi ister misin? O ağacın kuruması çok kötü–"

"Her neyse, sağ ol." Ağaç falan Lila'nın umurunda değildi; hele bu sabah... Kötü zamanlamanın doruğundaydı; kendi yalanları, Clint'in sır saklaması, bitkinliği, yangın, cesetler yetmiyormuş gibi bir de ağacın kuruması... Ve bunların hepsi saat daha dokuz bile olmadan yaşanıyordu. Eksik olan tek şey Jared'ın kolunu ya da bir tarafını kırmasıydı. Öyle bir şey olsaydı Lila bir koşu St. Luke's Kilisesi'ne gidip itirafını dinlemesi için Peder Lafferty'ye yalvaracaktı.

Garaj yolundan çıkıp Tremaine Caddesi'ne yöneldi, yasak bir U dönüş yaptı; şerif olmasaydı buna mutlaka ceza kesilirdi. Route 17 üzerinde yükselen dumanı görünce siren lambasını yaktı. Sirenini Dooling'in merkezini oluşturan üç sokağa sakladı. Oraya varınca herkesi heyecanlandıracaktı.

4

Lisenin karşısındaki trafik ışığında Frank Geary parmaklarını direksiyonun üstünde tıklatıyordu. Yargıç Silver'ın evine gidiyordu. Yaşlı yargıç onu cep telefonundan aramıştı, sesinden çok perişan bir halde olduğu anlaşılıyordu. Kakao adındaki kedisine bir otomobil çarpmıştı.

Üstündeki kat kat giysilerden ayakları görünmeyen, tanıdık bir evsiz kadın pazar arabasını sürerek kamyonetinin önünden geçti. Gülümseyen bir yüzle kendi kendine konuşuyordu. Belki kişiliklerinden biri diğer kişilikleri için sürpriz bir doğum günü partisi planlıyor olabilirdi. Frank bazen deli olmanın hoş bir şey olacağını düşünürdü; Elaine'in onu sandığı gibi kaçık değil, ama

gerçekten deli olmanın; kendi kendine konuşarak, içi çöp torbalarıyla dolu bir pazar arabasını sürecek kadar deli...

Delilerin endişe etmeleri için ne gibi sebepleri olabilirdi ki? Herhalde delice nedenler olurdu, ama Frank kendi hayalindeki delilikte bu nedenlerin çok daha basit şeyler olduğunu düşünüyordu. Sütü ve gevreği başımdan aşağıya mı boca etsem, yoksa posta kutusuna mı koysam? Eğer keçileri kaçırmışsan, bu kararı vermek adamakıllı stres yaratabilirdi. Frank için stres, Dooling Belediyesi bütçesinde ne gibi kesintilerin yapılacağı yıllık toplantıyı beklemekti. Bunun sonucu olarak işini kaybetmesi mümkündü. Ayrıca hafta sonlarında kızını gördüğü zaman kendini kontrol etme gayretinin stresi vardı; Elaine onun altını oyuyordu, başka strese gerek var mıydı? Sütle gevreği başından aşağı boca etmek mi, yoksa posta kutusuna mı koymak bunlarla kıyaslandığında çok kolayca çözülebilecek bir sorundu. Gevreği başından aşağıya boca eder, sütü de posta kutusuna koyardı. İşte, sorun çözülmüştü.

Işık yeşile dönüşünce Frank sola, Malloy tarafına saptı.

5

Caddenin karşı tarafında evsiz kadın –barınaktakilerin Yaşlı Essie dediği, bir zamanlar Essie Wilcox olan kadın– pazar arabasını lisenin otoparkını çeviren setin üstünden geçirdi. Kaldırıma çıktıktan sonra spor sahalarına ve bunların ötesindeki maki ormanına doğru ilerledi. Sıcak aylarda burasını yuva edinirdi.

"Hadi, çocuklar!" dedi Essie pazar arabasında şıngırdayan şeylere hitap eder gibi, oysa aslında görünmez ailesi olan ve ördek yavruları gibi peşinden gelen birbiriyle aynı dört küçük kıza söylemişti. "Akşam yemeği için evde olmamız lazım, yoksa kendimiz akşam yemeği oluruz. Cadının kazanında!"

Essie kıkırdayarak güldü ama kızlar ağlamaya başladı.

"Ah, budala çocuklar!" dedi Essie. "Şaka yapıyordum."

Essie otoparkın sonuna geldikten sonra arabasını futbol sahasına sürdü. Arkasındaki kızlar sevinçli sesler çıkardılar. Anneleri onları korurdu. Onlar cici kızlardı.

6

Dört Numaralı Ünite son sürat geçerken Evie, Adams Kereste Deposu'nda, yeni doğranmış iki çam pano arasında durmaktaydı. Ana bina dışında dikilmiş meraklı şahısların göremeyeceği bir yerdeydi, ama otoyoldan geçenler onu görebilirlerdi. Fakat üstünde sadece Truman Mayweather'in gömleği, yüzüyle kolları da onun kanıyla kaplı olmasına rağmen polisler ona doğru dürüst bakmadı bile. Polislerin gözleri sadece koruluktan yükselen dumandaydı.

Terry Coombs öne uzanıp eliyle işaret etti. "Püskürtme boyayla TIFFANY JONES AĞZINA ALIR yazılı şu büyük kayayı görüyor musun?"

"Evet."

"Onun biraz ilerisinde bir toprak yol göreceksin. Oraya dön."

"Emin misin?" diye sordu Roger Elway. "Duman en az bir kilometre daha ilerideymiş gibi görünüyor."

"Bana güven. Buraya daha önce de gelmiştim; o zamanlar Tru Mayweather kendini tam zamanlı treyler pezevengi, yarım zamanlı ot yetiştiricisi olarak görürdü. Galiba terfi etmiş."

Polis aracı toprak yolda patinaj yaptıktan sonra lastikler zemini kavradı. Roger kırk kilometreden hızlı gitmediği halde araç adamakıllı sarsılmaktaydı. Yüksek otlar şasiye sürtünüyordu. Artık dumanın kokusunu almaya başlamışlardı.

Terry mikrofonu aldı. "Ünite Dört'ten Merkeze! Merkez, burası Ünite Dört."

"Dört, burası Merkez," dedi Linny.

"Roger bizi bir hendeğe sokmazsa üç dakika sonra olay yerindeyiz." Roger arkadaşına ortaparmağını göstermek için bir elini direksiyondan çekti. "İtfaiye ne durumda?"

"Dört aracı da gönderiyorlar, ambulans da gelecek. Gönüllüler de var. Şu anda sizin biraz arkanızda olmaları gerek. Avon Kadını'na dikkat edin."

"Avon Kadını, anladım. Dört hazırdır."

Terry mikrofonu yerine takarken araç bir tümsek üzerinden geçti ve bir anlığına havada kaldılar. Roger otomobili durdurdu. Önlerindeki yol, oluklu sac parçalarıyla, parçalanmış propan tüpleriyle, plastik sürahilerle ve kimi yanmış kâğıt parçalarıyla kaplıydı. Ocak kadranına benzeyen siyah beyaz bir disk gözüne çarptı.

Barakanın bir duvarı alev alev yanmakta olan kuru bir ağaca dayanmıştı. Arka tarafındaki iki çam ağacı da yanıyordu. Yolun yan tarafındaki çalılıklar da.

Roger bagajı açıp yangın söndürücüyü aldı ve bitki örtüsüne beyaz köpük püskürtmeye başladı. Terry yangın battaniyesini çıkarıp yoldaki yanan döküntülere doğru silkeledi. Çok geçmez, itfaiye buraya gelirdi; şu anda yapılması gereken şey yangını kontrol altına almaktı.

Roger elinde yangın söndürücüsüyle yanına geldi. "Benim tüp boşaldı, senin de bir bok yaptığın yok. Alevler bizi sarmadan buradan gidelim, ne dersin?"

"Bence harika bir fikir. Gidip sevgili dostumuz Mayweather'ın yerine bakalım."

Roger'ın alnındaki ter damlacıkları parlıyordu. Direksiyona geçti, Terry de yolcu koltuğuna oturdu. Kırk metre arkalarında bir itfaiye aracı geliyordu. Terry onlara el salladıktan sonra kontrol paneli altındaki pompalı tüfeğe uzandı. Temkinli olmak her zaman işe yarardı.

Çirkin turkuvaz renkli, krikolar üstünde duran bir treylerin bulunduğu açıklığa geldiler. Merdiven yerine beton bloklar ve kaportası pas içinde patlak lastikler üstünde duran bir Ford kamyonet vardı. Bagaj kapağında yüzü saçlarıyla örtülmüş fare gibi bir kadın oturuyordu. Boyundan askılı bir bluz ve blucin giymişti. Göründüğü kadarıyla teni dövmelerle kaplıydı. Terry kadının ko-

lundaki AŞK yazısını gördü. Ayakları çıplaktı ve kurumuş çamura bulanmıştı. İskelet gibi sıskaydı.

"Terry..." Roger nefes aldıktan sonra öğürür gibi bir ses çıkardı. "Şuraya bak."

Gördüğü manzara Terry'ye çocukken gittiği bir kasaba panayırındaki oyunu hatırlattı. Temel Reis'e benzeyen kartondan bir resmin içindeki delikten bir adam başını dışarıya uzatır, on sent karşılığında ona içi renkli suyla dolu naylon poşetler atılırdı. Fakat treyler duvarından çıkan bu kafanın altında renkli su yoktu.

Terry kendini çok bitkin hissetti. Sanki kilosu artmış, iç organları betona dönüşmüş gibiydi. Bu sıkıntıyı daha önce de yaşamıştı; feci otomobil kazalarında gördüğü manzaralar buna yol açardı. Geçici bir histi, ama geçene kadar da berbat bir şeydi. Otomobilde, hâlâ emniyet kemeri bağlı olan bir çocuğun gövdesinin çamaşır torbası gibi açıldığı bir sahneye ya da treyler duvarından çıkan, yanak derileri soyulmuş bir kafaya bakmak insana, "Dünya neden yaratılmış ki sanki!" dedirtirdi. Hayatta zaten çok az sayıda iyi şey vardı, geriye kalan da iğrenç mi iğrençti.

Bagaj kapağında oturan kadın başını kaldırdı. Yüzü soluktu, gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Onlara doğru kollarını uzattı, sonra sanki bu kollar ona çok ağır gelmiş gibi aşağıya indirdi. Terry onu tanıyordu; Tru metamfetamin işine girmeden önce onun kızlarından biriydi. Belki burada olmasının nedeni, artık onun sevgilisi katına yükselmiş olmasıydı – nasıl bir yükselmeyse!

Terry otomobilden çıktı. Kız da bagaj kapağından indi; eğer Terry onu tutmasaydı yere çökecekti. Teni buz gibiydi ve kaburgaları ele geliyordu. Yakından bakınca bazı dövmelerinin aslında morarmış bereler olduğunu gördü. Kız ona sarılıp ağlamaya başladı.

"Sakin ol," dedi Terry. "Sakin ol, kızım. Güvendesin. Burada her ne olduysa, artık bitmiş."

Başka koşullar altında, burada sağ kalan tek kişinin baş zanlı olduğunu, Avon Kadını zırvalarının da saçmalığın dik âlâsı olduğunu düşünürdü, ama kollarının arasında tuttuğu bu kemik

torbasının o adamın kafasını treyler duvarına sokması mümkün değildi. Terry bu kızın ne kadar süreden beri Truman'ın stokuyla kafa yaptığını bilmiyordu, ama o andaki haline bakılırsa, Tiffany'nin sümkürmesi bile büyük gayret isteyen bir işti.

Roger tuhaf bir şekilde neşeli görünerek yaklaştı. "Arayan siz miydiniz, bayan?"

"Evet..."

Roger not defterini çıkardı. "Adınız?"

"Bu bayan Tiffany Jones," dedi Terry. "Öyle değil mi Tiff?"

"Evet. Sizi daha önce görmüştüm, efendim. O gün Tru'yu nezarethaneden almaya geldiğimde. Çok naziktiniz."

"Ya o adam? O kim?" Roger ilginç bir kaya parçasını gösterir gibi kayıtsız bir ifadeyle treyler duvarından çıkan kafayı işaret etti. Onun bu kayıtsızlığı şaşırtıcıydı – ve bu yüzden Terry ona gıpta ediyordu. Kendisi de böyle sahnelere Roger kadar kolayca uyum sağlayabilse, hem daha mutlu bir insan hem de daha iyi bir polis olurdu.

"Bilmiyorum," dedi Tiffany. "Truman'ın bir arkadaşıydı. Belki de kuzeni. Geçen hafta Arkansas'tan geldi. Ya da ondan önceki haftaydı."

Yolun aşağı tarafından itfaiyecilerin bağırışları ve püsküren suyun sesi işitiliyordu; muhtemelen bir su tankeri vardı, çünkü şehir suyu buraya gelmezdi. Terry artık rengi beyaza dönüşen dumanın önünde kısa süreli bir gökkuşağı gördü.

Tiffany'nin çıta gibi ince bileklerinden nazikçe tutup onun kan çanağı gözlerine baktı. "Bunu yapan kadın hakkında ne biliyorsun? Telefonda bir kadın yaptı demişsin."

"Tru'nun arkadaşı ona Avon Kadını dedi, ama belli ki o Avon satışı yapan kadınlardan biri değildi." Tiffany şokunu biraz atlatır gibiydi. Başını kaldırıp etrafına bakındı. "Gitmiştir, değil mi? Umarım gitmiştir."

"Bu kadını tarif edebilir misin?"

Tiffany başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum. Ama Tru'nun gömleğini çalmıştı. Galiba gömleğin altında çıplaktı."

Tiffany'nin gözleri bir anlığına kapandıktan sonra yine açıldı. Terry bu belirtileri tanırdı. Önce beklenmedik bir şiddet ola-

yının travması, sonra isterik bir halde 911'i arama, şimdi de olay sonrası şoku. Tabii buna ek olarak bir de hangi uyuşturucuyu ne miktarda ve ne kadar zamandan beri kullandığı vardı.

"Tiff? Ben ortağımla etrafa bakarken senin devriye otosunda oturmanı istiyorum. Orada otur ve biraz dinlen."

"Uyku zamanı, kızım," dedi Roger sırıtarak. O anda Terry'nin içinden bu ınaganda herifin kıçına bir tekme atmak geldi.

Ama bunun yerine Tiffany için otomobilin arka kapısını açtı ki bu da aklında başka bir anının canlanmasına neden oldu: Mezuniyet balosuna Mary Jean Stukey ile gitmek için kiraladığı limuzin. Askısız pembe bir elbise içindeki Mary'nin bir elinde Terry'nin getirdiği çiçek buketi vardı, kendisinin üstündeyse kiraladığı smokin. Bu onun altın çağıydı, göğsünde pompalı tüfekle bir krater açılmış güzel bir kızın cesedini ya da samanlığında kendini asmış olan adamı veya metamfetamin bağımlısı, gözleri çukura kaçmış ve altı aydan az ömrü kalmış bir fahişeyi henüz görmediği bir döneme aitti.

Bu iş için çok yaşlıyım, diye düşündü Terry. *Emekli olmam gerek.*

Kırk beş yaşındaydı.

7

Her ne kadar Lila o güne kadar kimseyi vurmamışsa da beş olayda tabancasını çıkarmış, bir keresinde de havaya ateş etmişti (ve bunun için de rapor yazmak zorunda kalmıştı). O da Terry, Roger ve küçük teşkilatındaki diğer mavi gömlekli şövalyeleri gibi ilçe yollarındaki kazalarda ölenlerin cesetlerini toplamıştı (çoğu zaman o araçlarda hâlâ buram buram alkol kokarken). Fiziksel kavgaya dönüşen aile içi anlaşmazlıklarda araya girmiş, kalp masajı yapmış, kırık kol ve bacaklara ilk tıbbi müdahaleyi uygulamıştı. Ekibiyle birlikte ormanda kaybolan iki çocuğu bulmuş, birkaç olayda da üstüne kusulmuştu. Emniyet teşkilatındaki on dört yılı içinde başından pek çok şey geçmişti ama üstünde

sadece bir gömlekle Dooling County otoyolunun ortasında dolanan kanlar içindeki bir kadınla ilk kez karşılaşıyordu.

Ball's Hill'e yüz yirmi kilometre hızla tırmandığı sırada bu kadın otuz metre önünde bitivermişti. Kenara çekilmek için hiçbir çaba göstermemişti, ama o kısacık an içinde Lila kadının yüzünde, far ışıklarına yakalanmış geyik ifadesini görmemişti; sakince bakıyordu. Ve bu kadın çok güzeldi.

Bütün gece deliksiz uyumuş olsaydı bile Lila yine de zamanında duramazdı, bu hızla giderken mümkün değildi. Bunun yerine direksiyonu sağa kırıp kadının birkaç santiın yanından geçti ama tam anlamıyla ona dokunmadığı söylenemezdi, çünkü tok bir ses çıktıktan sonra dikiz aynası yolun arkası yerine Lila'yı gösteriyordu.

Bu arada artık pek kontrolü altında olmayan Ünite Bir aracıyla başa çıkmak zorundaydı. Bir posta kutusuna çarpıp onu bir köşeye savurdu. Arkasında bir toz bulutu bırakıyordu; altındaki ağır devriye otomobili neredeyse hendeğe kayacaktı. Fren yapmak onu kurtarmayacaktı, bu nedenle gaza basıp hızını artırdı ve hendeğin yamacı boyunca adamakıllı dik bir açıyla ilerledi. Hendeğe yuvarlanırsa, Jared'ın lise mezuniyetini görme ihtimali bir hayli azalırdı.

Lila direksiyonu hafifçe sola kırdı. Otomobil önce biraz kaydı, sonra zemini kavrayıp tekrar otoyola çıktı. Altında bir kez daha asfaltı hissedince sert bir fren yaptı; aracın burnu alçalırken bu hız kesilmesi onu öyle şiddetle öne savurdu ki, emniyet kemeri olmasa direksiyona yapışabilirdi.

Ardında yanmış lastik izi bırakarak durduğunda kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gözlerinin önünde kara noktalar uçuşuyordu. Bayılmamak için kendini derin nefesler almaya zorlayıp dikiz aynasından baktı.

Kadın ormana kaçmadığı gibi, Ball's Hill'e doğru da yürümüyordu. Öylece durmuş, omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. O bakışı ve gömleğinin altından çıkan çıplak poposuyla tuhaf bir şekilde çekici görünüyordu; Alberto Vargas takvimlerindeki seksi modeller gibiydi.

Ağzında adrenalinin metalik tadıyla hızlı soluklar alan Lila küçük bir çiftlik evinin garaj yoluna girdi. Kucağında bir bebek olan bir kadın evin verandasında ona bakıyordu. Lila camını indirip, "İçeriye girin hanımefendi," dedi. "Derhal."

Talimatı yerine getirilecek mi diye bakmadan ve posta kutusuna çarpmamaya özen göstererek kadını son gördüğü yer olan Ball's Hill'e yöneldi. Ön tamponunun lastiklere sürtünüşünü işitebiliyordu.

Telsizi cızırdadı. Arayan Terry Coombs'tu. "Ünite Bir, burası Dört. Orada mısın Lila? Geri dön. Burada, kereste deposunun biraz ötesinde iki metamfetamin üreticisinin cesedi var."

Lila mikrofonu aldı. "Şimdi olmaz Terry," dedikten sonra koltuğun üstüne bıraktı. Kadının tam önünde durdu, tabanca kılıfının tokasını açtı ve Ünite Bir otosundan çıkarken Emniyet teşkilatındaki kariyeri boyunca altıncı kez tabancasını çıkardı. Kadının uzun, esmerleşmiş bacaklarına ve dimdik göğüslerine bakarken aklına o sabah garaj yolundaki sahne geldi – aradan sadece on beş dakika mı geçmişti? *Neye bakıyorsun,* diye sormuştu. *Gündüzsefasına,* diye cevap vermişti Anton.

Eğer Dooling Town Yolu'nun ortasında dikilen bu kadın gündüzsefası değilse, Lila hayatında hiç gündüzsefası görmemişti.

"Eller yukarı! Hemen kaldır ellerini!"

Nam-ı diğer Gündüzsefası olan Avon Kadını ellerini kaldırdı.

"Az önce ölüme ne kadar yaklaştığının farkında mısın?"

Evie gülümseyince bütün yüzü ışıldadı. "Pek sayılmaz," dedi. "Sana güveniyordum Lila."

8

Yaşlı adam hafif bir titremeyle konuşuyordu. "Onu kaldırmak istemedim."

Kedi –kahverengi bir tekir– çimin üstünde yatıyordu. Yargıç Oscar Silver yanında diz çökmüş, haki pantolonunun dizleri lekelenmişti. Yan yatmış olan kedi çirkin bir V şeklinde sarkan sağ

patisi dışında neredeyse normalmiş gibi görünüyordu. Yakından bakınca gözbebeklerini saran kan damarları da belli oluyordu. Sığ nefesler alıyor ve yaralı kedigillerin mantığa ters düşen içgüdülerine uyarak, sanki keyifliymiş gibi mırlıyordu.

Frank kedinin yanına diz çöktü. Güneş gözlüğünü alnına kaldırdı ve kuvvetli sabah güneşine karşı gözlerini kıstı. "Çok üzüldüm, Yargıç."

Silver artık ağlamıyordu, ama epey ağlamış olduğu belliydi. Frank buna şaşırmadıysa da üzüldü. İnsanlar evlerini paylaştıkları hayvanları çok severlerdi ve çoğu zaman bu sevgilerini başka insanlara açıklamakta zorlanırlardı.

Bir psikiyatr buna ne derdi? Yer değiştirme mi? Eh, sevgi zor bir duyguydu. Frank'ın bildiği kadarıyla, bu dünyada gerçekten dikkatli olmak zorunda olduğun kişiler bir kediye veya köpeğe sevgi duyamayan insanlar oluyordu. Ve tabii insan kendini de kollamak zorundaydı. Her şeyi kontrol altında tutmalı, sakin olmalıydı.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," dedi Yargıç Silver.

"Görevim bu," dedi Frank öyle olmadığı halde. Bölgenin tek tam zamanlı hayvan kontrol memuru olarak onun çalışma alanı ölmekte olan kedilerden ziyade rakunlar ve sokak köpekleriydi. Bununla birlikte Oscar Silver'ı bir dost olarak görürdü ya da buna yakın bir şey. Yargıç böbrek rahatsızlığı nedeniyle içkiyi bırakmadan önce Frank onunla Squeaky Wheel'de az bira tüketmemişti. Ona bir boşanma avukatının adını veren ve bir randevu almasını öneren kişi de Oscar Silver olmuştu. Bir tavsiyesi de, Frank'ın bir evlilik danışmanını görmesiydi; bunu Frank arada bir karısına ve kızına sesini yükselttiğini itiraf edince söylemişti (ki Frank bir keresinde yumruğuyla mutfak duvarını deldiğinden söz etmemişti.)

Frank ne boşanma avukatını aramış ne de bir danışmana gitmişti. Boşanma konusunda hâlâ Elaine ile bir uzlaşma sağlayabileceğini düşünüyordu. Öfke kontrolü konusundaysa, eğer in-

sanlar (başta Elaine ve kızı Nana) sadece onların iyiliğini düşündüğünü anlasalar, Frank öfkesini pekâlâ iyi kontrol edebilirdi.

"Eve aldığımda daha yavruydu," diyordu Yargıç Silver. "Onu garajın arkasında bulmuştum. Karım Olivia öldükten hemen sonraydı. Biliyorum, saçma gelecek ama... sanki bir mesaj gibiydi." Parmağıyla kedinin kafasını okşadı. Kedi mırlamayı sürdürse de, her zaman olduğu gibi boynunu parmağa doğru uzatmadı, herhangi bir tepki de göstermedi. Kanlı gözleri sabit bir şekilde çimlere bakıyordu.

"Belki de öyleydi," dedi Frank.

"Ona Kakao adını torunum vermişti." Yargıç başını iki yana sallayıp dudaklarını büzdü. "O lanet araba bir Mercedes'ti. Gördüm onu. Gazetemi almaya çıkmıştım. En az doksan kilometre hızla gidiyordu. Hem de meskûn bir semtte. Bunun makul bir nedeni olabilir mi?"

"Olamaz. O Mercedes ne renkti?" Frank'ın aklında başka bir şey vardı. Aylar önce Nana'nın söylediği bir şey. Gazete dağıttığı hat üstündeki o büyük evlerden birinde lüks otomobil sahibi biri yaşıyordu. Kızı galiba bunun yeşil bir Mercedes olduğunu söylemişti. Ve şimdi de:

"Yeşil," dedi Yargıç Silver. "Rengi yeşildi."

Kedinin mırlaması tıkanırken soluması hızlandı. Canının yandığı belliydi.

Frank elini Silver'ın omzuna koyup sıktı. "Bunu şimdi yapmalıyım."

Yargıç genzini temizledi ama herhalde bir şey söylemeye cesaret edemediği için sadece başını sallamakla yetindi.

Frank içinde enjektör ve iki küçük şişe olan deri çantasının fermuarını açtı. "İlki onu yatıştıracaktır." Enjektörü şişeye sokup sonuna kadar çekti. "İkincisiyse uyumasını sağlayacak."

9

Burada bahsedilen olaylar gerçekleşmeden çok önce, artık kullanılmayan Ash Mountain Gençlik Islahevi'nin, eksikliği fena halde hissedilen bir kadınlar hapishanesine dönüştürülmesi için McDowell, Bridger ve Dooling yönetimleri başvuruda bulunmuştu. Arazinin ve inşaatın bedelini eyalet ödemiş ve yapıya, binanın yenilenmesi için en çok katkıyı yapan Dooling'in adı verilmişti. Tesisin kapıları 1969'da açıldı, personelini de işsizlikten kıvranan bölge sakinleri oluşturdu. O günler için çok moderndi ve "kadın hapishaneleri için bir mihenk taşı" olarak kabul görmüştü. Tesisin etrafındaki jiletli tel bariyerler görmezden gelinirse, burası bir hapishaneden çok bir banliyö lisesine benziyordu.

Yaklaşık yarım yüzyıl sonra hâlâ bir liseye benziyordu, ama perişan görünümlü bir liseye... Binalar dökülmeye başlamıştı. Boyaları (söylentilere göre kurşun bazlıydı) soyulmaktaydı. Su tesisatında sızıntılar vardı. Isıtma sistemi çok eskimişti ve kışın en soğuk günlerinde sadece yönetim kanadında hararet on beş dereceyi bulabiliyordu. Yazları mahkûm koğuşları fırın gibi olurdu. Işıklar loştu ve her an elektrik donanımında bir facia çıkması mümkündü. Mahkûmları denetleme monitörleri ayda en az bir kere kararıyordu.

Buna rağmen içinde bir koşu pisti, basketbol sahası, spor salonu, küçük bir beyzbol sahası ve yönetim kanadının bitişiğinde bir sebze bahçesi bulunan mükemmel bir egzersiz alanı vardı. Müdür Janice Coates işte burada, bezelyeler ve mısırlar arasındaki mavi plastik bir süt sandığı üstünde oturmuş, bej renkli örgü çantası ayaklarının dibinde, filtresiz Pall Mall sigarasını içerken, yaklaşmakta olan Clint Norcross'a bakıyordu.

Norcross kimlik kartını gösterdi (herkes onu tanıdığı için gereksizdi ama protokol gereğiydi) ve ana kapı ray üstünde kayarak açıldı. Norcross bunun ilerisindeki boşluğa gidip dış kapının kapatılmasını bekledi. Nöbetçi memur –bu sabah Millie Olson'du– ekranında ana kapının kilitli olduğunu gösteren yeşili görünce

iç kapıyı açtı. Clint, Prius marka otomobilini personel otoparkı boyunca uzanan tel örgünün yanına park etti. Burada uyarıcı bir tabela vardı: ÖNLEMİNİ AL! DAİMA OTOMOBİLİNİ KİLİTLE!

İki dakika sonra müdürün yanına varmış, duvara omzunu dayamış, yüzünü sabah güneşine çevirmişti.

"Günaydın Dr. Norcross."

"Günaydın Müdür Coates."

"Hapishanelerin harika dünyasında geçireceğiniz bir güne daha hazır mısınız?"

"Asıl soru şu: Hapishanelerin harika dünyası benim için hazır mı? İşte ben o kadar hazırım. Ya sen, Janice?"

Janice omuz silkti ve dumanını üfledi. "Aynı durumdayım."

Clint başıyla onun sigarasını işaret etti. "Bıraktın sanıyordum."

"Bıraktım. Ama sigarayı bırakmayı o kadar çok seviyorum ki, haftada bir kez bunu yapıyorum. Bazen iki kere."

"Her şey yolunda mı?"

"Bu sabah, evet. Dün gece olay vardı."

"Dur söyleme, tahmin edeyim. Angel Fitzroy."

"Hayır. Kitty McDavid."

Clint kaşlarını kaldırdı. "Bak bunu hiç beklemiyordum. Anlatsana."

"Oda arkadaşına bakılırsa... Claudia Stephenson, diğer kadınların–"

"Dinamit Vücutlu Claudia dedikleri kadın," dedi Clint. "İmplantlarıyla çok gurur duyuyor. Claudia mı bir şey başlatmış?"

Claudia'ya karşı bir önyargısı yoktu ama Clint olayı onun başlatmış olmasını umuyordu. Doktorlar da insandı ve onların da gözdeleri vardı. Kitty onun gözdesiydi. Oraya geldiğinde çok kötü durumdaydı; kendi kendini yaralama alışkanlığı, inişli çıkışlı ruh halleri ve aşırı derecede endişesi vardı. O günden bu yana bir hayli yol kat etmişlerdi. Antidepresan ilaçlar büyük bir fark yaratmıştı ve Clint onunla yaptığı terapi seanslarının da işe yaradığına inanmak istiyordu. Kendisi gibi Kitty de Appalachia'nın

koruyucu aile sisteminin bir ürünüydü. İlk görüşmelerinden birinde Kitty ona, "Bir evi ve ailesi olmamanın nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun?" diye sormuştu.

Clint hiç duraksamamıştı. "Sen neler hissettin bilemem Kitty, ama ben kendimi bir hayvan gibi hissetmiştim. Sanki devamlı av peşindeymişim veya avlanıyormuşum gibiydi."

Kitty'nin gözleri büyümüş, hayretle ona bakmıştı. "Siz..."

"Evet, ben," demişti Clint, *Ben de* anlamında.

Son günlerde Kitty hep İyi Hal listesindeydi; daha da iyisi, Griner kardeşler vakasında ifade vermek üzere savcılıkla anlaşma yapmıştı. Bu vaka o kış Dooling'in şerifi Lila Norcross'un başarıyla sonuçlandırdığı bir uyuşturucu baskınıyla ilgiliydi. Lowell ve Maynard Griner mahkûm olurlarsa, Kitty'nin şartlı tahliye edilme ihtimali çok artardı. Eğer bu gerçekleşirse, Clint onun düzgün bir hayat yaşayabileceğine inanıyordu. Kitty artık dünyada bir yer bulmasının kendi elinde olduğunu, ama hem tıbbi destek hem de toplum desteği almasının da gerekli olduğunu anlamıştı. Clint onun bu desteği isteyecek ve bunun için mücadele edecek kadar güçlü olduğuna inanıyordu ve her geçen gün de daha güçlü oluyordu.

Janice Coates o kadar iyimser değildi. Mahkûmlar söz konusu olduğunda fazla ümitlenmemek gerektiğine inanırdı. Belki de bu nedenle onu hapishane müdürü yapmışlardı. Clint ise bu taş otelde stajyer psikiyatrdı.

"Stephenson onu McDavid'in uyandırdığını söylüyor," dedi Janice. "Önce uykusunda konuşmuş, sonra bağırıp çığlıklar atmaya başlamış. 'Kara Melek geliyor,' gibi bir şey diyormuş. Ya da Kara Kraliçe. Olay raporunda yazılı. *Saçlarında örümcek ağları, parmak uçlarında ölüm var.* İnsana iyi bir televizyon dizisini çağrıştırıyor, değil mi? Bilimkurgu kanalında." Janice güldü. "Eminim bunu çok ilginç bulurdun, Clint."

"Belki bir filmdir," dedi Clint. "Çocukken görmüş olduğu bir film."

Coates gözlerini yuvarladı. "Demedim mi? Ronald Reagan'ın lafıyla, 'Buyur, bir tane daha.'"

"Ne? Çocuklukta yaşanan travmalara inanmaz mısın?"

"Ben güzel, sakin bir hapishaneye inanırım, o kadar. Kitty'yi A Kanadına götürdüler. Üşütükler Diyarı'na."

"Siyaseten yanlış ifade kullandın, Müdür Coates. Bunun için tercih edilen terim 'Kaçıklar Merkezi'dir. Onu kontrol koltuğuna oturtmak zorunda kaldılar mı?" Her ne kadar bazen gerekse de, Clint kontrol koltuğundan nefret ederdi. Görünüşü bir spor otomobilin tek kişilik koltuğuna benzerdi ama bir işkence düzeneğine dönüştürülmüştü.

"Hayır, yatıştırmak için ona Sarı İlaç verdiler. Hangi ilaç olduğunu bilmiyorum ve pek umurumda da değil. Öğrenmek istersen olay raporunda yazılı."

Dooling'de üç düzey ilaç vardı: Kırmızı, sadece tıbbi personel tarafından verilebilirdi; sarı, memurlar tarafından; yeşilse C Kanadındakiler veya o sırada Kötü Hal listesinde bulunanlar hariç, mahkûmların hücrelerinde bulundurabildikleri ilaçlardı.

"Pekâlâ," dedi Clint.

"Şu anda senin kızın Mc David uyuyor–"

"Benim kızım falan değil–"

"Ve sana vereceğim sabah raporu bu kadar." Janice esnedi, sigarasını yerde söndürüp sanki görülmezse yok olacakmış gibi süt kutusunun altına sıkıştırdı.

"Seni sıkıyor muyum Janice?"

"Sen değil. Dün gece Meksika yemeği yedim. Sabaha kadar tuvalete gitmek zorunda kaldım. O dedikleri şey çok doğru: Sıçtığın şey yediğin şeye benziyor."

"Ayrıntıya gerek yok, Janice."

"Sen doktorsun, miden kaldırır. McDavid'i yoklayacak mısın?"

"Bu sabah mutlaka bunu yapacağım."

"Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin? Teorim şu: Bu kız bebekken kendine Kara Kraliçe diyen bir kadın tarafından taciz edilmiş. Ne dersin?"

"Olabilir," dedi Clint bu yeme atlamayarak.

"Olabilir." Janice başını iki yana salladı. "Bu insanlar hâlâ çocuk oldukları halde onların çocukluk dönemlerini soruşturmanın ne gereği var ki, Clint? Çoğunun burada olmasının nedeni bu: birinci dereceden çocukça davranışları."

Bunu duyunca Clint'in aklına Jeanette Sorley geldi; bu kadın yıllarca kocasından zulüm gördükten sonra bir gün onu tornavidayla bıçaklamış, sonra da kan kaybından ölüşünü seyretmişti. Bunu yapmamış olsaydı, Damian Sorley er geç onu öldürürdü. Clint buna emindi. Bunu çocukça davranış olarak değil, nefsi müdafaa olarak görüyordu. Bunu örnek verecek olsa, Müdür Coates onu dinlemek bile istemeyecekti; bu bakımdan son derece eski kafalıydı. En iyisi bu konuşmaya bir son vermekti.

"O halde, Müdür Coates, kadınlar hapishanesinde yeni bir güne başlayabiliriz."

Janice yerden çantasını alıp ayağa kalktı, pantolonunun arkasını eliyle süpürdü. "Evet, artık başlayabiliriz."

Kimliklerini gömleklerine iğneleyip uyku hastalığının ilk gününde içeriye girdiler.

10

Yakışıklı havuz işçisi Anton'un annesi olan Magda Dubcek oğluyla birlikte oturduğu dubleks evin oturma odasına gitti. Bir elinde bastonu, diğerinde enerji içeceği vardı. Koltuğuna oturup osurdu ve iç geçirdikten sonra televizyonu açtı.

Normal olarak günün bu saatinde sevdiği dizi olan *Good Day Wheeling*'i seyrederdi, ama bu sabah NewsAmerica kanalını seçti. İlginç bulduğu bir flaş haber vardı, bu iyiydi, ama haberi veren muhabirlerden birini tanıyor olması daha da iyiydi: Artık Michaela Morgan adını kullanan Michaela Coates... Ama yıllarca onun bebek bakıcılığını yapmış olan Magda için o daima küçük Mickey olacaktı. O günlerde Jan Coates şehrin güney ucundaki kadınlar hapishanesinde sadece bir gardiyandı, dul bir anne ola-

rak evine ekmek getirmeye çalışıyordu. Oysa şimdi müdürdü, o hapishanenin patronuydu ve kızı Mickey ise başkent dışında çalışan, çetin sorularıyla ve kısa etekleriyle ülke çapında tanınan bir haber muhabiriydi. Ana kız Coates'lar gerçekten başarılı olmuşlardı. Magda onlarla gurur duyuyordu. Her ne kadar Mickey'nin aramayışı, iki satır bir şey yazmayışı veya Janice'in sohbet etmek için uğramayışı biraz hayal kırıklığı yaratıyorsa da, ikisinin de yoğun bir çalışma hayatı vardı. Kim bilir nasıl bir baskı altında çalışıyorlardı.

Bu sabahki haber spikeri George Alderson'du. Gözlüğü, düşük omuzları ve seyrelen saçlarıyla genellikle haber sunan o yakışıklı, güzel tiplerle hiçbir benzerliği yoktu. Morg görevlisine benziyordu. Ayrıca bir televizyoncu olarak çok talihsiz bir sesi vardı. Ördek gibi vaklıyordu. Eh, NewsAmerica'nın FOX ve CNN'in ardından üçüncü sırayı almasının da bir nedeni olmalıydı, değil mi? Magda, Michaela'nın bu kanallardan birine geçmesini çok istiyordu. Bu gerçekleştiğinde Magda artık Alderson'a tahammül etmek zorunda kalmayacaktı.

"Şimdi, Avustralya'da başlayan flaş haberimizin devamını ekranlara getireceğiz," dedi Alderson. Yüzüne endişe ve kuşkuyu kaynaştıran bir ifade vermeye çalıştı ama sonuç sadece kabızlık çeken birinin ifadesi oldu.

Emekli ol ve evinin rahatlığında kelleş, dedi Magda içinden ve günün ilk rom-kola kokteyli kadehini kaldırdı. "Git kafanı parlat George; Michaela'mın önünü tıkama!"

"Oahu-Hawaii sağlık görevlileri, bazılarının Asya Bayılma Hastalığı, kimilerinin de Avustralya Bayılma Gribi adını verdiği bir salgının başladığını açıkladılar. Nereden kaynaklandığı henüz belirsiz, ama şu ana kadar bu hastalığa yakalananlar sadece kadınlar oldu. Bize gelen son haberlere göre, kendi sahillerimizde, önce Kaliforniya'da, sonra Colorado'da ve şimdi de Güney ve Kuzey Carolina'da ortaya çıktı. Daha fazla bilgi için şimdi Michaela Morgan'a bağlanıyoruz."

"Mickey!" diye bağırdı Magda ve televizyona karşı bir kez daha kadeh kaldırdı (ve içkisinin bir kısmını kazağının koluna döktü). Bu sabah Magda'nın sesinde belli belirsiz bir Çekçe aksanı vardı, ama akşam beşte Anton geldiğinde, sanki yaklaşık kırk yıldır bu eyalette yaşamamış, onu Amerika'ya getiren gemiden yeni inmiş biri gibi olacaktı. "Küçük Mickey Coates! İkimiz de kahkahalar atarken senin çıplak poponun peşinden az mı koştum? Boklu bezlerini az mı değiştirdim? Bir de şimdiki haline bak!"

Michaela Morgan –önceki adıyla Coates– kolsuz bir bluz ve artık onun tipik kıyafeti olan kısa bir şort giymiş, kırmızıya boyalı derme çatma bir binanın önünde duruyordu. Magda bu kısa şortların Mickey'nin işine çok yaradığını düşünürdü. Üst düzey politikacılar bile bacaklarını görünce ağızları sulanır ve bu haldeyken arada bir ağızlarından gerçekleri kaçırırlardı. Her zaman değil tabii, zaman zaman. Michaela'nın yeni burnuna gelince, Magda tam karar veremiyordu. Çocukluğundaki o küt burnunu özlüyordu ve bu yeni burnuyla Mickey eski Mickey'ye hiç benzemiyordu. Diğer taraftan, görünüşü harika olmuştu. İnsan gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Burası bazılarının Avustralya Bayılma Gribi adını verdiği hastalığın sabahın erken saatlerinde fark edildiği Georgetown-Loving Hands Hastanesi. Çoğu yaşlı ve yarısı kadın olan yaklaşık yüz hasta burada kalıyor. Yöneticiler bir salgın olduğunu ne doğruluyorlar ne de inkâr ediyorlar, ama birkaç dakika önce konuştuğum bir hademenin söyledikleri kısa ama bir hayli endişe vericiydi. Bu adam, kimliğinin gizli kalması koşuluyla konuştu. Söyledikleri şöyleydi."

Kayda alınan görüşme gerçekten çok kısaydı. Michaela, hastane beyazları içinde, yüzü buzlanmış, sesi elektronik olarak değiştirilmiş bir adamla konuşuyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Michaela. "Bizi aydınlatabilir misiniz?"

"Kadınların çoğu uyuyor ve bir daha uyanmayacaklar," dedi hademe değiştirilmiş sesiyle. "Tıpkı Hawaii'deki gibi."

"Ama erkekler..."

"Erkekler gayet iyi. Kalkmış, kahvaltı ediyorlar."

"Hawaii'de uyumakta olan kadınların yüzlerinde tümörler belirdiği hakkında haberler vardı. Burada da öyle bir şey var mı?"

"Ben... bu konuda konuşmamam gerekiyor."

"Lütfen." Michaela gözlerini kırpıştırdı. "İnsanlar endişe içinde."

"Aferin kızım!" diye bağırdı Magda bir kez daha televizyona karşı kadeh kaldırıp ve kazağına bir miktar daha dökerek. "Seksi ol! Seni tavlamak istemeye başladıkları anda onlardan her şeyi koparabilirsin!"

"Bunlar tam olarak tümör değil," dedi hademe. "Bu çıban gibi şeylerin üstüne pamuk yapışmış gibi. Artık gitmem gerek."

"Tek bir sorum daha var..."

"Gitmeliyim. Ama... o şey büyüyor. Çok... çok kötü bir görünüşü var."

Ekranda yine canlı yayın sahnesi belirdi. "İçeriden birinden alınan bilgiler kaygı verici... Tabii eğer doğruysa. Tekrar sendeyiz, George."

Magda, Mickey'yi gördüğü için ne kadar memnunsa da, haberin doğru olmasını umuyordu. Muhtemelen daha önceki YK2 veya SARS gibi sahte salgın haberleriyle insanlar korkutuluyordu, ama bir şeyin sadece kadınları uyutmakla kalmayıp bir de yüzlerinde bir şeylerin çıktığını düşünmek bile... Mickey'nin dediği gibi kaygı vericiydi. Anton eve gelince sevinecekti. Arkadaş olarak sadece televizyonunun olması ona kendini çok yalnız hissettiriyordu, ama şikâyet edemezdi. Magda çok çalışan oğlunu üzmek istemiyordu. Kendi şirketini kurması için Magda ona borç vermişti, ama oğlu da işinde başarılı oluyordu.

Şimdi belki bir kadeh daha, küçük bir kadeh daha yuvarladıktan sonra bir şekerleme yapacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Lila kadını kelepçeledikten sonra aracının bagajındaki bir battaniyeye sardı ve arka koltuğa oturttu. Aynı anda ona Miranda haklarını bildirdi. Artık sesini çıkarmayan kadının o parlak gülümsemesi gitmiş, yerini hülyalı bir tebessüm almıştı. Lila'nın kolunu tutmasına hiç direnmemişti. Zanlının tutuklanıp gözetim altına alınması beş dakika bile sürmemiş, daha otomobil lastiklerinden çıkan tozlar yere çökmeden Lila sürücü koltuğuna yerleşmişti.

"Güve gözlemcilerine *güveç* diyorlar, o yemek adı gibi yazılıyor ama öyle okunmuyor."

Tutsağı onunla bu bilgiyi paylaşırken Lila aracın burnunu tekrar Ball's Hill'e doğru çevirmekteydi. Dikiz aynasından kadının gözlerine baktı. Sesi yumuşaktı ama kadınsı değildi. Konuşmasında da dalgın bir hava vardı. Lila kadının kendi kendine mi yoksa onunla mı konuştuğunu kestiremedi.

Uyuşturucu, diye düşündü Lila. Muhtemelen PCP adlı sentetik uyuşturucu. Veya ketamin.

"Adımı biliyorsun," dedi Lila, "peki nereden tanışıyoruz?"

Üç ihtimal vardı: Okul Aile Birliği (hiç akla yatkın değil), gazeteden veya son on dört yıl içinde bir ara Lila onu tutuklamış, şimdi hatırlamıyordu. Üçüncü ihtimal en akla yatkın olanıydı.

"Beni herkes tanır," dedi Evie. "Ben bir bakıma O Kız'ım." Çenesini kaşımak için elini kaldırınca kelepçeleri şıngırdadı. "Bir bakıma. O ve Kız. Ben, kendim ve bana. Baba, Oğul ve Kutsal Eve.* Havva da hava gibi. Hepimize gerekli, değil mi?"

Polislerin ne kadar çok saçmalık dinlemek zorunda kaldıklarını siviller hiç bilemezler. İnsanlar kahramanlıkları için polis memurlarını takdir ederler ama her gün bir dolu zırvaya tahammül ettikleri için onlara puan vermezler. Lila'ya göre, her ne kadar bir polis memurunun cesur olması çok önemli bir nitelikse de, böyle saçmalıklara karşı sabır gösterebilmesi de aynı derecede önemliydi.

Nitekim açık olan tam zamanlı şerif yardımcısı kadrosuna adam bulmak bu nedenle zor olmuştu. Sonunda hayvan kontrol memuru Frank Geary'nin başvuru formunu bir yana bırakıp, onun yerine genç bir veteriner olan Dan Treater'i işe almasının nedeni buydu. Üstelik Treater'in emniyet teşkilatında hiç tecrübesi olmamasına rağmen. Geary akıllı ve düzgün konuşan bir adamdı, ama iş dosyası çok kabarıktı – çok fazla ceza yazmış, çok fazla kırtasiye işi yaratmıştı. Satır arası alınan mesaj, insan ilişkileriydi. Bu adam ufak tefek yanlışlıklara göz yummuyordu. Bu da iyi bir şey değildi.

Hoş, ekibindeki bütün elemanları da suçla savaş konusunda uzman sayılmazlardı ama yapacak bir şey yoktu, gerçek hayat böyleydi. Elinden geldiği kadar en iyilerini seçmesi, sonra da onlara yardımcı olması gerekiyordu. Örneğin, Roger Elway ve Terry Coombs. Roger, Koç Wittsock'un Dooling Lisesi futbol takımında oynarken kafasına epey darbe almış olmalıydı. Terry ondan daha akıllıydı, ama işler umduğu gibi gitmezse hemen morali bozulurdu ve partilerde içkiyi fazla kaçırırdı. Diğer taraftan iki adam da çabuk öfkelenen tipler olmadıkları için Lila onlara güvenebiliyordu. Yani çoğu zaman...

---

* (İng.) *Eve:* Havva. –çn

Lila'nın hiç seslendirmediği gibi bir düşüncesine göre, bir polis memuru adayı için en iyi prova annelikti. (Bu düşüncesini özellikle hemen onunla dalga geçecek olan Clint'e hiç açmamıştı; kocasının başını yana eğip ağzını bükerek, 'Çok ilginç' veya 'Mümkün' dediğini görür gibi oluyordu.) Emniyet teşkilatındaki görevler anneler için biçilmiş kaftandı, çünkü yürümeye yeni başlayan çocuklar da çoğu zaman tıpkı caniler gibi saldırgan ve yıkıcı olurlardı.

Eğer ilk başlardaki bu dönemi öfkeni kontrol ederek sakin bir şekilde atlatabilirsen, yetişkin canilerle başa çıkabilirdin. Anahtar sözcük, hemen tepki göstermemek, olgun kalmaktı – Lila o anda iki kişinin hunharca öldürülmesiyle ilişkili, kanlar içindeki çıplak kadını mı düşünüyordu, yoksa ona çok daha yakın olan, başını onunkinin yanında bulunan yastığa koyan adamı nasıl çözeceğini mi? (Saat 00.00'ı gösterdiğinde maçı bitiren düdük çaldı; kızlı erkekli bütün seyirciler tezahürat yaptılar. Maçın sonucu: Birdger County Kızlar Takımı AAU 42 – Fayette Kızlar Takımı AAU 34.) Clint buna, "Öyle mi, çok ilginç. Biraz daha anlatsana," derdi.

"Şu anda çok güzel indirimli satışlar var," diye gevelemeye devam etti Evie. "Çamaşır makineleri. Izgaralar. Plastik yiyecekleri yiyip bunları tekrar sıçan bebekler. Bu markette her şey çok ucuz."

"Anlıyorum," dedi Lila, sanki kadın makul bir şey söylemiş gibi. "Adınız nedir?"

"Evie."

Lila arkasına döndü. "Soyadı? Soyadınız var mı?"

Kadının düzgün ve kuvvetli elmacıkkemikleri vardı. Soluk kahverengi gözleri parladı. Teni Akdenizlilere özgü esmerlikteydi ve siyah saçları... *Ooof,* alnında kurumuş bir kan lekesi vardı.

"Soyadına ihtiyacım var mı?"

Lila'nın anladığı kadarıyla bu kadın fena halde kafayı bulmuştu.

Önüne döndü, gaza bastı ve mikrofonu aldı. "Merkez, burası Ünite Bir. Ball's Hill kereste deposunun civarında yürürken bulduğum bir kadını tutukladım. Üstünde çok miktarda kan var. Numune almak için test donatısı lazım. Ona bir de giyebileceği bir tulum gerekiyor. Ayrıca bizi bir ambulans karşılasın. Kadın uyuşturucu gibi bir şeyin etkisi altında."

"Anlaşıldı," dedi Linny. "Terry'nin dediğine göre o treyler berbat bir haldeymiş."

"Anlaşıldı." Evie neşeli bir kahkaha attı. "Berbat halde. Fazla havlu getirin. Ama iyilerinden değil, ha-ha-ha. Anlaşıldı."

"Ünite Bir, tamam." Lila mikrofonu yerine taktıktan sonra aynadan Evie'ye baktı. "Sesinizi çıkarmayın, bayan. Sizi cinayet zanlısı olarak tutukluyorum. Ciddi bir suçlamadır."

Kasaba sınırına yaklaşıyorlardı. Lila, Ball's Hill–Batı Lavin kavşağındaki dur işaretinin önünde aracını durdurdu. Batı Lavin hapishaneye çıkan yoldu. Karşı tarafta sürücüleri otostopçulara karşı uyaran bir tabela vardı.

"Yaralı mısınız bayan?"

"Henüz değil," dedi Evie. "Fakat şu işe bak! *Triple-double* yaptım. Bu çok iyi."

Lila'nın zihninde bir anlık titrek bir ışıltı belirdi; sanki kumsalda ışıldarken üstüne gelen bir dalgayla kaybolan bir pırıltı gibiydi.

Bir kez daha dikiz aynasından baktı. Evie gözlerini kapamış, sırtını koltuğa dayamıştı. Hastalanıyor muydu?

"Bayan, kusacak mısınız?"

"Uyumadan önce erkeğini öpmelisin. Hâlâ fırsatın varken, ona bir veda öpücüğü ver."

"Tabii..." diye başladı Lila ama o anda kadın öne uzanıp var gücüyle bölme kafesine kafa attı. Tel örgü sarsılınca Lila yerinden sıçradı.

"Yapma!" diye bağırdığı sırada Evie kafes teline ikinci defa kafa attı. Lila onun sırıttığını ve dişlerinin üstünde kan olduğunu gördü. Evie bir kere daha kafes teline kafa attı.

Lila otomobili durdurdu, arkaya gidip onu sakinleştirmek için şok tabancasını kullanmayı düşündü, ama Evie'nin üçüncü hamlesi aynı zamanda sonuncusu olmuştu. Koltuğuna çöktü ve bitiş çizgisini geçen bir yarışçı gibi soluk soluğa kaldı. Ağzı ve burnu kan içindeydi, alnında bir kesik vardı. Gülüyordu.

"*Tripleme-double* yaptım! Harika!" diye bağırdı Evie. "Çok yoğun bir gün oldu!"

Lila mikrofonu alıp Linny'ye planların değiştiğini bildirdi. Onlar karakola geldiğinde bir kamu avukatının onları karşılamasını istedi. Ve eğer yaşlı Yargıç Silver'ı ikna edebilirse, yardım etmesini.

2

Eğreltiotları arasına saklanmış olan bir tilki Essie'nin el arabasını boşaltışını seyrediyordu.

Tilki onu Essie olarak düşünmüyordu tabii, ona bir isim de vermiş değildi. Bu kadın da insanlardan biriydi işte. Ne var ki, tilki onu uzun zamandır gözlemlemekteydi –gece gündüz– ve naylon ile branda perdelerden oluşan çadırını tanıyordu. Tilkinin anladığı başka bir şey de, kadının yarım daire şeklinde yerleştirdiği ve 'Kızlar' dediği dört yeşil cam parçasının onun için çok büyük bir anlam taşıdığıydı. Essie'nin orada olmadığı zamanlarda tilki bu camları koklamış –hayat belirtisi yok– sonra kadının diğer nesnelerini incelemiş, bunları da ilginç bulmamıştı. Sadece çöpe atılmış birkaç çorba konservesinin dibinde kalanları yalayıp temizlemişti.

Kadının bir tehdit oluşturmadığına inanıyordu, ama o yaşlı bir tilkiydi ve bir tilki herhangi bir konuda kendine çok güvenerek o yaşa gelemezdi. Yaşlı bir tilki olmak için çok temkinli ve fırsatçı olmak, gönül ilişkilerine kapılmadan mümkün olduğu kadar sık çiftleşmek, gündüz vakti yolun karşısına geçmemek ve iyi gizlenmek gerekirdi.

Bu sabah bu temkinliliği gereksiz gibi görünüyordu. Essie'nin davranışları her zamanki gibiydi. El arabasını boşalttıktan sonra cam parçalarına annelerinin biraz kestirmek istediğini söyledi. "Yaramazlık yok, kızlar," dedikten sonra çadırına girip şilte olarak kullandığı nakliyeci çuhalarının üstüne yattı. Vücudu çadırın içindeydi ama başı dışarıda kalmıştı.

Essie uykuya dalmak üzereyken tilki onun çadırın kenarına bıraktığı erkek mankene dişlerini gösterdi ama mankenden karşılık gelmedi. O da muhtemelen yeşil cam parçaları gibi cansızdı. Tilki pençesini çiğneyerek bekledi.

Çok geçmeden yaşlı kadının soluması uyku ritmine girdi, soluk verirken ıslık sesi çıkarıyordu. Tilki gizlendiği eğreltiotlarının arasından çıkıp mankenin niyetini kesin olarak anlamak için çadıra yaklaştı. Bu defa ağzını daha geniş açarak dişlerini gösterdi. Manken hareket etmedi. Evet, kesinlikle ölüydü.

Çadıra doğru birkaç adım daha attıktan sonra durdu. Uyuyan kadının başının üstünde beyazımsı bir kıpırtı vardı. Yanaklarından yukarıya doğru örümcek ağına benzeyen beyaz iplikler kadının tenine yerleşip onu örtüyordu. Bu ipliklerden de yenileri çıkıp hızla yüzünü kapatıyor, az sonra bütün başını örtecek olan bir maske oluşturuyordu. Çadırın içinde güveler dört dönüyordu.

Tilki havayı koklayarak birkaç adım geri çekildi. O beyaz maddeyi sevmemişti; o madde kesinlikle canlıydı ve onun bildiği canlılardan tamamen farklı bir yaratıktı. O mesafeden bile bu maddenin kokusu çok kuvvetliydi ve ürpertici bir karışımı vardı: kan ve doku kokusu, zekâ ve açlık ve derinlerden gelen bir toprak kokusu... Toprağın o derinliklerinde ne uyurdu? Bunun bir tilki olmadığına emindi.

Tilki tiz sesler çıkararak oradan ayrıldı ve batıya doğru ilerledi. Arkasındaki ağaçların arasından bir ses –başka birinin gelişi– duyunca koşmaya başladı.

3

Oscar Silver'ın kedisi Kakao'yu uyuttuktan sonra Frank, hâlâ taksidini ödemekte olduğu 51 Smith Lane'deki evine olan iki blokluk mesafeyi kat etti. Ayrıldıkları için Elaine bu evde sadece on bir yaşındaki kızıyla oturuyordu.

İki bütçe kesintisinden önce Elaine bir sosyal hizmet uzmanı olarak çalışıyordu, ama şimdi İyi Niyet kurumunda yarı zamanlı çalışıyor, Maylock'taki Planlı Ebeveynlik örgütü için gönüllü olarak yoksullara gıda dağıtıyordu. Bunun iyi yanı, çocuk bakımı için para bulmak zorunda kalmayışlarıydı. Nana okuldan sonra İyi Niyet tesisine gelip annesinin yanında zaman geçirebiliyordu. Kötü yanı, parasızlık nedeniyle evlerini kaybedeceklerivdi.

Bu sorun Frank'ı karısından daha çok huzursuz ediyordu. Dahası, Elaine'in umurunda değildi sanki. Her ne kadar inkâr etse de, Frank onun evin satışını o bölgeden tamamen kopmak, belki de kız kardeşinin yaşadığı Pennsylvania'ya taşınmak için bir bahane olarak gördüğünü sanıyordu. Eğer böyle olursa Frank kızını haftada iki kere değil, ayda bir hafta sonu görebilecekti.

Ziyaret günleri dışında Frank bu evin yakınından bile geçmemeye çalışırdı. O günlerde bile Elaine'in Nana'yı ona getirmesini tercih ederdi. O evdeki anıları, başarısızlık ve haksızlığa uğradığı duygusu, yumruğuyla mutfak duvarında açtığı delik daha çok tazeydi. Frank bütün hayatının ondan çalınmış olduğunu hissediyordu ve bu hayatın en güzel kısmı 51 Smith Lane'deki, posta kutusunda kızının boyadığı ördek resmi olan o şirin çiftlik eviydi.

O yeşil Mercedes olayı yüzünden zorunlu olarak durdu.

Kaldırıma yanaşırken Nana'nın garaj yolunda tebeşirle bir şey çizdiğini gördü. Bu daha küçük çocuklara yakıştırılan bir etkinlikti ama kızının resme yeteneği vardı. Bir önceki okul yılında semt kütüphanesinin açtığı kitap ayracı tasarımı yarışmasında ikincilik ödülünü kazanmıştı. Nana bir bulut kümesi içinde kuşlar gibi uçan kitapları resmetmişti. Frank bunu çerçeveletip ofis

duvarına asmıştı. Devamlı bu resme bakardı. Küçük kızının hayalinde uçuşan kitapların olması çok güzel bir şeydi.

Kızı güneşin altında bağdaş kurmuş, tebeşirleri de bir gökkuşağı gibi etrafına yayılmıştı. Nana resim yeteneği dışında ya da bununla uyumlu olarak, nasıl rahat edebileceğini de bilirdi. Yavaş hareket eden hülyalı bir çocuktu, tertipli ve hareketli olan annesinden çok babasına benzerdi.

Frank kamyonetinin kapısını açıp başını dışarıya uzattı. "Hey, güzel gözlü. Buraya gel."

Kız gözlerini kısıp ona baktı. "Baba?"

"Son duyduğumda öyleydim," dedi Frank gülümsemeye çalışarak. "Buraya gelsene."

"Şimdi mi?" Nana başını tekrar resmine çevirmişti.

"Evet, şimdi." Frank derin bir nefes aldı.

Yargıcın yanından ayrıldığı âna kadar Elaine'in "o hal" dediği ruh haline girmemişti. Elaine "o hal" demekle onun öfke patlamasını kastederdi ki, karısı ne düşünürse düşünsün, Frank çok ender bu ruh haline girerdi. Ya bugün? İlk başta gayet iyiydi. Derken, Oscar Silver'ın çimlerinin üstünde beş adım attıktan sonra sanki gizli bir tetik çekilmiş gibi oldu. Bazen böyle oluyordu. Elaine'in ona Okul Aile Birliği toplantısında bağırdığı için ikide bir bunu öne sürmesi ve yumruğuyla duvarda delik açmasında olduğu gibi. Nana ağlayarak üst kata koşmuştu; tabii insanın bazen başka bir *insan* yerine bir şeye yumruk atmasının daha iyi olduğunu anlayamıyordu. Ya da Fritz Meshaum'la olan o hadise; kabul, burada biraz kontrolünü kaybettiği doğruydu, ama Meshaum da hak etmişti. Bir hayvana bunu yapan herkes hak ederdi.

Frank çimlerin üstünden geçerken, *O kedi benim çocuğum da olabilirdi,* diye düşünmüştü. Ve sonra da *boom*! Orada yürüdüğü anla kamyonetine binişi arasındaki zaman sanki buhar olmuş gibiydi. Çünkü bir anda direksiyon başında, Smith Lane'deki evine gidiyordu ama kamyonetine binişini kesinlikle hatırlamıyordu. Elleri ter içinde, yanaklarına hararet basmış, hâlâ o kedinin yerinde çocuğunun olabileceğini düşünmekteydi. Fakat artık bu bir

düşünce sayılmazdı. Bir LED ekranda acil durum flaşlarıyla görünen bir mesaj gibiydi.

```
Hata  hata  hata
Çocuğum çocuğum çocuğum
```

Nana pembe tebeşirini turuncuyla yeşil tebeşirlerin arasındaki boşluğa özenle yerleştirdi. Ayağa kalktı, sarı çiçekli şortunun arkasındaki tozları sildi. Tebeşir lekeli parmaklarını ovuyordu.

"Hayatım," dedi Frank bağırmamaya çalışarak. Çünkü kızı o garaj yolunda dururken, lüks bir otomobil içindeki sarhoş dallamanın biri onu çiğneyebilirdi.

```
Çocuğum  çocuğum  çocuğum
```

Nana bir adım atıp durdu, bir kez daha parmaklarına baktı; memnun kalmadığı belliydi.

"Nana!" Frank hâlâ yolcu koltuğundan kapıya doğru uzanmış haldeydi. Koltuğu tokatladı. Sert darbelerle. "Hemen buraya gel!"

Kız başını kaldırdı, yüzünde sanki büyük bir gürültü yüzünden uykudan uyandırılmış gibi şaşkın bir ifade vardı. Ayaklarını sürüyerek açık olan kapıya ulaşınca Frank onu tişörtünden yakalayıp yanına çekti.

"Hey! Tişörtümü yırtacaksın!" dedi Nana.

"Boş ver onu," dedi Frank. "Tişörtünün hiç önem yok. Sana neyin önemli olduğunu söyleyeceğim, beni iyi dinle. Yeşil Mercedes'i kim kullanıyor? Hangi evde kalıyor?"

"Ne?" Nana tişörtünü babasının elinden kurtarmaya çalıştı. "Sen ne diyorsun? Tişörtümü yırtacaksın!"

"Beni duymadın mı? Siktir et tişörtünü!" Frank bu kelimeyi kullandığı anda pişman oldu, ama kızı gözlerini tişörtünden ona çevirdiği için de sevindi. Nihayet onun dikkatini çekebilmişti. Nana gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes aldı.

"Artık başın bulutlardan indiğine göre bu konuyu konuşalım. Senin gazete dağıtım hattında yeşil bir Mercedes kullanan birini gördüğünü söylemiştin. O adamın adı nedir? Hangi evde oturuyor?"

"Adını hatırlamıyorum. Üzgünüm, baba." Nana alt dudağını ısırdı. "Ama o büyük bayrağın olduğu evin bitişiğindeki ev. Duvarı var. Briar'da. Tepenin üstünde."

"Pekâlâ." Frank kızının tişörtünü bıraktı.

Nana kımıldamadı. "Öfken geçti mi?"

"Hayatım, öfkeli değildim." Kızından ses çıkmayınca, "Tamam," dedi, "biraz kızmıştım, ama sana değil."

Kızı ona bakmıyor, sadece o lanet parmaklarını ovuşturup duruyordu. Frank onu çok seviyordu, hayatındaki en önemli şeydi, ama bazen onun zekâsından şüpheye düşmekteydi.

"Teşekkür ederim." Yüzündeki hararet azalmış, teri soğumuştu. "Teşekkür ederim, güzel göz."

"Bir şey değil," dedi Nana. Küçük adımlarla geri çekilirken lastik ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı ses Frank'a çok yüksekmiş gibi geldi.

Frank koltuğunda doğruldu. "Bir şey daha var. Hatırım için garaj yolundan ve caddeden uzak dur. Hiç değilse öğlene kadar; ben bu sırada sorunu halledeceğim. Deli gibi araba kullanan bir adam var. Eve gir, tamam mı?"

Nana alt dudağını ısırıyordu. "Peki, baba."

"Ağlamayacaksın, değil mi?"

"Hayır, baba."

"Aferin kızım. Gelecek hafta sonu görüşürüz, tamam mı?"

Frank dudaklarının fena halde kurumuş olduğunu fark etti. Daha başka ne yapabilirdim, diye sordu kendine ve içindeki bir ses ona cevap verdi: "Hadi be, başka ne mi *yapabilirdin*? Belki, ne bileyim, bu diyeceğim sana çok tuhaf gelebilir Frank, ama yani, belki de o kadar *korkmayabilirdin*, değil mi?" Bu ses Frank'ın kendi sesinin keyifli bir versiyonuydu; bahçe koltuğunda buzlu çayını yudumlayan rahat bir adamın sesiydi.

"Peki." Nana'nın başını sallaması bir robotun hareketine benziyordu.

Arkasındaki asfaltta çizmiş olduğu süslü bir ağaç resmi vardı, dalları garaj yolunun bir yanına doğru yayılmıştı. Dallarından yosunlar sarkıyordu, tabanını çiçekler oluşturmuştu. Kökleri bir yeraltı gölünün hatlarını çiziyordu.

"Yaptığın resmi çok beğendim," dedi Frank gülümseyerek.

"Teşekkür ederim baba," dedi Nana.

"Sana bir zarar gelmesini istemiyorum." Yüzündeki gülümseme sanki oraya yapıştırılmış gibiydi.

Nana burnunu çekip ona yine robot gibi başını salladı. Frank kızının gözyaşlarını bastırdığının farkındaydı.

"Bak Nana..." diye başladı, ama demek istediği şeyler, içindeki ses araya girip daha fazla uzatmamasını söyleyince boğuldu. Daha fazla uzatmamalıydı.

"Hoşça kal baba."

Nana uzanıp kamyonetin kapısını usulca kapadıktan sonra döndü, garaj yolunun üstündeki tebeşirleri bir yana saçarak eve doğru koşmaya başladı. Başını eğmişti, omuzları titriyordu.

Ah çocuklar, dedi içinden Frank, onlar için doğru olanı yaptığını her defasında anlayamıyorlar.

4

Clint'in masasında, önceki geceye ait üç rapor vardı.

Birincisi beklenen bir şeydi ama endişe vericiydi: Önceki gece memurlardan biri Angel Fitzroy'un bir haltlar karıştırdığından kuşkulanmıştı. Işıklar kapatıldıktan sonra Angel bu memuru anlambilimle ilgili bir konuda lafa tutmaya çalışmıştı. Dooling'deki yetkililerden kesinlikle "Memur" olarak söz edilmeliydi. Tabii ki "hıyar" veya "dallama" gibi ifadeler bir yana, "gardiyan" veya "bekçi" gibi sözcükleri de kullanmak yasaktı. Angel Memur Wettermore'a, İngilizce biliyor musun, diye sormuştu. Onlar tabii

ki gardiyan, dedi Angel. Memur da olabilirler, bu da tamam, ama gardiyanlık yaptıkları için onlara gardiyan demenin nesi yanlıştı? Onlar hükümlülere gardiyanlık yapmıyorlar mıydı? Eğer pasta yapıyorsan sana pastacı denirdi. Eğer bir çukur kazıyorsan, sana kazıcı denmez miydi?

Mahkûma mantıklı bir konuşmanın sonuna geldiğini ve hemen hücresine girmezse bunun sonuçlarına katlanacağını hatırlattım, diye yazmıştı raporuna Wettermore. *Mahkûm itiraz etmeden hücresine girdi, ama bir soru daha sordu: Kurallardaki kelimeler bir anlamı ifade etmiyorsa, mahkûmların bu kurallara uymaları nasıl beklenilebilirdi? Mahkûmun ses tonu tehdit ediciydi.*

Angel Fitzroy hapishanedeki kadınlar arasında Clint'in gerçekten tehlikeli addettiği birkaç kadından biriydi. Onunla yaptığı görüşmeler sonunda Clint bu kadının bir sosyopat olabileceğine inanmıştı. Onda en küçük bir empati belirtisi bile görmemişti ve hapishanedeki suç kaydı bir hayli kabarıktı: uyuşturucu, kavgalar ve tehdit dolu davranışlar.

"Saldırdığın adam, aldığı yaralar sonucu ölseydi neler hissederdin Angel?" diye sormuştu Clint ona bir grup seansında.

"Hımm," demişti Angel koltuğuna gömülüp gözlerini ofis duvarlarında gezdirerek. "Ne bileyim, herhalde kötü hissederdim." Sonra da dudaklarını şaplatıp gözlerini Hockney afişine dikmiş ve, "Kızlar, şu resme bakın," demişti. "Öyle bir yerde olmak istemez miydiniz?"

Fiili saldırı suçundan mahkûm olmuştu –bir kamyoncu ona kötü bir şey söylediği için Angel bir ketçap şişesiyle adamın burnunu kırmıştı– ama bundan çok daha beterlerini yapıp yanına kâr kaldığı da biliniyordu.

Charleston'lı bir dedektif, Fitzroy'la ilgili bir vakada Clint'in yardımını istemek için Dooling'e gelmişti. Dedektifin istediği bilgi Angel'ın eski ev sahibinin ölümüyle ilgiliydi. Bu olay Angel'ın cezaevine son girişinden birkaç yıl öncesine aitti. Angel tek zanlıydı ama o civarda olmasından başka onu cinayetle ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu; belli bir saik de yoktu. Asıl sorun (Clint'in de

bildiği gibi) Angel'a bir suç işlemek için herhangi bir saik gerekmeyişiydi. Parasının üstünü alırken yirmi sentin eksik çıkması bile tepesini attırmaya yetiyordu. Charleston'lı dedektif ev sahibinin cesedini tarif ederken gülmüştü. "Yaşlı adam merdivenden düşüp boynunu kırmış gibi görünüyordu. Ama adli tıp uzmanına göre ölmeden önce hırpalanmıştı. Şimdi bu uzmanın hangi terimi kullandığını tam hatırlamıyorum, sanki taşakları kırılmış gibi bir şey demişti. Ama anlayacağımız dille söylenirse, adamın taşakları ezilmiş."

Clint prensip olarak hastaları hakkında kimseyle bilgi paylaşmazdı ve bunu dedektife de söyledi, ama daha sonra bu soruşturmayı Angel'a anlattı.

Angel hayret dolu bir ifadeyle ona bakıp, "Taşaklar kırılabilir miymiş?" dedi.

Clint o gün Angel'a uğrayıp ne halde olduğunu öğrenmeye karar verdi.

İkinci rapor, temizlik görevi yapan bir mahkûmun, "Hapishane mutfağını güveler bastı," şeklindeki iddiasıydı. Memur Murphy mutfağı kontrol etmiş ve hiç güveye rastlamamıştı. Mahkûm idrar tahliline itiraz etmemiş, vücudunda uyuşturucu ve alkol bulunmamıştı.

Bu rapordan anlaşılacak şey şuydu: Bir mahkûm bir memuru deli etmek için çabalıyor, memur da aynı şeyi ona yapmak için gayret gösteriyordu. Clint bunu araştırarak bu döngüyü sürdürecek değildi. Raporu dosyaya koydu.

Son vaka Kitty McDavid'le ilgiliydi.

Memur Wettermore, Kitty'nin bağıra çağıra söylediklerinin bir kısmını raporuna yazmıştı: *Kara Melek ağacın köklerinden ve dallarından çıktı. Parmakları ölüm, saçları örümcek ağlarıyla dolu ve rüya onun krallığıdır.* Ona bir doz Haldol sakinleştirici verilmiş ve A Kanadına nakledilmişti.

Clint ofisinden çıkıp yönetim binasından geçti ve hapishanede hücre kanatlarının bulunduğu doğu kısmına yürüdü. Hapishanenin biçimi küçük "t" harfi gibiydi. Ortadaki uzun koridor

Route 17/Batı Lavin Yolu'na paraleldi ve Broadway olarak biliniyordu. Yönetici ofisleri, haberleşme merkezi, memur odaları, personel salonu ve derslikler Broadway'in batı ucundaydı. Diğer koridor, Main Street ise Batı Lavin'e dik açıdaydı. Main Street hapishanenin ön kapısından başlayıp dümdüz el sanatları atölyesine, bakım odasına, çamaşırhaneye ve spor salonuna kadar uzanırdı. Main Street'in diğer tarafında Broadway doğuya doğru devam eder, kütüphaneyi, yemekhaneyi, ziyaretçi salonunu, reviri ve giriş kısmını geçerek üç hücre kanadında son bulurdu.

Broadway'le hücreler arasında bir güvenlik kapısı vardı. Clint burada durup, içeriye girmek istediğini kabin görevlisine belirtmek için düğmeye bastı. Bir vızıltı sesinden sonra güvenlik kapısının sürgüleri geri çekildi ve Clint içeriye girdi.

Buradaki A, B ve C kanatları bir cımbız şeklindeydi. Cımbızın tam ortasında kurşungeçirmez camla donanmış, bir barakaya benzeyen kabin vardı. Memurların denetim monitörleri ve haberleşme panosu buradaydı.

Her ne kadar hapishane nüfusu bahçede ve başka yerlerde karışık haldeyse de, kanatlar her mahkûmun ne kadar tehlikeli olduğu varsayımı üzerine düzenlenmişti. Hapishanede altmış dört hücre vardı; A Kanadında on iki, C Kanadında on iki ve B Kanadında kırk hücre bulunmaktaydı. A ve C tamamen zemin kattaydı, B Kanadıysa hem zemin hem de ikinci katı işgal ediyordu.

Koridorun uzak ucundaki A Kanadı tedavi işlevi görürdü; bazı mahkûmlar buna "sükûnet yeri" derdi. Pek de sakin olmayan, ama Kitty McDavid gibi ilaçla sakinleştirilmiş mahkûmlar B kanadına alınırlardı. C Kanadı sorun çıkaranlar içindi.

On iki hücreden yarısı halen boş olan C Kanadı en az mahkûmun bulunduğu kısımdı. Bir ayaklanma çıktığında veya ciddi bir disiplin ihlali olduğunda o mahkûmu kendi hücresinden alıp C Kanadındaki 'Göz' hücrelerinden birine yerleştirmek resmî uygulamaydı. Mahkûmlar bu hücrelere Otuz Bir Çekme hücresi diyorlardı, çünkü tavandaki kameralar sayesinde me-

murlar bütün gün mahkûmların ne yaptığını görebilmekteydiler. Bu benzetmeyle erkek memurların kadın mahkûmları dikizlerken mastürbasyon yaptıkları ima ediliyordu. Ne var ki, kameralar çok gerekliydi. Bir mahkûm kendine zarar vermeye veya intihar etmeye teşebbüs ederse, bunu önlemek için onun görülmesi lazımdı.

Bugün kabin görevlisi memur Komiser Vanessa Lampley'ydi. Clint'e kapıyı açmak için panonun üzerinden uzandı. Clint onun yanına oturdu ve McDavid'in durumunu görmek için ekrana Ünite 12'yi getirmesini rica etti. "*Video banda bakalım!*" dedi neşe içinde.

Lampley ona baktı.

"*Şimdi video banda bakalım!* Yahu bu Warner Wolf'un devamlı söylediği şeydir, bilirsin."

Lampley omuz silkip görsel denetim için Ünite 12'yi açtı.

"Spor yorumcusundan söz ediyorum," dedi Clint.

Vanessa bir kez daha omuz silkti. "Üzgünüm. Ben ona yetişemedim."

Clint bunu son derece tuhaf buldu. Warner Wolf bir efsaneydi, ama ekranı incelemek için üstünde durmadı. Kitty cenin pozisyonunda yatıyordu; kollarıyla örttüğü yüzü büzülmüştü. "Sıra dışı bir şey gördün mü?"

Lampley başını iki yana salladı. Kabine saat yedide gelmişti ve Kitty o zamandan beri uyuyordu.

Clint buna şaşırmadı. Haldol kuvvetli bir ilaçtı. Fakat Kitty için endişeleniyordu; iki çocuk annesi olan bu kadın reçete sahtekârlığından mahkûm olmuştu. İdeal bir dünyada Kitty hapishaneye tıkılmamalıydı. Ortaokul eğitimi olan, bipolar uyuşturucu bağımlısıydı.

Şaşırtıcı olan şey, onun bu bipolarlığının bu olayda ortaya çıkışıydı. Eskiden sadece içine kapanıktı. Dün geceki patlaması ve haykırışları geçmişinde hiç olmamıştı. Clint ona reçete ettiği lityumun işe yaradığına emindi. Altı aydan beri Kitty dengeli ve iyimser olmuştu, ruh halinde iniş çıkışlar yoktu. Ayrıca Griner

kardeşler davasında savcılık için ifade vermeye razı oluşu sadece cesurca bir karar değil, aynı zamanda kendi durumunu iyileştirmek için de önemli bir adımdı. Mahkemeden sonra şartlı tahliye edileceğine kesin gözüyle bakılıyordu. Clint'le beraber, tahliye edildikten sonra neler yapacağını, çocuklarına kendini nasıl tanıtacağını konuşmuşlardı. Bütün o konuşmalar Kitty'ye fazla ümit mi vermişti?

Lampley onun endişesini sezmiş olmalıydı. "İyileşir, doktor. Bence bir kerelik bir kriz oldu. Dolunaydan kaynaklanabilir. Başka her şeyde bir terslik var zaten."

Sağlam yapılı bu kıdemli memur işgüzardı ama aynı zamanda vicdanlıydı; bunlar yöneticilerde aranan vasıflardı. Ayrıca Van Lampley ünlü bir bilek güreşçisiydi. Kol kasları üniformasının gri kollarını kabartıyordu.

"Haklısın," dedi Clint, Lila'nın bahsettiği karayolları kazasını hatırlayarak. Birkaç kez Van'ın doğum günü partisine katılmıştı; kadın dağın arka tarafında yaşıyordu. "İşe uzun yoldan gelmiş olmalısın. Lila bana kamyon kazası olduğunu söyledi. Buldozer getirtmek zorunda kalmışlar."

"O kazayı görmedim," dedi Van. "Ben evden çıkmadan önce yolu açmış olmalılar. Ben West ve Ryckman'ı kastettim." Jodie West ve Claire Ryckman da Clint gibi dokuz-beş mesaisi yapan memurlardı. "Bugün işe gelmediler. Bu yüzden A Kanadında kimse yok. Coates çok öfkeli. O ikisine..."

"Mountain'de hiçbir şey görmedin mi?" Lila kazanın Mountain Rest Yolu'nda olduğunu söylememiş miydi? Clint öyle söylemiş olduğuna emindi; neredeyse emindi.

Van başını iki yana salladı. "Ama orada ilk kez kaza olmuyor." Sararmış dişlerini sergileyerek güldü. "Geçen sonbaharda orada bir kamyon devrilmişti. Ne felaketti! Kamyon PetSmart şirketinindi. Yol kedi ve köpek mamalarıyla dolmuştu."

5

Truman Mayweather'e ait olan treyler Terry Coombs buraya son geldiğinde de pek iyi görünmüyordu (Truman'ın sayıca epey çok olan "kız kardeşleriyle" ilgili bir kavgayı ayırmak için gelmişti. Bu kızlar olaydan hemen sonra oradan ayrılmışlardı) ama bu sabah cehennemden bir sahne gibiydi. Mayweather yemek masasının altında sere serpe yatıyordu, beyninin bir kısmı göğsünün üstündeydi. Ucuz satışların yapıldığı Dollar Discount veya Chapter 11 gibi yerlerden alınmış olan mobilyalar etrafa saçılmıştı. Televizyon pas içindeki bir duş kabininde ters dönmüş haldeydi. Lavaboda bir ekmek kızartma makinesi, Converse marka lastik ayakkabıyla ahbaplık ediyordu. Duvarlar kana bulanmıştı. Tabii bir de kafası treyler duvarından dışarıya çıkan ceset vardı. Treylerin zeminindeki bir cüzdanda Little Rock-Arkansas'lı Jacob Pyle'a ait bir kimlik çıktı.

Bir adamın kafasını böyle bir duvarın içinden geçirmek için nasıl bir kuvvet gerekir, diye düşündü Terry. Kabul, treyler duvarları inceydi, ama yine de...

Her şeyin fotoğrafını çektikten sonra ofisin iPad'lerinden biriyle ortamın üç yüz altmış derecelik görünümünü kaydetti. Karakoldaki Linny Mars'a delillerin fotoğraflarını gönderdi. Linny bunların çıktılarını alıp biri dijital, diğeri baskı kopya olan iki dosya açacaktı. Terry, Lila'ya da kısa bir SMS gönderdi.

Yorgun olduğunu biliyorum, ama buraya gelsen iyi olur.

Uzaktan St. Theresa'nın tek ve tam donanımlı ambulansının sesi geliyordu.

Dudaklarından sarkan sigarasıyla Roger Elway sarı renkli SUÇ MAHALLİ BURADAN GEÇMEYİN şeridi çekmekle meşguldü.

"Lila senin suç mahallinde sigara içtiğini öğrenirse canına okur."

Roger ağzındaki sigarayı alıp daha önce hiç öyle bir şey görmemiş gibi baktıktan sonra ayakkabısının topuğunda söndürdü

ve izmaritini gömlek cebine soktu. "Sahi, Lila nerede? Bölge Savcısı Yardımcısı buraya geliyor, onu görmek isteyecektir."

O sırada ambulans geldi, kapıları açıldı ve Terry'nin daha önce birlikte çalıştığı iki sağlık teknisyeni Andy Emerson ve Dick Bartlett hemen dışarıya çıkıp ellerine eldivenlerini geçirdiler. Birinin elinde bir sedye, diğerininse ilkyardım çantası vardı.

Terry, "Sadece savcı yardımcısı geliyor, öyle mi?" diye homurdandı. "İki ölü var ve hâlâ tepedeki adamı hak etmiyoruz."

Roger omuz silkti. Bu arada Bartlett ve Emerson duvarından kafa çıkan treylerin önünde durmuşlardı.

Emerson, "Bu beyefendinin bizim hizmetlerimizden bir yarar göreceğini sanmıyorum," dedi.

Bartlett eldivenli parmağıyla boynun duvardan çıktığı noktayı işaret ediyordu. "Galiba boynunda Bay Hankey dövmesi var."

"*South Park*'taki konuşan bok mu? Ciddi misin?" Emerson buna bakmak için oraya geldi. "Evet ya, o dövme."

"Selam baylar," dedi Bartlett.

"Selam," dedi Terry. "Çok iyi. Bence ileride günlük çalışmalarınızı YouTube'a aktarmalısınız. Şu anda içeride başka bir cesedimiz daha var. Ayrıca arabamızdaki kadına yardımınız da gerekli."

"Onu uyandırmak istediğine emin misin?" dedi Roger başıyla devriye aracını işaret ederek. Bir tutam kirli saç arka cama yapışmış haldeydi. "Bu kız tamamen kaymış durumda. Kim bilir nasıl bir uyuşturucu kullanmış."

Bartlett ve Emerson devriye aracına geldiler; Bartlett otomobilin camını tıklattı. "Hanımefendi? Bayan?" Karşılık yok. Bartlett camı biraz daha sertçe tıklattı. "Hadi, uyan artık." Hâlâ karşılık yoktu. Kapı kulpunu denedi, açamayınca Terry ve Roger'a baktı. "Kilidi açmanız lazım."

"Ah, tabii," dedi Roger. Uzaktan kumandadaki açma düğmesine bastı. Dick Bartlett arka kapıyı açınca Tiffany Jones bir kirli

çamaşır yığını gibi dışarıya döküldü. Vücudunun üst kısmı yere düşmeden önce Bartlett onu yakalamayı başardı.

Emerson ona yardım etmek için yaklaştı. Roger olduğu yerde kalmıştı; endişeli görünüyordu. "Ölmüşse, Lila fena kızacak. Cinayetin tek tanığı..."

"Bu kızın yüzü nerede?" diye sordu Emerson. Şok içindeydi. "Bu kızın lanet suratı nerede?"

Bunu duyunca Terry de harekete geçti. İki sağlık teknisyeni Tiffany'yi yavaşça yere yatırırken o da devriye aracının yanına geldi. Terry kızın saçını tuttu, ama parmaklarının arasında yağlı bir şey *şlap* diye bir ses çıkarınca hemen bıraktı. Elini gömleğine sildi. Tiffany'nin saçları beyaz, örümcek ağına benzeyen bir maddeyle kaplıydı. Yüzü de aynı şeyle kaplı olduğu için sanki yaşlı kadınların şapkalarına taktıkları tül varmış gibi yüz hatları seçilemiyordu.

"Bu madde nedir yahu?" Terry hâlâ elini siliyordu. Kaygan ve batan bir şeydi bu. "Örümcek ağı mı?"

Roger da onun omzunun üstünden hayret ve tiksinti dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Burnundan çıkıyor, Terry! Gözlerinden de! Hassiktir!"

Bartlett bu maddeden bir parçayı Tiffany'nin çenesinden aldı ve gömleğine sildi. Terry bunun kızın yüzünden alınır alınmaz erimeye başladığını gördü. Kendi eline baktı. Eli kuru ve temizdi. Gömleğinde de bir şey yoktu, oysa az önce vardı.

Emerson parmaklarını Tiffany'nin boğazına götürdü. "Nabız var. Gayet düzenli atıyor. Ve düzgün nefes alıyor. O pis şeyin dalga dalga kabararak çıktığını, sonra da içeriye çekildiğini görüyorum. MABIS çantasını çıkaralım."

Bartlett, içinde her türlü tıbbi müdahale gereci olan turuncu renkli MABIS çantasını çıkardı. Sonra kullan-at eldiven paketine uzandı. Emerson'a bir çift verdikten sonra kendisine de aldı. Terry onları seyrederken, keşke Tiffany'nin tenindeki o örümcek

ağı gibi şeye hiç dokunmasaydım, diye düşünüyordu. Ya bu şey zehirliyse?

Kızın tansiyonuna baktılar, normaldi. İki sağlık teknisyeni Tiffany'nin gözlerinin üstündeki maddeyi temizledikten sonra gözbebeklerini kontrol edip etmemeyi tartıştılar; o anda bilmiyorlardı ama hayatlarının en doğru kararını verip bunu yapmadılar.

Onlar konuşurlarken Terry hoşuna gitmeyen bir şey gördü; Tiffany'nin bir tür ağ ile kabuk bağlamış ağzı yavaşça açılıp kapanıyordu. Sanki havayı çiğniyormuş gibi... Beyazlamış dilinden iplikler çıkıyordu.

Bartlett, "Eğer sizin için sakıncası yoksa onu St. Theresa Hastanesi'ne götürmeliyiz. Sakıncası varsa söyleyin, çünkü şu anda kızın durumu stabil." Emerson da başını sallayarak onu onayladı.

"Gözlerine bakın," dedi Roger. "Bembeyaz."

"Alın götürün onu," dedi Terry. "Nasılsa onu sorguya çekemeyiz."

"O iki cesette de bu madde var mı?" diye sordu Bartlett.

"Hayır," dedi Terry kafası duvardan çıkan cesedi işaret ederek. "Onda olmadığını kendi gözlerinizle görebilirsiniz. İçerideki adamda da yok."

"Lavaboda var mı?" diye sordu Bartlett. "Tuvalette? Duşta? Islak yerleri kastediyorum."

"Duş kabininde bir televizyon var," dedi Terry alakasız bir cevap vererek. Ama aklına başka bir şey gelmemişti. Squeaky bu saatte açık mıydı acaba? Daha erkendi ama böyle bir günde insan bir iki şişe birayı hak ediyordu. Korkunç haldeki cesetleri ve insanların yüzünde çıkan yapışkan pislikleri gören polislere bu kadarı hoş görülmeliydi. Gözlerini ağır ağır fakat düzenli bir şekilde beyaz sise benzeyen bir şeyin altında gömülmekte olan Tiffany Jones'tan ayıramıyordu. Sonra kendini zorlayarak gereken cevabı verdi. "Sadece bu kızda var."

Roger Elway o sırada hepsinin aklından geçmekte olan soruyu sordu. "Baylar, ya bu şey bulaşıcıysa?"

Kimse cevap veremedi.

Terry gözünün ucuyla bir kıpırtı görünce dönüp treylere baktı. Önce çatısının üstünden havalanan kümenin kelebek olduğunu sandı, ama kelebekler renkli olurlardı; oysa bunlar kahverengi ve griydi. Bunlar kelebek değil, güveydi. Yüzlercesi bir aradaydı.

6

On iki yıl önce bunaltıcı bir yaz gününde hayvan kontrol merkezine, yerel Episcopalian kilisesinin "kır merkezi" olarak kullandığı bir ahırın zemininin altındaki bir rakunla ilgili bir ihbar geldi. Kuduz endişesi vardı. Frank derhal oraya gitmişti. Yüzüne maskesini takmış, dirseklerine kadar uzun eldivenlerini giymiş, ahırın altına sürünerek girdikten sonra el fenerini bu hayvanın yüzüne doğru tutmuştu. Hayvan sağlıklı bir rakun gibi tepki gösterip sıçramıştı. İş bu kadarla kalmalıydı; kuduz rakunlar ciddi bir sorundu ama haneye tecavüz eden rakunlar o kadar ciddi değildi. Ne var ki, kilisenin otoparkında pasta satışı yapmakta olan ve ona ahırın altındaki deliği gösteren yirmili yaşlardaki kadın ona bir bardak limonata ikram etmişti. Limonata berbattı, limonu azdı ve yeterince tatlı değildi, ama Frank orada kalıp onunla konuşabilmek için üç dolarlık limonata daha içmişti. Kadın çok güzel kahkaha atıyordu ve elleri kalçasında duruşuyla Frank'ı çok etkilemişti.

"E, görevinizi yapacak mısınız, Bay Geary?" dedi Elaine sohbeti bir anda bıçak gibi keserek. "Kilisenin zemininin altındaki o yaratığın üstüne bir kapak kapatırsanız, sizinle çıkmayı kabul ederim. Teklifim bu işte."

Frank mesai bitiminden sonra buraya dönüp ahırın altındaki deliği kapatmış –kusura bakma, rakun, görevimi yapmak zorundayım– sonra da müstakbel karısını sinemaya götürmüştü.

On iki yıl önce.

O halde, ne olmuştu? Suç kendisinde miydi, yoksa evliliğin bir raf ömrü mü vardı?

Uzun bir süre Frank pekâlâ iyi olduklarını sanmıştı. Çocukları vardı, evleri vardı, sağlıklıydılar. Her şey tozpembe değildi tabii. Para ucu ucuna yetiyordu. Nana pek parlak bir öğrenci değildi. Bazı zamanlarda Frank –eğer morali bozuksa– gergin oluyordu. Ama herkesin zaafları vardı ve on iki yıl içinde insan arada bir açık vermeye mahkûmdu. Fakat karısı durumu bu şekilde görmüyordu. Sekiz ay önce nasıl gördüğünü Frank'a söylemişti.

Mutfak duvarını yumruklamasından sonra Elaine içindekileri boşaltmıştı. Bu olaydan kısa bir süre önce Elanie ona, kilisesine sekiz yüz dolar bağışta bulunduğunu bildirmişti. Bu para açlıktan kıvranan Afrikalı çocuklar için oluşturulan bir fona gidiyordu. Frank katı yürekli bir adam değildi, acı çeken insanlara acırdı. Ama paran kendine yetmezken bağış yapamazdın. Başka birinin çocuğuna yardım etmek için kendi çocuğunun geleceğini tehlikeye atamazdın. Bu haber ne kadar delirtici olsa da –önlerinde dağ gibi bir ipotek ödemesi vardı– mutfak duvarını yumruklamasının nedeni bu değildi. Buna yol açan şey, Elaine'in daha sonra söyledikleri ve bunu söylerken yüzündeki ifadeydi. Hem küstahçaydı hem de "bu konu kapanmıştır" ses tonuydu: *Bu benim kararımdı çünkü benim paramdı.* Sanki on bir yıllık evliliklerinde evlilik yemini ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, sanki ona haber vermeden her istediğini yapabilirmiş gibi... Bunun üzerine Frank yumruğunu duvara geçirmiş (Elaine'e değil, *duvara*) ve Nana ağlayarak üst kata kaçmıştı.

"Bir gün üstümüzde patlayacaksın, hayatım," demişti Elaine. "Bir gün vurduğun şey duvar olmayacak."

Frank ne dediyse, ne yaptıysa karısının fikrini değiştiremedi. Ya bir deneme olarak ayrı yaşayacaklar ya da boşanacaklardı ve Frank ayrı yaşamayı tercih etti. Ve karısının öngörüsü doğru çıkmadı. Frank patlamadı. Patlayacağı da yoktu. Kuvvetliydi. Koruyucuydu.

Bu da önemli bir soruyu gündeme getiriyordu: Elaine neyi kanıtlamaya çalışıyordu ki? Ona bu sıkıntıyı çektirmekle eline ne

geçiyordu? Çocukluğundan kalma bir sorunu mu vardı? Yoksa bu düpedüz sadistlik miydi?

Her ne haltsa, gerçek ötesi gibiydi ve çok saçmaydı. Zaten o bölgede Afrika kökenli bir Amerikalı olarak insan otuz sekiz yaşına gelene kadar nice saçmalıkla –ırkçılık doruk noktasıydı– karşılaşıyordu. İlkokul birinci veya ikinci sınıftayken bir madencinin kızı yanına gelip, parmağını onun bileğine bastırmış ve, "Senin rengin çürük rengi, Frank," demişti. "Babamın tırnaklarının altı gibi."

Kızın bu söylediği son derece aptalca bir şeydi. Frank daha çocukken bile o onarılmaz ahmaklığın kara deliğini tanımıştı. Bu onu hayretler içinde bırakıyordu. Daha sonra bu ifadeyi başkalarının yüzlerinde de görünce giderek onu korkutmaya ve öfkelendirmeye başladı, ama o zamanlar sadece dehşet duyuyordu. Bu çeşit ahmaklığın bir çekim alanı vardı. İnsanı kendine doğru çekiyordu.

Ne var ki, Elaine ahmak değildi. Ahmak olmaktan çok uzaktı.

Bir süpermarkette dolanırken, geri zekâlı bir beyaz çocuğun Batman havasıyla onu bir şey yürütürken yakalama hevesiyle peşinden gelişinin ne berbat bir şey olduğunu bilirdi. Planlı Ebeveynlik binası dışında adını bile bilmeyen protestocular tarafından küfürlere de maruz kalmıştı.

O halde, bu kadın ne istiyordu? Neden ona acı çektiriyordu?

İçini kemiren tek bir ihtimal vardı: Elaine endişe etmekte haklıydı.

Frank yeşil Mercedes'linin peşine düşerken, Nana'nın ondan ayrılış sahnesi aklından çıkmıyordu. Kızı düzgün bir şekilde yerleştirdiği tebeşirlerini ayağıyla savurarak eve koşmuştu.

Frank kusursuz olmadığının farkındaydı ama pekâlâ iyi bir adam olduğunu da biliyordu. İnsanlara, hayvanlara yardım ederdi; kızını çok severdi, onu korumak için her şeyi yapardı ve o güne kadar karısına el kaldırmamıştı. Hata yapmış mıydı? Meşhur duvar yumruklaması bu hatalardan biri miydi? Frank bu kadarını itiraf ediyordu. Bunu mahkemede de söyleyebilirdi.

Ama hak etmeyen kimsenin canını yakmamıştı ve şimdi de o Mercedes'li adamla sadece konuşacaktı, değil mi?

Frank kamyonetini süslü bir demir kapının içinden geçirip yeşil Mercedes'in arkasına park etti. Sol ön tamponunda yolun tozu vardı ama sağ tarafı temizdi. Bu puştun ne halt ettiği belli oluyordu.

Büyük beyaz eve uzanan garaj yolunda yürüdü. Patikanın iki yanı ağaçlarla çevriliydi ve bunların dalları bir koridor oluşturuyordu. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyordu. Patikanın sonunda, basamakların başladığı yerde beton bir saksı içinde genç bir leylak ağacı duruyordu. Frank'ın içinden bu ağacı kökünden söküp çıkarmak geldi. Verandaya çıktı. Yekpare meşe kapının üstünde pirinçten bir kapı tokmağı vardı.

Bir an oradan dönüp doğruca eve gitmeyi düşündü. Sonra da tokmağı kavrayıp art arda kapıya vurdu.

7

Garth Flickinger'ın kanepeden kalkabilmesi epey bir zaman aldı. "Bekle, geliyorum," dedi; pek işe yaramadı çünkü sesi çok hırıltılıydı ve kapı çok kalındı. Truman Mayweather'in keyif treylerinden döndüğünden beri hiç durmadan *rock** çekmişti.

Birisi ona evindeki uyuşturucular hakkında soru soracak olsa, Garth ona sadece arada bir dinlenmek için kullandığını söylerdi, ama bu sabah istisnaydı. Dahası, bir acil durum müdahalesiydi. Uyuşturucu tedarikçisinin treylerinde sıçarken, incecik tuvalet kapısının diğer tarafında Üçüncü Dünya Savaşı'nın patlaması her gün olagelen bir şey değildi. Kötü bir şey olmuştu –parçalanan eşyalar, silah sesi, çığlıklar– ve bir anlık inanılmaz budalalık sonucu Garth ne oluyor diye bakmak için kapıyı açmıştı. Gördüğü sahne unutulacak gibi değildi. Unutmak imkânsızdı. Treylerin karşı ucunda belden altı çıplak, siyah saçlı bir kadın var-

* Kokain ve kabartma tozu karıştırılarak yapılan ve dumanı solunan uyuşturucu. –çn

dı. Truman'ın Arkansas'lı arkadaşını saçından ve blucin kemerinden tutmuş, yüzü öne gelecek şekilde duvara çarpıp duruyordu.

Tıpkı devasa bir koçbaşının şato kapısına vuruluşu gibiydi. Adamın kafası kanlar içindeydi ve kolları cansız bir şekilde iki yanında sallanıyordu.

Bu arada Truman alnında bir kurşun deliğiyle yere serilmişti. Ve o tuhaf kadın... Yüzünde son derece sakin bir ifade vardı. Sanki kanıksamış olduğu günlük işini yapar gibiydi, ama yaptığı iş bir adamın kafasını koçbaşı gibi kullanmaktı. Garth sessizce kapıyı kapatıp klozetin üstüne çıkmış ve pencereden dışarıya atlamıştı. Sonra da telaşla otomobiline koşup ışık hızıyla evine gitmişti.

Yaşadığı bu olay sinirlerini epeyce sarsmıştı, ama bu sık olan bir şey değildi. Sertifikalı Estetik Cerrahı, Amerikan Estetik Cerrahları Derneği'nin üyesi olan Garth Flickinger genellikle sinirlerine hâkim bir adamdı.

Şimdi daha iyi hissediyordu, son çektiği *rock* işe yaramıştı; fakat kapıya gümbür gümbür vurulması hiç hoş değildi.

Garth kanepenin etrafından dolanıp zemini hazır yiyecek kutularıyla ve boş şişelerle kaplı oturma odasına geçti.

Televizyon ekranında son derece seksi bir muhabir başkentteki bir klinikte yatan koma halindeki bir grup yaşlı kadınla ilgili son derece ciddi haberler veriyordu. Muhabirin ciddiyeti, seksiliğini artırmaktaydı.

"Neden sadece kadınlar?" diye sordu ekrandaki muhabir. "Önceleri sadece yaşlıların ve çok gençlerin bu hastalığa maruz kaldığını sanıyorduk ama artık görünüyor ki, çeşitli yaş grupları..."

Garth alnını kapıya dayayıp eliyle vurdu. "Tamam! Kes artık!"

"Açın kapıyı!"

Kalın ve öfkeli bir sesti. Garth yedekte tuttuğu gücünü kullanarak başını kaldırdı ve dikiz deliğinden baktı. Dışarıda otuzlu yaşlarının ortasında, geniş omuzlu, yüzünde müthiş bir kemik yapısı olan Afro-Amerikalı vardı. Adamın bej üniforması bir an

için Garth'ın nabzını fırlattı –polis!– ama sonra rozetindeki yazıyı fark etti: HAYVAN KONTROLÜ.

Ha, sen bir köpek yakalayıcısısın; bu iş için çok yakışıklısın, ama sonunda sadece bir köpek yakalayıcısısın. Burada kaçak köpek yok, efendim, sorun yok.

Yoksa sorun var mıydı? Bundan emin olması gerekiyordu. Bu adam treylerdeki yarı çıplak gaddar kadının arkadaşı olabilir miydi? O kadının düşmanı olmaktansa dostu olmak daha iyi, diye düşündü Garth, ama çok daha iyisi ondan mümkün olduğunca uzak durmaktı.

"Seni o mu gönderdi?" diye sordu Garth. "Ben hiçbir şey görmedim. Bunu ona söyle, tamam mı?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum! Buraya kendi işim için geldim! Şimdi kapıyı açın!" diye bağırdı adam yine.

"Neden?" dedi Garth. Sonra da işi sağlama almak için, "Kesinlikle açmıyorum," diye ekledi.

"Bayım, sizinle sadece konuşmak istiyorum." Köpek yakalayıcısı sesini alçaltmıştı ama Garth onun ağzını büzüşünü ve kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

"Şimdi olmaz," dedi Garth.

"Birisi bir kediyi ezmiş. Yeşil bir Mercedes kullanan biri. Sizin yeşil Mercedes'iniz var."

"Çok yazık." Kediyi kastetmişti, Mercedes'i değil. Garth kedileri severdi. Üstünde kedi resmi olan tişörtünü de severdi, ama bununla otomobilinin tamponundaki kanı sildiği için onu top yapıp merdivenin önüne atmıştı. Hayat zordu işte. "Ama o konuda hiçbir şey bilmiyorum ve bu sabah pek iyi durumda değilim. Kusura bakmayın ama lütfen gidin."

Tok bir ses çıktı ve kapı sarsıldı. Garth geriledi. Adam kapıya tekme atmıştı.

Garth dikiz deliğinden bakınca adamın boynundaki damarların gerilmiş olduğunu gördü. "Çocuğum yokuşun başındaki evde yaşıyor. Ya o olsaydı? Ya o kedi yerine kızımı çiğneseydin?"

"Polis çağırıyorum," dedi Garth. Adam buna inanır mıydı?

Oturma odasına çekildi, kanepeye oturdu ve piposunu aldı. Uyuşturucunun bulunduğu poşet sehpanın üstündeydi. Dışarıda cam kırılıyordu. Metalik bir çatırtı oldu. Bu Bay Köpek Yakalayıcısı, Mercedes'e tecavüz mü ediyordu? Garth'ın umurunda değildi, böyle bir günde bunu dert etmezdi. (Nasılsa sigortası vardı.) O zavallı uyuşturucu bağımlısı kız. Adı Tiffany'ydi ve çok tatlı bir kızdı. O da ölmüş müydü? Treylere saldıranlar (Garth o tuhaf kadının bir çeteyle geldiğini varsaymıştı) onu öldürmüşler miydi? Ne kadar tatlı bir kız olsa da Tiffany onun sorunu değildi. Değiştiremeyeceği bir şeye kafasını takmamalıydı.

Poşet mavi plastik olduğu için içindeki *rock* küpleri de mavi görünüyordu. Truman Mayweather'in kıçı kırık bir esprisiydi herhalde. Kıçı kırık veya değil, Truman bundan böyle espri yapamayacaktı. Garth bir küp *rock* alıp piposunun haznesine yerleştirdi. Köpek Yakalayıcısı Mercedes'e her ne halt ediyorsa, otomobilin alarmı ötmeye başlamıştı: *biip, biip, biip.*

Televizyonda parlak bir hastane odası görünüyordu. Çarşaflarla örtülmüş iki kadın vardı. Kadınların başları kozalarla kaplıydı. Başlarına sanki çenelerinin altından başlayan arı kovanları takmış gibiydiler. Garth piposunu yaktı, derin bir nefes çekip içinde tuttu.

Biip, biip, biip.

Garth'ın Cathy adında bir kızı vardı. Sekiz yaşındaydı ve hidrosefalikti. Kuzey Carolina sahiline yakın çok güzel bir tesiste yaşıyordu. Tuzlu rüzgârı koklayabilecek mesafedeydi. Garth bu masrafı kendisi karşılayabiliyordu. Diğer ayrıntılarla annesinin ilgilenmesi kızı için daha iyiydi. Zavallı Cathy. O uyuşturucu bağımlısı kız için ne demişti? Ha, tamam: Değiştiremeyeceği şeylere takılıp kalmamalıydı. Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Zavallı Garth. Zavallı kafaları arı kovanları içindeki yaşlı kadınlar. Zavallı kedi.

Güzel muhabir biriken bir kalabalığın önündeki kaldırımda duruyordu. Kız gerçekten çok güzeldi. Estetik burun ameliyatı olmuş muydu? Garth onu yakından görmeden karar veremiyor-

du, ama eğer olduysa harika bir iş çıkarmışlardı. Çok doğal görünüyordu.

"Hastalık Kontrol ve Koruma Merkezi CDC bir duyuru yayınladı," dedi muhabir kız. "Kesinlikle bu çıbanları aldırmaya çalışmayın."

"Bence de," dedi Garth.

Haberlerden, hayvan kontrol memurundan, otomobil alarmından (her ne kadar o herif hıncını başka şeylerden çıkarmaya karar verip gidince bunu kendisi susturabilirse de), değiştiremeyeceği şeylere takılıp kalmaktan usanan Garth bir süre kanallar arasında dolaştı. Sonunda bir reklam gördü; altı haftada karın kaslarını taş gibi yapacaklarını iddia ediyorlardı. Garth 800'lü numarayı kaydetmek istedi, ama bulabildiği tek dolmakalem avucunun derisine yazamıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

McDowell, Bridger ve Dooling ilçelerinin toplam nüfusu yetmiş iki bindi; yüzde elli beşi erkek, yüzde kırk beşi kadındı. Amerika'daki son nüfus sayımından bu yana bu sayı beş bin kişi eksilince bu üç yerleşim yerinden oluşan bölge (Üç-İlçe olarak da anılıyordu) "dışarı göç" alanı olmuştu. İki tane hastane vardı; biri McDowel'daydı (hastanenin web sitesindeki tek yorum, 'Harika hediye dükkânıdır,' şeklindeydi), diğeriyse daha fazla insanın yaşadığı, ondan çok daha büyük Dooling Hastanesi'ydi. Bölgede on adet klinik ve ormanda konuşlanan iki düzine "ağrı kliniği" vardı; buralarda reçetesi hemen oracıkta yazılan opioid* uyuşturucular temin edilebiliyordu. Bir zamanlar, madenler henüz kurumadan önce bu bölge Parmaksız Erkekler Cumhuriyeti olarak bilinirdi. Bugünlerde artık İşsiz Erkekler Cumhuriyeti haline gelmişti, ama bunun iyi bir yanı da vardı: Yaşı ellinin altında olan erkeklerin çoğunun parmakları eksiksizdi ve on yıldan beri bir maden göçüğünde kimse ölmemişti.

Evie Doe'nun (tutsağı soyadını söylemediği için Lila Norcross onu bu isimle kaydetmişti) Truman Mayweather'in treylerini ziyaret ettiği sabah Dooling County'deki on dört bin küsur

* Vücutta morfin etkisi yapan kimyasallar. –çn

kadın her zamanki gibi uyanıp günlük hayatlarına başladı. Televizyon kanallarındaki, önce Avustralya Uyuma Hastalığı, sonra Kadınların Uyuma Gribi, en sonunda da Walt Disney'in *Uyuyan Güzel* yorumundaki prensesin adından esinlenerek Aurora Gribi adıyla anılan bulaşıcı hastalık hakkındaki haberleri gördüler. Bu haberleri izleyen kadınlardan pek azı korku duydu; Avustralya, Hawaii ve Los Angeles ne de olsa uzak yerlerdi ve her ne kadar Michaela Morgan'ın Georgetown'dan geçtiği haber –Washington DC otomobille bir günlük uzaklıktaydı– biraz endişe yaratsa da, bölgede yaşayanların çoğu telaşlanmamıştı. Hem zaten burada yaşayan insanların pek azı NewsAmerica kanalını seyrederdi; tercih ettikleri kanallarda *Good Day Wheeling* dizisi veya Ellen Degeneres'in programı vardı.

Böyle bir sorunun bu bölgede bile yaşanacağının ilk işareti sabah saat sekizi biraz geçe Yvette Quinn adındaki kadının, kolları arasındaki minik ikiz kızlarıyla St. Theresa Hastanesi'nin kapısında bitmesiyle ortaya çıktı. Kadın eski Jeep Cherokee'sini yamuk bir şekilde park ettikten sonra yangın alarmı gibi bir sesle Acil Servis'e dalmış, bütün doktorlar ve hemşireler oraya koşmuşlardı. Kızlarının yüzleri koza gibi bir şeyle kaplıydı.

"Bebeklerime yardım edin! Bir türlü uyanmıyorlar! Ne yaptıysam uyandıramadım!"

Az sonra onlardan yaşça çok daha büyük olan Tiffany Jones da yüzü aynı maddeyle kaplı olarak hastaneye getirilmiş, öğleden sonra saat üçte Acil Servis tamamen dolmuştu. Ve hâlâ gelenler vardı: kızlarını taşıyan babalar ve anneler, küçük kız kardeşlerini taşıyan kızlar, yeğenlerini taşıyan amcalar, karılarını taşıyan kocalar... O öğle sonrası bekleme odasındaki televizyonda eğlence programları veya diziler yoktu. Sadece bu esrarengiz uyku hastalığıyla, sadece XX kromozomluları etkileyen hastalıkla ilgili haberler vardı.

Bu kadınların ve kızların uyanmamaya ve yüzlerini kapatan o maddeyi oluşturmaya ne zaman başladığı hiçbir zaman anla-

şılamadı. Gelen bilgiler bir araya toplanınca bilim insanları bu zamanı 07.37 ile 07.57 arasına kadar daraltabildiler.

"Onların uyanmalarını beklemekten başka bir şey yapılamıyor," dedi NewsAmerica'daki George Alderson. "Ve şu ana kadar hiçbiri de uyanmış değil. Şimdi daha fazla bilgi almak için Michaela Morgan'a bağlanalım."

2

Lila Norcross, Dooling County şerif ofisine geldiğinde tüm ekibi oradaydı. Şerif Yardımcısı Reed Barrows kaldırım kenarında durmuş, Lila'nın getirdiği tutukluyu devralmak için bekliyordu.

"Uslu dur Evie," dedi Lila. "Birazdan dönerim."

"Uslu dur Lila," dedi Evie. "Burada olacağım." Bir kahkaha attı. Burnundan akan kan kurumuş, alnındaki kesikten akan kansa saçlarının ön kısmını dikleştirerek tavus kuşu ibiğine benzetmişti.

Lila, Reed'e yer açmak için otomobilden çıkarken Evie, *"Triple-double,"* dedi ve bir kahkaha daha attı.

"Adli tıp ekibi o treylere gidiyor," dedi Reed. "Savcı yardımcısı ve Ünite Altı da."

"İyi," dedi Lila. Ve karakol kapısına doğru yürüdü.

Triple-double ne olabilir diye düşünüyordu. Hah, sonunda buldu: Bunun anlamı basketbol maçında çift haneli sayı atmak, çift haneli asist yapmak, çift haneli ribaunt almaktı. Ve dün geceki basketbol maçında o kız bunu yapmıştı; Lila'nın seyretmek için maçına gittiği o kız.

Kızın adı *Shelia*'ydı. Onun adı bu yönde atılan ilk adımdı... Hangi yönde? Lila bilmiyordu.

Ve Clint. *Clint* ne istiyordu? Lila bu koşullar altında bunun üstünde durmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Kocası onun için tam bir muammaydı. Gözünün önüne çok iyi bildiği bir görüntü geldi: Clint mutfak masasında oturmuş, arka

bahçedeki ağaçlara bakarak parmağını ovuştururken yüzünü buruşturuyor. Lila ona, "Bir sorunun mu var?" diye sormayı çok uzun bir zaman önce bırakmıştı. Clint'in her zamanki cevabı, "Sadece düşünüyorum," olurdu. İyi de neyi düşünüyordu? Ve kimi düşünüyordu? Bunlar akla ilk gelen sorulardı.

Lila devriye aracından karakol merdivenlerine kadar olan yirmi adımlık mesafeyi yürürken bitkin ve güçsüz olduğunu fark etti. Sanki her şeyin sorgulanması gerekiyordu. Clint tanıdığı Clint değilse, Lila'nın kendisi kimdi?

Dikkatini toplaması gerekiyordu. İki adam ölmüştü ve muhtemelen onların katili olan kadın, kafayı bulmuş bir halde Lila'nın devriye aracının arkasında oturuyordu. Lila bitkin ve güçsüz olabilirdi ama şimdi sırası değildi.

Oscar Silver ve Barry Holden ana salonda bekliyordu. "Selam baylar," dedi Lila.

"Selam şerif," dedi ikisi de aynı anda.

Yargıç Silver çok yaşlıydı ve bacakları titriyordu, ama pırıl pırıl bir beyni vardı. Barry Holden kendisinin ve bakmakla yükümlü olduğu kadınların (karısı ve dört kızı) geçimini vasiyetnameler ve sözleşmeler yazarak ve sigorta anlaşmazlıklarında uzlaşmacı olarak (özellikle o sigortacı ejderha Drew T. Barry ile) sağlıyordu. Holden bölgede rotasyonlu olarak görev yapan altı kamu avukatından biriydi. İyi bir insandı ve Lila'nın ondan ne istediğini açıklayabilmesi uzun sürmedi. Lila'nın isteğini kabul etti ama avukatlık ücreti almak zorundaydı. "Bir dolar yeter," dedi.

"Linny, bir doların var mı?" diye sordu Lila sevk memuruna. "İki cinayetin zanlısı olarak tutukladığım bir kadının avukat parasını benim ödemem çok tuhaf görünebilir."

Linny bir doları çıkarıp Barry'ye verdi. Barry bu parayı cebine attıktan sonra Yargıç Silver'a döndü ve en etkili duruşma salonu sesiyle konuştu. "Linnette Mars tarafından Şerif Norcross'un az önce gözaltına aldığı tutukluyu temsil etmem için görevlendirildim. Bu kadının... adı neydi Lila?"

"Evie. Soyadı yok. Ona Evie Doe diyebilirsin."

"Evie Doe'nun psikiyatrik muayenesi için Dooling Kadınlar Islahevi'nde Dr. Clinton Norcross'a sevk edilmesini arz ederim."

"Kabul edilmiştir."

"Ya bölge savcısı?" diye sordu Linny. "Janker'ın da söz hakkı yok mu?"

"Janker gıyabında kabul ediyor," dedi Yargıç Silver. "Mahkeme salonunda o beceriksiz herifin postunu kim bilir kaç kere kurtarmışımdır. Evie Doe'nun derhal Dooling Islahevi'ne naklini emrediyorum ve orada... kırk sekiz saat yeterli mi Lila?"

"Doksan altı saat olsun," dedi Barry Holden, müvekkili için bir şey yapması gerektiğini düşünerek.

"Doksan altı saat bana uyar, Yargıç," dedi Lila. "Ben bazı soruların cevabını bulana kadar onun kendine zarar vermesini istemiyorum."

Linny de fikrini söyledi. Ona göre bu kadın dert olmaya başlamıştı. "Clint ve Müdür Coates bu yeni misafiri hoş karşılayacaklar mı?"

"O işi bana bırak," dedi Lila ve bir kez daha yeni tutsağını düşündü. Lila'nın adını bilen ve *triple-double* diye geveleyen esrarengiz katil Evie Doe. Belli ki bir tesadüftü ama kötü bir zamana denk gelmişti. "Parmak izi almak için onu bir süre buraya alalım. Linny, onu bizim hücrelerden birine koyup County Brown tulumlarından birini giydirelim. Üstündeki gömlek delil olarak kullanılacak. Giydiği tek şey de o zaten. Onu kıçı çıplak bir halde hapishaneye götüremem, değil mi?"

"Hayır, onun avukatı olarak böyle bir şeyi asla onaylamam," dedi Barry.

3

"E, Jeanette, neler oluyor?"

Jeanette, Clint'in açılış hamlesi üzerine düşündü. "Hımm, bakalım... Ree dün gece rüyasında Michelle Obama'yla pasta yediğini anlattı."

Hapishane psikiyatrı ile hastası olan mahkûm egzersiz bahçesinde volta atıyorlardı. Sabahın bu saatinde bahçe boştu, çoğu mahkûm çeşitli işlerle meşguldü (marangozluk, mobilya yapımı, bakım, çamaşır, temizlik) veya mahkûmların Ahmak Okulu dedikleri GED Öğretim Geliştirme derslerine devam ediyordu. Bazılarıysa hücrelerine yatmış, zaman öldürüyordu.

Jeanette'in bej iş gömleğinin üstüne iğneyle tutturulmuş bir Bahçe İzni kartı vardı. Bunu Clint imzalamıştı; bu da kadından onun sorumlu olduğunu gösteriyordu. Clint için sakıncası yoktu. Jeanette mahkûmlar arasında en sevdiği hastasıydı (Müdür Janice Coates bu kadın için onun gözdesi olduğunu söylerdi) ve en az sorun çıkaranıydı. Clint'e göre Jeanette dışarıda olmalıydı, özgürce yaşamalıydı. Bu görüşünü Jeanette'e söyleyecek değildi, zaten onun ne işine yarayabilirdi ki? Burası Appalachia'ydı. Appalachia'da cinayet işleyenler serbest bırakılmazdı; kasıtsız adam öldürme kategorisinde olmaları bir şeyi değiştirmiyordu. Damian Sorley'nin ölümünde Jeanette'in suçsuz olduğuna inanıyordu, ama bunu karısı hariç hiç kimseye söyleyemezdi; belki karısına da... Son günlerde Lila ona karşı biraz mesafeli gibiydi. Bu sabah da öyleydi; ama belki daha çok uyumaya ihtiyacı olduğundandı. Bir de, Vanessa Lampley'nin geçen yıl Mountain Rest Yolu'nda bir pet mama kamyonunun devrilmesi hakkında söyledikleri vardı. Birbirinin aynısı iki tuhaf kazanın bir yıl içinde iki defa aynı yerde olma ihtimali ne kadardı?

"Hey, Dr. N., burada mısın? Dedim ki, Ree..."

"Michelle Obama'yla kahvaltı etmişler, bunu biliyorum."

"Bu *ilk başta* söylediğim şeydi. Ama Ree bunu uydurmuştu. Aslında gördüğü rüyada bir öğretmeni ona yanlış sınıfta olduğunu söylemiş. Endişe dolu bir rüya, ne dersin?"

"Mümkün." Bu, Clint'in hasta sorularına cevap vermek için hazır bulundurduğu on iki cevaptan biriydi.

"Hey, doktor, sence Tom Brady buraya gelebilir mi? Bir konuşma yapıp hayranlarına imza verir mi?"

"Mümkün."

"Ne bileyim, o küçük futbol toplarını imzalayabilir."

"Tabii."

Jeanette durdu. "Şimdi ben ne dedim?"

Clint bir an düşündükten sonra, "Suçüstü yakalandım," dedi.

"Bu sabah nerelerdesin, doktor? Her zaman yaptığını yapıyorsun. Özel hayatına daldığım için bağışla ama evde her şey yolunda mı?"

Clint bu soruya evet diyemeyeceğini fark edince içi burkuldu. Jeanette'in beklenmedik sorusu –ve sezgisi– rahatsız ediciydi. Lila ona yalan söylemişti. Mountain Rest Yolu'nda dün gece bir kaza olmamıştı. O anda bundan emin oldu.

"Evde her şey yolunda. Her zaman ne yapıyor muşum?"

Jeanette surat asar gibi yapıp yumruğunu kaldırdı ve başparmağıyla parmak kemiklerini ovdu. "Sen bunu yaptığın zaman senin kırlarda papatya topladığını falan biliyorum. Sanki karışmış olduğun bir kavgayı hatırlar gibisin."

"Ya," dedi Clint. Bu yorum gerçeğe rahatsız edici bir şekilde yakındı. "Eski alışkanlık işte. Senin hakkında konuşalım, Jeanette."

"En sevdiğim konu." İyi bir cevap gibiydi ama Clint öyle olmadığını biliyordu. Eğer konuşmayı Jeanette'in yönlendirmesine bırakırsa, zamanın tamamını Ree Dempster, Michelle Obama, Tom Brady veya Jeanette'in serbest çağrışım yapabileceği kim varsa onun hakkında konuşarak geçirirlerdi. Serbest çağrışım konusunda Jeanette'in üstüne yoktu.

"Pekâlâ. Dün gece rüyanda ne gördün? Rüyalar hakkında konuşacaksak, Ree'nin değil seninkiler hakkında konuşalım."

"Hatırlayamıyorum. Bana Ree de sordu, ona da aynı şeyi söyledim. Sanırım bana vermeye başladığın o yeni ilaç yüzünden."

"Ama rüyanda bir şey görmüşsün."

"Evet... galiba..." Jeanette ona değil, sebze bahçesine bakıyordu.

"Damian'la ilgili olabilir mi? Eskiden onu rüyanda bayağı sık görürdün."

"Doğru. Onun görünüşüyle ilgili. Masmavi. Ama o mavi adamı rüyamda görmeyeli epey zaman oluyor. Hey, *The Omen* filmini hatırlıyor musun? Şeytanın oğluyla ilgiliydi. O oğlanın adı da Damien'di."

"Senin bir oğlun var..."

"N'olmuş?" Jeanette artık ona bakıyordu ve yüzünde bir güvensizlik ifadesi vardı.

"Şey... bazı insanlar kocanın senin hayatındaki şeytan olduğunu söyleyebilirler, bu da oğlun Bobby'yi–"

"Şeytanın oğlu yapar! *Omen İki!*" Jeanette parmağını ona doğru uzatarak bir kahkaha attı. "Bu çok komik! Bobby dünya tatlısı bir çocuktur ve annemin tarafına çekmiştir. Ablamla birlikte her ay ta Ohio'dan buraya beni ziyarete gelir. Bunu sen de biliyorsun." Bir süre daha güldü; bu etrafı çitlerle çevrili ve sıkı denetim altındaki alanda alışılmış bir ses değildi ama çok hoştu. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Clint. "Ben ruh doktoruyum, kimsenin aklını okuyamam."

"Bunun klasik bir *aktarım* vakası olduğunu düşünüyorum." Jeanette iki elinin parmaklarını kıvırarak bu anahtar kelimeyi tırnak içine alma hareketi yaptı. "Aslında sen *kendi* oğlunun şeytanın çocuğu olduğundan endişe ediyorsun."

Kahkaha atma sırası Clint'teydi. Koluna konan sivrisineği ezip öldürmektense, onu üfleyerek kovan Jared'ın şeytanın herhangi bir şeyi olması gerçek ötesiydi. Oğlu için endişe ettiği doğruydu ama onun Jeanette, Ree Dempster, Kitty McDavid veya saatli bombaya benzetilen Angel Fitzroy gibi hapishaneye düşeceğinden değildi. Oğlu, kız arkadaşı Mary Pak'i Bahar Balosuna davet edecek cesareti bile bulamıyordu.

"Jared gayet iyi ve eminim senin Bobby'n de öyledir. O ilaç tedavisi senin o... ona ne diyordun... o sorununa iyi geliyor mu?"

"Bulanık zihin. O anlarda karşımdaki insanları tam olarak göremiyor veya işitemiyorum. Ama yeni ilaçlara başladığımdan beri daha iyiyim."

"Bunu beni rahatlatmak için söylemiyorsun değil mi? Çünkü benimle konuşurken dürüst olmalısın, Jeanette. Her zaman ne derim, biliyor musun?"

"Dürüstlüğün daima bir getirisi vardır. Ve sana doğruyu söylüyorum. Daha iyiyim. Bazen moralim bozuk olduğu zamanlarda aklım sürükleniyor ve zihin bulanıklığı tekrar başlıyor."

"Bunun istisnaları var mı? Bunalımda olduğun zamanlarda bile net bir şekilde görüp işittiğin bir kimse var mı? Seni bu durumundan silkeleyip çıkaracak birisi?"

"Silkelemek! Bunu sevdim. Evet, bunu Bobby yapabiliyor. Ben buraya girdiğimde oğlum beş yaşındaydı. Şimdi on iki. Bir orkestrada org çalıyor, inanılır gibi değil. Ve şarkı söylüyor."

"Gurur duyuyor olmalısın."

"Evet. Senin oğlun da aynı yaşlarda, değil mi?"

Clint kadın hastalarından biri sohbet konusunu değiştirmeye çalıştığında bunu onaylamayan bir ses çıkarırdı. Jeanette'e oğlunun oy kullanma yaşına yaklaştığını söylemedi.

Jeanette onun omzuna vurdu. "Oğlun prezervatifsiz gezmesin."

Kuzey duvarının yanındaki gözetleme kulesinde hoparlörden bir ses bağırdı. "MAHKÛM! FİZİKSEL TEMAS YOK!"

Clint her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için o memura el salladı (her ne kadar yüzünü göremiyorsa da bu hıyarın Don Peters olduğunu sanıyordu). Sonra Jeanette'e döndü. "Şimdi bu durumu *kendi* terapistimle tartışmam gerekecek."

Bu sözler Jeanette'in hoşuna gitmişti, güldü.

Clint, daha önce de olduğu gibi, tamamen farklı koşullar altında Jeanette Sorley'yle iyi arkadaş olabileceklerini düşündü.

"Hey, Jeanette. Warner Wolf'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Şimdi video banda bakalım!" dedi Jeanette hemen, sunucunun taklidini yaparak. "Neden sordun?"

İyi soruydu. Neden sormuştu? Şu anda eski bir spor sunucusunun ne alakası vardı?

Daha da iyi başka bir soru: Lila neden ona yalan söylemişti?

"Şey," dedi Clint, "birisi ondan söz etmişti de. Bana tuhaf geldi."

"Babam ona bayılırdı," dedi Jeanette.

"Baban?"

Clint'in telefonundan "Hey Jude" şarkısının bir bölümü duyuldu. Ekrana bakınca karısının fotoğrafını gördü. Şu anda uyuyor olması gereken Lila; Warner Wolf'u belki hatırlayan belki de hatırlamayan Lila. Yalan söylemiş olan Lila.

"Telefona bakmam lazım," dedi Jeanette'e, "ama kısa keseceğim. Sen de bahçede biraz dolaş, biraz ot yol ve dün gece ne rüya gördüğünü hatırlamaya çalış."

"Mahremiyet istiyorsun, anladım," dedi Jeanette ve bahçeye doğru yürüdü.

Clint kuzey duvarına doğru el sallayarak Jeanette'in dolaşmasına izin verdiğini belirttikten sonra telefonu yanıtladı. "Selam Lila, neler oluyor?" Bunu söylediği anda, hasta görüşmelerine bu sözlerle başladığını hatırladı.

"Eh, her zamanki gibi," dedi Lila. "Bir metamfetamin laboratuvarı infilak etti, çifte cinayet var, katili gözaltına aldım. Kadını Ball's Hill'de dolaşırken tutukladım."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Korkarım ki şaka değil."

"Vay canına! Sen iyi misin?"

"Sırf adrenalinle ayakta duruyorum, ama bunun dışında iyiyim. Ve biraz yardıma ihtiyacım var."

Lila ayrıntıları anlattı. Clint hiç soru sormadan dinledi. Jeanette bezelye sıraları aralarında dolaşıyor, ot yoluyor, boğulmak için Harlem Nehri'ne gitmekle ilgili bir şarkı söylüyordu. Hapishane bahçesinin kuzey ucunda Vanessa Lampley, Don Peterson'ın yanına gidip ona bir şeyler söyledikten sonra Don müdürün odasına çağrılmış bir çocuk gibi başı önde yönetim binasına doğru yürüdü. Müdürden fırça yemeyi hak eden birisi varsa, o da bu içi kokmuş herifti.

"Clint, hâlâ orada mısın?"

"Buradayım. Sadece düşünüyordum."

"Sadece düşünüyordun," dedi Lila. "Ne düşünüyordun?"

"Süreç hakkında." Lila'nın baskı yapması Clint'i afallatmıştı. Karısı sanki onunla alay eder gibiydi. "Teorik olarak mümkün ama bunu Janice'le görüşmem gerekecek..."

"O halde görüş lütfen. Yirmi dakika sonra orada olabilirim. Ve eğer Janice'in ikna edilmesi gerekiyorsa, onu ikna et. Yardımın gerekli, Clint."

"Sakin ol, bunu yapacağım. Kendi kendine zarar verme durumu geçerli bir endişe nedenidir." Jeanette bir bezelye sırasını bitirmiş, diğerini geçerek Clint'e doğru yürümekteydi. "Normal koşullarda o kadının kontrol için St. Theresa'ya götürülmesi gerekirdi. Ama dediğine bakılırsa, kadın kendi yüzünü adamakıllı hırpalamış."

"Öncelikli endişemiz onun yüzü değil. Neredeyse bir adamın kafasını koparıyormuş ve başka birinin kafasını treyler duvarına saplamış. Sence böyle bir kadını yirmi beş yaşındaki stajyer bir doktorla muayene odasına sokmam doğru olur mu?"

Clint bir kez daha ona iyi misin diye sormak istedi ama karısı o anki ruh haliyle çok sert tepki gösterebilirdi, çünkü insan yorgun ve aklı karışık olduğu zamanda güvende olan kişiye patlardı. Bazen –hatta çoğu zaman– Clint kendisinin güvende olmasından hiç memnun değildi. "Evet, haklısın."

Clint artık sokak sesleri işitiyordu. Lila binadan çıkmıştı. "Kadın sadece tehlikeli değil, üstelik kafayı bulmuş bir halde. Onu daha önce hiç görmedim, yemin ederim, ama beni tanıyor. Adımla hitap etti."

"Üstünde görevdeyken giydiğin gömleğin varsa, ki öyle olduğunu varsayıyorum, göğüs cebindeki isimliğini görmüştür."

"Doğru, ama isimlikte sadece NORCROSS yazıyor. Bana Lila dedi. Şimdi telefonu kapamak zorundayım. Oraya geldiğimiz zaman iyi karşılanacağımızı söyle."

"Tamam, merak etme."

"Sağ ol." Lila genzini temizledi. "Teşekkür ederim, hayatım."

"Bir şey değil, ama senin de benim için yapman gereken bir şey var. Kadını tek başına getirme. Tükenmiş bir haldesin."

"Arabayı Reed Barrows kullanacak. Benim de yanımda pompalı tüfeğim var."

"Güzel. Seni seviyorum."

Bir otomobil kapısının açılış sesi duyuldu, muhtemelen Lila'nın devriye otosuydu. "Ben de seni," dedi Lila ve telefonu kapadı.

Karısının son söylediklerinde biraz tereddüt mü vardı? Pekâlâ aslı olmayan bir şeyin üstünde düşünerek zaman kaybedemezdi.

"Jeanette!" Kadın ona döndüğünde Clint, "Seansımızı kısa kesmek zorundayım," dedi. "İlgilenmem gereken bir şey çıktı."

4

Palavra ve saçmalamak Coates'un baş düşmanıydı. Çoğu insan da bundan hazzetmezdi, ama tahammül edebilir, anlayışla karşılar ve paylarına düşeni şikâyet etmeden kabullenirdi. Müdür Janice Tabitha Coates hiç saçmalamazdı. Bu onun doğasında yoktu ve görevini yapmasında sorun çıkarırdı. Hapishane zaten bir saçmalıklar fabrikasıydı, zaten burasının adı Dooling Kadınlar Saçmalık Üretim Fabrikası olmalıydı ve bu üretimi kontrol altında tutmak da onu göreviydi. Eyalet ona dalga dalga saçma sapan talimatlar gönderiyor, giderleri kısmasını ve hizmeti iyileştirmesini talep ediyordu. Mahkemelerden ardı arkası kesilmeyen saçmalıklar yağıyor –mahkûmların, savunma avukatlarının ve savcıların temyiz başvurularıyla ilgili– ve Coates her defasında bu çatışmanın içine çekiliyordu. Sağlık Müdürlüğü ekipleri ikide bir saçma sapan denetlemeler yapmak için gelirlerdi. Hapishanenin elektrik sistemini onarmak için gelen mühendisler her defasında bunun son olduğunu söylerlerdi ama vaatleri hep palavra çıkardı. Sistem yine çökmeye devam ederdi.

Saçmalıklar Coates evdeyken de bitmiyor, uyurken bile üst üste yığılıp duruyordu. Kitty McDavid'in keçileri kaçırması ve iki yardımcı doktorun aynı sabah izinsiz olarak görevlerine gelmeyişleri gibi... Kapıdan içeriye adımını attığı an onu bekleyen bu yığınla sorunla karşılaşmıştı.

Norcross iyi bir psikiyatrdı ama o da hastaları için özel muameleler ve ayrıcalıklar talep ederek kendi payına düşen manda bokunu üretiyordu. Bu adam bir türlü hastalarının çoğunun yani Dooling'deki mahkûmların palavra dâhileri olduklarını, bütün hayatları boyunca palavradan mazeretler uydurduklarını bir türlü anlayamıyordu. Böylece, sonunda kolları sıvamak Coates'a düşüyordu.

Ama bu palavra kılıfları içinde bazı kadınların gerçek nedenleri de olurdu. Janice Coates aptal olmadığı gibi kalpsiz de değildi. Dooling'deki kadınların pek çoğu her şeyden önce talihsizdi. Coates bunun farkındaydı. Kötü geçen çocukluklar, korkunç kocalar, ümitsiz durumlar, uyuşturucu ve alkolle beslenen akıl hastalıkları. Palavraların kurbanı oldukları gibi, aynı zamanda bununla beslenirlerdi. Ama bu işi düzeltmek hapishane müdürünün görevi değildi. Merhamet yüzünden görevini sulandıramazdı. Bu kadınlar buradaydı ve Coates onları kollamakla yükümlüydü.

Bu da şu anda karşısında olan Don Peters'la ilgilenmesi anlamına geliyordu. Palavracılar kralı son palavra hikâyesini bitirmek üzereydi: haksız yere suçlanan namuslu işçi.

Don Peters hikâyesine son kat cilayı attıktan sonra Coates ona, "Bana sendika mavalı atma, Peters," dedi. "Hakkında tek bir şikâyet daha gelirse, kovulursun. Mahkûmlardan biri memesini avuçladığını söyledi, bir başkası kıçını tuttuğundan yakındı, üçüncü bir mahkûm da yarım paket Newport sigarası karşılığında ağzına vermeyi teklif ettiğini söyledi. Sendika seni desteklemek isterse, bu onların seçimi olur, ama öyle yapacaklarını sanmıyorum."

Kısa boylu tıknaz memur, Coates'un kanepesinde bacaklarını iki yana açmış halde oturuyordu (sanki Coates onun apış arasına bakmak istermiş gibi) ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kaşlarına kadar inen kaküllerini üfledi. "Kimseye dokunmadım, müdürüm."

"İstifa etmek ayıp değildir."

"İstifa etmiyorum ve utanacağım hiçbir şey yapmadım!" Her zaman soluk olan yanakları kızarmıştı.

"Bu çok güzel olmalı. Şahsen benim utanacağım pek çok şey var. Listenin başında da senin başvuru dilekçeni imzalamış olmam. Parmağımdan silkeleyemediğim kuru bir sümük gibisin."

Don'un dudakları bilmiş bir ifadeyle kıvrıldı. "Beni kızdırmaya çalıştığınızın farkındayım, müdürüm. Boşuna uğraşıyorsunuz."

Adam aptal değildi. Bugüne kadar suçüstü yakalanmamasının nedeni buydu. Peters bir halt edeceği zaman etrafta kimsenin olmamasına dikkat edecek kadar kurnazdı.

"Galiba öyle." Coates masasının kenarına gelip çantasını kucağına aldı. "Denemek zorundaydım."

"Yalan söylediklerini biliyorsunuz. Onlar suç işledikleri için buradalar."

"Cinsel taciz de suçtur. Bu seni son uyarışım." Coates dudak nemlendiricisini aramak için çantasının içini karıştırdı. "Sahi, kadına sadece yarım paket sigara mı teklif ettin? Yapma be, Don." Kağıt mendiller, hap şişesi, iPhone'u, cüzdanı derken nihayet aradığı şeyi buldu. Kapağı çıkmış olduğu için nemlendiricinin ucu tozlanmıştı. Janice buna aldırmadan onu kullandı.

Peters'tan ses çıkmıyordu. Janice ona baktı. Serseriydi, tacizciydi ve tacizleri sırasında başka bir memur görgü şahidi olarak ortaya çıkmadığı için çok talihliydi. Fakat Janice onu bir şekilde yakalayacaktı. Zamanı vardı. Aslında zaman, hapishanenin diğer adıydı.

"Ne? Sen de mi istiyorsun?" Janice dudak nemlendiricisini ona doğru uzattı. "Hayır mı? O halde işinin başına dön."

Peters kapıyı sertçe çarparak kapadı, Janice onun öfkeli adımlarla yürüyüşünü işitebiliyordu. Bu disiplin görüşmesinin umduğu gibi geçmesinden memnun bir halde çantasında dudak nemlendiricisinin kapağını aramaya başladı.

O sırada telefonu titreşti. Coates çantasını yere bırakıp artık boş olan kanepeye geçti. Burada az önce oturan kişiden ne kadar nefret ettiğini hatırlayarak kanepenin en ucuna yerleşti.

"Selam anne." Michaela'nın sesinin ardında başka sesler, siren çınlamaları ve bağırışlar vardı.

Coates üç haftadan beri aramadığı için kızına fırça atma dürtüsünü bastırdı. "Sorun nedir, hayatım?"

"Bir dakika."

Sesler bir an boğulunca Janice bekledi. Kızıyla olan ilişkisi inişli çıkışlıydı. Michaela'nın hukuk fakültesini bırakıp televizyon muhabirliğine geçme kararı (ki televizyonculuk da bir çeşit hapishanenin palavra fabrikasına benziyordu ve muhtemelen en az hapishanedeki kadar canilerle doluydu) aralarında bir kopukluk yaratmış, bunu izleyen burun estetik ameliyatı da ilişkilerini deniz seviyesinin altına indirmişti. Ama Michaela'nın öyle bir azmi vardı ki, Coates sonunda buna saygı duymaya başlamıştı. Belki de aralarında göründüğü kadar büyük bir farklılık yoktu. Michaela küçükken ona bakıcılık yapan Daffy Magda Dubcek bir keresinde, "Bu kız tıpkı senin gibi, Janice!" demişti. "Onun hakkını vermek zorundasın. Sadece bir tane kurabiye yiyeceğini söyle, üç tane yemeyi kişisel misyonu haline getirir. Sen bunu reddedemeyecek hale gelene kadar gülücüklerle, sempatik hareketlerle seni baştan çıkarır."

İki yıl önce Michaela yerel haber kanalında şişirme haberler yapmaktaydı. Şimdi ise NewsAmerica'ydı ve burada büyük bir hızla yükselmişti.

"Tamam," dedi Michaela tekrar annesine dönerek. "Daha sessiz bir yere geçmem gerekti. "Bizi CDC'den dışarıya çıkardılar. Konuşmamı kısa kesmem lazım. Haberleri seyrediyor musun?"

"CNN'i izliyorum tabii." Janice fırsatını bulunca kızını iğnelemeye bayılırdı.

Bu defa Michaela umursamadı. "Aurora Gribi'ni duydun mu? Uyku hastalığı?"

"Radyoda bir şeyler duydum. Hawaii'de ve Avustralya'da bir türlü uyanamayan yaşlı kadınlar..."

"Bu hastalık gerçek, anne ve her yaştaki kadını etkiliyor. Genci, yaşlısı, bebeği, orta yaşlısı... Uyuyan her kadını. Yani, *sakın uyuma*."

"Anlayamadım." Bu işte bir terslik vardı. Sabahın on biriydi. Neden uyuyacaktı ki? Michaela ona bir daha hiç uyumamasını mı söylüyordu? Eğer dediği buysa, olacak şey değildi. Bir daha hiç işememesini istemek gibiydi. "Bu çok saçma."

"Haberleri aç, anne. Ya da radyoyu. Ya da interneti."

Telefon hattında aralarındaki uzlaşmazlık gidip geliyordu. Janice, "Peki," demekten başka bir şey diyemedi. Çocuğu yanılmış olabilirdi ama ona yalan söylemezdi. Palavra veya değil, Michaela bunun doğru olduğuna inanıyordu.

"Az önce konuştuğum bilim insanı –bu kadın hem FBI çalışanıdır hem de arkadaşımdır– bana içeriden bilgi veriyor. Söylediğine göre, Pasifik standart zaman dilimi içindeki kadınların yüzde seksen beşi şimdiden kayıp. Bunu sakın kimseye söyleme. Haber internete geçtiği anda büyük bir fırtına kopacak."

"*Kayıp* demekle neyi kastediyorsun?"

"Yani bir türlü uyanmıyorlar. Yüzlerinde koza benzeri bir şey oluşuyor. Zar gibi bir kaplama. Bu kozalar kısmen serumen –kulak kiri– kısmen sebum, ki bu da burnun kenarlarındaki yağlı sıvı ve kısmen sümüktür ve... kimsenin anlayamadığı başka bir şey daha var; bu şey DNA'sı olmayan bir protein. Kaybolduğu hızla yeniden oluşuyor, ama sakın bunu silmeye kalkma. Vücut buna tepki gösteriyor. Tamam mı? *Sakın bu maddeyi silmeye kalkma*." Diğer söylediklerinden daha mantıklı olan bu kısmı söylerken Michaela'nın sesi hiç alışılmadık ölçüde ciddiydi. *"Anne?"*

"Evet, Michaela. Hâlâ buradayım."

Kızı büyük bir heyecanla konuşuyordu. "Hastalık bizim saatimizle yediyle sekiz arası, Pasifik standart saatiyle dörtle beş arası başladı, bu nedenle bizim batımızda kalan kadınlar o kadar sert çarpıldılar. Demek ki önümüzde bütün bir gün var. Depomuz dolu."

"Depomuz dolu mu? Yani uyanma saatleri mi?"

"Aynen öyle." Michaela derin bir nefes aldı. "Bu söylediklerim sana delilik gibi gelebilir ama kesinlikle ciddiyim. Kendini uyanık tutmak zorundasın. Ve bazı zor kararlar vermen gerekecek. Hapishanende ne yapacağını düşünmen lazım."

"Hapishanemde mi?"

"Mahkûmların uyumaya başlayacaklar."

"Ah," dedi Janice. Birden anlar gibi oldu.

"Gitmem gerek, anne. Canlı yayına gireceğim ve yapımcı delirmek üzere. Fırsat bulunca ararım."

Coates kanepeden kalkmadı. Bakışları masasının üstündeki çerçeveli fotoğrafa yöneldi. Ameliyat önlüğü içindeki merhum Archibald Coates, kolunda yeni doğmuş kızını tutuyordu. Koroner yetmezliğinden öldüğünde daha sadece otuz yaşındaydı. Öleli de neredeyse yaşadığı yıl kadar oluyordu. Fotoğrafta, Michaela'nın alnında, örümcek ağına benzeyen bir plasenta kalıntısı vardı. Janice, keşke kızıma onu sevdiğimi söyleseydim, diye geçirdi içinden ama bu pişmanlığı sadece birkaç saniye sürdü. Yapılması gereken işler vardı. Sorunun ne olduğunu idrak etmesi birkaç saniye sürmüştü ama çözümü –hapishanedeki kadınlarla ilgili ne yapacağı– belliydi. Elinden geldiğince o güne kadar hep yapmış olduğu şeyi yapmak zorundaydı: Düzeni sağlayacak ve sorun yaşanmasını engellemeye çalışacaktı.

Sekreteri Blanche McIntyre'ye doktor yardımcılarını bir kere daha aramasını söyledi. Blanche daha sonra müdür yardımcısı Lawrence Hicks'i arayacak, yirmi yaş dişi ameliyatı için nekahet izninin bittiğini bildirecekti; derhal görev yerine gelmesi isteniyordu. Coates son olarak da sekreterine bütün nöbetçi memurları aramasını söyledi: Ulusal sorun nedeniyle herkes çift mesai ya-

pacaktı. Müdür, evlerinden çağrılarak gelecek olan memurlara ne kadar güvenebileceğini bilmiyordu. Acil durumlar söz konusu olduğunda insanlar sevdiklerini yalnız bırakmak istemezlerdi.

"Ne?" dedi Blanche. "Ulusal sorun mu? Başkana bir şey mi oldu? Ve herkesin çift mesai yapmasını mı istiyorsun? Bundan hiç hoşlanmayacaklar."

"Neden hoşlanacakları umurumda değil. Haberleri aç, Blanche.

"Anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Eğer kızım haklıysa, bunu duyduğun anda anlayacaksın."

Coates daha sonra Norcross'un ofisine gitti. Birlikte Kitty McDavid'i yoklayacaklardı.

5

Jared Norcross ve Mary Pak beden eğitimi dersinde açık tribünde oturmuş, tenis raketlerini yere bırakmışlardı. Onlarla birlikte bir grup ikinci sınıf öğrencisi de merkez kortta tenis maçı yapan ve her topa vurduklarında Monica Seles gibi homurtu sesleri çıkaran iki son sınıf öğrencisini seyrediyordu. Oyunculardan sıska olanı Curt McLeod, kaslı ve kızıl saçlısıysa Eric Blass'tı.

Ezeli düşmanım, diye geçirdi içinden Jared. Sonra da, "Bence bu iyi bir fikir değil," dedi.

Mary kaşlarını kaldırıp ona baktı. Uzun boyluydu (Jared'ın görüşüydü) ve kusursuz bir vücudu vardı. Saçları siyah, gözleri griydi. Jared onu kusursuz buluyordu. "Nedir iyi fikir olmayan?"

Sanki bilmiyorsun, dedi Jared içinden. "Eric'le birlikte Arcade Fire konserine gidecek olman."

"Hımm." Mary bir an düşündü. "O halde onunla sen gitmeyeceğin için çok şanslısın."

"Kruger Caddesi'ndeki Oyuncak ve Tren Müzesi'ne yapılan okul gezisini hatırlıyor musun? Beşinci sınıftayken?"

Mary gülümsedi ve tırnakları mavi ojeli elini saçlarından geçirdi. "Nasıl unuturum ki? Billy Mears koluna mürekkeple ayıp bir şey yazdığı için az kalsın içeriye giremiyorduk. Bayan Colby onu o kekeme şoförle otobüste bırakmıştı."

Eric topu havaya dikti, ayak parmakları üstünde yükselip filenin bir santim üstünden geçen öldürücü bir servis attı. Curt bunu karşılayacağı yerde ürküp geri çekildi. Eric zafer kazanmış Rocky gibi kollarını kaldırdı. Mary alkışladı. Eric ona doğru dönüp eğilerek selam verdi.

Jared, "Kolunda BAYAN COLBY BOKUNU YER yazıyordu," dedi, "ve bunu Billy yazmamıştı. Billy uyurken Eric yazmıştı; Billy onu ele vermedi, çünkü otobüste kalmak daha sonra Eric tarafından pataklanmaktan daha iyiydi."

"Yani?"

"Yani, Eric bir zorbadır."

"Zorbaydı," dedi Mary. "Beşinci sınıf çok eskilerde kaldı."

"Ağaç yaşken eğilir ve öyle kalır." Jared bunu babasından duymuştu, ama söylediğine pişman oldu.

Mary ona soran gözlerle baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Kes artık, dedi Jared kendine; omuz silk, "her neyse" de ve konuyu kapat. Kendine sık sık böyle iyi tavsiyelerde bulunurdu, ama çoğu zaman çenesine hâkim olamazdı. Bu defa da öyle oldu.

"Yani insanlar pek değişmezler."

"Bazen değişirler. Eskiden babam çok içerdi ama artık içkiyi bıraktı. Şimdi Anonim Alkolikler seanslarına katılıyor."

"Tamam, bazı insanlar değişebiliyor. Babanın da onlardan biri olduğuna sevindim."

"Sevinsen iyi edersin." Mary'nin gri gözleri Jared'ın yüzünde kilitlenmişti.

"Ama çoğu insan değişmez. Bir düşün. Beşinci sınıftaki sporcular –Eric gibileri– hâlâ sporcu. Sen o zaman da çok akıllı bir çocuktun, şimdi de öylesin. Beşinci sınıftayken sorunlu olan çocuklar on birinci, on ikinci sınıftayken de sorun çıkarıyorlar.

Sen Eric'le Billy'yi hiç bir arada gördün mü? Görmedin, değil mi? Konu kapanmıştır."

Curt bu defa Eric'in servisini karşılayabildi ama vuruşu çok zayıftı ve fileyi akbaba gibi kaplayan Eric sert bir voleyle topu Curt'ün kasığına gönderdi. "Yavaş be!" diye bağırdı Curt. "Belki ileride çocuk sahibi olmak isterim."

"Kötü fikir," dedi Eric. "Hadi, şimdi git o topu al; o benim şans topum. Hadi koş."

Curt ayaklarını sürüyerek topun durduğu tel örgü çitine giderken Eric, Mary'ye dönüp bir kez daha eğildi. Mary ona yüz *watt*'lık bir gülücükle karşılık verdi. Jared'a döndüğünde o gülücük hâlâ duruyordu, ama *watt* gücü adamakıllı düşmüştü.

"Beni korumak istediğin için çok şekersin Jere, ama artık koca kız oldum. Üstelik sadece bir konsere gideceğiz, ömür boyu bağlayıcı bir taahhüt değil ki."

"Ben sadece..."

"Sadece ne?" Mary'nin yüzündeki gülücük tamamen buhar olmuştu.

Sadece kendini ondan koru, demek istedi Jared. Çünkü Billy'nin koluna o yazıyı yazması pek önemli sayılmazdı. İlkokul seviyesinde bir kötülüktü. Lisede, soyunma odalarında çok çirkin şeyler oldu, anlatmak istemiyorum. Anlatmak istemeyişimin bir nedeni de, bunları engellemek için hiçbir çaba göstermeyişim. Sadece seyrettim.

Jared tam bir şey söyleyecekken Mary koltuğunda döndü ve okula doğru baktı. Gözüne bir hareketlilik çarpmıştı; o anda Jared da bunu gördü: Spor salonunun çatısından yukarıya doğru kahverengi bir bulut yükseliyordu. Bu bulut öğretmenlere ait otoparkı çevreleyen meşe ağaçlarındaki kargaları ürkütüp kaçıracak kadar büyüktü.

Toz olmalı, diye düşündü Jared, ama dağılacağı yerde bulut sert bir dönüşle kuzeye doğru yöneldi. Bu tam kuş sürülerine özgü bir hareketti ama hiç kuş yoktu. Bunlar serçe bile olamayacak kadar küçüktüler.

"Bir güve tutulması!" dedi Mary heyecanla. "Olur şey değil!"

"Bu kadar çok güveye bu mu deniyor? Tutulma mı?"

"Evet. Onların sürü halinde uçtuklarını kim bilebilirdi ki? Güvelerin çoğu gündüz saatlerini kelebeklere bırakır. Güveler gece uçar. Hiç değilse, çoğu zaman."

"Bütün bunları nasıl biliyorsun?"

"Sekizinci sınıftaki fen projemi güveler üstüne hazırlamıştım. Babam bu konuyu seçmemi istemişti, çünkü eskiden onlardan korkardım. Küçükken birisi bana, güve kanatlarından gözüne toz kaçarsa kör olursun, demişti. Babam da bunun bir kocakarı masalı olduğunu ve eğer fen projemi güveler hakkında yaparsam, onlarla dost olacağımı söylemişti. Kelebeklerin böcek dünyasındaki güzellik kraliçeleri olduğunu ve bütün balolara davet edildiklerini, zavallı güvelerinse Cinderella gibi geride bırakıldıklarını anlatmıştı. Babam o günlerde hâlâ içki içiyordu ama anlattığı hikâye çok hoştu."

Gri gözler, sıkıysa itiraz et, dercesine Jared'a bakıyordu.

"Gerçekten iyiymiş," dedi Jared. "Oldun mu?"

"Ne oldum mu?"

"Güvelerle dost oldun mu?"

"Pek sayılmaz, ama onlar hakkında pek çok ilginç şey öğrendim. Kelebekler dinlenirken kanatlarıyla sırtlarını örtüyorlar. Güvelerse kanatlarıyla karınlarını koruyorlar. Güvelerin frenulumları –kanat eşleştirme düzenekleri– vardır, kelebeklerin yoktur. Kelebekler krizalit yaparlar ki bu serttir. Güveler koza yaparlar, bunlar yumuşak ve ipeksidir."

"Selam!" Bu Kent Daley'ydi, bisikletiyle beyzbol sahasından onlara doğru geliyordu. Bir sırt çantası ve omzuna asılı bir tenis raketi vardı. "Norcross! Pak! O kuşların havalanışını gördünüz mü?"

"Onlar güveydiler," dedi Jared. "Frenulumları olanlar. Ya da belki frenula."

"Ne?"

"Boş ver. Ne yapıyorsun? Bugün okul var, biliyorsun."

"Annem için çöpü çıkarmak zorunda kaldım."

"Bayağı çok çöp vardı herhalde," dedi Mary. "Üçüncü dersteyiz."

Kent ona sırıttı; sonra merkez kortta Eric'le Curt'ü görünce bisikletini otların üstüne bıraktı. "Biraz dinlen Curt, artık yenilgiyi kabul et. Ucunda köpeğinin hayatı olsa bile Eric'in servisini karşılayamazsın."

Curt korttaki yerini ona bıraktı. Ehlikeyif bir genç olan Kent, okula geç gelişini gerekçelendirmek için ofise gitmeye gerek görmedi. Kent, Eric'in servisini aynı sertlikle karşılayınca Jared'ın ağzı kulaklarına vardı.

"Aztekler siyah güvelerin uğursuzluk getirdiğine inanıyorlardı," dedi Mary. Korttaki tenis maçına olan ilgisi kaybolmuştu. "Hâlâ gecekondularda, bir evde beyaz güve varsa, o evden ölü çıkacağına inanan insanlar var."

"Sen bayağı bir güve uzmanı olmuşsun, Mary."

Mary ağzından bir trombon sesi çıkardı.

"Ama dur bir dakika, sen hayatında hiçbir gecekonduda bulunmadın. Ürkütücü olsun diye bunu uydurdun. Ama başarılı oldun diyebilirim."

"Hayır, uydurmadım. Bunu bir kitapta okumuştum."

Mary onun omzuna bir yumruk attı. Jared'ın canı yandı ama renk vermedi.

"Bu uçanlar kahverengiydi," dedi Jared. "Kahverengi olanlar ne anlama geliyor?"

"A, bu çok ilginçtir," dedi Mary. "Karaayak Kızılderililerine göre, kahverengi güveler uyku ve rüya getirirmiş."

6

Jared soyunma odasındaki bankın ucunda oturmuş giyiniyordu. İkinci sınıf öğrencileri, Eric ve yardakçılarının ıslak havluyla vurmak gibi eşek şakalarına maruz kalmamak için daha

önceden orayı terk etmişlerdi. Frenulum muydu, yoksa frenula mı, diye düşündü Jared ayakkabılarını giyerken. Sonra da bunu unutmaya karar verdi.

Duşta Eric, Curt ve Kent her zamanki pespaye şakalaşmalarıyla bağırıp çağırıyorlardı: götünü sikeyim, ananı düzeyim, zaten düzdüm bile, kız kardeşinle yatayım vs. Öf, çekilir gibi değildi; Jared onlardan kurtulacağı günü iple çekiyordu, ama lisenin bitmesine daha çok zaman vardı.

Sular kapatıldı. Eric ve diğer ikisi ıslak ayaklarını şapırdatarak soyunma odasının özel mülkleri gibi gördükleri kısmına –sadece lise üçlere aittir– geçene kadar Jared çok kısa bir an onların çıplak kıçlarına bakmak zorunda kaldı. Tenis çoraplarını kokladı, yüzünü ekşitti, sonra bunları spor çantasına tıkıştırıp fermuarını kapadı.

"Buraya gelirken Yaşlı Essie'yi gördüm," diyordu Kent.

"O evsiz karı mı?" diye sordu Curt. "Pazar arabasıyla dolaşan?"

"Evet. Az kalsın bisikletimle onu ezip içinde yaşadığı o bok çukuruna düşecektim."

"Birileri onu oradan çıkarmalı," dedi Curt.

"Dün gece o ucuz şarabın dibini bulmuştu herhalde," dedi Kent. "Tamamen baygındı. Ve bir şeyin içine düşmüş olmalı. Yüzü örümcek ağı gibi bir pislikle kaplıydı. İğrençti. Soluk aldığında o şeyin hareket ettiğini görebiliyordum. Uyandırmak istedim ve bağırdım. 'Hey Essie, n'aber? Seni dişsiz yaşlı kaltak, neler yapıyorsun?' Tık yok. Ölmüş gibiydi."

"Keşke sihirli bir iksir olsaydı da, kızlara önceden yağ çekmek zorunda kalmadan atlayabilseydik," dedi Curt.

"Var öyle bir şey," dedi Eric. "Tecavüz hapı diyorlar."

Hep birlikte anırır gibi kahkahayı basarlarken Jared, Mary'yi Arcade Fire konserine bu herif götürecek, diye düşünüyordu. Bu herif!

"Üstelik," dedi Kent, "içinde uyuduğu o çukurda bir dolu tuhaf şey var, biri de bir mankenin üst yarısı. Yahu ben hemen her

şeyi düzebilirim ama yüzü örümcek ağıyla kaplı evsiz bir karıyı? İşte orada çizgiyi çekerim ve o çizgi de kalındır."

"Şu aralar benim çizgim noktalar halinde," dedi Curt üzgün bir sesle. "*The Walking Dead* dizisindeki bir zombiye bile atlayabilirim."

"Atladın bile," dedi Eric. "Harriet Davenport'a."

Yine tarih öncesi kahkahalar. Neden bu herifleri dinliyorum ki, diye sordu kendine Jared ve bir kez daha Mary aklına geldi. Mary bu sapıklardan biriyle konsere gidecek. Eric'in nasıl biri olduğu hakkında en küçük bir fikri yok ve tribündeki o konuşmamızdan sonra şimdi duyduklarımı anlatsam bile bana inanmaz.

"Ama bu karıya atlamak istemezsin," dedi Kent. "Çok tuhaftı. Okuldan sonra oraya gidelim ve ne halde olduğunu görelim."

"Okulun bitmesini beklemeyelim," dedi Eric. "Altıncı dersten sonra kıralım."

Anlaştıklarını onaylamak yumruklarını tokuşturdular. Jared spor çantasını alıp oradan çıktı.

Öğlen yemeğini yerken Frankie Johnson yanına oturdu ve ilk başta sadece Avustralya ve Hawaii'de görülen kadınların uyku hastalığının DC'de, Richmond'da ve oraya pek de uzak sayılmayan Martinsburg'da da ortaya çıktığını anlattı. Jared'ın aklına Kent'in Yaşlı Essie'yle ilgili söyledikleri –yüzündeki örümcek ağları– geldi, ama sonra bunun olamayacağına karar verdi. Burada öyle şeyler olmazdı. Dooling'de ilginç hiçbir şey olmazdı.

"Bu hastalığa Aurora diyorlar," dedi Frankie. "Hey, o yediğin şey tavuk salatası mı? Nasıl? Benimkiyle değişmek ister misin?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

1

A Kanadındaki Ünite 12 tek yatak, çelik tuvalet ve tavan köşelerindeki kamera ampulleri dışında boştu. Duvarda poster asmak için boyalı bir alan veya bir masa yoktu. Clint yatmakta olan Kitty McDavid'i muayene ederken Coates da plastik bir iskemle çekip onun yanına oturmuştu.

"Ee?" diye sordu Coates.

"Yaşıyor. Hayati organları kuvvetli." Clint ayağa kalktı. Cerrah eldivenlerini çıkarıp bir naylon poşete koydu. Sonra ceket cebinden küçük bir defter ve kalem çıkarıp notlarını yazmaya başladı.

"Bu maddenin ne olduğunu bilmiyorum. Özsu gibi yapışkan ama aynı zamanda sert ve belli ki hava geçiriyor, çünkü Kitty bunun arasından nefes alabiliyor. Toprak gibi bir kokusu da var. Biraz da balmumu gibi. Çok üstelersen, buna mantar diyebilirim, ama bugüne kadar gördüğüm veya duyduğum hiçbir mantara benzemiyor." Clint bu durumu açıklamak için kendisini yetersiz buluyordu. "Bir biyolog bundan numune alıp mikroskop altında–"

"Bana o maddeyi silmenin kötü olacağı söylendi."

Clint kalemini ve defterini cebine soktu. "Eh, zaten ben biyolog değilim. Ve madem Kitty rahatmış gibi görünüyor..."

Kitty'nin yüzündeki oluşum beyaz ve sümüksü gibiydi, derisini germişti. Clint bunu kefene benzetti. Kitty'nin gözleri kapalı olduğu halde, uykusunun REM aşamasında olduğunu anlayabiliyordu. Yüzü o maddeyle kaplıyken kadının rüya görüyor olması Clint'i huzursuz etti ama nedenini kestiremedi.

O sümüksü madde sanki rüzgârla sürükleniyormuş gibi küçük parçalar halinde Kitty'nin ellerinden beline kadar yayılıyordu. Clint çok geçmeden kadının bütün vücudunun bu maddeyle kaplanacağını tahmin etti.

"Peri mendili gibi görünüyor," dedi Coates. Ellerini göğsünde kavuşturmuştu ve dalgın bir hali vardı.

"Peri mendili mi? O da ne?"

"Bunları çayır örümcekleri yapar. Sabahları hâlâ çiy varken görüyorum. Bir benzetme işte."

"Ha, tamam. Bazen ben de arka bahçemde onları görürüm."

Bir süre konuşmadan o maddenin yayılışını seyrettiler. Yüzünü kaplayan o örtü altında Kitty'nin gözkapakları kımıldıyordu. Nasıl bir rüya görüyordu acaba? Birisiyle düzüşüyor muydu? Kitty bir defasında Clint'e, bu beklentinin gerçek olaydan daha keyifli olduğunu söylemişti. Kendini kestiğini mi görüyordu? Operasyonu hakkında konuşursa onu öldüreceğini söyleyen uyuşturucu kaçakçısı Lowell Griner'ı mı görüyordu. Yoksa beyni ölmüş müydü? Örümcek ağıyla ortaya çıkan bir virüs (eğer bu bir virüsse) beynini kemirmiş miydi? Yuvarladığı gözleri kopmuş bir elektrik hattından çıkan kıvılcımların sinirsel dengi miydi?

"Çok ürkütücü bir şey," dedi Janice Coates. "Ve bu da benim kolay kolay söyleyeceğim bir şey değildir."

Clint, karısı oraya geleceği için memnundu. Aralarında her ne sorun varsa, Lila'nın yüzünü görmek istiyordu. "Oğlumu aramam gerek," dedi Clint.

Zemin kat memuru Rand Quigley kapıdan başını uzattı. Yüzü kefenle örtülü kadına huzursuz bir bakış attıktan sonra

müdüre döndü ve genzini temizledi. "Şerif, tutukluyla birlikte yirmi-otuz dakika sonra burada olacak." Bir süre orada durduktan sonra, "Blanche çift mesai haberini verdi, müdürüm," dedi. "Bana ihtiyacınız olduğu sürece buradayım."

"İyi olur," dedi Coates.

Hücreden çıkarlarken Clint müdüre cinayet sahnesi ve Lila'nın oraya getirdiği zanlı kadın hakkında kısaca bilgi verdi. Michaela'nın ona söyledikleri hakkında çok daha kaygılı olan Janice, bu protokol ihlaline pek aldırış etmedi. Clint rahat bir nefes aldı ama bu uzun sürmedi, çünkü Janice ona Aurora hakkında bildiği her şeyi anlattı.

Clint ona "ciddi misin" diye soramadan Janice ona iPhone'unu göstermişti. Telefon ekranında *New York Times*'ın ön sayfasındaki SALGIN kelimesi yirmi puntoluk harflerle yazılıydı. Bununla ilgili haber metninde, kadınların uykularında oluşturdukları bir maddeyle kaplandıkları, hiç uyanamadıkları, batı saat dilimi olan bölgelerde ayaklanmalar olduğu, Los Angeles ve San Francisco'da yangınlar çıktığı bildiriliyordu. O maddenin silinmesiyle kötü şeyler olacağı hakkında bir bilgi yoktu. Belki sadece bir söylentiydi. Belki de doğruydu ve basın büyük bir panik çıkmaması için gayret ediyordu. Bu aşamadayken işin doğrusunu kim bilebilirdi ki?

"Oğlunu birkaç dakika sonra arayabilirsin Clint, ama çok büyük bir sorunla karşı karşıyayız. Şu anda vardiyada altı memur, sen ve ben, ofiste Blanche, onarım bölümündeki Dunphy var. Ve yüz on dört kadın mahkûm... bir tanesi de yolda. Memurların çoğu Quigley gibidir, bir görevleri olduğunun bilincindeler ve bir süre ellerinden geleni yapacaklarını umuyorum. Buna şükrediyorum, çünkü bize ne zaman destek geleceğini ve yeni gelenlerin ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum. Anladın mı?"

Clint anlamıştı.

"Pekâlâ doktor. İlk iş olarak, Kitty'yle ilgili ne yapacağız?"

"CDC'yle temas kurup buraya koruyucu kıyafetlerle adam göndermelerini, Kitty'yi almalarını ve muayene etmelerini iste-

riz, ama..." Clint bunun ne kadar yararsız olacağını ifade etmek için ellerini iki yana açtı. "Eğer bu hastalık senin dediğin kadar geniş bir alana yayılmışsa, ki haberler de bunu doğruluyor, bize yardım edecek birileri olana kadar kimse buraya gelemeyecek."

Coates'un kolları hâlâ göğsünde kavuşturulmuş haldeydi. Acaba titrediğini belli etmemek için mi böyle duruyor, diye geçirdi içinden Clint. Bu düşünceyle aynı anda hem rahatladı hem de huzursuz oldu.

"Ve sanırım St. Theresa Hastanesi'nden veya başka birinin bu kadını bizden alacağını da umamayız. Muhtemelen onların da işi başlarından aşkındır."

"Yine de birilerini aramamız gerek, ama bence boşuna olur," dedi Clint. "O halde hücrenin kapısını kilitleyip Kitty'yi karantinaya alalım. Eldivenli bile olsa kimsenin ona yaklaşmamasını veya ona dokunmamasını isteriz. Vanessa kabindeki monitörden onu kontrol edebilir. Eğer bir değişiklik olursa, Kitty acı çekiyor gibi görünürse veya uyanırsa, hemen buraya geliriz."

"İyi plan." Coates elini havada dolanan bir güveye doğru salladı. "Sersem böcek! Bu şeyler buraya nasıl giriyor? Lanet olsun! Sıradaki soru: Ya geri kalan insanlar? Onları nasıl tedavi ederiz?"

"Ne demek istiyorsun?" Clint güveyi yakalamak için elini salladı ama ıskaladı. Güve tavana doğru süzüldü.

"Eğer onlar da uyumaya başlarsa..." Coates eliyle McDavid'i işaret etti.

Clint elini alnına götürdü; aklına kaçıkça, çoktan seçmeli bir soru geldi:

Bir hapishanedeki mahkûmları nasıl uyanık tutabilirsin? Aşağıdakilerden birini seçiniz:

A) *Hapishane hoparlörlerinden aralıksız olarak Metallica çalarım.*

B) *Her mahkûma bir bıçak veririm ve uyku bastırdığı zaman kendilerini kesmelerini söylerim.*

C) *Her mahkûma bir torba uyarıcı bir ilaç olan Dexedrine veririm.*

D) Yukarıdakilerin hepsi.

E) Uyanık tutmaya çalışmam.

"İnsanları uyanık tutan ilaçlar vardır Janice, ama buradaki kadınların büyük bir çoğunluğu uyuşturucu bağımlısı. Onlara bu tür ilaçlar vermenin güvenli veya sağlıklı olduğunu sanmıyorum. Hem zaten, mesela Provigil gibi bir ilaç için yüz tabletlik bir reçete yazma yetkim yok. Rite Aid'deki eczacı bunu kabul etmez. Özeti şu: Onlara yarım edebileceğimiz bir yol göremiyorum. Yapabileceğimiz tek şey olabildiği kadar sakin davranmak, bir panik çıkarsa bunu bastırmak, bu hastalığa bir çare bulunmasını ummak ve..."

Clint bir süre duraksadıktan sonra, "Olayı doğal akışına bırakmak." Oysa hiç bilmediği bir doğal akışla karşı karşıyaydılar.

Janice Coates iç geçirdi.

Koridora çıktıklarında müdür ,Quigley'e talimat verdi: Kimse McDavid'in üstünü kaplayan maddeye dokunmayacaktı.

2

Ahşap atölyesinde çalışan mahkûmlar yemeklerini yemekhane yerine marangozhane barakasında yerlerdi ama havanın güzel olduğu günlerde dışarıda, binanın gölgesinde yemelerine izin verilirdi. Havanın güzel olduğu bir gündü ve Jeanette Sorley buna şükretti. Bahçede, Dr. Norcross telefonda konuşurken aniden bir baş ağrısı başlamıştı ve şimdi sanki sol şakağından çelik bir çubuk sokuluyormuş gibi şiddetlenmişti. Vernik kokusu da ağrısını artırıyordu. Biraz temiz hava almak sancıyı hafifletebilirdi.

Saat on ikiye on kala iki Kırmızı Giysili –güvenilir mahkûmlar– içinde sandviçler, limonata ve çikolatalı puding kâseleri olan tekerlekli masayı atölyeye getirdiler. Saat on ikide zil çaldı. Jeanette üstünde çalıştığı iskemle bacağını kenara bırakıp tornayı

kapadı. Altı mahkûm da aynı şeyi yaptı. Bir anda gürültü seviyesi adamakıllı düşmüştü. Artık atölyedeki tek ses Ree Dempster'ın makinelerin arasındaki talaşları süpürmek için kullandığı elektrikli süpürgeden geliyordu.

"O aleti kapat, mahkûm!" diye bağırdı Tim Murphy. Yeni alınan elemanlardandı. Çoğu yeni eleman gibi o da hep bağırırdı, herhalde hâlâ kendinden pek emin olmadığı içindi. "Öğle yemeği saati! Zili duymadın mı?"

Ree, "Memur Bey," diye başladı, "sadece biraz daha–"

"Kapat, dedim, kapat!"

"Peki, Memur Bey."

Ree elektrikli süpürgeyi kapatınca oluşan sessizlik Jeanette'e ilaç gibi geldi. İş eldivenleri içindeki elleri sızlıyor, başı vernik kokusu yüzünden ağrıyordu. Tek istediği, B-7'deki hücresine gidip bir aspirin (mahkûmlara ayda sadece on iki adet veriliyordu) almaktı. Belki o zaman B Kanadının yemek saati olan altıya kadar uyuyabilirdi.

"Sıraya geçin, eller havaya!" diye bağırdı Memur Murphy. "Sıraya geçin, eller havaya, o aletleri göreyim, bayanlar!"

Sıraya geçtiler. Jeanette'in önünde duran Ree, "Memur Murphy biraz şişman, değil mi?" diye fısıldadı.

"Herhalde Michelle Obama'yla pasta yemiştir," diye fısıltıyla cevap verdi Jeanette; Ree kıkırdadı.

Kadınlar ellerindeki aletleri havada tuttular: el zımparaları, tornavidalar, keskiler. Acaba erkek mahkûmlara da bu kadar tehlikeli olabilecek aletler veriliyor mudur, diye düşündü Jeanette. Özellikle tornavidalar. Çok iyi bildiği gibi, tornavidayla adam öldürülebiliyordu. Ve o anda baş ağrısı böyleydi: başına sokulan bir tornavida. Kafatasının ardındaki yumuşak eti bulmuş, bunu deliyordu.

"Bugün *al fresco* yiyelim mi bayanlar?" Birisi Memur Murphy'nin bütçe kesintisi sonucu işini kaybedene kadar bir lisede öğretmenlik yaptığını söylemişti. "Bunun anlamı..."

"Dışarıda," diye seslendi Jeanette. "Yemeği dışarıda yiyeceğiz."

Murphy eliyle onu işaret etti. "Aramızda bir Rhodes Bilgesi var." Biraz gülümsediği için bu alay o kadar kötü gelmedi.

Aletler sayıldıktan sonra toplandı, çelik bir sandığa yerleştirilip kapağı kilitlendi. Mobilya işçileri masaya gidip sandviçlerini ve limonatalarını aldıktan sonra Murphy'nin sayım yapmasını beklediler. "Bayanlar, muhteşem açık hava sizleri bekliyor. Birisi bana jambonla peynir alıversin."

"İstediğin bu olsun, şekerim," diye mırıldandı Angel Fitzroy. Murphy ona sert bir bakış atınca, Angel masum bir gülücükle karşılık verdi. Jeanette adama acır gibi oldu. Ama annesinin de dediği gibi, acımak karın doyurmuyordu. Ona göre Murphy'nin üç ayı vardı. Taş çatlasa üç ay.

Kadınlar dışarıya çıkıp çimenlerin üstüne oturdular ve sırtlarını bina duvarına dayadılar.

"Sende ne var?" diye sordu Ree.

Jeanette sandviçini açıp içine baktı. "Tavuk."

"Bende tonbalığı var. Değişmek ister misin?"

Hiç acıkmamış olan Jeanette'in ne yediği umurunda değildi, hiç düşünmeden sandviçini Ree'yle değiştirdi. Baş ağrısına iyi geleceğini umarak kendini yemeye zorladı. Tadı acı gelen limonatasını içti, ama Ree ona puding kâsesini getirdiği zaman Jeanette başını iki yana sallayarak bunu reddetti. Çikolata migreni tetiklerdi ve eğer şu andaki baş ağrısı migrene dönüşürse, bir Zomig almak için revire gitmek zorunda kalacaktı; bu da ancak Dr. N. hâlâ oradaysa mümkün olurdu. Duyduğu kadarıyla doktor yardımcıları işe gelmemişlerdi.

Hapishanenin ana binasına uzanan beton bir patika vardı ve birisi bunun üstüne seksek çizgileri çizmişti. Birkaç kadın kalkıp taş buldular ve çocukken öğrendikleri şarkıları söyleyerek oynamaya başladılar. İnsanın aklında ne tuhaf şeyler kalıyor, diye düşündü Jeanette.

Sandviçinin son lokmasını acı limonatasının son yudumuyla yuttuktan sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Baş ağrısı

biraz azalıyor muydu? Belki. Her halükârda daha en az on beş dakikası vardı. Belki kısa bir uyku çekebilir...

Tam o sırada Memur Peters marangozhaneden dışarıya çıkıverdi. Tıpkı bir kayanın altında gizlenen bir kertenkelenin ortaya çıkışı gibiydi. Bir süre seksek oynayan kadınlara ve binanın kenarında oturan kadınlara baktı. Gözleri Jeanette'in üstünde takıldı. "Sorley. Buraya gel. Sana bir iş vereceğim."

Lanet olası Peters! Kadınların memesini sıkıştırır, popolarını avuçlardı ve bunu daima kameraların görüş alanı dışında yapardı. Bu noktaları çok iyi biliyordu. Eğer şikâyet edecek olursan, bu defa memeni sıkıştırmakla kalmaz, canını yakacak kadar burkardı.

"Yemek molasındayım, Memur Bey," dedi Jeanette elinden geldiğince tatlı bir sesle.

"Bana yemeğini bitirmişsin gibi görünüyor. Hadi, şimdi kaldır kıçını ve benimle gel."

Murphy tereddüt içindeydi ama kadınlar hapishanesinin bir kuralı aklına çiviyle çakılmıştı: Erkek memurların herhangi bir mahkûmla yalnız kalmaları yasaktı. "Eşleştirme sistemi, Don."

Peters'ın yanakları kızardı. Bu öğretmen bozuntusunun uyarısını dinleyecek ruh halinde değildi, özellikle de Coates'tan fırça yiyip Blanche McIntyre'den "ulusal durum" nedeniyle çift mesai yapılacağını öğrendikten sonra... Don telefonuna gelen mesaja bakmıştı: "Ulusal durum" dedikleri şey hastanedeki bir grup kadında mantar hastalığı görülmesiydi. Coates çıldırmış olmalıydı.

"Onun eşlerinden birini istemiyorum," dedi Don. "Sadece onu istiyorum."

Üstelemeyecek, diye düşündü Jeanette. Burada o bir bebekten farksız. Ama Murphy onu şaşırttı.

"Eşleştirme sistemi," diye tekrarladı Murphy. Galiba dediğini yaptıracaktı.

Peters bir an düşündü. Seksek oyunu durmuştu, baraka duvarına sırtlarını vermiş olan kadınlar ona bakıyorlardı. Bunlar mahkûmdular, ama aynı zamanda görgü tanıklarıydılar.

"Hey," dedi Angel bir kraliçe edasıyla el sallayarak. "Beni tanırsın, Memur Peters. Her zaman seve seve yardımcı olurum."

O anda Don aklından ne geçtiğini Fritzroy'un bir şekilde bildiğini anladı. Ama tabii bu mümkün değildi, kadın sadece onu hep olduğu gibi sinirlendirmeye çalışıyordu. Her ne kadar bu kaçık karıyla beş dakika birlikte olmak hoşuna gidecek olsa da, ona bir an bile arkasını dönmek istemezdi.

Hayır, aklından geçen şey için Fiztroy olmazdı.

Eliyle Ree'yi işaret etti. "Sen. Dumpster." Kadınlardan bazıları gülüştüler.

"*Dempster,*" diye düzeltti Ree ciddi bir ifadeyle.

"Dempster, Dumpster, her ne haltsa, umurumda değil! İkiniz birlikte gelin. Bunu bir daha söyletmeyin, çünkü hiç kaldıracak halde değilim." Murphy ukalasına baktı. "Seninle görüşürüz, öğretmen bozuntusu!"

Bunun üzerine yine gülüşmeler oldu; bu defa yağcılardandı. Murphy daha yeniydi, toydu ve kadınlardan hiçbiri Memur Peters'ın kara listesinde olmak istemezdi. Buradaki kadınlar hepten aptal değilmiş, diye geçirdi içinden Don.

3

Memur Peters, Jeanette ve Ree'yi Broadway'den geçirdikten sonra yemek saatinde boş olan ortak oda/ziyaretçi odasının dışında durdurdu. Jeanette kötü bir şey olacağını hissediyordu. Peters kapıyı açınca hiç hareket etmedi.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Jeanette.

"Kör müsün mahkûm?"

Hayır, kör değildi. Kenarına saplı paspas bezi dayanmış kovayı gördü; masalardan birinin üstünde bir de plastik kova vardı. Bunun içi çeşitli silme bezleri ve temizlik malzemeleriyle doluydu.

"Bu bizim öğle yemeği saatimiz." Ree bu haksızlık karşısında öfkeli görünmeye çalışıyordu ama sesindeki titreme bu çabasını bozuyordu.

Peters ona doğru eğilip, dudaklarını dişleri görünecek kadar gerdi. Ree ürkerek büzüldü. "İstersen bunu şikâyet listene yazıp

daha sonra papaza verirsin. Şu anda yapacağın tek şey içeriye girmek. Eğer Kötü Hal listesine yazılmak istemiyorsan benimle tartışma. Boktan bir günümdeyim ve öfkem burnumda, eğer bundan payını almak istemiyorsan hemen işe koyul."

Sonra en yakındaki kameranın görüş alanından çıkmak için sağ tarafa doğru kaydı, Ree'nin iş gömleğinin arkasından tutup parmaklarını sutyeninin askısına geçirdi. Onu ortak odanın içine sertçe itti. Ree tökezlerken düşmemek için çerez makinesine tutundu.

"Tamam tamam!"

"Tamam ne?"

"Tamam, Memur Peters."

"Bizi itmemelisin," dedi Jeanette. "Bu hiç doğru değil."

Don Peters gözlerini yuvarladı. "Boşuna nefesini tüketme, seni umursayacak birine sakla. Yarın ziyaret günü ve burası domuz ahırına benziyor."

Jeanette'e hiç de öyle görünmüyordu. Pekâlâ temizdi. Ama ne önemi vardı ki? Eğer üniformalı adam burasının domuz ahırına benzediğini söylüyorsa, domuz ahırı gibi görünüyordu. Dooling County'deki hapishanede işler böyle yürürdü. Belki bütün dünyada da böyleydi.

"Siz ikiniz burasını tepeden tırnağa, bir ucundan diğerine kadar temizleyeceksiniz ve ben de işi doğru yapıp yapmadığınıza bakacağım."

Peters kovayı ve temizlik malzemelerini işaret etti.

"Bunlar senin, Dumpster. Bayan Bu Hiç Doğru Değil de paspası alacak. Yeri öyle iyi temizleyeceksiniz ki, üstünde yemeğimi bile yiyebileyim."

Sana o yeri yalatmak isterdim, diye geçirdi içinden Jeanette, ama paspas kovasına gitti. Kötü Hal listesine girmek istemiyordu. Öyle olduğu takdirde bu hafta sonu oğluyla kız kardeşi ziyarete geldiklerinde bu odada bulunamayacaktı. Uzun bir otobüs yolculuğu yapmak zorundaydılar, ama oğlu Bobby hiç yakınmazdı. Ne

var ki Jeanette'in baş ağrısı giderek artıyordu ve istediği tek şey bir aspirin alıp kestirmekti.

Ree temizlik malzemelerine göz gezdirdikten sonra bir sprey kutusuyla bir paçavra bez aldı.

"Bu spreyi koklamak ister misin, Dumpster? Sümüklü burnundan çekip kafayı bulmak ister misin?"

"Hayır," dedi Ree.

"Ama kafayı bulmak istersin, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır, Memur Peters."

Ree bir masayı cilalamaya başladı. Jeanette kovayı köşedeki musluktan doldurup paspas bezini ıslattı ve yeri paspaslamaya başladı. Hapishanenin önündeki tel örgülerden içlerinde özgür insanların bulunduğu otomobillerin kuzeye veya güneye, evlerine veya Denny's lokantasına yemek yemeğe gittikleri Batı Lavin'i görebiliyordu.

"Buraya gel, Sorley," dedi Peters. Çerez makinesiyle soğuk içki makinesi arasında, kameranın kapsamadığı bir noktada duruyordu. Bazen mahkûmlar da burada hap veya sigara takası yaparlar, öpüşürlerdi.

Jeanette başını iki yana sallayıp paspaslamaya devam etti. Üstünden geçtiği muşamba zemin çabuk kuruyordu.

"Eğer bir dahaki gelişinde oğlunu görmek istiyorsan buraya gel."

Hayır, demeliyim, diye düşündü Jeanette. Beni rahat bırak, yoksa seni rapor ederim, demeliyim. Fakat çok uzun zamandan beri bu adamın yaptıkları hep yanına kalmıştı, değil mi? Herkes Peters'ın ne mal olduğunu biliyordu. Coates da biliyor olmalıydı, ama cinsel tacizlere sıfır tolerans gösterilecek diye vaatlerde bulunmasına rağmen bu olay sürüp gitmekteydi.

Jeanette iki makine arasındaki girintiye yaklaşıp elinde paspas sopasıyla adamın önünde durdu.

"Buraya gir. Sırtını duvara daya. Paspası bırak elinden."

"Bırakmak istemiyorum, Memur Bey." Baş ağrısı iyice azmış, şakakları zonklamaya başlamıştı. Küçük rafında aspirinin olduğu B-7 hücresi koridorun biraz ilerisindeydi.

"Hemen buraya gir, yoksa Kötü Hal listesine geçersin ve ziyaretçi hakkını kaybedersin. Sonra seni bir daha Kötü Hal listesine sokarım ve bütün ayrıcalıklarını kaybedersin."

Ve bir sene sonraki şartlı tahliye fırsatımı, diye geçirdi içinden Jeanette. Ne İyi Hal ayrıcalıkları ne şartlı tahliye... Tekrar başladığım yere dönerim. O halde başka çarem yok.

O girintiye girince Peters onu sıkıştırdı; Jeanette onun sertleşmiş penisini hissedebiliyordu. Peters bastırdı. Jeanette onun terinin ve tıraş losyonunun kokusunu duydu; ondan uzun boylu olduğu için omzu üzerinden hücre arkadaşını görebiliyordu. Ree cilalamayı bırakmıştı. Gözlerinde korku ve öfke karışımı bir ifade vardı. Elindeki sprey kutusunu yavaşça kaldırdı. Jeanette çok kısa bir an başını iki yana salladı. Fermuarını açmakla meşgul olan Peters bunu görmedi.

Ree kutuyu indirdi ve zaten hiç cilalanması gerekmeyen masayı cilalamaya devam etti.

"Şimdi apış aramı avuçla," dedi Peters. "Boşalmak istiyorum. Ne isterdim, biliyor musun? Senin yerine burada Coates'un olmasını. Onun o düz kıçını duvara dayamayı. Eğer karşımda o olsaydı, sadece otuz bir çektirmekle de kalmazdım."

Jeanette onun penisini tutunca Peters'ın soluğu kesildi. Aslında gülünçtü. Penisi yedi santim bile yoktu, mecbur kalmadıkça başka erkeklerin görmesini istemeyeceği kadar küçüktü, ama yeterince sertleşmişti. Ve Jeanette ne yapacağını biliyordu. Çoğu kadın bilirdi. Erkeklerin bir tabancası vardı ve kadınlar bunu boşaltırlardı.

"Hey, yavaş biraz!" diye tısladı Peters. Nefesi baharatlı et kokuyordu. "Dur bir dakika, bana elini ver." Jeanette elini verince Peters onun avucuna tükürdü. "Şimdi yap hadi. Taşaklarımı da biraz gıdıkla."

Jeanette söyleneni yaptı ve bunu yaparken gözlerini onun omzunun üzerinden pencereye dikti. Bu tekniği on bir yaşında üvey babası ona dokunduğu zaman öğrenmiş, sonra ölen kocasıyla ilişkisinde geliştirmişti. Dikkatini odaklayacağın bir şey bulursan, vücudunu neredeyse unutuyor, sen hangi güzel âlemlere dalmışsan vücudun kendi bildiğini okuyordu.

Dışarıda şerifin otomobili durdu, bir süre bekledikten sonra iç kapı açıldı ve içeriye girdi. Müdür Coates, Dr. Norcross ve Memur Lampley onu karşılamak için dışarıya çıktılar. Kulaklarının dibinde Memur Peters'ın hızlı soluklarını duymuyordu bile. Otomobilden iki polis, bir kadın ve yolcu tarafından bir adam çıktı. İki polis de tabancalarını çekmişlerdi, bu da tutsaklarının belalı bir tip olduğunu gösteriyordu; muhtemelen C Kanadına yerleştirilecekti. Kadın memur arka kapıyı açınca başka bir kadın dışarıya çıktı. Jeanette onun görünüşünü hiç de tehlikeli bulmadı. Yüzündeki berelere rağmen güzeldi. Siyah saçları sırtına kadar iniyordu ve üstündeki mahkûm tulumuna rağmen vücut kıvrımları göze çarpıyordu. Başının etrafında bir şey kanat çırpıyordu. Büyük bir sivrisinek miydi? Bir güve mi? Jeanette görmeye çalıştı ama emin olamadı. Peter'in solukları kesik kesik çıkmaktaydı.

Erkek polis memuru siyah saçlı kadını omzundan tutup Norcross ve Coates'un beklediği yere götürdü. İçeriye girildikten sonra işlemler başlayacaktı. Kadın başının üstünde uçuşan şeyi silkeledi, bunu yaparken geniş ağzı açılmıştı; başını göğe doğru kaldırdığı için Jeanette onun güldüğünü, parlak ve düzgün dişlerini gördü.

Peter ona iyice yaslandı ve eline boşaldı.

Bir adım geri çekildi; yanakları kızarmıştı. Fermuarını kapatırken tombul yüzünde bir gülümseme belirdi. "Elini o Coca-Cola makinesine sil, sonra da yerleri paspasla."

Jeanette onun menisini sildikten sonra elini yıkamak için musluğa gitti. Döndüğünde Peters masalardan birine oturmuş, Coca-Cola içiyordu.

"İyi misin?" diye fısıltıyla sordu Ree.

"Evet," dedi Jeanette. Baş ağrısı için bir aspirin alınca iyi olacaktı. Son dört dakika hiç yaşanmamıştı. Sadece o kadının polis devriye aracından çıkışını seyretmişti. Bu son dört dakikada olanları bir daha hiç düşünmek zorunda değildi. Sadece bir sonraki ziyaretinde Bobby'yi görmek istiyordu.

Cila spreyinden çıkan fıslama seslerini duydu.

Ree tekrar yanına gelene kadar üç-dört saniyelik güzel bir sessizlik oldu. "Yeni geleni gördün mü?"

"Evet."

"Kadın güzel miydi, yoksa bana mı öyle geldi?"

"Güzeldi."

"O polisler tabancalarını çekmişlerdi, gördün mü?"

"Evet." Peters o sırada televizyonu açmış, bir haber duyurusunu seyretmekteydi. Ekrandaki görüntüde otomobilinin direksiyonuna yapışmış biri vardı. Kadın mı erkek mi olduğu belli değildi, çünkü o kişi tamamen sümüksü bir maddeyle kaplıydı. Ekranın altında FLAŞ HABER yazısı kırmızı harflerle yanıp sönüyordu ama bunun hiçbir önemi yoktu; Kim Kardashian osursa bile flaş haber diye geçerlerdi. Jeanette yaşaran gözlerini kırpıştırdı.

"Sence o kadın ne yapmıştır?"

Jeanette genzini temizledi, gözyaşlarını bastırdı ve, "Hiç fikrim yok," dedi.

"İyi olduğuna emin misin?"

Jeanette ona cevap veremeden Peters onlara seslendi. "Siz hatunlar, dedikoduyu hemen kesin, yoksa Kötü Hal listesine girersiniz."

Ve Ree bir türlü susmadığı için Jeanette odanın karşı ucuna doğru paspas yapmaya başladı.

Televizyonda Michaela Morgan konuşuyordu. "Başkan şu ana kadar acil durum ilan etmedi, ama iyi haber alan kaynaklara göre bu..."

Jeanette muhabirin sesine kulaklarını tıkadı. Yeni mahkûm tepesinde uçuşan güvelere kelepçeli ellerini kaldırırken gülüyordu.

Burada bu gülüşünü kaybedeceksin, dedi içinden Jeanette.

Hepimiz kaybettik.

4

Anton Dubcek öğle yemeği için evine döndü. Bu alışmış olduğu bir şeydi ve saat daha ancak on iki otuz olmasına rağmen, Anton'un standartlarına göre yemek için geç bir saatti – o sabah altıdan beri çok çalışmıştı. İnsanlar havuz bakımının çıtkırıldım tiplerin yapabileceği bir iş olmadığını anlamıyorlardı. İnsanın içinde olması lazımdı. Havuz işinde başarılı olmak istiyorsan, çalışma sırasında uyuklamamalıydın, puf böreği yediğini veya düzüştüğünü hayal etmemeliydin. İşi rakiplerine kaptırmamak için çalışmaya erken başlamak zorundaydın. Bu sabah yedi ayrı havuzu süpürmüş, filtrelerini temizlemiş ve iki pompanın contalarını değiştirmişti. Öğleden sonrası için dört randevusu daha vardı.

O arada öğlen temeği, kısa bir şekerleme, kısa bir ağırlık çalışmasından sonra belki son günlerde düzdüğü o mutsuz evli kadın Jessica Elway'e kısa bir ziyaret yapardı. Kocasının şerif yardımcısı olması bu işi daha da tatlı hale getiriyordu. Polisler bütün gün otomobillerinde oturup çörek kemirirler, zenci erkekleri taciz ederek eğlenirlerdi. Anton ise lanet olası havuzları kontrol ederek para kazanırdı.

Anton anahtarlarını kapının yanındaki tablanın içine bırakıp süt kokteylini almak için doğruca mutfağa gitti. Soya sütü, bir poşet lahana, çilek kabı oradaydı – süt kokteyli yoktu.

"Anne!" diye seslendi. "Anne! Süt kokteylim nerede?"

Cevap yoktu, ama oturma odasındaki televizyonun sesini duydu. Anton açık kapıdan başını içeriye uzattı. Orada sergilenen suç delilleri –açık televizyon, boş içki kadehi– Magda'nın sızıp kaldığını gösteriyordu. Annesini ne kadar çok sevse de, onun çok

fazla içki içtiğinin farkındaydı. Bu yüzden pasaklı oluyor, bu da Anton'u deli ediyordu. Babası öldüğünden beri ipotek borcunu Anton ödüyordu. Evin bakımı ve yemek hazırlama işi de annesinin göreviydi. Anton eğer süt kokteylini içmezse, havuzlarda gerektiği kadar sıkı çalışamaz veya ağırlık egzersizlerinde istediği seviyeye gelemez veya kadınların ondan bekledikleri şeyi karşılayamazdı.

"Anne! Böyle olmaz! Üstüne düşeni yapmak zorundasın!" Anton'un sesi evin içinde yankılandı.

Çatal bıçak çekmecesinin altındaki dolaptan blender'ını çıkardı, mümkün olduğunca çok gürültü yaparak tezgâhın üstüne koydu; kabını, bıçağını ve altlığını monte etti. Sonra içine epey bir miktar yeşillik, çilek, bir avuç fındık, bir kaşık organik tereyağı ve bir fincan *Mister Ripper Protein* tozu boca etti. Bu karışımı hazırlarken Şerif Lila Norcross'u düşünüyordu. Yaşına göre çok çekici bir kadındı, fit bir vücudu vardı –çok seksiydi be– Anton ona bir şey söylediğinde verdiği esprili cevapları çok beğenirdi. Lila Norcross onu istiyor muydu? Yoksa ona karşı polis zulmü mü uygulamayı istiyordu? Ya da –bu gerçekten ilginç bir ihtimaldi– hem onu arzuluyor hem de polis zulmü uygulamak mı istiyordu? Bu durum incelenmeye değerdi. Anton blender'ı en yüksek hızda çalıştırıp karışımın bulanık bir hale gelişini seyretti. Bezelye rengini alınca makineyi kapattı, kavanozunu aldı ve oturma odasına geçti.

Ekranda çıka çıka kim çıktı: Eski oyun arkadaşı Mickey Coates!

Her ne kadar onu her gördüğünde içinde melankolik hisler uyansa da, Havuzcu Anton Şirketi'nin CEO'su, Finans Müdürü ve tek çalışanı olan Anton, Mickey'yi severdi. Eskiden annesi onun bakıcılığını yapardı ve küçüklüklerinde sık sık bir arada olurlardı. Anton, Mickey'nin yatak odasına girip çekmecelerini karıştırdığını hatırlıyordu. Çizgi romanlarını altüst eder, ardı ardına sorular sorardı: Sana bunu kim verdi? Neden en sevdiğin çizgi roman *G.I. Joe*? Neden bir takvimin yok? Baban elektrikçi,

değil mi? Sana da elektrik sistemi döşemesini öğretir mi dersin? Bunu ister misin? O günlerde sekiz yaşında falan olmalıydı ve sanki Anton'un biyografisini yazmak ister gibiydi. Ama bu iyi bir şeydi. Gösterdiği ilgi sayesinde Anton kendisini özel hissediyordu. Ondan önce, Mickey'den önce Anton hiç kimsenin ilgisini istememişti, sırf çocuk olmaktan mutluydu. Tabii daha sonra Mickey bir özel okula gitmiş ve ortaokuldan beri neredeyse hiç görüşmemişlerdi.

Muhtemelen yetişkin olduktan sonra Mickey'nin ilgisi, ellerinden *Wall Street Journal* düşmeyen, evrak çantalı, kol düğmeli gömlekler giyen, operadan anlayan ve Anton'un hiç hazzetmediği tiplere yönelmiş olmalıydı. Anton başını iki yana salladı. Bu Mickey'nin kaybıydı.

"Her ne kadar doğruluğunu henüz kanıtlamış değilsek de, birazdan seyredeceğiniz görüntülerin rahatsız edici olduğu konusunda sizi uyarmak isterim."

Mickey haberi sunarken kapısı açık bir canlı yayın minibüsünün arka koltuğunda oturmaktaydı. Yanında, başında kulaklık olan ve bir dizüstü bilgisayarla meşgul bir adam vardı. Mickey'nin mavi göz farı görünür bir şekilde nemliydi. Herhalde minibüsün içi çok sıcak olmalıydı. Yüzü nedense çok farklı görünüyordu. Anton kokteylinden iri bir yudum alıp Mickey'yi inceledi.

"Ne var ki," diye devam etti Mickey, "Aurora hakkındaki tüm bildiklerimiz ve uyandırılan hastalarda ters tepkilerin görüldüğü söylentilerinin ışığında bu görüntüleri yayınlamaya karar verdik, çünkü hepsi aldığımız bilgileri doğrular nitelikte. Şimdi izleyeceğiniz kısım, Hatch-New Mexico dışındaki Bright Ones yerleşkesinde kaydedilmiştir. Bilindiği gibi, bu milis grubu su kullanma hakları nedeniyle federal yetkililerle çatışma halinde olup..."

Mickey'yi görmek güzeldi ama haber Anton'a çok sıkıcı geldi. Kumandayı alıp Cartoon Network çizgi film kanalını buldu. Burada gölgeler tarafından takip edilen bir atlı, karanlık ormanın içinde dörtnala koşmaktaydı. Anton kumandayı sehpaya bırakırken yerdeki boş cin şişesini fark etti.

"Lanet olsun, anne!" Süt kokteylinden bir yudum daha aldıktan sonra oturma odasından çıktı. Aniden kusma ihtimaline karşı annesinin yana dönük halde uyuduğunu kontrol edecekti. Annesinin bir rock yıldızı gibi ölmesine izin veremezdi.

Mutfak tezgâhı üstündeki cep telefonu vızıldadı. Jessica Elway bir mesaj göndermişti. Nihayet bebeğini uyuttuktan sonra ot sarıp içmeyi, elbisesini çıkarmayı, bugünkü haberler ürkütücü olduğu için televizyon veya internetten uzak durmayı planladığını yazmıştı. Anton ona katılmak ister miydi? Zavallı kocası bir cinayet mahallinde takılıp kalmıştı.

5

Frank Geary, New Mexico'yla ilgili haberde görünen adamın Woodstock hippilerine benzediğini düşündü. Bir tarikat lideri tipi yoktu.

Kendine "parlak yaprak" anlamına gelen Kinsman Brightleaf dedirtiyordu – ne isimdi be! Kıvırcık kır saçları vardı, sakalı da kırlaşmıştı; dizlerine kadar inen turuncu renkli bir şal giyiyordu. Frank ilkbahardan beri gündemde olan Bright Ones grubuyla ilgili haberleri takip etmiş ve şu sonuca varınıştı: Bu sahte dinci ve sözde siyasi eylemci kisvesi altındaki bu insanlar sadece bir grup vergi kaçakçısıydı.

Kendilerine *Bright Ones* diyorlardı ve bu çok gülünçtü. Kendilerini bağımsız bir ulus olarak ilan eden ve az sayıda kadın, erkek ve birkaç çocuktan oluşan bir gruptu. Vergi vermeyi ve çocuklarını okula göndermeyi reddettikleri gibi, otomatik silahlarını da (tabii çiftliklerini korumaları gerekiyordu) teslim etmiyorlardı. Bölgedeki tek akarsuyun akışını yasadışı yollarla kendi çorak topraklarına yöneltmişlerdi. FBI ve ATF aylardan beri çitlerinin önünde park etmiş, teslim olmaları için uzlaşmaya çalışmıştı, ama değişen hiçbir şey yoktu.

Bu grubun ideolojisi Frank'ın midesini bulandırıyordu. Maneviyat makyajı altında bencillikten başka bir şey değildi. Bright Ones'tan Frank'ın işine son verebilecek olan sonu gelmez bütçe kesintilerine doğru düz bir çizgi çekilebilirdi. Uygarlık katkı –ya da özveri– gerektiriyordu. Yoksa sokaklarda yabani köpeklerden geçilmezdi ve bu köpekler başkentteki iktidar koltuklarını bile işgal edebilirdi. Frank, keşke o yerleşkede hiç çocuk olmasaydı da devlet bu insanların üstünden silindir gibi geçseydi, diye düşündü.

Frank ofisindeki küçük masasındaydı. Her yanında irili ufaklı kafesler ve çeşitli malzemelerle dolu raflar vardı. Odasında pek boş yer yoktu ama bu onun için sorun değildi.

Garth Flickinger'ın kapısına vurmaktan berelenen eline buz koymuş, mango suyunu içerek televizyon seyrediyordu. Cep telefonundaki ışık göz kırptı: Elaine arıyordu. Frank ne diyeceğini kestiremediği için karısını telesekretere yönlendirdi. Nana'ya karşı çok sert davranmıştı, bunu şimdi anlıyordu. Ters tepebilirdi.

Şu anda zengin doktorun garaj yolunda hasarlı bir yeşil Mercedes duruyordu. Otomobilin camlarını kırarken kullandığı parke taşında ve öfkesinin doruğundayken söküp aracın arka koltuğuna attığı o leylak ağacı saksısında parmak izleri vardı. Bu tartışma götürmeyecek suç delilleriyle bir aile mahkemesi yargıcı (zaten hepsi annelerin tarafını tutardı) kızını sadece ayda bir gözetim altında görmesine karar verirdi. Vandalizm suçu yüzünden işini de kaybederdi. Geriye dönüp baktığında içindeki Kötü Frank'ın devreye girdiğini anlıyordu. Aslında Kötü Frank çok eğlenmişti.

Ama Kötü Frank tamamen de kötü veya haksız değildi, çünkü bakın: Hiç değilse şimdilik kızı sokakta güvenli bir şekilde resim çizebilecekti. Belki İyi Frank bu durumu daha iyi halledebilirdi. Belki de halledemezdi. İyi Frank biraz zayıf kalıyordu.

"Amerika Birleşik Devletleri bu sahtekârlık suçunu işlediği sürece elimiz kolumuz bağlı kalmayacağız."

Televizyon ekranında Kinsman Brightleaf uzun bir masanın arkasından demeç veriyordu. Masanın üstünde soluk mavi bir gecelik giymiş bir kadın yatıyordu. Kadının yüzü örümcek ağına benzeyen beyaz bir maddeyle kaplıydı. Göğsü inip kalkıyordu.

"Bu ne boktan bir şey böyle!" diye sordu Frank son günlerde onu ziyaret eden kırma sokak köpeğine. Köpek başını kaldırıp ona baktıktan sonra uyumaya devam etti. Her türlü koşul altında bir arkadaş arıyorsan, köpeklerden iyisini bulamazdın. Hiçbir şeyden haberleri yoktu, sadece o ânı değerlendirirlerdi. Ve senin en iyi yanlarını ortaya çıkarırlardı. Frank'ın çocukluğu boyunca hep bir köpeği olmuştu. Elaine onlara alerjisi olduğunu iddia etmişti. İşte, Frank'ın onun hatırına feda ettiği bir şey de buydu; karısının anlayamayacağı kadar büyük bir fedakârlıktı.

Frank köpeğin kulağının arkasını okşadı.

"Ajanlarının su depomuzu kurcaladıklarını gözlemledik. Ailemizin en değerli ve kırılgan üyelerini, grubumuzun kadınlarını hasta edip, kuşku ve kaos yaratmak için kimyasallar kullandıklarını biliyoruz. Gece vakti kız kardeşlerimizi zehirlediler. Bunların arasında sevgili karım Susannah da var. O ve diğer güzel kadınlarımız uyurken bu zehir etkili oldu." Kinsman Brightleaf'in tütünle yıpranmış hırıltılı sesi masal anlatan yaşlı bir adamı çağrıştırıyordu. Sanki bir grup emekli olmuş yaşlı adam sohbet ediyordu.

Vergi kaçakçısı liderin yanında iki adam vardı; onlar da –o kadar etkileyici görünmese de– sakallıydılar ve şal giymekteydiler. Bellerindeki tabancalarla Sergio Leone westernlerindeki figüranlara benziyorlardı. Arkalarındaki duvarda çarmıha gerilmiş İsa görünüyordu. Yerleşkede çekilen video filmin görüntüsü çok netti.

"Uyurlarken!"

"Yalanlar Kralı'nın alçaklığını görebiliyor musunuz? Onu Beyaz Saray'da görüyor musunuz? Bizden değerli olduğuna inanmamızı istedikleri o yeşil kâğıtlarda onun gibi diğer yalancıların resimlerini görüyor musunuz? Ah, komşularım. Komşularım, komşularım. Böyle bir alçaklık ve böyle bir zulüm bu."

Birden sakallarının arasında dişleri göründü. *"Ama şeytana boyun eğmeyeceğiz!"*

Şu işe bak, dedi içinden Frank. Elaine benimle sorunu olduğunu düşünüyor, bir de bu herifi görsün bakalım. Bu herif zır deli be!

"Şeytanın torunlarının ucuz numaraları Tanrımızın gücü karşısında hiçbir işe yaramaz!"

"Amin," diye mırıldandı milislerden biri.

"Evet. Hep birlikte dua edelim." Brightleaf el çırptı. "Şimdi bu maddeyi karımın üstünden çıkaralım."

Adamlarından biri ona bir koyun kırkma makası uzattı. Kinsman eğilip karısının yüzünü kaplayan o örümcek ağı benzeri maddeyi dikkatle kesmeye başladı. Frank koltuğunda öne doğru uzandı.

Şaşırtıcı bir şey olacağını seziyordu.

6

Anton yatak odasına girip yorganın altında yatan ve yüzü pudra şekeri gibi bir maddeyle kaplı olan Magda'yı görünce yanında diz çöktü; süt kokteylini komodinin üstüne bırakırken tüy alma makinesini gördü. Annesi herhalde iPhone kamerasını kullanarak kaşlarını düzeltmek istemişti. Anton bu aletle hemen o maddeyi kesmeye başladı.

Annesine bunu birisi mi yapmıştı, yoksa kendi kendine mi yapmıştı? Hiç olmadık bir kaza mıydı? Alerjik bir tepki miydi? Ters sonuç veren bir güzellik tedavisi miydi? Akıl karıştırıcı ve korkunç bir şeydi ve Anton annesini kaybetmek istemiyordu.

O madde kesilerek açıldıktan sonra Anton makineyi bir yana attı ve parmaklarını o maddenin içine soktu. Yapışkandı ama soyulabiliyordu; beyaz halkalar halinde Magda'nın yanaklarından sıyrıldı. Anton bir an annesinin kırışıklarla dolu yüzünün o tuhaf beyaz örtü altında eriyeceğinden korkmuştu ama gördüğü kada-

rıyla herhangi bir yara yoktu. Derisi biraz kızarmış ve ısınmıştı ama bunun dışında eskisinden farklı değildi.

Magda'nın genzinden bir hırıltı çıktı, horlamaya benzer bir ses. Gözkapakları kıpırdıyordu. Dudakları açılıp kapandı. Ağzının kenarından biraz salya aktı.

"Anne? Anne? Uyanabilir misin artık?"

Uyanabilecek gibiydi, çünkü gözleri açıldı. Gözbebekleri kanlıydı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Bakışları odanın etrafında gezindi.

Anton kolunu annesinin omzunun altından geçirip yatakta oturmasını sağlamaya çalıştı. Magda'nın genzinden çıkan ses yükseliyordu ve artık horlamaya değil hırlamaya benziyordu.

"Anne? Ambulans çağırayım mı? Ambulans ister misin? Sana bir bardak su getireyim mi?" Bu sorular bir çırpıda sorulmuştu. Ama Anton rahat bir nefes aldı. Annesi odanın içinde bakınmaya devam ediyordu.

Bakışları komodinin üstünde durdu: gece lambası, yarısı içilmiş süt kokteyli bardağı, İncil, iPhone. Hırlama sesi giderek yükseliyordu. Sanki çığlık atmak için güç topluyordu. Oğlunu tanımama ihtimali var mıydı?

"O benim içeceğim, anne," dedi Anton, annesi uzanıp bardağı tutunca. "Sen hazırlamayı unutmuştun."

Magda bardağı kaldırıp Anton'un başının yanına indirince sert plastikle kemiğin çarpışma sesi çıktı. Anton acı ve şaşkınlık içinde geriye savruldu ve dizlerinin üstüne düştü. Gözleri, altındaki bej halıya yayılan yeşil lekeye takıldı. Bu yeşilin üstüne kırmızı damlalar düşüyordu. Halı berbat oldu, diye düşünürken annesi bir kez daha bardağı kafasına indirdi; bu defa kafatasının tam arkasına geldi. Kalın plastik kavanoz çatladı. Anton'un yüzü bej halının üstündeki süt kokteyline yapıştı. Artık kan, süt kokteyli ve halı tüyüyle soluyordu, yerden kalkmak için elini dayadı ama bütün o mükemmel kasları ağırlaşmış, uyuşmuştu. Arkasında bir aslan kükrüyordu ve eğer annesini o aslandan kurtarmak istiyorsa, ayağa kalkmak zorundaydı.

Magda'ya kaçması için seslenmek istedi ama sadece bir gurultu sesi çıkarabildi.

Sırtına bir ağırlık çökünce, eski acısına bu yenisi eklendi. Anton, annesinin onu işittiğini ve kaçabileceğini ümit etti.

7

Kafeslerden birindeki bir evsiz köpek havlamaya başlayınca ona iki köpek daha katıldı. Frank'ın ayaklarının dibinde yatan isimsiz kırma köpek de doğruldu ve sızlanma sesleri çıkardı. Frank onu yatıştırmak için belini okşadı. Gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Kinsman Brightleaf'in yanındaki genç adamlardan biri –ona makası uzatan değil, diğeri– onun omzunu tuttu. "Baba, belki bunu yapmasan daha iyi olur."

Brightleaf onun elini itti. "Tanrı aydınlığa çıkmanı istiyor! Susannah! Kinswoman Brightleaf! Tanrı aydınlığa çıkmanı istiyor! Aydınlığa çık!"

"Aydınlığa çık!" diye tekrarladı makası uzatan adam; Brightleaf'in oğlu da gönülsüzce onlara katıldı. "Aydınlığa çık! Kinswoman Brightleaf, aydınlığa çık!"

Kinsman Brightleaf elini karısının yüzünü kaplayan kozanın içine sokup haykırdı: *"Tanrı aydınlığa çıkmanı istiyor!"*

Elini çekti. Frank'a bir kayışın kopması gibi gelen bir ses çıktı. Susannah Brightleaf'in yüzü göründü. Gözleri kapalıydı ama yanakları kızarmıştı ve her soluk alışında kesik yerden iplikler çıkıyordu. Bay Brightleaf onu öpecekmiş gibi yüzünü uzattı.

"Bunu yapma," dedi Frank, her ne kadar televizyonun sesi fazla yüksek değilse de ve kendi sesi de fısıltı gibi çıkmışsa da, kafesteki bütün köpekler –bugün altı tane vardı– aynı anda havlamaya başladı. Kırma köpekse endişeli bir sızlanma sesi çıkarıyordu. "Bunu yapma, ahbap."

"Kinskwoman Brightleaf, uyan!"

Kadın uyanmasına uyandı. Hem de ne uyanış! Gözleri birden açılıverdi. Yukarıya doğru atılıp kocasının burnunu dişleri-

nin arasına aldı. Kinsman Brightleaf televizyon kanalı tarafından bip sesiyle sansürlenen bir şey haykırdı. Frank bu kelimenin *hassiktir* olduğuna hükmetti. Kan fışkırdı. Kinswoman Brightleaf, dişlerinin arasında kocasının burnundan kopardığı iri bir parçayla sırtüstü masaya düştü. Geceliği kana bulanmıştı.

Frank irkilerek kendini geriye atınca başını masasının arkasındaki dolaba çarptı. Durumla pek ilgisi olmasa da, aklından şöyle bir şey geçti: Televizyon kanalı *hassiktir* kelimesini sansürlemişti ama bir kadının kocasının burnundan iri bir parçayı koparışını bütün Amerika'ya seyrettirmişti. Bu seçimde ciddi bir hata vardı.

Burun koparma sahnesinin geçtiği odada tam bir kaos çıkmıştı. Kameranın kaydetmediği bağırışlar, sonra kameranın devrilip sadece kan damlalarının biriktiği ahşap zemini göstermesi... Sonra ekranda yine Michaela Morgan belirdi; çok ciddi bir görünümü vardı.

"Bu rahatsız edici kaydı yayınladığımız için bir kez daha özür dileriz ve bir kez daha tekrar edeyim ki, bu filmin gerçekliği henüz kesinlikle kanıtlanmış değildir, ama son gelen habere göre Bright Ones grubu kapılarını açmış ve kuşatma sona ermiş. Bu haber de az önce seyrettiniz kaydı doğrular nitelikte." Michaela Morgan başını iki yana salladı, kulaklığına gelen bir talimatı dinledikten sonra tekrar konuştu: "Bu kaydı her saat başı tekrar yayınlayacağız; amacımız sansasyon yaratmak değil..."

Tabii ya, dedi içinden Frank. Ne demezsin.

"...kamu hizmeti vermektir. Eğer böyle bir şey oluyorsa, herkesin bilmesi gereken tek bir şey var: Sevdiğiniz birinin veya bir arkadaşınızın yüzünde bu koza gibi madde varsa, *sakın bunu çıkarmaya kalkışmayın*. Şimdi stüdyodaki George Alderson'a dönüyoruz. Yanında bu korkunç hadise hakkında bizleri biraz aydınlatacak bir konuğu olduğunu..."

Frank uzaktan kumandayla televizyonu kapadı. Şimdi ne olacak? Şimdi ne halt edeceğim?

Frank'ın küçük ofisinde Harvest Hills Hayvan Barınağı'na gönderilecek olan köpekler, kafeslerinin arasındaki dar koridorda uçuşan güvelere deli gibi havlıyordu.

Frank ayağının dibindeki kırma köpeği okşadı. "Merak etme," dedi. "Her şey yolunda." Hiçbir şeyden haberi olmayan köpek ona inanıp sakinleşti.

8

Magda Dubcek oğlunun cesedinin başında oturuyordu. Kırılan bardağın sivri bir parçasını ensesine saplamış, işi garantiye almak için de başka bir parçayı kulağına sokup beynine ulaşana kadar bastırmıştı. Anton'un boynundan akan kan bej halı üstünde giderek genişleyen bir göl haline gelmişti.

Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Magda bunu yarım yamalak algılıyordu. Bu kadın neden ağlıyor, diye sordu kendine, kimin ağladığını veya nerede olduğunu pek kestiremeden. Düşünecek olursa, Magda'nın kendisi neredeydi? Televizyon seyrederken biraz dinlenmeye karar vermişti.

Şimdi yatak odasında değildi. "Hey?" diye seslendi etrafını saran karanlığa. O karanlığın içinde başkaları da vardı, birçok kişi; onların varlığını hissediyor ama onları göremiyordu – belki şuradaydılar... ya da orada. Bir yerdeydiler.

Onları bulmak zorundaydı. Burada tek başına kalamazdı. Eğer onları bulabilirse, belki evine, oğluna dönmesine yardım ederlerdi.

Yaşlı dizleri çatırdayarak cesedin başından kalktı. Yatağa doğru tökezleyerek yürüdükten sonra kendini bunun üstüne bıraktı. Gözlerini kapadı. Yanaklarından yeni beyaz iplikler çıkmaya başladı, bunlar yavaşça derisinin üstüne iniyordu.

Magda uyudu.

O diğer yerde, diğerlerini aradı.

ALTINCI BÖLÜM

1

Sıcak bir öğle sonrasıydı, sanki ilkbahardan çok bir yaz gününe benziyordu. Dooling'de telefonlar çalmaya başlamıştı. Haberleri duyanlar, duymayan yakınlarına veya arkadaşlarına olanları anlatmak için arıyorlardı. Bazılarıysa bu haberin de abartılı olabileceğini veya Y2K* gibi, veya Johnny Depp'in öldüğünü ilan eden internet söylentisi gibi bir kandırmaca olduğunu düşünerek beklemişti. Bunun sonucu olarak müzik dinlemeyi televizyona tercih eden birçok anne küçük çocuklarını öğle uykusuna yatırmış, çocuklar uykuya daldıktan sonra kendileri de şöyle bir uzanmıştı.

Uyumak ve rüyalarında kendilerininkinden farklı bir dünya görmek için.

Kız çocukları da bu rüyalarda onlara katıldılar.

Erkek çocukları katılmadılar. Bu rüya onlar için değildi.

Bu küçük oğlan çocukları bir-iki saat sonra acıkmış bir halde uyanıp, annelerini o sevgi dolu yüzleri yapışkan, beyaz bir maddeyle kaplı halde görünce çığlığı basmışlar ve elleriyle bu kozaları

* Y2K: 1 Ocak 2000 günü bütün eski bilgisayarları etkileyeceği sanılan yazılım hatası. –çn

yırtmaya başlamışlardı. Bu da uyuyan kadınları ayağa kaldırabilecek bir şeydi.

Örneğin, Eldridge Sokağı 17 numarada oturan Leanne Barrows: Şerif Yardımcısı Reed Barrows'un karısı. Her gün saat on bir civarında iki yaşındaki oğlu Gary ile şekerleme yapmayı âdet edinmişti. Aurora Perşembesi'nde de aynı şeyi yapmış olmalıydı.

Saat ikiyi birkaç dakika geçe, Barrows'ların Eldridge Sokağı 19 numarada oturan komşuları emekli ve dul Bay Alfred Freeman evinin önündeki kaldırım kenarına geyik kovucu bir sprey sıkmaktaydı. 17 numaralı evin kapısı ardına kadar açıldı ve Bay Freeman, komşusu Bayan Barrows'un sendeleyerek ön kapıdan çıktığını gördü; kolunun altında oğlu Gary vardı. Üstünde sadece bir alt bezi olan çocuk çığlık atarak kollarını sallıyordu. Annesinin yüzü mat beyaz bir maskeyle kaplanmıştı ve ağzının kenarından çenesine doğru kumaş gibi bir şey sarkıyordu. (O maddenin yırtılması sonucu kadının uyandığı ve bu hale geldiği varsayılabilir.)

Bay Freeman kendi bahçesinde, ondan on metre uzakta dururken ona doğru gelen Bayan Barrows'a ne diyeceğini kestiremedi. O sabahın büyük bir kısmını bahçesinde çalışarak geçirmiş, haberleri ne görmüş ne de işitmişti. Komşusunun yüzü –ya da yüzünün olmayışı– onu şoke etmiş, ses çıkaramaz hale gelmişti. Her nedense kadın ona yaklaşırken, sanki birazdan ulusal marş çalınacakmış gibi, başındaki haşır şapkayı göğsüne bastırdı.

Leanne Barrows zırlayan çocuğunu Alfred Freeman'ın ayaklarının dibine bıraktı ve sarhoş gibi sendeleyerek geldiği yoldan geri döndü. Parmak uçlarından tuvalet kâğıdına benzeyen beyaz parçalar dökülüyordu. Tekrar evine girdi ve kapısını kapadı.

Bu olay Aurora'nın en merak uyandıran ve çözümlenmesi için en çok kafa yorulan gizemi oldu ve "Annelik İçgüdüsü" veya "Anne Refleksi" olarak anıldı. Uyuyan kadınlar ve diğer yetişkinler arasındaki şiddet içeren etkileşim haberleri milyonları bulurken –belki milyonlarcası da haber olmamıştı– uyuyan kadınlarla ergenlik öncesi çocukları arasında bir şiddet vakası haberi hiç du-

yulmadı. Uyuyan kadınlar küçük erkek çocuklarını ya bulabildikleri en yakındaki kişiye bırakıyor ya da sadece kapının dışına koyuyorlardı. Sonra da uyumaya devam ediyorlardı.

"Leanne?" diye seslendi Freeman.

Gary yerde debeleniyor, tombul pembe ayaklarıyla yaprakları tekmeliyordu. "Anne! Anne!"

Alfred Freeman önce çocuğa sonra da sprey sıktığı kaldırım kenarına baktı. İçinden, *Oğlanı annesine götüreyim mi?* diye geçti.

Çocuklardan pek hazzetmezdi; iki çocuğu vardı ve onlar da babalarını pek sevmezdi. Bütün gün oyuncak tüfeklerini sallayan ve *Star Wars*'la ilgili şeyler bağıran Gary Barrows'u da hiç sevmezdi.

Yüzünü kaplayan o beyaz maddeyle Leanne'ın hiç insana benzer bir görünüşü yoktu. Freeman oğlanı şerif yardımcısı olan kocaya emanet edene kadar evinde tutmaya karar verdi.

Bu, hayat kurtaran bir seçim oldu. "Annelik İçgüdüsü" iddiasında bulunanlar, buna pişman oldular. Aurora annelerini küçük erkek çocuklarını sakince bırakmalarına yönelten her ne idiyse, bunu kimse bilmiyordu. On binlerce insan bunu bedel ödeyerek öğrendi, sonra da hiçbir şey öğrenemediler.

"Üzgünüm Gary," dedi Freeman. "Galiba bir süre Alf amcanla kalacaksın." Bir türlü susmayan çocuğu koltukaltlarından tutup kaldırdı ve evine götürdü. "Uslu durmanı istersem çok şey mi istemiş olurum?"

2

Clint giriş işlemleri yapılırken Evie'nin yanında durdu, Lila ise durmadı. Oysa Clint, karısının yanında olmasını istiyor, her ne kadar Lila hapishane otoparkında otomobilden çıktığı anda onu uyarmaya başlamışsa da, asla uyumamasını tekrar tekrar söylemek istiyordu. O ana kadar bunu en az altı kere söylemişti ve bu endişesiyle karısının sabrını taşırdığının farkındaydı. Clint

ona bir önceki gece nerede olduğunu da sormak istiyordu, ama bunu daha sonraya bırakmak zorundaydı. Hem burada hem bütün dünyada olagelen gelişmeler göz önüne alındığında bu sorunun pek önemi yoktu. Ne var ki, tıpkı yaralı pençesini yalayan bir köpek gibi, o soru ikide bir aklına geliyordu.

Müdür Yardımcısı Lawrence "Lore" Hick, Evie hücresine götürüldükten kısa bir süre sonra geldi. Müdür Coates yeni mahkûmun kayıt işlerini Hicks'e bırakıp Ceza İnfaz Bürosu'ndan yardım istemek ve nöbeti olmayan personeli çağırmak için telefonun başına geçti.

Hicks'e pek iş düşmedi. Evie sorgu odasındaki masaya elleri kelepçelenmiş olarak oturdu, üstünde hâlâ Lila ve Linny Mars'ın verdiği mahkûm tulumu vardı. Her ne kadar yüzünde hâlâ devriye aracındaki kafese vurmasıyla oluşan bereler varsa da, son derece keyifli görünüyordu. Mevcut adresi, akrabaları ve sağlık geçmişi hakkındaki sorulara sessizlikle karşılık verdi. Soyadı sorulduğunda, "Ben de bunu düşünüyordum," dedi. "Black diyelim. Black iyi olur. Karanlık zamanlara çok uygun düşer. Bana Evie Black deyin."

"O halde bu senin gerçek adın değil." Dişçiden az önce gelmiş olan Hicks, Novocain'in etkisiyle ağzı uyuşmuş olduğu için dili peltekleşerek konuşuyordu.

"Gerçek adımı bile doğru dürüst telaffuz edemezsin. *Adlarımı.*"

"Sen yine de söyle bana," dedi Hicks.

Evie ona neşeli gözlerle bakmakla yetindi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Hicks.

İşte bu anda kadının neşeli ifadesi, Clint'e göre kederli bir hal aldı. "Benim yaşım yok," dedi, ama sonra sanki özür diler gibi müdür yardımcısına göz kırptı.

Clint araya girdi. Daha sonra kapsamlı bir görüşme için zaman olacaktı ve o sırada olup biten onca şeye rağmen Clint o ânı dört gözle bekliyordu. "Evie, neden burada olduğunu anlıyor musun?"

"Tanrı'yı tanımak, Tanrı'yı sevmek ve Tanrı'ya hizmet etmek için," dedi Evie. Sonra da kelepçelerin izin verdiği ölçüde ellerini kaldırıp haç çıkardı ve güldü. Başka bir şey de söylemedi.

Clint, ofisine gitti. Lila onu orada bekleyeceğini söylemişti.

Odasına girdiğinde Lila omuz mikrofonuna bir şeyler söylüyordu. Bunu bitirdikten sonra Clint'e başını salladı. "Gitmem gerekiyor. Onu aldığın için teşekkür ederim."

"Seninle dışarıya kadar geleyim."

"Hastanla kalmak istemiyor musun?" Lila o sırada koridora çıkmış, hapishane monitörlerinde mahkûmlardan biri olmadığı görülsün diye içerideki ana kapıda yüzünü kameraya doğru kaldırmıştı.

"Soyarak arama ve bit temizliği sırasında sadece kadınlar bulunuyorlar. Giyindikten sonra yine yanına gideceğim."

Ama sen zaten bütün bunları bilirsin, dedi içinden Clint. Hatırlamayacak kadar yorgun musun, yoksa sadece benimle konuşmak istemediğin için mi?

Kapının zili çaldı, sonra hapishane ile bekleme salonu arasındaki hava geçirmez odaya girdiler; burası o kadar küçüktü ki, Clint her geçişinde klostrofobi hissederdi. Zil bir kere daha çaldıktan sonra Lila önde, bir kez daha özgür insanların dünyasına çıktılar.

Karısı dışarıya çıkmadan Clint ona yetişti. "Bu Aurora..."

"Bana bir kere daha uyanık kalmam gerektiğini söylersen çığlığı basarım." Lila bunu espri yapar gibi söylemişti ama Clint onun öfkesini bastırmaya çalıştığını anlıyordu. Ağzının çevresindeki gerginlik çizgilerini ve gözlerinin altındaki torbaları görmemesi mümkün değildi. Gece vardiyası için son derece talihsiz bir zaman seçmişti. Eğer bunun talihle herhangi bir ilgisi olduysa...

Clint onu devriye aracına kadar izledi; Reed Barrows kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu bekliyordu.

"Sen sadece benim karım değilsin, Lila. Dooling County Emniyet Teşkilatı denince ilk akla gelen isimsin." Katlanmış bir sayfayı uzattı. "Bunu al ve başka hiçbir şey yapmadan doldur."

Lila sayfayı açtı. Bu bir reçeteydi. "Provigil nedir?"

Reed onu işitmesin diye kolunu karısının omzuna atıp onu kendine doğru çekti. "Uyku apnesi içindir."

"Benim öyle bir sorunum yok ki."

"Evet ama seni uyanık tutar. Dalga geçmiyorum, Lila. Senin uyanık kalman lazım. Bu şehir için senin uyanık kalman gerekiyor."

Lila gerildi ama, "Pekâlâ," dedi.

"Bunu hemen yap."

"Başüstüne, efendim." Ne kadar iyi niyetli de olsa, Clint'in ona talimat vermesi Lila'yı sinirlendiriyordu. "Sen sadece getirdiğim o kaçık kadını çözmeye çalış. Yapabilirsen." Zoraki bir gülücük çıkardı. "İstediğim anda delil dolabına erişebilirim. Orada dünya kadar hap var."

Clint bunu düşünememişti. "Bunu unutmamam gerek."

Lila kendini geri çekti. "Şaka ediyordum, Clint."

"Herhangi bir şeyi kurcalamanı söylemiyorum. Sadece..." Avuçlarını kaldırdı. "...unutma. Bu işin nereye varacağını kestiremiyoruz."

Lila bir an ona kuşkulu gözlerle baktıktan sonra devriye aracının yolcu kapısını açtı. "Eğer benden önce Jared'la konuşursan, ona akşam yemeğine eve gelmesini söyle; gerçi buna pek ihtimal vermiyorum ama..."

Lila otomobile bindi, klimanın tam etkili olması için pencereyi kapatmadan önce Clint, Reed Barrows'un orada oluşuna rağmen ve imkânsız gibi göründüğü halde, yaşanan tüm bu krize rağmen o soruyu az kalsın soracaktı. Bunun, erkeklerin binlerce yıldan beri sormuş olduğu bir soru olduğunu sanıyordu. *Dün gece neredeydin*? Ama bunun yerine çok akıllıca bulduğu başka bir şey sordu. "Hayatım, Mountain Rest'i unutma. Yol hâlâ kapalı olabilir. Kestirme yolu denemeyin." Lila umursamadı bile, sadece "pekâlâ" deyip el salladı. Devriye otosu otoyola çıkan dış kapıya doğru ilerlerken artık kendini o kadar akıllı bulmayan Clint ona arkasından baktı.

İçeriye döndüğünde Evie Black'in mahkûm kimliği için fotoğrafı çekiliyordu. Don Peters ona yatak takımlarını verdi.

"Bana uyuşturucu bağımlısı gibi görünüyorsun, hayatım. Sakın çarşaflara kusma."

Hicks ona sert bir bakış attı, ama Novocain'le uyuşmuş ağzını açmadı. Memur Peters'tan nefret eden Clint sessiz kalmadı. "Salakça konuşma!"

Peter başını ona çevirdi. "Benimle böyle konuşamaz–"

"İstersen hemen bir olay raporu yazarım," dedi Clint. "Uygunsuz tepkiler gösteriyor. Gereksiz yere. Senin seçimin."

Peters ona öfkeyle baktı ama sadece, "Madem bu mahkûmun sorumluluğu sizde, hangi hücreye göndereceksiniz?"

"A-10."

"Hadi, mahkûm," dedi Peters. "Yumuşak bir hücreye gidiyorsun. Çok şanslısın."

Kolları yatak takımlarıyla dolu Evie önde, Peters arkasında giderlerken Clint onları seyretti. Peters kadına dokunacak mı diye kolladı ama tabii Peters böyle bir şey yapmadı. Clint'in onu gözlediğini biliyordu.

3

Lila daha önce de bu kadar bitkin düştüğünü biliyordu ama ne zaman olduğunu hatırlayamadı. Hatırlayabildiği bir şey –lisedeki sağlık bilgisi derslerinden– uzun süre uyanık kalmanın istenmeyen sonuçlarıydı: reflekslerin yavaşlaması, muhakeme hataları, dikkat kaybı, çabuk sinirlenme. Tabii bir de kısa süreli hafıza sorunları; örneğin lise ikinci sınıf sağlık bilgisi dersini hatırlama, ama bugün, birazdan ne yapması gerektiğini hatırlayamama.

Olympia Restoranı'nın otoparkına girdi, motoru kapattı, dışarıya çıkıp birkaç derin nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Biraz faydası oldu. Penceresinden içeriye uzanıp kont-

rol panelindeki mikrofonu aldı, ama sonra bunu kullanmaktan vazgeçti, başkalarının duymasını isteyeceği bir konuşma yapmayacaktı. Mikrofonu yerine takıp kemerindeki cep telefonunu çıkardı ve hızlı aramaya kaydettiği bir düzine numaradan birini tuşladı.

"Linny, nasılsın?"

"İyiyim. Dün gece her zamankinden biraz fazla, yedi saat falan uyudum. Yani iyi sayılırım. Ama senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim, beni merak..." Tam bunu söyleyecekken çenesini çatırdatacak kadar esnedi. Söyleyeceği şeyi gülünç hale getiriyordu ama Lila bozuntuya vermedi. "...etme. Ben de iyiyim."

"Ciddi misin? Kaç saattir uyanıksın?"

"Bilmiyorum, on sekiz-on dokuz saat olabilir." Linny'nin endişesini biraz azaltmak için, "Dün gece biraz uyukladım," diye ekledi. Yalanlar art arda ağzından dökülüyordu. Bu konuda insanları uyaran bir masal vardı: Bir yalan, başka yalanlara yol açıyor, insan sonunda bir muhabbet kuşuna ya da öyle bir şeye dönüşüyordu. Lila'nın aklı ne olduğunu hatırlayamayacak kadar yorgundu. "Şimdi beni boş ver. Treylerdeki o Tiffany adlı kadından ne haber? Sağlık ekipleri onu hastaneye nakletti mi?"

"Evet. İyi ki oraya erken varmışlar." Linny sesini alçalttı. "St. Theresa Hastanesi tımarhaneye dönmüş durumda."

"Roger ve Terry şu anda neredeler?"

Linny bu soruya biraz mahcup bir sesle cevap verdi. "E... bir süre bölge savcısı yardımcısını beklediler, ama adam bir türlü gelmeyince karılarına bakmak isteyip–"

"Yani suç mahallini terk ettiler, öyle mi?" Lila bir anda öfkeden patlayacak gibi olduysa da çok geçmeden yatıştı. Savcı yardımcısının gelmeme nedeni de muhtemelen Roger ve Terry'nin evlerine gitme nedeniyle aynıydı – adam karısını kontrol etmek istemişti. Tımarhane sadece St. Theresa Hastanesi'nde değildi. Her yerdeydi.

"Biliyorum Lila, biliyorum, ama Roger'in bir kız bebeği var ve..." Eğer bebek ondansa, dedi içinden Lila. Jessica Elway'in yataktan yatağa dolaşması herkesin dilindeydi. "...Terry de paniğe kapılmıştı, çünkü evlerini aradıklarında ikisi de cevap alamadı. Onlara senin çok kızacağını söyledim."

"Tamam, onları geri çağır. Kasabadaki üç eczaneye de gitmelerini ve eczacılara..."

Pinokyo. Yalan söylemekle ilgili masal buydu işte ve o kişi muhabbet kuşuna dönüşmüyor, sadece ha babam burnu uzuyordu.

"Lila? Hâlâ orada mısın?"

Kendine gel be kadın!

"Eczacılara ellerindeki uyarıcı ilaçları temkinli kullanmalarını söylesinler. Adderall, Dexedrine... ve reçeteyle verilen bir metamfetamin olduğunu da biliyorum, ama adını hatırlayamadım."

"Reçeteli metamfetamin mi? Hadi canım!"

"Evet. Eczacılar bilir. Onlara temkinli olmalarını söylesinler. Reçeteler yağmur gibi yağmaya başlayacak. Olup bitenleri tam anlayana kadar mümkün olduğunca az hap versinler. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Bir şey daha var, Linny ve bu sadece ikimizin arasında kalacak. Delil dolabına bak, uyarıcı madde olarak elimizde neler var bilelim. Buna kokain ve Griner kardeşler baskınından elimize geçen Black Beauties de dahil."

"Hadi ya, emin misin? En az yarım kilo Bolivya kokaini var! Lowell ve Maynard mahkemeye çıkarılacaklar. Bu davayı bozmayalım, çünkü çok uzun zamandan beri bunların peşindeydik."

"Kesinlikle emin falan değilim, ama bu fikri kafama Clint soktu, şimdi de aklımdan çıkaramıyorum. Sadece envanterdekiler. Kimse dolar banknotlarını rulo yapıp kokain çekecek değil." Hiç değilse, bu öğleden sonra."

"Peki," dedi Linny.

"Metamfetamin laboratuvarının havaya uçtuğu yerdeki treylerde kim var şimdi?"

"Bir dakika, Gertrude'a bir bakayım." Lila'nın hiç anlayamadığı bir nedenle Linny ofis bilgisayarına Gertrude adını takmıştı. "Adli tıp uzmanları ve sağlıkçılar oradan ayrılmışlar. Suç mahallini bu kadar çabuk terk etmelerine şaşırdım."

Lila şaşırmadı. Muhtemelen o adamların da karıları kızları vardı.

"Galiba OKE'den birkaç kişi de orada olabilir, hâlâ yanan birkaç yeri söndürmeye çalışıyorlardır. Hangileri olduğunu bilemiyorum, önümde sadece bir grubun saat on bir buçukta Maylock'tan çıktığı kaydedilmiş. Herhalde Willy Burke de onların arasındadır. Bilirsin, Willy böyle şeyleri hiç kaçırmaz."

OKE, bölgede çoğu kamyonet sahibi emeklilerden oluşan Otoyol Kurtarma Ekibi teşkilatının kısaltılmış adıydı. Bunlar tıpkı gönüllü itfaiyeciler gibiydi ve çalılık yangınlarında da yardımcı olurlardı.

"Peki, sağ ol."

"Oraya mı gideceksin?" diye sordu Linny bunu pek onaylamayarak, ama Lila satır arasını anlayamayacak kadar bitkindi. *Onca şey olurken oraya mı gideceksin?*

"Linny, sihirli bir uyandırma değneğim olsaydı, inan bana bunu kullanırdım."

"Peki, Şerif." Satır arası: *Öfkeni benden çıkarma.*

"Kusura bakma. Sadece yapabileceğim şeyi yapmak durumundayım. Muhtemelen birileri Atlanta'daki Hastalık Kontrol Merkezi'nde, CDC'de bu uyku hastalığıyla ilgili çalışıyordur. Burada, Dooling'deyse karşımda bir çifte cinayet var ve benim bu işle ilgilenmem gerekiyor."

Neden bütün bunları bir sevkiyat memuruna anlatıyorum ki? Çünkü çok yorgunum, işte bu yüzden. Çünkü kocamın bana hapishanedeki bakışını unutturuyor. Çünkü o kadar endişe duyduğum kocamın benim tanıdığım gibi biri olmadığı ihtimalini –ihtimal falan değil, bir olgu ve bu olgunun adı da Sheila– düşünmememi sağlıyor.

Aurora, diyorlardı buna. Uyursam benim sonum mu olacak, diye düşündü Lila. Ölecek miyim? Clint olsa, mümkün, derdi. Pekâlâ mümkün.

Aralarında geçen iyi niyeti tartışmalar, ebeveynlik sorumlulukları, birbirlerinin vücutlarından kolayca alabildikleri zevk – bütün bu tecrübeler, birlikte geçirdikleri günlerin özü artık unufak olmuştu.

Gözlerinin önüne kocasının gülümseyen yüzü gelince midesi bulandı. Aynı gülümseme Jared'da da vardı, mutlaka Sheila'da da.

Lila kocasının serbest hekimliği hiç ona danışmadan bırakışını hatırladı. Ofisini planlarken sadece konumunu değil, aynı zamanda ilçeyi de seçmek için birlikte kafa yorduklarını, sonunda pratisyen hekim ve bir psikiyatr olmadığı için Dooling'i seçtiklerini... Ama Clint'in ikinci hastası onu huzursuz ettiği için bir değişiklik yapmaya karar vermişti. Lila da karşı çıkmamıştı. Boşa giden emekleri onu üzmüş, azalan gelirleri daha hesaplı yaşamalarını gerektirmişti ve aslında kırsal bölgede yaşamaktansa büyük bir şehre yakın olmayı tercih ederdi, ama Clint'in mutlu olmasını istediği için her şeyi kabullenmişti. Lila havuz istememişti, ama karşı çıkmamıştı. Bir gün Clint artık şişelenmiş su içeceklerine karar verip buzdolabının yarısını şişe sularıyla doldurmuştu, Lila yine sessiz kalmıştı. Şimdi elinde, kocası Provigil almasına karar verdiği için yazdığı reçete vardı. Lila herhalde buna da uyacaktı. Belki de onun doğasında uyumak vardı. Belki de bu yüzden Aurora'yı kabullenebiliyordu, çünkü onun için büyük bir değişiklik olmayacaktı. Pekâlâ mümkündü. Kim bilebilirdi ki?

Evie dün gece burada mıydı? Bu mümkün müydü? Coughlin Lisesi spor salonunda o uzun boylu sarışın kız Fayette takımının savunmasını bıçak gibi yarıp sayı üstüne sayı atarken onu seyretmiş miydi? *Triple-double* sözü böylece açıklanmış olurdu, değil mi?

Uyumadan önce erkeğini öp.

Evet, insan herhalde böyle aklını kaybediyordu.

"Linny, şimdi gitmem gerekiyor."

Karşıdan bir cevap beklemeden telefonu kapadı ve kemerine taktı.

Derken aklına Jared gelince telefonunu bir kez daha çıkardı. Ama ona ne diyecekti ve ne gerek vardı? Oğlunun telefonunda interneti vardı; bütün çocukların vardı. O ana kadar Jared belki kendisinin bildiklerinden daha çoğunu öğrenmişti. Oğlu – hiç değilse kızı değil, oğlu vardı. Bugün öyle olduğu için şükrediyordu. Bay ve Bayan Pak endişeden çıldıracak hale gelmiş olmalıydılar. Lila oğluna bir mesaj çekip, okuldan çıkınca hemen eve gelmesini ve onu sevdiğini bildirdi ve bu kadarla bitirdi.

Yüzünü göğe çevirip yine derin soluklar aldı. Yaklaşık on yıldan beri, çoğu uyuşturucuyla ilgili kötü davranışların sonuçlarını temizledikten sonra Lila Norcross şunu iyi biliyordu ki, görevini elinden geldiğince iyi yapacaktı, ama ölmüş iki metamfetamin aşçısı için adalet aramakla eline bir şey geçecek değildi. Ve bu panik yaratan Aurora sorunu olagelirken kimsenin bu cinayet davasından çabuk çözüm beklemediğini de bilecek kadar politikadan anlıyordu. Fakat Soyadsız Evie'nin Doolling County'ye girişi, Adams Kereste Deposu yakınındaki treylerde olmuştu ve Lila bu Tuhaf Evie'yle şahsen ilgileniyordu. Bu kadın gökten düşmemişti. Oralarda bir yerde otomobilini bırakmış mıydı? Treyler sekiz kilometreden az bir mesafe ötedeydi; pekâlâ gidip bir bakabilirdi. Ama önce yapması gereken başka bir şey vardı.

Olympia'ya girdi. Salon neredeyse bomboştu, iki garson kız bir köşede oturmuş dedikodu yapıyordu. Biri Lila'yı görünce kalkmak için davrandı ama Lila ona el sallayarak oturmasını bildirdi. Restoranın sahibi Gus Vereen kasanın ardındaki bir taburede oturmuş, bir Dean Koontz romanı okuyordu. Arkasında sesi kısılmış küçük bir televizyon vardı. Ekranın altında altyazı geçiyordu: AURORA KRİZİ BÜYÜYOR.

"O kitabı okudum," dedi Lila. "Köpek Scrabble pullarıyla iletişim kuruyor."

"Bak, şimdi romanın bütün tadını kaçırdın," dedi Gus.

"Kusura bakma. Ama yine de beğeneceksin. İyi bir hikâye. Pekâlâ, artık edebiyat eleştirisi bittiğine göre bana bir kahve ver. Sütsüz ve şekersiz olsun. Büyük kupada."

Gus en büyük kupalardan birini kahveyle doldurdu; Lila'nın istediği gibi simsiyah bir şey olmuştu. Kupayı uzatırken Lila da elini cüzdanına götürdü.

"Para istemez, Şerif."

"Para ister." Lila'nın masasının üstünde bu olayı özetleyen bir tabela vardı. ELMA YÜRÜTEN ŞİŞKO POLİSLER İSTEMİYORUZ. Çünkü bir kere avanta almaya başlandığı zaman, bunun sonu gelmezdi. Ve daima bir şekilde karşılığı beklenirdi.

Lila tezgâhın üstüne beş dolarlık banknot bıraktı. Gus parayı geri itti.

"Rozetin için değil, Şerif. Bugün bütün kadınlara bedava." Dönüp garson kızlara baktı. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi bir tanesi ve Lila'ya yaklaşıp gömleğinin cebine bir şey tıkıştırdı. "Bunu kahvene boşalt, Şerif Norcross. Tadını daha iyi yapmaz ama seni uyanık tutar."

Bu şey bir paket Goody's Headache Power marka bir ağrı kesiciydi. Paketi açıp içindekini boşaltınca, ortaya çıkan şey Griner kardeşlerin zulalarında sakladığı kokaine benziyordu.

"Otuz iki miligram kafein," dedi diğer garson kız. "Bugün şimdiye kadar iki tane içtim. O parlak çocuklar bu Aurora bokunu çözene kadar uyumaya niyetim yok. Kesinlikle."

4

Dooling County'nin tek hayvan kontrol memuru olmanın en büyük –belki de tek– kazancı, başında patronluk taslayan birinin olmayışıydı. Teknik olarak Frank Geary belediye başkanına ve belediye meclisine karşı sorumluydu ama onlar onun ofisinin olduğu bu binaya hiç gelmezlerdi. Tarih Kurumu, Eğlence Etkinlikler Şubesi ve Vergi Tahakkuk Memuru ofisi de aynı binadaydı.

Köpekleri dışarıya çıkarıp yürütmüş, mamalarını ve sularını vermişti. Gönüllü lise öğrencisi Maisie Wettermore onları beslemek ve dışarıya çıkarmak için saat altıda gelecekti. Frank ona çeşitli ilaçlarla ilgili bir not bıraktıktan sonra kapıyı kilitleyip ofisten çıktı. Maisie'nin aklında birkaç evsiz hayvandan daha önemli şeylerin olabileceği Frank'ın aklına çok daha sonra geldi.

Kafasını meşgul eden şey kızıydı. Yine. O sabah kızını korkutmuştu. Kendi kendine bile itiraf etmek istemiyordu ama korkutmuştu işte.

Nana. Kızıyla ilgili bir şey içini kemirmeye başladı. Aurora değildi, ama Aurora'yla ilgili bir şeydi. Neydi peki?

El'i geri arayayım, diye düşündü. Eve varır varmaz ararım.

Ne var ki, Ellis Sokağı'ndaki kiralık dört odalı evine geldiği zaman yaptığı ilk iş buzdolabına bakmak oldu. Fazla bir şey yoktu: iki kâse yoğurt, küflenmiş bir salata. Bir şişe Sweet Baby Ray's barbekü sosu ve bir koli Miner's Daughter Oatmeal Stout marka yulaf ezmesi. İçinde yulaf ezmesi olduğuna göre yüksek kalorili ve besleyici bir şey olması gerekirdi, değil mi? Koliden bir kutu çıkarırken telefonu çaldı. Ekranda Elaine'in yüzünü görünce aklında hiç de hazzetmediği bir farkındalık oluştu: Elaine'in Gazabından korkuyordu (biraz) ve kızı da Babasının Gazabından korkuyordu (çok az olmasını umdu). Bunlar bir aile ilişkisinin temeli olabilir miydi?

Burada iyi adam benim, diye kendine hatırlattıktan sonra telefonu açtı. "Selam, El! Kusura bakma, sana daha önce dönemedim, bir iş çıktı. Üzücü bir şey. Yargıç Silver'ın kedisini uyutmak zorunda kaldım, sonra da–"

Elaine Yargıç Silver'ın kedisiyle gündeminden sapacak değildi; hemen konuya girmek istiyordu. Ve her zamanki gibi daha en başında bağırmaya başladı. "Nana'nın yüreğini ağzına getirmişsin! Aferin sana!"

"Sakin ol, tamam mı? Ona söylediğim tek şey, resimlerini içeride yapmasıydı. O yeşil Mercedes yüzünden."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum, Frank."

"Nana gazete dağıtırken Nedelhaft'ların bahçesinden dönmek zorunda olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun? Çünkü önünde bir yıldız olan büyük yeşil bir otomobil kullanan bir adam kaldırıma çıkmıştı. Bana üstüne varmamamı söylemiştin, ben de öyle yapmıştım."

Frank makineli tüfek gibi konuşuyordu, kendini kontrol etmezse, kelimeler ağzından tükürür gibi çıkacaktı. Elaine'in anlamadığı şey, lafının işitilmesi için neden Frank'ın bağırmak zorunda olduğuydu. En azından karısıyla konuşurken.

"Yargıç Silver'ın kedisine çarpan otomobil de önünde yıldız olan büyük yeşil bir otomobildi. Bir Mercedes. Nana'ya az kalsın çarpacak olan bu arabanın kime ait olduğuna emindim ve–"

"Frank, kızım o adamın bir blok ötede kaldırıma çıktığını söylemişti!"

"Belki öyleydi, belki de Nana biz korkmayalım diye öyle söyledi. Onu bu gazete dağıtım işinden almayalım diye. Şimdi sadece beni dinle, tamam mı? O işin üstüne düşmedim. O Mercedes'i bizim semtimizde birçok kez gördüm ama ses etmedim." Bunu daha önce kaç kere söylemişti? Ve neden ona Nana'nın onu bayıltacak kadar çok sık söylediği o *Frozen* şarkısını hatırlatıyordu? Frank bu sırada elindeki yulaf ezmesi kutusunu neredeyse patlatacak kadar çok sıkmıştı. "Ama bu defa o adam Kakao'yu ezdi."

"O kim?"

"Kakao! Kakao, Yargıç Silver'ın kedisi. Ezilen benim kızım da olabilirdi, Elaine! *Bizim* kızımız! Uzun sözün kısası, o Mercedes Garth Flickinger'a ait. Tepenin üst kısmında oturuyor."

"O doktor mu?" Nihayet Elain'in ilgisi kabarmış gibiydi.

"Evet, o. Ve onunla konuşmaya gittiğimde tahmin et, ne oldu? Herif kafayı bulmuştu. Buna eminim. İki kelimeyi bir araya getiremiyordu."

"Onu polise ihbar edeceğine, *adamın evine mi gittin?* Tıpkı Nana'nın okuluna gidip öğretmenine bağırdığın gibi mi? Nana dahil bütün çocuklar senin delirdiğini sanmıştı."

Hadi bakalım, eski defterleri karıştır, diye geçirdi içinden Frank elindeki kutuyu daha da sıkarak. Hep böyle yaparsın zaten. Ya da o meşhur duvar yumruklama olayı ya da, "Baban boktan bir herif!" dediğim günü. Defteri karıştır bakalım. Elaine Geary'den seçmeler. Ben ölüp de tabutumda yatarken sen hâlâ birilerine, fen projesiyle alay edip kızımı ağlattığı için Nana'nın ikinci sınıf öğretmenine bağırdığımı anlatacaksın. Ve bunu anlatmaktan bıktığın zaman da kızımın bisiklete bindiği, onun soluk aldığı yerde otları öldüren sprey sıktığı için Bayan Fenton'a bağırdığımı anlatırsın. Pekâlâ. Eğer seni memnun ediyorsa, beni kötü adam olarak gör. Ama şimdi sesimi yükseltmeyip sakin olmaya çalışacağım. Çünkü artık beni çıldırtmana izin veremem, Elaine. Birimizin kızımızı kollaması lazım ve belli ki sen bu işi kıvıramıyorsun.

"Baba olarak benim görevimdi." Çok mu şatafatlı bir laf olmuştu? Frank aldırmadı. "Bir kediyi ezdiği için onun tutuklanmasını istemem ama Nana'ya çarpmamasını garantiye almak zorundaydım. Eğer onu biraz korkutmakla bunu sağlayabildiysem..."

"Sakın bana Charles Bronson'lık yaptığını söyleme."

"Hayır, onunla makul bir şekilde konuştum." Biraz olsun gerçeğe yakındı. Makul olmadığı şey, o otomobile yaptıklarıydı. Ama Flickinger gibi bir doktorun sigortasının bunu rahatça karşılayacağına emindi.

"Frank," dedi Elaine.

"Ne?"

"Nereden başlamak gerekir, gerçekten kestiremiyorum. Belki de, Nana'yı yolda resim çizerken gördüğünde ona sormadığın soru olabilir."

"Ne? Ne sorusu?"

"'Neden okulda değilsin, kızım?' Bu soru."

Okulda değil. Belki de Frank'ın aklını kemiren şey buydu.

"Bu sabah hava o kadar güneşliydi ki, bana... sanki yaz günüymüş gibi geldi. Mayıs ayında olduğumuzu unuttum."

"Aklın o kadar karışık ki, Frank. Kızının güvenliği için endişe duyuyorsun ama hâlâ okulların açık olduğunu unutuyorsun. Bunu bir düşün. Senin evindeyken yaptığı ev ödevlerini fark etmedin mi? Yazılarını yazdığı o defterleri veya okuduğu ders kitaplarını. Tanrı ve onun oğlu olan İsa şahidim olsun ki–"

Frank pek çok şeye tahammül edebilirdi –bir kısmını hak ettiğini de itiraf ederdi– ama İsa lafı falan geçtiğinde sınırı çizerdi. Yıllar önce Episcopalian kilisesinin altından o rakunu çıkarıp o deliği suntayla kapatan Tanrı'nın tek oğlu değildi. Nana'nın kıyafetlerini alan ve önüne yemek koyan da O değildi. Keza, Elaine'in. Bütün bunları Frank sağlıyordu ve hiç de mistik bir yanı yoktu.

"Sadede gel, Elaine."

"Kendinden başka ilgilendiğin bir şey yok. Sadece bugün Frank'ın tepesini her ne attırdıysa. Kimse bir şeyden anlamıyor, her şeyin nasıl yapılacağını sadece Frank biliyor. Hep böylesindir zaten."

Dayanabilirim. Dayanabilirim. Dayanabilirim. Dayanabilirim, ama yahu Elaine, istediğin zaman nasıl bir cadaloz oluyorsun be!

"Nana hasta mıymış?"

"Ah, nihayet Tam Teyakkuz haline geçtin."

"Hasta mıydı? Hasta mı? Ama bana gayet iyiymiş gibi göründü."

"İyi olmasına iyi. Onu okula göndermedim, çünkü regl oldu. Nana'nın *ilk* regli."

Frank şoke olmuştu.

"Her ne kadar geçen yıl ona neler olacağını anlattıysam da, şaşırdı ve biraz korktu. Ve utandı da, çünkü çarşafına kan bulaşmıştı. İlk regl olarak epeyce ağır geçiyor."

"Bu mümkün değil..." Bir an söyleyeceği şey boğazına tıkanır gibi oldu. "*Âdet göremez*! Daha on bir yaşında!"

"Onun hep peri kanatları ve parlak çizmeleriyle senin küçük prensesin olarak kalacağını mı sanıyordun?"

"Hayır, ama... on bir yaşındayken mi?"

"*Ben* de ilk reglimi on bir yaşımdayken gördüm. Hem mesele o değil, Frank. Mesele şu: Kızının sancıları vardı, aklı karışıktı ve morali bozuktu. Kızın yolun üstünde resim çiziyordu, çünkü bu her zaman onu neşelendiren bir şeydir, ama birden babası orada bitiveriyor, öfkesi burnunda, bağırmaya başlıyor–"

"*Bağırmıyordum!*" Tam o anda yulaf ezmesi kutusu patladı. İçinden fışkıran köpük elinden yere akmaya başladı.

"...bağırıyor ve tişörtünü çekiştiriyordun, en sevdiği tişörtünü..."

Frank gözlerinin yaşardığını hissedince dehşete düştü. Ayrı yaşamaya başladıklarından beri birkaç kez ağlamıştı, ama Elaine'le konuşurken hiç böyle olmamıştı. En küçük bir zaaf belirtisi gösterse, Elaine'in bunu bir levyeye çevirip onu kanırtarak açacağından ve kalbini yiyeceğinden korkuyordu. Hassas kalbini.

"Kızım için korktum. Bunu anlamıyor musun? Flickinger sarhoşun teki, belki uyuşturucu da kullanıyor, kocaman bir arabası var ve Yargıç Silver'ın kedisini öldürdü. Harekete geçmek zorundaydım. *Mecburdum.*"

"Çocuğu için korkan tek kişi senmişsin gibi davranıyorsun, ama öyle değilsin. *Ben* de onun için korkuyorum ve beni korkutan şeylerin en başında sen varsın."

Frank ses çıkarmadı. Karısının son sözleri aklını durduracak kadar canavarcaydı.

"Böyle devam edersen, tekrar mahkemeye gider, hafta sonu ziyaretlerini ve ziyaret ayrıcalıklarını yeniden değerlendiririz."

Ayrıcalıklar, dedi içinden Frank. *Ayrıcalıklarmış!* İçinden ulumak geliyordu. Hissettiklerini ancak bu şekilde ifade edebilirdi.

"Şimdi nasıl?"

"İyi herhalde. Öğle yemeğinin büyük bir kısmını yedikten sonra biraz kestireceğini söyledi."

Frank topukları üstünde geriye kaykılırken patlamış kutuyu yere düşürdü. İçini kemiren şey buydu işte, Nana'nın neden okulda olmadığı değil. Üzgün olduğu zaman buna nasıl tepki göster-

diğini Frank biliyordu. Kızı bunu uyuyarak geçiştirirdi. Ve Frank kızını üzmüştü.

"Elaine... televizyon seyretmiyor muydun?"

"Ne?" Elaine konuşmadaki bu ani U dönüşünü anlayamadı. "Birkaç dizi filme baktım–"

"Haberleri, El, *haberleri!* Bütün kanallar bunu veriyor!"

"Ne diyorsun be adam? Aklını mı kaçırdın?"

"Uyandır onu!" diye kükredi Frank. "Eğer henüz uyumamışsa, hemen onu kaldır! Bunu hemen yap!"

"Saçmalıyorsun–"

Ne var ki, Frank hiç de saçmalamıyordu. Keşke saçmalasaydı.

"Soru sorma, sadece dediğimi yap. Hemen şimdi!"

Frank telefonu kapatıp kapıya koştu.

5

Eric, Curt ve Kent okuldan çıkmış, şamata yaparak ormanın içinde yürürlerken Jared da gizlice onları izliyordu.

"Mutlaka uyduruk bir şeydir." Jared bunu söyleyenin Kent olduğunu düşündü, sesi soyunma odasındakine göre çok daha az neşeliydi.

Aurora hakkındaki haberler yayılmıştı. Kızlar koridorlarda ağlaşıyorlardı. Birkaç oğlan da ağlamaktaydı. Jared matematik öğretmenlerinden birinin –sakallı, kovboy şapkası giyen ve münazara takımını çalıştıran adamın– bir grup lise ikinci sınıf öğrencisi kıza telaşlanmamalarını, her şeyin düzeleceğini söyleyerek teskin etmeye çalıştığını görmüştü. Bayan Leighton adamın arkasından sessizce gelip parmağını gömlek düğmelerinin arasına geçirdi ve, "Sana göre hava hoş!" diye bağırdı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun! *Erkeklere* bir şey olmuyor!"

Çok esrarengiz bir şeydi. Jared büyük bir fırtınadan önce toplanan mor bulutları ve şimşekleri gördüğünde hissettiği anları hatırladı; ama o fırtınalarda esrarengiz bir şey yoktu.

Neyse ki dikkatini odaklayacağı başka bir şey çıkmıştı. Hiç değilse bir süreliğine. Tek başına bir misyon üstlenmişti. Buna, Puştları Teşhir Etme Operasyonu diyebilirdi.

Babası ona şok tedavisinin –bugünlerde ECT* denen şeyin– bazı akıl hastaları için etkili bir tedavi olduğunu, beyinde yatıştırıcı bir etki yaratabildiğini söylemişti. Eğer Mary ona, bu işle eline ne geçeceğini sandın, diye soracak olursa, Jared ona bunun ECT'ye benzediğini söyleyecekti. Bütün okul Eric ve yardakçılarının Yaşlı Essie'nin barınağını tahrip ettiklerini, zavallı kadının memeleriyle dalga geçtiklerini görüp kulaklarıyla duyduktan sonra –ki Jared böyle yapacaklarına emindi– bu onları şoke edip, daha iyi insan olmalarını sağlayabilirdi. Dahası, birilerini daha şoke edip kimle çıkacakları konusunda daha dikkatli olmalarını sağlayabilirdi.

Bu arada dallamalar Sıfır Noktası'na varmışlardı.

"Eğer haber uyduruksa, tüm zamanların en büyük uyduruğu. Twitter'da, Facebook'ta, Instagram'da, her yerde var. Kadınlar uykuya dalacaklar ve yüzlerinden tırtıllar çıkacak. Ve sen bunu bu yaşlı çuvalın yüzünde gördüğünü söylemiştin." Bunu diyen de kesinlikle hıyarların hıyarı Curt McLeod olmalıydı.

Jared'ın telefon ekranında ilk görünen, Yaşlı Essie'nin barınağının kenarındaki gevşek taşlarda sekerek yürüyen Eric oldu. "Essie? Essie yavrum? Hayatım? Burada mısın? Kent kozanın içine girip seni ısıtmak istiyor."

Jared'ın gözetleme noktası olarak seçtiği yer, Essie'nin yuvasından on metre uzaklıktaki, eğreltiotu çalılıklarının arkasındaydı. Dışarıdan bakınca çok yoğun görünse de, ortası çıplak topraktan ibaretti. Bir hayvanın kamp yapmış olduğu toprağın üstünde turuncu-beyaz tüyler vardı. Muhtemelen bir tilkiydi. Jared iPhone'unu öne uzattı. Kamerası yapraklar arasındaki bir boşluktan, barınağının açık kısmında yatan Yaşlı Essie'ye odaklanmıştı. Kent'in dediği gibi, kadının yüzünde bir kitle vardı – ve eğer daha önce bu bir örümcek ağına benziyorsa da, artık katı

* Elektrokonvulsif Tedavi. –çn

bir madde olmuş, beyaz bir maske haline gelmişti; tıpkı herkesin telefonlarında, haberlerde ve sosyal medya sitelerinde gördüğü gibiydi.

Bu durum Jared'ı huzursuz ediyordu: Evsiz kadın orada sere serpe, savunmasız ve Aurora denen şeyle hasta yatmaktaydı. Jared bu ECT açıklamasını Lila'ya söylese, annesi bu duruma engel olacağına filme çektiği için acaba ona ne derdi? İşte burada mantık yapısı çatırdamaya başladı. Annesi ona hem kendi hem başkalarının haklarını, özellikle de kızların haklarını savunmasını öğretmişti.

Eric, Yaşlı Essie'nin yanında diz çöktü. Elinde bir değnek vardı. "Kent?"

"Ne var?" Kent birkaç adım geride durmuştu. Boynunu kaşıyor, biraz endişeli görünüyordu.

Eric değneğin ucunu Essie'nin maskesine değdirdikten sonra geri çekti. Değneğin ucundan iplikler halinde beyaz bir madde dökülüyordu. "*Kent*!"

"Ne var dedim ya!" Kent'in sesi iyice tizleşmişti.

Eric şaşırmış, hatta hayal kırıklığına uğramış gibi arkadaşına bakıp başını iki yana salladı. "Kadının yüzüne amma da akıtmışsın be."

Curt'ün bu lafa patlattığı kahkaha Jared'ı yerinde sıçratınca çalılar hışırdadı. Neyse ki kimsenin o tarafa baktığı yoktu.

"Siktir git, Eric!" Kent, Essie'nin yerde duran vitrin mankenine hışımla bir tekme savurdu.

Bu öfkeli tepki Eric'i susturmadı. "Ama kuruması için orada bırakman şart mıydı? Böyle yaşlı bir bebeğin yüzünde suyunu bırakman çok ayıp."

Curt yakından bakmak için Eric'in yanına gitti. Tıpkı market kasası önünde hangi çikleti alayım diye karar vermeye çalışan bir çocuk gibi, dudaklarını yalayarak bir o yandan bir bu yandan Essie'nin yüzüne baktı.

Jared'ın midesinde sevimsiz bir titreme oldu. Eğer Essie'nin canını yakmaya kalkışırlarsa, onlara engel olmak zorundaydı.

Ama bu mümkün değildi çünkü üç kişiydiler, o tek başınaydı ve bu işin doğru olanı yapmak, sosyal medyada şok tedavisi sağlamak ya da insanları düşünmeye sevk etmekle ilgisi yoktu; bu iş Mary'ye kendisinin Eric'ten daha iyi olduğunu kanıtlamakla ilgiliydi. Bu doğru muydu? Eğer kendisi bu üç salaktan daha iyi olsaydı, böyle bir açmazın içinde kalmazdı. Onları caydıracak bir şey yapmış olurdu.

"Ona atlarsan sana elli dolar veririm," dedi Curt. Kent'e döndü. "Hanginiz olursa. Para nakit."

"Git işine be!" dedi Kent. Asık suratla az önce tekmelediği mankenin yanına gidip onu ayaklarıyla ezmeye başladı. Çatırdayan plastikten *pop-pop-pop* sesleri çıkıyordu.

"Milyon versen yapmam," dedi Eric değneği arkadaşına doğru uzatarak. "Ama yüz dolara tam şurada bir delik açabilirim." Değneği Essie'nin kulağına dayadı. "Sonra da içine işerim."

Jared, Essie'nin göğsünün inip kalktığını görebiliyordu.

"Ciddi misin? Yüz kâğıda mı?" Curt'ün heveslendiği belliydi, ama yüz dolar da ciddi paraydı be.

"Hayır. Dalgasına söyledim." Eric arkadaşına göz kırptı. "Bunun için senden para almam. Bedava yaparım." Essie'nin üzerine eğilip değneğin ucunu kadının kulağındaki ağdalı örtünün içine batırdı.

Jared'ın bir şeyler yapması lazımdı; onları seyredip filme almak için kadına böyle bir şey yapmasına izin veremezdi. "E, o halde neden bir şey yapmıyorsun?" diye sordu kendine. iPhone'u terli elinden kayıp çalıların arasına düştü.

6

Gaz pedalına sonuna kadar bastığı halde, hayvan kontrol kamyoneti yetmiş kilometreden hızlı gidemiyordu. Motorda bir düzenleyici olduğundan değildi; kamyonet çok eskiydi. Frank birkaç kez belediye meclisine yeni bir araç alınması için başvur-

muş ve her defasında da aynı cevabı almıştı: "Bu başvurunu dikkate alacağız."

Direksiyonun üstüne kapanmış halde aracı sürmekte olan Frank bu küçük kasaba politikacılarını patakladığını hayal ediyordu. Peki, yeter, dur artık, diye yalvardıkları zaman ne diyecekti? "Başvurunuzu dikkate alacağım."

Her yerde kadınlar görüyordu. Hiçbiri yalnız değildi. Üçlü dörtlü gruplar halinde toplanmış konuşuyorlar, birbirlerine sarılıyorlardı, bazıları da ağlıyordu. Dur işaretlerine, kırmızı ışıklara aldırmadan geçen Frank Geary'ye hiçbirinin baktığı yoktu. Flickinger da herhalde böyle otomobil kullanıyordu, diye düşündü. Dikkat et Geary, yoksa birisinin kedisini ezeceksin. Ya da birisinin çocuğunu.

Ama Nana! *Nana!*

Telefonu aldı. Ekrana bakmadan kabul et düğmesine bastı. Arayan Elaine'di ve ağlıyordu.

"Nana uyuyor, bir türlü uyanmıyor ve yüzünün her tarafı yapışkan bir maddeyle kaplı! Örümcek ağına benzeyen bir madde!"

Frank birbirlerine sarılmış üç kadının yanından geçti. Televizyondaki bir terapi programına çıkmış konuklara benziyorlardı. "Nefes alıyor mu?"

"Evet... evet, o şeyin kımıldadığını görebiliyorum... titreyerek yükseliyor, sonra da emilirmiş gibi yüzüne doğru çekiliyor. Frank, galiba bu madde ağzının içinde ve dilinin üstünde. Makasla bunu kesip çıkaracağım."

Frank'ın gözlerinin önüne öylesine canlı ve ürkünç gerçeklikte bir görüntü geldi ki, bir an için önündeki sokağı göremez oldu. Kinswoman Susannah Brightleaf'in kocasının burnunu koparışı.

"Hayır, El, bunu yapma."

"Neden?"

Tarihin en önemli şeyi olagelirken haberler yerine dizi film seyretmekten daha ahmakça bir şey olabilir miydi? İşte, Clarksburg-Batı Virginia'lı Elaine Nutting buydu. Çok az bilgisi varken hükümlere varan Elaine. "Çünkü bu onları uyandırıyor ve uyan-

dıkları zaman çıldırmış oluyorlar. Hayır, çıldırmış değil, daha çok kudurmuş gibi oluyorlar."

"Bana söylediğin şey... hayır, Nana asla..."

Eğer hâlâ Nana'ysa, dedi içinden Frank. Kinsman Brightleaf'in karşısındaki kadın o her zaman tanıdığı uysal ve hoş kadın değildi.

"Elanie... hayatım... televizyonu aç ve olanları gözlerinle gör."

"Peki ne yapacağız?"

Şimdi sorarsın, değil mi, dedi içinden Frank. Şimdi çaresiz kaldığın zaman. *Ah Frank, ne yapacağız?* Frank bundan pek de hoş sayılmayacak bir tatmin aldı.

Sokağına gelmişti. Nihayet. Evi biraz ilerideydi. Her şey yoluna girecekti. Bunu sağlayacaktı.

"Nana'yı hastaneye götüreceğiz," dedi. "Şimdiye kadar ne olduğunu anlamışlardır."

Anlasalar iyi ederler. Mutlaka anlamış olmalılar. Çünkü söz konusu Nana'ydı. Frank'ın biricik kızı.

YEDİNCİ BÖLÜM

1

Ree Dempster tırnağını kanatacak kadar kemirip Memur Don Peters'ı ispiyonlamayı aklından geçirirken, Heathrow'dan New York JFK Havaalanı'na doğru yol alan 767 sefer sayılı uçak Londra'nın üç saat güneybatısında, Atlantik üstündeyken telsizle hava trafik kontrolünü arayıp uçakta bir salgın başladığını rapor etti ve nasıl bir tutum alınması gerektiğini sordu.

"Biri bir genç kız olmak üzere üç yolcumuz var ve üçünde de bir çeşit... ne olduğuna emin değiliz. Uçaktaki doktor bunun bir çeşit mantar veya kitle olduğunu söylüyor. Hiç değilse, uyuyorlar ve doktor hayati organlarının normal olduğunu söylüyor, ama nefes borularının tıkalı olması endişe veriyor... ve sanırım, doktor bunu..."

Bir saniye sonraki kesintinin nedeni tam olarak anlaşılamadı. Bir karmaşa, metal tangırtısı, parçalanma sesleri, bağırışlar –"Buraya giremezler! Çıkarın onları buradan!"– sonra da hayvan kükremesine benzeyen bir ses. Bu kakofoni yaklaşık dört dakika sürdükten sonra 767'nin radar izi kesildi; muhtemelen o sırada denize düşmüştü.

2

Dr. Clinton Norcross sol elinde not defteri, sağ elinde kalemiyle Broadway'de yürüyor, Evie Black'le görüşmesine gidiyordu. Gövdesi Dooling Hapishanesi'ndeydi ama aklı Mountain Rest Yolu'nda, Lila'nın neden ona yalan söylediğini kestirmekle meşguldü. Ve kim hakkında yalan söylediği...

Birkaç metre ötede, üst kattaki B Kanadı hücresinde Nell Seeger –4609198 numaralı Dooling Hapishanesi mahkûmu, beşle on yıl arası hüküm yemiş (B Sınıfı, satmak amaçlı uyuşturucu bulundurmak suçu)– üst ranzasında, televizyonu kapatmak için uzandı.

Kapalı bir dizüstü bilgisayarı büyüklüğündeki düz ekran televizyonu yatağının ayakucundaydı. Ekranda haberler vardı. Nell'in hücre arkadaşı ve ara sıra sevgilisi olan Celia Frode (D Sınıfı, sadece bulundurma suçu) birle iki yıl arası hüküm yemişti. Celia hücredeki tek çelik masadan haberleri izliyordu. "Çok şükür," dedi. "Bu çılgınlığı daha fazla kaldıramayacağım. Şimdi ne yapacaksın?"

Nell uzanıp yan tarafına döndü ve yüzünü üç çocuğunun okul resimleri bulunan duvara çevirdi. "Üstüne alınma, hayatım, ama biraz dinleneceğim. Çok yorgunum."

"Öyle mi?" Celia hemen anladı. "Pekâlâ, Tatlı rüyalar, Nell."

"Umarım," dedi Nell. "Seni seviyorum. Bana ait istediğin her şeyi kullanabilirsin."

"Ben de seni seviyorum, Nell." Celia elini onun omzuna koydu. Nell bu eli bir kere okşadıktan sonra kıvrıldı. Celia hücrenin küçük masasında oturup beklemeye başladı.

Nell horlamaya başlayınca Celia ayağa kalkıp ona baktı. Hücre arkadaşının yüzünde iplikler oluşuyor, titreştikçe sayıları artıyor, dalgalarla sallanan deniz yosunlarını andırıyordu. Nell'in gözkapakları altında gözleri yuvarlanıyordu. Rüyasında ikisini mi görüyordu, kumsalda bir piknik battaniyesinin üstünde? Herhalde öyle değildi. Nell herhalde çocuklarını görüyordu. Celia'nın

o güne kadar birlikte olduğu partnerler arasında duygularını en az belli eden kişi Nell'di ve pek konuşkan biri sayılmazdı, ama çok iyi bir yüreği vardı; çocuklarını çok seviyor, onlara devamlı mektup yazıyordu.

Onsuz hayat çok yalnız olacaktı.

Neyse ne, dedi içinden Celia ve kendisi de kestirmek için uzandı.

3

Dooling Hapishanesi'nin elli kilometre doğusunda, Nell'in uykuya daldığı sırada iki erkek kardeş elleri kelepçeli olarak Coughlin County mahkeme salonunda oturmaktaydı. Lowel Griner, babasını ve intihar etmeyi düşünüyordu ki bu, eyalet hapishanesinde otuz yıl yatmaktan daha iyi bir şeydi. Maynard Griner ise baskından birkaç hafta önce mangalda pişirip yediği kaburgaları hayal ediyordu. İki adam da dış dünyada neler olup bittiğinden habersizdi.

Nöbetçi mübaşir beklemekten usanmıştı. "Bu ne boktan bir iş be! Yargıç Wainer işemeye mi gitti yoksa başka bir halt mı karıştırıyor, gidip bakacağım. Maaşımı sizin gibi hıyarlara bütün gün bebek bakıcılığı yapmak için almıyorum."

4

Celia, Nell gibi uyumaya karar verirken; mübaşir Yargıç Wainer'le konuşmak için toplantı odasına girerken; Frank Geary, peşinde ayrı yaşadığı karısı, bir zamanlar yaşadığı evin bahçesinde kucağında tek çocuğuyla koşarken; bütün bunlar olagelirken otuz kadar sivil ani bir kararla Beyaz Saray'a saldırmaya kalkıştı.

Görünüşte silahsız olan, hepsi genç, üç erkekle bir kadından oluşan öncüleri Beyaz Saray parmaklıklarını tırmanmaya başla-

dılar. “Bize panzehri verin!” diye bağırdı parmaklıkları aşıp bahçeye atlayan biri. Sıska, at kuyruklu ve başında bir beyzbol kepi olan bir adamdı.

Tabancaları ellerinde bir düzine Gizli Servis ajanı hemen onları kuşattı, ama tam o sırada Pennsylvania Bulvarı'nda birikmiş olan kalabalık barikatları aşıp parmaklıklara doğru saldırdı. Polisler arkalarından gelip onları parmaklıklardan indirdiler. Art arda iki silah sesi duyuldu ve polislerden biri boş bir çuval gibi yere yığıldı. Bundan sonra silah sesleri bir ses duvarı haline geldi. Yakınlarda bir yerde bir göz yaşartıcı bomba patlayınca kaldırımın üstü küllü bir dumanla kaplandı ve bu koşup giden insanları görünmez kıldı.

Michaela Morgan bu sahneyi NewsAmerica canlı yayın arabasındaki bir ekrandan seyrediyor, ellerini ovuşturuyordu. Araç caddenin karşısında, CDC binasının önüne park edilmişti. Az önce on dolarlık bir banknotu kıvırıp burnuna çektiği kokain nedeniyle Michaela'nın elleri titriyor, gözleri kaşınıyor ve yaşarıyordu.

Kamera Beyaz Saray'ın önünde beliren koyu lacivert elbiseli bir kadını gösterdi. Michaela'nın annesinin yaşlarındaydı; omzuna düşen, yavaş yavaş ağarmaya başlamış uzun siyah saçları, boynunda bir inci kolyesi vardı. Kadın kollarında taşıdığı, başı beyaza bulanmış bir bebeği öne doğru uzatmıştı. Profilini hiç göstermeden düzgün adımlarla yürüyerek görüntü alanından çıktı.

“Galiba biraz daha alsam iyi olacak. Sakıncası var mı?” diye sordu Michaela teknisyenine. Adam, “Bayılana kadar çek,” (o koşullarda söylenecek laf değildi aslında) diyerek torbayı Michaela'ya uzattı.

5

Öfkeden köpürmüş kalabalık Pennsylvania Bulvarı 1600 numaraya saldırırken, Lila Norcross otomobilini Dooling yönünde sürüyordu. Aklı oğlu Jared'da ve Sheila adındaki o kızdaydı; oğlunun üvey kardeşi, kocasının kızı olan Sheila. Ne ilginç bir aile ağaçları vardı! Sheila ve Clint'in dudaklarının kenarında birbirine benzer bir şey yok muydu? O dudak kenarlarının dalavereci kıvrımları? O da babası gibi yalancı mıydı? Ve Shelila da önceki gece onca koşu ve sıçrama sonucu Lila gibi bitkin halde miydi? Eğer öyleyse, Clint ve Jared dışında ortak bir yanları var demekti.

Lila, bu berbat durumdan sıyrılıp kurtulmak için acaba uyusam mı, diye geçirdi aklından. Kesinlikle daha kolay olurdu. Birkaç gün önce böyle bir şeyi düşünmezdi; birkaç gün önce kendini kuvvetli, kararlı ve kontrol elindeymiş gibi hissederdi. Hiç Clint'e karşı çıktığı olmuş muydu? Yeni edindiği farkındalığın ışığında düşününce, bir kere bile olmamıştı. Clint'in ve kendisinin de soyadını taşıyan Sheila Norcross'un varlığını öğrendiğinde bile.

Aklından bunlar geçerken Lila anacaddeye saptı. Sol yanından hızla geçen kamyoneti fark etmedi bile; az önce gelmiş olduğu yönde büyük bir hızla tepeyi tırmanmaya başladı.

Orta yaşlı bir kadın olan kamyonet sürücüsü, annesini Maylock'taki hastaneye götürüyordu. Arka koltukta orta yaşlı kadının yaşlı babası vardı; bu adam temkinli biri değildi, minik çocukları havuzlara fırlatır, her türlü riskli şeyi gözü kapalı yapardı. Elinde bir buz kesici, karısının yüzünü kaplayan o maddeyi kesmeye başlamıştı. "Yoksa boğulacak!" diye bağırdı.

"Radyoda bunu sakın yapmayın dediler!" diye haykırdı orta yaşlı kadın babasına, ama adam laf dinleyecek bir tip değildi ve karısının yüzündeki o oluşumu kesmeye devam etti.

6

Ve Evie her yerdeydi. 767 sefer sayılı uçağın burnu okyanus sularına dalmadan birkaç saniye önce bir içki kadehinin içine girmiş, bacaklarını bardağın dibinde kalan viskiye daldırıyordu. Nell Seeger ve Celia Forde'un hücresinin tavanında kanat çırpan güve de Evie'ydi. Coughlin Adliyesi'ni ziyaret ediyor, toplantı odasının bir köşesinde bir farenin parlak siyah gözlerine bakıyordu. Beyaz Saray bahçesinde bir karınca olmuş, ölen bir genç kızın hâlâ sıcak olan kanında dolaşıyordu. Ormanda, Jared onu takip edenlerden kaçarken, ayakkabılarının altındaki bir solucandı Evie.

Evie her yerdeydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

Jared ağaçların arasında deli gibi koşarken aklına birinci sınıftaki atletizm anıları geldi. Antrenör Dreifort ona bir "yıldız" olduğunu söylemişti.

"Seninle ilgili planlarım var, Norcross. Yığınla madalya alacağını biliyorum," demişti Antrenör Dreifort. O sezon sonunda Jared 8000 metre yarışlarında bölgesindeki on beş atlet arasından beşinci olmuştu ve bu bir birinci sınıf öğrencisi için büyük başarıydı. Ama okulun Yıllık Komitesi'nde görev alarak atletizmi bıraktı ve antrenörünün planlarını suya düşürdü.

Jared yarışların son kısmında ciğerlerinin yenilendiği ve kendini çok kuvvetli hissettiği o anları büyük bir keyifle anardı. Sporu bırakmasının nedeni, Mary'nin Yıllık Komitesi'nde oluşuydu. Mary ikinci sınıfların satış ve dağıtım başkanı olmuştu ve bir başkan yardımcısına ihtiyacı vardı. Böylece Jared'ın atletizme olan aşkı hemen sönüvermişti. Ben varım, demişti Mary'ye.

"Pekâlâ ama iki şey var," dedi Mary. "Birincisi, eğer ben ölürsem, ki bu çok mümkün çünkü bugün kafeteryada o berbat köftelerden yedim, o zaman sen başkanlık görevini devralacaksın ve son sınıf yıllık kitabında beni anmak için tam sayfa bir övgü yazısı çıkaracaksın. Ve bu sayfada çıkacak fotoğrafımın annemin seçtiği saçma sapan bir fotoğraf olmamasını sağlayacaksın."

"Anladım," demişti Jared. İçinden de, seni seviyorum, diyordu. Çok genç olduğunun farkındaydı. Mary'nin de çok genç olduğunu biliyordu. Ama ona nasıl âşık olmayabilirdi ki?

Mary çok güzel ve çok akıllıydı, ama son derece doğal ve alçakgönüllüydü. "İkincisi nedir?"

"İkincisi..." Mary onun başını iki eliyle tuttu ve sarsmaya başladı; *"...Patron benim!"*

Jared için bu da hiç sorun değildi.

O anda lastik ayakkabısı kaygan bir taşın üstünde kaydı ve düştü. İşte bu bir *sorundu,* hem de büyük bir sorun, çünkü sağ dizinde şiddetli bir acı duydu. Ağırlığını sol bacağına vererek, atletizm takımında öğrettikleri gibi soluğuna odaklanarak, dirseklerini kullanarak koşmaya devam etti.

Eric hızla arkasından geliyordu. "Seninle sadece konuşmak istiyoruz!"

"Bu kadar ödlek olma!" Bu da Curt'tü.

Jared bir kanalın içinde koşarken yaralı sağ dizinin kaydığını hissetti ve ayaklarının altındaki kuru yaprakların hışırtısı arasında dizinden bir *ping* sesi duyar gibi oldu. Okulun arkasındaki Maloy Sokağı biraz ötedeydi. Ağaçların arasından bakınca sokaktan geçen sarı bir otomobil gördü. Kanalın dibindeyken sağ dizi büküldü ve dayanılmaz bir sancı hissetti. Destek yapmak için üstü dikenli bir dal aldı ve buna dayanarak karşı tarafa doğru ilerledi.

Bir an, sanki bir el başının üstünden geçmiş gibi, arkasındaki havada bir titreşim hissetti. Eric'in küfürleri duyuluyordu. Onlar kanaldan aşağıya doğru inerlerken epey geride kalmışlardı. Jared'ın yola ulaşmasına yedi metre vardı, bir otomobil motorunun sesini duyabiliyordu. Başaracaktı!

Jared eskiden yarışlarda olduğu gibi gücünün tazelendiğini hissederken yaralı dizinin sancısını da unuttu.

Yolun kenarına vardığında bir el omzunu tutunca dengesi bozuldu ve düşmemek için bir ağaca tutundu.

"Ver o telefonu, Norcross." Kent'in yüzü kıpkırmızı olmuş, alnındaki sivilceler morarmıştı. Gözleri yaşlıydı. "Biraz dalga geçiyorduk, hepsi bu."

"Hayır," dedi Jared. Telefonunu yerden aldığını hatırlamıyordu ama şimdi elindeydi işte. Dizi berbat haldeydi.

"Evet," dedi Kent. "Ver onu." Arkadan gelen diğerleri de yetişmişti; birkaç metre ötedeydiler.

"Yaşlı bir kadının kulağına işeyecektiniz!" diye bağırdı Jared.

"Ben işemeyecektim!" Kent her an ağlayacak gibiydi. "Zaten benim işeme zorluğum var!"

Jared, ama onlara engel olmayacaktın, diye karşılık verebilirdi fakat bunun yerine Kent'in çenesine bir yumruk indirdi. Dişleri birbirine çarparken Jared'ı tatmin eden bir çatırtı duyuldu.

Kent çalılara doğru yuvarlanırken, Jared telefonunu cebine tıkıp yine koşmaya başladı. Üç zorlu adımdan sonra yola çıkmıştı ve hızla gelen bir kamyonete el sallıyordu. Sürücüsü olan kadının arkasına dönük olduğunu fark etmedi; ve tabii aracın arkasında olanları da görmedi. (Kükreyen yaşlı bir kadın, bir buz kıracağını yüzündeki sümüksü maddeyi kesen kocasının göğsüne ve gırtlağına art arda saplamaktaydı.) Ama kamyonetin kontrolsüz bir şekilde sağa sola yalpaladığını fark etti.

Jared üstüne gelen araçtan kaçınmaya çalıştı ve tam bunu başardım diye sevinirken kamyonet ona çarparak havaya uçurdu.

2

"Hey! Çek ellerini kabinimden!" Ree kabinin ön camını tıklatarak Memur Lampley'nin dikkatini çekebilmişti. "Ne istiyorsun Ree?"

"Müdürü, Memur Hanım," dedi Ree gereksiz yere dudak hareketleriyle derdini anlatmaya çalışarak; oysa Vanessa Lampley kurşungeçirmez cam panelin altındaki boşluktan onu işitebiliyordu. "Kötü bir olay için müdürle görüşmem gerek. Sadece onunla, başkasıyla değil. Özür dilerim, Memur Hanım. Tek çare bu. Başka yolu yok."

Van Lampley sert ama adil bir memur olarak ün yapmak için çok çalışmıştı. On yedi yıl boyunca, Dooling Hapishanesi'nin hücrelerinde gardiyanlık yapmış, bir kere bıçaklanmış, defalarca yumruk ve tekme yemiş, üstüne bok atılmış, ağza alınmayacak küfürlere maruz kalmıştı. Van çekişmeli bilek güreşi müsabakalarında bu anıları tekrar düşünüyor muydu? Evet, düşünürdü, ama sadece çok önemli lig müsabakalarında. (Vanessa Lampley, Ohio Vadisi Kadınlar Birinci Ligi'nde yarışmaktaydı.) O kokain bağımlısı sapık mahkûmun B Kanadının ikinci katından Vanessa'nın kafasına bir tuğla attığı günün anısı (kafatası ezilmiş, beyin sarsıntısı geçirmişti) iki şampiyonada zafer kazanmasına yardımcı olmuştu. Eğer iyi yönlendirilirse, öfke çok kuvvetli bir yakıt oluyordu.

Bu kötü tecrübelere rağmen Van her zaman yetkilerinin yüklediği sorumlulukların bilincindeydi. Kimsenin hapishanede olmak istemediğini anlıyordu. Ne var ki, bazı insanların hapishanede olmaları gerekliydi. Bu tatsız bir şeydi, hem Van hem onlar için. Eğer saygılı bir tavır sergilenmezse, hem Van için hem onlar için işler daha da tatsızlaşırdı.

Ve her ne kadar Ree iyi mahkûmlardan biriyse de –zavallının alnındaki yara izi çetin bir hayat sürmüş olduğunun belirtisiydi– mantıksız taleplerde bulunmak saygısızlık olurdu. Müdür her an birebir görüşmeler yapamazdı, özellikle de böyle sağlıkla ilgili acil bir durum yaşanırken.

Van internette Aurora'yla ilgili okuduklarından ve herkesin ikinci vardiyaya kalması gerektiği bildirisinden dolayı endişeliydi. Şimdi ekranında gördüğü McDavid sanki bir hapishane hücresinde değil, bir lahit içindeymiş gibiydi ve karantinaya alınmıştı. Evine telefon ettiğinde Van'ın kocası Tommy ona gerektiği kadar işinde kalmasını, tek başına idare edebileceğini söylemişti, ama Van buna bir an bile inanmıyordu. Kalçasından sakat olan Tommy kendine bir peynirli sandviç bile yapamazdı ve karısı eve gelene kadar kavanozdan çıkaracağı turşuları yiyecekti. Eğer Van

bu sorunlarına rağmen aklını başına toplamak zorundaysa, Ree veya herhangi bir mahkûm da öyle yapmaya mecburdu.

"Hayır, Ree, hedefini biraz düşürmelisin. Sorununu ya bana söylersin ya da hiç kimseye. Yeterince önemli bulursam, müdüre iletirim. Hem neden kabinime el sürdün ki? Lanet olsun! Bunu yapamayacağını biliyorsun. Bu yüzden seni Kötü Hal listesine yazmam lazım aslında."

"Memur Hanım..." Ree yalvarırcasına ellerini kaldırdı. "Lütfen. Yalan söylemiyorum. Kötü bir şey oldu ve göz ardı edilemeyecek kadar kötüydü; siz de bir kadınsınız, lütfen bunu anlayın." Ree ellerini havaya kaldırdı. *"Siz de bir kadınsınız*. Tamam mı?"

Van Lampley mahkûmu tepeden tırnağa süzdü; kadın sanki çift X kromozomları dışında ortak bir yanları varmış gibi ona dua ediyordu. "Ree, sınırı geçmek üzeresin. Ciddiyim."

"Ödül kazanayım diye yalan söylemiyorum! Lütfen bana inanın. Bu iş Peters'la ilgili. Müdürün bilmesi gerek."

Peters.

Van düşünmesi gereken bir olay karşısında hep yaptığı gibi sağ kolunun pazısını ovdu. Bu pazıda, bir mezar taşının üstünde GURURUN yazan bir dövme vardı; yazının altındaysa gerilmiş bir kol görünüyordu. Bu, Van'ın mağlup ettiği rakiplerinin simgesiydi. Pek çok erkek onunla bilek güreşi yapmak istemezdi. Mahcup olacaklarından korkarlardı. Omzum sakat, dirseğim ağrıyor gibi türlü bahaneler uydururlardı. Demek sorun Don Peters'la ilgiliydi.

"Eğer lisede beyzbol oynarken kolumu sakatlamasaydım, seni iki dakikada mat ederdim, Lampley," demişti Peters bir gün grup halinde Squeaky Wheel'de bira içerlerken.

"Hiç şüphem yok, Donnie," demişti Van.

Ree'nin büyük sırrı muhtemelen ıvır zıvır bir şeydi. Ama... Don Peters. Onunla ilgili yığınla şikâyet olmuştu ve bunlar belki de ancak bir kadının anlayış gösterebileceği türden şikâyetlerdi...

Van içmeyi unuttuğu kahvesini aldı. Soğumuştu. Pekâlâ, herhalde Ree Dempster'ı müdüre götürmesinde bir sakınca yoktu.

Yumuşadığından değildi, sadece kahvesini tazeleyecekti. Ne de olsa, vardiyasının ne zaman biteceği belli değildi.

"Pekâlâ mahkûm. Sadece bu defalık. Muhtemelen hata ediyorum ama seni müdüre götüreceğim. Umarım bu işi iyi düşünmüşsündür."

"Düşündüm, Memur Hanım. Çok düşündüm."

Lampley zile basıp kabindeki yerini alması için Tig Murphy'yi çağırdı. On dakika sonra geleceğini söyledi.

3

Yastıklı duvarları olan hücrenin dışında Peters duvara dayanmış, telefonunu kurcalıyordu. Dudakları asabi bir ifadeyle kıvrılmıştı.

"Seni rahatsız etmek istemezdim, Don..." Clint hücre kapısına doğru yürüdü, "...ama bu mahkûmla konuşmam lazım."

"A, hiç sorun değil, doktor." Peters telefonunu kapatıp, en az iki dolarlık bir banknot kadar gerçek olan bir ahbap-çavuş gülücüğü çıkardı.

İkisinin de bildiği birkaç gerçekten bazıları şöyleydi: 1) Gün ortası hücreleri denetleyen memurların telefonlarıyla ilgilenmeleri yönetmeliğin ihlali olurdu. 2) Clint aylardan beri Peters'ın başka bir yere nakledilmesi veya doğrudan kovulması için uğraşıyordu. Dört ayrı mahkûm doktora şahsen başvurup cinsel tacize uğradıklarını söylemiş, ama bunun gizli kalmasını istemişti. Hiçbiri adının kayıtlara geçmesini istemiyordu çünkü misillemeden korkuyorlardı. Bu kadınların çoğu, kimi bu duvarların içinde kimi dışarıda, misillemelere maruz kalmıştı.

"Demek McDavid'de de bu hastalık varmış, öyle mi? Haberler nasıl? Şahsen endişe duymamı gerektirecek bir neden var mı? Duyduğum kadarıyla sadece kadınlara oluyormuş, ama doktor sizsiniz."

Clint daha önce Coates'la konuşurken tahmin ettiği gibi, altı kez CDC'yi aramışlar, telefonda sadece meşgul sinyaliyle karşılaşmışlardı. "Senden daha fazla bir şey bilmiyorum Don, ama şu ana kadar herhangi bir erkeğin hastalandığını duymadım. Şimdi, mahkûmla konuşmam gerek."

"Tabii, tabii," dedi Peters.

Peters alt ve üst sürgüleri açtıktan sonra yaka mikrofonunun düğmesine bastı. "Memur Peters, doktoru A-10 hücresine sokuyorum, tamam." Hücre kapısını ardına kadar açtı.

Clint'in yolundan çekilmeden önce köpük yatağın üstünde oturan mahkûma parmak salladı. "Hemen kapının dışında olacağım, sakın doktora bir numara çekmeye kalkışma, tamam mı? Anlaşıldı mı? Sana karşı kuvvet kullanmak istemiyorum, ama mecbur kalırsam kullanırım. Anlaştık mı?"

Evie ona bakmadı. Dikkati saçlarına yönelmişti; parmaklarını aralarından geçiriyor, dolanmış yerleri açmaya çalışıyordu. "Anlıyorum. Centilmenlik gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Anneniz sizinle gurur duyuyor olmalı, Memur Peters."

Peters kapı eşiğinde kalakaldı; kadın onunla dalga mı geçiyor diye kestirmeye çalışıyordu. Tabii ki annesi onunla gurur duyuyordu. Oğlu, suçla yapılan savaşta ön saflarda hizmet veriyordu.

Peters daha karar veremeden Clint onun omzuna dokundu. "Sağ ol, Don. Şimdi burasını bana bırak."

4

"Bayan Black? Evie? Ben Dr. Norcross, bu kurumun psikiyatri görevlisiyim. Benimle konuşabilecek kadar sakinleştiniz mi? Aklınızın nerede olduğunu, kendinizi nasıl hissettiğinizi, olup biteni anlayıp anlamadığınızı, herhangi bir sorunuz veya endişeniz var mı bilmek zorundayım."

"Tabii, sohbet edelim. Sohbeti başlatın hadi."

"Nasıl hissediyorsunuz?"

"Çok iyi hissediyorum. Ama bu yerin kokusunu hiç sevmedim. Belli bir kimyasal aroması var. Ben açık havayı severim. Doğa'nın Kızı diyebilirsiniz bana. Rüzgârı, güneşi, ayaklarımın altındaki toprağı severim."

"Anlıyorum. Hapishane çok bunaltıcı olabilir. Hapishanede olduğunuzun farkındasınız, değil mi? Bırakın bir hüküm yemeyi, hakkınızda herhangi bir suçlama da yok; kendi güvenliğiniz için buradasınız. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Evet." Evie çenesini göğsüne doğru eğip sesini iyice alçalttı. "Ama o adam, Memur Peters. Onun hakkında bilginiz var, değil mi?"

"Onun hakkında bilgi mi?"

"Ona ait olmayan şeyleri alıyor."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz? Ne gibi şeyleri alıyor?"

"Ben sadece sohbeti sürdürüyorum. Bunu istediğinizi sanmıştım, Dr. Norcross. Size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek istemem ama arkamda, sizi göremeyeceğim bir yerde oturmanız gerekmiyor mu?"

"Hayır. O psikanalizde olur. Şimdi deminki konuya döne–"

"O hiçbir zaman cevaplanmayan soru; kadın ruhunu otuz yıldan beri araştırmama rağmen benim de cevaplayamadığım o soru. 'Bir kadın ne ister?'"

"Evet. Freud. Psikanalizin öncüsüydü. Onun hakkında bir şeyler okudunuz mu?"

"Bence çoğu kadın, onlara soracak olursanız ve dürüstçe cevap verirlerse, tek istedikleri şeyin biraz uyumak olduğunu söyleyeceklerdir. Ve mümkünse, her şeyle iyi gidecek küpeleri olmasını ki bu elbette imkânsız bir şey. Her neyse, bugün ucuz satışlar var, doktor. Zararına satışlar. Hatta biraz yıpranmış bir treyler biliyorum –duvarında küçük bir delik var ve bunun ör-

tülmesi lazım– ama eminim o treyleri bedava alabilirsiniz. Nasıl teklif ama?"

"Sesler işitiyor musunuz Evie?"

"Pek sayılmaz. Daha ziyade... sinyaller alıyorum."

"Bu sinyaller neye benziyor?"

"Mırıltı gibi."

"Bir melodi gibi mi?"

"Güvelere benziyor. Bunu işitebilmek için özel kulaklarınızın olması lazım."

"Ve benim kulaklarım bu güvelerin mırıltısını duyacak nitelikte değil, öyle mi?"

"Korkarım ki öyle."

"Polis otomobilinde kendinizi yaralayışınızı hatırlıyor musun? Yüzünüzü emniyet kafesine çarpmıştın. Bunu neden yaptınız?"

"Evet, hatırlıyorum. Yaptım, çünkü hapishaneye gitmek istiyordum. Bu hapishaneye."

"Bu çok ilginç. Neden?"

"Sizi görmek için."

"Onur duydum."

"Ama bu size bir şey kazandırmayacak. Yani onur duymanız."

"Şerif, onun adını bildiğinizi söyledi. Daha önce tutuklandığınız için mi? Hatırlamaya çalışın. Çünkü geçmişiniz hakkında biraz daha aydınlanırsak, çok işe yarayacak. Bir sabıka kaydınız varsa, bu bizi bir akrabanıza ya da arkadaşınıza yönlendirebilir. Bir avukata ihtiyacınız yok mu?"

"Şerif sizin karınız."

"Bunu nasıl bildiniz?"

"Onu uğurlarken öptünüz mü?"

"Anlayamadım?"

Kendine Evie Black diyen kadın ona ciddi bir ifadeyle bakarak öne doğru uzandı. "Öpücük: inanması güç ama yüz kırk yedi farklı kasın hareketini gerektiren bir eylem. Uğurlama: bulundu-

ğunuz yerden ayrılacak olan birine eşlik etmek. Daha ayrıntılı bir açıklama ister misiniz?"

Clint afallamıştı. Bu kadın gerçekten çok rahatsızdı, beyni sanki bir göz doktorunun iskemlesinde oturan birisinin, dünyayı değişen merceklerden görmesi gibi tutarlılığı gidip geliyordu. "Açıklamaya gerek yok. Ben sizin sorunuzu cevaplarsam, siz de bana bir şey söyler misiniz?"

"Anlaştık."

"Evet, uğurlarken onu öptüm."

"Ah, ne hoş. Artık yaşlanıyorsunuz; farkında mısınız, eskisi gibi Tam Erkek değilsiniz, bunu anlıyorum. Muhtemelen ara sıra şüpheye düşüyorsunuzdur. Acaba hâlâ gücüm var mı? Hâlâ iktidarlı bir maymun muyum? Ama karınıza olan arzunuzu kaybetmiş değilsiniz. Çok hoş. Ve bir de haplar var tabii. Bunları kullanmanız doğru mu, diye doktorunuza sorun. Halinizden anlıyorum. Gerçekten. Eğer yaşlanmanın erkekler için zor olduğunu düşünüyorsanız, şunu bilin ki, kadınlar için de güllük gülistanlık bir şey değildir. Memeleriniz bir kez sarkmaya başladı mı, erkek nüfusunun yüzde ellisi için görünmez olursunuz."

"Sıra bende. Karımı nereden tanıyorsunuz? Beni nereden tanıyorsunuz?"

"Bunlar yanlış sorular. Ama ben size doğru sorunun cevabını vereceğim. 'Dün gece Lila neredeydi?' Doğru soru budur. Ve cevabı: Mountain Rest Yolu'nda değildi. Dooling'de değildi. Seninle ilgili bir şey öğrendi, Clint. Ve şimdi de uyumak istiyor. Çok yazık."

"Benimle ilgili ne öğrendi? Gizlediğim bir şey yok ki?"

"Sanırım buna inanıyorsun ve bu yüzden de bu kadar güzel gizli tutmuşsun. Lila'ya sor."

Clint ayağa kalktı. Hücrenin içi sıcaktı ve ter içinde kalmıştı. Meslek hayatı boyunca mahkûmlarla yapmış olduğu tanışma konuşmalarına hiç benzemiyordu bu. Kadın şizofrendi, mutlaka öyleydi ve bunlardan bazıları en küçük ipucundan bilgi çıkarır-

lardı, ama Evie bu bilgileri o güne kadar karşılaştığı hiçbir şizofrenle kıyaslanamayacak kadar çabuk çıkarabiliyordu.

Ve Mountain Rest Yolu'nu nereden biliyordu?

"Dün gece senin Mountain Rest Yolu'nda olma ihtimalin var mı, Evie?"

"Mümkün," dedi Evie ona göz kırparak. "*Mümkün.*"

"Teşekkür ederim, Evie. Eminim yine görüşeceğiz."

"Elbette görüşeceğiz. O günü dört gözle bekleyeceğim." Sohbet sırasında Evie dikkatini bir an bile ondan ayırmamıştı –ki bu da ilaç verilmemiş bir şizofren tavrı değildi– ama şimdi tekrar dalgın bir ifadeyle saçlarını karıştırmaya başlamıştı. Düğüm olmuş bir tutam saç telini çekip koparırken homurdandı. "A, Doktor Norcross..."

"Evet?"

"Oğlunuz yaralanmış. Çok üzgünüm."

DOKUZUNCU BÖLÜM

1

Başı sarı itfaiyeci gömleğine kadar eğilmiş, dumanı tüten piposu göğsüne dayanmış halde bir çınar ağacının gölgesinde uyuklamakta olan OKE gönüllüsü William Burke tipik bir tablo gibiydi. Kamu arazilerinde yasadışı balıkçılık ve avcılık yaptığı, küçük çaplı yasadışı içki ürettiği ve bu suçlarından dolayı hiç yakalanmadığı herkesçe bilinirdi. *Dağcılar her zaman özgürdürler* deyişinin canlı örneğiydi. Yetmiş beş yaşındaydı. İşlediği çeşitli suçlar için başka birisi onu yakalamaya kalkarsa boynu kıldan inceydi ama Lila ona göz yumuyordu. Willy iyi bir adamdı ve kasaba için para almadan pek çok hizmette bulunurdu. Alzheimer'dan ölen bir ablası vardı ve kadın ölmeden önce Willy ona çok iyi bakmıştı. Lila onları ızgara tavuk partilerinde görürdü; Willy'nin ablası donuk gözlerle boş bakarken bile Willy onunla sohbet eder, tavuğunu kesip lokmaları çatalıyla ağzına götürürdü.

Şimdi Lila onun başında dikilmiş, gözkapakları altında gözlerinin kıpırdayışını seyrediyordu. Dünya çapındaki bir krizin, öğleden sonrasını berbat etmesine izin vermeyen hiç değilse bir kişi olduğunu görmek çok güzeldi. Lila, keşke ben de bitişikteki ağacın gölgesinde uzanıp biraz kestirebilseydim, diye düşündü.

Ama bunu yapmak yerine ayağıyla Willy'nin lastik çizmesini dürttü. "Bay Uykucu. Karın kayıp şahıs ihbarında bulundu. On yıllardan beri kayıp olduğunu söylüyor."

Willy'nin gözkapakları aralandı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sona piposunu göğsünden alıp doğruldu. "Şerif."

"Rüyanda ne görüyordun? Bir orman yangını çıkardığını mı?"

"Çocukluğumdan beri göğsümde pipoyla uyurum. Eğer bu becerini geliştirmişsen, son derece güvenlidir. Bilesin diye söylüyorum, rüyamda yeni bir kamyonet görüyordum." Willy'nin kamyoneti Vietnam döneminden kalma bir dinozordu; Truman Mayweather'in treylerinin önündeki çakıl alanda park halindeydi. Lila da devriye aracını buraya park etmişti.

"Buradaki son durum nedir?" diye sordu Lila çenesiyle etraftaki ağaçları ve sarı şeritle çevrelenmiş treyleri işaret ederek. "Yangın söndürüldü mü? Burada sadece sen mi varsın?"

"İnfilak eden metamfetamin barakasını söndürdük. Dağılan parçalara da su sıktık. Çok fazla parça vardı. Neyse ki burası pek kuru değil. Ama koku daha epey bir süre kalır. Diğerleri gittiler. Ben biraz daha kalayım dedim." Willy ayağa kalkarken inleme sesi çıkardı. "O treylerin yan kısmında neden bir bowling topu büyüklüğünde bir delik olduğunu bilsem iyi olur mu?"

"Hayır," dedi Lila. "Geceleri kâbus görürsün. Artık gidebilirsin, Willy. Yangının yayılmamasını sağladığın için teşekkür ederim."

Lila çakıl zemin üstünde yürüyerek treylere gitti. Yan kısmındaki deliğin üstünde kanlar kurumuş, rengi kararmıştı. İnfilak sonucu yanık ve ozon kokusuna ilave bir de güneş altında pişen canlı doku kokusu vardı. Lila polis şeridinin altından geçerken bir mendil çıkarıp burnunu ve ağzını örttü.

"Pekâlâ o halde," dedi Willy. "Gideyim. Saat üçü geçiyor olmalı. Bir şeyler yesem iyi olacak. Ha, bir şey daha var. O baraka enkazının ötesinde bir yerde bir çeşit kimyasal bir reaksiyon olabilir. Başka bir tahminde bulunamıyorum." Willy gideceğini söy-

lediği halde pek gideceğe benzemiyordu. Gömlek cebinden tütün çıkarıp piposunu doldurmaya başlamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ağaçlara baksana. Yerde. Bana peri mendilleri gibi geldi, ama bu çok yapışkan bir şey. Çok da kalın. Peri mendilleri böyle değildir."

"Değildir," dedi Lila. Onun neden söz ettiğini anlamamıştı. "Tabii ki öyle değildir. Bak Willy, o cinayetlerle ilgili birisini gözaltına aldık ve–"

"Evet evet, bunu telsizimde duydum. Bir kadının o adamları öldürebildiğine ve treylerde öyle bir delik açabileceğine inanmak zor, ama bence kadınlar gittikçe daha kuvvetli oluyorlar. Örneğin şu Ronda Rousey."

Lila, Ronda Rousey'nin kim olduğunu bilmiyordu. O yörede olağanüstü kuvvetli diye bildiği tek kadın Vanessa Lampley'ydi; hapishaneden aldığı maaşa destek olması için bilek güreşi müsabakalarına katılırdı. "Bu taraflarda tanıdığın–"

"Bölgeyi çok iyi tanımam ama böyle kadınlar olduğunu biliyorum." Willy nikotinle sararmış parmağını haznedeki tütüne bastırdı.

"O kadın buraya bir şekilde gelmiş, tamam ama yürüyerek geldiğini de hiç sanmıyorum. Aklına otomobilini park etmiş olabileceği herhangi bir yer geliyor mu? Yolun dışında bir yer?"

Willy piposu için bir kibrit çıkarıp düşündü. "Ha, bak ne diyeceğim. Appalachian Elektrik Şirketi hattı bir kilometre öteye kadar uzanıyor." Eliyle metamfetamin barakasının yönündeki tepeyi işaret etti. "Ta Bridger County'ye kadar gidiyor. Dört çekerli aracı olan biri oraya Pennyworth Lane'den ulaşabilir; ama ben parasını cebimden ödediğim bir araçla oraya gitmeye kalkmam." Başını kaldırıp güneşe baktı. "Gitme zamanım geldi. Acele edersem *Dr. Phil* dizisine yetişebilirim."

2

Treylerde Terry Coombs ve Roger Elway'in fotoğrafını çekmediği ve Evie'nin oraya nasıl geldiğini açıklayacak hiçbir şey yoktu. Ne bir kadın çantası ne bir cüzdan...

Willy'nin kamyoneti yola koyulana kadar Lila bir süre orada oyalandı. Sonra treylerin önündeki çakıl kaplı alanı geçip, sarı şeridin altından geçti ve tekrar metamfetamin barakasına doğru yürüdü.

Bir kilometre ötede, demişti Willy ve her ne kadar oradaki bitki örtüsü Lila'nın elektrik direklerini göremeyeceği kadar yoğunsa da, (keşke bir gaz maskem olsaydı da bu kimyasalların iğrenç kokusunu solumasaydım, diye geçirdi içinden) yüksek voltajın çıkardığı vızıltıyı işitebiliyordu. Bu yüksek gerilim hattı bölgenin bu küçük köşesindeki evleri ve işyerlerini etkiliyordu. Burada yaşayan insanlar o yüksek gerilim hattı direklerinin kansere neden olduğunu iddia ediyorlardı. Lila'nın gazetelerden edindiği bilgilere göre, bunda gerçeklik payı da vardı. Ama ya açık kömür ocaklarının yeraltı sularına karışan atıkları? Kanser vakalarının suçlusu bu iki şeyden biri olabilirdi.

Ve şimdi de yeni bir hastalık türedi, diye düşündü. Buna yol açan şey neydi? Kömür atıkları değildi, bu bütün dünyada oluyordu.

Vızıltı sesine doğru yürümeye başladı ve daha on adım atmadan yarım düzine ağ topağı görünce, Willy'nin "peri mendili" derken neden söz ettiğini anladı. Bunlar genellikle sabahları görünürdü, çiyle ışıldayan örümcek ağları gibiydi. Lila tek dizinin üstüne çöküp, bu zar gibi beyaz maddeye elini uzattı, ama sonra dokunmaktan vazgeçti. Bunun yerine bir dal parçası alıp o şeye batırdı. Dalın ucuna ince iplikler yapıştı, ama ya hemen buhar oldu ya da dalın üstünde eridi, ki öyle olması imkânsızdı tabii. Yorgun gözlerinin oynadığı bir oyundu. Başka bir açıklaması olamazdı.

Uyuyan kadınların üstünde büyüyen kozalar aklına geldi ve bu da acaba aynı madde mi, diye düşündü. Ama onun gibi aşırı yorgun bir kadın için bile belli olan bir şey vardı: Bu bir ayak izine benziyordu.

"Hiç değilse, bana öyle geliyor," dedi yüksek sesle. Cebinden telefonunu çıkarıp bunun fotoğrafını çekti.

İlk gördüğünün biraz ötesinde başka bir tane daha vardı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Artık Lila'nın kuşkusu kalmamıştı. Bunlar ayak izleriydi ve bu izleri bırakan kişi metamfetamin barakasına ve treylere doğru yürümüştü. Beyaz ağlar birkaç ağaç gövdesine de yapışmıştı ve hepsi de bir insan eli biçimindeydi; sanki birisi elini ağaca dayamıştı. Neydi bu yahu? Eğer Evie Black bu ağ izlerini ve el izlerini ta burada bırakmışsa, neden Lila'nın devriye otosunda hiç iz yoktu?

Lila ayak izlerini takip ederek tepeye doğru yürüdü; izler önce dar bir çukura doğru indikten sonra başka bir tepeye doğru yöneldi. Ağaçlar burada daha sıktı, çamlar biraz yer bulmak ve güneş görmek için birbirleriyle didişir gibiydiler. Bazı dallardan o örümcek ağına benzeyen madde sarkıyordu. Lila birkaç fotoğraf daha çektikten sonra elektrik direklerine ve ilerideki parlak gün ışığına doğru yürüdü. Alçak bir dalın altından eğilip geçtikten sonra açık alana girdi ve öylece bakakaldı. Bir an duyduğu hayretle bütün bitkinliği buhar olmuştu.

Bunu gerçekten görüyor olamam, diye düşündü. Ya devriye otosunda ya da Truman Mayweather'in treylerinde uyuyakaldım ve bu bir rüya. Öyle olmalı, çünkü bu bölgede veya Rocky Dağları'nın doğusunda buna benzer bir şey var olamaz. Buna benzer bir şey dünyanın hiçbir yerinde olamaz.

Lila açık alanın kenarında başını kaldırmış, öylece bakakalmıştı. Güveler sürüler halinde etrafında uçuşuyordu, renkleri gölge yerlerde kahverengi, güneşin altındaysa altın rengindeydi.

Lila dünyadaki en yüksek ağacın –bir kızılağaç– otuz üç metreye yakın olduğunu bir yerde okumuştu. Açık alanın ortasındaki ağaç bundan çok daha yüksekti ve kızılağaç değildi. Daha önce

gördüğü hiçbir ağaca benzemiyordu. Buna en çok benzeyenler Clint'le birlikte balayına gittikleri Porto Riko'daki banyan ağaçlarıydı. Bu... bu şey boğumlu köklerden oluşan bir zeminin üzerindeydi; köklerin kalınlığı yedi-sekiz metreyi buluyordu. Gövdesi birbirine dolanmış balçık parçalarıyla kaplıydı ve eğreltiotu gibi yaprakları olan çok büyük dallarla göğe doğru yükseliyordu. Ağaç sanki kaynağı kendisi olan bir ışıkla parlıyordu. Bu herhalde dallar arasından sızan güneşin neden olduğu bir yanılsama olmalıydı, ama...

Ama bütün bu şey bir yanılsama olamazdı ya, değil mi? Ağaçların boyu yüz elli metreyi bulamazdı ve bunun gerçek olduğu varsayılsa bile, Lila'nın onu Mayweather'in treylerinden görmesi gerekirdi. Terry ve Roger de görürlerdi. Willy Burke de görürdü.

Tepesindeki eğreltiotu benzeri yaprak bulutu arasından bir kuş sürüsü patlar gibi havalandı ve göğe yükseldi. Yeşil oldukları için Lila önce bunları papağan sandı ama çok küçüktüler. Sürü tıpkı ördekler gibi bir V biçiminde batıya doğru yöneldi.

Lila omuz mikrofonunu açıp sevk memuru Linny'yi aramak istedi. Ama telsizde sadece parazit sesinin olması Lila'yı şaşırtmadı. Şaşırmadığı başka bir şey de, bu olağandışı ağacın gövdesindeki bir yarıktan –bir kapı aralığı kadar büyüktü– en az üç metre uzunluğunda ve Van Lampley'nin kol pazısı kalınlığında kırmızı bir yılanın ortaya çıkmasıydı.

Yılan bahçe küreği biçimindeki kafasını ona doğru çevirdi. Siyah gözleriyle ona donuk bir ilgiyle baktı. Havayı şöyle bir yokladıktan sonra dilini geri çekti. Gövdedeki yarıktan yukarıya doğru hızla kayarak çıktı, bir dalın üstünde kıvrıldı. Başı aşağıya sarkıyor, gözleri hâlâ Lila'yı tepeden tırnağa süzüyordu.

Ağacın arkasından ürpertici bir gürleme duyuldu ve gölgelerin içinden beyaz bir kaplan çıktı; yeşil gözleri parlıyordu. Sonra sahnede görkemli kuyruğunu sallayan bir tavus kuşu belirdi; art arda tekrarlanan bir soru gibi bir ses çıkarıyordu: *Heeeh? Heeeh? Heeeh?* Etrafında uçuşan güveler göründü. Lila'nın ailesinin re-

simli bir İncil'i vardı ve bu fır fır dönen böcekler ona, İsa'nın başından hiç eksik olmayan –bebekliğinde bile– tacı hatırlattı.

Kırmızı yılan daldan aşağıya kayarak inmeye başladı, son üç metrede kendini yere bıraktı ve tavus kuşuyla kaplanın arasına düştü. Üçü birden Lila'ya doğru ilerlemeye başladı.

Lila büyük bir rahatlama hissetti: Evet. Evet. Bu bir rüyaydı – kesinlikle rüyaydı. Mutlaka öyle olmalıydı. Sadece bu an değil, sadece Aurora değil, başka her şey, ilkbaharda Coughlin Lisesi spor salonundaki Müfredat Komitesi toplantısından bu yana olan her şey.

Lila gözlerini kapadı.

3

Müfredat Komitesi'ne katılması Clint'in fikriydi (ki bu da kaderin cilvesiydi, çünkü kendi ipini çekmiş oluyordu). 2007 yılıydı. *Tri-Counties Herald* gazetesinde bir Coughlin ortaokul öğrencisinin babası hakkında bir makale çıkmıştı. Adam okul kütüphanesindeki *Are You There God? It's Me, Margaret** adlı kitabın yasaklanması için mücadele ediyordu. Yazıda adamın, "Bu lanet olası bir ateist işi!" deyişi geçiyordu. Lila hayretler içindeydi. Kitabın yazarı Judy Blume'a hayrandı; bu romanı on üç yaşındayken okumuş ve romandaki ergen kızla kendi arasında bağ kurmuştu. Romanda bir ergeni bekleyen yetişkinlik dönemi, tıpkı içinden geçmek zorunda olduğu dehşet verici yeni bir şehre benzetiliyordu.

"Bu kitaba bayılmıştım," dedi Lila gazeteyi Clint'e uzatarak.

Böylece onu mutfak tezgâhında oturmuş, cam kapıdan bahçeye bakarak daldığı günlük hayal dünyasından uyandırmış oluyordu. Clint yazıya şöyle bir baktıktan sonra, "Üzgünüm hayatım," dedi, "ama bu kitabın yakılması gerek. General İsa'nın emri." Gazeteyi tekrar Lila'ya uzattı.

---

* "Orada mısın Tanrım? Buradayım, Margaret." –çn

"Bu şaka değil, Clint. Adamın bu kitabı sansürlemek istemesinin nedeni bütün kızların onu okumaya ihtiyaç duyması."

"Haklısın. Şaka olmadığını da biliyorum. O halde bunun için bir şeyler yapsana."

Lila kocasını bunun için sevmişti, onu böyle bir mücadeleye sevk ettiği için. "Pekâlâ. Yapacağım."

Gazete yazısında bir grup kaygılı velinin Müfredat Komitesi adında bir grup kurduğu bildiriliyordu. Lila da bu gruba katıldı ve davasını desteklemek için iyi bir polisin yapması gereken şeyi yaptı: Yardımları için kasabadaki insanlara başvurdu, herkese gidip kitabı desteklemelerini rica etti. Yıllar boyunca gürültü şikâyetlerini halletmesi, aşırı hız yapanları sadece uyarmakla yetinmesi ve vicdanlı ve mantıklı bir Emniyet görevlisi oluşu onun çok sevilmesini sağlamıştı.

"Kim bu lanet olası kadınlar?" diye çıkıştı bu olayı başlatan adam Müfredat Komitesi'nin bir sonraki toplantısında. Komite üyelerinin hepsi kadındı ve adam tek başına kalmıştı. *Margaret* kurtuldu. Judy Blume bir teşekkür mektubu gönderdi.

Lila bu komitede kalmaya devam etti, fakat bir daha hiç *Margaret* çapında bir tartışma konusu olmadı. Üyeler bölgedeki lise ve ortaokul müfredatlarına ve kütüphanelere eklenecek yeni kitapları okudular, İngilizce öğretmenlerinin ve kütüphanecilerin konferanslarını dinlediler. Siyasi bir topluluktan ziyade bir kitap kulübü gibiydi. Lila bu toplantıları çok seviyordu. Ayrıca çoğu kitap kulübünde olduğu gibi, ara sıra bir erkek bulunsa da, toplantılarda genellikle hep kadınlar olurdu.

Bir pazartesi akşamı, yaptıkları toplantıdan sonra Lila lise otoparkına doğru yürürken, Dorothy Harper adındaki yaşlıca bir kadına rastladı. Bu kadın İlk Perşembe Kitap Kulübü üyesiydi ve Lila'nın *Margaret*'ı savunması için başvurduğu ilk insanlardan biriydi.

"Yeğenin Sheila'yla çok gurur duyuyor olmalısın," dedi Dorothy bastonuna dayanarak; omzunda iri bir bebeğin sığacağı büyüklükte bir çantası vardı. "Herkes onun basketbol bursuyla çok

iyi bir okula gidebileceğini söylüyor. Ne harika olur, değil mi?" Bir an durduktan sonra devam etti. "Ama tabii daha çok erken, ne de olsa henüz lise ikinci sınıf öğrencisi. Ama on beş yaşında gazete başlıklarına geçen çok az kız vardır."

Lila'nın dilinin ucuna Dorothy'ye yanıldığını söylemek geldi. Clint'in bir erkek kardeşi, Lila'nın da bir yeğeni yoktu. Ayrıca Dorothy Harper'ın yaşındaki insanlar çoğu zaman isimleri karıştırırlardı. Lila kadına iyi günler dileyip evine gitti.

Lila bir polisti ve maaşı karşılığında meraklı olmak zorundaydı. Ertesi sabah karakoldaki odasında otururken aklına Dorothy'nin söyledikleri geldi ve Firefox'ta Shelila'nın adını tuşladı. Sonuçların en başında bir spor haberi vardı. Başlığı COUGHLIN FENOMENİ TIGERS TAKIMINI FİNALLERE TAŞIYOR idi. On beş yaşındaki Sheila Norcross için fenomen deniyordu. Demek ki, Dorothy Harper isim konusunda yanılmamıştı. Kim bilir, belki bu civarda başka Norcross'lar da vardı. Makalenin sonunda Sheila'nın gururlu annesinden de söz ediliyordu. Kadının soyadı farklıydı. Shannon Parks.

Bu isim Lila'nın belleğinde bir şey çıtırdattı. Birkaç yıl önce, Jared atletizme başladığında Clint iki laf arasında bu isimden bahsetmişti; Jared'la aynı yaştayken Shannon Parks adındaki bir arkadaşı onu atletizm yapmaya ikna etmişti. Lila o zaman Shannon Parks'ın tuhaf isimli bir erkek olduğunu varsaymıştı. Bunu hatırlıyordu, çünkü kocası çocukluğu veya ergenlik dönemi hakkında pek konuşmazdı ve ender olarak konuştuğunda da söyledikleri Lila'nın aklına kazınırdı.

Clint koruyucu bir aile yanında büyümüştü. Lila'nın bildiği fazla ayrıntı yoktu; ama kimi kandırıyordu ki? Bildiği hiçbir ayrıntı yoktu. Bildiği tek şey, çocukluğunun çok zorlu oluşuydu. Bu konu açıldığında Clint'in öfkesi kabarırdı. Lila bir çocuğun kendi ailesinden alınıp bir koruyucu aileye verildiği bir vakayı anlatacak olursa Clint hiç konuşmazdı. Bu konunun onu hiç rahatsız etmediğini öne sürerdi. Lila evliliği içinde polislik yapmaması gerektiğini bildiği için üstelemezdi.

Bu aslında pek kolay olmazdı ve bazı zamanlar içinden üstelemek geliyordu. Emniyet görevlisi olarak başvuracağı kaynaklardan her türlü mahkeme kaydına ulaşabilirdi. Ama direndi. Eğer bir insanı seviyorsan, onun mahremiyetine girmemeliydin. Hatırlamak istemediği şeyleri kazımamalıydın. Ayrıca, ileride bir gün Clint'in her şeyi anlatacağına inanıyordu.

Ama.

Sheila Norcross.

Kocasının hatırlamak istemediği ve Lila'nın bir gün ona anlatacağını varsaydığı anısında bir kadın vardı –erkek değil, bir kadın– ve adı Shannon'dı. Fotoğraftaki on beş yaşındaki kızın dudağının sağ köşesinin kıvrılarak gülümsemesi ise Lila'nın çok iyi tanıdığı sadece bir kişiye değil iki kişiye benziyordu – kocasına ve oğluna.

4

Geriye bir-iki bölümlük basit bir soruşturma kalıyordu.

Birinci bölümde Lila sadece kariyerinde değil hayatında ilk kez bir yasayı çiğnedi. Coughlin Lisesi müdürünü aradı ve hiç yetkisi olmadığı halde Sheila Norcross'un kayıtlarının bir kopyasını istedi. Lise müdürü *Margaret* olayı nedeniyle Lila'ya minnettardı. Lila ona bu işin Sheila Norcross'la alakalı olmadığını, bir hırsızlık vakasıyla ilgili olduğunu açıkladı. Lila'ya gözü kapalı güvenen müdür yasayı çiğnediğini bildiği halde, hiç duraksamadan kızın kayıtlarını ona faksladı.

Kayıtlara göre Sheila Norcross akıllıydı; İngilizce, matematik ve fen derslerinde çok başarılıydı. Not ortalaması 4 üzerinden 3,8'di. Öğretmenleri onu biraz kibirli, fakat sevimli ve doğuştan lider olarak tanımlıyorlardı. Kayıtta annesi Shannon Parks tek velisi olarak gösterilmişti. Babasının da Clinton Norcross olduğu belirtiliyordu. Kız 2002 yılında doğmuştu ve bu da onu Jared'dan bir yaş küçük yapıyordu.

Çarşamba gecesi AAU maçına kadar Lila bundan emin değildi. Ama tabii bu tereddüdü saçmaydı çünkü gerçek okul kayıtlarında belliydi; kızın yüzündeki Norcross burnu da şüpheye yer bırakmıyordu. Lila not ortalaması 3,8 olan, takımda gard olarak oynayan, biraz kibirli fakat sevimli olan bu kızı görmesi gerektiğine karar verdi.

Bu işi gizli yapacak, Clint'i evli olduğu kadının hâlâ kendisi olduğuna ikna edecekti.

"Dalgın görünüyorsun," dedi Clint ona salı gecesi.

"Kusura bakma. Herhalde işyerinde birisiyle ilişkim olduğu içindir." Bu da Clint'in evlendiği kadın hâlâ aynı Lila olsaydı, onun söyleyeceği bir şeydi. "Aklımdan çıkaramıyorum."

"Anlıyorum," dedi Clint. "Linny, değil mi?" Sonra Lila'yı kendine doğru çekip öptü. Lila da karşılık verdi.

5

Sonra soruşturmanın ikinci aşaması: gözlem.

Lila spor salonunun üst tribünlerinde bir yer bulup oturdu ve AAU takımının ısınma çalışmalarını seyretti. Sheila Norcross 34 numaralı formasıyla hemen göze çarpıyordu; ısınma hareketleri yapıyor, devamlı gülüyordu. Lila bir dedektif gözüyle kızı incelemeye başladı. Belki tam olarak Clint'in çenesi yoktu ve hareketleri biraz farklı gibiydi, ama ne olacaktı ki? Çocukların sadece babası mı vardı?

Ev sahibi takımın yedek kulübesinin yakınında, ikinci sırada birkaç yetişkin ayağa kalmış, el çırparak maç öncesi müziğine eşlik ediyordu. Bunlar oyuncuların ebeveynleriydi. O örgü süveterli kadın Shannon mıydı? Yoksa başında kep olan, saçları sarıya boyalı kadın mı kızın annesiydi? Yoksa başka bir kadın mı? Lila bunu kestiremedi. Nasıl anlayacaktı ki? Bu partiye davetsiz gelmiş bir yabancıydı. İnsanlar evliliklerinin nasıl dağıldığını anlatırken, "Sanki gerçek değildi," derlerdi. Fakat Lila bu maçın

gerçek olduğunu –kalabalığın gürültüsünü, spor salonuna özgü kokuları– düşünüyordu. Hayır, gerçek değilmiş gibi gelen, kendisiydi.

Düdük çaldı. Maç başlıyordu.

Sheila Norcross alanın ortasına geldi ve öyle bir şey yaptı ki, Lila'nın aklındaki bütün kuşkuları inkâra yer bırakmayacak biçimde siliverdi. Çok basit ve ikna ediciydi ve herhangi bir fiziksel benzerlikten veya okul kayıtlarından çok daha inandırıcıydı. Lila tribündeki yerinden buna tanık oldu ve o anda Clint'le evliliğinin bittiğini anladı.

6

Lila yaklaşan hayvanlara gözlerini kapar kapamaz gerçek uykunun başlamak üzere olduğunu anladı. Uyuşukluk, mahmurluk falan değildi; gerçek uyku, sürücüsü olmayan on sekiz tekerlekli bir kamyon gibi hızla üstüne gelmekteydi. Panik içinde yüzüne sert bir tokat atınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Yılan yoktu, beyaz kaplan veya tavus kuşu da yoktu. Devasa bir ağaç da yoktu. Açık alanın ortasında onu gördüğü yerde sadece yirmi beş metre yüksekliğinde yaşlı bir meşe ağacı vardı; bu da heybetli görünüyordu ama normal bir ağaçtı. Alt dallarından birine bir sincap tünemiş, Lila'ya bakıyordu.

"Halüsinasyon gördüm," dedi. "Bu hiç iyi değil."

Omuz mikrofonunun düğmesine bastı. "Linny? Orada mısın? Cevap ver."

"Buradayım, şerif." Ses cılız ve kesik kesik geliyordu ama cızırtı yoktu. "Senin ... ne yapabilirim?"

Yüksek gerilim hattının vızıltısı yine ayırt edilir olmuştu. Lila o sesin bir ara kaybolduğunun farkında değildi. Gerçekten kaybolmuş muydu? Öf, kafası çok fena karışmıştı!

"Her neyse, Lins, açık alana çıkınca seni tekrar ararım."

"Sen ... misin, Lila?"

"İyiyim. Birazdan ararım."

Lila omzunun üzerinden bir kez daha arkasına baktı. Sadece bir meşe ağacı vardı. Büyüktü ama sadece bir meşeydi işte. Tam dönecekken, ağaçtan yukarıya başka bir parlak yeşil kuş havalandı, alçalan güneşe doğru, diğer kuşların da gitmiş olduğu batı yönüne doğru uçtu.

Lila gözlerini sımsıkı kapadı, sonra kendini zorlayarak tekrar açtı. Kuş falan yoktu. Tabii ki yoktu. Her şeyi hayalinde görmüştü.

Ama o izler? O izlerin peşinden buraya geldim.

Lila o izleri, o ağacı, o tuhaf kadını veya herhangi bir şeyi kafasına takmamaya karar verdi. Şu anda yapması gereken tek şey uyuyakalmadan şehre dönmekti. Dooling'in eczanelerinden birini ziyaret etme zamanı gelmiş olabilirdi. Başka hiçbir şey işe yaramazsa da, delil dolabı vardı. Ne var ki...

Aklına bir fikir gelmiş, ama bu yorgunluğunda o fikir eriyip gitmişti. Ya da hemen hemen gitmişti. Tam olarak aklından çıkmadan yine hatırladı. Aklına Kral Canute gelmişti. Üstüne gelen dalgalara geri çekilme emri veren, 12. yüzyılın efsanevi kralı.

Ne var ki, bazı şeyler asla yapılamıyordu.

7

Lila'nın oğlu da uyanıktı. Yolun karşı tarafında, çamurlu bir hendek içinde yatmaktaydı. Islanmıştı, canı yanıyordu ve sırtına batan bir şey vardı. Bira kutusu gibi bir şeydi bu. Bütün bunlar yeterince kötüyken, bir de yanında birisi vardı.

"Norcross."

Bu Eric'ti.

Eric sıçtığımın Blass.

Jared gözlerini açmadı. Onun baygın –hatta ölü– olduğunu düşünürlerse, ödlek tavuklar gibi oradan tüyerlerdi.

Belki.

"Norcross!" Bu defa adının seslenmesini böğrünü dürten bir bot izledi.

"Eric, buradan gidelim." Bu da Kent Daley'ydi; sesinden panik eşiğinde olduğu anlaşılıyordu. "Bence bayılmış."

"Ya da komada." Curt'ün sesinden, bu ihtimalin çok da kötü bir şey olmadığını düşündüğü belliydi.

"Komada falan değil. Numara yapıyor." Ama Eric'in de gergin olduğu belliydi. Eğildi. Jared'ın gözleri kapalıydı, ama Eric'in Axe marka losyonunun kokusu iyice artıyordu. Yahu bu herif bu losyonla mı yıkanıyordu ne? *"Norcross!"*

Jared hiç kıpırdamadı. Tanrım, dedi içinden, keşke şimdi bir polis otosu buraya gelseydi; daha sonra açıklamak zorunda olacağı şeyler sıkıntı yaratsa da, annesinin devriye otosuna bile razıydı. Ama süvariler sadece filmlerde imdada yetişirlerdi.

"Jared, gözlerini açmazsan taşaklarına tekme atacağım, hem de çok sıkı bir tekme."

Jared gözlerini açtı.

"Pekâlâ," dedi Eric. "Tamam, hiçbir şey olmadı."

Çok şey olduğunu düşünen Jared –otomobilin çarpması ve bu herifler– sesini çıkarmadı. O koşullarda en akıllıca şeydi.

"Biz o yaşlı kadına bir zarar vermedik, senin durumun da çok kötü görünmüyor. Hiç değilse kırık çıkığın yok. O halde ödeştik diyebiliriz. Yani bana telefonunu verdikten sonra."

Jared başını iki yana salladı.

"Ne dangalak bir herifsin be!" Eric halının üstüne işemiş bir köpek yavrusuyla konuşur gibiydi. "Curt! Kent! Onu tutun."

"Şey... Eric, bilmem ki," dedi Kent.

"Ben biliyorum. Tutun onu!"

Curt, "Ya iç kanaması falan varsa?" dedi.

"Yok. Otomobil onu sadece sıyırdı. Hadi, şimdi tutun onu."

Jared debelendi ama bir omzuna Kent, diğerine Curt bastırıp onu yere mıhladılar. Jared'ın her yanı sızlıyordu ama en kötü acı dizindeydi. Bu heriflerle boğuşmanın bir yararı yoktu. Kendini

tuhaf bir şekilde kayıtsız hissediyordu. Herhalde şoka girmek üzereydi.

"Telefon." Eric parmaklarını şaklattı. "Ver hadi." Mary bu herifle konsere gidecekti ha? Bu hıyarla...

"Ormanda kaybettim."

Jared başını kaldırıp ona baktı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ağlarsa çok kötü olurdu.

Eric iç geçirip dizlerinin üstüne çöktü ve Jared'ın ceplerini yokladı. Ön cebinde iPhone'u bulup çıkardı. "İllaki bu kadar çıkıntı olman mı gerekiyor, Norcross?" Neden keyfimi kaçırıyorsun, diye hesap soran bir ses tonu vardı.

"Burada bir tane çıkıntı var ama o ben değilim," dedi Jared. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Kadının kulağına işeyecektin!"

"Hayır, işemeyecekti," dedi Curt. "Bunu düşünmen bile iğrenç, Norcross. Sadece şakaydı."

Kent sanki onun omzuna çökmemiş de, karşılıklı mantıklı bir konuşma yapıyorlarmış gibi, "Tabii ya," dedi. "Kendi aramızda geyik yapıyorduk, dalga geçiyorduk. Tıpkı soyunma odasında olduğu gibi. Saçmalama, Jared."

"Bu işin üstüne gitmeyeceğim," dedi Eric. Bunu söylerken Jared'ın telefonunu tıklatıyordu. "Mary yüzünden. Senin arkadaşın olduğunu biliyorum, benimse arkadaşımdan ötesi olacak. Yani hesap kapandı. Herkes kendi yoluna gidecek." Tıklatmayı bitirdi. "İşte: Video filmini sildim. Hiçbir şey kalmadı."

Hendeğin içinden yükselen gri bir kaya vardı; Jared bunu alay eder gibi çıkarılan bir dile benzetti. Eric, Jared'ın telefonunu birkaç kere bu kayaya çarparak parçaladı; siyah plastik parçalar havada uçuştu. Kalan ne varsa Jared'ın göğsüne attı. Parçalar göğsünden kayıp çamurlu hendek suyuna düştü.

"Video silindikten sonra bunu yapmak zorunda değildim ama Mary bir yana, anlamanı istediğim bir şey var: Sinsi bir kancık olmanın bedeli olur." Eric ayağa kalktı. "Anladın mı?"

Jared bir şey söylemedi ama Eric ondan cevap almış gibi başını salladı.

"Pekâlâ. Onu bırakabilirsiniz."

Kent ve Curt ayağa kalkıp geri çekildiler. Jared sanki ayağa fırlayıp Rocky Balboa gibi yumruk sallayacakmış gibi temkinli görünüyorlardı.

"Bizim açımızdan bu iş kapandı," dedi Eric. "O küflü yaşlı karıya bir şey yapacak değiliz, tamam mı? Senin için de kapansa iyi edersin. Hadi çocuklar, gidelim."

Onu hendeğin içinde bıraktılar. Jared onlar uzaklaşana kadar kendini tuttu. Sonra da kolunu gözlerinin üstüne koyup ağladı. Bu fasıl bitince doğrulup telefonundan kalan parçaları cebine tıkıştırdı. (Bunu yaparken birkaç parça yere düştü.)

Ben eziğin tekiyim, diye düşündü. Üçe karşı tek başımaydım, ama yine de... eziğin tekiyim.

Topallayarak evine doğru yürümeye başladı, çünkü yaralı ve yenik haldeyken insanın gideceği tek yer evi olurdu.

ONUNCU BÖLÜM

1

St. Theresa Hastanesi 1997 yılına kadar bir hastaneden çok derme çatma bir eve benzerdi. Sonra, altındaki kömür yataklarına erişmek için Speck ve Lookout Dağları yıkılınca halk büyük bir tepki göstermiş, Rauberson Kömür Şirketi de hastaneyi bir hayli genişletecek miktarda para bağışı yapmıştı. Liberal bir Demokrat olan –Cumhuriyetçi seçmenler için komünistle eşanlamlıdır– yerel gazetenin sahibi, bunu "sus payı" olarak nitelendirmişti. Bu bölgede yaşayanların büyük bir çoğunluğu bu durumdan memnundu. Bigbee berber dükkânındaki müşterilerin hastanede bir helikopter alanı oluşunu hayranlıkla konu ettikleri biliniyordu.

Çoğu hafta sonu öğleden sonraları iki otopark –birisi acil servisin önünde, diğeri hastane girişinde– yarı yarıya boş olurdu. Bu öğleden sonra Frank Geary hastaneye geldiğinde iki otopark da tıka basa dolu olduğu gibi, ana giriş önündeki dönüş yeri de tıkanmıştı. Frank bir Jeep Cherokee'nin arkadan yanaşırken bagaj kapağını hurdahaş ettiği bir Prius gördü. Kırılmış stop lambası parçaları asfaltın üstünde kan damlaları gibi parlıyordu.

Frank hiç duraksamadı. Elaine'in Subaru Outback'indeydiler; kaldırımın üstünden geçip doğruca bahçeye daldı. St.

Theresa'nın heykeli ve iki bayrak direği dışında burası boştu (hiç değilse şimdilik).

Başka koşullar altında olsaydı, Elaine yaygarayı basardı: *Ne halt ediyorsun? Delirdin mi sen? Bu arabanın taksitleri daha bitmedi!* Ama bugün hiçbir şey söylemedi. Kolları arasındaki Nana'yı bebek gibi sallıyordu. Kızının yüzünü kaplayan o yapışkan madde, yaşlı madencilerin sakalları gibi, tişörtüne (en sevdiği, morali bozuk olduğu günlerde giydiği ve asırlar önce Frank'ın çekiştirdiği tişört) bulaşmıştı. Mide bulandırıcıydı. Frank o maddeyi kızının yüzünden söküp atmak için dünyaları verirdi, ama Kinswoman Birghtleaf'i hatırlayıp kendini tutuyordu. Evden çıkarlarken Elaine buna elini sürmeye kalkınca Frank, "Yapma!" diye bağırmış, karısı da elini çekmişti. Nana soluk alıyor mu, diye iki kez sormuştu. Elaine onun nefes aldığını, o beyaz maddenin her solukta körük gibi inip kalktığını söyledi, ama Frank için bu yeterli değildi. İş sağlama almak için uzanıp sağ elini Nana'nın göğsüne dayamak zorundaydı.

Subaru'yu çim fıskiyesinin yanında durdurduktan sonra hemen yolcu kapısına gitti. Nana'yı kucakladı, Elaine önde, acil servise koştular. Kızının pantolon fermuarı açılmış, pembe iç çamaşırı görünüyordu. Frank'ın içi titredi. Normal koşullar altındayken böyle şeylerde çok titiz olan Elaine buna hiç aldırmadı bile.

Elaine aniden duruverince, Frank az kalsın ona çarpıyordu. Acil servis kapılarının önünde muazzam bir kalabalık vardı. Elaine hüsran ve öfkeyle at kişnemesine benzer bir ses çıkardı. "İçeriye hiç giremeyeceğiz!"

Acil servis lobisinin çoktan kapasitesini doldurduğunu Frank da görebiliyordu.

"Ana lobiye gidelim, El. Daha büyüktür. Oraya girebiliriz."

Elaine hemen o yöne döndü, artık soluk soluğa kalmış olan Frank da peşinden yürüdü. Frank'ın kondisyonu iyiydi ama Nana son sağlık muayenesinde kaydedilen kırk kilonun üstündeymiş gibiydi. Ana lobiye de giremediler. Kapıların önünde kalabalık

görmeyince Frank ümitlenmişti, ama lobinin içi tıklım tıklımdı. Sadece fuayeye kadar girebildiler.

"Bırakın geçelim!" diye bağırdı Elaine pembe ev elbisesi içindeki kapı gibi bir kadına omuz atarak. "Kızımız! Kızımızda *ur* var!"

Pembe elbiseli kadın iri omzuyla şöyle bir itince Elaine geriye savruldu. "Bir tek sen değilsin," dedi. Frank kadının önündeki bebek arabasına bir göz attı. İçindeki çocuğun yüzünü göremiyordu ama gerek de yoktu. Cansız bir halde sarkan kolları ve pusetin dışına çıkmış tek ayağını görmesi yeterliydi.

İleride, milyonlarca kişinin ötesinde bir yerde bir adam bağırıyordu: "Eğer internet haberlerine inanıp bir panzehir veya aşı var diye geldiyseniz evinize dönün. Bu haber doğru değil! Şu anda bir panzehir veya aşı yok! Tekrar ediyorum, ŞU ANDA BİR PANZEHİR VEYA AŞI YOK!"

Bu duyuru keder ve korku dolu seslerle karşılandı, ama kimse oradan ayrılmadı. Frank'ın arkasındaki kalabalık hızla büyüyordu.

Elaine'in yüzü ter içindeydi, bir an gözleri heyecanla sonuna kadar açıldı, Frank'a döndü. "Kadın Merkezi! Nana'yı oraya götürebiliriz!"

Kafasını öne eğip kollarını öne uzattı ve kalabalığı yararak kendine yol açtı. Frank, kucağında Nana'yla onu takip etti. Kızın bir ayağı, yüzü görülmeyen sarışın bir genç kızı taşıyan adama hafifçe çarptı.

"Dikkat etsene ahbap," dedi adam. "Hepimiz aynı durumdayız."

"Sen dikkat et!" diye hırladı Frank ve ite kaka kendini açık havaya attı. Aklı, devreleri bozulmuş bir bilgisayar gibi flaşlar çıkarıyordu.

çocuğum çocuğum çocuğum

Çünkü o anda Nana dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu koca dünyada başka hiçbir şey. Kızını iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Hayatını onu iyileştirmeye adayacaktı. Eğer bu delilikse, aklı başında olmak istemiyordu.

Elaine bahçeyi geçiyordu. O sırada sırtını bayrak direğine dayayarak oturmuş bir kadın vardı; bebeğini göğsüne bastırmış, acıklı sesler çıkarıyordu. Bu ses Frank'a hiç yabancı gelmedi; ayağı bir kapana kıstırılmış köpeğin inlemesiydi. Yanından geçerken kadın bebeğini ona doğru uzattı; bebeğin başı beyaz liflerle kaplıydı. "Bize yardım edin!" diye bağırdı kadın. "Lütfen bayım, bize yardım edin!"

Frank karşılık vermedi. Gözleri Elaine'in sırtına kilitlenmişti. Elaine hastane girişinin uzak köşesindeki binalardan biri olan KADIN MERKEZİ'ne doğru gidiyordu. Binanın önündeki tabelada beyaz-mavi harflerle şu yazılıydı: KADIN DOĞUM VE JİNEKOLOJİ; DOKTORLAR: ERIN EISENBERG, JOLIE SURATT, GEORGIA PEEKINS. Kapıların önünde yüzleri kozayla örtülü yakınları olan birkaç kişi vardı, ama sayıları fazla değildi. Buraya gelmeleri iyi fikirdi. Elaine kocasına sataşmaktan vakit bulduğu zamanlarda böyle iyi fikirler çıkarabiliyordu. Ama bu insanlar neden oturuyorlardı? Tuhaftı.

"Çabuk ol!" dedi Elaine. "Çabuk ol, Frank!"

"Elimden geldiğince hızlı yürüyorum." Frank iyice soluk soluğa kalmıştı.

Elaine onun arkasına doğru baktı. "Bazıları bizi gördü. Onlardan önce gitmemiz lazım!"

Frank omzunun üzerinden arkaya baktı. Bir grup bahçeye dalmış, onların otomobilinin yanından geçmişti. Sadece bebekleri ve küçük çocukları olanlar öndeydiler.

Zor bela nefes alarak Elaine'in arkasından yürüdü. Nana'nın yüzündeki beyaz örtü rüzgârla dalgalanıyordu.

"Bir yararı olmayacak," dedi sırtını binaya dayamış olan bir kadın. Küçük kızını tutabilmek için bacaklarını iki yana açmıştı. Kız Nana yaşlarındaydı.

"Ne?" dedi Elaine. "Neden söz ediyorsunuz?"

Frank kapıya asılı duyuruyu okudu: AURORA KRİZİ NEDENİYLE KAPALIYIZ.

Elaine kapı tokmağını yoklarken, Frank içinden küfrediyordu. Aptal, bencil kadın doktorlar, diye düşündü. Asıl Aurora krizi nedeniyle açık olmalıydınız.

"Herhalde onların da kendi çocukları vardır," dedi küçük kızını tutan kadın. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. "Sanırım onları suçlayamayız."

Ben suçluyorum, diye düşündü Frank. Hem de nasıl suçluyorum!

Elaine ona döndü. "Şimdi ne yapacağız? Nereye gidebiliriz?"

Frank ona cevap veremeden acil servisten gelen kalabalık oraya ulaşmıştı. Çocuğunu omzuna almış yaşlı bir adam –herhalde torunuydu– kapıyı yoklamak için Elaine'i kabaca itti.

Bundan sonra olan şey akıl durdurucuydu. Yaşlı adam kemerine takılı bir tabanca çıkarıp kapıya nişan aldı ve tetiği çekti. Çıkan ses açık havada bile kulakları sağır ediciydi. Cam içeriye doğru patladı.

"Şimdi kim kapalıymış görelim!" dedi yaşlı adam çatlak bir sesle. Patlayan cam parçalarından biri yanağına yapışmıştı. "Şimdi kim kapalıymış, ha, bok soyları!"

Bir kez daha ateş etmek için tabancasını doğrultunca oradakiler geri çekildiler. Kucağında uyuyan bir kızı tutan bir adam, bacaklarını uzatmış olan kadına takıldı. Düşerken ellerini öne uzatınca kızını elinden bıraktı. Uyuyan kız tok bir sesle asfaltın üstüne düştü. Adam onun yanına düşerken bir eli oturmakta olan kadının kızının yüzündeki kozayı yırttı. Bir anda o çocuğun gözleri açıldı ve dimdik oturma pozisyonuna geçti. Yüzü nefret ve öfke taşan bir maske gibiydi. Adamın elini ağzına alıp parmaklarını çiğnerken, yılan gibi annesinin kollarından sıyrıldı ve başparmağını adamın sağ yanağına dayayıp parmaklarını sol gözüne soktu.

Yaşlı adam dönüp tabancasını doğrulttu –uzun namlulu antika bir revolverdi– ve deli gibi hırlayan kıza nişan aldı.

"Hayır!" diye bağırdı kadın kızına siper olmaya çalışarak. *"Hayır, bebeğimi öldürme!"*

Frank kendi kızını korumak için döndü ve yaşlı adamın apış arasına bir tekme attı. Yaşlı adam inleyerek geri çekildi, Frank da tabancayı bir tekmede öteye fırlattı. Acil servisten oraya gelen insanlar dört bir yana kaçıştılar. Frank'ın tekmesiyle geri savrulan yaşlı adam sendeleyerek Kadın Merkezi fuayesine gerilerken dengesini kaybedip cam parçalarının üstüne düştü. Elleri ve yüzü kan içinde kalmıştı. Adamın kızı yerde yüzüstü yatıyordu.

Elaine, Frank'ın omzunu tuttu. "Hadi! Burası tımarhaneye dönmüş! Gitmemiz lazım!"

Frank ona aldırmadı. Küçük kız kazayla onu bu anormal uykusundan uyandıran adamın yüzünü pençelemeye devam ediyordu. Sağ gözünün altındaki etli kısmı yırtıp açmıştı, adamın gözbebeği dışarıya sarkmış, korneası kanla dolmuştu. Nana kucağındayken Frank bu adama yardım edemezdi, zaten yardıma ihtiyacı da yoktu. Tek eliyle tuttuğu gibi öteye fırlattı kızı.

"Hayır! Yapmayın!" diye haykırdı kadın, kızının yanına koşarak.

Adam Frank'a baktı ve sakin bir sesle, "Galiba o çocuk bir gözümü kör etti," dedi.

Tam bir kâbus, diye geçirdi içinden Frank. Mutlaka kâbus olmalıydı.

Elaine onu çekiştiriyordu. "Gitmemiz lazım! Frank, gitmemiz *lazım!"*

Frank onun peşinden Subaru'ya doğru yürüdü. Kadın Merkezi'nin duvarına dayanan kadının yanından geçerken o küçük kızın yüzündeki kozanın büyük bir hızla tekrar örülmekte olduğunu gördü. Kızın gözleri kapalıydı ve yüzündeki o öfke ifadesi kaybolmuş, yerini huzurlu bir görünüm almıştı. Sonra o beyaz maddeye gömülü bir halde öldü. Kızın annesi onu kucağına alıp salladı ve kanlı parmaklarını öpmeye başladı.

Elaine otomobile varmıştı, Frank'a çabuk olması için bağırıyordu. Frank sarsak bir şekilde koşmaya başladı.

2

Jared mutfak tezgâhındaki taburelerden birine çöktü ve annesinin bozuk para kâsesinin yanına bıraktığı şişeden iki aspirin alıp susuz yuttu. Tezgâhın üstünde Anton Dubcek'in arka bahçedeki karaağaçlarla ilgili bıraktığı bir not vardı; ayrıca tavsiye ettiği bir ağaç hastalıkları uzmanının adını da yazmıştı. Jared bu kâğıt parçasına uzun uzun baktı. Bir insan bir ağacı nasıl tedavi edebilirdi ki? Ve tipik bir geri zekâlı gibi görünen Anton Dubcek'in düzgün bir elyazısıyla hatasız cümle kurabileceğini kim tahmin edebilirdi? Bu adam havuz işçisi değil miydi? Ağaçlar hakkında da mı bilgisi vardı? Acaba Norcross bahçesinin durumu bir daha hiç kimsenin umurunda olacak mıydı? Dünyadaki bütün kadınlar uyuyorken Anton hâlâ havuz temizlemeye devam edecek miydi? E, neden olmasın? Erkekler de yüzmeyi severdi.

Jared kirli yumruklarıyla gözlerini ovuşturup derin nefesler aldı. Kendini toparlaması, duş yapması ve üstünü değiştirmesi lazımdı. Ailesiyle konuşması lazımdı. Mary'yle konuşması lazımdı.

Ev telefonu çaldı; ses Jared'a tuhaf geldi. Telefon, seçim yılları dışında çok ender çalardı.

Jared telefona uzandı ve tabii ahizeye çarpıp devirerek tezgâhın diğer tarafından yere düşmesine neden oldu. Ahize kırılarak ikiye ayrıldı, pilleri yere saçıldı.

Jared sendeleyerek oturma odasına gitti ve koltuğun yanındaki diğer telefonu açtı. "Alo?"

"Jared?"

"Ta kendisi." Jared kendini koltuğun üstüne bırakıp rahat bir nefes aldı. "Nasıl gidiyor baba?" Bu sözler ağzından çıktığı anda ne kadar budalaca bir soru olduğunu fark etti.

"İyi misin? Cep telefonundan arayıp duruyordum. Neden açmadın?"

Babasının sesi gergindi ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Muhtemelen hapishanede işler pek iyi gitmiyordu. Ne de olsa orası bir *kadınlar* hapishanesiydi. Jared kendi sorunuyla babasını

endişelendirmek istemiyordu. Böyle düşünmesinin nedeni de çok belliydi: Hiç benzeri olmayan bir krizin ortasındayken babasının sorunlarına bir tane daha eklememeliydi. Ama asıl nedeni, fena halde utanıyor olmasıydı. Eric Blass'tan sopa yemiş, telefonu parçalanmış ve topallayarak evine gelmeden önce o hendeğin içinde zırlamıştı. Bu, babasıyla konuşmak isteyeceği bir şey değildi ve kimsenin ona bu konuda ne hissettiğini sormasını istemiyordu. Peki, nasıl hissediyordu? *Bok gibi* demek durumunu yeterince açıklardı.

"Okul merdiveninde düştüm." Genzini temizledi. "Önüme bakmıyordum. O arada telefonumu kırdım. Bu yüzden bana ulaşamadın. Üzgünüm. Sanırım hâlâ garanti kapsamında. O Verizon yerine kendim gidip–"

"Yaralı mısın?"

"Aslında dizim fena büküldü."

"Hepsi bu mu? Dizinden başka bir yaran yok mu? Bana doğruyu söyle."

Jared, acaba babam bir şey mi biliyor, diye merak etti. Ya birisi gördüyse? Bunu düşünürken bile midesine sancı girdi. Olanları bilseydi, babasının ne diyeceğini tahmin ediyordu; ona kendisinin yanlış bir şey yapmadığını, yanlış yapanların diğer oğlanlar olduğunu söyleyecekti. Ve evet, Jared'a, moralin iyi mi, diye soracaktı.

"Tabii ki hepsi bu. Neden yalan söyleyeyim?"

"Seni suçlamıyorum, Jere. Sadece emin olmak istedim. Nihayet seni telefonda bulup sesini duyabildiğim için çok rahatladım. Durum kötü. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, haberlerde duydum." Dahası, haberleri *görmüştü*. Yüzü o beyaz maskeyle kaplı yaşlı Essie'yi barakasında görmüştü.

"Mary'yle konuştun mu?"

"En son öğle yemeğinden önce konuşmuştum." Kıza, onu az sonra arayacağını söylemişti.

"Güzel." Babası, eve ne zaman döneceğini bilmediğini, Lila'nın nöbette olduğunu ve Jared'ın de evden çıkmamasını söyledi.

"Eğer bu kriz bir an önce çözülmezse, çok kötü şeyler olacak. Kapıları kilitle ve telefon yakınında bulunsun."

"Tamam baba, beni merak etme, ama senin daha uzun süre orada olman gerçekten gerekiyor mu?" Bunu uygun kelimelerle sormak kolay değildi. Çok basit bir hesaptı ama sevimsizdi. Ölen bir insana, zaten ölüyorsun demek gibi bir şeydi. "Yani hapishanedeki bütün mahkûmlar kadın. Sonuçta... sadece uyuyacaklar... Hepsi bu kadar, değil mi?"

Dilinin ucunda başka bir soru da vardı *–ya annem?–* ama Jared bunu ağlamadan sorabileceğini sanmıyordu.

"Üzgünüm Jared," dedi Clint birkaç saniye sonra. "Henüz buradan ayrılamam. İsterdim ama personel sayısı çok az. Ama söz veriyorum, eve mümkün olduğunca çabuk geleceğim." Ve belki de Jared'ın aklındaki soruyu sezmiş olacak ki, "Annen de en kısa zamanda eve döner," dedi. "Seni seviyorum oğlum. Evden çıkma. Bana ihtiyacın olursa hemen ara."

Jared boğazına kadar gelen endişe yumrusunu yuttu ve babasına veda edebildi.

Gözlerini kapatıp derin nefesler aldı. Artık ağlamak yoktu. Üstündeki kirli ve yırtık giysileri çıkarıp duş yapacaktı. Böylece kendini biraz daha iyi hissedebilirdi. Zor bela ayağa kalkıp topallayarak merdivenlere yürüdü. Dışarıdan ritmik bir çarpma sesi geliyor, bunu bir metal şıngırtısı izliyordu.

Ön kapının üstündeki camlı panelden sokağın karşısını görebiliyordu. O sokaktaki son evde Bayan Ransom adında yetmişli yaşlarında bir kadın yaşamaktaydı; Dooling'de bir imar kanunu olmadığı için bu kadın evinde unlu ürünler ve tatlılar yapıp satabiliyordu. Soluk yeşil renkli, düzgün bir evdi; pencerelerinde rengarenk çiçeklikler vardı. Bayan Ransom garaj yolunda plastik bir koltukta oturmuş, Coca Cola'sını yudumluyordu. On-on bir yaşlarında bir kız –mutlaka torunu olmalıydı, Jared onu orada daha önce de görmüştü– asfaltın üstünde bir basketbol topunu yere vuruyor, potasız bir basketbol çemberine atış yapıyordu.

Kahverengi atkuyruğu kepinden sarkmış halde topla dripling yaptı, sağa sola dönerek hayali savunma oyuncularını geçtikten sonra potaya bir şut çekti. Yere sağlam basmadığı için atışı isabetli olmadı. Top çemberden sekip yandaki evin bahçesine düştü. Bahçesi yabani otlarla kaplı olan bu ev boş olan yapılardan biriydi.

Kız, topunu almak için bahçeye girdi. Top yuvarlanarak boş evin verandasına kadar gitmişti. Ev ahşaptı. Kız bir an durup bu yapıya baktı. Jared onun aklından geçenleri tahmin etmeye çalıştı. İçinde bir aile yaşamadığı için herhalde ürkütücü bulmuştu. Belki de o boş evin içinde top sürmenin eğlenceli olabileceğini düşünmüştü.

Jared, annesiyle babasının bir an önce eve gelmelerini umuyordu.

3

Ree Dempster'ın hikâyesini ikinci kez dinledikten sonra –ikinci defası, yalan söyleyen mahkûmların kaçınamadığı tutarsızlıkları yakalamak içindi– Janice Coates genç kadının doğruyu söylediğine ikna oldu ve onu tekrar hücresine gönderdi. Janice önceki gece yediği Meksika yemeğini hâlâ doğru dürüst sindirememişti, ama aynı zamanda tuhaf bir memnuniyet duyuyordu. Nihayet başa çıkabileceği bir şey vardı. Uzun zamandan beri Don Peters'ın biletini kesmek için bir gerekçe aramıştı ve Ree'nin hikâyesindeki hayati bir ayrıntı kanıtlanırsa, sonunda bu adamı zımbalamış olacaktı.

Tig Murphy'yi yanına çağırdı ve ondan tam olarak ne istediğini anlattı. Memur hemen harekete geçmeyince, "Sorun nedir?" dedi. "Git bir lastik eldiven bul. Nerede olduğunu biliyorsun."

Tig Murphy tamam anlamında başını salladıktan sonra müdürünün dedektiflik işini yapmak üzere oradan ayrıldı.

Janice telefonla Clint'i aradı. "Yirmi dakika sonra burada olabilir misin, doktor?"

"Elbette," dedi Clint. "Oğlumu arayıp bulamadığım için eve bakmaya gidecektim ama nihayet onunla konuşabildim."

"Şekerleme mi yapıyormuş? Öyleyse, çok şanslıymış."

"Çok komik. Hayrola?"

"Olan, bu boktan günde gerçekleşen tek iyi şey. Her şey yolunda giderse, Don Peters'ı sepetleyeceğim. Ondan fiziksel bir karşılık beklemiyorum, çünkü onun gibi zorbalar ancak karşısındakini zayıf bulurlarsa şiddete başvururlar, ama odada bir erkeğin bulunması iyi olur. İşi sağlama alalım."

"Bu partiye katılmak çok hoşuma gider," dedi Clint.

"Sağ ol, doktor."

Janice ona Ree'nin Peters'ın Jeanette'e yaptıklarını gördüğünü anlatınca Clint homurdandı. "Alçak herif! Şu ana kadar Jeanette'le konuşan oldu mu? Umarım kimse konuşmamıştır."

"Olmadı," dedi Janice. "Bir bakıma bu daha iyi." Genzini temizledi. "O berbat koşulları düşünecek olursak, Jeanette'e ihtiyacımız yok."

Janice konuşmayı bitirdiği anda telefonu çaldı. Bu defa arayan Michaela'ydı. Ve Michaela hiç vakit kaybetmedi. Aurora'nın birinci gününde dünya kadınlarının kaybedecekleri vakit yoktu.

4

NewsAmerica'daki yirmi iki aylık çalışması boyunca Michaela "Mickey" Morgan, program konuklarının bunaltıcı stüdyo ışıkları altında terlediklerini, hazırlıklı olmadıkları sorular karşısında bocaladıklarını veya yıllar önce kameralar önünde verdikleri temkinsiz demeçleri haklı göstermek için nasıl debelendiklerini görmüştü. Örneğin, Oklahoma'lı bir milletvekiline seyrettirdikleri eski bir klip vardı, adam aynen şöyle demişti: "Evlenmemiş kadınların çoğunun bacak kasları gevşektir. Bu yüzden

bacakları kolayca iki yana ayrılır." NewsAmerica Pazar sohbetleri programının sunucusu ona bu klip hakkında ne düşündüğünü sorunca, milletvekili renkten renge girmiş, tek kelime edememişti. Döneminin sonuna kadar meslektaşları ona Çok Renkli Milletvekili diyerek takılmışlardı.

Bunun gibi "faka bastırma" durumları yeterince sık olmuştu, ama Michaela, Aurora İlk Günü öğle sonrasındaki gibi gerçek bir fıttırma olayına hiç şahit olmamıştı. Ve fıttıran kişi de program konuğu değildi.

Michaela naklen yayın arabasında, teknisyeninin verdiği kokain sayesinde gözleri pırıl pırıl oturuyordu. Aracın klimalı arka tarafında bir sonraki konuğu vardı; Beyaz Saray önünde biber gazına maruz kalan kadınlardan biriydi. Hem çok güzel konuştuğu hem de yüzünde hâlâ biber gazı etkileri göründüğü için Michaela onun iyi bir izlenim yaratacağını düşünmüştü. Michaela'nın niyeti onunla Peru Büyükelçiliği önünde röportaj yapmaktı. Kuvvetli güneş ışığı altındaki bina kadının hâlâ kızarmış gözlerini iyice vurgulayacaktı.

Dahası, eğer iyi pozisyon alabilirse, kadın kanlı gözyaşları döküyor gibi görünebilirdi. Bu fikir mide bulandırıcıydı ama aynı zamanda NewsAmerica'nın iş tarzıydı. FOX haberleriyle rekabet etmek yufka yüreklilere göre değildi.

Saat 16.19'da, stüdyodaki sohbet programı biter bitmez canlı yayına gireceklerdi. Kelini örten saç tellerinin arasından kafası parlayan George Alderson, Erasmus DiPoto adında bir klinik psikiyatrıyla röportaj yapıyordu.

"Dünya tarihinde hiç buna benzer bir salgın görülmüş müdür, Dr. DiPoto?" diye sordu George.

"İlginç bir soru," dedi DiPoto. Çerçevesiz yuvarlak bir gözlüğü vardı ve stüdyo lambaları altında onu cehennem gibi sıcak tutan bir yün takım elbise giymişti. Ama tam bir profesyonel olduğu için hiç terlemiyor gibi görünüyordu.

"Şu kibirli, küçük ağzına bak," dedi Michaela'nın teknisyeni. "Herif o delikten sıçmaya kalksa, götü patlar."

Michaela buna yürekten bir kahkaha attı. Birazı kokainden, birazı bitkinlikten ve birazı da şimdilik profesyonelliğin bastırdığı ama her an dışa vurabilecek korkudandı.

"Umarız buna ilginç bir cevabınız olur," dedi George Alderson.

"Aklıma 1518 yılındaki Dans Salgını geldi," dedi DiPoto. "Bu da sadece hanımların etkilendiği bir vakaydı."

"Hanımlar," diyen bir ses duydu Michaela arkasında. Seyretmek için oraya gelen Beyaz Saray protestocusuydu. *"Hanımlarmış.* Tanrı yardımcımız olsun."

"Bu salgın Bayan Troffea adındaki bir kadınla başladı; kadın Strasbourg sokaklarında altı gün altı gece deli gibi dans etti," dedi DiPoto. "O yere serilmeden önce pek çok kadın da ona katılmıştı. Bu dans manyaklığı bütün Avrupa'ya yayıldı. Yüzlerce, belki binlerce kadın şehirlerde, kasabalarda dans etti. Çoğu kalp krizi, inme veya tükenmişlik yüzünden öldü." DiPoto kendini beğenmiş bir gülümseme çıkardı. "Basit bir histeriydi ve sonunda bitti."

"Aurora'nın bunun gibi mi olduğunu söylüyorsunuz? Sanırım, seyircilerimizin büyük bir kısmı bunu kabullenmekte zorlanacaktır." Michaela, George'un yüzündeki ve sesindeki hayreti gizleyemediğine memnun oldu. George palavracının tekiydi, ama o şık Oxford gömleği altındaki yüreğinde bir nebze olsun haberci heyecanı vardı. "Sayın doktor, yüzleri ve vücutları bu lifli maddeyle –kozayla– kaplı binlerce kadını ve küçük kızı gösteren haber filmleri var. Bu salgın milyonlarca dişiyi etkiliyor."

"Kesinlikle durumu hafife alıyor değilim," dedi DiPoto. "Asla. Fakat kitle histerisi sonucu beliren fiziksel semptomlar veya gerçek fiziksel değişiklikler hiç görülmemiş şeyler değildir. Örneğin, Flanders'ta on sekizinci yüzyıl sonlarında düzinelerce kadında stigmata –kanlı eller ve ayaklar– belirmişti. Cinsel politikalar ve siyaseten doğruluk bir yana, bence yapmamız gereken–"

İşte o anda *Afternoon Events* programı yapımcısı Stephanie Koch hışımla stüdyoya daldı. Ellili yaşlarında, elinden sigara düş-

meyen bu kadın, pek çok olaya şahit olmuş, çoğunu da televizyondan nakletmişti. Michaela onun konuklardan gelen her türlü çılgınca fikre karşı bir zırhı olduğunu düşünürdü. Ama galiba bu zırhta bir delik vardı ve yuvarlak gözlüğü ve kıç deliği gibi ağzıyla Dr. DiPoto bu deliği bulmuştu.

"Sen ne zırvalıyorsun, penis donanımlı pis sürüngen?" diye bağırdı Stephanie. "Her yanı o boktan maddeyle kaplanmış iki kız torunum var, komadalar ve sen bunun bir dişi histerisi olduğunu mu sanıyorsun?"

George Alderson onu durdurmak için elini uzattı, ama Stephanie bu eli tokatlayarak yana itti. Öfkeli gözyaşlarıyla tepesinde dikilirken, Dr. Erasmus DiPoto koltuğunda büzülmüş, nereden çıktığı belirsiz bu kaçık Amazon'a korku içinde bakıyordu.

"Dünyanın dört bir yanındaki kadınlar bir daha hiç uyanamayacakları korkusuyla uyumamak için mücadele ediyor ve sen bunu dişilerin histerisi mi sanıyorsun?"

Michaela, teknisyen ve protestocu kadın büyülenmiş gibi monitöre bakıyorlardı.

"Reklama girin!" diye seslendi George Alderson, Stephanie Koch'un omzu üzerinden bakarak. "Bir ara vermemiz gerekiyor, sayın seyirciler! Bazen gerginlikler olabiliyor. Ne de olsa canlı yayındayız ve–"

Stephanie dönüp reji masasına baktı. "Sakın reklama girmeye kalkmayın! Ben bu şovenist puştla işimi bitirene kadar reklama girmeyin!" Kulaklığı hâlâ başındaydı. Çıkarıp bununla Dr. DiPoto'yu dövmeye başladı. Adam başını korumak için ellerini kaldırınca, Stephanie onun yüzüne vurdu. Adamın burnu kanamaya başladı.

"Dişilerin histerisi budur işte!" diye bağırdı Stephanie onu dövmeyi sürdürerek. Artık doktorun küçük ağzı da kanıyordu. "İşte dişilerin histerisi buna denir, seni... seni... ŞALGAM!"

"Şalgam mı?" dedi protestocu kadın ve gülmeye başladı. "Kadın ona şalgam mı dedi?"

Birkaç stüdyo görevlisi Stephanie'yi engellemek için sete koştular. Onlar boğuşur, DiPoto'dan kanlar akarken ve George Alderson olanları ağzı açık seyrederken, ekranda stüdyo kayboldu, yerini Symnicort reklamına bıraktı.

"Vay canına!" dedi protestocu kadın. "Bu *harikaydı.*" Bakışları yana kaydı. "Şey, bana da biraz verebilir misiniz?" Gözleri teknisyenin önündeki beyaz toz yığınındaydı.

"Peki," dedi teknisyen. "Bugün açık büfe var."

Kadın tırnağına bir miktar toz bulaştırıp bunu solurken Michaela onu seyretti.

"Üüüüf!" dedi kadın Michaela'ya gülümseyerek. "Artık resmen havaya girdim."

"Şimdi arkaya gidip oturun," dedi Michaela. "Sizi çağıracağım." Pek çok savaş görmüş olan Stephanie Koch'un fıttırması Mickey Coates'a bir şeyi hatırlattı. Bu habere sadece bir mercekten bakıyor değildi; bu onun haberiydi. Er geç o da uyuyacağı zaman, bunun yabancılar arasında olmasını istemiyordu.

"Al, burası sana emanet," dedi Michaela.

"Tamam," dedi teknisyen. "Hey, paha biçilmez bir olaydı, değil mi? En harika canlı yayın oldu."

"Paha biçilmez," dedi Michaela ve dışarıya, kaldırıma çıktı. Cep telefonunu açtı. Trafik çok kötü değilse, gece yarısı olmadan Dooling'e varabilirdi.

"Anne? Benim. Artık bunu daha fazla yapamayacağım. Eve geliyorum."

5

15.10'da, 06.30–15.00 vardiyası bittikten on dakika sonra Don Peters kabinde oturmuş, Ünite 10 monitöründe kaçık kadını seyrediyordu. Kadın gözleri kapalı halde yatağında yatıyordu. Bir nedenle önce Lampley'yi, sonra Murphy'yi çağırmışlar, kabini Peters'a bırakmışlardı. Sorun değildi, oturmak işine geliyordu.

Aslında her zamanki gibi eve gitmeyi yeğlerdi ama Coates'u kızdırmaktansa, şimdilik burada takılması daha akıllıcaydı.

O kaçık kancık da amma seksiydi be. Üstündeki o tuluma rağmen bacakları felaket güzeldi.

Kadına uyanma zamanının geldiğini bildirmek için hücreye bağlı mikrofonun düğmesine bastı. Ama neye yarardı ki? Hepsi uyuyakalacak, yüzlerinde ve vücutlarında o boktan şey oluşacaktı. Bütün kadınlar böyle uyursa, dünya nasıl bir yer olurdu? İşin iyi yanı, yollar daha güvenli olacaktı. Bu iyi espriydi be! Bunu unutmayıp, daha sonra Squeaky Wheel barındaki arkadaşlarına da söylemeliydi.

Peters elini düğmeden çekti. Bayan Ünite 10 bacaklarını yatağından aşağıya sarkıtıp gerindi. Don, telefonunda okuduğu o örümcek ağı oluşumunun nasıl başlayacağını görmek için bekledi.

6

Bir zamanlar hapishanede yüzlerce fare, düzinelerce fare kolonisi vardı, ama artık sadece kırk tane kalmıştı. Evie gözleri kapalı halde yatarken, alfayla –uzun pençeli, yaşlı bir savaşçı dişi– konuştu. Evie'nin hayalinde, yüzü yara izleriyle dolu, ince ve güzeldi.

"Neden bu kadar az kaldınız, dostum?"

"Zehir," dedi savaşçı kraliçe. "Zehir koyuyorlar. Kokusu süt gibi, ama bizi öldürüyor." Fare Ünite 10'la Ünite 9'u ayıran bloktaki bir çatlağın arasındaydı. "Bu zehri aldıktan sonra su aramamız lazım, ama çoğu zaman aklımız karışıyor ve suya erişemeden ölüyoruz. Çok feci bir ölüm. Bu duvarlar cesetlerimizle doludur."

"Artık sizin için böyle acılar olmayacak," dedi Evie. "Söz veriyorum. Ama benim için bazı şeyleri yapmanı isteyeceğim; bunlardan bazıları tehlikeli olabilir. Buna razı mısın?"

Evie'nin de tahmin ettiği gibi, kraliçe fare için tehlike diye bir şey yoktu. Bulunduğu konuma gelebilmek için kralıyla savaşmak zorunda kalmıştı. Kralın ön bacaklarını koparmış, sonra işini bitireceği yerde, arka bacakları üstüne oturup onun kan kaybından ölüşünü seyretmişti. Kraliçe de sonunda buna benzer bir şekilde öleceğini tahmin ediyordu.

"Razıyım," dedi kraliçe fare. "Korku ölümdür."

Evie aynı fikirde değildi –ona göre ölüm ölümdü ve korkulası bir şeydi– ama üstelemedi. Her ne kadar farelerin dünya görüşü sınırlıysa da samimiydiler. Bir fareyle işbirliği yapılabilirdi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi kraliçe fare. "Sana sormam gereken tek bir soru var, Anne. Sözünde durur musun?"

"Her zaman," dedi Evie.

"O halde, ne yapmamızı istiyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey," dedi Evie, "ama yakında olacak. Seni çağıracağım. Şimdilik şu kadarını bilmen yeter: Ailen bir daha zehir yemeyi istemeyecek."

"Gerçekten mi?"

Evie gerindi, gülümsedi, gözleri hâlâ kapalı olarak duvarı öptü.

"Evet," dedi.

7

Evie birden başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Doğrudan kameraya ve Don Peters'a bakıyordu.

Don kabinde yerinden sıçradı. O bakışın keskinliği ve kadının uyanır uyanmaz gözlerini kameraya dikişi onu huylandırmıştı. Bu neydi be? Nasıl uyanmıştı ki? Uyudukları zaman bunlar örümcek ağıyla örtülmeyecekler miydi? Bu cadaloz ona numara

mı çekiyordu? Eğer öyleyse, çok başarılı olmuştu; biraz önce yüzü gevşemişti, vücudu tamamen hareketsizdi.

Don mikrofon düğmesine bastı. "Mahkûm. Kamerama bakıyorsun. Kabalık ediyorsun. Yüzünde kaba bir ifade görüyorum. Herhangi bir sorunumuz mu var?"

Bayan Ünite 10 başını iki yana salladı. "Özür dilerim, Memur Peters. Yüzüm için özür dilerim. Hayır, hiçbir sorun yok."

"Özrün kabul edildi," dedi Don. "Bir daha yapma." Sonra da, "Benim olduğumu nasıl bildin?" diye sordu.

Ama Evie bu soruya cevap vermedi. "Sanırım, müdür seni görmek istiyor," dedi ve bunu dediği anda dahili haberleşme vızıldadı. Peters'ın yönetime gelmesi isteniyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

1

Blanche McIntyre kapıyı açıp Don'u müdürün ofisine aldı ve ona Coates'un beş dakika sonra oraya geleceğini söyledi. Bu, Blanche'ın yapmaması gereken ve yapmayacağı bir şeydi, fakat hapishanede ve bütün dünyada olagelen tuhaf olaylar dikkatini dağıtmıştı.

Ofisin köşesindeki demlikte kendine kahve alırken Don'un elleri titriyordu. Duvardaki o salak kedi afişine baktı: DAYAN yazıyordu. Kahvesini içtikten sonra demliğin içine tükürdü. O pislik cadaloz Coates bütün gün sigara tüttürür, kahve içerdi. Keşke nezle başlangıcında olsam, tükürüğümle ona bulaştırsam, dedi içinden. Yahu, neden bu karı akciğer kanserinden ölüp de onu rahat bırakmıyordu ki?

Bu zamanlamaya Ünite 10'daki ucube karının sinir bozucu tahmini de eklenince, Don ya Sorley ya da Dempster'ın onu ispiyonladığını düşündü. Bu hiç iyi değildi. Yapmış olduğu şeyi yapmamalıydı. Zaten onun bir açık vermesini bekliyorlarken, Coates'un odasından çıkar çıkmaz onlara bu kozu vermişti.

Ama tabii aklı başında hiçbir erkek onu suçlayamazdı. Coates yüzünden dayanmak zorunda olduğu baskı ve her gün bebek bakıcılığı yapmak zorunda olduğu canilerin sızlanmaları göz

önüne alındığında sırf bunaldığı için birisini öldürmediğine şükretsinlerdi.

Arada bir bir meme avuçlamak çok mu yanlış bir şeydi? Yahu eskiden bir garson kızın poposunu okşamazsan kız hayal kırıklığına uğrardı be! Sokaktaki bir kadına ıslık çalmazsan, kadın boşuna mı o kadar giyinip kuşandım, diye düşünürdü. Kadınlar oynaşmak için süslenip püslenirlerdi. Dişi türü ne zaman bu kadar tersine dönmüştü? Bugünlerde bir kadına iltifat etmek bile mümkün değildi. Hem popoya bir şaplak veya meme avuçlama da bir çeşit iltifat sayılmaz mıydı? Bunu anlamamak için çok ahmak olmak gerekirdi. Eğer Don bir kadının poposunu avuçluyorsa, o popo çirkin olduğu için değildi. Bunu yapmasının nedeni o poponun kaliteli oluşundandı. Altı üstü şaka gibi bir şeydi.

Bazı zamanlar daha ileri gittiği oluyor muydu? Pekâlâ. Arada bir. Ve şimdi Don suçun bir kısmını üstlenecekti. Sağlıklı cinsel istekleri olan bir kadın için hapishane çok zor bir yerdi. Etrafta erkek azdı. Arzular ve ihtiyaçlar göz ardı edilemezdi. Mesela o Sorley adındaki kadın. Belki tamamen bilinçaltındaydı ama bir kertede Don'u arzulamıştı. Bir dolu sinyal göndermişti: yemekhanede arkası ona dönükken kalçalarını sallaması; kolları iskemle bacaklarıyla dolu yürürken diliyle dudaklarını ıslatması; omzu üzerinden şehvetli bir "hadi gel" bakışı atması...

Tabii bu tür davetlere kapılması Don'un suçuydu; ne de olsa, ona göre bu kadınlar insanın başını belaya sokmak için her fırsatı kullanmaya hazır dejenere canilerdi. Ama ben de insanım be, diye düşünüyordu, normal erkeklik dürtülerine karşı koyamadığı için onu suçlayamazlardı. Fakat o dırdırcı Coates gibileri bunu anlayamazdı.

Bir ceza kovuşturması tehlikesi yoktu, buna emindi –uyuşturucu bağımlısı bir orospunun veya iki orospunun sözü herhangi bir hukuk mahkemesinde geçerli olmazdı– ama Don'un işi kesinlikle tehlikedeydi. Müdür bir şikâyet daha olursa gereken işlemi yapacağına söz vermişti.

Don odanın içinde volta attı. Aklından karanlık ihtimaller geçiyordu; ona karşı yürütülen bu kumpas acaba ona âşık olan Coates'un kıskançlık duymasından mı kaynaklanıyordu? Michael Douglas ve Glenn Close'un *Öldüren Cazibe* filmini gördüğünde ödü bokuna karışmıştı. Gururu kırılan bir kadının, hasmının ağzına sıçmak için yapamayacağı bir şey yoktu ve bu bir gerçekti.

Aklı kısa bir süre için annesine gitti; kadın Don'un eski karısına, oğluyla evlenmemesini söylediğini itiraf etmiş, "Çünkü Don, senin kadınlara nasıl davrandığını biliyorum," demişti. Bunun acısı Don'un iliklerine kadar işlemişti, çünkü annesini çok severdi; küçükken ateşli alnına serin elini koymasını, ona "benim bir tanecik gün ışığımsın" demesini çok severdi. İnsanın öz annesi nasıl böyle bir şey yapardı? Bu onun nasıl bir insan olduğunu gösterirdi? Kontrol delisi kadınları bu kadar güzel açıklayan başka bir örnek olamazdı.

(O anda aklına annesine telefon edip nasılsın demesi gerektiği geldi ama sonra, boş ver, dedi. Annesi kendi kendine yetebilirdi.)

İçinde bulunduğu durum buram buram kadın kumpası kokuyordu: baştan çıkarma ve tuzağa düşürme. O Ünite 10'daki kaçık karının bir şekilde Don'un müdür tarafından çağrılacağını bilmesi, bu kumpasın kanıtıydı. Hepsi bu işin içinde diyemezdi belki (bu delilik olurdu) ama aksini de söyleyemiyordu.

Müdürün masasının ucuna otururken kazayla küçük bir deri çantayı yere düşürdü.

Eğilip çantayı aldı. Yolculuk sırasında diş fırçanı falan koyabileceğin bir şeydi ama derisi kaliteliydi. Fermuarını açtı. İçinde bir şişe koyu kırmızı oje (sanki bu oje Coates'un nasıl iğrenç bir cadı olduğunu gizleyecekmiş gibi), bir cımbız, bir tırnak makası, küçük bir tarak, açılmamış birkaç tablet Prilosec ve... bir reçeteli hap şişesi.

Don şişenin üstündeki etiketi okudu: *Janice Coates, Xanax, 10 mg.*

2

"Jeanette! Buna inanıyor musun?"

Bunu soran Angel Fitzroy'du ve soru Jeanette'i germişti. Bu doğru muydu? Peters'ın onu Coca Cola makinesinin köşesinde sıkıştırıp otuz bir çektirdiği doğru muydu? Başındaki ağrıya artık ağrı denmezdi, art arda gelen infilaklara benziyordu.

Ama hayır, Angel'ın sözünü ettiği şey bu değildi. Olamazdı. Jeanette, Ree asla kimseye söylemez, diye kendini avutmaya çalıştı; migreni aklından geçen düşünceleri karıştırıyordu. Derken Angel'ın neden söz ettiğini tahmin etti, öyle olduğunu umdu.

"Yani... o uyku hadisesini mi söylüyorsun?"

Angel hücre kapısının dışında duruyordu. Jeanette ranzasındaydı. Ree kim bilir nerelerdeydi. O öğlen sonrası o kanattaki kapılar açıktı ve İyi Hal listesindeki herkes serbestçe dolaşabiliyordu.

"Evet, tabii ki onu söylüyorum." Angel hücreye girip tek iskemleye oturdu. "Uyuyamazsın. Hiçbirimiz uyuyamayız. Benim için dert değil, çünkü zaten pek fazla uyumam. Çocukken bile uyuyamazdım. Uyumak ölmek gibi bir şey."

Jeanette, Aurora haberlerini inanılmaz buluyordu. Ne yani, kadınlar uykularında kozaya mı bürünüyorlardı? Yoksa Jeanette'in migreni bir şekilde aklını hoşafa mı çevirmişti? Duş yapmak istedi, ama bunun için gardiyanla konuşmak içinden gelmiyordu. Zaten izin vermezlerdi. Hapishanenin kuralları vardı. Gardiyanlar –pardon, *memurlar*– kuralların insan şeklini almış haliydiler. Onlar ne derlerse yapmak zorundaydın, yoksa hemen kendini Kötü Hal listesinde bulurdun.

"Başım çok fena ağrıyor, Angel. Migrenim var. Bu çılgınlığı kaldıramıyorum."

Angel uzun ve kemikli burnundan derin ve gürültülü bir nefes verdi. "Dinle kardeşim–"

"Ben senin kardeşin değilim, Angel." Angel'ın bu lafa tepkisini dert edemeyecek kadar sancı içindeydi.

Ama Angel aldırmadı. "Bu olay çılgınca, ama gerçek. Az önce Nell ve Celia'yı gördüm. Ya da onlardan geriye ne kaldıysa. Uyumuşlar ve şimdi boktan Noel hediyeleri gibi paketlenmiş haldeler. Birisi McDavid'in de o durumda olduğunu söyledi. Ölmüşler. O maddenin Nell ve Celia'nın üstünde nasıl oluştuğunu seyrettim. Aşağıdan yukarıya doğru süzülüyor ve yüzlerini örtüyor. Manyakça bir bilimsel deney gibi."

Yukarıya doğru süzülüyor. Yüzlerini örtüyor.

Demek ki doğruydu. Angel'ın anlatış tarzından belli oluyordu. E, neden olmasın? Jeanette için önemi yoktu. Bu ya da başka bir konuda yapabileceği ne vardı ki? Gözlerini kapadı ama omzuna bir el indi ve Angel onu sarstı.

"Ne?"

"Uyuyacak mısın?"

"Sen devamlı sorular sorup beni patlamış mısır gibi çalkalarken uyuyamam. Kes artık!"

Omzundaki el geri çekildi. "Uyuma. Yardımına ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çünkü sen iyisin. Diğerleri gibi değilsin. Omuzlarının üstünde bir kafan var. Akvaryumdaki bir balık kadar sakinsin. Ne olduğunu söylememe izin vermeyecek misin?"

"Umurumda değil."

Her ne kadar Angel hemen bir karşılık vermediyse de, Jeanette onun hâlâ tepesinde dikildiğini hissediyordu.

"Bu senin oğlun mu?"

Jeanette gözlerini açtı. Angel, oğlu Bobby'nin duvardaki fotoğrafına bakıyordu. Fotoğrafta Bobby pipetle bir karton bardaktan bir şey içiyor, kulaklarına kadar çektiği Mickey Mouse kulaklı kepini giyiyordu. Yüzünde, her an birisi elindeki içkisini veya başındaki kepini kapıp kaçacakmış gibi endişeli bir ifade vardı. Fotoğraf çekildiğinde dört veya beş yaşındaydı.

"Evet," dedi Jeanette.

"Çok havalı bir şapka. Hep böyle bir şapkam olsun isterdim. Bunları giyen çocukları kıskanırdım. Fotoğraf bayağı eski gibi. Oğlun şimdi kaç yaşında?"

"On iki."

Dünya tersine dönmeden bir yıl öncesi olmalıydı; Damian'la birlikte Bobby'yi Disney World'e götürmüşlerdi. Resimdeki oğlan çocuğu, babasının annesine bardağı taşıran son yumruğu atacağını, annesinin de bir tornavidayı babasının kasığına saplayacağını, annesi ikinci dereceden cinayet suçuyla hapis yatarken teyzesinin onun vasisi olacağını bilmiyordu. Fotoğraftaki oğlanın bildiği tek şey, içtiği Pepsi'nin çok lezzetli, kepinin de çok havalı olduğuydu.

"Adı nedir?"

Oğlunu düşünürken Jeanette'in kafasının içindeki patlamalar kesildi. "Bobby."

"Güzel bir isim. Hoşuna gidiyor mu? Anne olmak?" Angel bu soruyu hiç düşünmeden sormuştu. Bir anne. Anne olmak. Bu düşünce nabzını tekletti. Ama belli etmedi. Angel'ın sırları vardı ve hiç kimseye anlatmazdı.

"Anne olarak pek başarılı olduğumu söyleyemem," dedi Jeanette. "Ama oğlumu çok seviyorum. E, söyle Angel, benden ne yapmamı istiyorsun?"

3

Clint daha sonra, Peters'ın bir numara çekeceğini tahmin etmeliydim, diye düşünecekti.

Peters ilk başta, ona yöneltilen suçlamayla hiç uyuşmayan bir uysallık içindeydi ve gülümsüyordu. Ama Clint çok öfkeliydi, Jared'ın yaşında olduğu yıllardan beri hiç bu kadar öfke duymamıştı; ve görmesi gereken bir şeyi göremiyordu. Sanki kafasının içinde bir ip vardı ve bu ip, çocukluğunda yaşadığı çok kötü şeyleri içinde bulunduran bir kutuyu sımsıkı kapatır gibiydi. İpteki ilk kesiği karısının yalanı açmış, ikincisi Aurora olmuş, üçüncüsü

Evie'yle görüşmedeyken Jeanette'e olanlar bu ipi koparmıştı. Orada çeşitli nesnelerle Peters'ı nasıl hırpalayabileceğini düşündü. Masadaki telefonla burnunu kırabilirdi, müdürün Yılın Hapishane Yöneticisi ödülü olan plaketle o tacizci puştun yanağında delik açabilirdi. Clint, içindeki bu şiddet eğilimini temizleyebilmek için çok gayret göstermiş, psikiyatri alanına girmesinin temel nedeni de buna bir çare bulma ümidi olmuştu.

O gün Shannon ne demişti? "Clint, hayatım, dövüşmeye devam edersen, bir gün gereğinden fazla başarılı olacaksın." Yani birini öldüreceksin, demek istemişti ve belki de haklıydı. Bundan kısa süre sonra mahkeme ona bağımsızlığını vermiş, Clint de artık kavga etmek zorunda kalmamıştı. Bundan sonra, lise son sınıftayken bilinçli bir şekilde öfkesini koşu pistinde boşalttı. Bu Shannon'ın fikriydi ve çok iyi bir fikirdi. "Egzersiz mi istiyorsun," demişti, "koşman iyi olur. Daha az kan çıkar." Clint o eski hayatından koşarak çıkmış, tıp fakültesine, evliliğe ve babalığa kadar olan bütün yolu koşarak aşmıştı.

Sistem içindeki çocukların çoğu bunu başaramıyordu; koruyucu aile sistemi çuvallamaya mahkûmdu. Bu çocukların çoğu Dooling Hapishanesi'ne ve yolun yukarısındaki, mühendislere göre tepeden aşağıya kayma tehlikesi olan Lion Head Hapishanesi'ne düşüyorlardı. Gerçekten de, Doolling'de bu sistemin kurbanı olan pek çok kız vardı ve bunlar Don Peters'ın insafına kalmışlardı. Clint çok talihliydi. Engelleri aşabilmişti. Shannon çok yardımcı olmuştu ona. Uzun zamandan beri onu düşündüğü yoktu. Ama bugün, sanki ana su borusu patlamış gibiydi ve taşan sular sokaklarda sel olmuştu. Galiba felaket günleri aynı zamanda anımsama günleri oluyordu.

4

Clinton Richard Norcross koruyucu aile sistemine 1974 yılında, altı yaşındayken girmişti, ama daha sonra gördüğü kayıtlara göre bundan önce de giriş çıkışları vardı. Tipik hikâyeydi: ergenlik çağındaki ebeveynler, uyuşturucu, yoksulluk, sabıka kayıtları ve muhtemelen akıl sağlığı sorunları. Clint'in annesiyle görüşen isimsiz sosyal hizmet görevlisi şöyle bir kayıt düşmüştü: "Kadın üzüntüsünü oğluna aktaracağı için endişeli."

Clint babasını hiç hatırlamıyordu. Annesiyle ilgili aklında kalan tek şeyse, uzun suratlı bu kızın onun ellerini kendi avuçları içine alıp artık tırnaklarını yememesi için yalvardığı sahnelerdi. Lila bir gün ona, eğer hayattaysalar, ailesinden herhangi biriyle temas kurmak isteyip istemeyeceğini sormuştu. Clint böyle bir şeyi istemiyordu. Lila, anladığını söylemişti ama aslında en küçük bir fikri bile yoktu ve Clint böyle olduğu için memnundu. Lila'nın anlamasını istemiyordu. Onun evlendiği adam, sakin ve muktedir Dr. Clinton Norcross bilinçli olarak o terk edilmiş hayatını geride bırakmıştı.

Ne var ki, insan herhangi bir şeyi geride bırakamıyordu. Öldüğün güne veya Alzheimer her şeyi unutturana kadar hiçbir şey silinmezdi. Bu inancı her mahkûmla yaptığı görüşmede de doğrulanmıştı; insan geçmişini sarmısaktan oluşan bir gerdanlık gibi boynunda taşıyordu. Bunu ister yakanın altına tıkıştır, istersen önünde sallandır, hiçbir şey kaybolmuyordu. İstediğin kadar debelen, hepsi boşunaydı.

Gençliğinde ve ergenlik günlerinde altı farklı evde bulunmuş, hiçbiri de kendini güvende hissedebileceği bir yuva gibi olmamıştı. Belki de bu yüzden bir hapishanede çalışıyordu. Hapishanedeki duygular ergenliğinde ve gençliğinde hissettiği duygulardı: her an boğulacakmış gibi hissetme. Böyle hisseden insanlara yardım etmek istiyordu, çünkü bunun ne kadar kötü olduğunu, insanın yüreğinin tam ortasına nasıl çöktüğünü bilirdi. Clint'in serbest hekimliği bırakmasındaki en önemli neden buydu.

Bir yerlerde, özellikle bu devirde pek çok iyi koruyucu aile vardı, ama Clint hiç bunlardan birine denk düşmemişti. Bunlarla ilgili söyleyebileceği en iyi şey, birkaç tanesinin temiz oluşu ya da etliye sütlüye karışmayan, sadece devletten ücretlerini alabilmek için gereken koşulları yerine getiren kişiler oluşuydu. Hatırlamaya değmeyen insanlardı. Ama hatırlamaya değmemeleri iyi bir şeydi. Clint için onlar makbuldü.

Kötü olanları belli açılardan son derece kötüydü; yeterince yiyecek yoktu, daracık odaları kirli ve kışları buz gibi olurdu; ebeveynler seni bedavadan çalıştırır, canını yakarlardı. Tabii sistemde en çok hırpalananlar kızlar olurdu.

Aynı koruyucu aile evini paylaştığı kardeşlerinin çoğunun yüzlerini hatırlamıyordu ama birkaçı net bir şekilde aklında kalmıştı. Örneğin, on üç yaşındayken bir şişe lavabo açıcısını içerek intihar eden Jason vardı. Clint gözlerinin önüne Jason'ı canlı haliyle ve tabuttaki haliyle getirebiliyordu. O sırada Dermot ve Lucille Burtell çiftiyle yaşamaktaydı. Bu aile, bakmakla yükümlü oldukları çocukları Cape Cod'daki güzel evlerinde değil, yerlerin kıymık dolu tahtalarla kaplı olduğu ve hiç yalıtımın bulunmadığı uzun, ahır gibi bir binada barındırırdı. Burtell çiftinin "Cuma Gecesi Maçları" dedikleri bir eğlenceleri vardı. Bakımlarındaki altı çocuk boksör olur, kazanana da ödül olarak McDonald's'tan alınan bir şişe çikolatalı süt verilirdi. Maç beton bir verandada yapılır, bunu seyretmek için toplanan seyirciler bahis oynarlardı. Jason ürkek ve hantal bir çocuktu ve Clint de o sütü çok istiyordu. Kapağı açık tabutun içindeki Jason'ın gözünün altında bir morluk vardı; bu birkaç gece önce Clint'in yumruğuyla olmuştu.

Ertesi cuma günü Jason o lavabo açacağını içti ve boks dünyasından ebediyen emekli oldu. Clinton bir kez daha o süt ödülünü kazandı, sonra sonuçlarını hiç hesaba katmadan (hiç değilse şimdi hatırladığı kadarıyla) bu şişeyi Dermot Burtell'in suratına fırlattı. Bu hareketi müthiş bir dayak yemesiyle sonuçlandı; bu Jason'ı geri getirmedi ama o evden alınmasını sağladı.

Bundan sonraki ya da iki sonraki evde çok iyi anlaştığı Marcus'la sefil bir bodrum katı odasını paylaştı. Clint onun harika karikatürlerini hatırlıyordu. Marcus insanları yüzde seksen burun, çok küçük kollar ve bacaklar halinde çizerdi. Çok yetenekliydi ve bu işi çok ciddiye alırdı. Derken bir gün Marcus okuldan sonra Clint'e bütün defterlerini bir yere attığını ve o evden sıvışacağını söyledi. Clint onun karikatürlerini hatırlıyordu ama Marcus'un yüzü tamamen aklından çıkmıştı.

Ama Shannon... Shannon hemen gözlerinin önüne gelirdi; hafızasından silinemeyecek kadar güzeldi.

"Hey! Benim adım Shannon. Beni tanımak ister misin?" Parka doğru yürümekte olan Clint'e hiç bakmadan kendini böyle tanıtmıştı. Wheeling'deki grup evinin dışındaki kaldırımda park etmiş bir Buick'in motor kapağının üstünde güneşleniyordu. Üstünde mavi bir kolsuz gömlekle siyah kot pantolon vardı. "Sen Clint'sin, değil mi?"

"Evet," dedi Clint.

"Tanıştığımız ne kadar iyi oldu, değil mi?" dediği zaman Clint elinde olmadan kahkahayı bastı. Kim bilir ne zamandan beri ilk defa böyle içten bir kahkaha atıyordu.

Wheeling'de onunla tanıştığı grup evi Clint'in eyalet koruyucu aile sistemi turundaki son duraktı. Burası çoğu için Dooling Hapishanesi'yle Weston State'e bağlantı noktası gibiydi. 1994 yılında kapanan Weston, gotik tarzda yapılmış bir tımarhaneydi. Şimdi, 2017'de hayalet turizmi için burada turlar düzenleniyordu. Babası sonunda buraya mı kapatılmıştı diye merak ederdi Clint. Ya da annesi. Veya bir alışveriş merkezinde, üstündeki mor ceketle alay eden çocuklar tarafından dövülerek burnu ve üç parmağı kırılan Richie? Marcus? Clint hepsinin ölmüş veya hapishanede olamayacağını biliyordu, ama onları hâlâ hayatta ve özgür olduklarını da düşünemiyordu. Mesai saatinin bitiminde Weston'ın karanlık koridorlarında mı dolaşıyorlardı? Acaba hiç Clint hakkında konuşuyorlar mıydı? Onun adına seviniyorlar mıydı, yoksa hâlâ yaşıyor olduğu için onu ayıplıyorlar mıydı?

5

Wheeling'deki ev daha önceki duraklarına göre daha iyiydi. Herkese tepeden bakan yönetici, başparmaklarını gri polyester yeleğinin cebine takarak yeni gelenleri karşılar ve onlara, "Devletin sizi emzirdiği son yıl olacak, tadını çıkarmaya bakın," derdi. Bu adam sorun istemiyordu. Tutuklanmadığın sürece eve giriş çıkışlar serbestti. İstersen kavga et, düzüş, uyuşturucu kullan, yeter ki bunu evin dışında yap.

O yıl Clint ve Shannon on yedi yaşındaydılar. Kız, Clint'in okuma alışkanlığını, hava soğuk olsa bile ödevlerini yapmak için sokağın ilerisindeki parka gittiğini fark etmişti. Fark ettiği başka bir şey de Clint'in evle okul arasında giriştiği kavgaların yumruklarında bıraktığı sıyrıklardı. İyi dost oldular. Shannon ona öğütler verirdi ve bunların çoğu çok yararlı olurdu.

"Az kalsın hayatın kayacaktı," derdi Shannon. "Birini öldürmeden bu işten vazgeç," derdi. "Bırak beynin sana para kazandırsın," derdi. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi konuşurdu ve bu da Clint'i çok etkilerdi ama Shannon'ın da kendisinin de dünyayı umursamalarını istiyordu.

Clint atletizme başlayıp dövüşmeyi bıraktı. Kısa özeti böyleydi. Uzun şekliyse Shannon'dı, daha hızlı koşması için ona gaz veren, ısrarla burs için başvurmasını söyleyen, serserilikten uzak durup kendini kitaplarına vermesini öğütleyen Shannon. Geceleri erkekler katı kilidini bir iskambil kartıyla (maça kızı) açıp sessizce Clint'in odasına giren Shannon.

"Vay canına!" derdi Clint'i uzun şortlu ve yelekli takım forması içinde görünce. "Eğer dünyayı ben yönetseydim, bütün oğlanların böyle şort giymelerini sağlardım."

Shannon çok güzeldi, zekiydi ve kendisinin de yığınla sorunu vardı, ama Clint belki de hayatını ona borçlu olduğunu düşünürdü.

Clint üniversiteye gitti. Shannon gitmesini tavsiye etmiş, Clint askere yazılma düşüncesiyle tereddüt geçirince kızmış, "Saçmalama ve okula git," diye bastırmıştı.

Clint üniversiteye gidince aradaki bağ koptu. Telefon pahalıydı, mektup yazmaksa çok zaman alıyordu. Üniversiteye gittiği yıldan Washington'da bir yılbaşı günü tekrar buluşana kadar (2001? 2002?) aradan sekiz-dokuz yıl geçti. Clint bir seminere katılmak için Georgetown'daydı ve otomobili arıza yaptığı için orada bir gece kalması gerekmişti. Lila ona, "Çıkıp sarhoş olmana izin veriyorum ama çaresiz kadınlarla öpüşemezsin," demişti. "Çok mecbur kalırsan, çaresiz bir erkeği öpebilirsin ama sadece bir kişiyi," diye eklemişti.

Shannon'a rastladığı bar üniversite öğrencileriyle doluydu. Shannon garsonluk yapıyordu. "Hey, ahbap," dedi barda duran Clint'e sokulup kalçasıyla ona çarparak. "Tıpkı sana benzeyen bir adamı tanırdım."

Uzun süre sarılmış halde, birbirlerinin kolları içinde sallanarak kaldılar.

Shannon biraz yorgun görünse de iyi gibiydi. Salonun köşesinde bir yer bulup birkaç dakikalığına baş başa kalabildiler. "Neredesin?" diye sormuştu Shannon.

"Dooling adında bir yer. Otomobille buradan bir günlük mesafede. Güzel bir yer."

Clint ona dört aylık Jared'ın fotoğrafını gösterdi.

"Şuna bak, ne güzel. Doğru kararı vermişsin. Ben de bunlardan bir tane istiyorum."

Shannon'ın kirpiklerinde çiy taneleri belirdi. Çevrelerindeki herkes bağıra çağıra eğleniyordu. Yeni yıla girmeye az kalmıştı. "Hey," dedi Clint ona. "Tamam."

Shannon başını kaldırıp ona baktı; sanki aradan hiç zaman geçmemişti, ikisi de hâlâ çocuktu. "Öyle mi?" diye sordu Shannon. "Sence tamam mı, Clint?"

6

Müdür odası penceresinin diğer tarafında akşamüzeri güneşi marul ve bezelye ekili bahçeye gölgeler düşürüyordu. Coates konuşurken kahve kupasını avuçları içine aldı.

Kahve kupası! Clint içindeki kahveyi Don Peters'ın apış arasına boca ettikten sonra kupayı kulağına indirebilirdi!

Shannon Parks'ı tanımadan önceki Clint böyle bir şeyi hiç duraksamadan yapardı. Kendine, artık şiddet eğilimine kapılmaması gerektiğini, saçları ağarmaya başlamış bir baba, bir koca, bir doktor olduğunu hatırlattı. Çok geçmez mesaisi biter ve evine, karısına ve oğluna gider, camlı kapısından arka bahçesindeki yüzme havuzunun güzel manzarasının keyfini çıkarırdı. Çikolatalı süt ödülü için dövüşmek çok başka bir hayatın parçasıydı. Buna rağmen, o kahve kupası hemen kırılmayan sert seramikten mi yapılmış, diye düşünmekten alamadı kendini.

"Bu durumu çok rahat karşılıyorsun," dedi Janice Coates.

Peters parmağını bıyığına götürüp sıvazladı. "Sadece avukatımın bu haksız işten atma nedeniyle beni milyoner yapacağını düşünerek seviniyorum, Müdür Hanım. Sanırım bir tekne alırım. Ayrıca, ne kadar haksız muameleye maruz kalsam da centilmenliği elden bırakmayacak şekilde yetiştirildim. Tamam, beni kovun, ama kanıtınız yok. Mahkemede sizi perişan edeceğim." Kapının yanında durmakta olan Clint'e baktı. "Sen iyi misin? Ellerini yumruk yapmış orada dikiliyorsun. Birine vurmak mı istiyorsun yoksa doktor?"

"Siktir git!" dedi Clint.

"Hiç hoş değil," dedi Peters ve sararmış dişlerini sergileyerek gülümsemedi.

Coates az önce tekrar tazelediği kahvesinden bir yudum aldı. Tadı acıydı. Buna rağmen bir yudum daha aldı. Kendini çok iyimser hissediyordu. Kıyamet gibi bir gündü ama kızı eve dönüyordu ve nihayet Don Peters'tan kurtulabilecekti. Bok yığını içinden arada bir küçük incilerin parladığı da olabiliyordu.

"Aşağılık herifin tekisin sen Peters, ve aynı zamanda şanslısın, çünkü gündemimizde daha önemli bir sorun var; bu yüzden şu anda sana layık olduğun cezaları veremiyoruz." Coates ceket cebinden bir poşet çıkardı. Bunu kaldırıp salladı. Poşetin içinde iki adet pamuklu kulak çubuğu vardı. "Ama gördüğün gibi, elimizde kanıt var."

Peters'ın gülümsemesi soldu, renk vermemeye çalıştı fakat başaramadı.

"Bu senin menin, Donnie. Coca Cola makinesinin üstündeydi." Coates kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra dudaklarını yaladı. "Bu kriz geçtikten sonra ve sana hak ettiğin işlemleri yapabildiğimizde, hapse gireceksin. Neyse ki seks suçlularını özel bir bölüme alıyorlar, yani sağ kalma ihtimalin var, ama çok iyi bir avukatın olsa bile uzun süre hapis yatacaksın. Ama merak etme, erken şartlı tahliye duruşmalarında beni görebileceksin. Ben de o komisyondayım." Coates dahili haberleşme düğmesine bastı. "Blanche, kahve getirir misin? Bu kahvenin tadı berbat." Bir süre karşılık bekledi, sonra düğmeye bir daha bastı. "Blanche?" Coates parmağını düğmeden çekti. "Dışarıya çıkmış olmalı."

Dikkatini tekrar kanepede oturmakta olan Peters'a çevirdi. Peters'ın gülümsemesinden eser kalmamıştı. Soluk almakta zorlanıyor, az önce suratına çarpılan DNA kanıtının nelere yol açabileceğini düşünüyordu.

"Şimdilik," dedi müdür, "sadece üniformanı teslim et ve buradan defol git. Elimizde bu kanıtın olduğunu söylemem hataydı belki, ama biraz keyfini çıkarmadan edemedim. Dünyan yıkılana kadar birkaç günün var. Arabana atlayıp Kanada'ya kaçabilirsin. Kim bilir, belki de iyice gizlenir, balıkçılığa başlarsın."

"Tuzak kurdunuz!" diye bağırdı Peters ayağa fırlayarak. "Bu bir tuzaktı!"

Clint kendini daha fazla tutamadı. Yaklaşıp kısa boylu adamı boğazından yakaladı ve sırtını duvara dayadı. Don onun omuzlarına ve yüzüne vurdu, tırnakları Clint'in yanağını sıyırdı. Clint parmaklarının altında Peters'ın nabzının atışını, gırtlak çıkıntısı-

nın ezildiğini, bütün gün yaşanan o akıl almaz, korkutucu anların ellerinden boşaldığını hissediyordu. Başının etrafında bir güve dolanmaktaydı. Güve onun şakağına bir öpücük kondurup kayboldu.

"Dr. Norcross!"

Clint yumruğunu Peters'ın karnına gömdükten sonra onu bıraktı. Adam ellerinin ve dizlerinin üstünde yere yığıldı. Boğulan bir hayvan gibi sesler çıkarıyordu.

Müdürün kapısı ardına kadar açıldı ve elinde Taser şok tabancasıyla Tig Murphy içeriye daldı. Tig'in yanaklarında ter parlıyordu ve rengi fena halde soluktu; Clint'e iyi olduğunu söyledi ama iyi değildi, hiçbir şey ve hiç kimse iyi değildi.

"Aahhhh!" Peters sürünerek Clint'ten uzaklaştı. Güve artık Clint'le ilgilenmiyor, yerde sürünen adamın etrafında dolanarak, sanki ona kapıya doğru eşlik ediyordu.

"Biz de şimdi seni çağıracaktık, Memur Murphy." Coates masasına geçmiş, sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. "Bay Peters odadan çıkarken halıya takılıp düştü. Lütfen kalkmasına yardım et. Görevden ayrılıyor. Eşyalarını soyunma odasına bırakabilir." Müdür kahve kupasını Tig Murphy'ye doğru kaldırdıktan sonra kahvesini sonuna kadar içti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

1

"Bakın, Memur Hanım, benim öfke nöbetlerim olduğunu bilirsiniz, değil mi?"

Kabinden saygılı bir mesafe ötede duran Angel, cevabı belli olan bu soruyu Vanessa Lampley'ye sormuştu. Yanındaki Jeanette pek iyimser değildi: Lampley'yi ikna edebileceklerini sanmıyordu.

Kabinin plastik perdesinin ardında oturmakta olan Lampley'nin geniş omuzları tehlikeli bir şekilde öne doğru kıvrılmıştı. Her an o perdenin içinden geçip dışarıya fırlayacakmış gibi görünüyordu. Jeanette eğer ikisi bir kavgaya tutuşsalar, sıska yapısına rağmen Angel'ın iyi dövüşeceğini, ama Lampley'le başa çıkamayacağını düşündü.

"Fitzroy, bu bir çeşit üstü kapalı tehdit mi? Bugün bütün o boktan şeyler olurken mi? Her yanı örümcek ağlarıyla örtülmüş üç tane mahkûm var ve kafayı yeme ânını çoktan geçmiş durumdayım, çok yorgunum ve sen beni sınamak mı istiyorsun? Bu çok kötü olur, inan bana."

Angel avuçlarını kaldırdı. "Hayır, hayır, hayır, Memur Hanım. Yani böyle bir durumda ben kendime bile güvenemem, tamam mı? Sabıka kaydım yeterince açıklıyor, üstelik kayda geçme-

miş ve ceza verilmemiş pek çok suçum var; ama bunların ayrıntısına giremeyeceğimi takdir edersiniz."

Jeanette onlara bakıyordu. Şartlı tahliye sonunda Angel'ın uluslararası diplomasi alanına girmesi gibi bir plan varsa, birisinin bu planı bir daha gözden geçirmesi gerekecekti.

"Defol git buradan, kaçık karı!" dedi Lampley.

"Kaldı ki, bu nedenle yanımda Jeanette'i getirdim," dedi Angel zafer kazanmış gibi elini kaldırarak.

"E, bu her şeyi değiştirir tabii."

"Alay etmeyin." Angel'ın kaldırdığı kolu yana düştü. Yüzündeki mazlum ifade kayboldu. "Sakın benimle alay etmeyin, Memur Hanım."

"Sakın bana 'sakın' deme, mahkûm."

Jeanette araya girme zamanının geldiğine karar verdi. "Memur Lampley, özür dilerim. Niyetimiz sorun çıkarmak değil."

Her an saldıracakmış gibi ayağa kalkma aşamasında olan Lampley tekrar yerine oturdu. Sanki orada bir gayrimenkulü varmış gibi devamlı Kötü Hal listesinde olan Fiztroy'un tersine, Jeanette Sorley cana yakın tavırlarıyla tanınırdı. Ve Ree Dempster'a göre, Sorley o zehirli kurbağa Peters tarafından cinsel tacize uğramıştı. Van bu kadının ne diyeceğini dinlemeye karar verdi.

"Ne oldu?"

"Kahve yapmak istiyoruz. Özel bir kahve. Herkesin uyanık kalmasını sağlamak için."

Van elini bir süre dahili haberleşme düğmesinde tuttuktan sonra akla gelecek ilk soruyu sordu. "Özel demekle neyi kastediyorsun?"

"Normal kahveden daha kuvvetli," dedi Jeanette.

"Siz de içebilirsiniz," dedi Angel gülümsemeye çalışarak. "Sizi dipdiri tutar."

"Hah, tam bana gereken şey! Kafayı bulmuş mahkûmlarla dolu bir hapishane! Harika olur! Dur, bir tahmin edeyim, Fritzroy: Kahveniniz sırrı, içindeki taş kokain olacak."

"Ee... pek öyle değil. Ne de olsa kokainimiz yok. Peki, ben size sorayım: Bunun alternatifi nedir?"

Lampley bunu bilmediğini itiraf etti.

Sözü Jeanette aldı. "Memur Hanım, eğer bu Aurora sorunu bir an önce çözülmezse, buradaki insanlar kıpırdanmaya başlayacak." Jeanette bunu söylerken bile gözlerinin önüne bu sahne geliyordu. Maura Dunbarton ve birkaç müebbet mahkûmu hariç, uzak da olsa bir ümit ışığı vardı: mahkûmiyetlerinin son bulması. Özgürlük. Bir sürü nedenden dolayı Aurora Gribi bu ümidi doğurmuştu. Uykudan sonra ne olacağını veya herhangi bir şey olup olmayacağını kimse bilmiyordu. O bakımdan cennet gibi bir şeydi. "İnsanlar endişelenmeye, öfkelenmeye ve korkmaya başlayacak ve sizin karşınıza çok ciddi bir sorun çıkacak." Jeanette isyan kelimesini kullanmaktan kaçındı ama hayalinde bu vardı. "Şimdiden endişe, öfke ve korku içindeler. Kendiniz söylediniz, daha şimdiden üç mahkûm bu hastalığa yakalanmış durumda. Ve bu kahveye katacağımız malzeme mutfakta var. Siz sadece mutfağa girmemize izin verin, gerisini biz yaparız. Bakın, size baskı yapmaya veya karışıklık çıkarmaya çalışmıyorum. Beni tanırsınız, değil mi? Herkesle iyi geçinmeye çalışırım. Buradaki sicilim tertemizdir. Size sadece endişemi söyleyip bir fikir öneriyorum."

"Ve sizin bu *özel* kahveniz sorunu çözecek, öyle mi? Kullanacağınız uyarıcı bir şey herkesin duruma uyum sağlamasını mı sağlayacak?"

"Hayır, Memur Hanım," dedi Jeanette. "Bu benim düşündüğüm şey değil."

Lampley elini kol kasındaki dövmeye götürdü. Parmakları bunun üstünde gezindi. Bakışları yukarıda bir şeye, kabindeki ekranın üstündeki bir şeye yöneldi.

Bir duvar saati, diye düşündü Jeanette, muhtemelen orada bir saat var. Lampley sabah vardiyasındaydı. Büyük ihtimalle saat beş veya beş buçukta işe gelmek için gece dokuz gibi yatmış ol-

malıydı. Jeanette hücresindeki saate baktığı için şimdi akşamın beşi olduğunu biliyordu.

Lampley kalın boynu üzerindeki başını yuvarladı. Jeanette onun gözlerinin altındaki halkaları fark etti. Çift vardiya insanı bu hale getirirdi. "Hassiktir," dedi Lampley.

Jeanette ses geçirmez perde yüzünden bunu işitmedi, ama dudak hareketlerinden anladı.

Lampley tekrar dahili haberleşme düğmesine bastı. "Biraz daha anlat, mahkûm. Beni ikna et."

"Sanırım herkese biraz ümit verecek. Onlara bir şeyler yaptıklarını hissettirecek. Ve bu sorun çözülene kadar zaman kazandıracak."

Van'ın bakışları bir kez daha yukarıya çevrildi. Konuşma bir süre daha devam ettikten sonra bir uzlaşma, sonra da bir plan yapma aşamasına gelindi. İşte o zaman Jeanette, Memur Lampley'yi ikna edebildiğini anladı.

2

Clint ve Coates bir kez daha müdürün ofisinde yalnız kalmışlardı ama bir süre ikisi de konuşmadı. Clint'in öfkesi yatışmıştı fakat nabzı hâlâ çok hızlıydı; son sağlık muayenesinde üst sınırda olan tansiyonu (yeterince sorunu olan Lila endişe etmesin diye ona söylememişti) herhalde alarm veriyordu.

"Sağ ol," dedi Clint.

"Ne için?"

"Gerekeni yaptığın için."

Coates gözlerini ovuşturdu. Clint onu uzamış bir oyun sonucu çok yorulmuş bir çocuğa benzetti. "Sadece sepetteki çürük bir elmayı attım, doktor. Bunun yapılması gerekiyordu, ama bu kadar az personelimiz varken başka kimseyi atacak değilim. Hiç değilse, şu ana kadar ayrılan olmadı."

Clint, *Onu öldürmek istedim,* diyecekken çenesini tuttu.

"Ama..." Janice çenesini zorlayacak kadar ağzını açarak esnedi, "...biraz şaşırmadım diyemem. Adamın üstüne yırtıcı bir kaplan gibi saldırdın."

Clint başını öne eğdi.

"Ama hiç değilse şimdilik sana ihtiyacım var. Müdür yardımcım yine kayıp; bu nedenle Hicks ortaya çıkana kadar onun işini sen yapacaksın."

"Sanırım karısına bakmak için evine gitmiştir."

"Ben de öyle sanıyorum ve her ne kadar onu anlıyorsam da, onaylamıyorum. Burada kilit altında yüzden fazla kadın var ve onlar bizim önceliğimiz olmalı. Senin de kendini kontrol etmeni isterim."

"Merak etme."

"Umarım öyle olur. Senin belalı bir geçmişin olduğunu biliyorum –dosyanı okudum– ama dosyanda insanları boğarak öldürme yeteneğin olduğundan söz edilmiyor. Tabii çocukluktaki suçlar mühürlenir."

Clint onun gözlerine bakmak için kendini zorladı. "Doğru. Bunlar silinir."

"Peters olayının bir istisna olduğunu söyle bana."

"İstisnaydı."

"Kadınlardan birine karşı kendini kaybetmeyeceğini söyle bana. Örneğin Fitzroy'a. Ya da başka birine. Belki o yeni gelene. Kaçık Evie'ye."

Clint'in şoke olmuş ifadesi Coates için yeterli olmalıydı ki gülümsedi. Bu gülümseme başka bir esnemeye dönüşürken telefon çaldı.

"Coates." Bir süre dinledi. "Vanessa? Elinin altında dahili haberleşme imkânı varken neden bana tele–"

Bir süre daha dinledi; o dinlerken Clint'in gözüne tuhaf bir şey çarptı. Coates'un elindeki telefon ikide bir kulağından yukarıya doğru kayıyordu. Bunu indiriyor, sonra ahize bir kez daha yukarıya kayıyordu. Belki yorgunluktandı ama pek de yorgunluk belirtisine benzemiyordu. Bir an, acaba müdürün çekmecesinde

içki mi var, diye düşündüyse de sonra bunu aklından çıkardı. Lila'yla birlikte birkaç kez Coates ile akşam yemeğine çıkmışlardı ve Clint onun bir kadeh şaraptan daha sert bir içki sipariş ettiğini görmemişti; kaldı ki o kadehi de sonuna kadar içmezdi.

İçinden, her gölgeye atlamamalıyım, diye geçirdi ama bu o kadar kolay değildi. Müdür Coates çalışamaz hale gelirse, Hicks dönene kadar işler kimin üstüne kalırdı? Tabii Hicks dönerse... Lampley'ye mi? Ona mı? Clint bir an müdüre vekalet etmenin nasıl bir şey olacağını düşündü ve ürperdi.

"Pekâlâ," dedi Coates telefona. Bir süre dinledi. "Tamam dedim ya. *Evet*. Bırakalım yapsınlar. Bunu dahili haberleşmeden duyur. Herkese kahve verileceğini bildir."

Konuşma bittikten sonra ahizeyi yuvasına koymak istedi, ıskaladı, sonra bir daha denemek zorunda kaldı. "Hadi be," dedi gülerek.

"Janice, iyi misin?"

"Daha iyi olamazdım," dedi Coates, ama kelimeleri yuvarlıyordu. "Van'a Fitzroy, Sorley ve birkaçının daha mutfakta süper kahve yapmalarına izin vermesini söyledim. Herhalde kokainin bir türü olacak."

"Ne dedin?"

Coates'un aşırı özenle konuşma çabası Clint'e ayık görünmeye çalışan sarhoşları hatırlattı. "Van'ın dediğine göre –bunu Angel'dan duymuş– bizim kahvelerimiz hafif oluyormuş. Şimdi demlik başına bir poşet yerine üç poşet kullanacaklarmış. *Galoşlarca* yapacaklarmış." Şaşırdı, dudaklarını yaladı. "Galonlarca demek istedim. Dudaklarım uyuştu."

"Ciddi misin?" Kahveyle mi, yoksa dudaklarıyla mı ilgili sorduğunu bilmiyordu.

"İşin *e* iyi yanını *dumadın,* doktor. Revirdeki bütün Sudafed'i kahveye boca edecekler; stokumuzda dünya kadar Sudafed var. Ama *maşkumlar*... mahkûmlar kahveyi içmeden önce greyfurt suyuyla tereyağı *kaşışımı* bir şey içmek zorundalar. Emilim hızlandırıyormuş. Angel öyle olduğunu iddia ediyor, ben de bir *çakınca* görmedim."

Coates ayağa kalkmak istedi ama tekrar koltuğuna çöktü. Clint hemen onun yanına gitti. "Janice, içki mi içtin?"

Coates donuk gözlerle ona baktı. "Hayır, tabii ki *işmedim*. Bu sarhoşluk gibi bir şey değil. Bu daha şok..." Gözlerini kırpıştırdı, gelen-giden evrak sepetinin yanındaki küçük deri çantasına uzandı. Parmak uçlarıyla dokunarak içindekileri yokladı. "...*haflarım*. Masamın üstünde, çantamdaydı."

"Ne hapı? Ne kullanıyorsun?" Clint bir hap şişesi görmek için bakındı ama masanın üstünde yoktu. Eğilip altına baktı. Yine bir şey göremedi.

"Zhan... Zhan... hay lanet." Coates koltuğuna gömüldü. "*Dalıyom*, doktor. Uykuya *dalıyorum*."

Clint çöp kutusuna baktı; birkaç buruşmuş kâğıt mendil ve çikolata paketi arasında kahverengi bir reçeteli şişe gördü. Etikette JANICE COATES ve XANAX ve 10 MG yazılıydı ve şişe boştu.

Janice'in görmesi için ona uzattı; sonra aynı anda ikisi birden aynı şeyi söylediler: "Peters."

Coates büyük bir gayret göstererek doğruldu ve Clint'e baktı. Her ne kadar gözleri cam gibi olmuşsa da, konuşurken hiç peltekleşmedi. "Onu yakala, doktor. Binadan çıkmadan önce yakala. O tacizci orospu çocuğunu C Kanadındaki bir hücreye tık ve anahtarını da yok et."

"Kusman gerek," dedi Clint. "Çürük yumurta. Hemen mutfaktan birkaç tane getire–"

"Çok geç. Ben kayıyorum. Mickey'ye..." Gözleri kapandı. Zor bela yine açtı. "Mickey'ye onu sevdiğimi söyle."

"Kendin söylersin."

Coates gülümsedi. Gözkapakları yine düşüyordu. "Artık kumanda sende, doktor. Hiç değilse Hicks dönene kadar. "Sen..." Derin bir iç geçirdi. "*Maşkumlar* uyuyana kadar onların güvenliğini sağla... onları koru... bizleri de koru..."

Müdür Coates kollarını masasının üstündeki sümenin üstünde kavuşturup yastık yaptı ve başını dayadı. Saçlarından, ku-

laklarından ve kızarmış yanaklarından ilk beyaz iplikler çıkarken Clint hayret ve dehşet içinde bakakaldı.

Ne kadar hızlı, diye düşündü. İnanılır gibi değildi.

Coates'un sekreterine Peters'ın dışarıya çıkmasına izin verilmemesi için anons yapmasını söylemek amacıyla hemen ofisten çıktı, ama Blanche McIntyre yerinde yoktu. Sümeninin üstündeki bir kâğıtta kurşunkalemle yazılmış bir not vardı. Clint büyük harflerle yazılı bu notu görünce gözlerine inanamadı.

KİTAP KULÜBÜME GİTTİM.

Kitap kulübü mü?

Kitap kulübü mü?

Gerçekten mi?

Blanche lanet olası *kitap* kulübüne mi gitmişti?

Clint giriş lobisine koşarken birkaç mahkûma çarptı; kadınlar ona hayretle bakıyorlardı. Kilitli ana kapılara gelince dahili haberleşme düğmesine art arda bastı. Hâlâ lobi güvenlik nöbetinde olan Millie Olson hemen cevap verdi. "Yahu doktor, sakin ol. Hayrola?"

Clint çift camlı panelden Don Peters'ın külüstür Chevrolet'sini görebiliyordu. Otomobil dış kapıya doğru ilerlemekteydi. Clint adamın küt parmaklarıyla kimlik kartını okutuşunu bile gördü.

Bir kez daha haberleşme düğmesine bastı ve, "Önemli değil, Millie," dedi. "Boş ver."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Şehre dönüş yolunda Lila Norcross'un aklına, çocukken arkadaşlarıyla oynarken söyledikleri saçma sapan, edepsiz bir tekerleme geldi. Ebeveynlerinin duymayacağı bir yerdeyken söylerlerdi bunu.

"Derby Town'da, Derby Town'da sokaklar camdandır; Derby Town'da kızlar sizin koca popolarınıza, koca popolarınıza, koca popolarınıza tekmeyi basarlar..."

Sonrası nasıldı? Hah, tamam.

"Derby Town'da, Derby Town'da abim kafayı yedi; Derby Town'da, Derby Town'da kız kardeşim altına yaptı..."

Yoldan çıkıp, ardında dik bir uçurum olan çalılıklara dalmasına ramak kala kendini topladı. Altındaki devriye otosu bu uçurumun dibine varana kadar en az üç takla atabilirdi. Lila hemen frene bastı ve otomobilin burnu uçurum kenarından sarkarken durabildi. Vitesi park konumuna getirdi, bunu yaparken de bir şeyin filizlerinin hafifçe yanağına sürtündüğünü hissetti. Eliyle bunları yanağından aldı ve daha avucuna almadan eridiklerini fark etti. Dışarıya çıkmak için kapıyı omuzladı. Emniyet kemeri hâlâ bağlı olduğu için olduğu yerde kaldı.

Kemerini çözdü, dışarıya çıktı ve nihayet serinlemiş olan havada derin nefesler aldı. Birkaç kez suratını tokatladı.

"Ramak kaldı," dedi. Epeyce aşağılarda Ball Nehri'ni besleyen küçük çaylardan biri şırıl şırıl akıyordu. "Kıl payı kurtuldun, Lila Jean."

Gerçekten ramak kalmıştı. Er geç uyuyakalacaktı, bunu ve uyuduğu zaman o beyaz boktan maddenin her yanını kaplayacağını biliyordu, ama oğluna son bir kez sarılmadan ve onu öpmeden buna meydan bırakmayacaktı. Kararı karardı.

Tekrar direksiyonun başına geçip mikrofonu aldı. "Ünite Dört, burası Ünite Bir. Cevap ver."

İlk başta karşılık gelmedi; Lila tam bir daha seslenecekken Terry Coombs cevap verdi. "Bir, burası Ünite Dört." Sesinde bir tuhaflık vardı, sanki nezle olmuş gibiydi.

"Dört, eczaneleri dolaştın mı?"

"Evet. İkisi yağmalanmış, birisinde yangın var. İtfaiye burada olduğu için yangın yayılmayacak. Sanırım tek iyi şey bu. CVS'teki eczacı vurularak öldürülmüş ve Rite Aid Eczanesi içinde de en az bir ceset olduğunu sanıyoruz. Yanmakta olan yer burası. İtfaiyeciler içeride kaç kurban olduğunu bilmiyor."

"Off, olamaz!"

"Üzgünüm, Şerif. Maalesef doğru."

Hayır, sesi nezleli gibi değildi... sanki ağlıyordu.

"Terry? Ne var? Kötü bir şey daha var galiba."

"Eve gittim," dedi Terry. "Rita'yı o maddeyle kaplanmış halde buldum. Ben vardiyamdan eve gelene kadar hep yaptığı gibi masa başında uyuyakalmış. On beş-yirmi dakika kestirirdi. Onu uyumaması için uyarmıştım, o da tamam demişti, sonra onun ne durumda olduğunu görmek için eve uğradım ve..."

Terry şimdi gerçekten ağlıyordu.

"Onu yatağa yatırdım ve dediğin gibi eczanelere bakmak için buraya döndüm. Başka ne yapabilirdim ki? Kızıma telefon açtım ama odasından telefona bakan kimse olmadı. Daha önce de Rita birkaç kez onu aramıştı." Terry'nin kızı Diana Coombs,

USC'de* birinci sınıf öğrencisiydi. Babasından kısık, sulu bir ses çıktı. "Batı Kıyısı'ndaki kadınların büyük bir kısmı uyuyor ve hiç uyanmıyorlar. Kızımın bütün gece uyumadan ders çalıştığını veya bir partide eğlendiğini umdum, ama... öyle olmadığını biliyorum, Lila."

"Belki yanılıyorsundur."

Terry bunu duymazlıktan geldi. "Ama... ama neticede nefes alıyorlar, değil mi? Bütün o kadınlar ve kızlar nefes alıyor. Yani, belki... bilemiyorum..."

"Roger yanında mı?"

"Hayır. Ama onunla konuştum. Jessica'yı tepeden tırnağa o maddeyle kaplanmış halde bulmuş. Karısı çıplak uyumuş olmalı, çünkü o korku filmlerindeki mumyalar gibi görünüyormuş. Bebekleri de öyle. Beşiğindeyken, tıpkı o televizyonda gösterilenler gibi, baştan aşağıya o maddeyle örtülüymüş. Roger çıldırdı. Ağlıyor, ulur gibi sesler çıkarıyordu. Benimle gelmesini söyledim ama istemedi."

Bu Lila'yı mantıksız bir şekilde kızdırdı, çünkü kendisi de çok kötü durumdaydı. Eğer onun pes etme hakkı yoksa başkalarının da yoktu. "Birazdan gece bastıracak ve elimizdeki her polise ihtiyacımız olacak."

"Ona bunu söyledim–"

"Ben gidip Roger'ı alırım. Seninle karakolda buluşalım, Terry. Ulaşabildiğin herkese bize katılmalarını söyle. Saat yedide."

"Neden?"

Olan onca şeye rağmen Lila bunu telsizde söylemek istemedi ama delil dolabını açacaklar ve hoş bir uyuşturucu partisi yapacaklardı... sadece uyarıcı haplarla.

"Sen orada olmaya bak."

"Roger'ın geleceğini sanmıyorum."

"Gelecektir, gerekirse kelepçeleyip getiririm."

Lila az önce neredeyse yuvarlanacağı uçurum kenarından geri geri çıkıp şehrin yolunu tuttu. Siren lambaları açık olduğu

* University of Southern California. –ed.n

halde her kavşakta durup etrafı kolluyordu. Çünkü o karmaşa içinde hiç yararı olmayabilirdi. Roger ve Jessica'nın yaşadığı Richland Lane'e vardığında, daha önce aklına takılan o tekerleme yine dilinin ucundaydı: "Derby Town, Derby Town, babanda kaşıntı başlarsa..."

Lila'nın siren lambasına ve kavşaktaki dur işaretine aldırmayan bir Datsun yavaşça önünü kesti. Normal bir günde olsaydı, Lila bu puştun canına okurdu. Uyumamak için mücadele ediyor olmasaydı, otomobilin arkasındaki çıkartmayı da fark edebilir –BARIŞ, SEVGİ VE ANLAYIŞIN NERESİ TUHAF– bunun Bayan Ransom'a ait olduğunu anlardı. Bu kadın o boş olan evlerin bulunduğu yerde yaşıyordu. Lila uyanık olsaydı, sürücünün oğlu, yanındaki yolcunun da oğlunun büyük aşkı Mary Pak olduğunu fark ederdi.

Ama normal bir gün değildi ve Lila uyanık olmaktan çok uzaktı, bu yüzden Richard Lane'de, Elway'in evine doğru devam etti. Burada bitmek bilmeyen kâbusun ikinci perdesiyle karşılaştı.

2

Jared Norcross'un da aklında bir tekerleme vardı, ama bunun yolları camdan yapılmış Derby Town'la ilgisi yoktu. Bu tekerleme *rastlantı, mutlu rastlantı, alınyazısı, kader*di. Birini seç veya hiçbirini seçme, herhalde evren için hepsi aynıydı. *Rastlantı, mutlu rastlantı, alınyazısı, kader.*

"Dur işaretine uymadın," dedi Mary onu bu dalgın halinden çıkararak. "Ve orada bir polis gördüm."

"Bana bunu söyleme," dedi Jared. Direksiyon başında dimdik oturmuş, ter içindeydi ve deli gibi atan nabzı yaralı dizine sancı şimşekleri gönderiyordu. Hâlâ dizimi gerebiliyorum, belki de orada bir yırtık yoktur, sadece burkulmuştur, diye düşündü, ama fena halde şişmişti ve sızlıyordu. Yanında ehliyetli bir sürücü olmadan otomobil kullanması yasadışıydı ve bu durumda bir

polis tarafından yakalanmak feci olurdu. Annesi ona defalarca şunu söylemişti: Emniyet müdürü olarak benim için en kötü şey, senin yasadışı bir şey yaparken yakalanman olur; bu ne olursa olsun, bakkaldan çikolata alıp parasını ödemeyi unutup çıkman bile. İnan bana, eğer bu benim için en kötü şeyse, sana çok daha kötüsünü yaparım.

Bayan Ransom'ın torunu Molly arka koltukta dizlerinin üstüne çökmüş, arka pencereden dışarıya bakıyordu. "Sorun yok," dedi. "Aynasız yoluna devam etti."

Jared biraz rahatladı ama hâlâ bu yaptığına inanamıyordu. Daha yarım saat önce evindeydi ve annesinin ya da babasının onu aramasını bekliyordu. Derken Mary'yi aramıştı. Jared daha merhaba bile diyemeden Mary ona bağırmaya başlamıştı.

"Neredesin be adam? *Yıllardır* sana ulaşmaya çalışıyorum!"

"Öyle mi?" Bu o kadar kötü olmayabilirdi. Seni hiç düşünmeyen bir kız böyle bağırmazdı, değil mi? "Cep telefonum kırıldı."

"Hemen *buraya* gel! *Yardımın* gerekli!"

"Nasıl bir yardım? Kötü bir şey mi oldu?"

"Ne olduğunu biliyorsun! Eğer kızsan *her şey* kötü!" Mary nefes alıp biraz sakinleşti. "Beni Shopwell'e götürecek biri lazım. Babam burada olsaydı ondan isterdim, ama işi için Boston'da, eve dönmeye çalışıyor ve şu anda bize bir yararı yok."

Shopwell şehrin en uzak köşesindeki büyük süpermarketti. Jared sesine yetişkinlere özgü bir ton verdi. "Dooling Marketi bulunduğun yere çok daha yakın, Mary. Biliyorum, orada her şeyin en iyisi yoktur, ama–"

"Beni *dinler misin*?"

Jared sustu; Mary'nin isteri eşiğindeki sesinden korkmuştu.

"Mutlaka Shopwell olmak zorunda, çünkü oradaki üretim kısmında çalışan bir kadın var. Bir sürü arkadaşımız o kadını tanıyor. Kadın... çalışmaya yardımcı gereçler satıyor."

"Uyarıcı hapları mı kastediyorsun?"

Cevap yok.

"Mary, o şeyler yasaklı maddedir."

"Umurumda değil! Annem şimdilik iyi ama küçük kız kardeşim daha on iki yaşında ve saat dokuz onun uyuma zamanıdır; bu saatten önce bile zombi gibi olur."

Ve tabii bir de sen varsın, dedi içinden Jared.

"Bir de ben varım. Uyuyakalmak istemiyorum. Koza gibi olmak istemiyorum. *Korkudan ödüm bokuma karışıyor!"*

"Anlıyorum," dedi Jared.

"Hayır, anlamıyorsun. Sen *erkeksin*. Erkekler bunu anlayamaz." Mary derin bir nefes aldı. "Boş ver. Neden ille de seni bulana kadar bekledim, bilmiyorum. Eric'i ararım."

"Hayır, onu arama," dedi Jared panikle. "Gelip seni alırım."

"Gelir misin? Gerçekten mi?" Ah, minnet gösteriyor. Jared'ın dizlerinin bağı çözüldü.

"Evet."

"Annen baban kızmaz mı?"

"Hayır," dedi Jared. Yalan sayılmazdı. Onlara hiç söylemezse neden kızsınlardı ki? Muhtemelen çok bozulurlardı –dünya krizi olmasaydı bile– çünkü geçerli sürücü ehliyeti yoktu. İlk sınavda paralel park etmeye çalışırken bir çöp tenekesine çarpmasaydı, şimdi ehliyeti olacaktı. O ana kadar her şeyi doğru yapmıştı oysa.

Acaba Mary'ye ehliyet sınavını geçtiği izlenimini vermiş olabilir miydi? Bırak izlenim vermeyi, ona sınavı geçtiğini söylemişti. Ne aksi! O sırada bu yalanı zararsız gibi görünmüştü; sınavı geçememiş olmak onu ahmak durumuna düşürecekti. Gelecek ay bir kez daha girmek için gün almıştı; zaten otomobili olmadığına göre Mary gerçeği hiç bilmeyecekti. Jared bunu mantıklı bulmuştu. Ne var ki, sürücü ehliyeti sınavlarının Dooling County'de ya da herhangi bir yerde hiçbir önceliği olmayacağı aklına gelmemişti.

"Buraya gelmen ne kadar sürer?"

"On beş dakika. Bilemedin yirmi. Beni bekle."

Jared telefonu kapadıktan sonra kendini ne kadar kaptırmış olduğunu fark etti. Ehliyeti olmadığı gibi, otomobili de yoktu.

Babası Prius'u hapishaneye götürmüş, annesinin Toyota'sı da polis karakolunun arkasında park edilmişti. Yani araç bakımından Norcross ailesinin hiçbir şeyi yoktu. Jared ya birisinden otomobilini ödünç alacak ya da Mary'yi arayıp bu yardımı Eric'ten istemesini söyleyecekti. İlk seçenek pek mümkün görünmüyordu, ama o öğleden sonra olanların ardından ikinci seçenek söz konusu bile olamazdı.

İşte tam o sırada kapı zili çaldı.

Raslantı, mutlu rastlantı, alınyazısı, kader.

3

Bayan Ransom bir bastonun üzerinde iki büklüm olmuştu ve sağ bacağında çok zalim görünüşlü bir metal destek vardı. Onu bu halde gören Jared, sancısına rağmen burkulmuş dizini fazla ciddiye aldığını hissetti.

"Seni daha önce de görmüştüm," dedi Bayan Ransom. "Adın Jared'di, değil mi?"

"Evet efendim." Batan Titanik gemisinde bile olsa görgü kurallarını ihmal etmeyen Jared çalılar arasında koşuşundan kalan sıyrıklarla dolu elini uzattı.

Bayan Ransom gülümseyerek başını iki yana salladı. "Elini sıkmayayım. Arteritim var. Ve hal hatır sorma kurallarını es geçtiğim için beni bağışla; normal olarak hiç yapmayacağım bir şey, ama sanırım bu akşam zaman çok değerli. Sürücü ehliyetin var mı delikanlı?"

Jared'ın aklına izlediği bir filmdeki kötü adamın repliği geldi: *Beni sadece bir kere asabilirsiniz.* "Evet ama otomobilim yok."

"Bu sorun değil, benim var. Eski fakat bakımlı bir Datsun. Arteritim yüzünden son günlerde hiç kullanamıyorum. Ayrıca bacağımdaki destek, pedalları kullanmamı zorlaştırıyor. Müşterilerime siparişlerini gelip buradan almalarını rica ediyorum. Çoğu zaman buna razı olurlar, ama... her neyse. Konumuz bu değil. Jared, senden bir iyilik yapmanı rica edeceğim."

Jared bu ricanın ne olacağına emin gibiydi.

"Son zamanlarda uyuma zorluğu çekiyorum; oğlum ve gelinim... ilişkilerini düzeltmeye çalışırlarken, torunum benim yanımda kalmaya başladı ve neredeyse hiç uyumadım denebilir. Adamakıllı uyku borcum var ve onca rahatsızlığıma rağmen bu gece o borcun ödenmesi gerekebilir. Ta ki..." İki kaşı arasındaki bir noktayı kaşımak için bastonunu kaldırdı. "Of, bu çok zor. Genellikle içine kapanık bir insanımdır, sorunlarımı hepten yabancı birisiyle paylaşmam, ama bu gece buraya geldin ve... belki..."

"Sizin bir süre daha uyanık kalmanızı sağlayacak birini tanıyabileceğimi düşündünüz." Bunu söylerken Jared'ın aklından *rastlantı, mutlu rastlantı, alınyazısı ve kader* geçiyordu.

Bayan Ransom'ın gözleri büyüdü. "Ah, hayır! Kesinlikle öyle değil! *Ben* birini tanıyorum. Hiç değilse tanıdığımı sanıyorum. Bugüne kadar ondan sadece mariuhana satın almışımdır –eklem ağrılarıma iyi geliyor– ama bu kadının başka şeyler de sattığına inanıyorum. Ve söz konusu olan yalnız ben değilim. Molly'yi de düşünmek zorundayız. Torunum. Şu anda dipdiri, ama saat on olduğunda..."

"Uykusu bastıracak," dedi Jared, Mary'nin kız kardeşini düşünerek.

"Evet. Bana yardım eder misin? Kadının adı Norma Bradshaw. Şehrin öbür ucundaki Shopwell süpermarketinde çalışıyor. Üretim kısmında."

4

Ve işte şimdi buradaydı, eksikli ehliyetiyle Shopwell'e gidiyordu; o ana kadar bir trafik kuralını ihlal etmişti –dur işaretine aldırmayarak– ve iki insanın hayatı onun tecrübesiz ellerindeydi. Jared'ın aklında Mary vardı; on iki yaşındaki Molly değil. Jared eve dönmesi için Bayan Ransom'a destek olurken, bu kız çoktan Datsun'un arka koltuğuna yerleşmişti. Kızın da onlarla beraber

gitmesi için Bayan Ransom ısrar etmiş, "Evden çıkarsa uykusu kaçar belki," demişti. Haberlerde şehrin çeşitli yerlerinde ayaklanmalar olduğu bildiriliyordu, ama Bayan Ransom torununu Dooling'e göndermekte sakınca görmemişti.

Jared'ın fazladan bir yolcu almaya itiraz edecek hali yoktu. Ne de olsa bu otomobil yaşlı kadına aitti; reddedecek olsaydı, yine o tatsız soru gelebilirdi: Sürücü ehliyeti *vardı,* değil mi?

Nihayet süpermarkete yaklaşıyorlardı. Molly emniyet kemeri bağlı halde oturuyordu ama motor gibi bir çenesi vardı ve o anda yüksek viteste çalışıyordu. Oraya gelene kadar Jared ve Mary bu kızın en iyi arkadaşının Olive olduğunu, her istediği yapılmazsa Olive'in cadılaştığını, Molly'nin ebeveynlerinin bir *evcilik* danışmanına gittiklerini, gözlerine ve arteritine iyi geldiği için büyükannesinin özel bir ilaçlı sigara içtiğini öğrenmişlerdi; sigara içmek genellikle kötü bir şeydi ama büyükannesinin durumu farklıydı, Molly'nin bunu kimseye söylememesi gerekiyordu, çünkü o zaman insanlar sigara içmenin iyi bir şey olduğunu sanabilirlerdi ve...

"Molly," dedi Mary. "Senin hiç sustuğun olur mu?"

"Sadece uyuduğum zaman," dedi Molly.

"Uyumanı istemiyorum ama düşüncelerin bizi bunalttı. Ayrıca, büyükannenin otlu sigarasından içmeni de istemiyorum. Sana zarar verir."

"Pekâlâ." Molly kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece tek bir soru sorabilir miyim, Bayan Patron Mary?"

"Sor bakalım," dedi Mary. Çoğu zaman arkada düzgün bir atkuyruğuyla toplanmış olan saçları şimdi omuzlarına inmişti. Jared onu son derece güzel buluyordu.

"Siz ikiniz sevgili misiniz?"

Mary bir şey söylemek için ağzını açarak Jared'a baktı. O bir şey diyemeden Jared bir elini direksiyondan kaldırıp halojen lambaların aydınlattığı muazzam otoparkı işaret etti. Otopark otomobillerle tıka basa doluydu.

"Shopwell'e gelmiş bulunuyoruz."

5

"Burası tımarhane gibi," dedi Mary.

"Tımarhaneden de *beter,*" dedi Molly.

Jared, Shopwell otoparkının uzak köşesindeki çimlerin üstüne park etti. Bu da bir kural ihlaliydi herhalde, ama otopark çarpışan araba alanı gibiydi. Hâlâ açık olan şeritlerde otomobiller fütursuzca hız yapıyor, tepeleme dolu alışveriş arabalarını süren kişilere korna çalıp duruyorlardı. Onlar bu manzarayı seyrederken, iki alışveriş arabası çarpıştı ve bunları süren adamlar birbirine bağırmaya başladı.

"Sen otomobilde kalsan iyi olur Molly."

"Kesinlikle olmaz," dedi Molly. Jared'ın elini tuttu. "Beni burada bırakamazsınız. Lütfen. Annem bir keresinde beni otoparkta bırakmıştı ve–"

"Pekâlâ, gel hadi," dedi Mary. Orta şeritlerden birini işaret etti. "Buradan gidelim. Ezilme ihtimali daha az."

Terk edilmiş otomobil ormanının içinde yürüdüler. Bu yetim kalmış otomobillerden birinin yanından geçerlerken bir Dodge Ram kamyonet gelip bu araca arkadan çarptı. Ram arkasında tamponu sarkarak yoluna devam etti.

Shopwell'in içi tam bir curcunaydı. Herkes bağırıyordu. Çığlıklar ve kırılan cam sesleri duyuldu. Erkekler küfür ediyorlardı. Alışveriş arabalarının olduğu yerde dururlarken takım elbiseli, kravatlı, sıska bir adam içi tepeleme Red Bull, Blast-O Cola ve Monster Energy gibi enerji içecekleriyle dolu bir alışveriş arabasıyla hızla yanlarından geçti. Peşinden blucin ve tişört giymiş, ayaklarında motosikletçi botları olan iri bir adam vardı.

"Bunların hepsini alamazsın!" dedi motosikletçi botlu adam.

"Önce gelen her istediğini alır!" diye karşılık verdi takım elbiseli adam, başını bile çevirmeden.

7 numaralı reyona (Pet Ürünleri ve Kâğıt Ürünler) sert bir dönüş yaptı ama ağırlığı ve ivmesi nedeniyle el arabası devrildi. İçindekiler yere saçılınca motosikletçi botlu adam hemen orada

bitip altı paket enerji içeceğini kaptı. Takım elbiseli adam ona engel olmaya çalışınca motosikletçi botlu adam onu itip yere devirdi.

Jared dönüp Mary'ye baktı. "Üretim kısmı nerede? Buraya daha önce hiç gelmedim."

"Galiba şurada bir yerde," dedi Mary sol tarafı işaret ederek.

Jared, Molly'yi sırtında taşıyarak yerde başını ovuşturan takım elbiseli adamın yanından geçti.

"Bu adam delirmiş," dedi yerdeki adam, Jared'a. "Birkaç enerji içeceği için yaptığı şeye bak."

"Farkındayım," dedi Jared, ama adama dünya kadar enerji içeceğiyle oradan kaçmakta olduğunu söylemedi.

"Herkes delirmiş. Bunun ne olduğunu sanıyorlar ki? *Kasırga* mı? Boktan bir kar fırtınası mı?" Molly'ye baktı ve, "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil, bu laf evdekilerin ağzından hiç eksik olmaz," dedi Molly. Jared'a biraz daha sıkı sarıldı.

Balık ve Et reyonu nispeten daha sakindi, ama 4 numaralı reyon –Vitaminler, Sağlık Destekleri ve Ağrı Kesiciler– savaş alanına dönmüştü. Savaş, kahverengi şişeli Genestra, Lumiday, Natrol ve yarım düzine reçetesiz marka içindi. Orta raflar tamamen boşalmıştı; Jared bu raftakilerin uyanıklığı sağlayan şeyler olduğunu tahmin etti.

Mavi elbiseli yaşlıca bir kadın onlara doğru geliyordu; arkasında futbol takımı koçu JT Wittstock ve Jared'ın annesinin iki yardımcısının babaları vardı. Will ve Rupe Wittstock. Jared koçu tanımıyordu, ama İşçi Bayramı'ndaki Polis Balosu'nda Will ve Rupe çuval yarışını kazanmış ve beş dolarlık ödülü kim alacak diye neredeyse yumruk yumruğa kavga etmişlerdi. (Ekibi ve onların aileleriyle ilgili hep diplomatça konuşan Lila bu iki adamı "çok genç ve çok enerjik" olarak tanımlardı.)

Mavi elbiseli kadın, alışveriş sepeti Vita-Caff adlı şişelerle tıka basa dolu olduğu için çok yavaş ilerleyebiliyordu. Koç Wittstock kadını elbisesinin yakasından tutup geri çekti. Sepet elin-

den düştü ve içindeki şişeler etrafa saçıldı, birkaç tanesi Jared, Mary ve Molly'ye doğru yuvarlandı.

"Yapmayın!" diye bağırdı kadın. "Hayır, lütfen! Bunu paylaşabiliriz! Bunu pay–"

"Ne kalmışsa hepsini almışsın," diye hırladı Koç Wittstock. "Buna paylaşmak mı diyorsun? Bunlardan karıma da lazım."

Koç ve mavi elbiseli kadın şişeleri kapmak için yere eğildiler. Koç kadını bir rafa doğru itti ve aspirin kutuları yağmur gibi üstlerine yağdı. "Seni zorba!" diye bağırdı kadın. "Seni pis zorba!"

Jared hiç düşünmeden öne atıldı ve ayağını Koç Wittstock'ın kel kafasına dayayıp yana doğru itti. Koç yere serildi. Kadın tekrar sepetini doldurmaya başladı. Koç bir an kadının arkasında durdu; gözleriyle iki yanı taradı. Sonra portakal çalan bir maymunun çevikliğiyle yarı dolu sepeti kaptı. Koşarak Jared'ın yanından geçerken ("senin suratını unutmayacağım ahbap" bakışı gönderdi) ona bir omuz atıp sırtındaki Molly'yle birlikte yere düşürdü. İkisi birden yere düşünce Molly ağlamaya başladı.

Mary onlara doğru koşarken Jared başını iki yana salladı. "Bize bir şey olmadı. Sen o kadına bak." Mavi elbiseli kadın koçun alamadığı birkaç Vita-Caff şişesini toplamaya çalışıyordu.

Mary kadına doğru eğildi. "Hanımefendi, iyi misiniz?"

"Sanırım," dedi kadın. "Sadece sarsıldım. O adam neden... herhalde onun da bir karısı... belki bir kızı vardır... ama benim de bir kızım var."

Kadının çantası reyonun öbür ucuna doğru yuvarlanmıştı. Raflarda kalanları almakla meşgul müşteriler bu çantaya bakmadılar bile. Jared, Molly'nin kalkmasına yardım ettikten sonra kadına çantasını getirdi. Kadın Vita-Caff şişelerini çantasına soktu.

"Bunların parasını başka bir gün öderim," dedi. Sonra Mary ayağa kalkması için yardım ederken, "Teşekkür ederim," diye ekledi. "Ben alışverişimi hep burada yaparım ve buradakilerin bazıları da benim komşumdur, ama bu gece onları hiç tanıyamıyorum."

Kadın çantasını göğsüne bastırdı ve topallayarak oradan ayrıldı.

"Ben dönmek istiyorum!" diye zırladı Molly.

Mary, "Sen o şeyi al," dedi Jared'a. "Kadının adı Norma, kıvırcık sarı saçları var. Ben Molly'yi otomobile götüreceğim."

"Biliyorum. Bayan Ransom söylemişti," dedi Jared. "Dikkatli ol."

Mary küçük kızın elinden tutarak birkaç adım yürüdükten sonra döndü. "Eğer sana satmak istemezse, ona seni Eric'in gönderdiğini söyle. İşe yarayabilir."

Mary onun gözlerindeki kırgın ifadeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü koşar adım mağaza kapısına gitmeden önce ona göz kırptı.

6

Bir adam üretim kısmının ortasında durmuş, sigara içiyordu. Beyaz bir pantolon ve sol göğüs cebinde ÜRETİM MÜDÜRÜ yazılı bir yaka kartı olan beyaz bir gömlek giymişti. Mağazadaki curcunayı seyrederken yüzünde sakin bir ifade vardı.

Jared'ın ona doğru geldiğini görünce başını salladı ve sanki süregelen bir sohbete devam edermiş gibi konuştu. "Bütün kadınlar uyuduktan sonra bu saçmalık sona erecek. Bütün sorunu onlar çıkarıyor. Bunu iyi bilen bir adamla karşı karşıyasın. Evlilik savaşlarında üç yenilgim var. Sadece yenilmekle de kalmadım. Her defasında yerimden oldum. Evlilik sanki kaybedilmesi kesin bir Güney-Kuzey Savaşı gibi."

"Ben buraya–"

"Norma için gelmiş olmalısın," dedi üretim müdürü.

"Burada mı?"

"Hayır. Yarım saat önce, son ürününü de sattıktan sonra gitti. Tabii kendisine de bir miktar ayırmıştır herhalde. Ama elimde taze yabanmersini var. Gevreğine katarsan, cana can katar."

"Sağ ol, almayayım," dedi Jared.

"Bu işin bir de iyi yanı var," dedi üretim müdürü. "Nafaka ödemelerim yakında son bulacak. Güney tekrar canlanıyor. Sopa yedik, ama maçtan kopmadık."

"Ne?"

"Bu laf Faulkner'a aittir. Bugünlerde okullarda siz çocuklara hiçbir şey öğretmiyorlar mı?"

Jared kasa önlerindeki kalabalığa karışmadan mağazanın ön kapısına doğru yürüdü. Birkaç kasada görevli yoktu ve dolu sepetleriyle müşteriler hızla buralardan geçiyordu.

Dışarıda kareli gömlekli bir adam kucağında bir alışveriş sepetiyle otobüs bankında oturuyordu. Sepet Maxwell House kutularıyla doluydu. Jared'la göz göze gelince, "Karım biraz kestiriyor," dedi, "ama eminim birazdan uyanır."

"Umarım öyle olur," dedi Jared ve koşmaya başladı.

Mary otomobilin yolcu koltuğuna oturmuştu, Molly kucağındaydı. Jared direksiyon başına geçince Mary kızı hafifçe salladı ve yüksek sesle, "İşte geldi, işte geldi, dostumuz Jared!" dedi.

"Selam Jared," dedi Molly hırıltılı ve ağlamaklı bir sesle.

"Molly uyumak istedi," dedi Mary yine aynı yüksek sesle. "Ama artık tamamen uyanık. *Tamamen uyanık!* İkimiz de öyleyiz, değil mi Molly? Bize biraz daha Olive'i anlatsana, hadi."

Küçük kız Mary'nin kucağından kalkıp arka koltuğa geçti. "İstemiyorum."

"Aldın mı?" diye sordu Mary bu defa alçak ve gergin bir sesle.

Jared motoru çalıştırdı. "Kadın gitmiş. Bizden önce bir dolu insan gelmiş oraya. Şansın yokmuş. Bayan Ransom'ın da.

Jared, Shopwell otoparkından çıkarken yoluna çıkan araçların etrafından ustaca dolandı. Artık sürücülük becerisini dert etmediği için otomobili daha iyi kullanıyordu.

"Artık büyükanneme gidiyor muyuz? Büyükanneme gitmek istiyorum."

"Mary'yi bırakır bırakmaz," dedi Jared. "Kankası Eric'e bakması gerekiyor." Mary'ye bu darbeyi indirmek hoşuna gittiği gibi, içini saran korkuyu da biraz hafifletti. Ama sadece bir saniyeliğine. Çocukça bir düşünceydi. Hiç hoşuna gitmemişti, ama elinde değildi.

"Ne demek, 'bakması gerekiyor?'" diye sordu Mary, ama cevap alamadı.

Pak'ların evine vardıklarında alacakaranlıktı. Jared garaj yoluna girip Bayan Ransom'ın Datsun'unu park etti.

Mary ona baktı. "Jere. Arcade Fire konserine onunla gitmeyecektim. Ondan ayrılacaktım."

Jared bir şey söylemedi. Söylediği şey belki doğruydu, belki değildi. Bildiği tek şey, Eric'in ona esrar satıcısının adını verecek kadar yakın olduklarıydı.

"Bebek gibi davranıyorsun," dedi Mary.

Jared dosdoğru önüne bakıyordu.

"Pekâlâ o halde," dedi Mary. "Pekâlâ bebek. Bebek süt şişesini istiyor. Cehenneme kadar yolun var!"

"Siz ikiniz tıpkı annemle babam gibi kavga ediyorsunuz," dedi Molly bir kez daha ağlamaya başlayarak. "Bırakın kavgayı. Yine sevgili olun."

Mary dışarıya çıkıp kapıyı çarparak kapadı ve eve doğru yürüdü.

Arka verandaya varmak üzereyken Jared onu bir sonraki görüşünde her yanının o beyaz maddeyle kaplanmış olabileceğini düşündü. Molly'ye bakıp, "Gözlerini açık tut," dedi. "Uyuyakalırsan, kafanı uçururum."

Jared otomobilden çıkıp Mary'nin ardından koştu. Kız tam arka kapıyı açmak üzereyken onu yakaladı. Mary irkilerek ona döndü. Tepedeki ışığın altında güveler bulut halinde dolanmaktaydı; gölgeleri Mary'nin yüzüne düşüyordu.

"Özür dilerim," dedi Jared. "Mary, gerçekten çok üzgünüm. Zıvanadan çıkmış haldeyim. Annem muhtemelen bir yerde otomobilinin içinde uyumuş olabilir ve korkuyorum, üstelik sana gereken şeyi alamadım. Çok üzgünüm."

"Tamam," dedi Mary.

"Bu gece sakın uyuma. Lütfen uyuma." Mary'yi kollarının arasına aldı ve onu öptü. Ve harika bir şey oldu: Mary öpüşüne karşılık verdi; ağzı açıktı, soluğu Jared'ın soluğuna karışmıştı.

"Tamamen uyanık haldeyim," dedi Mary geri çekilip onun yüzüne bakarak. "Şimdi bizim küçük gevezeyi büyükannesine götür."

Jared basamaklardan inmek üzereyken döndü ve Mary'yi bir kez daha öptü.

Otomobile döndüğünde Molly, "Voov!" dedi. Sesinden moralinin düzeldiği belli oluyordu. "Siz ikiniz gerçekten bademcik ameliyatı yapıyordunuz."

"Yapıyorduk, değil mi?" dedi Jared. Başı dönmüştü, kendi vücudu içinde bir yabancı giyidi. Hâlâ Mary'nin dudaklarının tadını ve soluğunu hissediyordu. "Hadi, seni eve götürelim."

O tuhaf yolculuğun son aşaması sadece dokuz bloktan ibaretti ve Jared sonunda boş evleri geçip Tremaine Sokağı'na olaysız bir şekilde ulaştı. Bayan Ransom'ın garaj yoluna girerken farları bahçe koltuğunda oturan ve yüzü olmayan bir insan figürünü aydınlattı. Jared frene asıldı. O ışık altında Bayan Ransom bir mumya gibi görünüyordu.

Molly çığlığı basınca Jared farları söndürdü. Geri vitese alıp oradan çıktı ve kendi evinin yolunu tuttu.

Eve varınca Molly'nin emniyet kemerini çözdü, onu kollarının arasına aldı. Molly ona sımsıkı sarıldı. Bunu yapması Jared'ın hoşuna gitti.

"Hiç merak etme," dedi kızın saçlarını okşayarak. Saçları terle topak topak olmuştu. "Benimle kalıyorsun. Bütün gece oturup film seyredeceğiz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Bir zamanlar gazete manşetlerinden düşmeyen ama artık unutulmuş olan Maura Dunbarton, son dört yıldır Kayleigh Rawlings'le paylaştığı B-11'deki hücresinde, alt ranzada oturuyordu. Hücre kapısı açıktı. B Kanadında bütün hücre kapıları açıktı ve Maura bu kapıların o gece kapatılıp kilitleneceğini hiç sanmıyordu. Bu gece öyle olmayacaktı. Duvardaki küçük televizyonda NewsAmerica haberleri vardı ama Maura cihazı sessize almıştı. Neler olduğunu biliyordu; o anda Dooling'deki en kıt zekâlı mahkûm bile olanların farkındaydı. Ekranın altındaki haber şeridinde ÜLKEDE VE YURTDIŞINDA AYAKLANMALAR VAR yazısı geçti. Bunu şehirlerin listesi izledi. Çoğu Amerikan şehirleriydi, çünkü insan uzak yerlerden çok kendi ülkesiyle ilgilenirdi. Maura ekrana bakmaktan vazgeçene kadar Kalküta, Sidney, Moskova, Cape Town ve Londra'nın adlarını görmüştü.

Düşündüğü zaman tuhaf geliyordu; o erkekler neden isyan halindeydiler sanki? Neyi başaracaklarını umuyorlardı? Bu hastalığa yakalananlar erkekler olsaydı, insan türünün öbür yarısı da aynı tepkiyi gösterir miydi, diye merak etti. Buna pek ihtimal vermiyordu.

Beyaz bir miğfer içine gömülmüş olan ve her nefes alışında nabız gibi atan Kayleigh'nin başı Maura'nın kucağındaydı. Maura onun beyaz eldivenli ellerinden birini tuttu ama o maddeyi kurcalamadı. Hapishane hoparlörlerinden bunu yapmanın tehlikeli olacağı duyurulmuştu; aynı uyarı defalarca haber yayınlarında da tekrarlanmıştı. O lifli madde biraz yapışkan ve çok yoğun olmasına rağmen, Kayleigh'nin bunun içine gömülen parmaklarını hissedebiliyordu. Kalın plastik içine sokulmuş kalemler gibiydi. Kendisinden çok daha genç olan Kayleigh'le, silahla saldırı suçuyla B-11'de kalmaya başladığı günden beri sevişiyordu. Yaş farkı bir yana bırakılırsa, birbirleriyle çok iyi bir uyum içindeydiler. Kayleigh'nin çarpık espri anlayışı, Maura'nın her şeyi alaya alan tabiatına uyuyordu. Kay iyi huyluydu, Maura'nın geçmişte tanık olduğu veya yaptığı şeyler sonucu karakterinde oluşan karanlık boşlukları doldurabiliyordu. Çok güzel dans ederdi, harika öpüşürdü ve son günlerde pek sık sevişmeseler de, seviştikleri zaman çok güzel olurdu. Bacakları birbirine dolanmış halde yatarlarken bir süre için ne hapishane olurdu ne de akıl karıştıran dış dünya. Sadece ikisi vardı.

Kayleigh ayrıca çok iyi bir şarkıcıydı; üç yıl art arda hapishane yetenek yarışmasını kazanmıştı. Geçen ekimde "The First Time Ever I Saw Your Face" şarkısını bitirdiği zaman gözleri sulanmayan tek kişi bile yoktu. Maura artık bütün bunların bittiğini düşünüyordu. İnsanlar uykularında konuşuyor, belki birkaçı şarkı söylüyordu. Kayleigh şarkı söylemeye kalksa bile sesi boğuk çıkacaktı. Ya o madde boğazına kadar inmişse? Ve ciğerlerine? Muhtemelen inmişti ama o durumda nasıl nefes alabildiğini anlamak imkânsızdı.

Maura önce bir dizini, sonra diğerini kaldırıp indirerek sevgilisini tatlı tatlı salladı. "Neden uyudun ki hayatım? Neden bekleyemedin?"

O sırada üstünde iki büyük kahve semaveri ve içinde meyve suyu dolu iki büyük plastik sürahi bulunan bir el arabasıyla Jeanette ve Angel geldi. Maura daha onları görmeden kokularını

almıştı, çünkü o kahvenin bayağı acı bir kokusu vardı. Memur Rand Quigley onlara eşlik ediyordu. Maura, acaba kaç tane kadın gardiyan kaldı, diye merak etti. Fazla kalmış olamazdı. Bir sonraki vardiyada belki birkaç kişi gelirdi, belki de hiç gelen olmazdı.

"Kahve ister misin Maura?" diye sordu Angel. "Seni deli gibi ayık tutar."

"Hayır," dedi Maura. Dizlerini kaldırıp indirerek Kayleigh'yi sallamaya devam etti.

"Emin misin? Bak, yalan söylüyorsam iki gözüm çıksın."

"Hayır," dedi Maura yine. "Anca gidersin."

Memur Quigley, Maura'nın ses tonunu beğenmedi. "Ağzını topla, mahkûm."

"Yoksa ne yaparsın? Copunla kafama vurup beni uyutur musun? Hadi, durma. Ancak o şekilde uyuyabilirim."

Quigley karşılık vermedi. Şaşkın bir hali vardı. Maura bunu normal buldu. Bu illet ona bulaşmayacaktı; hiçbir erkek bu durumu yaşamayacaktı.

"Sende insomnia var, değil mi?" dedi Angel.

"Evet. Senin de var, biliyorum."

"Çok şanslıyız," dedi Angel.

Yanılıyorsun, dedi içinden Maura. Çok şanssızız.

"O Kayleigh mi?" diye sordu Jeanette.

"Hayır," dedi Maura. "O boklu şeyin altındaki Whoopi Goldberg."

"Üzgünüm," dedi Jeanette ve gerçekten de üzgün göründüğü için Maura'nın onca zaman katı tutmaya çalıştığı yüreğinde bir sızı oldu. Ama Memur Quigley veya bu gençlerin önünde ağlamayacaktı. Asla.

"Hadi, gidin artık."

Kahve arabalarıyla oradan uzaklaşmalarının ardından Maura uyuyan sevgilisinin üzerine eğildi – tabii buna uyumak denirse. Yaşadıkları, Maura'ya bir peri masalındaki uyuma büyüsü gibi geliyordu.

Aşk onu çok geç yaşta bulmuştu ve bulduğunda da Maura'ya mucize gibi görünmüştü. Bir bombanın açtığı çukurda biten bir gül gibiydi. Birlikte yaşadıkları güzel anlar için minnettar olmalıydı, bütün tebrik kartlarında veya popüler şarkılarda böyle denirdi. Ama Kayleigh'nin güzel yüzünü örten o çirkin dokuya bakınca, zaten çok kıt olan minnet duygusundan eser kalmadığını fark etti.

Artık kahve ekibi ve Memur Quigley gittiklerine göre (geride o tuhaf kahvenin kokusunu bırakmışlardı) rahatça ağlayabilirdi. Gözyaşları Kayleigh'nin başını örten o beyaz maddeye damladı ve o madde bu damlaları büyük bir iştahla emdi.

Sevgilim yakınlarda bir yerdeyse ve ben uyuyabilirsem belki ona yetişebilirim ve birlikte gidebiliriz.

Ama hayır. İnsomniası vardı. Sistemli bir şekilde önce bütün ailesini, son olarak da Alman kurdu Slugger'ı öldürdüğü günden beri bu uykusuzluk hastalığını çekmişti. Kurt köpeğini okşamış, elini yalamasına izin vermiş, sonra da hayvanın boğazını kesmişti. Geceleri iki saat için bile kendinden geçebilse, kendini şanslı sayardi. Çoğu geceler gözünü bile kapayamadığı olurdu... ve Dooling'de geceler çok uzundu. Ama Dooling sadece bir yerdi. İnsomnia yıllardan beri onun hapishanesi olmuştu. İnsomnia sınırsızdı ve onu hiçbir zaman İyi Hal listesine sokmazdı.

Mahkûmların çoğu uyuduktan sonra ben uyanık olacağım, diye düşündü. Gardiyanlar da mahkûmlar da. İstediğim yere gidebileceğim. Tabii gitmek istediğim varsayılırsa... Hem neden başka bir yere gitmek isteyeyim ki? Sevgili Kayleigh'yim belki uyanır. Böyle bir olayda her şey mümkündür. Değil mi?

Maura, Kayleigh gibi şarkı söyleyemezdi –sesi berbattı– ama Kayleigh'nin özellikle çok sevdiği bir şarkı vardı. Maura sevgilisinin başını dizlerine koyup sallarken bu şarkıyı söylemeye başladı. Maura'nın kocası bu şarkıyı çok sık dinlemişti. Bir keresinde kendi kendine söylerken Kay işitince Maura'dan bunu öğretmesini istemişti. Sonra da, "Oo, sözleri çok muzır," demişti. İrlanda köylülerinin doldurduğu bir uzunçalar plaktaydı. Kocasının

büyük bir uzunçalar koleksiyonu vardı. Artık kocası yoktu. Bay Dunbarton 1984 yılının 7 Ocak günü ebedi uykusuna yatmıştı. Maura bıçağı onun göğsüne saplayıp kanırtınca adam ona bakmış ve gözleriyle, *Neden?* diye sormuştu.

Çünkü, işte nedeni buydu. Eğer Kayleigh'yi geri getirebilecekse, kocasını da başka herkesi de defalarca yine öldürebilirdi.

"Dinle, Kay. Dinle:

"Kadınlar hapishanesinde yetmiş kadın var... keşke ben de onların yanında olsam..."

Küçük televizyonda Las Vegas şehir merkezi alevler içindeydi.

"Sonra o eski üçgen zil... şıngırdamaya başlar..."

Eğilip Kayleigh'nin yüzünü örten o beyaz kozayı öptü. Dudaklarına ekşi bir tat geldi ama aldırmadı, çünkü bunun altında Kayleigh vardı. Onun Kayleigh'yi.

"Royal Kanalı'nın... bütün kıyılarında..."

Maura arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve uykusu gelsin diye dua etti. Ama gelmiyordu.

2

Richland Yolu hafif bir kıvrım yaptıktan sonra küçük bir parkta son buluyordu. Lila bu kıvrımı döndükten sonra gördüğü ilk şey yolun ortasındaki ters dönmüş çöp varilleri oldu. İkinci şeyse, Elway'in evinin önünde deli gibi bağıran komşulardı.

Üstünde bir eşofman olan genç bir kız devriye otosuna doğru koşuyordu. Siren lambasının ışığında yüzü bir keder tablosu gibiydi. Lila hemen frene basıp kapıyı açtıktan sonra tabanca kılıfının tokasını çözdü.

"Çabuk gelin!" diye haykırdı kız. "Kadın onu öldürüyor!"

Lila önüne çıkan varillerden birini bir tekmede yana iterek eve doğru koştu. Yanından geçtiği adamlardan biri kanayan elini kaldırdı. "Onu durdurmak istedim ama cadı karı beni ısırdı. Kudurmuş bir köpek gibiydi."

Lila garaj yolunun bitiminde durdu; eli belindeki silahında, gördüğü şeyi kavramaya çalıştı. Asfaltın üstüne kurbağa gibi çökmüş bir kadın... sökülmüş ipliklerle dolu tülbent gibi bir gecelik içindeydi. Garaj yolunun iki yanında kırmızı, beyaz ve maviye boyalı tuğlalar vardı. Kadın bu tuğlalardan birini sağ eline diğerini sol eline almış, keskin kenarları öne gelecek şekilde, üstünde Dooling Emniyeti üniforması olan bir adamın gövdesine vuruyordu. Lila bu adamın Roger olduğunu düşündü, ama kesin teşhis için parmak izi veya DNA testleri gerekebilirdi; geriye birazı kalmış geniş çenesi dışında yüzü tamamen yok olmuş, elma püresine benzemişti. Garaj yoluna oluk gibi kan akıyor, devriye otosunun siren lambası her parladığında bu kan maviye bulanıyordu.

Roger'ın tepesine çöken kadın hırlıyordu. Kızarmış yüzü –Jessica Elway'in yüzü– görülebilir haldeydi; kocasının ölümcül bir hata yaparak sökmeye çalıştığı o örümcek ağı yüzünün sadece bir yanını kapatıyordu. Tuğlaları tutan elleri kırmızı eldivenler içindeydi.

Bu Jessica Elway değil, dedi içinden Lila. *Bu o olamaz, değil mi*?

"Dur!" diye bağırdı Lila. "Kımıldama!"

Kadın bir an için gerçekten de durdu. Başını kaldırdı, kan çanağı gibi olmuş gözleri yüzünün yarısını kaplayacak kadar büyümüştü. İki elinde birer tuğlayla ayağa kalktı. Biri kırmızı, diğer maviydi. Tanrı Amerika'yı korusun. Lila, kadının çenesinden sarkan koza gibi maddeye Roger'ın birkaç dişinin yapıştığını gördü.

"Dikkat et, Şerif," dedi adamlardan biri. "Bence bu kadın gerçekten kudurmuş."

"Bırak onları!" Lila tabancasını doğrulttu. Hiç bu kadar yorgun olmamıştı, ama tabancayı tutan kolu titremiyordu. "At o tuğlaları elinden!"

Jessica birini yere bıraktı; düşünür gibi bir hali vardı. Sonra diğer tuğlayı kaldırıp koşmaya başladı; Lila'ya değil, yaşananları daha iyi görebilmek için oraya yaklaşmış olan adama doğru koşuyordu. Lila'nın inanası gelmedi ama adam fotoğraf çekmek için yaklaşmıştı. Cep telefonu Jessica'ya çevriliydi. Jessica ona yaklaşırken adam tiz bir çığlık atıp deli gibi koşmaya başladı. Önüne çıkan eşofmanlı kıza çarpıp onu yere devirdi.

"At onu! At onu! At onu!"

Bir zamanlar Jessica olan şey buna aldırmadı. Yerdeki kızın üstüne çullanıp elindeki tuğlayı kaldırdı. Arkasında kimse yoktu, bütün komşular kaçışmıştı. Lila iki el ateş etti ve Jessica Elway'in kafası patladı. Etrafa sarı saç telleriyle kafatası parçaları saçıldı.

"Ah Tanrım. Ah Tanrım. Ah Tanrım." Yerdeki kız titriyordu.

Lila ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi, evine git kızım." Kız Jessica Elway'ye bakmak için dönerken Lila onun başını geri çevirdi. Sesini yükselterek, "Herkes evine gitsin!" diye bağırdı. "Hemen evinize gidin!"

Cep telefonlu adam bu kanlı sahneyi yansıtacak iyi bir açı yakalamak için geri geliyordu. Ama bu yetişkin biri değildi. Kum rengi saçlarının altındaki yüz hatları ergenlere özgü bir yumuşaklıkta bir gençti. Lila onu yerel gazetede görmüştü; adını bilmediği bir lise öğrencisiydi, belki de yıldız bir sporcu... Lila ona doğru parmak salladı. "O şeyle bir fotoğraf çekmeye kalkarsan, onu o boklu boğazından içeriye tıkarım."

Oğlan –Eric Blass'ın arkadaşı Curt McLeod– kaşları çatılmış halde Lila'ya baktı. "Özgür bir ülkedeyiz, değil mi?"

"Bu gece değil," dedi Lila. Sonra da hem kendisini hem de orada toplanmış komşuları hayrete düşüren bir hiddetle çığlık attı. "DEFOL! DEFOL! DEFOL GİT BURADAN!"

Curt ve diğer insanlar arada bir geriye bakarak oradan ayrıldılar. Bu kaçık kadın her an onları vuracakmış gibi korku içindeydiler.

"Bir kadını şerif yapmanın doğru olmadığını biliyordum," dedi bir adam Lila'ya doğru yarım dönerek.

Lila ona küfür etmemek için kendini zor tuttu, sonra da devriye otosuna döndü. Kapıya yaslanıp birkaç kez derin nefes alıp verdikten sonra araç telsizini çıkardı.

"Linny?"

"Buradayım patron."

"Herkes oraya geliyor mu?"

Bir an sessizlik. Sonra Linny, "Eh," dedi. "Beş kişi geldi. Her iki Wittstock, Elmore, Vern ve Dan Treat. Reed de birazdan gelecekmiş. Karısı... uyuyakalmış. Sanırım küçük Gary'ye komşusu bakacak. Zavallı çocuk..."

Lila içinden saydı; sekiz memur vardı. Anarşi bastırmak için yetersiz bir sayıydı. Dooling'in üç kadın şerif yardımcısından hiçbiri Linny'nin çağrılarına karşılık vermemişti. Lila hapishanedekilerin ne durumda olduğunu merak etti. Gözlerini kapadı, bir an dalacak gibi olunca hemen tekrar açtı.

Linny'ye gelen acil destek telefonlarının ardı arkası kesilmiyordu. Reed Barrows gibi, aniden küçük erkek çocuklarının tek bakıcısı olma durumuna düşen en az on beş adam aramıştı. "Bu salaklardan birkaçı benden kendi çocuklarını nasıl besleyeceklerini anlatmamı istedi. Bir ahmak da, Acil Durum Yönetim Kurumu çocukları toplamak için bir tesis kuruyor mu, diye sordu, çünkü maça gidecekmiş..."

"Oraya gelen oldu mu?"

"Kim? Acil Durum Kurumu'ndan mı?"

"Hayır, Linny. Şerif yardımcılarından." Ama Terry olmasın. Lütfen Terry gelmiş olmasın. Lila onun, son beş yıl boyunca ortağı olan adamdan geriye ne kaldığını görmesini istemiyordu.

"Hayır, kimse gelmedi. Buradaki tek kişi Otoyol Kurtarma ve Gönüllü İtfaiye ekibinden yaşlı bir adam. Bir yardımım olabilir mi, diye sordu. Şimdi dışarıda, pipo içiyor."

Lila'nın yorgun ve şok içindeki beyniyle bu söylenenleri kavraması birkaç saniyeyi buldu. Hurda bir Ford kamyonet kullanan Willy Burke.

"Onu istiyorum."

"O adamı mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Şu an 65 Richland Yolu'ndayım."

"Orası–"

"Evet. Durum çok kötü, Linny. Hem de çok. Jessica, Roger'ı öldürdü. Roger onun yüzündeki maddeyi kesmiş olmalı. Kadın onu dışarıya kadar kovalamış ve... Elinde tuğlayla bir oğlana saldırdı, fotoğraf çekmeye çalışan salak bir çocuk. Çıldırmış gibiydi." Hem de ne çıldırma, diye düşündü Lila. "Durması için onu uyardım, durmayınca da onu vurdum. Öldü. Başka seçeneğim yoktu."

"Roger *öldü* mü?" Karısının ölümüyle ilgili bir tepki yoktu. Lila buna şaşırmadı. Linny oldum olası Roger'a tutkundu.

"Willy'yi buraya gönder. Ona iki cesedi hastane morguna götüreceğimizi söyle. Muşamba getirsin. Şerif yarımcıları karakoldan ayrılmasınlar. Ben de en kısa zamanda oraya gelirim."

Lila başını eğdi ve ağlamaya hazırlandı. Gözyaşı yoktu. Acaba insan ağlayamayacak kadar bitkin olabilir mi, diye geçti aklından. Mümkün görünüyordu. Bugün her şey mümkün görünüyordu.

Kemerindeki cep telefonu çaldı. Arayan Clint'ti.

"Selam Clint," dedi Lila. "Pek konuşacak durumda değilim."

"İyi misin?" diye sordu kocası. "Sesin pek iyi gelmiyor."

Lila nereden başlayacağını kestiremedi. Bahçelerinde cesetleri yatan Roger ve Jessica Elway'den mi? Metamfetamin laboratuvarı enkazının arkasındaki ormanda gördüğü halüsinasyondan mı? Sheila Norcross'tan mı? Shannon Parks'tan mı? Clint'in hiçbir açıklama yapmadan serbest doktorluğu bırakmasından mı? Evlilik yeminlerinden mi?

"Uyumayacaksın, değil mi Lila?"

"Hayır, buradayım."

"Janice... görevde değil. Uzun hikâye. Hicks kayıp. Bir şekilde buranın sorumluluğu bana kaldı."

Lila buna üzüldüğünü söyledi. Zor bir durum olduğu belliydi. Ama Clint biraz uyusa, işi daha kolaylaşabilirdi. Kocası bunu yapabilirdi; uyur, sonra uyanırdı.

Clint oğullarına bakmak için eve gideceğini söyledi. Jared dizini incittiğini, ciddi bir şey olmadığını söylemişti ama Clint kendi gözleriyle görmek istiyordu. Lila orada onunla buluşabilir miydi?

"Gayret ederim," dedi Lila ama işinin ne zaman biteceğini kestiremiyordu. Bildiği kadarıyla eve gidişi epeyce geç bir saati bulacaktı.

3

"Duydun mu?" Bir kadın, Kayleigh Rawlings'i karanlığın içinde bulmuştu. Kadın içki kokuyordu ve yumuşak bir kolu vardı. Adının Magda olduğunu söylemişti. "Biri şarkı söylüyor, değil mi?"

"Evet." Şarkıyı Maura söylüyordu. Maura'nın sesi bomboktu ve nota anlayışı sıfırdı, ama o anda Kayleigh'ye bu ayıp sözleri olan şarkı dünyanın en tatlı müziği gibi geldi.

"...Royal Kanalı..."

Şarkı kesildi.

"Nereden geliyordu?"

"Bilmiyorum."

Kayleigh'nin kesin olarak söyleyebileceği tek şey bu sesin çok uzaklardan geldiğiydi. Ses Dooling'den mi çıkmıştı? Dooling neredeydi? Burası kesinlikle Dooling değildi. Yoksa öyle miydi? Anlamak zordu. Aslında imkânsızdı.

Karanlığın içinde hafif bir rüzgâr esti. Hava temiz ve diriydi, ayaklarının altındaki zemin de beton veya fayans değil, çimen gibiydi. Kayleigh çömelip bu zemine dokundu: Evet, çimendi ya da yabani ot. Bir yerden kuş cıvıltıları geliyordu. Kayleigh kendini genç, kuvvetli ve dinlenmiş hissederek uyanmıştı.

Hapishane ondan hayatının on iki yılını almıştı: otuzlu yaşlarının yarıdan fazlasını, kırklı yaşlarının ilk birkaç yılını... Ve ge-

lecek on yılını. Bu kayıp yılların en iyi tarafı Maura'ydı. Tabii aralarındaki bu ilişki hapishane duvarları dışında asla yürümezdi, ama hapishane buna imkân veriyordu. Kayleigh aniden serbest bırakılsa ve Dooling Hapishanesi kapılarından dışarıya çıkarılsa, Maura'yı sevgiyle ve minnetle anardı, ama her şeyi geride bırakıp yoluna devam ederdi. Ne kadar cazip bulursan bul, üç kişiyi öldürmüş bir katili gönlünde barındıramazdın. Kadın kaçıktı. Kayleigh'nin bundan şüphesi yoktu. Fakat onu büyük bir aşkla seviyordu ve Kayleigh de sevilmeye bayılırdı. Belki, Kayleigh'nin kendisi de biraz kaçıktı.

Hapishaneden önce böyle pervasız bir aşk yaşamamıştı. Çocukluğundan beri, hangi çeşitten olursa olsun, hiçbir aşk yaşamamıştı.

Soygunlardan birinde –onu enseledikleri soygun değil– Kayleigh ve sevgilisi eski bir motelin arkasında bir dükkâna dalmışlardı. Odada, sallanan sandalyede oturan bir oğlan çocuğu vardı. Sallanan sandalye pırıl pırıl cilalanmıştı ve çok güzeldi, bu boktan yere hiç yakışmıyor, çöplük içindeki bir taht gibi duruyordu. Üstünde oturan oğlanın yanağında kocaman bir delik vardı; kırmızı ve siyah karışımı parlak bir şeydi ve çürümüş et kokuyordu. Bu delik nasıl olmuştu? Kaşırken falan mikrop mu kapmıştı? Ya da birisi oğlanın yüzünü paslı bir usturayla mı kesmişti? Bir hastalık mıydı? Kayleigh, iyi ki bunun nedenini bilmiyorum, diye düşündü.

Oğlanın on altı yaşında falan olduğunu hükmetti. Kayleigh ve sevgilisi dükkâna gizlenmiş uyuşturucuları ararken oğlan karnını kaşıyarak onları seyrediyordu. Onları böyle korkusuzca ve sakince seyredebildiğine göre oğlanda başka nasıl bir bozukluk vardı acaba?

Kayleigh'nin sevgilisi aradığı şeyi bir şiltenin altında bulup cebine indirdi, sonra da oğlana döndü. "İğrenç bir yüzün var," dedi. "Farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi oğlan.

"Güzel. Şimdi kaldır götünü o sandalyeden evlat."

Oğlan hiç zorluk çıkarmadı. Sandalyeden kalkıp somyaya uzandı ve karnını kaşımaya devam etti. Kayleigh ve sevgilisi sallanan sandalyeyle birlikte uyuşturucuları ve parayı da aldılar. Sevgilisinin kapalı bir kamyoneti vardı.

İşte Kayleigh'nin o günlerde sürdüğü hayat böyleydi; seviştiği adamın o çocuğun oturduğu tek sandalyeyi bile almasına seyirci kalabildiği bir hayattı. Mahvolmuş bir çocuğun hem de. Ve en acısı neydi? O çocuğun gık bile diyemediği bir hayatının oluşuydu. Oğlan belki kafayı bulmuştu. Belki umurunda bile değildi. Belki her ikisiydi.

Esen rüzgârda çiçeksi bir koku vardı.

Kayleigh'nin içi Maura için sızlıyordu ama aynı zamanda farkında olduğu bir şey de vardı: Burası daha iyi bir yerdi, hapishaneden de, hapishane dışındaki dünyadan da daha iyi bir yerdi. Sınırları yok gibiydi ve ayağının altında toprak vardı.

"Sen her kimsen, sana korktuğumu söylemek zorundayım," dedi Magda. "Ve Anton için endişeleniyorum."

"Korkmana gerek yok," dedi Kayleigh. "Eminim Anton iyidir." Anton'un kim veya ne durumda olduğu umurunda değildi. Uzanıp Magda'nın elini tuttu. "O kuş cıvıltısına doğru yürüyelim." Karanlığın içinde yürürlerken kendilerini ağaçların arasında buldular.

Orada bir yerde bir ışık pırıltısı mı vardı? O gökte gördükleri şey güneşin bir parçası mıydı?

Üstü ot tutmuş bir treylere geldiklerinde güneş yüzünü göstermeye başlamıştı. Buradan toprak bir patikayı izleyerek Ball's Hill Yolu'nun yıpranmış kaldırımına kadar geldiler.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

1

Yaşlı Essie'nin barınağından çıkan tilki bir süre ağaçların arasından dolanarak koştuktan sonra bir barakanın gölgesinde dinlenmek için durdu. Uyurken gördüğü rüyada annesi ona bir fare getirmişti, ama fare çürümüştü ve zehirliydi. Tilki annesinin hasta olduğunu fark etti; gözleri kızarmış, ağzı yamuk bir şekilde sarkmıştı, dili sallanıyordu. İşte o anda tilki, annesinin mevsimler önce ölmüş olduğunu hatırladı. Annesini yüksek otların içinde yatarken görmüştü; ertesi gün hâlâ orada yatıyordu, ama artık annesi değildi.

"Duvarlarda zehir var," dedi ölü fare, tilkinin ölü annesinin sesiyle. "Annen toprağın bizim cesetlerimizden oluştuğunu söylüyor. Ona inanıyorum... acı hiç bitmiyor. Ölüm bile can yakıyor."

Tilkinin ölü annesinin ve ölü farenin üstüne güvelerden oluşan bir bulut çöktü.

"Durma evladım," dedi anne tilki. "Yapman gereken işlerin var."

Tilki sıçrayarak uykusundan uyandı; omzu çıkıntı yapan bir çivi veya bir cam parçasına çarpınca fena halde canı yandı. Akşamın erken saatleriydi.

Yakınlarda bir yerden gök gürültüsü gibi bir çarpışma sesi geldi; metal ve tahta, buhar ve alev alan bir şeyin sesi... Tilki barakanın altından hızla çıkıp yola doğru koştu. Yolun ötesinde daha büyük bir koruluk vardı. Tilki burasının daha güvenli olacağını umdu.

Yolun kenarında bir otomobil bir ağaca bindirmişti. Alevler içindeki bir kadın otomobilin ön koltuğundan bir adamı çıkarmaya çalışıyordu. Adam çığlık çığlığaydı. Yanmakta olan kadının çıkardığı ses, köpek sesiydi. Tilki bunun ne anlama geldiğini anladı: *Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim, seni öldüreceğim.* Kadının gövdesinden, yanan ipliksi maddeler saçılıyordu.

Tilki için bir karar verme zamanıydı. Ana kurallarından biri "Asla Gün Işığında Yolun Karşısına Geçmeyeceksin" talimatıydı. Gündüz vakti daha çok araba olurdu ve bunları uyarmak veya ürkmelerini sağlamak mümkün değildi. Asfalt üstünde seyrederlerken ses de çıkarırlardı ve eğer kulak verirsen (tilkiler her zaman kulak kesilirdi) bu sesin anlamını bilirdin. *Seni öldürmek istiyorum, seni öldürmek istiyorum, seni öldürmek istiyorum.* Bu sözlere kulak asmayan hayvanların sıcak ve kanlı kalıntıları tilkiye pek çok kez lezzetli yiyecekler sağlamıştı.

Diğer taraftan, hayatta kalmak isteyen bir tilki tehlikeleri de göze almak zorundaydı. Onu öldürmek *isteyen* bir arabanın tehdidi ile *onu öldüreceğini* söyleyen alevler içindeki bir kadın arasında bir denge bulması gerekiyordu.

Tilki yerinden ok gibi fırladı. Yanan kadının yanından geçerken ondan gelen ısıyı tüylerinde ve ensesindeki kesiğin üstünde hissetti. Yanan kadın, adamın kafasını asfalta çarpıp dururken, ağzından çıkan hırıltı bir kükreme sesini andırıyordu, ama tilki yolun karşı tarafındaki setin altına girince bu ses azaldı.

Büyük ağaçların altına varınca yavaşladı. Sırtının alt tarafındaki kesik koşarken sağ bacağının arkasını sızlatıyordu. Bir dereye gelince, su içmek için durdu. Suyun içinde yağ görünüyordu, ama çok susadığı için aldırmadı. Dere kenarındaki bir ağaç çotuğuna bir şahin kondu. Bir sincabın karnını didikliyordu.

"Bana da biraz versene," dedi tilki. "Seninle arkadaş olabiliriz."

"Tilkilerin arkadaşı yoktur," dedi şahin.

Bu doğruydu ama tilki bunu itiraf edecek değildi. "Sana bunu hangi yalancı söyledi?"

"Kanın akıyor, bilesin," dedi şahin."

Tilki, kuşun ses tonunu hiç beğenmedi.

Konuyu değiştirme zamanı geldiğini düşündü. "Neler oluyor? Değişen bir şeyler var. Dünyaya ne oldu?"

"Biraz ileride bir ağaç var. Yeni bir ağaç. Ana Ağaç. Şafakta ortaya çıktı. Çok güzel. Çok yüksek. En tepesine uçmaya çalıştım, ama erişemedim." Sincabın gövdesinden parlak kırmızı bir bağırsak parçası sarktı, şahin hemen bunu midesine indirdi.

Şahin başını yana eğdi. Bir saniye sonra tilkinin burnuna bir koku geldi: duman. Kuru bir mevsim olmuştu. Eğer yanan kadın yolun karşısına geçmiş ve çalılıkların arasına birkaç adım atmışsa çalılar hemen tutuşurdu.

Tilkinin yine harekete geçmesi gerekiyordu. Soluk soluğaydı, korkuyordu ve canı yanıyordu, ama hâlâ aklı başındaydı.

"Gözlerin bir gün talihli bir hayvana harika bir yemek olacak," dedi şahin ve pençelerinin arasındaki ölü sincapla havalandı.

2

Çoğu zaman olduğu gibi İlk Perşembe Kitap Kulübü üyeleri o ayın konusundan sapıp Ian McEwan'ın *Kefaret* adlı romanı hakkında konuşmaya daldılar. Roman, ilişkileri neredeyse başlamadan, Briony adında hayalperest bir genç kızın asılsız suçlaması sonucu ayrılan iki sevgili hakkındaydı.

Grubun sözcüsü yetmiş dokuz yaşındaki Dorothy Harper, Briony'yi bu suçundan dolayı asla bağışlayamayacağını söyledi. "O küçük sürtük iki sevgilinin hayatını kararttı. Sonradan pişman olması neye yarar?"

"İnsan daha büyük yaşlara gelene kadar beyin tam gelişmiyormuş," dedi Gail Collins. "Briony bu yalanı söylediğinde on iki yaşındaydı. Onu suçlayamazsın." Gail'in elinde bir kadeh beyaz şarap vardı ve mutfak tezgâhının yanındaki masada oturuyordu.

Müdür Coates'un sadık yardımcısı (en azından çoğu zaman sadık) Blanche McIntyre otuz yıl önce Gail'le bir sekreterlik kursunda tanışmıştı. İlk Perşembe Kitap Kulübünün dördüncü üyesi olan Margaret O'Donnel, Gail'in ablasıydı ve Blanche'ın tanıdığı kadınlar arasında borsa portföyü olan tek kadındı.

"Bunu kim demiş?" diye sordu Dorothy. "Beyinle ilgili o şeyi?"

"Bilim insanları," dedi Gail.

"Hadi oradan!" Dorothy sanki kötü bir kokuyu savar gibi elini salladı. (Blanche'ın bildiği kadarıyla Dorothy, *Hadi oradan* gibi ifadeleri kullanan tek kadındı.)

"Bu doğrudur." Blanche hapishanede Dr. Norcross'un da aynı şeyi söylediğini duymuştu: İnsan beyni, kişi yirmili yaşlarına gelene kadar tam gelişmiyordu. Bunda gerçekten şaşılacak bir şey var mıydı? Eğer bir ergen tanımışsan –veya kendin ergen olmuşsan– bu sav yeterince aşikâr değil miydi? Ergenler, özellikle de erkek olanları ne halt ettiklerini bilmezlerdi. Ve on iki yaşındaki bir kız? Boş versene!

Dorothy ön pencerenin yanındaki bir koltukta oturuyordu; burası onun eviydi, Malloy Sokağında, barut rengi halı kaplı, duvarları bej olan bir ikinci kat dairesiydi. Pencereden binanın arka tarafındaki koruluk görülüyordu. Dünyada olagelen sıkıntılar içinde onların görebildiği tek şey Ball's Hill ve Route 17 tarafındaki yangındı, uzaktan görünüşü bir kibrit alevini andırıyordu. "Yaptığı şey çok acımasızdı. Beyninin ne kadar küçük olduğu beni ilgilendirmiyor."

Blanche ve Margaret kanepede oturuyordu. Sehpanın üstünde ağzı açık bir şişe Chablis ve mantarı hâlâ üstünde olan bir şişe Pinot vardı. Bunların yanı sıra bir tabak içinde Dorothy'nin pişirdiği kurabiye ve Margaret'ın getirdiği üç hap şişesi duruyordu.

"Ben bayıldım," dedi Margaret. "Bütün kitaba bayıldım. Bence Bombardıman sırasında bebek emzirme sahnesindeki ayrıntılar harikaydı. Ve o büyük savaşla ilgili her şey, Fransa ve sahile yürümeleri... müthişti! Ve o yolculuk! Buna *epik* bir yolculuk denebilir. Ve romantizm de var! Muzır sahneler de var." Margaret başını iki yana sallayıp bir kahkaha attı.

Blanche dönüp ona baktı; romanı beğenme konusunda aynı safta olmalarına rağmen söylediği şeyleri onaylamadı. Margaret dolgun bir tazminatla erken emekliliğe sevk edilene kadar demiryollarında çalışmıştı; bazı insanlar çok talihli oluyorlardı. Yetmiş yaşını aşmış bir kadına hiç yakışmayacak bir şekilde kıkır kıkır güler, pencere pervazlarını dolduran seramik hayvanlara bayılırdı. Seçmiş olduğu son kitap, Hemingway'in, bir türlü tuttuğu balığı bırakamayan bir ahmak hakkındaki romanıydı ve bu kitap Blanche'ı illet etmişti. Yahu eninde sonunda lanet bir *balıktı* be! Margaret bu romanı da romantik bulmuştu. Böyle bir kadın nasıl oluyor da yüklü bir erken emeklilik tazminatı alıp borsada portföy sahibi oluyordu? Akıl sır ermez bir durumdu.

Blanche, "Hadi Midge," dedi. "Biz olgun kadınlarız. Seks konusunda saçmalamayalım."

"Ya, o değil. Kitap şahaneydi. Böyle bir kitapla göçeceğimiz için çok şanslıyız." Margaret alnını ovuşturdu. Kalın çerçeveli gözlüğünün üzerinden Blanche'a baktı. "Kötü bir kitaptan sonra ölmek çok kötü olmaz mıydı?"

"Herhalde öyle," dedi Blanche, "ama bu şeyin ölüm olduğunu kim söylüyor? Öleceğimizi kim söylüyor?"

Bu toplantı gecesi için Aurora patlamadan çok önce karar verilmişti –ayın ilk perşembesini hiç atlamazlardı– ve bu dört eski dost o günün büyük bir kısmını telefonda mesajlaşarak geçirmiş, o koşullar altında toplantıyı iptal edip etmemeyi tartışmışlardı. Ama kimse iptal etmek istemiyordu. İlk Perşembe, İlk Perşembeydi. Dorothy mesajında, eğer bu onun son gecesi olacaksa, bunu arkadaşlarıyla sohbet ederek geçirmek istediğini belirtmişti. Gail ve Margaret da aynı fikirdeydi. Blanche da öyle – her ne kadar

bu curcuna içinde Müdür Coates'u tek başına bıraktığı için biraz suçluluk duyduysa da, yıllarca hiçbir ödeme almadan fazla mesai yaptığı için bunu kendinde hak görüyordu. Üstelik Blanche bu kitap hakkında konuşmak istemişti. O da Dorothy gibi, küçük kız Briony'nin bu kadar kötülük yapabilmesine, ama sonra bu uğursuz çocuğun olgunlaşıp bambaşka bir insan oluşuna şaşırmıştı.

Derken, Dorothy'nin oturma odasına yerleştikten sonra Margaret çantasından Lorazepam şişelerini çıkardı. Şişeler birkaç yıllıktı. Kocası öldüğünde bunu ona doktoru vermiş, "Kederinle başa çıkman için," demişti. Her ne kadar kocasını kaybettiği için çok üzgünse de, Margaret'ın sinirlerinde sorun yoktu, hatta belki daha bile iyiydi, çünkü kış günü garaj yolunu süpüren, elektrik hatlarına çok yakın dalları kesmek için ağaca çıkan kocası için endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Ama sağlık sigortası bedelini ödeyeceği için, ne olur ne olmaz deyip bu ilacı almıştı. Yarın ne olacağı belli olmaz, derdi hep. O yarın gelmişti işte.

"Birlikte yapmamız daha iyi olur, diye düşündüm," dedi Margaret. "Böylesi daha az korkutucu olur."

Diğerleri herhangi bir itirazda bulunmadılar ve bu fikri beğendiler. Dorothy Harper de duldu. Gail'in kocası bir bakımevindeydi ve son günlerde çocuklarını bile tanımıyordu. Ve bu İlk Perşembe kadınlarının çocuklarına gelince, hepsi orta yaşlı yetişkinlerdi ve çok uzakta yaşadıkları için son dakika birlikteliği mümkün olamazdı. Grup içindeki emekli olmamış, hiç evlenmemiş ve hiç çocuğu olmamış tek üye Blanche'tı; gidişata bakılırsa, iyi ki öyleydi.

Blanche'ın sorduğu soru üzerine kahkahalar bir anda kesiliverdi.

"Belki kelebek olarak uyanırız," dedi Gail. "Haberlerde gördüğüm o kozalar bana tırtılların yaptığı kozaları hatırlattı."

"Örümcekler de sinekleri böyle sarar. Bence o kozalar herhangi bir krizalitten daha çok örümcek ağına benziyor."

"Ben bir melek görmeyi umuyorum," dedi Dorothy.

Diğer üçü ona baktı. Şaka yapar gibi bir hali yoktu. Dorothy'nin kırışık çenesi ve ağzı bir yumruk gibi gerildi. "Şimdiye kadar iyi bir insan oldum," diye ekledi. "İyi olmaya gayret ettim. İyi bir eş, iyi bir anne oldum. İyi bir arkadaş oldum. Emekliliğimde gönüllü olarak çalışmalar yaptım. Pazartesileri sırf komite toplantısına katılmak için ta Coughlin'e kadar gittim."

"Biliyoruz," dedi Margaret ve Dorothy'yi selamlar gibi elini havaya kaldırdı. Ona Gail ve Blanche da katıldı.

İlaç şişelerini elden ele dolaştırdılar, her kadın iki tablet alıp yuttu. Bunun ardından dört arkadaş oturup, birbirine baktı.

"Şimdi ne yapalım?" diye sordu Gail. "Sadece bekleyelim mi?"

"Ağlayalım," dedi Margaret ve yumruğuyla gözlerini ovuşturur gibi yapıp kıkır kıkır güldü.

"Kurabiyeleri dağıtsana," dedi Dorothy. "Diyet yapmayı bırakıyorum."

"Ben yine kitaba dönmek isterim," dedi Blanche. "Briony'nin nasıl değiştiğiyle ilgili konuşmak istiyorum. İşte, o tam bir kelebek gibiydi. Bence bu çok hoştu. Bana hapishanedeki bazı kadınları hatırlattı."

Gail, Pinot şişesini sehpadan alıp ambalajını açtı ve tirbuşonu mantara sapladı.

O herkesin kadehini doldururken Blanche devam ediyordu. "Bazıları yeniden suç işliyor, şartlı tahliye koşullarını ihlal ediyor, eski kötü alışkanlıklarına dönüyor; ama bazıları da gerçekten değişiyor. Bazıları yepyeni bir hayat kuruyor. Tıpkı Briony gibi. Bu çok ümit verici değil mi?"

"Evet," dedi Gail. Kadehini kaldırdı. "Yeni hayatlarımızın şerefine."

3

Frank ve Elaine, Nana'nın odasının kapısında duruyorlardı. Saat dokuzu geçmişti. Kızı yatağına yatırmış, üstünü örtmemişlerdi. Duvarda üniformalı bir bandonun afişiyle, Nana'ın çizmiş olduğu Manga karakterlerinin resimleri vardı. Tavandan aşağıya renkli borular ve cam boncuklar sarkıyordu. Panjurlar kapatılmıştı. Nana'nın başını saran oluşum soğan biçimindeydi. Ellerindekiler de bunun gibiydi ama daha küçüktü. Parmakları olmayan bir eldivene benziyordu.

Orada birkaç dakika dikildikten sonra, birbirlerine hiçbir şey söylemeseler de, ikisi de ışığı kapatmaktan korkmuştu.

"Biraz sonra gelip bir kez daha bakalım," dedi Frank, kızını uyandırmamak için alışkanlıkla karısının kulağına fısıldayarak. Oysa şimdi durum tam tersiydi.

Elaine tamam anlamında başını salladı. Kapının önünden ayrılıp aşağıya, mutfağa indiler.

Elaine masaya otururken Frank kahve yaptı. Bu işi daha önce belki bin kere yapmıştı ama hiçbir zaman bu saatte değil. Yaptığı işin normalliği içini biraz ferahlattı.

Elaine de onun gibi düşünüyordu. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi? Üst katta hasta bebeğimiz, biz buradayız ve her şeyi doğru yaptık mı diye düşünüyoruz."

Frank makinenin düğmesine bastı. Elaine başını masaya dayadığı kollarının üstüne koymuştu.

"Dik oturmalısın," dedi Frank nazikçe ve onun karşısına bir iskemle çekti.

Elaine ona hak verip doğruldu. Saçları alnına yapışmıştı. O her zamanki kavgacı, herkese meydan okuyan ifadesi kaybolmuştu. Frank onu bu haliyle çok güzel buldu.

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Frank. "Hatırlıyorum. Her şeyden önce başka bir insanı koruyabileceğimizi sanarak kendimizi nasıl kandırdığımızı..."

Elaine gülümsedi. Şu anda ne durumda olurlarsa olsunlar, birlikte bir çocuk yetiştirmişlerdi ve bu da yabana atılır bir şey değildi.

Kahve makinesi çınladı. Bir an için sessizlik oldu ama Frank dışarıda bir gürültü işitti. Birisi haykırıyordu. Polis sirenleri vardı, bir otomobilin alarmı ötüyordu. İçgüdüsel bir hareketle başı üst kata, Nana'nın bulunduğu yere çevrildi.

Bir şey duymadı, tabii ki duymayacaktı; Nana artık bebek değildi ve şimdi eski günler gibi değildi. Böyle günler daha önce hiç olmamıştı. Nana'nın bu gece uyuyuş şekli düşünülürse, onu nasıl bir patırtının uyandıracağını, o beyaz doku altındaki gözlerini açmasına neyin neden olacağını hayal etmek bile imkânsızdı.

Elaine'in başı da merdivene doğru çevrilmişti.

"Bu neydi Frank?"

"Bilmiyorum." Gözlerini karısından kaçırdı. "Hastaneden ayrılmamalıydık." Hastaneden ayrılmalarına Elaine'in sebep olduğunu ima etmişti; buna gerçekte inandığı yoktu ama suçu paylaşma ihtiyacıyla karısına da çamur atmak istemişti. Bunu yaptığı için kendinden nefret etti ama engel de olamadı. "Orada kalmalıydık. Nana'nın bir doktora ihtiyacı var."

"Hepsinin doktora ihtiyacı var, Frank. Çok geçmeden benim de ihtiyacım olacak." Elaine kupasına kahve doldurdu. Kahveye boca ettiği sütü karıştırması yıllar sürdü. Frank tartışmanın o kısmı bitti diye düşünürken Elaine, "Ayrılmamızı sağladığım için bana teşekkür etmelisin," dedi.

"Ne?"

"Ayrılmamız seni muhtemelen yapacağın şeyi yapmana engel oldu."

"Ne diyorsun sen?"

Ama biliyordu tabii. Her evliliğin kendine özgü bir lisanı, kendine özgü şifreli kelimeleri vardı; karşılıklı tecrübeler üzerine inşa edilmişti. Elaine şimdi bu dilden iki kelime söyledi. "Fritz Meshaum."

Kaşığı her çevirişinde kupanın seramiğine çarpıyor, klik sesi çıkarıyordu – *klik, klik, klik*. Bir kasa kilidindeki kombinasyon kadranının tuşlanması gibiydi.

4

Fritz Meshaum.

Kötü bir hatırası olan bir isimdi. Frank bunu unutabilmeyi çok isterdi ama Elaine buna imkân verir miydi? Hayır. Nana'nın öğretmenine bağırması kötüydü, meşhur duvar yumruklama olayı daha da kötüydü, ama en kötüsü Fritz Meshaum'du. Fritz Meshaum, Elaine ne zaman köşeye sıkıştığını hissetse, Frank'ın yüzüne salladığı ölü fareydi. Karısı keşke ikisinin de aynı köşeye sıkıştıklarını, aynı safta, *Nana*'nın safında olduklarını anlayabilseydi ama anlayamıyordu. Bunun yerine ortaya Fritz Meshaum'u atıveriyordu.

Frank bir tilkiyi avlamaya çıkmıştı; ormanlık bir bölgede pekâlâ normal bir şeydi bu. Birisi bu tilkiyi Route 17'nin güneyinde, kadınlar hapishanesine yakın bir yerdeki tarlalarda görmüştü. Hayvanın dili sarkıyordu ve bu ihbarı yapan kişi onun kuduz olduğunu düşünmüştü. Frank bunu kuşkuyla karşıladı ama kuduz ihbarlarını ciddiye alırdı. Görevini iyi yapan her hayvan kontrol memuru böyle düşünürdü. Tilkinin son görüldüğü, çökmeye yüz tutmuş bir ağıla gitti, etrafı kolaçan ederek orada yarım saat kaldı. Bulduğu tek şey, anteninde çürümüş bir kadın donu olan 1982 model Cutlass marka bir otomobil iskeletiydi.

Kamyonetini park ettiği bankete dönerken etrafı çitle çevrili bir araziden geçti. Bu çit hurdalardan, çürümüş plakalardan ve üstü deliklerle dolu oluklu sac levhalarından oluşuyordu; görünüşü yabancıları caydırmaktan çok dikkatlerini çekmek ister gibiydi. Aralardaki boşluklardan boyası dökülen beyaz bir ev ve bakımsız bir bahçe gördü. Bir meşe ağacının dalında çürümüş bir iple asılı bir otomobil lastiği, ağacın dibinde delik deşik siyah bir

elbise ve bunun üstüne üşüşmüş böcekler vardı. Veranda basamaklarının yanında içi demir parçalarıyla dolu bir süt sandığı, muhtemelen içi boş olan bir benzin bidonu ve verandanın bir kısmını örten begonviller görünüyordu. İkinci kattaki bir pencerenin kırık çam parçaları etrafa saçılmıştı ve garaj yolunda yepyeni, Pasifik kadar mavi, cilalanmış bir Toyota kamyonet vardı. Arka tekerleklerinin etrafında, epey bir zamandan beri orada olduğu belli olan bir düzine kadar pompalı tüfek kovanı dikkatini çekti.

Harap haldeki ev ve pırıl pırıl parlayan kamyonet o kadar kırsal hayata özgü bir şeydi ki, Frank neredeyse kahkahayı basacaktı. Gülümseyerek yoluna devam ederken o manzarada ona tuhaf gelen bir şey aklına takıldı: O siyah elbise kımıldıyordu. Yer değiştiriyordu.

Frank geri dönüp çitin boşluğundan içeriye girdi. Elbiseyi seyretti. Nefes alıyordu.

Ve bundan sonra olanlar, tıpkı rüyalardaki gibiydi. Çitin altındaki boşluktan geçip o bahçeye gerçekten yürümedi, sanki onu ağacın altındaki o siyah şekilden ayıran mesafeyi ışınlanarak aşmış gibi oldu.

Bu bir köpekti; Frank ne cins olduğunu tahmin etmek bile istemedi – orta büyüklükteydi, belki bir çoban köpeği, belki genç bir Labrador veya kırmaydı. Siyah tüyleri yırtık pırtıktı ve pire ısırıklarıyla doluydu. Tüylerinin dökülmüş olduğu noktalarda iltihaplı derisi görünüyordu. Hayvanın görülebilen tek gözü, başa benzeyen bir şeyin içine gömülmüş küçük, beyaz bir çukurdu. Köpeğin ön ve arka bacaklarının kırık olduğu belliydi. Saçma bir şekilde boynundaki bir zincirle ağaca bağlanmıştı – hayvan o haliyle nasıl kaçabilirdi ki? Her nefes alışında böğrü inip kalkıyordu.

"Arazime izinsiz girdin!" diye bağırdı Frank'ın arkasından bir ses. "Tüfeğim üstüne çevrili, evlat!"

Frank ellerini kaldırdı, dönüp bakınca karşısında Fritz Meshaum'u gördü.

Cüce gibi kısa bir adamdı, saçları kızıldı, blucin ve rengi atmış bir tişört giyiyordu. "Frank?" Fritz şaşırmış gibiydi.

Çok yakın ahbap olmasalar da, Squeaky Wheel barından tanışıyorlardı. Frank onun bir motor tamircisi olduğunu hatırlıyordu ve gerektiğinde ondan silah satın alınabileceğini duymuştu. Frank bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu ama birkaç ay önce barda oturup birkaç bira içerek televizyondaki futbol maçını seyretmişlerdi. Frank futbol hakkında pek fazla bir şey bilmediği için Fritz'in –bu köpek işkencecisinin– yorumlarına başını sallamakla yetinmişti. Maçın sonuna doğru, Fritz adamakıllı bira tükettikten sonra Frank'ı Yahudiler ve federal hükümet konusuna çekmeye çalıştı. "O kanca burunlular her şeyi ceplerine indiriyorlar, biliyor muydun? Benim halkım Almanya'dan gelmiş. O yüzden biliyorum." Bunun üzerine Frank izin isteyip oradan ayrılmıştı.

Şimdi Fritz Frank'a doğrulttuğu tüfeğin namlusunu indirdi. "Burada ne yapıyorsun? Silah almaya mı geldin? Sana uzun veya kısa namlulu güzel bir parça satabilirim. Sahi, bir biraya ne dersin?"

Her ne kadar Frank tek kelime etmediyse de, vücut diliyle bir mesaj göndermiş olmalıydı, çünkü Fritz, "Köpek seni korkutuyor mu?" diye ekledi. "Korkutmasın. Bu orospu çocuğu *yenimi* ısırdı."

"Neyini?"

"*Yenimi.* Yeğenimi." Fritz başını iki yana salladı. "Bir türlü bunu söyleyemiyorum. Bilsen–"

Meshaum'un ağzından çıkan son sözler bunlar oldu.

Frank onunla işini bitirdiğinde o alçak herifin elinden kaptığı ve işin çoğu için kullandığı tüfeğin dipçiği çatlamıştı ve kan içindeydi. Adam, elleri Frank'ın dipçikle art arda darbeler indirdiği apış arasında, yere serilmiş kıvranıyordu. Gözleri şişmişti ve her titrek soluyuşunda kan tükürüyordu. Frank onun birkaç kaburga kemiğini kırmıştı. Fritz'in bu dayak sonucu ölme ihtimali uzak sayılmazdı.

Belki de Fritz Meshaum'u sandığı kadar kötü yaralamamıştı; kendine bunu söyleyip durdu ama haftalarca gazetedeki ölüm ilanlarına bakmadan edemedi; onu tutuklamaya gelen de olma-

dı. Ama Frank hiç suçluluk duymuyordu. İşkence gören hayvan küçük bir köpekti ve küçük köpekler kendilerini koruyamazlardı. Hayvan ne kadar huysuz olsa da, ona böyle işkence yapmanın hiçbir gerekçesi yoktu. Bazı köpekler bir insanı öldürebilirdi ama hiçbir köpek Fritz Meshaum'un ağaca bağlı zavallı bir canlıya yaptığı şeyi yapmazdı. Bir köpek bir insanın acı çektirmekten aldığı zevki anlayabilir miydi? Anlayamazdı ve hiçbir zaman bunu öğrenemezdi. Frank bunu anlıyordu ve Fritz Meshaum'a yaptıklarından dolayı hiç pişman değildi.

Meshaum'un karısına gelince; Frank adamın bir karısı olduğunu nereden bilebilirdi ki? Ama artık biliyordu. Evet. Elaine bunu suratına çarpmıştı.

5

"Karısı mı?" diye sordu Frank. "Konuyu şimdi buraya mı getiriyorsun? Kadının sığınma evine gidişine hiç şaşırmadım. Fritz Meshaum puştun tekidir."

Kasabada bununla ilgili ilk söylentiler çıktığında Elaine ona, "Gerçekten Fritz Meshaum'u yaraladın mı?" diye sormuştu. Frank ona gerçeği söyleme hatasını yapmış, Elaine de bunu ona hiç unutturmamıştı.

Elaine kaşığı bir yana bırakıp kahvesini yudumladı. "Haklısın."

"Umarım kadın onu sonunda terk etmiştir," dedi Frank. "Her ne kadar sorumlusu ben değilsem de."

"Adam hastaneden çıkacak kadar iyileştikten sonra eve gidip karısını öldüresiye dövmüş; bunun da mı sorumlusu sen değilsin?"

"Hayır, kesinlikle ben değilim. Kadına elimi bile sürmedim. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Evet. Ve kadının kaybettiği bebeği," dedi Elaine. "Bunun da sorumlusu sen değilsin tabii."

Frank'ın bebekle ilgili bildiği hiçbir şey yoktu. Elaine ilk kez ondan söz ediyordu. Karısı onu pusuya düşürmek için en doğru zamanı seçmişti. Karısı böyleydi işte. Ne dosttu be!

"Hamileymiş ha? Ve bebeğini düşürmüş? Off, bu çok kötü!"

Elaine ona hayretle bakakaldı. "Diyeceğin sadece bu mu? Çok kötü mü? Senin merhamet anlayışın beni şoke ediyor. Sadece polis çağırmakla yetinseydin bunların hiçbiri olmazdı, Frank. Hiçbiri. Herif hapse girerdi, Candy Meshaum da bebeğini düşürmezdi."

Suç yükleme konusunda Elaine eşsizdi. Ama o köpeği görseydi –Fritz'in ona neler yapmış olduğunu– ona böyle boka bakar gibi bakmazdı. Meshaum gibi adamlar cezalarını çekmeliydiler. Aynı şey Dr. Flickinger için de geçerliydi...

Bu isim ona bir fikir verdi.

"Neden o Mercedes'li adama gitmiyorum ki? Adam doktor."

"O yaşlı adamın kedisini ezen kişiyi mi kastediyorsun?"

"Evet. Otomobilini o kadar hızlı kullandığı için çok pişman olmuştu. Eminim yardım etmek isteyecektir."

"Az önce söylediğim şeyleri duydun mu Frank? Sen bir delilik yaptığın zaman daima bir bedeli oluyor!"

"Elaine, Fritz Meshaum'u ve karısını unut. Beni de unut. Nana'yı düşün. Belki o doktor yardım edebilir." Hıncını içeriye dalıp onu hırpalamak yerine otomobilinden çıkardığı için Flickinger kendini Frank'a borçlu hissediyor olabilirdi.

Yine siren sesleri işitildi. Sokaktan motoru gürleyen bir motosiklet geçti.

"Frank, buna inanmak isterim." Elaine ağır ağır, özenli bir dille konuşuyor, içten olmaya çalışıyordu, ama ses tonu Nana'ya çekmecelerini derli toplu tutmanın önemini anlatışı gibiydi. "Çünkü seni severim. Ama seni tanıyorum. On yıl beraber yaşadık. Bir köpek uğruna bir adamı öldüresiye dövdün. Bu Flickmuller mi, her ne haltsa, ona kim bilir neler yapmışsındır."

"*Flickinger*. Adamın adı Garth Flickinger. *Doktor* Garth Flickinger." Karısı gerçekten nasıl bu kadar ahmak olabiliyordu?

Daha kısa bir süre önce kızlarını bir doktora göstermeye çalışırken neredeyse ezilecek veya vurulacaklardı.

Elaine kahvesinin geri kalanını içti. "Otur oturduğun yerde, kızının yanında kal. Hiç anlamadığın bir şeyi düzeltmeye çalışma."

O anda Frank acı bir gerçeğin farkına vardı. Elaine de uykuya dalınca her şey daha kolay olacaktı. Ama şimdilik uyanıktı. Kendisi de.

"Yanılıyorsun," dedi Frank.

Elaine gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Ne dedin?"

"Her zaman haklı olduğunu sanırsın. Bazen öyledir, ama bu defa öyle değil."

"Bu harika anlayışın için teşekkür ederim. Nana'nın yanında oturmaya gidiyorum. İstersen sen de gel, ama o adamın peşine düşersen –veya başka *herhangi bir yere* gidersen– aramızda hiçbir şey kalmaz."

Frank gülümsedi. Şimdi kendini iyi hissediyordu. İyi hissetmek ne hoştu. "Zaten aramızda hiçbir şey yok."

Elaine ona bakakaldı.

"Artık benim için sadece Nana var. Sadece o."

6

Frank kamyonetine giderken arka verandada, kendi doğradığı odun yığınına bakmak için durdu. Mutfaktaki küçük soba soğuk günlerde oraya sıcak bir yuva havası verirdi. Nana bunun yanındaki sallanan iskemleye oturur, ödevlerini yapardı. Saçları yüzüne inmiş, başı kitaplarına eğilmiş haliyle Frank'a on dokuzuncu yüzyılda yaşayan küçük bir kız gibi görünürdü; erkek-kadın ilişkilerinin çok daha basit olduğu o eski günler... O günlerde bir kadına ne yapacağını söylediğin zaman kadın ya kabul ederdi ya da çenesini tutardı. Annesi yeni bir elektrikli çim biçme makinesi alınışına itiraz edince, babasının ona söylediklerini hatırladı:

"Sen evin bakımını yap. Ben para kazanır ve faturaları öderim. Eğer buna diyecek bir şeyin varsa, konuş bakalım."

Annesi susmuştu. Bu şekilde çok iyi bir evlilikleri olmuştu. Yaklaşık elli yıl. Ne evlilik danışmanları ne ayrı yaşamalar vardı ne de avukatlar...

Odun yığının üstünde büyük, odun doğrama kütüğü üstündeyse küçük bir branda vardı. Frank küçük olanını kaldırdı ve kütüğün üstünde saplı duran baltayı çekip aldı. Flickinger onunla dövüşecek birine benzemiyordu, ama hazırlıklı olmak gerekirdi.

7

İlk devrilen Dorothy oldu. Başı geriye düştü, kurabiye kırıntıları takılmış takma dişleri hafifçe yana kaydı ve horlamaya başladı. Diğer üçü, titrek beyaz ipliklerin yükselip inerek Dorothy'nin derisine yapışmasını seyretti. İplikler minik sargı bezleri gibi kadının tenini örtüyordu.

"Keşke..." diye başladı Margaret, ama istediği şey her neyse, bir türlü bunun ne olduğuna karar veremedi.

"Sizce acı çekiyor mudur?" diye sordu Blanche. "Sizce bu şey canını yakıyor mudur?" Her ne kadar konuşmakta zorluk çekiyorsa da, ıstırap çektiği söylenemezdi.

"Hayır." Gail ayağa kalktı, kucağındaki kitap –*Kefaret*– yere düştü. Odanın karşı ucundaki Dorothy'ye doğru yürürken masaya tutundu.

Blanche onun bu çabasını takdir etti. Hapların yanı sıra bir şişe Pinot'u da devirmişlerdi; şişenin çoğunu Gail içmişti. Hapishanede bilek güreşi yarışmalarına katılan bir memur vardı. Acaba şarap içip uyuşturucu hap aldıktan sonra iskemlelere veya duvarlara çarpmadan yürüme yarışmaları da yapılıyor muydu, diye geçirdi içinden Blanche. Gail böyle bir yarışmada çok iddialı olurdu herhalde.

Blanche bu düşüncelerini Gail'e ifade etmek istedi ama ağzından sadece, "İyi... yürüdün... Gail," gibi bir şey çıkarabildi.

Gail'in eğilip Dorothy'nin ince bir örümcek ağı tabakası haline gelmiş kulağına seslenişini seyretti. "Dorothy? Bizi işitebiliyor musun? Benimle buluşacağın yer..." Gail durdu.

"Midge, cennette hangi yeri biliyoruz? Bizimle nerede buluşacağını söyleyeyim?"

Fakat Margaret cevap vermedi. Veremezdi. İplikler şimdi onun da kafasını örüyordu.

Blanche'ın gözleri pencereye yöneldi ve batıdaki yangına çevrildi. Yangın büyümüştü, artık bir kibrit alevi değil, bir kuşun yanan başı gibiydi. Yangını söndürmek için çalışacak erkekler vardı, ama belki onlar da karılarına bakmakla meşguldüler. O kuşun... ateşe dönüşen, tekrar doğan o sihirli, korkunç kuşun adı neydi? Bilmiyordu. Hatırlayabildiği tek şey *Rodan* adındaki bir Japon korku filmiydi. Bu filmi çocukken seyretmiş ve o dev kuş onu fena halde korkutmuştu. Şu anda korku duymuyordu, sadece... ilgi duyuyordu.

"Ablamı kaybettik," dedi Gail. Halıya çökmüş, sırtını Dorothy'nin bacaklarına dayamıştı.

"O sadece uyuyor," dedi Blanche. "Onu kaybetmiş değilsin, hayatım."

Gail başını öyle coşkulu salladı ki, saçları gözlerine indi. "Evet, evet. Haklısın, Blanche. İş sadece birbirimizi bulmaya kalıyor. Cennette birbirimizi arayacağız. Ya da... ne bileyim... ona benzer bir yerde." Bu sözleri onu güldürdü.

8

Blanche sona kalmıştı. Dizlerinin üstünde sürünerek ağ tabakası altında uyuyan Gail'in yanına gitti.

"Bir sevgilim vardı," dedi Blanche ona. "Bahse girerim bunu bilmiyordun. Bunu... hapishanedeki kızların dediği gibi... kısık ateşte tutmuştuk."

Gail her soluk alışında ağzını örten iplikler kımıldıyordu. Çok ince bir iplik Blanche'a doğru uzandı.

"Sanırım o da beni seviyordu, ama..." Bunu açıklaması zordu. Blanche çok gençti. İnsan gençken beyni tam gelişmemiş oluyordu. Erkekleri tanımıyordun. Üzücü bir şeydi. Adam evliydi. Blanche beklemişti. İkisi de yaşlandı. Blanche ruhunun en tatlı kısmını bir erkek için heba etmişti. Adam birbirinden güzel vaatlerde bulunmuş ve bunların hiçbirini yerine getirmemişti.

"Bu belki de bana olan en güzel şeydi." Gail uyanık olsaydı bile Blanche'ın bu sözlerini anlamakta zorlanırdı. Blanche'ın dili uyuşmuştu. "Çünkü hiç değilse... şimdi... en sonunda hep beraberiz."

Ve eğer başka bir şey varsa, başka bir yerde...

Blanche bu düşüncesinin sonunu getiremeden kaydı gitti.

9

Garth Flickinger, Frank'ı görünce şaşırmadı.

Son on iki saat boyunca NewsAmerica'yı seyredip, evdeki her otu tüttürüp her şeyi içtikten sonra herhalde hiçbir şey onu şaşırtmazdı. Plastik cerrahinin uzun zaman önce ölmüş öncüsü Sir Harold Gillies merdivenden inip mutfağa gelseydi bile Garth'ın o gün televizyonda tanık olduğu olayların yanında önemsiz kalırdı.

Garth tuvaletteyken Truman Mayweather'in treylerinde yaşanan vahşet, o andan beri kanepede otururken seyrettiği olayların bir önsözü gibiydi. Beyaz Saray dışındaki ayaklanma; bir kadının bir tarikat liderinin burnunu ısırıp koparması; devasa bir 767 uçağının denizde kayboluşu; huzurevi hizmetlilerinin kanlar içindeki hali; sedyelerine kelepçelenmiş, yüzleri ağlarla örtülü yaşlı kadınlar; Melbourne'deki, Manila'daki ve Honolulu'daki yangınlar... Reno dışındaki çölde çok kötü bir şey olmuştu; belli ki burada devlete ait gizli bir nükleer tesis vardı. Bilim insanları Ge-

iger sayaçlarının fırıldak gibi döndüğünü, sismografların süregelen patlamaları kaydettiğini rapor etmişlerdi. Her yerde kadınlar uyuyakalıyor, kozayla kaplanıyor ve her yerde bazı ahmaklar onları uyandırıyordu. Birinci sınıf bir burun estetik ameliyatı olmuş NewsAmerica muhabiri Michaela öğle saatlerinde aniden ortadan kaybolmuş, yerini kekeme bir asistanı almıştı. Bu durum Garth'a bir erkekler tuvaletinde gördüğü duvar yazısını hatırlattı: YERÇEKİMİ YOKTUR, SADECE DÜNYA SENİ İÇİNE ÇEKER.

Durum boktandı; nereden bakarsan bak, boktandı. Metamfetamin bile işe yaramamıştı. Eh, biraz yaramıştı ama gerektiği kadar değil. Kapı zili çaldığında Garth tamamen ayık bir haldeydi. Kapıyı açmak için bir istek duymadı, hele bu gece... Ziyaretçisi zilden ümidini kesip kapıyı tıklattığı zaman bile yerinden kalkma zorunluluğu duymadı. Derken kapıya sert darbelerle vuruldu. Çok enerjik biri olmalıydı!

Darbeler kesildi. Garth bu davetsiz misafirinin ümidini kestiğini düşündüğü sırada kapıya baltayla vurulmaya başlandı. Kapı parçalanıyordu; içeriye doğru göçerken kilidi söküldü ve daha önce de buraya gelmiş olan adam elinde bir baltayla içeriye girdi. Garth adamın onu öldürmek için geldiğini sandı. Bu düşünce onu üzmedi. Belki canı yanacaktı, ama uzun sürmezdi herhalde.

Plastik cerrahi çoğu insan için şaka gibi bir şeydi. Ama Garth için değil. Bir insanın yüzünü, vücudunu veya cildini güzelleştirmek istemesinin nesi komikti ki? Eğer zalim veya aptal biri değilsen bunda hiç gülünecek bir şey görmezdin. Ama şimdi şakanın hedefi Garth'tı sanki. Türünün sadece yarısı varken nasıl bir hayat olabilirdi? Zalim ve aptal bir hayat. Garth bunu böyle görüyordu. Çoğu kez güzel kadınlar onun ofisine gelir ve başka güzel kadınların fotoğraflarını gösterip, "Beni ona benzetebilir misiniz?" diye sorarlardı. Ve yüzlerinin değişmesini isteyen bu güzel kadınların arkasında, hiçbir zaman tatmin olmayan alçak herifler bulunurdu. Garth alçak heriflerle dolu bir dünyada tek başına kalmak istemiyordu, çünkü onların sayısı öyle çoktu ki.

"Tören bekleme, içeriye gel. Ben de haberleri seyrediyordum. Bir kadının bir erkeğin burnunu dişleriyle kopardığı sahneyi gördün mü?"

"Gördüm," dedi Frank.

"Ben burun konusunda uzmanım ve zor vakaları severim, ama üstünde çalışacağım bir şey olmazsa, elimden bir şey gelmez."

Frank kanepenin kenarında, Garth'tan bir metre ötede duruyordu. Baltası küçüktü ama ne de olsa bir baltaydı.

"Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır. Buraya gelme nedenim–"

Ekrandaki bir sahne ikisinin de dikkatini oraya çekti: Kameralar yanmakta olan bir Apple mağazasını gösteriyordu. Mağazanın önündeki kaldırımda yüzü isle kararmış bir adam omzunda bir çantayla dalgın bir ifadeyle dönüp durmaktaydı. Giriş kapısının üstündeki Apple simgeli tabela birden bağlı olduğu yerden kopup yere çakıldı.

Ekranda tekrar George Alderson belirdi. George'un yüzü grileşmiş, sesi çatallaşmıştı. Bütün gün boyu canlı yayındaydı. "Az önce... oğlum aradı. Karımın durumuna bakmak için evime gitmiş. Sharon'la ben..." George başını eğdiği anda pembe kravatında bir leke fark etti. Kravatın üstünde kahve lekesi vardı. Ekran başındaki Garth bunun, yaşanan benzersiz olayın en ürkütücü işareti olduğunu düşündü. "...kırk yıldır evliyiz. Oğlum Timothy'nin dediğine göre..." George Alderson hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Frank sehpanın üstündeki uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapadı.

"Zihniniz olup biten her şeyi algılayacak kadar açık mı, Dr. Flickinger?" Frank başıyla sehpanın üstündeki pipoyu işaret etti.

"Elbette." Garth'ın merakı uyanmıştı. "Gerçekten beni öldürmeyecek misin?"

Frank burun kemiğini çimdikledi. Garth o anda çok ciddi bir dahili monoloğun dış görünümünü seyrettiğini düşündü.

"Buraya sizden bir iyilik istemeye geldim. Bunu yaparsanız, ödeşmiş oluruz. Kızım söz konusu. Artık hayatımdaki tek güzel şey o. Ve şimdi o da yakalandı. Aurora'ya. Sizden gelip ona bir bakmanızı ve..." Frank'ın ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama başka bir söz çıkmadı.

Garth'ın aklına kendi kızı Cathy geldi.

"Başka bir şey söylemene gerek yok," dedi Garth kızıyla ilgili düşüncesini kafasından silip atarak.

"Öyle mi?"

Garth elini uzattı. Belki Frank Geary'yi şaşırtmıştı, fakat Garth bu davranışıyla kendini şaşırtmamıştı. Yardım edilemeyecek pek çok şey vardı, ama Garth birisine yardım edebildiği zaman çok memnun olurdu. Üstelik bu Aurora vakasını yakından incelemek çok ilginç olacaktı.

"Elbette. Kalkmama yardım eder misin?"

Frank ayağa kalkmasına yardım etti; birkaç adım attıktan sonra Garth toparlandı. Bir dakika izin isteyip yan odaya girdi. Çıktığında elinde siyah bir çantayla bir ilkyardım çantası vardı. Gece karanlığına çıktılar. Garth elini Mercedes'in arka penceresindeki leylak ağacı dallarına sürdü, ama herhangi bir yorum yapmadı.

10

Tilki, yanan kadının otluk alanda çıkardığı yangından topallayarak uzaklaştı, ama içinde ayrı bir yangın taşıyordu. Sırtının alt kısmını yakıyordu. Bu çok kötü olmuştu, çünkü artık hızlı koşamıyordu ve burnuna kendi kanının kokusu geliyordu. Eğer bu kokuyu kendisi duyabiliyorsa, başka hayvanlar da duyabilirdi.

Bu ormanlıkta hâlâ birkaç tane dağ aslanı kalmıştı. Bunlardan biri onun kanlı sırtını ve topallayışını görürse, işi biterdi. Bir dağ aslanı göreli epey uzun bir zaman olmuştu; annesi hâlâ sütle dolu olduğu ve onunla beraber doğan dört kardeşinin yaşadığı günden beri görmemişti. (Kardeşlerinin hepsi ölmüştü; biri kötü

bir su içmiş, biri zehirli yem yemiş, birinin bacağı kapana kıstırılarak kırılmış, biri de bir gece ortadan kaybolmuştu.) Ama ortalıkta yabandomuzları da vardı. Tilki onları dağ aslanlarından daha korkutucu buluyordu. Bunlar çiftçinin ağılından kaçmış ve ormanda üremişlerdi. Şimdi epey çoğalmışlardı. Normal koşullar altında tilki onlardan kolayca kaçabilir, hatta onlarla dalga geçebilirdi, çünkü bu hayvanlar çok hantaldı. Fakat bu gece koşacak durumda değildi. Birazdan yürümesi bile mümkün olmayabilirdi.

Ormanın bittiği yerde insan kanı ve insan ölümü kokan metal bir ev vardı. Etrafı sarı şeritlerle çevriliydi. Otların üstünde ve evin önündeki ezilmiş taşlıkta insan yapımı metal şeyler saçılmıştı. Bu ölüm kokusuna tilkinin o güne kadar duymadığı başka bir koku karıştı. Tam olarak insan kokusu değildi ama insan kokusuna *benziyordu.*

Bir dişiye aitti.

Yabandomuzu korkusunu bir yana bırakan tilki metal evden uzaklaşmaya başladı; topallıyor, arada bir yan tarafına doğru düşüp sancısının azalmasını bekliyordu. Sonra da yürümeye devam ediyordu. Devam etmek zorundaydı. Duyduğu koku egzotikti, aynı anda hem tatlı hem buruktu ve dayanılmaz bir şekilde çekiciydi. Belki bunu izleyerek güvenli bir yere varabilirdi. Bu pek mümkün görünmüyordu ama çaresizdi.

Egzotik koku artmaktaydı. Buna bir de başka bir dişinin kokusu karışmıştı, ama bu daha tazeydi ve kesin bir şekilde insana aitti. Tilki, Lila'nın toprakta bıraktığı ayakkabı izini koklamak için durdu, sonra bir insanın çıplak ayak izini bıraktığı beyaz bir leke gördü.

Küçük bir kuş kanatlarını çırparak alçak bir dalın üstüne kondu. Bu defaki bir şahin değildi. Bu, tilkinin o güne kadar hiç görmediği bir kuştu. Yeşildi. Tilkinin adını koyamadığı nemli ve ekşi bir koku salıyordu. Şişinerek kanatlarını kabarttı.

"N'olur ötme," dedi tilki.

"Pekâlâ," dedi yeşil kuş. "Zaten geceleri pek ötmem. Sırtının kanadığını görüyorum. Canın acıyor mu?"

Tilki bunu gizleyemeyecek kadar bitkindi. "Evet."

"Sırtını yerdeki toprağa sürt. Acını dindirir."

"Beni zehirler," dedi tilki. Sırtı yanıyordu ama zehir nedir bilirdi. İnsanlar her şeyi zehirliyorlardı. En iyi yaptıkları iş buydu.

"Hayır. Zehir artık bu ormandan ayrılıyor. Yerde yuvarlan."

Kuş belki de yalan söylüyordu ama tilki başka çare düşünemedi. Yana devrilip sırtüstü döndü ve bazen kokusuyla düşmanlarını şaşırtmak için geyik dışkısı üstünde yaptığı gibi sırtını yere sürttü. O anda sırtındaki ve sağrısındaki yanma serinleyiverdi. Bir kez daha yerde yuvarlandıktan sonra başını kaldırıp ışıldayan gözlerle kuşa baktı.

"Sen nesin? Nereden geldin?" diye sordu tilki.

"Ağaç Ana'dan."

"Nerede bu?"

"Burnunu takip et," dedi yeşil kuş ve uçup karanlığın içinde kayboldu.

Tilki topraktaki çıplak ayak izlerinin ardından ilerledi; arada bir durup yine yerde yuvarlanıyordu. Bu onu serinletiyor, canlandırıyor ve kuvvet veriyordu. Kadın kokusu aynı düzeydeydi, ama pek-kadın-sayılmaz kokusu giderek azalmaktaydı. Bu iki koku tilkiye neler olduğunu anlatıyordu. Önce pek-kadın-sayılmaz oraya gelmiş ve doğuya, o metal eve ve artık kül olmuş o barakaya gitmişti. Gerçek kadın daha sonra gelmiş, pek-kadın-sayılmazın izlerini takip ederek ilerideki bir yere yönelmiş, daha sonra da etrafı yeşil şeritlerle çevrili pis kokulu metal eve dönmüştü.

Tilki bu birbirine karışmış kokuları takip ederek bir çalılığın ve bodur köknar ağaçlarının bulunduğu bir yere geldi. Ağaçların dallarından sarkan ağlar o pek-kadın-sayılmazın egzotik kokusunu salıyordu. Biraz ötesinde açık bir alan vardı. Tilki buraya yürüdü. Artık yürümekte zorlanmıyordu; dahası eğer o yabandomuzlarından birisiyle karşılaşırsa, kolayca koşabileceğini hissediyordu. Açık alanda oturdu, başını kaldırıp gövdesi birbirine

dolanmış gibi görünen bir ağaca baktı. Ağaç tilkinin görmeyeceği kadar yükseğe, göğe doğru yükseliyordu. Hiç rüzgâr yoktu ama ağaç sanki kendi kendine konuşur gibi hışırtılar çıkarıyordu. Burada pek-kadın-sayılmaz kokusu binlerce başka koku arasında kaybolmuştu. Tilkinin hiç tanımadığı pek çok kuşun ve hayvanın kokusu...

Bu ulu ağacın yakınından bir kedi çıkageldi. Yabankedisi değildi, çok daha büyüktü. Ve beyazdı. Karanlıkta yeşil gözleri lamba gibi parlıyordu. Her ne kadar yırtıcılardan kaçma içgüdüsü tilkinin iliklerine kadar yerleşmişse de yerinden kımıldamadı. Büyük beyaz kaplan ona doğru ilerledi. Karnının tüyleri yere sürtündükçe zemindeki otlar hışırdıyordu.

Kaplan iki metre yakınına gelince, tilki ona boyun eğdiğini göstermek için yere yattı ve karnını gösterdi. Tilkiler de gurur nedir bilirdi ama şu anda yücelik taslamanın yararı yoktu.

"Kalk ayağa," dedi kaplan.

Tilki ayağa kalkıp ürkek bir şekilde boynunu kaplanın burnuna doğru uzattı.

"Yaran iyileşti mi?" diye sordu kaplan.

"Evet."

"O halde dinle beni tilki."

11

Evie Black hapishane hücresinde gözleri kapalı, dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmış yatıyordu.

"O halde dinle beni tilki," dedi. "Sana bir iş vereceğim."

ON ALTINCI BÖLÜM

1

Clint tam ana kapıdan çıkmak için Tig Murphy'nin düğmeye basmasını isteyecekken, Müdür Yardımcısı Lawrence Hicks kapıyı açtırıp içeriye girdi.

"Nereye gidiyorsunuz Dr. Norcross?"

Bu soru sanki bir suçlama gibiydi, ama hiç değilse adamın ağzından net bir şekilde çıkmıştı. Her ne kadar Lore Hicks perişan görünse de –kel tepesinin etrafındaki saçları darmadağınık, yanaklarında bir günlük sakal, gözlerinin altında siyah halkalar– o sabahki diş tedavisinde kullanılan Novocain'in etkisi geçmiş gibiydi.

"Şehre. Karımı ve oğlumu görmem gerekiyor."

"Janice'ten izin aldınız mı?"

Clint öfkesini bastırmak için derin bir nefes aldı. Muhtemelen Hicks karısını ya Aurora'da kaybetmişti ya da yakında kaybedecekti. Ne var ki bunu bilmesi, karşısındaki adamın bir kriz anında Dooling gibi bir tesisi yönetecek en son insan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Janice bir keresinde Clint'e, müdür yardımcısının hapishane yönetimiyle ilgili hiçbir eğitim almadığını söylemişti.

"Ama Hicks'in kız kardeşi vali yardımcısıyla evli," demişti Janice. Bu konuşma geçerken Janice birkaç kadeh Pinot içmişti. "Sen hesapla. Çizelge yapmakta veya envanteri kontrol etmekte çok iyi, ama on altı aydır burada olduğu halde, elinde harita olmadan C Kanadına gidebileceğini sanmıyorum. Ofisinden çıkmayı hiç sevmez ve bugüne kadar bir kez olsun devriye görevi yapmadı; oysa ayda bir bunu yapması gerekir. Kötü kızlardan korkuyor."

Bu gece ofisinden çıkacaksın Hicks, dedi Clint içinden. Devriye görevi de yapacaksın. Tıpkı diğer üniformalılar gibi, telsizin elinde, üç kanadı da dolaşacaksın.

"Beni duydunuz mu?" diye sordu Hicks. "Janice gitmenize izin verdi mi?"

"Sana üç şey söyleyeceğim," dedi Clint. "Birincisi, öğleden sonra üçte çıkmam gerekiyordu ve bu da..." Saatine baktı, "...yaklaşık altı saat önceydi."

"Ama–"

"Bekle. İkinci şey. Müdür Coates kocaman beyaz bir koza içinde uyuyor."

Hicks kalın mercekli, gözlerini büyük gösteren bir gözlük takıyordu. Gözlerini şu anda olduğu gibi fal taşı gibi açtığı zaman sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi görünürdü. *"Ne?"*

"Uzun sözün kısası, Don Peters nihayet kendi çüküne takıldı. Bir mahkûmu taciz ederken yakalandı. Janice onu işten attı, ama Don bir şekilde onun kahvesine reçeteli Xanax'ı katmayı başarmış. Janice kısa sürede kendinden geçti. Sen sormadan söyleyeyim, Don kayıplara karıştı. Lila'yı gördüğüm zaman onu arananlar listesine almasını söyleyeceğim ama bunun bir önceliği olacağını sanmıyorum. Bu gece mümkün görünmüyor."

"Tanrım!" Hicks ellerini saçlarından geçirerek daha da dağıttı. "Off... *Tanrım!*"

"Ve üçüncü şey. Hâlâ sabah vardiyasından kalan dört memurumuz var: Rand Quigley, Millie Olson, Tig Murphy ve Vanessa Lampley. Sen beşinci oluyorsun. Diğerleriyle birlikte gece

yarısı turları yapman gerekecek. Ha, mahkûmların Süper Kahve dedikleri şey hakkında Vanessa seni bilgilendirir. Jeanette Sorley ve Angel Fitzroy bu işi götürüyor."

"Süper Kahve mi? O da nesi? Hem Fitzroy'un dışarıda ne işi var? Ona kesinlikle güvenilmez. Öfke kontrolü yoktur. Sizin raporunuzu okudum!"

"Bu gece öfkeli değil. Hiç değilse şimdilik. İşbirliği yapıyor. Tıpkı senin de yapman gerektiği gibi. Ve değişen hiçbir şey olmazsa bütün bu kadınlar uyuyakalacak, Lore. Her biri. Süper Kahve olsa da olmasa da. Biraz ümitlenmeyi hak ediyorlar. Van'la konuş ve herhangi bir şey olursa onun talimatlarını dinle."

Hicks, Clint'in ceketine yapıştı. Büyümüş gözlerinde panik vardı. "Gidemezsiniz! Görev yerini terk edemezsiniz!"

"Niyeymiş o? Sen gitmiştin." Clint onun yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce böyle dediğine pişman oldu. Hicks'in elini tutup yavaşça ceketinden çekti. "Karını görmeye gitmiştin, şimdi de Lila'yı ve Jared'ı görmem için benim gitmem gerekiyor. Sonra döneceğim."

"Ne zaman?"

"Mümkün olduğunca çabuk."

"Keşke hepsi uyusa!" diye patladı Hicks. Huysuz bir çocuk gibiydi. "Keşke bu hırsız, orospu, uyuşturucu bağımlısı karıların hepsi uyusa. Aslında onlara kahve yerine uyku hapı vermeliyiz. Böylece sorun çözülmüş olurdu, değil mi?"

Clint sadece ona bakmakla yetindi.

"Pekâlâ." Hicks omuzlarını indirmeye çalıştı. "Anlıyorum. Sizin de sevdikleriniz var. Ama... bütün bu kadınlar... Bu hapishane kadınlarla dolu!"

Şimdi mi farkına vardın, diye geçirdi içinden Clint. Sonra da Hicks'e karısının nasıl olduğunu sordu. Bunu daha önce sormalıydım, diye düşündü. Ama Hicks de ona Lila'nın nasıl olduğunu sormamıştı, değil mi?

"Şimdilik hâlâ uyanık. Bir miktar..." Hicks genzini temizleyip gözlerini Clint'ten kaçırdı, "...bir miktar uyarıcı hap aldı."

"İyi. İyi etmiş. Ben de–"

"Doktor!" Bu ses Vanessa Lampley'nindi ve dahili haberleşmeden gelmiyordu. Ana kapıda, Clint'in hemen yanındaydı. Kabini boş bırakmıştı ve bu, o güne kadar görülmüş şey değildi. "Gelip bunu görmeniz gerekecek."

"Van, gelemem. Gidip Jared'a ve Lila'ya bakmam–"

Ve onlarla vedalaşmam gerek, diye geçirdi içinden Clint. O anda içine doğmuştu. Sonun kaçınılmazlığı. Karısı daha ne kadar uyanık kalabilirdi ki? Çok değil. Telefonda sesi çok uzaklardan, sanki başka bir dünyadan geliyordu. Bir kez başı düştü mü, onu geri döndürebileceğine inanmak için hiçbir neden yoktu.

"Anlıyorum," dedi Vanessa, "ama sadece bir dakikanızı alır. Siz de, Bay Hicks. Bu... bilmiyorum ama belki her şeyi değiştirebilir."

2

"İki numaralı monitöre bakın," dedi Van kabine geldikleri zaman.

İki numaralı monitör o anda A Kanadı koridorunu gösteriyordu. İki kadın –Jeanette Sorley ve Angel Fitzroy– kahve dolu tekerlekli servis masasını koridorun sonundaki A-10 hücresine doğru sürüyordu. Oraya varmadan önce her nedense bit temizleme ünitesinde bulunan son derece iri yapılı bir mahkûmla konuşmak için durdular.

"Şu ana kadar o ağlarla örtülü halde uyuyan en az on kadın var," dedi Van. "Belki şimdi bu sayı on beşe çıkmıştır. Çoğu kendi hücresinde, ama üçü ortak salonda, birisi de mobilya atölyesinde. Kadınlar uyumaya başladıkları anda üstlerini o boktan şey kaplıyor. Bir kişi hariç..."

Kumanda panelindeki bir düğmeye basınca ekranda A-10'un içi göründü. Yeni mahkûm gözleri kapalı olarak yatağında yatıyordu. Sığ nefeslerle göğsü inip kalkıyordu.

"Bu kadın hariç," dedi Van. Sesinde hayretle korku karışımı bir ifade vardı. "Yeni balığımız bebekler gibi uyuyor ve yüzündeki tek şey Camay sabunuyla yıkanmış gibi dipdiri cildi."

Camay sabunu. Clint'in aklına bununla ilgili bir şey geldi ama gördüğü sahnenin şaşkınlığı ve Lila'yla ilgili endişesi yüzünden bunu unuttu. "Gözlerinin kapalı olması ille de uyuyor anlamına gelmez."

"Bakın, doktor, bu işi sizden çok uzun süreden beri yapıyorum. Onların ne zaman uyanık, ne zaman uykuda olduklarını bilirim. Bu kadın uyuyor ve en az kırk beş dakikadır uyuyor. Birisi yere bir şey düşürüp bir gürültü çıkarırsa bir an seğiriyor, sonra öbür yanına dönüyor."

"Onu gözetleyin. Döndüğümde bana tam bir rapor verirsiniz," dedi Clint. "Gitmem lazım." Vanessa uyumakla gözü kapalı yatmak arasındaki farkı anlayacağını iddia etse de Clint buna inanmamıştı. Ve hâlâ bir fırsatı varken Lila'yı görmesi gerekiyordu. Aralarında bu durum *–neden yalan söyledi?–* varken onu kaybetmek istemiyordu.

Kapıdan çıkmış, otomobiline doğru yürürken az önce aklına gelip unuttuğu şeyi hatırladı. Evie Black, Lila'nın devriye otosunda yüzünü defalarca tel kafese vurmuştu ama sadece birkaç saat sonra yüzündeki morluklar ve şişler tamamen kaybolmuştu. Onların yerine Camay sabunuyla yıkanmış gibi dipdiri bir cildi vardı.

3

Jeanette kahve servis arabasını sürerken Angel yanında yürüyor, demlik kapağını açıp kapatarak, "Kahve! Özel kahve!" diye bağırıyordu. "Hepinize yetecek kadar uyarıcı kahve yaptım. Uykunuzu kaçıracak ve sizi yerinizde hoplatacak bir kahve!"

Çoğu hücre kapısının açık ve içi boş olduğu A Kanadında birkaç kişi kahveden aldı.

Daha önce, B Kanadındayken Ree'nin gösterdiği tepki daha sonra olacakların bir ön gösterimi gibi olmuştu. Bu özel kahve belki iyi bir fikirdi ama içmesi çok zordu. Ree tadına baktıktan sonra yüzünü ekşitmiş ve kupayı geri vermişti. "Yahu Jeanette, bir yudum alayım ama bu kahve bana çok kuvvetli geldi."

"Uzun süre etkili olması için kuvvetli," diye iddia etti Angel. Bu gece her zamanki Güneyli aksanıyla konuşmuyordu. Jeanette, acaba Angel o özel kahveden kaç kupa içmiştir, diye merak etti. İçerken hiç zorlanmamıştı. "Bu bir kuvvet macunu, o halde bunu yutun ve mumyalaşmayın."

A Kanadı kadınlarından biri ona bakıyordu. "Bu laflarla pazarlama mı yapıyorsun?"

"Size kıyak yapıyoruz. Eğer içmek istemiyorsan, hiç düşünemiyorsun demektir."

Ama kaçınılmaz gerçeği geciktirmek gerçekten de iyi bir fikir miydi? Jeanette ilk başta öyle düşünmüştü, aklında oğlu vardı, ama yine yorgunluk çökmüştü ve her an ümitsizliğe kapılacak gibiydi. Üstelik kaçınılmaz sonu çok da geciktirdikleri yoktu. Süper Kahve önerisini Memur Lampley'ye getirdikleri zaman hapishanede uyuyan üç kadın vardı, ama o andan beri pek çoğu daha uyuyakalmıştı. Buna rağmen Jeanette bunu konu etmedi. Angel'ın ünlü öfkesinden korktuğu için değil, herhangi bir şeyi tartışmak çok yorucu olduğu için. Kendisi bu kahveden üç kupa içmişti –aslında üçüncüsünü bitirememişti, iki buçuk kupaydı– ve kendini hâlâ bitkin hissediyordu. Ree'nin onu uyandırıp, pencereden süzülen ışığın zemindeki ilerleyişini gördün mü, diye sorduğu andan beri sanki yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Zemindeki ışığın hareketini dert edecek değilim, demişti Jeanette.

Ben de bunu dert etmemezlik edemezsin, diyorum, diye karşılık vermişti Ree. Şimdi bu diyalog Jeanette'in aklında art arda tekrarlanıp duruyordu. *Dert etmemezlik edemezsin* pek mantıklı sayılmazdı, değil mi? Yoksa mantıklı mıydı? İki olumsuz ifade olumlu bir anlam çıkarır diye bir kural yok muydu? Eğer öyleyse, pekâlâ mantıklı denebilirdi. Belki...

"Hoop! Ağır ol, kanka!" diye kükredi Angel ve kahve arabasını poposuyla sertçe itti. Araba Jeanette'in kasığına çarparak onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Demliklerdeki ve sürahilerdeki özel kahve çalkalandı.

"Ne?" diye sordu Jeanette. "Ne oldu Angel?"

"Bu benim kankam Claudia!" diye bağırdı Angel. "Selam yavrum!"

A Kanadında yedi metre kadar ilerlemişlerdi. Kwell şampuan dolabının kenarındaki bankta iki büklüm oturan kişi Claudia Stephenson'dı. Bütün mahkûmlar ve memurlar ona Dinamit Vücutlu Claudia derlerdi. Fakat söz konusu vücut on ay önceki halinden çok uzaktı. Hapishaneye girdiğinden beri yediği nişastalı yiyecekler ve hapishane soslarıyla yirmi kilo falan almıştı. Elleri kahverengi üniforma pantolonunun üstündeydi. Üniformanın üst kısmını çıkarmıştı ve XL spor sutyeni görünüyordu. Jeanette onun memelerinin hâlâ harika olduğunu düşündü.

Angel kepçeyle bir karton kupaya kahve boşaltırken o heyecan içinde bir kısmını yere döktü. Kupayı Claudia'ya uzatıp, "İç bunu Bayan Dinamit!" dedi. "Gücüne güç katar! Kalbin daha hızlı atar!"

Claudia başını iki yana salladıktan sonra yere bakmaya devam etti.

"Claudia?" dedi Jeanette. "Neyin var?"

Bazı mahkûmlar Claudia'yı kıskanırlardı ama Jeanette onu severdi. Acırdı da. Claudia hizmet müdürü olarak çalıştığı Presbiteryen kilisesinden yüklü bir miktarda parayı zimmetine geçirmişti. Bu para kocasının ve en büyük oğlunun uyuşturucu masraflarını karşılamak içindi. Ve bu iki kişi halen sokaklarda kuşlar gibi özgür dolaşıyordu. Kadınlar çalar, erkekler oynar, diye düşündü Jeanette.

"Bir şeyim yok, sadece cesaretimi toplamaya çalışıyorum." Claudia gözlerini yerden ayırmamıştı.

"Ne yapmak için?" diye sordu Jeanette.

"Onun gibi uyumama izin vermesini isteyeceğim."

Angel, Jeanette'e göz kırptıktan sonra ağzının kenarından dilini çıkardı ve parmağıyla kulağının etrafında birkaç daire çizdi. "Kimden söz ediyorsun, Bayan Dinamit?"

"O yeni kadından," dedi Caludia. "Bence o kadın şeytan, Angel."

Angel bunu çok hoş buldu. "Şeytan-Angel!* Şeytan-Angel! İşte bu benim hayat hikâyem, Bayan Dinamit."

Claudia devam etti. "Eğer yalnızca o eskisi gibi uyuyabiliyorsa, iblis gibi bir şey olmalı."

"Anlayamadım," dedi Jeanette.

Claudia nihayet başını kaldırdı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. "O kadın uyuyor, ama o koza gibi şeylerin içinde değil. Gidip kendiniz görün. Bunu nasıl becerdiğini sorun. Ona söyleyin, eğer benim ruhumu istiyorsa, alabilir. Ben sadece bir kez daha küçük oğlum Myron'u görmek istiyorum. O benim minik bebeğim ve annesine ihtiyacı var."

Angel az önce Claudia'ya teklif ettiği kahveyi demliğe döktükten sonra Jeanette'e döndü. "Bu konuyu inceleyeceğiz." Jeanette'in onaylamasını beklemedi.

Jeanette kahve arabasıyla hücreye vardığında Angel parmaklıkları tutmuş, içeriye bakıyordu. Peters onu taciz ederken Jeanette bu kadını bir anlığına görmüştü. Kadın şimdi gözleri kapalı halde yatağında uzanmış, düzenli soluklar alıyordu. Siyah saçları güzel bir yelpaze gibi yayılmıştı. Yakından bakınca yüzü daha güzel ve kusursuz görünüyordu; o örümcek ağı gibi madde olmadığı gibi, Jeanette'in daha önce gördüğü morluklar da yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Belki gerçekten de şeytandır, diye geçirdi içinden Jeanette. Ya da bizi kurtarmaya gelmiş bir melek. Ama bu pek akla yatkın değildi. Melekler böyle yerlere girmezlerdi. Yani Angel Fitzroy gibileri hariç; o daha çok bir yarasaya benzerdi.

"Uyan!" diye bağırdı Angel.

---

* (İng.) *Angel:* Melek. –çn

"Angel?" Jeanette çekine çekine elini Angel'ın omzuna koydu. "Belki onu bu şekilde–"

Angel onun elini itip hücre kapısını açmaya çalıştı ama bu kapı kilitliydi. Angel kahve demliğinin kapağıyla parmaklıklara vurmaya başladı ve Jeanette'in kulaklarını tıkamasına neden olacak kadar şiddetli bir gürültü çıkardı.

"Uyan, kaltak! Uyan ve boktan kahvemizin tadına bak!"

Yatmakta olan kadın badem biçimindeki, saçları kadar kara gözlerini açtı. Bacaklarını –üstünü örten tuluma rağmen uzun ve çok güzeldi– sarkıttı ve esnedi. Gerinirken kollarını açınca, Claudia'nınkileri yaya bırakacak kadar güzel memeleri ortaya çıktı.

"Misafirim geldi!" diye bağırdı kadın.

Çıplak ayakları yere değer değmez parmaklıklara koştu ve bir eliyle Angel'ın, diğeriyle Jeanette'in elini tuttu. Angel içgüdüsel bir hareketle geri çekildi ama Jeanette şaşıp kalmıştı. Bu yeni kadının elinden kendisininkine hafif bir elektrik akımı geçer gibiydi.

"Angel! Buraya geldiğine çok memnun oldum. Ben farelerle konuşabilirim ama konularımız çok sınırlı oluyor. Bunu eleştirmek için söylemiyorum, sadece bir gerçek. Her bir yaratığın kendine özgü marifeti vardır. Bildiğim kadarıyla Henry Kissinger çok hoş bir sohbet insanıdır ama adamın ellerindeki onca kanı düşünmeden edemezsin. Bana seçim yap denirse, farelerle sohbeti tercih ederim. Bunu gazetede yazabilirsin, ama adımın doğru yazılmasına dikkat et."

"Sen neden söz ediyorsun be kadın?" diye sordu Angel.

"Ya, önemli bir şey değil. Saçmaladığım için üzgünüm. Dünyanın öbür tarafındaki dünyayı ziyaret ediyordum. Oraya gidip dönmek beynimi biraz karıştırıyor. Aa, Jeanette Sorley de buradaymış. Bobby nasıl, Jeanette?"

"İsimlerimizi nereden biliyorsun?" diye sordu Angel. "Ve üstünde o boktan madde çıkmadan nasıl uyuyabiliyorsun?"

"Adım Evie. Ben Ağaç'tan geliyorum. Burası çok ilginç bir yer, değil mi? Ne kadar hareketli! Yapacak ve görecek ne çok şey var!"

"Bobby iyi," dedi Jeanette. Kendini bir rüyadaymış gibi hissediyordu... belki de rüyaydı. "Ben de uyuyakalmadan onu bir daha görmek isti–"

Angel onu öyle sert itti ki, Jeanette az kalsın düşüyordu. "Kapa çeneni, Jeannie! Konu senin oğlun değil." Elini parmaklıktan içeriye uzatıp Evie'nin tulumunun üst kısmından yakaladı. "Sen nasıl uyanık kalıyorsun? Hemen söyle, yoksa canını fena yakarım. Göt deliğinle amının yerini değiştiririm!"

Evie buna içten bir kahkaha attı. "Bu tıbbi bir mucize olurdu, değil mi? Ben de tuvalette nasıl oturacağımı yeniden öğrenmek zorunda kalırdım."

Angel'ın yüzü kızardı. "Benimle oynamak mı istiyorsun? Niyetin bu mu? Sırf o hücrenin içinde olduğun için sana erişemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Evie başını eğip yakasını tutan ellere baktı. Sadece baktı. Ama Angel çığlık çığlığa geri çekildi. Parmakları kızarıyordu.

"Beni yaktı! Kaltak bir şekilde beni yaktı!"

Evie, Jeanette'e döndü. Gülümsüyordu, ama Jeanette bu gözlerde keyifle birlikte hüzün de gördü. "Sorun ilk başta göründüğünden daha karmaşık, bunu anlıyorum. Gerçekten. Dünyadaki bütün sorunların erkeklerden kaynaklandığını düşünen feministler vardır. Bu sorunları erkeklerin saldırganlığına bağlarlar. Haklı oldukları bir şey var, bugüne kadar tek bir kadın bile savaş başlatmamıştır –gerçi bazı savaşlar kesinlikle kadınlarla *ilgili* olmuştur– ama etrafta oldukça kötü kadınların da olduğu bir gerçektir. Bunu inkâr edemem."

"Ne hakkında maval okuyorsun?" diye sordu Angel.

Evie dönüp Angel'a baktı.

"Dr. Norcross'un seninle ilgili kuşkuları var, Angel. En başta Charleston'da öldürdüğün ev sahibinle ilgili."

"Ben *kimseyi* öldürmedim!" Ama Angel'ın yüzü kül gibi olmuştu; bir adım geri çekilince kahve arabasına çarptı. Kızarmış ellerini göğsüne bastırmıştı.

Evie yeniden Jeanette'e döndü. Sır verir gibi konuşuyordu. "Angel beş adamı öldürdü. *Beş*." Tekrar Angel'a döndü. "Bir aralar bunu hobi haline getirmiştin, değil mi Angel? O zamanlar üstünden çıkarmadığın o koyun postu ceketinin cebinde bir bıçak ve küçük bir .32'lik tabancayla herhangi bir yön düşünmeden otostop yapardın. Ama hepsi bu kadarla kalmıyor, değil mi?"

"Sus! *Kapa çeneni*!"

O muhteşem gözler tekrar Jeanette'e çevrildi. Alçak ve çok tatlı bir sesle konuşuyordu; televizyon reklamında yeni bir deterjanla oğlunun kirli pantolonuna çare bulduğunu anlatan kadının sesi gibiydi.

"Angel on yedi yaşındayken hamile kaldı. Bunu üst üste giydiği kıyafetlerle gizledi. Otostopla Wheeling'e gitti –o seferinde kimseyi öldürmedi, aferin ona– ve bir oda tuttu. Bebeğini–"

"KAPA ÇENENİ DEDİM SANA!"

Video monitöründeki birisi bu çatışmayı görmüştü; Randy Quigley ve Millie Olson koridorda oraya doğru koşuyorlardı. Quigley'in elinde Mace biber gazı spreyi, Olson'un elinde de bir şok tabancası vardı.

"Lavaboda boğdun, cesedini çöp fırınına attın." Evie yüzünü buruşturdu, birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra alçak sesle ekledi. "Böylece yükten kurtulmuş oldun."

Quigley uzanıp Angel'ı tutmaya çalıştı. Onun dokunması üzerine Angel hızla dönüp ona bir yumruk indirdi ve kahve arabasını devirdi; ne kadar kahve varsa saçılarak –artık kaynar halde değildi ama hâlâ sıcaktı– Millie Olson'un bacaklarına döküldü. Kadın acıyla haykırıp kıçüstü yere düştü.

Angel hışımla Quigley'in üstüne çullandı, bir eliyle boğazını sıkarken diğeriyle biber gazı spreyini elinden söktü. Sprey yerde yuvarlanarak parmaklıkların arasından hücreye girdi. Evie eğilip bunu aldı ve Jeanette'e uzattı.

"Bunu ister misin?"

Jeanette hiç düşünmeden kabul etti.

Memur Olson yerdeki kahve gölünden sıyrılıp ayağa kalkmaya çalışıyor, Memur Quigley ise boğulmamak için mücadele veriyordu. Her ne kadar Angel sıska, Quigley ondan en az yirmi beş kilo daha ağır olsa da, Angel onu bir köpeğin dişleri arasındaki yılanı silkelemesi gibi salladıktan sonra, tam Millie Olson kalkarken, kahve arabasına doğru fırlattı. İki memur birlikte yere devrildi. Angel tekrar hücreye döndü; küçük, dar yüzünde gözleri büyümüş, öfkeyle parlıyordu.

Evie sevgilisini kucaklamak ister gibi, kollarını iki yana açıp parmaklıkların arasından Angel'a doğru uzattı. Angel da kendi kollarını uzattı, ellerini pençe yapmış halde, çığlıklar atarak Evie'ye doğru atıldı.

Bundan sonra olanları sadece Jeanette gördü. İki memur hâlâ ters dönmüş kahve arabasının altından kalkmaya çalışıyordu. Angel'ın öfkeden gözü dönmüştü. Jeanette'in düşünecek zamanı vardı; burada gördüğü şey sadece bir öfke patlaması değil, psikotik bir vakaydı. Derken Evie esnerken ağzı öyle çok açıldı ki, sanki yüzünün alt kısmı tamamen kayboldu. Ağzından bir güve sürüsü –hayır, bulutu– çıktı. Güveler Angel'ın başının etrafında dönerken birkaçı saçlarına takıldı. Angel çığlıklar atarak bunları ezmeye çalıştı.

Jeanette biber gazı kapsülünü Angel'ın başının arkasına indirdi. Şu anda bir düşman kazandım, ama bakarsın bana saldıracak hale gelmeden uyuyakalır, diye düşündü.

Güveler A Kanadının kafesli lambalarına ve hapishanenin ana bölümüne doğru uçuyorlardı. Angel hâlâ saçını başını yolmakla meşguldü; oysa başındaki güveler de diğerlerine katılmıştı. Jeanette spreyin tetiğine basarak biber gazını çığlıklar atan Angel'ın yüzüne püskürttü.

"Sorunun ne kadar karmaşık olduğunu görüyorsun, değil mi?" diye sordu Evie. O sırada Angel öfkeyle gözlerini ovuştururken duvara tosladı. "Sanırım erkek-kadın denklemini silme zamanı geldi. Sil tuşuna bas ve yeniden başla. Ne dersin?"

"Sadece oğlumu görmek istiyorum," dedi Jeanette. "Bobby'mi görmek istiyorum." Biber gazı spreyini yere bırakıp ağlamaya başladı.

4

Bunlar olurken Dinamit Vücutlu Claudia bit temizleme ünitesinden çıkıp daha sakin bir yer aramaya karar verdi. Bu akşam A Kanadı çok gürültülüydü. Bu da çok sinir bozucuydu. O özel kahve her yere saçılmıştı ve çok kötü kokuyordu. Sinirleri tepesine vurmuşken şeytanla pazarlığa oturmak mantıksız olurdu. A-10'daki kadınla daha sonra konuşabilirdi. Kabinin yanından geçip B Kanadına girdi.

"Mahkûm!" Van Lampley çıkmak üzere olan kavgayı seyrettiği kabinden dışarıya uzandı. (Angel ve o lanet Süper Kahvesi! Van kendine kızamayacak kadar yorgundu, ama o kahve planını onayladığı için de çok pişmandı.) Kavga başlamadan müdahale etsinler diye Quigley ve Olson'u oraya göndermiş, kendisi de onlara katılmak üzere hazırlanırken Stephenson önünden geçmişti.

Claudia karşılık vermeden yürümeye devam etti.

"Unuttuğun bir şey var, değil mi? Burası bir hapishane, gezi parkı değil. Sana diyorum, Stephenson! Nereye gittiğini sanıyorsun!"

Ama gerçekten de Van'ın umurunda mıydı? Artık mahkûmların çoğu başıboş dolaşıyor, muhtemelen uyanık kalmaya çalışıyorlardı ve o sırada A Kanadında çıngar çıkmak üzereydi. Van'ın orada bulunması gerekiyordu.

O tarafa doğru giderken Millie Olson ona el salladı. "Her şey kontrol altında," dedi Millie. "O çatlak karı Fitzroy'u hücreye kilitledik. Durum normale döndü."

Hiçbir şeyin kontrol altında olmadığını ve hiçbir durumun normal olmadığını düşünen Van başını salladı.

Stephenson'u görmek için bakındı ama onu göremedi. Kabine dönüp B Kanadının birinci katını gösteren monitörü açtı. Claudia, Dempster ve Sorley'nin kaldığı B-7 hücresine giriyordu. Ne var ki, Sorley hâlâ A Kanadındaydı ve Van epey bir süredir Dempster'ı görmemişti. Mahkûmlar bir hücreyi boş gördükleri zaman hemen bir şeyler araklarlardı. En gözde hedefler haplar ve külotlu çoraptı; bu hırsızlıklar doğal olarak kavgalara yol açardı. Van'ın Claudia'dan kuşkulanması için hiçbir neden yoktu; kadın devasa cüssesiyle epey sorun çıkarabileceği halde hiç hırsızlık yapmazdı. Buna rağmen görevi gereği Van kuşkulanmak zorundaydı. Bir şey çalınmış diye ortalığın ayağa kalkması hiç iyi olmazdı. Özellikle onca başka şey olurken...

Van hemen bir göz atmaya karar verdi. Sadece bir önseziydi ama Claudia'nın başı önde, saçları yüzüne dökülmüş ve üniformasının üst kısmını kim bilir nerede bırakmış haliyle yürüyüş tarzı hoşuna gitmemişti. Sadece bir dakikasını alır, üstelik bacaklarını hareket ettirerek kan dolaşımını hızlandırmış olurdu.

5

Claudia'nın aklında hırsızlık yoktu. Tek istediği, sakin bir sohbetti. A Kanadındaki olay yatışıp o yeni kadınla konuşabileceği zamana kadar oyalanmış olurdu. O kadının nasıl uyuyup sonra normal bir şekilde uyanabildiğini öğrenmek istiyordu. Yeni kadın bunu ona söylemeyebilirdi, ama kim bilir, belki de söylerdi. Şeytanın ne yapacağını önceden kestiremezdin.

Ree yatağında yatmıştı, yüzü duvara dönüktü. Claudia ilk defa o zaman Ree'nin saçlarının ağardığını fark etti ve üzüldü. Claudia da aynı durumdaydı ama o saçlarını boyuyordu. Gerçek boya parası çıkışmayınca (veya az sayıdaki ziyaretçisini ona en sevdiği marka olan Nutrisse Şampanya Sarışını'nı getirmeye ikna edemezse) mutfaktaki ReaLemon limonatasını kullanırdı. Pekâlâ işe yarıyordu ama ömrü kısaydı.

Ree'nin saçına dokunmak için uzandı ama o gri madde parmaklarına yapışınca hemen geri çekildi. İplikler birkaç saniye havada dalgalandıktan sonra eriyip yok oldu.

"Ah, Ree!" diye inledi Claudia. "Sana da mı oldu?"

Ama belki çok geç değildi; Ree'nin saçlarında o koza gibi şeyin sadece birkaç teli vardı. Belki de hâlâ vakit varken Claudia'yı B-7'ye Tanrı göndermişti. Belki de bu bir sınamaydı. Ree'nin omuzlarından tutup onu sırtüstü yatırdı. Ağ Ree'nin yanaklarından ve alnından yükseliyor, burun deliklerinden teller halinde çıkıyordu, ama yüzü hâlâ yerindeydi.

Yani büyük bir kısmı.

Claudia tek elini kullanarak Ree'nin yanaklarındaki o şeyi silmeye başladı; ağzından çıkan ve dudaklarını örten iplikleri de ihmal etmedi. Diğer eliyle de Ree'nin omzunu tutup onu sarsmaya başladı.

"Stephenson?" Ses koridorun başından geliyordu. "Mahkûm, orada ne yapıyorsun. Orası senin hücren değil."

"Uyan!" dedi Claudia, Ree'yi daha sertçe sarsarak. "Uyan, Ree! İş işten geçmeden uyan!"

Hiçbir şey olmadı.

"Mahkûm Stephenson? Sana söylüyorum."

"Bu Memur Lampley," dedi Claudia hâlâ sarsmaya ve beyaz iplikleri silmeye devam ederek. "Ben onu severim, ya sen? Sen sevmez misin Ree?" Claudia ağlamaya başladı. "Ölme, hayatım, ölmek için daha çok gençsin!"

Ve ilk başta yataktaki kadının ona hak verdiğini sandı, çünkü Ree'nin gözleri aniden açıldı ve gülümsedi.

"Ree!" dedi Claudia. "Tanrım, çok şükür! Senin öldüğünü san–"

Ree'nin gülümsemesi genişlemeye devam etti, dudakları iyice gerildi ve bir an sonra bu artık gülümseme değil, dişlerini gösteren bir hırlama halini almıştı. Ree doğruldu ve ellerini

Claudia'nın boynuna geçirip onun en sevdiği küpelerden birini dişleriyle söktü. Claudia çığlığı bastı. Ree, üstünde kulak memesinin bir parçası da olan küpeyi tükürdü ve Claudia'nın boğazına doğru atıldı.

Claudia ondan en az otuz beş kilo daha ağırdı ve kuvvetli bir kadındı ama Ree delirmişti. Claudia onu zor bela tutabiliyordu. Ree'nin parmakları Claudia'nın boğazından aşağıya kaydı ve tırnakları onun çıplak omuzlarını kanatacak kadar çizdi.

Claudia yataktan kalkıp açık hücre kapısına doğru gitmeye çalıştı ama Ree kene gibi yapışmıştı ve ona ciddi bir hasar verebilmek için debeleniyordu. O sırada koridora kadar çıkmışlardı, bütün mahkûmlar bağırıyordu. Memur Lampley de bir şeyler haykırıyor, bütün bu sesler birbirine karışınca sanki başka bir evrende yaşanıyormuş hissi veriyordu. Ree'nin gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi, dişleri Claudia'nın yüzünden birkaç santim ötedeydi. Ve o anda Claudia'nın ayakları birbirine dolandı ve B Kanadı koridoruna düştü. Ree üstündeydi.

"Mahkûm!" diye bağırdı Lampley. "Mahkûm, derhal bırak onu!"

Kadınlar çığlık çığlığaydı. Claudia, hiç değilse ilk başta, bağırmadı. Çığlık atmak kuvvet gerektiriyordu ve bu kaçık kadını –iblisi– kendinden uzak tutabilmek için kuvvetli olması lazımdı. Ree'nin nefes kokusunu duyuyor, her bir damlasının üstünde beyaz ipliklerin olduğu tükürüğünü görebiliyordu.

"Mahkûm, tabancamı çıkardım! Ateş etmek zorunda bırakma beni. *Lütfen*, beni mecbur etme!"

"Vur onu!" diye bağırdı birisi; Claudia bu sesin kendinden çıktığını fark etti. Demek ki hâlâ haykıracak gücü kalmıştı. "*Lütfen Memur Lampley*!"

Koridorda şiddetli bir patlama oldu. Ree'nin alnının tam ortasında büyük, siyah bir delik açıldı. Sanki neresinden vurulduğunu görmek ister gibi gözleri yukarıya çevrildi; ılık kanı Claudia'nın yüzüne sıçradı.

Claudia son bir gayretle Ree'yi üzerinden atmayı başardı. Ree çuval gibi koridor zeminine düştü. Memur Lampley tabancasını iki elinde tutarak ona baktı. Namludan kıvrılarak süzülen duman Claudia'ya, Ree'nin yüzünü silerken çıkan ve parmaklarına yapışan o maddeyi hatırlattı. Memur Lampley'nin yüzü, gözlerinin altındaki mor halkalar dışında kül gibi olmuştu.

"Beni öldürecekti," dedi Claudia soluk soluğa.

"Biliyorum," dedi Van. "Biliyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

1

Şehre giden yolun yarısına vardığında Clint Norcross'un aklına bir şey geldi ve Olympia Restoranı'nın otoparkına girip üstünde YUMURTALI BÖREĞİMİZİ DENEYİN yazılı tabelanın yanına park etti. Telefonunu çıkardı ve rehberinde HICKS adını aradı. Adamın numarası kayıtlı değildi; bu da onun Dooling Hapishanesi müdür yardımcısıyla olan ilişkisinin ne düzeyde olduğunu özetler gibiydi. Rehberinde LAMPLEY adını aradı ve buldu.

Lampley ikinci çalışında telefonunu açtı. Sesinden soluk soluğa kaldığı belli oluyordu.

"Van? İyi misin?"

"Evet, ama siz çıktıktan sonra kıyamet koptu. Dinleyin, doktor, birini vurmak zorunda kaldım."

"Ne? Kimi?"

"Ree Depmster'ı. Öldü." Van olanları anlatırken Clint hayretler içinde onu dinledi.

"Tanrım!" dedi Clint, Lampley'nin açıklaması bitince. "Sen iyi misin Van?"

"Fiziksel bir yaram yok. Duygusal olarak bombok bir durumdayım, ama psikanalizimi daha sonra yaparsınız." Van'dan burnunu sümkürür gibi bir ses çıktı. "Dahası var."

Clint'e Angel Fitzroy'la Evie Black'in kapışmasını anlattı. "Orada değildim ama monitörde bir kısmını gördüm."

"Gördüğün iyi olmuş. Ve Claudia. Anladığım kadarıyla onun hayatını kurtarmışsın."

"Dempster için pek iyi olmadı."

"Van–"

"Dempster'ı severdim. Bana sorulsaydı, hapishanede delirecek en son kişi o olur derdim."

"Cesedi nerede?"

"Hademelerin dolabında," dedi Van biraz utanarak. "Aklımıza başka bir yer gelmedi."

"Tabii." Clint gözlerini kapadı ve alnını ovuşturdu. Lampley'yi yatıştırmak için bir şeyler daha söylemesi gerektiğini hissediyordu ama bir türlü uygun kelimeleri bulamadı. "Ya Angel? Ona ne oldu?"

"Hiç akla gelmeyecek biri, Sorley, eline bir biber gazı spreyi geçirip onun yüzüne sıktı. Quigley ve Olson da Angel'ı A Kanadındaki bir hücreye tıktı. Şu anda duvarları tekmeleyip, doktor getirin, diye bağırıyor. Kör olduğunu iddia ediyor ama tabii palavra. Bir de, saçlarında güve olduğunu iddia ediyor ki bu palavra olmayabilir. Güve istilasına uğradık. Buraya gelseniz iyi olur, doktor. Hicks çok sinirli. Silahımı ona teslim etmemi istedi; bunun protokol gereği olduğunu bildiğim halde reddettim."

"İyi etmişsin. Düzen sağlanana kadar protokol falan yok."

"Hicks hiçbir işe yaramıyor."

Bilmez miyim, dedi içinden Clint.

"Diyeceğim, o her zaman yararsızdı ama bu koşullar altında tehlikeli olabilir."

Clint daha ayrıntılı bilgi edinmek istedi. "Evie'nin Angel'ı kışkırttığını söylemiştin. Ona tam olarak ne diyordu?"

"Bilmiyorum, Quigley ve Olson da bilmiyor. Sorley bilebilir. Angel'ın saldırısını durduran o oldu. Bence bir madalyayı hak etti. Yorgunluktan düşüp uyuyakalmazsa, döndüğünüzde bütün

olanları ondan öğrenebilirsiniz. Umarım çok geçmeden dönersiniz, değil mi?"

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim," dedi Clint. "Dinle Van, biliyorum, çok zor durumdasın, ama bir şeyi net anlamam gerekiyor. Angel'ın Evie'ye bulaşmasının nedeni Evie'nin o koza gibi şey içinde olmayışından mıydı?"

"Bana öyle geldi. Ben oraya geldiğimde Angel kahve demliğinin kapağıyla parmaklıklara vuruyor, deli gibi bağırıyordu."

"Ama Evie uyandı, öyle mi?"

"Evet."

"Evie uyandı."

"Evet. Fitzroy onu uyandırdı."

Clint bundan mantıklı bir sonuç çıkarmak istedi ama başaramadı. Belki biraz uyuduktan sonra...

Bunu düşündüğü için suçluluk hissetti ve yüzü kızardı. Derken aklına çılgınca bir ihtimal geldi: Ya Evie Black bir erkekse? Ya karısı, kadın kıyafeti giymiş bir erkeği tutuklamışsa?

Ama hayır. Lila onu tutukladığında Evie çıplaktı. Muhtemelen onu hapishaneye kaydeden memurlar da onun çıplak halini görmüşlerdi. Peki, yüzündeki o berelerin, morlukların yarım günden daha kısa bir zaman sonra iyileşmesi nasıl açıklanabilirdi?

"Şimdi sana söyleyeceklerimi Hicks'e ve hâlâ orada bulunan memurlara iletmeni istiyorum." O anda Clint bu otoparka neden geldiğini ve hapishaneyi aradığını hatırladı.

"Çok sürmez," dedi Van. "Billy Wettermore ve Scott Hughes az önce geldiler, çok iyi oldu, ama buna iskelet kadro demek bile iskeletlere hakaret gibi olur. Hicks dahil yedi kişiyiz. Sizle beraber sekiz olacağız."

Clint bu açık imayı kulak ardı etti. "Şehre gelirken Evie Black'in neden diğer kadınlardan farklı olduğunu düşünüyordum; şimdi bir de senin söylediğin şeyler var. Nasıl bir anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ama bu olayın hapishane dışında du-

yulmasına izin veremeyiz; henüz değil. Gerçek veya değil. Bir isyana yol açabilir. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Hım..."

Bu *hım* sesi Clint'i huzursuz etti. "Ne var?"

"Şey..."

Van'ın *şey* demesi daha da kötü geldi.

"Neyse söyle bana."

Van bir kez daha sümkürdü. "A Kanadındaki curcuna bittikten sonra Hicks'in cep telefonunu kullandığını gördüm; ben tabancamı vermeyi reddettikten sonra da kullandı. Millie, Scott ve Billy'ye olanları anlattıktan sonra her ikisi de cep telefonunu kullandı."

O halde iş işten geçmişti. Clint gözlerini kapadı. Kafasında çabucak bir peri masalı oluşuverdi:

Bir zamanlar kimsenin iplemediği, siyah kıyafetler giyen bir hapishane psikiyatrı varmış; adam gecenin bir yarısı dışarıya fırlayıp boylu boyunca otoyolun ortasına yatmış. Bir şehirler arası yolcu otobüsü hızla gelip onun üstünden geçerek adamın çilesine son vermiş; sonra herkes muradına ermiş veya ermemiş, ama bu artık psikiyatrın sorunu değilmiş. Bitti.

"Tamam, tamam," dedi Clint. "Yapacağımız şey şu olacak: Onlara söyle, artık kimseyi aramasınlar; hiç kimseyi. Anlaşıldı mı?"

"Ben ablamı aradım!" diye patladı Van. "Özür dilerim, doktor, ama iyi bir şey yapmak, Dempester'ı vurmak zorunda kalmamı telafi edecek bir şey yapmak istedim. Bonnie'ye, ne kadar istese de uyumamasını, çünkü hapishanede buna bağışıklığı olan birinin bulunduğunu, bu da belki bu illetin bir tedavisinin olabileceği anlamına geldiğini söyledim. Ya da hastalık kendi kendini iyileştiriyor!"

Clint gözlerini açtı. "Sen ne kadar zamandan beri uyanık durumdasın Van?"

"Bu sabah dörtten beri! Lanet olası köpek uyandırdı! Çıkıp çişini yaptırmam gerekti." Çetin ceviz Vanessa Lampley daha fazla dayanamadı ve ağlamaya başladı.

"Sen sadece herkese söyle, kimseye telefon açmasınlar, tamam mı?" Muhtemelen iş işten geçmişti ama belki haberin yayılmasını yavaşlatabilirlerdi. Belki şu anda bile durumu tersine çevirebilirlerdi. "Ablanı tekrar ara ve ona yanıldığını söyle. Aslı astarı olmayan bir söylenti duyup buna hemen inandığını söyle. Diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını söyle."

Sessizlik.

"Van, hâlâ orada mısın?"

"Bunu yapmak istemiyorum, Dr. Norcross. Kusura bakmayın ama bence bu doğru olmaz. Bonnie bu haber üzerine hiç değilse gece boyunca uyumayacak, çünkü bir kurtuluş ihtimali olduğunu biliyor. Onun bu ümidini kesmek istemiyorum."

"Ne hissettiğini anlıyorum ama yapmamız gereken şey budur. Şehirden kalabalık bir güruhun hapishaneye gelmesini, eski bir *Frankenstein* filmindeki gibi ellerinde meşalelerle buraya baskın yapmalarını ister miydin?"

"Gidip karınızı görün," dedi Van. "Benden daha uzun süredir uyanık kaldığını söylemiştiniz. Onun yüzüne bakıp, tünelin ucunda küçük de olsa bir ışık göründüğünü söylemeyecek misiniz?"

"Van, dinle–"

Ama Van artık yoktu. Clint uzun bir an ekrandaki BAĞLANTI KESİLDİ yazısına baktıktan sonra telefonunu cebine soktu ve şehre doğru yola çıktı.

Dempster ölmüştü. Her zaman güler yüzlü olan Ree Dempster. Clint'in inanası gelmiyordu. Ve talimatına karşı çıktığı halde Van Lampley için üzülüyordu. Aslında Clint alt tarafı bir hapishane psikiyatrıydı, onun talimatını kim iplerdi ki?

2

Clint, şerif ofisinin önündeki on beş dakika süreli park yerine girerken hiç beklemediği bir şey işitti: açık kapıdan dışarıya taşan kahkaha sesleri.

İçerisi bayağı kalabalıktı. Lila sevk memuru masasında Linny'nin yanında oturuyordu. Onların etrafında hepsi erkek olan beş şerif yardımcısı –Terry Coombs, Reed Barrows, Pete Ordway, Elmore Pearl ve Vern Rangle– bir daire oluşturmuştu. Bu dairenin dışındaki bir yerde oturan kişiler kısa bir süre için Evie Black'in dosyasıyla ilgilenen kamu avukatı Barry Holden ve Clint'in kasabadan tanıdığı beyaz sakallı, yaşlı Willy Burke'tü.

Lila sigara içiyordu. Oysa sekiz yıl önce bir gün Jared ona, umarım ben büyüyene kadar akciğer kanserinden ölmezsin, dediği zaman sigarayı bırakmıştı. Linny Mars ve orada bulunan diğer iki kişi de tüttürüyordu. Havaya mavi bir duman ve tütün kokusu hâkimdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Clint.

Lila onu görünce yüzü aydınlandı. Sigarasını kahve kupasında söndürüp ona doğru koştu ve kendini onun kollarına attı. Neredeyse dörtnala koştu denebilirdi. Lila'nın kocasını tutkulu bir şekilde öpmesi kahkahalar ve alkışlarla karşılandı.

"Ah, seni gördüğüme o kadar sevindim ki," dedi Lila ve onu bir kez daha öptü.

"Jared'a bakmaya gidiyordum," dedi Clint. "Belki sen de gelirsin diye sana uğrayayım dedim."

"Jared!" diye bağırdı Lila. "Nasıl harika bir çocuk yetiştirdiğimize inanabiliyor musun Clint? Her ne kadar bu işi iyi yaptıysak da, bazen ikinci bir çocuk yapmamakla bencillik ettiğimizi düşünüyorum." Lila kendini geri çekti. Yüzü gülüyordu ama gözbebekleri nokta haline gelmişti.

Terry Coombs yanlarına yaklaştı. Onun gözleri de kızarmış ve şişmişti. Terry, Clint'in elini sıktı. "Roger'a ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Karısının üstündeki ambalajı açmaya çalış-

mış. Kötü fikir. Noel'i beklemeliydi." Terry bir kahkaha attı ama hemen sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. "Benim karımı da kaybettik. Çocuğumla bağlantı kuramıyorum."

Terry'nin nefesi içki kokuyordu ama Lila'da koku yoktu. Demek ki onu içkiden daha fazla coşturacak bir şey almıştı. Clint bir an Terry'ye hapishanede olanları anlatarak karşılık vermek istediyse de vazgeçti. Ree Dempster'ın ölümü bir içki partisinde anlatılacak şey değildi ve burada yaşanan da düpedüz bir içki partisiydi.

"Üzüldüm, Terry."

Pete Ordway kolunu Terry'nin omzuna atıp onu geri çekti.

Lila sakallı adamı işaret etti. "Hayatım, Willy Burke'ü tanıyorsun değil mi? Kamyonetiyle Roger ve Jessica'yı morga götürmeme yardım etti. Tabii morg derken Squeaky Wheel barındaki derin dondurucuyu kastediyorum. Galiba son günlerde hastane kapıları bize kapalı." Lila kıkır kıkır gülerek ellerini yüzüne çarptı. "Özür dilerim. Elimde değil."

"Sizi gördüğüme sevindim, efendim," dedi Willy. "Çok müthiş bir karınız var. Ne kadar yorgun olsa da işini eksiksiz yapıyor."

"Sağ ol," dedi Clint ve karısına döndü. "Anladığım kadarıyla delil dolabını açmışsın."

"Sadece Lila ve ben," dedi Linny. "Terry biraz viski içti."

Lila arka cebinden uyku kaçırma ilacı olan Provigil kesesini çıkarıp Clint'e uzattı. "Bu da, başka her şey gibi, pek işe yaramıyor. İki eczane yağmalandı ve Rite Aid Eczanesi kül oldu. Şehre girerken kokusunu duymuşsundur."

Clint başını iki yana salladı.

"Burada bir uyandırma partisindeyiz," dedi Vern. "Bütün kadınların da uyanacağını umarım."

Nedense bu sözler kahkahalarla karşılandı. Herkes neşe içindeydi.

Clint kendini Emniyet teşkilatının Harikalar Diyarındaymış gibi hissediyordu.

"Ben ayığım," dedi Willy Burke elini kaldırarak. "Arada bir kaçak içki üretirim..." Lila'ya göz kırptı. "Sen bunu duymamış ol, şerif; ama yaptığım içkiye elimi bile sürmem. Bu iş yıllardır böyle sürüp gider."

"Bay Burke'ün içkisinden kendime biraz ayırdığımı itiraf ediyorum," dedi Barry Holden. "Bu koşullar altında bana gayet doğru geldi."

Şerif yardımcıları Barrows, Ordway ve Rangle ayık olduklarını açıkladılar; Vern Rangle mahkemede ifade verir gibi elini kaldırdı. Clint kızmaya başlıyordu. (Kahkahalar yüzündendi.) Anlamıyor değildi; Lila otuz saatten fazla uyumadığı için biraz dengesiz olması normaldi, üstelik delil dolabını kullanma fikrini kendisi vermişti, ama yine de bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Şehre gelirken kendini hemen her şeye karşı hazırlıklı hissediyordu ama Van'ın Ree'yi vurması ve polis karakolunda içkili bir partiye gireceği hiç hesapta yoktu.

"Biz de tam Roger'dan bahsediyorduk," dedi Lila. "Roger bir gün erken saatte evine gelmiş, karısı onu üst kat penceresinden görünce, siktir olup gitmesini veya gebermesini söylemiş. Roger ikisini de yapmayınca kadın bir kova boyayı onun başına dökmüş. Bir ay geçtikten sonra bile Roger hâlâ saçlarındaki boyayı kazımaya çalışıyordu."

"Kızıl saçlı Roger!" diye bağırdı Linny kahkahalar arasında. Ağzındaki sigarası kucağına düştü. Bunu aldı ama az kalsın yanan ucunu ağzına götürecekti; ters çevirmeye çalışırken yere düşürdü. Bu da yeni bir kahkaha tufanına yol açtı.

"Sizler ne aldınız?" diye sordu Clint. "Sen ve Linny? Kokain mi?"

"Hayır, onu daha sonraya saklıyoruz," dedi Lila.

"Merak etme, şerif, savunmanı ben yaparım," dedi Barry. "Acil durum koşulları olduğunu öne sürerim. Amerika'daki hiçbir jüri seni mahkûm etmez."

Yine bir kahkaha tufanı.

"Griner kardeşlere baskın yaptığımız zaman yüzden fazla Blue Scooties hapına el koymuştuk," dedi Linny. "Lila kapsüllerden birini açtı, biz de gerekeni yaptık."

Clint'in aklına Don Peters geldi; adam önce Jeanette Sorley'yi taciz etmişi, sonra da Janice'in kahvesine uyku ilacı katmıştı. Coates bunu içince kayıp gitmişti. A Kanadındaki o tuhaf kadını düşündü. Ree'nin Claudia'yı boğmaya çalışmasını, dişlerini boğazına geçirmek için çabalayışını düşündü. Hücrelerindeki kadınların korku dolu çığlıklarını, Vanessa Lampley'nin, *Bunu yapmak istemiyorum, Doktor Norcross*, deyişini düşündü.

"Bakıyorum, işe yaramış," dedi Clint. Kendine hâkim olmak için büyük gayret sarf ediyordu. "Tamamen uyanık görünüyorsunuz."

Lila kocasının ellerini tuttu. "Nasıl göründüğünü biliyorum, hayatım –nasıl göründüğümüzü– ama başka seçeneğimiz yoktu. Eczaneler yağmalandı, herhangi bir marketten edinebileceğimiz uyarıcı maddeler tamamen tükenmiş. Bunu bana Jared söyledi. Onunla konuştum. Gayet iyiydi, onun için endişelenmene gerek yok..."

"Anlıyorum. Seninle bir dakika dışarıda konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

3

Dışarıya, serin gece havasına çıktılar. Clint artık kül ve yanan plastik kokusunu –Rite Aid'den olmalıydı– duyabiliyordu. Arkalarında sohbet yine başlamıştı. Ve kahkahalar.

"Jared ne haltlar karıştırıyor?"

Lila elini kaldırdı. "Molly adında küçük bir kız çocuğuna dadılık ediyor. Bu kız yaşlı Bayan Ransom'ın torunu. Bayan Ransom kozaya büründüğü için Jared çocuğun sorumluluğunu aldı. Oğlumuz şimdilik iyi. Onun için endişelenmene gerek yok."

Hayır, dedi içinden Clint, bana oğlumuz için endişelenmememi söyleme. On sekiz yaşına gelene kadar *bizim* görevimiz onun için endişelenmek. Bunu dahi unutacak kadar mı sarhoşsun?

"Ya da hiç değilse, gereğinden fazla endişelenme," diye ekledi Lila hemen sonra.

Çok yorgun ve omuzlarında çok fazla yük var, diye hatırlattı kendine Clint. Yahu, kısa süre önce bir kadını öldürdü. Ona kızmaya hakkım yok. Ama yine de çok kızgındı. Mantığın duygular karşısında pek az gücü vardı. Bir psikiyatr olarak bunu bilirdi, ama o anda bu bilgi pek işe yaramıyordu.

"Ne kadar zamandan beri uyanık olduğunu biliyor musun?"

Lila tek gözünü kapatıp içinden hesap yaptı. Onu korsana benzeten bu görünüşü Clint'in hiç hoşuna gitmedi. "Galiba... dün öğlen sonrası birden beri. Bu da..." Başını iki yana salladı. "Kaç saat ettiğini hesaplayamıyorum. Öf, kalbim çok hızlı atıyor. Ama önemli olan şey tamamen uyanık oluşum. Şu yıldızlara bak! Ne kadar güzel, değil mi?"

Clint hesabı yapabildi. Yaklaşık otuz iki saatti.

"Linny internete girip bir insanın hiç uyumadan ne kadar dayanabileceğini araştırdı," dedi Lila. "Rekor iki yüz altmış dört saatmiş; ne kadar ilginç, değil mi? Tam on bir gün! Bunu fen dersi projesi için bir lise öğrencisi tespit etmiş. Ama şunu söyleyebilirim ki, bu rekor kırılacak. Son derece kararlı olan birçok kadın var.

"Ne var ki, önce idrak yetisi azalıyor, sonra da duyguların kontrolü kayboluyor. Buna ilave bir de mikro-uyku denen bir fenomen var ki, ben bunu Truman Mayweather'in treylerinde yaşadım; çok ürkütücüydü. O ilk ipliklerin saçlarımdan çıktığını hissettim. Bir de iyi tarafından bakarsak, insanlar gündüz uyumayan memeliler sınıfına giriyor; yani geceleri uyumamayı başarabilen bütün kadınlar güneş doğar doğmaz yeni bir güç bulacaklar. Bu yarın–"

"Dün gece gece vardiyasında olman çok kötü olmuş," dedi Clint. Bunu hiç düşünmeden söyleyivermişti.

"Evet." Lila'nın gülümsemesi bir anda soluverdi. "Gerçekten çok kötü oldu."

"Hayır," dedi Clint.

"Anlamadım?"

"Mountain Rest Yolu'nda pet maması taşıyan bir kamyon gerçekten de devrilmiş, ama bir yıl önce. O halde, sen dün gece ne yapıyordun? Hangi cehennemdeydin?"

Lila'nın yüzü bembeyaz kesildi, ama o karanlık içinde gözbebekleri aşağı yukarı normal büyüklüğünü bulmuştu. "Şu anda bu konuya girmek istediğine emin misin? Onca şey varken?"

Clint buna hayır diyebilirdi, ama birden içinde müthiş bir öfke patlaması oldu ve karısının kollarını tuttu. "Söyle."

Lila önce onun kollarını tutan ellerine, sonra onun yüzüne baktı. Clint onu bırakıp bir adım geri çekildi.

"Bir basketbol maçındaydım," dedi Lila. "Bir kız oyuncuyu seyretmeye gittim. Otuz dört numaralı oyuncu. Adı Sheila Norcross. Annesi Shannon Parks. O halde, söyle bana Clint, yalancı kimmiş?"

Clint ağzını açtı –aslında ne diyeceğini bilmiyordu– ama daha tek kelime edemeden Terry Coombs gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde koşarak kapıdan dışarıya çıktı. "Tanrım! Lila! Of, Tanrım!"

Lila ona doğru döndü. "Ne oldu?"

"Unuttuk. Nasıl unutabildik? Of, Tanrım!"

"Neyi unuttuk?"

"Platinum'u!"

"Platinum mu?"

Lila ona bakakalmıştı; karısının yüzündeki ifadeyi görünce Clint'in öfkesi yatıştı. Lila'nın şaşkın ifadesi Terry'nin neden söz ettiğini bildiğini, ama tam olarak adını koyamadığını ele veriyordu. Çünkü çok bitkindi.

"Platinum! Roger ve Jessica'nın minik kızları!" diye bağırdı Terry. "Daha on sekiz aylık ve hâlâ o evde! O bebeği orada unuttuk!"

"Eyvah!" dedi Lila. Dönüp Terry'yle birlikte merdivenden aşağıya koştu. Clint arkalarından seslendiğinde ikisi de dönüp bakmadı. Clint de hızla basamakları inip otomobiline binmeden

Lila'yı omzundan yakaladı. Ne Lila ne de Terry otomobil kullanacak haldeydi, ama Clint onların bu nedenle durmayacaklarını biliyordu.

"Lila, dinle. Bebek mutlaka iyi durumdadır. Bir kez o koza içine girdikten sonra sanki stabil bir duruma girmiş gibi oluyorlar. Sanki bir yaşam destek cihazı gibi."

Lila onun elini itti. "Daha sonra konuşalım. Evde buluşuruz."

Terry direksiyona geçti. Adamakıllı alkol almış olan Terry.

"Umarım bebek hakkında söyledikleriniz doğru çıkar, doktor," dedi ve kapıyı çarparak kapadı.

4

Fredericksburg yakınlarında, hapishane müdürünün kızının haftalardır değiştirmediği yedek lastik, olabilecek en münasebetsiz zamanda patladı. En kötü senaryoları düşünmekte usta olan annesi böyle bir şeyin kaçınılmaz olduğu konusunda onu defalarca uyarmıştı. Michaela bir McDonald's otoparkına girip otomobilini durdurdu. İşemek için içeriye girdi.

Üstünde ŞEYTAN 7 yazılı bir deri yelek dışında göğsü çıplak, dev yapılı bir motosikletçi tezgâhta oturuyordu. Çekik gözlü satış görevlisi kıza, yediği hamburgerlerin parasını vermeyeceğini anlatıyordu. Bu gece özel bir geceydi ve istediği her şey bedava olacaktı. Kapının açıldığını duyan motosikletçi dönüp baktı ve Michaela'yı gördü.

"Selam, dostum." Onu tartar gibi baktı: *Fena değildi.* "Seni tanıyor muyum?"

"Mümkün," dedi Michaela; hiç durmadan salonun yan tarafına yürüdü, tuvalete girmeden arka çıkış kapısından dışarıya çıktı. Otoparkın sonuna gidip, oradaki çalıdan çitin dalları arasından çitin öbür tarafına baktı. O tarafta Hobby Lobby oyuncakçı mağazasının otoparkı vardı. Mağazanın içi aydınlıktı ve içinde insanlar vardı. Böyle bir gecede kim oyuncak satın almak ister ki, diye düşündü Michaela.

Bir adım attıktan sonra daha yakınında olan bir şey gözüne çarptı: on metre ötesinde motoru rölantide çalışan bir Corolla. Ön koltukta beyaza bürünmüş bir figür gördü.

Michaela otomobile yaklaştı. Beyaza bürünmüş figür tabii ki bir kadındı; başı ve elleri kozayla kaplıydı. Michaela daha önce çektiği kokainin etkisi altındaydı, ama keşke daha da kafayı bulmuş olsaydım, diye düşündü. Kozaya bürünmüş kadının kucağında gövdesi yamulmuş ölü bir köpek vardı. Bir kanişti.

Ah yavrum, annen otoparkta kestirirken onun yüzündeki tülü yalayıp silemezsin. Onu uyandırırsan annen çok kızabilir. Sonra da...

Michaela ölü köpeği çıkarıp otların üstüne yatırdı. Sonra da kadını yolcu koltuğuna oturttu. Ehliyetinde adının Ursula Whitman-Davies olduğu yazılıydı. Her ne kadar kadını otomobilde tutmak fikri hoşuna gitmiyorsa da, diğer seçenek olan onu köpeğinin yanına bırakmayı da doğru bulmadı. Üstelik onu arabada tutmanın bir yararı da olacaktı: Ursula yanındayken birden fazla yolcu taşıyan araçlara ayrılan şeridi yasal olarak kullanabilecekti.

Michaela direksiyona geçti ve onu I-70 otoyoluna çıkaracak olan servis yoluna girdi

McDonalds'ın önünden geçerken aklına şeytanca bir fikir geldi. Kuşkusuz bunda kokainin etkisi vardı ama her şeye rağmen çok doğru bir şey olduğunu düşündü. Bitişikteki Motel 6'nın etrafından manevra yapıp McDonalds'a döndü. Dükkânın önünde park edilmiş eski model bir Harley Softail motosiklet vardı. Arka tamponunun üstündeki Tennessee plakası üzerinde bir kurukafa resmiyle ŞEYTAN 7 yazısı görülüyordu. Kurukafanın dişleri arasında DİKKAT yazılıydı.

"Sıkı dur, Ursula," dedi Michaela, koza içindeki yardımcı pilotuna ve Corolla'yı doğruca motosikletin üstüne sürdü.

Çarptığı zaman hızı on beş kilometreden fazla değildi ama motosikletten çıkan ses tatmin edici oldu. Motosikletçi pencere önündeki bir masada oturuyordu; önündeki tepsi tepeleme yiyeceklerle doluydu. Başını kaldırıp baktığında Michaela'nın artık

ölü bir taya benzeyen demir atından geri çekilişini gördü. Michaela onun kapıdan dışarı fırlayışını ve sos bulanmış dudaklarının bir şeyler söyleyişini gördü ama ne dediğini anlayamadı. İyi bir şey olmadığı kesindi. Ona neşeli bir yüzle el salladıktan sonra servis yoluna girdi ve Ursula'nın Toyotası'nı saatte yetmiş kilometre hızla sürmeye başladı.

Üç dakika sonra eyaletler arası otoyoldaydı; deli gibi kahkaha atıyor, bu coşkusunun fazla sürmeyeceğini bildiği için, keşke biraz daha kokain olsaydı, diye düşünüyordu.

5

Ursula'nın Corolla'sında uydu radyosu vardı; Michaela bir süre kanalları karıştırdıktan sonra NewsAmerica'yı buldu. Haberler iç açıcı değildi. Başkan yardımcısının karısıyla ilgili doğrulanmamış bir habere göre Gizli Servis Beyaz Saray'daki bir toplantıya çağrılmıştı. Hayvan hakları eylemcileri Ulusal Hayvanat Bahçesi'ndeki hayvanları serbest bırakmışlardı; birçok görgü tanığı Cathedral Bulvarı'nda bir aslanın bir insanı yediğini görmüştü. Aşırı sağcı muhafazakârlar Aurora virüsünün Tanrı'nın feminizme olan öfkesinin bir kanıtı olduğunu iddia ediyorlardı. Papa, doğru yolu göstermesi için herkesin Tanrı'ya dua etmesini istemişti. Nationals takımının hafta sonundaki Orioles ile oynayacağı lig maçı iptal edilmişti. Michaela bunun nedenini anlayamadı; bütün oyuncular (hakemler de) erkek değil miydi?

Yolcu koltuğunda eskiden Ursula Whitman-Davies olan pamuk kafalı yaratık otomobilin sarsıntısına eşlik ederek sallanıyordu. Dünya tarihindeki en kötü ya da en iyi yol arkadaşıydı.

Michaela bir süre kendini kristallere adamış bir kızla çıkmıştı; bu kız insan odaklandığı takdirde ve buna içtenlikle inanırsa, ışığın şeklini alabileceğine inanıyordu. O tatlı, cici kız muhtemelen şimdi beyaz bir tül altında uyuyor olmalıydı. Michaela kendi babasını düşündü; geceleri korktuğu zaman yatağının kenarında

oturan sevgili babası – hiç değilse annesinin anlattığı şey buydu. Babası öldüğünde Michaela üç yaşındaydı. Onu yaşayan bir adam olarak hatırlayamıyordu. Burun estetiğine ve sahte adına rağmen Michaela iyi bir muhabirdi. Gerçekleri bilirdi ve Archie Coates hakkında pek iyi bilmediği bir gerçek babasının bir tabut içinde Dooling'deki Shady Hills Mezarlığı'na gömülmesi ve hâlâ orada bulunmasıydı. Işık olmamıştı. Michaela yakın bir zamanda babasıyla ahirette buluşacağı hayaline kendini kaptırmadı. Durumu kabaca şöyleydi: Dünyanın sonu gelmişti, koza içine gömülmüş ve köpeğini boğmuş olan bir kadın yanındaki koltukta oturuyordu ve Michaela'nın istediği tek şey uyku ikisini de yok etmeden annesiyle birkaç saat geçirebilmekti.

Morgantown'da Corolla'nın deposunu doldurmak zorunda kaldı. Benzin pompalayan genç özür diledi; kredi kartı cihazları bozuktu. Michaela, Ursula'nın çantasında bulduğu parayla benzin bedelini ödedi.

Pompada çalışan sarışın gencin kısa bir sakalı vardı, beyaz tişört ve blucin giymişti. Michaela erkeklere karşı pek ilgi duymazdı, ama bu sırım gibi Viking'in görünüşü hoşuna gitmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Michaela. "Burada herhangi bir sorun çıkıyor mu?"

"Beni boş verin, hanımefendi. Benim için hiç endişe etmeyin. Şunu kullanmasını biliyor musunuz?"

Michaela onun gözlerinin Ursula'nın çantasına çevrildiğini gördü: Çanta, koza içindeki kadının kalçasının yanındaydı ve fermuarı açık ağzından bir tabancanın namlusu çıkmıştı. Göründüğü kadarıyla Bayan Whitman-Davies'in sadece köpeği değil, bir tabancası da vardı.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Michaela. "Uzun bir yolculuk yapacağımı bilen kız arkadaşım ödünç verdi."

Genç adamın yüzü ciddileşti. "Emniyet tokası yan kısmındadır. Kullanmanız gerektiğinde emniyeti açmayı unutmayın. Size saldıran Kötü Adamın gövdesinin tam ortasına nişan alıp tetiği

çekin. Patlama anında geri tepince elinizden düşürmeyin. Bunu hatırlayabilecek misiniz?"

"Evet," dedi Michaela. "Gövdesinin tam ortasına. Geri teptiğinde elimden düşürmeyeceğim. Anladım. Teşekkür ederim." Yola koyulurken arkasından Viking'in seslendiğini işitti. "Sizi televizyonda mı gördüm?"

Cuma sabahı saat bir sularında nihayet Dooling'in dış mahallelerine varabilmişti. Corolla'yı hapishane yönünde sürerken orman yangınının dumanı Batı Lavin'den o tarafa doğru gelmekteydi. Michaela kül kokusunu solumamak için eliyle ağzını kapadı.

Hapishane dış kapısına varınca arabadan indi ve kırmızı çağrı düğmesine bastı.

6

Maura Dunbarton B Kanadındaki hücresinde henüz ölmemiş, ama bu dünyada yaşamayan Kayleigh'nin yanında oturuyordu. Kayleigh kefeninin içinde rüya görüyor mu acaba, diye düşündü.

Maura'nın eli hücre arkadaşının göğsündeydi; solurken göğsünün hareketini hissediyor, o yapışkan maddenin kabarıp indiğini görüyordu. Maura iki kere o yapışkan, yoğun maddeyi yırtıp açmak ve Kayleigh'yi kurtarmak için tırnaklarını yaklaştırmış, ama televizyon haberlerinde söylenenleri hatırlayınca, ikisinde de ellerini geri çekmişti.

Dooling Hapishanesi gibi kapalı toplumlarda söylentiler de mikroplar da çok hızlı yayılırdı. Ama bir saat önce A Kanadında olanlar söylenti değildi. Angel Fitzroy gözleri biber gazıyla şiş bir halde hücreye kilitlenmişti. O yeni kadının bir cadı olduğunu haykırıp duruyordu.

Maura bunun pekâlâ mümkün olduğunu düşündü; Claudia Stephenson'u B Kanadından geçerken görmüştü. Claudia'nın

boynunda ve omuzlarında derin sıyrıklar vardı ve herkese Ree'nin onu az kalsın öldüreceğini ve daha önce neler olduğunu anlatmıştı. İddiasına göre o yeni kadın Jeanette'ın ve Angel'ın adlarını bilmişti ve bu daha hiçbir şey değildi. Bildiği –*bildiği*– başka bir şey de Angel'ın en az beş adamı ve yeni doğmuş bir bebeği öldürmüş olduğuydu.

"O kadının adı Evie, Cennet Bahçesindeki *Eve* gibi," dedi Claudia. "Buna ne buyrulur? Sonra Ree beni öldürmeye çalıştı. Eminim o cadı tıpkı diğerlerinin adlarını ve Angel'ın cinayetlerini bildiği gibi, böyle bir şey olacağını da biliyordu."

Claudia itimat edilebilir bir tanık sayılmazdı ama söyledikleri akla yatkındı. Sadece bir cadı böyle şeyleri bilebilirdi.

Maura'nın aklına iki masal geldi ve orada birleşip onun ufkunu açtı. Masallardan biri habis bir cadının büyüsüyle derin bir uykuya dalan güzel bir prenses hakkındaydı. Prensesin parmağına batan bir diken onu bu uyku durumuna sokmuştu. Yıllar sonra bir öpücük güzel prensesi uykusundan uyandırmıştı. Diğer masal Hansel ve Gretel'in hikâyesiydi. Bir cadının tutsağı olmuşlar, fakat kafalarını kullanıp cadıyı kendi fırınında yaktıktan sonra oradan kaçmışlardı.

Masal sonuçta masaldı işte, ama yüzlerce yıl anlatılageliyorsa, içlerinde biraz gerçek payı da olmalıydı. Bu iki masal içindeki gerçek şu olabilirdi: Büyüler bozulabilir, cadılar yok edilebilir. A Kanadındaki cadı kadını öldürmek belki Kayleigh'yi ve dünyadaki bütün diğer kadınları uyandırmayabilirdi. Ama bakarsın, uyandırabilirdi de. Mümkündü. Uyandırmasa bile, o Evie adındaki kadının mutlaka bu salgınla bir ilişkisi olmalıydı. Yoksa nasıl uyuyup sonra normal bir şekilde uyanabilecekti ki? O bildiği şeyleri başka nasıl bilebilirdi ki?

Maura on yıllardır hapishanedeydi. Pek çok kitap okumuş, bu arada İncil'i bile devirmişti. O zaman ona beş para etmez bir kâğıt yığını gibi gelmişti ama şimdi çok ilginç bir satır hatırına geldi: *Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin.*

Maura'nın aklında bir plan şekillendi. Bunu hayata geçirebilmek için biraz talihe ihtiyacı olacaktı. Ama gardiyanların yarısı görev yerinde değilken ve hapishanenin normal gece rutini altüst olmuşken, belki de iş talihe kalmazdı. Angel Fitzroy bunu başaramamıştı, çünkü Angel'ın öfkesi sadece göstermelikti. Zaten bu yüzden şimdi kilit altındaydı. Oysa Maura'nın öfkesi derinlerde yanan bir ateşti, akkorları küllerin altında gizlenmişti. Bu nedenle de ona güveniyorlardı ve hapishane yönetiminde söz hakkı veriyorlardı.

"Birazdan dönerim, hayatım," dedi Kayleigh'nin omzunu okşayarak. "Tabii o cadı beni öldürmezse. Gerçek bir cadıysa bunu yapabilir."

Maura şiltesini kaldırıp el yordamıyla küçük silahını aradı. Biraz uzanıp aradığını buldu ve bir diş fırçası çıkardı. Sert plastik sapı sivri bir ucu olacak şekilde törpülenmişti. Bunu pantolonunun lastikli kuşağına taktı, üstüne de bol gömleğini geçirdikten sonra hücresinden dışarıya çıktı. B Kanadı koridorunda geri dönüp, yüzü kalmamış hücre arkadaşına bir öpücük gönderdi.

7

"Mahkûm, sen ne yapıyorsun?"

Bunu soran, Dooling Hapishanesi'nin küçük fakat zengin bir stoku olan kütüphanesinin önünde duran Lawrence Hicks'ti. Normal koşullarda takım elbise ve yelekle koyu renk kravatları tercih ederdi ama bu gece üstünde ne ceket ne de yeleği vardı ve kravatını da gevşetmişti.

"Merhaba Bay Hicks," dedi Maura kütüphane el arabasına kitap yüklemeyi sürdürerek. Ona bakıp gülümseyince tek altın dişi tepedeki florasan lambanın ışığında parladı. "Kitap dağıtacağım."

"Bunun için saat çok geç değil mi, mahkûm?"

"Sanmıyorum efendim. Bu gece ışıklar kapatılmayacaktır büyük ihtimalle."

Saygılı ve güler yüzlü bir ifadeyle konuşuyordu. Gereği buydu işte; gülümser ve zararsız görünürdün. Bu kadın yıllarca hapishane rutini içinde yıpranmış, kimin götünün yalanması gerekiyorsa seve seve yalayan, saçlarına ak düşmüş Maura'ydı. Uzun zaman önce o insanları öldürmesine yol açan şeytan, çoktan kovulmuştu. İşte Angel Fitzroy gibileri bu numarayı hiç öğrenemiyorlardı. İnsan gücünü saklamalı, gerektiğinde kullanmak için hazırlıklı olmalıydı.

Hicks el arabasını kontrol etmek için yaklaştı; Maura neredeyse ona acır gibi oldu –adamın yüzü solmuş, bir günlük sakalı un taneleri gibi yanaklarına yapışmış, seyrek saçları darmadağınıktı– ama eğer durdurmaya kalkarsa, Maura onu tombul göbeğinden şişleyecekti. Kayleigh'yi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardı. Masaldaki Uyuyan Güzel bir öpücükle uyanmıştı; Maura da sevgilisini bir şişle kurtarabilirdi.

Yoluma çıkma Hicks, dedi içinden. Karaciğerinde bir delik açılmasını istemiyorsan bunu yapma. Karaciğerinin nerede olduğunu biliyorum.

Hicks, Maura'nın raflardan indirdiği kitapları yokluyordu. Peter Straub, Clive Barker, Joe Hill.

"Bunların hepsi korku romanı!" dedi Hicks. "Mahkûmlara bunları mı okutuyoruz?"

"Bütün okudukları bunlar ve aşk romanları, efendim," dedi Maura; içinden de, *Eğer burada neler olduğu hakkında en küçük bir fikrin olsaydı bunu bilirdin, sümsük herif,* dedi. Gülümsemesini tazeledi. "Bence her şeyden çok bu korku romanları buradaki hanımları uyanık tutmaya yarar. Hem zaten bu kitaplardaki hiçbir şey gerçek değil; bütün o vampirler, kurt adamlar falan. Peri masallarına benziyor."

Hicks bir an sanki ona "hücrene dön" diyecekmiş gibi bir tereddüt geçirince, Maura belini kaşıyormuş gibi yapıp elini şişine

götürdü. Derken Hicks bir iç geçirip, "Devam et," dedi. "Hiç değilse seni uyanık tutar."

Bu defa Maura'nın gülümsemesi içtendi. "Ah, beni merak etmeyin, Bay Hicks. Benim zaten insomniam var."

8

Michaela artık elini zilden çekmiyordu. Hapishanenin ön kısmında ışık vardı ve otoparktaki otomobiller görünüyordu; orada uyumamış birileri olmalıydı.

"Ne?" Bitkin bir erkek sesiydi. "Ben Memur Quigley. Zile basıp durma."

"Adım Michaela Morgan," dedi Michaela, ama hemen sonra televizyon isminin burada hiçbir anlam ifade etmeyeceğini hatırladı.

"N'olmuş yani?" Sesin sahibi hiç etkilenmemişti.

"Eski adım Michaela Coates. Annem hapishane müdürüdür. Onu görmek istiyorum, lütfen."

"A..."

Hattaki cızırtı dışında hiç ses yoktu. Sabrı tükenen Michaela var gücüyle çağrı düğmesine bastı. "Ayrıca, benim NewsAmerica'da çalıştığımı da bilmenizi isterim. Sizi teşhir etmemi ister misiniz, yoksa annemle görüşebilecek miyim?"

"Özür dilerim Bayan Coates. Anneniz uyudu."

Şimdi susma sırası Michaela'daydı. Çok geç kalmıştı. Zincirli çite dayandı. Kapının önündeki Corolla'nın farları şiş gözlerini kamaştırıyordu.

"Üzgünüm," dedi ses. "Anneniz çok iyi bir amirdi."

"Şimdi ne yapayım?" diye sordu Michaela. Elini düğmeden çekmiş olduğu için bu sorusu havaya gitmişti.

Memur Quigley sanki onu duymuş gibi cevap verdi. "Şehre gidin, bir oda tutun. Veya... Squeaky Wheel barının bu gece açık olduğunu duydum, gün doğana kadar veya biraları bitene kadar kapatmayacaklarmış."

9

Maura el arabasını B Kanadına sürerken özel bir hedefi olduğunu kimsenin anlamasını istemiyordu.

"Kitap isteyen?" diye sordu içinde birilerinin –hiç değilse o beyaz maddeye bulanmamış birilerinin– bulunduğu hücrelere. "Korku romanları okumak ister misiniz? Dokuz farklı umacı hikâyesi var."

Birkaç kişi kitap aldı. Kadınların çoğu, zaten bir korku hikâyesi olan haberleri izliyordu. B Kanadı yakınlarında Memur Wettermore onu durdurup arabadaki kitaplara baktı. Maura bu gece onu burada gördüğüne hiç şaşırmadı, çünkü Memur Wettermore eşcinseldi ve evinde bir kadın olması ihtimali sıfırdı.

"Bunlar saçma sapan şeyler," dedi Wetterman. "Hadi çek arabanı buradan Maura."

"Peki, Memur Bey. Şimdi A Kanadına gidiyorum. Orada birkaç kadın var, Dr. Norcross onları Prozac grubuna aldı ama hâlâ kitap okumayı seviyorlar."

"Pekâlâ ama hem Fitzroy'dan hem de koridorun sonundaki hücreden uzak dur, tamam mı?"

Maura ona gülümsedi. "Tabii ki Memur Wetterman. Ve teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

O yeni gelen kadın –o cadı– dışında A Kanadında sadece uyanık iki kadın ve uyuyan bir tümsek halindeki Kitty McDavid vardı.

"Hayır," dedi A-2'deki kadın. "Okuyamıyorum, okuyamıyorum. Norcross'un verdiği ilaçlar gözlerimi mahvetti. Okuyamıyorum. Burada bağırıp duruyorum. Oysa bağırmaktan hiç hoşlanmam."

Diğer kadın, A-8'deki, Angel'dı. Maura'ya şişmiş gözlerle, "bana ne oldu" der gibi baktı. Memur Wetterman'ın uyarısına rağmen Maura ona, "Kitap ister misin?" diye sorunca, "Toz ol, git!" dedi. Dert değildi. Maura koridorun sonuna varmak üzereydi. Omzunun üzerinden geriye bakınca arkası ona dönük olan Memur Wetterman'ı gördü, Memur Murphy ile konuşuyordu.

"Maura..."

Sadece bir fısıltıydı ama kolayca işitiliyordu.

Sesin sahibi yeni kadındı. Evie. Eve. İncil'e göre, yasak meyveyi yiyip kendisiyle birlikte kocasının da bu acı dolu çarpık dünyaya sürgün edilmesine yol açan kadın. Maura sürgün nedir bilirdi. Kocasını ve iki çocuğunu (Slugger'ı da) sonsuzluğa sürgün ettiği için Dooling'e sürülmüştü.

Evie hücresinin parmaklıklarının önünde durmuş, Maura'ya bakıyordu. Cadı gülümsüyordu. Maura hayatında hiç bu kadar güzel bir gülümseme görmemişti. Kadın cadı falandı ama çok güzeldi. Cadı elini parmaklıkların arasından uzatıp uzun ve zarif parmağıyla Maura'ya gelmesini işaret etti. Maura arabasını ona doğru sürdü.

"Daha ileriye gitme, mahkûm!" diye bağırdı Memur Tig Murphy. "Olduğun yerde kal!"

Maura ilerlemeye devam etti.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Murphy; Maura yerdeki karolardan çıkan topuk seslerini işitti.

Maura el arabasını yan çevirip devirerek geçici bir bariyer oluşturdu. Yıpranmış karton kapaklı kitaplar yere saçıldı.

"*Dur mahkûm! Dur*!"

Maura hücreye doğru koşarken elini beline götürüp şişini çıkardı. Cadı kadın hâlâ ona gelmesini işaret ediyordu. Ona ne getirdiğimi görmüyor, diye geçirdi içinden Maura.

Şişi cadı kadının gövdesinin tam ortasına, karaciğerine saplamak için kolunu kalçasının hizasında geri çekti. Fakat kadının kara gözleri onu önce yavaşlattı, sonra da durdurdu. Maura bu gözlerde kötülük değil, sadece ilgi görüyordu.

"Onunla birlikte olmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Evie fısıltılı bir sesle.

"Evet," dedi Maura. "Hem de nasıl."

"Olabilirsin. Ama önce uyuman gerek."

"Uyuyamam. İnsomniam var."

Wettermore ve Murphy oraya geliyorlardı. Cadı kadını şişleyip bu salgına son vermek için sadece iki saniyesi vardı ama Maura bunu yapmadı. Yabancı kadının kara gözleri onu etkisi altına almıştı ve Maura bu etkiden sıyrılmak istemiyordu. Gördüğü kadarıyla bunlar kesinlikle göz değil, yeni bir karanlığa açılan kapılardı.

Cadı kadın yüzünü parmaklıklara dayarken gözlerini bir an bile Maura'dan ayırmadı. "Beni hemen öp. Hâlâ vakit varken."

Maura hiç tereddüt etmedi. Ucu sivriltilmiş diş fırçasını elinden bırakıp yüzünü parmaklıklara dayadı. Dudakları birleşti. Evie'nin ılık nefesi Maura'nın ağzına kaydı ve boğazına kadar gitti. Maura o kutsal uykunun beyninin diplerinden yükseldiğini hissetti; tıpkı çocukken güvenli yatağında bir yanında oyuncak ayısı Freddy the Teddy, diğer yanında oyuncak ejderhasıyla uyumak üzere olduğu günlerdeki gibi... Dışarıda buz gibi bir rüzgâr esiyor, ama o sıcak yatağında rüyalar âlemine girmeye hazırlanıyordu.

Billy Wettermore ve Tig Murphy oraya geldiklerinde Maura, Evie'nin hücresinin önünde sırtüstü yatmaktaydı. Saçlarından, ağzından ve kapalı gözkapaklarının altından ilk iplikler çıkmaya başlamıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

Frank eve döndüğünde Elaine'in yine bir dolu saçmalık kusacağını tahmin ediyordu ama sıfır saçmalık olan bir durumla karşılaştı. O gün başka hiçbir şeyde olmadığı gibi –gelecek günlerde de olmayacağı gibi– sorunları kolayca çözülüyordu. O halde neden hiç sevinmedi?

Karısı, Nana'nın yatağında, kolu kızının omzuna dolanmış bir halde uyuyordu. Yüzünü ince bir tabaka halinde koza kaplamıştı. Komodinin üstünde bir not vardı: *Senin için dua ettim, Frank. Umarım sen de bizim için dua edersin. –E.*

Frank kâğıdı buruşturup yatağın kenarındaki çöp sepetine attı.

"Bu durumda söylenebilecek hiçbir şey yok." Garth Flickinger onun peşinden üst kata gelmiş, şimdi Nana'nın kapısının önünde duruyordu.

"Evet," dedi Frank. "Haklısın."

Komodinin üstünde Nana'nın anne babasıyla birlikte olduğu çerçeveli bir fotoğraf vardı. Nana ödül olarak kazandığı kitap ayracını gösteriyordu. Doktor bu resmi alıp inceledi. "Senin elmacıkkemiklerini almış, Bay Geary. Şanslı kızmış."

Frank buna ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi.

Bu sessizlikten rahatsız olmayan doktor, fotoğrafı yerine bıraktı. "E, işe koyulalım mı?"

Elaine'i yatakta bıraktılar ve Frank o gün ikinci kez kızını kucaklayıp alt kata taşıdı. Kızın göğsü inip kalkıyordu, yani yaşıyordu. Ama beyin ölümü gerçekleşmiş koma hastalarının da nabızları atardı. Büyük ihtimalle baba kızın son karşılaşmaları, Frank'ın son nefesine kadar unutamayacağı o sahne –garaj yolunda kızına bağırıp onu korkuttuğu an– olacaktı.

Ümitsizlik yoğun bir sis bulutu gibi Frank'ı yutmuştu. Bu uyuşturucu düşkünü doktorun bir işe yarayacağına hiç ihtimal vermiyordu.

Bu arada Flickinger oturma odasında, yerdeki parke üzerine havlular sermişti; Frank'a Nana'yı oraya yatırmasını söyledi.

"Neden kanepeye değil?"

"Çünkü tepedeki ışığın tam altında olmasını istiyorum."

"Tamam."

Garth Flickinger, Nana'nın yanında diz çöktü ve çantasını açtı. Kan çanağı olmuş gözleriyle bir vampiri andırıyordu. Dar bir burnu, kenarlarında kıvırcık saçları görünen geniş bir alnı vardı. Ama her şeye rağmen adamın sesi yatıştırıcıydı. Boşuna Mercedes sahibi olmamıştı.

"Bildiğimiz şeyler nedir?"

"Uyuduğunu biliyoruz," dedi Frank kendini budala gibi hissederek.

"Ama bundan çok daha fazlası var. Haberlerden edindiğim bilgi özetle şöyle: Bu kozalar sümük, salya, kulak kiri ve büyük miktarda DNA'sı olmayan, bilinmedik bir proteinden oluşan lifli bir madde. Nasıl üretilmiş? Nereden geliyor? Bilmiyoruz ve normal bir kadının salgısı çok daha az olduğu için o ihtimal imkânsız gibi görünüyor. Bir kadın normal âdet halindeyken iki çorba kaşığı kadar kan çıkarır, çok şiddetli olursa bir çay fincanı kadardır. Bildiğimiz başka bir şey de, uyuyan kadınların o kozalar sayesinde hayata tutundukları."

"Ve eğer birisi bu kozaları sökmeye çalışırsa, nükleer bomba oluyorlar."

"Doğru." Garth gereçlerini sehpanın üstüne yerleştirdi: neşter, kırpma aleti ve siyah çantasından çıkan küçük bir mikroskop. "Önce kızımızın nabzına bakarak başlayalım, tamam mı?"

Frank, tamam, dedi.

Flickinger dikkatle Nana'nın koza içindeki bileğini kaldırıp otuz saniye kadar havada tuttu. Sonra yine temkinli bir şekilde bileğini indirdi. "Dinlenme halindeki kalp atışı o örtücü madde yüzünden boğuk geliyor, ama onun yaşındaki sağlıklı bir kız için nabzı normal. Şimdi, Bay Geary–"

"Frank."

"Peki. Bilmediğimiz şey nedir, Frank?"

Cevabı belliydi. "Bu şey neden oluyor?"

"Neden." Flickinger el çırptı. "İşte bu. Doğadaki her şeyin bir amacı vardır. Bunun amacı ne olabilir? Koza ne yapmaya çalışıyor?" Kırpa makinesini çıkarıp bıçaklarını açıp kapadı. "O halde sorgulayalım."

2

Jeanette konuşacak kimseyi bulamadığı zaman bazen kendi kendine konuşurdu ya da onun halinden anlayan hayali bir dinleyicisiyle. Dr. Norcross ona bunun pekâlâ normal olduğunu söylemişti. İçindekileri dile getiriyordu. Bu gece Jeanette'in dinleyicisi Ree'ydi, ama onu hayalinde canlandırması gerekiyordu, çünkü Memur Lampley Ree'yi öldürmüştü. Jeanette gecikmeden onu nereye koyduklarını öğrenip arkadaşına saygısını sunmak istiyordu ama şimdilik hücresinde oturmaktan memnundu. Şu anda tek ihtiyacı olan şey buydu.

"Neler olduğunu sana anlatayım, Ree. Damian futbol oynarken dizini sakatladı. Bu oldu işte. Parktaki çocuklarla yaptığı maçta. Ben orada yoktum. Damian ona kimsenin dokunmadığını söyledi; kaleye doğru bir depar atmış, o sırada *pop* diye bir ses duyup çimlerin üstüne düşmüş; kalktığında topallıyormuş. Me-

nüsküs mü ne diyorlar, işte ondan. Kemikler arasındaki o yastık gibi şey."

Ree başını salladı.

"O sırada para durumunu idare ediyorduk ama sağlık sigortamız yoktu. Ben haftada otuz saat bir çocuk bakım merkezinde çalışıyordum. Damian da inanılmaz bir ücret aldığı, kayıt dışı bir işteydi. Saatine yirmi dolar alıyordu. Nakit! Charleston'lu zenginlere, politikacılara ve şirket CEO'larına marangozluk işleri yapan ufak çaplı bir müteahhidin yardımcısıydı. Lise diplomasından başka hiçbir şeyi olmayan iki genç için çok başarılı sayılırdık. Kendimle gurur duyuyordum."

Ree, gurur duymakta haklıydın, dedi.

"Bir daire tuttuk, harika mobilyalarımız vardı, çocukluğumda sahip olduğum her şeyden daha güzeldi. Damian yepyeni bir motosiklet satın aldı, bana da oğlumuz Bobby'yle beraber gezmemiz için bir otomobil kiraladık. Birlikte Disneyland'e gittik. Oradaki her şeyi gördük. Bir dermatoloğu görmesi için ablama borç verdim. Çatısının onarımı için anneme bir miktar para verdim. Ama sağlık sigortamız yoktu. Ve Damian'ın dizi bombok haldeydi. Tek çare ameliyattı, ama... Aslında biraz dişimizi sıkıp bu ameliyatı yaptırmalıydık. Motosikleti satıp, kiralık otomobili bırakıp, bir sene kadar harcamalarımızı kısmalıydık. O günlerde ben böyle yapmak istemiştim. Ama Damian aynı fikirde değildi. Öyle yaşamayı reddetti. Fikrini değiştiremedim. Ne de olsa onun diziydi, bu yüzden üstünde durmadım. Erkekleri bilirsin. Durup yol tarifi istemezler ve ölmek üzere olana kadar bir doktora gitmezler."

Ree, bilmez miyim, dedi.

"'Boş ver,' dedi Damian. 'Ben dayanırım.' Ve itiraf edeyim ki, parti yapma alışkanlığımız vardı. Daima parti yapardık. Çocuklar gibi. *Ecstasy*, ot. Birisi getirmişse, kokain. Damian'ın zulasında yatıştırıcı ilaçlar bulunur, dizi çok ağrıdığında bunlardan alırdı. Dr. Norcross buna 'kendi kendini tedavi' diyor. Benim baş ağrılarımı biliyorsun, değil mi?"

Tabii ki biliyorum, dedi Ree.

"İşte bir gece Damian'a başım çok kötü deyince, bana bir hap verdi. 'Şunu bir denesene,' dedi. 'Bak bakalım, seni uçuracak mı?' Böylece ben de bağımlı oldum. Kolayca. Anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyorum, dedi Ree.

3

Haberler Jared'ı fazla bunaltınca Public Access kanalına geçti. Burada çok hevesli bir kadın nasıl saçaklı boncuk yapılacağını anlatıyordu. Bu program mutlaka banttan yayınlanıyor olmalıydı. Eğer kadının normal hali buysa, normal bir günde Jared onunla karşılaşmak istemezdi. "Şimdi çoook güzeel bir şey yapacağız!" diye bağırdı ekrandaki kadın.

Bu zanaatkâr kadın o anda Jared'ın tek arkadaşıydı. Molly uyuyordu.

Saat bir sularında tuvalete gitmek için yanından ayrılmıştı. Üç dakika sonra döndüğünde Molly kanepede kıvrılmış uyuyordu. Zavallı çocuğun yüzünün yarısı o örümcek ağı gibi şeyle kaplanmış haldeydi.

Jared da deri koltukta birkaç saat kestirdi. Bitkinliği, kederine üstün gelmişti.

Camekânlı kapıdan sızan keskin bir koku onu uyandırdı; uzaklardaki bir yangının belirtisiydi. Cam kapıları kapatıp koltuğuna döndü. Televizyondaki kamera boncuk yapan kadının ellerine odaklanmıştı.

Cuma sabahı, saat 02.54'tü. Saate göre yeni bir gün başlıyordu ama sanki bir önceki gün ilelebet peşlerini bırakmayacak gibiydi.

Jared sokağın karşısına gidip Bayan Ransom'ın çantasından cep telefonunu aldı ve Mary'ye bir mesaj yazdı.

Selam. Benim, Jared. İyi misin?

Evet, ama yanan bir şey mi var?

Galiba, ama ne olduğunu bilmiyorum. Annen nasıl? Kız kardeşin nasıl? Sen nasılsın?

Hepimiz iyiyiz. Kahve içip kek pişiriyoruz. Dört gözle güneşin doğmasını bekliyoruz. Molly nasıl?

Jared kanepedeki kıza baktı. Üstünü bir battaniyeyle örtmüştü. Başını örten şey yuvarlak ve beyazdı.

Çok iyi, diye yazdı. *Gazozunu içiyor. Kullandığım bu telefon, büyükannesine ait.*

Mary ona çok geçmeden bir daha mesaj çekeceğini bildirdi. Jared tekrar dikkatini televizyona çevirdi. Ekrandaki kadının yorulacağı yoktu.

"Şimdi bu söyleyeceğim şey bazı insanlara ters gelebilir ama ben camdan hiç hoşlanmam. Cam her şeyi çizer. Bence plastik pekâlâ onun yerini tutar." Kamera, parmakları arasında tuttuğu pembe bir boncuk tanesine çevrildi. "Bakın, uzman bir göz bile aradaki farkı anlamayabilir."

"Aferin sana," dedi Jared. Kendi kendine konuşma âdeti yoktu ama bir orman yanarken beyazlara bürünmüş bir çocukla evinde tek başına kaldığı da hiç olmamıştı. Ve o boktan pembe şeyin cam gibi göründüğü de inkâr edilemeyecek bir gerçekti.

"Jared? Kimle konuşuyorsun?"

Ön kapının açıldığını duymamıştı. Ayağa fırladı, ağrıyan dizinin üstünde dört-beş adım atıp kendini babasının kolları arasına attı.

Clint ve Jared mutfakla oturma odası arasında birbirlerine sarılmış halde durdular; ikisi de ağlıyordu. Jared babasına durumu açıklamaya çalıştı: Sadece tuvalete gittiğini ve Molly'yi koruyamadığını, ama çişini daha fazla tutamayacağını, hem zaten Molly'nin o sırada gazozunu içtiğini, nefes almadan konuşup durduğunu anlattı. Jared, her şey yolunda, diye düşünmüştü.

Her şey yolunda değildi, ama Clint öyle olduğunu söyledi. Bunu defalarca söyledi ve baba oğul birbirlerine sımsıkı sarılarak sanki bu güçle her şeyi yoluna sokacaklarmış gibi hissettiler – ve belki birkaç saniyeliğine bunu gerçekleştirdiler.

4

Flickinger'ın Nana'nın elinin üstünden kırptığı parça, küçük mikroskobun altında çok ince ipliklerle oluşturulmuş bir kumaş parçasına benziyordu. Bu ipliklerin kendi iplikleri, onların da kendi iplikleri vardı.

"Bir bitkinin liflerine benziyor," dedi doktor. "Hiç değilse, bana öyle görünüyor."

Frank hayalinde bir kereviz sapını yardığını ve içindeki liflerin sarktığını canlandırdı.

Flickinger beyaz lifi parmak uçlarının arasında ezip yuvarladı. Parmaklarını açtığında, o lif çiklet gibi uzuyordu. "Yapışkan, inanılmaz bir şekilde uzayabiliyor, hızla büyüyor, ve bir şekilde yerleştiği vücudun kimyasını fena halde bozarak–"

Garth daha çok kendi kendine konuşur gibi anlatırken, Frank kızından sadece bir vücut olarak bahsedilmesinin anlamını düşündü. Hiç hoşuna gitmedi.

Garth kıkırdadı. "Bay Lif, davranış tarzınızı hiç beğenmiyorum." Ezmiş olduğu lifi mikroskop lamına koyarken yüzünü buruşturdu.

"Sen iyi misin, doktor?" Frank doktorun tuhaf ve uyuşturucuyla uçmuş oluşunu kabullenebiliyordu, ama çaresiz halde yatan kızının yanında bu adama ait bir sürü keskin alet vardı.

"İyiyim, ama bir kadeh içkiye hayır demem." Flickinger tekrar Nana'nın gövdesinin yanında diz çöktü. Kırpma aletinin ucuyla burun deliğinin altını kaşıdı. "Dostumuz Bay Lif çelişkiler içinde. Aslında mantar olması lazım ama çok meşgul, çok saldırgan ve ilgilendiği tek şey XX kromozom. Eğer onu ana küt-

lesinden söküp atarsan, yok oluyor. Bay Lif yapışkan bir pislikten başka bir şey değil."

Frank mutfağa gitti, bir süre arandıktan sonra en üstteki rafta bulduğu şeri şişesini aldı. İçinde ikisine de iki parmak çıkacak kadar içki vardı. Kadehlerle tekrar oturma odasına döndü.

"Gözlerim beni yanıltmıyorsa, getirdiğin şey yemeklere konan şeri. Şimdi başlıyoruz, Frank." Kadehini bir dikişte boşalttıktan sonra, "Kibritin var mı?" diye sordu. "Ya da çakmağın?"

5

"Pekâlâ Ree, şimdi anlatacaklarımı zaten biliyorsun. Başlangıçtaki o küçük alışkanlık, büyük alışkanlık oldu ve büyük alışkanlıklar da pahalıdır. Damian zengin bir adamın evinden bir şeyler çaldı ve ilk seferinde paçayı kurtardı ama ikinci seferinde yakayı ele verdi. Onu tutuklamadılar ama işten attılar."

Ree, buna hiç şaşırmadım, dedi.

"Evet. Derken ben çocuk bakımevindeki işimi kaybettim. Ekonominin tepetaklak olduğu günlerdi ve bakımevinin sahibi olan kadın bütçe kesintisi yapmak zorunda kalmıştı. İşin tuhaf yanı, orada benim kadar uzun süre çalışmamış ve benim kadar tecrübeli olmayan birkaç kız daha vardı ama kadın onları atmadı. O kızlarla benim aramda ne fark olduğunu asla tahmin edemezsin."

Ree, tahmin edebiliyorum ama yine de senin ağzından duyayım, dedi.

"O kızlar beyazdı. Bak, bunu mazeret olarak söylemiyorum. Gerçekten. Ama nedeni buydu işte. Ve bu durum beni çok sarstı, bunalıma girdim. Hem de nasıl. Kim olsa girerdi. Böylece, başımın ağrımadığı zamanlarda da o hapları almaya başladım. Ve işin en kötü yanı neydi, biliyor musun? Ne olduğunu anlıyordum. Tamam, diyordum, işte şimdi artık ahmak bir uyuşturucu bağımlısı oluyorum; insanlar zaten hep öyle olacağımı düşünürlerdi. Bu

yüzden kendimden nefret ettim. Yoksulluk içinde büyüdüğüm ve siyah olduğum için insanların bana biçtiği kaftana girdiğim için."

Ree, haklısın, çok zormuş, dedi.

"Tamam, anlıyorsun. Hem zaten Damian'la benim sahip olduğumuz şeyler çok uzun süre devam etmezdi. Bunu biliyorum. Aynı yaştaydık ama o daha olgunlaşmamıştı. Bence çoğu erkek öyle oluyor. Mesela o gün bebeğimiz evde hastayken, futbol oynamak için parka gitmesi. Zaten hep öyle çıkıp giderdi. 'Hemen dönerim' veya 'Rick'lere bir uğrayacağım' ya da buna benzer şeyler söylerdi. Hiç sorgulamazdım. Sorgulama hakkım olduğunu düşünmezdim. Bana yağ çeker, çiçek falan getirirdi. Çikolata getirir, yeni bir gömlek alırdı. Komik olduğunu sandığı ama hiç de komik olmayan bir yanı vardı. Mesela köpeğini gezdiren bir kadının yanına gider, 'Sizler ikiz misiniz?' diye bağırırdı. Ya da yanından geçen bir gence yumruk atacakmış gibi yapar, oğlan büzülünce de, 'Şaka yapıyordum,' derdi. Ayrıca uyuşturucular onu huysuzlaştırıyordu. Hâlâ her istediğini yapıyordu ama eski neşeli hali yoktu. Ve bu huysuzluğu iyice azdı; zincirinden kurtulmuş bir köpek gibi oldu. Oğlumuza beni gösterip, 'Şu kafayı bulmuş kaltağa bak, Bobby,' diyor ve manyakça bir kahkaha atıyordu. Sanki ben sirkteki bir palyaçoymuşum gibi. Böyle şeyler işte. Bir gün dayanamayıp ona bir tokat attım, yumrukla karşılık verdi. Ben de ona bir yumruk atınca kafamda bir kâse kırdı."

Canın yanmış olmalı, dedi Ree.

"Bunu hak ettiğimi düşündüğüm için o kadar acımadı; uyuşturucu bağımlısı kocası tarafından dövülen uyuşturucu bağımlısı bendeniz. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Yerde yatarken buzdolabının altına düşmüş bir on sent ve kırılan kâsenin parçalarını gördüğümü ve çok geçmeden çocuk esirgeme kurumunun Bobby'yi götüreceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Nitekim öyle oldu. Bir polis geldi ve Bobby'yi elimden alıp götürdü;

bebeğim, anne diye ağlıyordu. Hayatımın en acı olayı olması gerekirdi ama kafam öylesine dumanlıydı ki hiçbir şey hissetmedim."

Bu çok acıklı, dedi Ree.

6

On dakika geçmiş, Terry hâlâ Elway'in evinin bitişiğindeki evden çıkmamıştı. Posta kutusunda *Zolnik* yazıyordu. Lila ne yapacağını kestiremedi.

Daha önce Elway'in evine girmek için cesetlerin olduğu kan içindeki alanın etrafından dolaşmışlar ve ön kapıdan içeriye girmişlerdi. Elway çifti tarafından Platinum adı verilen bebek, beşiğinde, her yanını kaplayan böbrek biçimli kozanın içinde yatıyordu. Lila elini bu kozaya bastırarak bebeğin vücudunu yokladı. Bu çok korkunç bir şeydi, tıpkı sertliğini yoklamak için bir şilteye dokunmaya benziyordu. Lila bu benzetmeyi komik buldu ama Terry'nin ağladığını görünce gülümsemesi dondu. Sabahın ikisiydi. Kriz başlayalı yaklaşık yirmi saat olmuş, Lila otuz beş saattir hiç uyumamıştı. Sersem gibiydi ve en iyi yardımcısı hem sarhoştu hem de duygusallaşmıştı.

Ellerinden ne geliyorsa yapacaklardı, değil mi? Ve Mountain Rest Yolu'ndaki kaza olayı vardı.

"Hayır, yok," diye düzeltti kendini Lila. O iş aylar önceydi. Ya da yıllar önce mi?

"Yok olan ne?" Dışarıya çıkmış, Roger'ın evinin önüne park ettikleri devriye otosuna doğru yürüyorlardı.

Kucağında koza içindeki bebeği taşıyan Lila, Terry'ye göz kırptı. "Yüksek sesle mi konuşuyordum?"

"Evet," dedi Terry.

"Pardon."

"Ne berbat bir şey be!" Burnunu çekerek Zolnik'in evine doğru seğirtti.

Lila ona, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kapı açık," dedi Terry eliyle işaret ederek. "Gecenin bir yarısı ve kapıları açık. Bir bakmak gerek. Bir saniyede dönerim."

Lila kucağında bebekle otomobilin yolcu koltuğuna oturdu. Sanki sadece bir dakika geçmiş gibiydi, ama dijital saat 02.22'yi gösteriyordu. Oturduğunda ona 02.11 gibi görünmüştü. Yirmi iki ve on bir aynı sayılar değildi. Ama on bir artı on bir, yirmi iki yapardı ve bunun anlamı da...

On bir sayısı düşüncelerinin arasında kaymaya başladı: on bir anahtar, on bir dolar, on bir parmak, on bir dilek, on bir kamp alanında on bir çadır, yolun ortasında yatmış ezilmeyi bekleyen on bir güzel kadın, on bir ağacın on bir dalında on bir kuş – hayali ağaç değil, normal ağaçlar.

O ağaç *neydi*? İşler böyle sürüp giderse birileri o Evie denen kadını bir ağaca asacaktı. Lila buna emindi, çünkü her şey onunla ve o ağaçla başlamıştı. Lila bunu kucağındaki koza örtülü bebeğin sıcaklığı gibi hissediyordu. Gümüş bebek. On bir koza içinde on bir bebek.

"Platinum, Platinum," dedi Lila. Bebeğin adına saçma bir biçimde Silver* yerine Platinum** denilmişti. Silver yargıcın adıydı. Lila yargıcın ölü kedisinin adını hatırlayamadı. Clint'in kızının adı Sheila Norcross'tu. Tabii kocası bunu itiraf etmemişti. Ne büyük hayal kırıklığıydı, ama en büyük hayal kırıklığı Clint'in Platinum'un kendi bebeği olduğunu itiraf etmeyişiydi. Ya da Sheila'nın kendi çocuğu oluşunu. Lila'nın dudakları kurumuştu ve arabanın içi soğuk olmasına rağmen terliyordu. Zolnik'in evinin kapısı ardına kadar açıktı.

7

Terry yerdeki adam için herhangi bir şey yapıp yapamayacağına emin değildi; denemeyi aklından bile geçirmedi. Bunun

* (İng.) Gümüş. –ed.n.
** (İng.) Platin. –ed.n.

yerine yatağın ucuna oturdu, ellerini dizlerinin üstüne koyup art arda derin soluklar aldı. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Uyuyan kadın yerdeydi. Başı, elleri ve vücudunun altı kısmı örümcek ağıyla kaplıydı. Buruşturulmuş bir pantolon ve külot odanın bir köşesine fırlatılmıştı. Kadın ufak tefekti, boyu olsa olsa bir altmış falandı. Duvardaki ve komodinin üstündeki fotoğraflardan yetmiş yaşında veya daha yaşlı olduğu anlaşılıyordu.

Terry, tecavüz etmeye çalışan adamın, kadının pantolonunu çıkarırken onu yere düşürdüğü sonucuna vardı.

Tecavüzcü de yerde, kadının bir metre ötesindeydi Aslında yetişkin bir erkeğe benzemiyordu; ergenlere özgü ince bir yapısı vardı. Blucini ayak bileklerine kadar sıyrılmış, ayaklarına takılıp kalmıştı. Lastik ayakkabısının tabanında Magic Marker kalemiyle CURT M. yazılıydı. Yüzü kan içindeydi. Her soluk alışında ağzının kenarlarındaki kanlı salyalar kımıldıyordu. Apış arasından kan akmaya devam ediyor, bütün halıyı kaplayan kan gölünü besliyordu. Odanın karşı tarafındaki duvarda kan lekesi, bunun altındaysa bir tutam et parçası vardı. Terry bunun Curt M'in penisi ve testisleri olduğunu tahmin etti.

Curt M muhtemelen kadının hiç fark etmeyeceğini düşünmüştü. Onun gibi orospu çocukları için Aurora hayatta bir kez çıkabilecek bir fırsattı. Tecavüzcü cennetinde Paskalya sabahı. Büyük ihtimalle onun gibi daha pek çok alçak vardı ama onları korkunç bir sürpriz bekliyordu.

Bu haberin yayılması ne kadar sürerdi ki? Eğer o ağları yırtıp kamışını sokmaya kalkışırsan, kadınlar karşı koyuyor ve öldürüyorlardı. Terry için bu pekâlâ adil bir sonuçtu. Ama ikide bir televizyonlara çıkıp vergilerden şikâyet eden o kıçı kırık peygamber bozuntusu Kinsman'ın ortaya yeni bir iddia atması da kolaylaşırdı. Herif kozalara bürünmüş kadınların kafalarına bir kurşun sıkarak onları öldürmenin herkesin yararına olacağını ilan ederdi. Bunlar saatli bomba gibidirler, diyecekti. Onun bu fikrini bayıla bayıla kabul edecek pek çok erkek vardı. Terry yıllardan beri "evlerinin savunması" için depoladıkları silahları kullanma fırsatı

çıksın diye ağızları sulanarak bekleyen onca adamı düşündü. Bu tipler bırak kendilerine silah doğrultmuş birine, uyanık bir insana bile ateş edecek cesareti bulamazlardı. Terry bu tiplerden milyonlarca olduğunu sanmıyordu, ama binlercesi olduğunu bilecek kadar uzun süre polislik yapmıştı.

E, geriye ne kalıyordu? Terry'nin karısı uyuyordu. Karısının güvenliğini sağlayabilir miydi? Ne yapacaktı peki, onu turşu kurar gibi bir dolabın rafına mı koyacaktı?

Ve kızının da o sabah hiç uyanmadığını biliyordu. Telefon hatlarının arızalı oluşu bir şey ifade etmezdi. Diane üniversite öğrencisiydi ve fırsatını bulduğu an hemen uyurdu. Üstelik kızı onlara bahar dönemi ders programını göndermişti ve bu programa göre perşembe günleri hiç sabah dersi yoktu.

Acaba Roger –budala, budala, budala Roger– Jessica'nın kozasını sökerken akıllı bir seçim mi yapmıştı? Sevdiği kadını birisi vurup öldürmeden işi kendisi mi bitirmişti?

Kendimi öldürmeliyim, diye düşündü Terry.

Bu fikri kafasında bir süre dolaştırdı. İçine sinmeyince, kendine hiçbir şeyi aceleye getirmemesini telkin etti. Bu durumu etraflıca düşünebilmek için bir veya birkaç kadeh içkiye ihtiyacı vardı. Oldum olası, birkaç kadeh içince daha iyi düşünürdü.

Yerde, Curt McLeod –Kent Daley ve Eric Blass'ın ardından Dooley Lisesi tenis takımının en iyi üçüncü oyuncusu– hırıltılı sesler çıkarıyordu. Cheyne-Stokes solunumu başlamıştı. Solunumu yavaş yavaş hızlanıp bir noktadan sonra yavaşlayarak duracaktı.

8

Terry'nin Lila'dan onu Squeaky Wheel'de bırakmasını istemesi Lila'ya hiç ters gelmedi. Bu aşamada herhangi bir şey kadar mantıklıydı.

"İçeride ne gördün Terry?"

Terry yolcu koltuğundaydı, koza içindeki bebeği kucağında tutuyordu. "Oğlanın biri oradaki kadına... atlamaya kalkışmış. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Kadın uyanmış. Ben eve girdiğimde yine uyuyordu. Oğlansa... ölmüş gibiydi. Artık ölmüş olmalı."

Karanlık kasabanın içinde ilerlediler. Tepeler yangınla kıpkırmızıydı, oradan yükselen duman bulutu geceyi daha da karartıyordu. Parlak pembe eşofmanlı bir kadın bahçesinde egzersiz hareketleri yapıyordu. Anacaddenin üstündeki Starbucks'ın pencerelerinde çoğu kadın olan kalabalık bir insan topluluğu vardı. Ya istisnai durum nedeniyle hâlâ açıktı ya da –daha kuvvetle muhtemel– o kalabalığın zorlamasıyla kapatmamışlardı. Saat 02.44'tü.

Squeak Wheel'in otoparkı Lila'nın o güne dek hiç görmediği kadar kalabalıktı. Kamyonlar, otomobiller, motosikletler, kamyonetler, minibüsler vardı. Parkın sonundaki çim alanın üstünde de araçlar yeni bir sıra oluşturmuştu.

Lila devriye otosunu arka kapıya yanaştırdı; aralık duran kapıdan dışarıya ışık, insan sesleri ve müziğin gürültüsü taşıyordu. Çalan şarkıyı belki milyon kere duymuştu ama çok dinlenmiş bir kafayla bile adını çıkaramazdı. Şarkıcının inlemeye benzeyen bir sesi vardı.

"*Bir sabah uyanacak ve bakacaksın ki yapayalnızsın!*" diye sızlanıyordu.

Bir barmeyd kapının yanındaki bir sandığın üstünde uyuyakalmış, kovboy çizmeleri V şeklinde iki yana ayrılmıştı. Terry otomobilden çıkıp Platinum'u koltuğa yerleştirdi, sonra başını içeriye uzattı. Bir bira reklamının neon ışığı yüzünün sağ tarafına vurunca, o asit yeşili renk Terry'yi filmlerdeki cesetlere benzetti. Eliyle koza örtülü bebeği işaret etti.

"Bu bebeği bir yere saklasan iyi olur, şef."

"Ne?"

"Düşün bir. Çok geçmez, uyuyan kızları ve kadınları öldürmeye başlarlar. Çünkü tehlikeli oldukları sanılıyor. Bu kadınlar, uyandırıldıkları zaman ters taraflarından kalkmış gibi oluyorlar." Doğruldu. "Benim bir şey içmem lazım. Sana iyi şanslar." Lila'nın yardımcısı, bebeği uyandırma korkusuyla kapıyı yavaşça kapadı.

Lila onun barın arka kapısından içeriye girişini seyretti. Terry sandığın üstünde uyuyan kovboy çizmeli kadına bakmadı bile.

9

Memur Lampley ve Murphy müstahdemlerin malzeme odasındaki masanın üstünde bulunan ıvır zıvırı bir yana atıp Ree'nin cesedini buraya yatırdılar. Onu gecenin bu saatinde ilçe morguna götürmeleri söz konusu bile olamazdı ve St. Theresa Hastanesi hâlâ tımarhane gibiydi. Yarın, ortalık biraz daha sakinleşirse, memurlardan biri Ree'yi Crowder's Cenaze Evi'ne götürebilirdi.

Claudia Stephenson masanın ucundaki bir katlanan iskemlede oturmuş, boğazına bir buz torbası tutmaktaydı. Jeanette geldi, o da masanın başında bulunan başka bir katlanan iskemleye oturdu.

"Sadece benimle konuşacak birini arıyordum," dedi Claudia. Hırıltılı sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Ree her zaman iyi bir dinleyici olmuştu."

"Biliyorum," dedi Jeanette. Ree ölüyken daha da iyi bir dinleyici, diye geçirdi içinden.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Van. Açık kapının önünde duruyordu. Kas yığını vücudu yorgunluk ve kederle gevşemiş gibiydi.

"Keşke şok tabancanızı kullansaydınız," dedi Jeanette, ama bunu suçlar gibi söylememişti.

"Vakit yoktu," dedi Van.

"Beni öldürecekti, Jeannie," dedi Claudia özür diler gibi bir sesle. "Eğer birini suçlayacaksan, beni suçla. Onun üstündeki ağı sökmeye çalışan bendim." Sonra da, "Sadece sohbet edecek birini istiyordum," diye tekrar etti.

Ree'nin üstü örtülmemiş yüzü gevşemiş ve soğuktu, gözkapakları aralık, ağzı açıktı. Yüzünde kahkaha ile gülümseme arası bir ifade vardı. Birisi alnındaki kanı silmişti ama kurşun deliği bütün çirkinliğiyle görünüyordu. Lime lime olmuş o ağ eskisi gibi dalgalanmıyor, Ree'nin kendisi gibi cansız bir şekilde saçlarından aşağıya sarkıyordu. Ree ölünce o maddenin gelişmesi de durmuştu.

Jeanette gözlerinin önüne Ree'nin canlı halini getirmeye çalıştı: Hatırına sadece o sabah hücre zeminine vuran gün ışığı hakkındaki konuşmaları geliyordu.

Claudia iç geçirdi, inledi veya sızlandı ya da üçünün bir arada olduğu bir ses çıkardı. "Of, Tanrım," dedi. "O kadar üzgünüm ki."

Jeanette, Ree'nin gözlerini kapadı. Böylesi daha iyiydi. Parmağını Ree'nin alnındaki o eski yara izinin üzerinde gezdirdi. "Sana bunu kim yaptı, Ree? Umarım bunu yapan kişi kendinden nefret ediyor, kendini cezalandırıyordur. Ya da ölmüştür. Bunu yapan yüzde doksan dokuz bir erkek olmalı." Ree'nin gözkapakları gövdesinin diğer kısımlarına göre daha soluk bir renkteydi.

Jeanette, Ree'nin kulağına kadar eğildi. "Sana anlattıklarımı başka hiç kimseye söylemedim. Dr. Norcross'a bile. Beni dinlediğin için çok teşekkür ederim. Artık rahat uyu, hayatım. Lütfen, rahat uyu."

10

Yanmakta olan ağ turuncu ve siyahımsı bir renkle havaya doğru yükseldi. Parlamıyordu. Tıpkı açmakta olan bir çiçek gibiydi; giderek büyüyordu.

Kırptığı ağı test etmek için kullandığı yanar haldeki kibriti tutan Gart Flickinger geri çekilirken sehpaya çarptı ve üstündeki bazı aletleri yere düşürdü. Kapının yanında durmakta olan Frank çömeldi ve kızına siper olmak için hızla Nana'ya doğru gitti.

Alev döner bir daire şeklini almıştı.

Frank gövdesini kızının üstüne dayadı.

Flickinger'ın elindeki yanar haldeki kibrit parmak uçlarına kadar gelmişti ama hâlâ tutmaya devam ediyordu. Frank yanan derinin kokusunu duydu. Havada dolanan ateş çemberinin ışığı altında doktorun haylaz bir çocuğa benzeyen yüz hatları sanki ayrı bir varlıkmış gibi, sanki oradan kaçmak istermiş gibi göründü.

Çünkü ateş böyle yanmazdı. Ateş havada durmazdı. Ateş daire şeklini almazdı.

Kırpık ağ üzerinde yapılan son deney "Neden?" sorusuna nihai bir cevap veriyordu ve bu cevap, olagelen şeyin bu dünyaya ait olmadığı ve bu dünyanın ilaçlarıyla tedavi edilemeyeceğiydi. Bu sonuca vardığı, Flickinger'ın yüz ifadesinden belli oluyordu. Frank kendi yüzünün de aynı şekilde göründüğünü tahmin etti.

Ateş buruşuk bir kahverengi kütle halinde yere düşüp yüzlerce parçaya ayrıldı. Havaya güveler saçılıyordu.

Güveler lambalara, tavan köşelerine, mutfağa doğru uçtular. Duvardaki İsa resmine gidip çerçevesinin kenarlarına kondular; bir tanesi Nana'nın üstüne kapanmış Frank'ın yakınında bir yere kondu. Flickinger odanın karşı ucunda elleri ve dizlerinin üstünde debeleniyor, panik içinde çığlıklar atıyordu.

Frank hiç kımıldamadı. Gözlerini tek bir güveye dikmişti. Güvenin rengi kimsenin dikkatini çekmeyeceği bir renkti.

Güve yerde yürüyerek ilerledi. Frank bir tırnak büyüklüğündeki bu küçük yaratıktan fena halde korkmuştu. Ona ne yapacaktı acaba?

Her şeyi. İstediği her şeyi yapabilirdi, yeter ki Nana'ya bir zarar vermesin.

"Kızıma dokunma," diye fısıldadı Frank. Kızına böyle sımsıkı sarılmışken onun nabzını ve soluklarını hissedebiliyordu. Dünyanın Frank'ın kontrolünden çıkma huyu vardı; tek istediği haklı ve iyi olmakken bir anda haksız ve ahmak durumunda olabiliyordu, ama korkak değildi. Küçük kızı için ölmeye hazırdı. "İlle de birini haklamak istiyorsan, beni al."

Güvenin kahverengi gövdesindeki iki mürekkep damlası gibi görünen gözleri, Frank'ın gözleriyle buluştu ve oradan onun kafasının içine girdi. Frank kafatasının içinde güvenin uzun bir süre dolaştığını, beynine konduğunu ve sivri uçlu ayaklarını kanallar boyunca sürüdüğünü hissediyordu.

Frank çocuğuna daha da sıkı sarıldı. "Lütfen, onun yerine beni al."

Güve uçup gitti.

11

Dinamit Vücut Claudia oradan ayrıldı. Memur Lampley incelik gösterip Jeanette'i yalnız bıraktı. Artık Jeanette gerçek Ree'yle konuşabilecekti. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Bu şeyleri keşke sağken Ree'ye söyleseydim, diye düşündü.

"Ne olduysa, sabah mıydı, öğleden sonra mıydı yoksa akşam mıydı emin değilim, ama günlerdir ikimizin de uçmuş halde olduğu bir anda oldu. Dışarıya çıkmıyorduk. Dışarıdan yemek getirtiyorduk. Bir ara Damian beni sigarayla yaktı. Ben yatakta uzanmıştım, ikimiz de benim çıplak koluma bakıyoruz ve ben, 'Ne yapıyorsun?' diye soruyorum. Duyduğum acı zihnimin başka bir köşesinde. Kolumu kıpırdatmadım bile. 'Senin gerçek olup olmadığına bakıyorum,' diyor Damian. Sigarayı o kadar bastırmış ki, bir cent büyüklüğündeki o yanık izi hâlâ duruyor. 'Tatmin oldun mu?' diye soruyorum. 'Gerçek olduğuma inanıyor musun?' O da bana, 'Evet, ama gerçek olduğunda senden daha çok nefret ediyorum,' diyor. 'Eğer dizimi tedavi ettirmeme izin verseydin,

bütün bunlar başımıza gelmezdi. Sen iğrenç bir kaltaksın. Nihayet senin ne mal olduğunu anladım!'"

Bu çok korkunç bir durum, dedi Ree.

"Evet. Öyleydi. Çünkü Damian bunu söylerken yüzünde sanki büyük bir haberi duyuruyormuş gibi bir ifade vardı. Sanki radyoda geç saatte yayınlanan bir sohbet programında uykusuz dinleyicilerine hitap eder gibiydi. O sırada yatak odasındayız, perdeler çekilmiş, günlerdir hiç çamaşır yıkanmamış. Faturayı ödemediğimiz için elektriğimiz kesik. Daha sonra, ne kadar sonra olduğunu bilmiyorum, kendimi Bobby'nin odasında yerde otururken buldum. Yatağı hâlâ orada, ama beşiği ve komodini yok. Damian onları az bir paraya satmıştı. Belki nihayet kendime geliyordum, belki de sigara yanığı yüzündendi, ama kendimi o kadar üzgün ve perişan hissediyordum ki, sanki bambaşka, bana tamamen yabancı bir yerdeydim ve evim yoktu."

O duyguyu bilirim, dedi Ree.

"O tornavidayı gördüm. Sallanan beşiği satın alan adam bunu sökmek için o tornavidayı kullanmış, sonra götürmeyi unutmuş olmalıydı. Tek açıklaması bu. Bizim tornavidamız olmadığını biliyorum. O sırada hiç aletimiz yoktu. Damian onları mobilyalardan önce satmıştı. Ama bu tornavida Bobby'nin odasında, yerde duruyor ve ben onu alıyorum. Oturma odasına gittiğimde Damian evdeki son oturacak yer olan katlanan iskemlede oturuyor. 'İşi bitirmeye mi geldin?' diyor. 'Hadi, durma. Ama acele et, yoksa birkaç saniye içinde beni öldürmezsen, o sersem kafanı koparırım.' Sonra elimizde kalan son hapların bulunduğu şişeyi kaldırıp sallıyor. 'Bak, tam burası, burada bayağı çok et var,' diyerek tornavidayı tutan elimi kasığına götürüp, 'Ya şimdi, ya hiçbir zaman, Jeanie yavrum,' diyor."

Galiba bunu istiyormuş, dedi Ree.

"Ve istediği oldu. O tornavidayı köküne kadar sapladım. Damian hiç bağırmadı, sadece derin bir nefes verdi ve, 'Bak bana ne yaptın,' dedi. İskemle kana bulanmıştı, kanı yere akıyordu. Ama

Damian hiç kalkmaya çalışmadı. 'Pekâlâ,' dedi. 'Ben ölürken seyret. Tadını çıkar.'"

Tadını çıkardın mı, diye sordu Ree.

"Hayır. *Hayır!* Odanın bir köşesine gidip büzüldüm. Ne kadar süre olduğunu bilmiyorum. Polisler on iki veya on dört saat olduğunu söylediler. Gölgelerin değiştiğini görüyordum ama ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Damian ha babam konuşup duruyordu. Şimdi mutlu muydum? En başından beri planım bu muydu? Dizini sakatlasın diye parktaki zeminde çukur açmıştım. Ne numaraydı be, Jeanie yavrum! Neden sonra konuşması kesildi. Ama onu görebiliyorum; net bir şekilde. Şu an bile onu görebiliyorum. Bir aralar rüyamda onu görüp pişman olduğumu söyler, beni bağışlaması için yalvarırdım. O rüyalarda Damian sadece o iskemlede oturur, bana bakar ve morarırdı. 'Gecikmiş rüyalar' diye açıklıyor Dr. Norcross. Gecikmiş pişmanlıklar. Doktor bu işi biliyor, değil mi Ree? Ölü erkekler özür kabul etmezler. Dünya tarihinde bir kez bile olmamış."

Haklısın, dedi Ree.

"Ama Ree, hayatım. Bir kereliğine olsun her şeyi değiştirebilmek için neler vermezdim; sen böyle bir sonu hak etmiyordun. Hiç kimseyi öldürmedin. Senin yerinde ben olmalıydım. Sen değil. Ben."

Ree buna hiçbir şey demedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

1

Clint masasının üstündeki adres defterinden Hicks'in cep telefonu numarasını buldu ve sabit telefondan onu aradı. Müdür vekili şaşırtacak kadar sakindi. Herhalde birkaç tane Valium almıştı.

"Kadınların çoğu sizin herhalde *kabullenme* diyeceğiniz bir aşamaya geldi, doktor."

"Kabullenme pes etmekle aynı şey değildir," dedi Clint.

"Nasıl isterseniz öyle deyin, ama siz gittiğinizden beri kadınların yarısı kendilerini karanlığa bıraktılar." Hicks bunu söylerken memnundu, çünkü bir kez daha mahkûm-memur sayısı başa çıkılabilecek bir orandaydı. Kadın memurları kaybettikleri zaman bile hâlâ yeterli sayıları olacaktı.

İşte iktidar sahibi olanlar insan hayatını bu gözle görüyorlardı. Kazanılan şeyler, oranlar ve yönetilebilirlik durumu. Clint hiçbir zaman gücün başında olmak istememişti. Koruyucu aile sistemindeki bir çocuk olarak sayısız zorbanın zulmüne katlanmış, bu tecrübelerine tepki olarak bu alanı seçmişti. Kendisi gibi çaresiz çocuklara, Marcus, Jason ve Shannon gibilerine yardım edebilmek için... ve hayal meyal hatırladığı o soluk yüzlü annesi için.

Jared babasının omzunu sıktı. Telefon konuşmasını dinliyordu.

"Uyarmış olayım, yazılacak tutanak eşi benzeri görülmemiş bir şey olacak," diye devam etti Hicks. "Eyalet mahkûmların vurulmasını iyi karşılamıyor." Ree Dempster'ın cesedi müstahdem dolabında soğurken, Hicks'in aklındaki tek şey tutanaktı. Clint bu herifin anasına küfretmeden telefonu kapatmaya karar verdi.

Clint çok geçmeden orada olacağını söyleyip telefonu kapadı. Jared ona kızarmış etli sandviç yapmayı önerdi.

"Sağ ol," dedi Clint. "Çok iyi olur."

Tavada kızarmakta olan etin kokusu nefisti. O kadar iyiydi ki, Clint'in gözleri yaşardı. Ya da belki zaten yaşlıydı.

"Bunlardan birini edinmem gerek." Son görüşmelerinde küçük Jared'ın fotoğrafını gören Shannon demişti bunu. Dediğini yapmış olmalıydı.

Lila kızın adının Sheila olduğunu söylemişti. Sheila Norcross.

Bundan gurur duydu; Shannon'ın kızına onun soyadını vermesi, belki de Clint'in hayatındaki en gurur verici şeydi. Şimdi bir sorun haline gelmişti, ama yine de güzeldi. Demek ki Shannon onu seviyordu. Eh, o da Shannon'ı seviyordu. Bir bakıma. Aralarında başkalarının asla anlayamayacağı şeyler vardı.

Clint o yılbaşını hatırladı. Shannon nemli gözlerle ona, "Sakıncası var mı?" diye sormuştu. Kulakları sağır eden bir müzik vardı, ortama bira ve sigara kokusu hâkimdi. Clint onu işitebilmek için yüzünü ona doğru yaklaştırdı...

Clint birkaç lokma ancak yiyebildi. Koku her ne kadar harikaysa da, midesi sert bir lastik top gibiydi. Oğlundan özür diledi. "Sandviçten değil."

"Evet," dedi Jared. "Benim de iştahım yok." O da kendi yaptığı sandviçi yiyecek gibi görünmüyordu.

Camlı kapı kayarak açıldı ve kucağında beyaz bir çıkınla Lila içeriye daldı.

2

Annesini öldürme işini bitirdikten sonra Don Peters devam etmekte zorlandı.

İlk adım belliydi: etrafı temizlemek. Bu iş hiç kolay olmayacaktı, çünkü Don annesini öldürme yolu olarak pompalı tüfeğinin namlusunu onun koza kaplı alnına dayayıp tetiği çekmeyi seçmişti. Öldürme işi tamamdı, ama ortalığı batırmıştı. Don temizlemekten çok batırma işinde iyiydi. Annesi sık sık bunu dile getirirdi.

Berbattı. Kan, beyin ve o ağın parçaları duvara sıçramış, kocaman bir megafon şeklini almıştı.

Don bunu temizlemek yerine gidip koltuğuna oturdu ve bu işi neden yaptığını sorguladı. Jeanette Sorley'nin kuyruk sallaması ve ona sadece otuz bir çektirdiği için Don'u gammazlaması annesinin suçu muydu? Ya da Janice Coates'un onu işten atması? Ya da o boktan ruh doktorunun ona yumruk atması? Hayır, annesinin bu olanlarla hiçbir ilgisi yoktu, ama buna rağmen Don eve gelmiş, onun uyuduğunu gördükten sonra kamyonetindeki pompalı tüfeğini alıp içeriye dönmüş ve rüyalar âlemindeki annesinin beynini patlatmıştı. Tabii rüya gördüğünü varsayarsa... Kim bilebilirdi ki?

Evet, kafası karışıktı. Evet, ona kötü davranılmıştı. Ne var ki, Don için kabul etmesi çok zor olsa da, kafasının karışık olması, ona kötü davranılmış olması annesini öldürmeyi gerektirmezdi. Buna aşırı tepki vermek denirdi.

Don bir bira içip ağladı. Kendini öldürmek veya hapse girmek istemiyordu.

Annesinin kanepesinde oturmuş, midesindeki biranın etkisiyle sakinleşmişken, Don etrafı temizlemenin o kadar da büyük bir sorun olmadığını düşündü. Yetkililer son derece meşguldüler. Kolay kolay paçayı sıyıramayacağın durumlar, Aurora sayesinde artık çocuk oyuncağı gibi olmuştu. Suç mahallerindeki adli tıp tahlilleri bir anda önemsiz kalmıştı. Hem zaten mikroskop ve bil-

gisayar başında bu işleri yapanlar hep kadınlar olurdu. En azından televizyonda gördüğü kadarıyla...

Ocağın üstünde bulduğu gazeteleri toplayıp ocağı yaktı. Önce gazeteleri tutuşturdu, sonra bir şişe çakmak benziniyle perdeleri, mobilyaları ve çabuk yanacak eşyaları suladı.

Don yanmakta olan evden uzaklaşırken yapması gereken bir şey daha olduğunu anladı. İşin bu kısmı yangın çıkarmaktan çok daha zordu, ama daha az önemli değildi: Hayatında ilk kez kendini rahatlatma ihtiyacı duyuyordu.

Don'un kadınlarla olan ilişkisinin ara sıra problemli olduğu doğruysa, bu meseledeki sorumluluğun annesiyle olan ilişkisinde –en baştaki ilişkisinin– aranması gerektiği unutulmamalıydı. Dr. Norcross bile ona hak verirdi. Annesi onu tek başına büyütmüş ve elinden gelenin en iyisini yapmıştı, ama annesinin hiç üstünde durmadığı şey, oğlunu Jeanette Sorley, Angel Fitzroy veya Janice Coates gibilerine karşı hazırlamaktı. Don'un annesi oğluna kızarmış peynirli sandviçler, UFO şeklinde çilekli çörekler yapmış, hastalandığı zaman ona iyi bakmıştı. Don on yaşındayken ona kartonlarla ve keçeli kumaşlarla bir Kara Şövalye kostümü yapmış, Don bununla sadece bütün dördüncü sınıfları değil, bütün okulu kıskandırmıştı.

Bunların hepsi çok hoştu, ama belki de annesi *fazla* iyi olmuştu. Don'un herkesle iyi geçinme huyu ve uysallığı kim bilir kaç kere başını derde sokmuştu. Mesela Sorley ona asıldığında. Don bunun yanlış olduğunu bildiği halde Sorley'nin onu kullanmasına göz yummuştu. Zayıf bir insandı. İş kadınlara geldi mi bütün erkekler zayıftı. Ve bazıları –hatta çoğu– cömertti.

Fazla cömertti!

Evet!

Cömertlik ona annesinin verdiği, sonra da kendi yüzünde patlayan bir saatli bombaydı. Bir bakıma adalet yerini bulmuş oluyordu (çok acımasız bir adalet olsa da) ve her ne kadar Don bunu kabul etse de, asla hoşuna gitmiyordu. Ölüm cömertlik için çok sert bir cezaydı. Gerçek suçlular Janice Coates tipindeki in-

sanlardı. Ölüm Janice Coates için fazla sert olmazdı. Don onun kahvesine uyku ilacı boca etmektense keşke boğazını sıkarak öldürme fırsatını bulsaydı. Ya da gırtlağını kesip kanlar içinde ölmesini seyredebilseydi.

"Seni seviyorum anne," dedi kamyonetindeki yolcu koltuğuna. Sanki bu sözleri yankılanacak mı diye test eder gibiydi. Don bunu art arda birkaç kez daha tekrarladı. Sonunda, "Seni bağışlıyorum anne," dedi.

Don Peters kendi sesiyle baş başa kalmak istemediğini fark etti. Bu pek doğru bir şeye benzemiyordu.

("Bunun doğru olduğuna emin misin, Donnie?" diye sorardı annesi, onun yalan söylediğini düşündüğünde. "Kavanozdan sadece bir tane kurabiye aldığına yemin eder misin?"

("Evet," derdi Don. "Yemin ederim." Oysa yalan söylüyordu ve muhtemelen annesi de bunun farkındaydı ama üstünde durmazdı. Ama bak, böyle yapması onu nereye getirmişti. İncil ne diyordu? Rüzgâr eken fırtına biçer.)

3

Squeaky Wheel otoparkı dolu olduğu için Don kamyonetini yolun sonundaki kaldırıma park etti.

İçeriye girerken ellerinde bira bardaklarıyla kaldırımda dikilmiş, tepelerdeki yangına hayranlıkla bakan birkaç adamın yanından geçti. "Şurada bir tane daha var, galiba kasaba içinde bir yerde," dedi adamlardan biri.

Herhalde annemin evidir, dedi içinden Don. Belki alevler bütün mahalleyi sarar ve kim bilir kaç uyuyan kadını götürür. Bazıları iyi kadınlardı, onlara yazık olacaktı, ama çoğu sürtüktü veya frijitti. Daima ya çok ateşli ya da çok soğuk oluyorlardı. İşte kadınların hali buydu.

Bir kadeh viskiyle bir bira aldı ve Şerif Yardımcısı Terry Coombs ile yüzünü tanıdığı ama adını hatırlamadığı siyah bir ada-

mın oturduğu uzun masanın ucunda bir yer buldu. Bir an, Terry acaba hapishanedeki olayları, onun haksız yere suçlanmasını ve kumpasa getirilmesini duymuş mudur, diye aklından geçirdi. Ama Coombs bunları duymuş olsa bile bu konuda herhangi bir şey yapacak halde değildi; önündeki bira sürahisinin dörtte üçü boşalmıştı ve şerif yardımcısı her an uyuyacak gibi görünüyordu.

"Size katılabilir miyim baylar?" Don barın gürültüsü içinde bağırmak zorunda kalmıştı.

Diğer iki adam başlarını salladılar.

Yüz kişinin sığabileceği barda sabahın üçü olmasına rağmen en az bu kadar insan vardı. Birkaçı kadın olsa da, kalabalığın çoğu erkeklerden oluşuyordu. Günün koşulları altında çoğu kadın uykularını getirecek şeylerden kaçınıyordu. İşin tuhaf yanı, barda birkaç ergenin de bulunmasıydı; bu çocukların kızarmış yüzlerinde şaşkınlık vardı. Don onların bu haline acıdı, ama artık dünyadaki bütün muhallebi çocuklarının hızla büyümeleri gerekiyordu.

"Ne boktan bir gün be!" dedi Don. Artık erkeklerin arasında olduğu için kendini daha iyi hissediyordu.

Siyah adam mırıltılı bir sesle ona katıldığını belli etti. Uzun boylu, geniş omuzlu, kırk yaşında falan bir adamdı ve dimdik oturuyordu.

"Kendimi öldürüp öldürmemeye karar vermeye çalışıyorum," dedi Terry.

Don kıkırdadı. Coombs zaten ölü gibi görünüyordu. "Gizli Servis görevlilerinin Beyaz Saray önünde göstericileri nasıl hırpaladıklarını gördünüz mü? O görevliler zevkten gebermişlerdir herhalde. Hey, şuna bakın!"

Terry ve siyah adam başlarını duvardaki televizyonlardan birine çevirdiler.

Bir yeraltı otoparkının güvenlik kamerasından alınan görüntülerdi. Kadının yaşı ve ırkı kameranın pozisyonu ve filmin kumlu oluşu nedeniyle belli değildi ama üstünde otoparkın üniforması vardı. Kadın, takım elbiseli bir adamı altına almış, elindeki bir

şeyi onun yüzüne saplayıp duruyordu. Asfaltın üstüne siyah sıvı akıyor, kadının yüzünden beyaz iplikler sarkıyordu. Daha önce televizyonlar böyle bir şeyi asla yayınlamazlardı, ama göründüğü kadarıyla Aurora, Standartlar ve Uygulamalar kuralını çöpe atmıştı.

"Anahtarlarını almak için falan onu uyandırmış olmalı, değil mi?" dedi Don. "Bu şey âdet öncesi sendromunun son safhası gibi."

İki adamdan karşılık gelmedi.

Televizyonda şimdi de haber sunucusunun masası görünüyordu. Sunucu yerinde yoktu. George Alderson ortadan kaybolmuştu. Eşofman giymiş, başında kulaklıkları olan genç bir adam ekranda belirdi ve eliyle çık buradan işareti yaptı. Ekranda bir dizi filmin reklamı belirdi.

"Bu hiç de profesyonelce değildi," dedi Don.

Terry birasını sürahiden içti. Çenesinden aşağıya köpük akıyordu.

4

Uyuyanlar deposu.

Cuma sabahının erken saatlerinde Lila'nın aklındaki tek şey bu değildi ama yine de hazırda bir yerde bekliyordu. Bunun için ideal yer bir mahzen veya girişi gizli bir tünel olabilirdi. Artık kullanılmayan bir maden kuyusu da olabilirdi – ve o bölgede bunlardan yığınla vardı, ama böyle bir yer bulmak veya hazırlamak için zaman yoktu. O halde geriye ne kalıyordu? İnsanların evleri. Ama bu infazcılar ya da kaçıklar sürüsü gerçekten de uyuyan kadınları öldürmek için ava çıkarsa, ilk bakacakları yerler o kadınların evleri olurdu. *Karın nerede? Kızın nerede? Bu senin, herkesin güvenliği için gerekli. Dinamiti evinde bulundurmazsın, değil mi?*

Ama ya içinde kimsenin yaşamadığı evler varsa, o güne kadar tek bir ikamet edeni olmayan evler? Yolun biraz ötesinde bunun gibi birçok ev vardı. Tremaine Sokağı'ndaki sitenin diğer

yarısındaki henüz satılmamış evler. Lila'nın düşünebildiği en iyi seçenek buydu.

Bu fikrini kocasına ve oğluna anlatması bitince Lila bitap düştü. Tıpkı bir grip başlangıcında olduğu gibi kendini hasta ve bitkin hissediyordu. Bir eve soygun amaçlı giren bir uyuşturucu bağımlısını tutukladığında adam onu uyuşturucunun etkisi kaybolurken yaşananlar hakkında uyarmıştı. "Bunu yaşamamak için her türlü risk, her şey göze alınır," demişti. "Ölüm bile daha iyidir."

Clint ve Jared o anda herhangi bir şey söylemedi. Üçü de oturma odasında ayakta duruyordu.

"O... bir bebek mi?" diye sordu Jared az sonra.

Lila kozalı bebeği ona uzattı. "Evet. Roger Elway'in kızı."

Oğlu bebeği kucakladı. "Bu iş herhalde daha da kötüye gidecek," dedi, "ama nasıl gideceğini bilmiyorum."

Lila uzanıp Jared'ın alnına düşen saç telini yana itti. Terry'nin bebeği tutuşuyla –her an patlayacak bir bomba tutar gibiydi– Jared'ın tutuş tarzı arasındaki fark Lila'nın nabzını hızlandırdı. Oğlu pes etmemişti. Hâlâ insan olmaya çalışıyordu.

Clint dışarıdan gelen duman kokusuna engel olmak için camlı kapıyı kapadı. "Uyuyanları saklamak –ya da senin deyiminle, depolamak– konusunda paranoyaklaştığını söylemek isterdim ama haklı olabilirsin. Molly'yi, bebeği, Bayan Ransom'ı ve başka kimi bulursak o boş evlerden birine götürebiliriz."

"Tepenin en üstünde bir tane numune ev var," dedi Jared. "Üstelik mobilyalı." Sonra annesinin sorgulayıcı bakışını görünce, "Sakin ol," dedi. "İçeriye girmedim, sadece oturma odası penceresinden baktım."

"Umarım gereksiz bir önlem olur ama sonradan üzüleceğimize işi sağlama alalım," dedi Clint.

"Bence de," dedi Lila. "Çünkü er geç beni de o evlerden birine koymak zorunda kalacaksınız. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" Lila bunu onları şoke etmek veya üzmek için söylememişti. Sadece bir gerçeği seslendirmişti ve bunu süsleyemeyecek kadar bitkindi.

5

Squeaky Wheel'in kadınlar tuvaletindeki klozette patlak gözlü bir adam oturuyordu. Michaela'yı görünce afalladı. Neyse ki külodu üstündeydi.

"Ahbap," dedi Michaela, "burası kadınlar tuvaleti. Birkaç gün daha dişini sık, ömür boyu senin olacak. Ama şimdilik hemen dışarıya çık."

"Özür dilerim, özür dilerim. Bana sadece bir saniye gerekiyor." Kucağındaki küçük çantayı işaret etti. "Kafayı bulacaktım, ama erkekler tuvaleti çok kalabalıktı." Yüzünü buruşturdu. "Ve orası bok gibi kokuyor. Çok sevimsiz." Sesi alçaldı. "Bu gece bir büyü gördüm. Öyle Disney büyüsü falan değil. Kötü bir büyü. Genel olarak soğukkanlı sayılırım ama gördüğüm şey ödümü kopardı."

Michaela elini çantasındaki Ursula'nın tabancasından çekti. "Kötü büyü, öyle mi? Bayağı sarsıcı bir şey. Ben annemi görmek için Washington'dan buraya onca yolu kat ettim, ama geldiğimde çoktan uyumuştu. Senin adın nedir?"

"Garth. Anneniz için üzüldüm."

"Sağ ol," dedi Michaela. "Annem çok gıcıktı, ama sevilecek çok yanı vardı. Kokaininden bana da biraz verebilir misin?"

"Kokain değil. Metamfetamin." Garth çantasını açıp bir pipo çıkardı ve Michaela'ya uzattı. "Ama istersen bundan biraz alabilirsin." Sonra da içinde met bulunan bir poşet çıkardı. "Siz tıpkı o televizyon haberlerindeki kıza benziyorsunuz."

Michaela gülümsedi. "Evet, beni hep o kıza benzetirler."

6

Squeaky Wheel erkekler tuvaletinin berbat hali, mesanesini boşaltma ihtiyacı duyan Frank'ın otoparkın en ucundaki bir yere gitmesine yol açmıştı. Tanık oldukları şeyin –güvelerin ateşten

doğmaları– ardından bir bara gidip içmekten başka bir şey yapmaya kalkmak budalalık olurdu. Açıklaması mümkün olmayan bir şeyi kendi gözleriyle görmüştü. Bu dünyanın başka bir tarafı vardı. O sabaha kadar hiçbir şekilde görülmeyen, derin bir katman vardı. Ne var ki bu şey kendini Elaine'in Tanrısının kanıtı olarak göstermemişti. Güveler ateşten doğmuştu ve bu ateş de ruhani yelpazenin diğer ucunda bekleyen şeydi.

Birkaç metre ötede çalılar hışırdadı. "O tuvalet cehennemin dibi gibi..." Adamın sesi duyulmaz oldu. Frank başında kovboy şapkası olan zayıf birinin gölgesini gördü.

Frank fermuarını çekti, bara gitmek üzere o yana döndü. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Nana ve Elaine'i evde bırakmış, bodrum katında plaj havlularının üzerine yatırıp kapıyı kilitlemişti.

Adamın sesi onu durdurdu.

"Sana delice bir şey söyleyeyim mi? Arkadaşımın karısı, Millie, hapishanede çalışır; onun dediğine göre orada... tuhaf bir kadın varmış. Bana kalırsa palavradır ama..." Adamın çişi çalıları ıslatıyordu. "Dediğine göre bu fıstık uyuyormuş ve ona hiçbir şey olmuyormuş. Tekrar uyanıyormuş."

Frank durdu. "Ne?"

Adam belini ileriye geriye doğru kıvırarak çişini mümkün olduğunca geniş bir alana akıtarak eğleniyordu. "Uyuyup normal bir şekilde uyanıyor. Arkadaşımın karısı söyledi."

Gökteki bir bulut yer değiştirince ay ışığında köpek işkencecisi Fritz Meshaum'un profili belirdi. Frank'ın tüfek dipçiğiyle göçerttiği sağ yanak kemiğine rağmen yüzü kolayca seçilebiliyordu.

"Kimle konuşuyorum?" Fritz gözlerini kısmış, görmeye çalışıyordu. "Sen misin Kronsky? Sana verdiğim o .45'lik işini görüyor mu? İyi tabanca, değil mi? Yo, bu Kronsky değil. Tanrım! Ben çift görmüyorum, üçlü görüyorum galiba."

"Kadın uyanıyor muymuş?" diye sordu Frank. "Hapishanedeki bu mahkûm uyanıyor muymuş? Kozası falan yok muymuş?"

"Bana söylenen bu, ama inanıp inanmamak sana kalmış. Yahu, seni tanıyor muyum ben?"

Frank cevap vermeden doğruca bara gitti. Meshaum'la uğraşacak zamanı yoktu. Aklında sadece bu kadın vardı, bu uyuyabilen ve normal bir şekilde uyanabilen mahkûm.

7

Frank bara dönüp yine Terry ve Don Peters'ın masasına oturduğunda (onu kadınlar tuvaletinden yepyeni bir adam olarak çıkan Garth Flickinger izlemişti) içki arkadaşları yan dönmüşler, konuşma yapan bir adama bakıyorlardı: Bir blucin üstüne patiskadan bir iş gömleği giymiş, başında bir Case kepi, elinde yarı dolu bir bira sürahisi vardı. Yüzü tanıdık geliyordu; o bölgedeki bir çiftçi veya uzun yol kamyoncusu olabilirdi. Pis sakallıydı ve dişleri tütünden sararmıştı, fakat vaizlere özgü bir özgüvenle konuşuyor, sesi dinleyicilerden *Yüce İsa* karşılığı beklercesine alçalıp yükseliyordu. Onun yanında oturan adamı Frank hemen tanıdı. Yaşlı köpeği ölünce barınaktan yeni köpek seçmesinde ona yardımcı olmuştu. Adı Howland'dı. Maylock'taki üniversitede öğretmendi. Howland başını kaldırmış, bu vaize dudak bükerek bakmaktaydı.

"Bunun gelişini görmeliydik!" dedi kamyoncu/vaiz. "Kadınlar fazla uçarı oldular, tıpkı o balmumundan kanatları olan adam gibi kanatları eridi!"

"İkarus," dedi Howland, mitolojideki kahramanın adını söyleyerek. Üstünde dirsekleri yamalı bol bir ceket vardı. Göğüs cebindeki gözlüğünün ucu görünüyordu.

"Evet, doğru!" dedi vaiz. "Kadınların nereden nereye geldiklerini biliyor musunuz? Şöyle bir yüzyıl geriye bakın. Oy kullanamıyorlardı. Etekleri ayak bileklerine kadar uzanırdı! Doğum kontrolü diye bir şey yoktu ve eğer kürtaj yaptırmak isterlerse, bunu bir arka sokakta, gizlice yaptırmak zorundaydılar, çünkü yakalandıkları takdirde *cinayet* suçuyla hapse atılırlardı. Şimdi

istedikleri zaman, istedikleri yerde bunu yaptırabiliyorlar. Al sana aile planlaması; bu sayede kürtaj KFC'den bir kova tavuk almaktan daha kolay ve aynı fiyata geliyor. Kadınlar başkanlığa aday olabiliyorlar! SAT komandosu veya deniz piyadesi olabiliyorlar! Lezbiyen partnerleriyle evlenebiliyorlar! Buna teröristlik denmezse, neye denir?"

Frank'ın katılmadığı bir grup ona hak veren sesler çıkardı. Frank, Elaine'le olan sorunlarının kürtajla veya lezbiyenlerle alakası olduğuna inanmıyordu.

"Bütün bunlar bir yüzyıl içinde oldu!" Kamyoncu/vaiz sesini alçalttı. Birisi müzik dolabının fişini çektiği için sesini duyurabiliyordu. "Eşit haklar onları tatmin etmiyor, daha fazlasını istiyorlar. Bunun ispatı nedir, bilmek ister misiniz?"

Frank artık adamın önemli bir noktaya değindiğini kabul etti. Elaine ona hiç söz hakkı tanımazdı. Daima onun istediği olacak, kararları o verecekti. Frank bu yobaz herife ısındığını hissedince rahatsız oldu; ne var ki, bunu da inkâr edemiyordu. Üstelik sadece o değildi. Barı dolduran herkes ağızları bir karış açık, huşu içinde onu dinliyordu. Howland hariç. Howland bu adamı sokak köşesinde dans eden bir maymunmuş gibi seyrediyordu.

"Erkekler gibi giyinebiliyorlar, alın işte size ispatı! Yüzyıl önce bir kadın ata binmeyecekse, ona kimse pantolon giydiremezdi. Şimdi her yerde giyiyorlar!"

"Dar pantolonlu uzun bacaklar bir yerine mi batıyor, bok herif?" diye bağırdı bir kadın. Bu sözler herkesin gülmesine yol açtı.

"Batmıyor!" diye karşılık verdi kamyoncu/vaiz. "Bir erkeğin –doğal bir erkeğin, New York'lu o ibnelerden biri değil– Dooling sokaklarında kadın elbisesi içinde dolaşabileceğini düşünebiliyor musun? Hayır! Hemen kaçık damgası yer! Alay konusu olur! Ama kadınlar, artık iki türlü de giyinebiliyorlar! İncil'in kadınlar hakkında ne buyurduğunu unuttular; bir kadın kocası ne derse yapmalı, dikiş dikmeli, yemek yapmalı, çocuk doğurmalı ve seksi pantolonlarla ortalıkta dolaşmamalı! Erkeklerle eşit olmakla yetinseler, amenna, ama bu kadarı onlara yetmiyordu! İllaki öne

geçeceklerdi. Erkekler *ikinci planda* kalacaktı! Güneşe çok yakın uçtular, Tanrı da onları *uyuttu* işte!"

Adam gözlerini kırpıştırdı ve elini sakallı yüzünde gezdirdi: Nerede olduğunu ve özel düşüncelerini barı dolduran kalabalığa ifşa ettiğinin farkına varmış gibi görünüyordu.

"İkarus," dedi ve o anda yerine oturdu.

"Teşekkür ederiz, İtfaiye Teşkilatından Bay Carson Struthers." Bunu söyleyen Squeak'in sahibi ve barmeni olan Pudge Marone'du. "Baylar, kendisi buraların tek ünlüsüdür: 'Güçlü Yumruk Struthers.' Sağ kroşesine dikkat edin. Carson benim eski kayınbiraderim olur." Pudge sarkık yanaklarıyla iyi bir komedyen olabilirdi. Aslında pek komik sayılmazdı ama kadehleri cömertçe doldururdu. "Bize düşünecek güzel şeyler anlattın, Carson. Bunları bir sonraki Şükran Günü yemeğinde kız kardeşimle tartışacağım."

Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi.

Genel sohbetler başlamadan veya birisi müzik dolabını tekrar açmadan önce Howland ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Frank o anda onun bir tarih profesörü olduğunu hatırladı. Frank'a böyle söylemişti. Yeni köpeğine de Romalı tarihçi Tacitus'un adını verecekti. Frank bu ismi bir köpek için fazla iddialı bulmuştu.

"Dostlarım," diye başladı profesör, "bugün olan onca şeyden sonra yarını ve daha sonraki yarınları henüz düşünmemiş olmamız anlaşılır bir şey. Bir an için ahlak konularını bir yana bırakıp pratik hayata bir bakalım."

Carson'un iri omzunu sıvazladı.

"Bu beyefendinin haklı olduğu bir nokta var; en azından Batılı toplumlardaki kadınlar belli alanlarda erkekleri geçmiş bulunuyorlar ve bu saçları bigudili olarak Walmart'ta alışveriş yapmanın çok ötesinde bir şey. Farz edin ki bu –salgın diyelim– salgın tersine döndü ve erkekler uyuyup uyanamadılar."

Bara derin bir sessizlik çöktü. Bütün gözler Howland'a çevrilmişti ve adam bu durumdan memnun görünüyordu. Konuşma

tarzı, dinsel bir vaaz gibi değildi, ama yine de herkesi büyülemiş gibiydi.

"Kadınlar insan türünü tekrardan başlatabilirler mi? Tabii ki başlatabilirler. Milyonlarca sperm bağışı var, sadece bu muhteşem ülkemizin kurumlarında. Bütün dünyadaysa on milyonlarca var. Sonuç her iki cinsiyetten bebekler olacak."

"Tabii yeni erkek bebeklerin ağlamayı kesip uyumaya başladıklarında kozaya bürünmeyecekleri varsayılırsa," dedi şirin bir genç kadın. Flickinger'ın yanında duruyordu. Frank o anda o kamyoncu/vaiz/eski boksörün vaazında önemli bir şeyi atlamış olduğunu fark etti: Kadınlar erkeklerden daha güzeldiler. Bir şekilde daha eksiksiz gibiydiler.

"Evet," dedi Howland, "ama dediğiniz gibi olsa da, kadınlar nesiller boyunca üremeye devam edebilirler, muhtemelen Aurora'nın ömrü tükenene kadar. Erkekler bunu yapabilirler mi? Baylar, eğer kadınlar uyanmazlarsa, erkek türü elli yıl sonra nerede olacak? Yüzyıl sonra nerede olacak?"

Bu defa sessizlik hüngür hüngür ağlayan bir adamın sesiyle bozuldu.

Howland ona aldırmadı. "Ama belki gelecek nesiller konusu şu anda önemsiz olabilir." Bir parmağını kaldırdı. "Tarih insan doğasıyla ilgili son derece rahatsız edici bir görüş öne sürer ve bu görüş bu beyefendinin çok güzel ifade ettiği gibi, kadınların öne geçtiklerini açıklıyor. Kabaca söylersek, görüş şudur: Kadınların aklı başındadır, ama erkekler delidir."

"Hadi be!" diye bağırdı birisi. "Saçmalama!"

Howland yılmadı; bunu gülümseyerek karşıladı. "Saçma mı? Motosiklet çetelerinizi kimler oluşturuyor? Erkekler. Chicago ve Detroit'te semtleri serbest atış alanlarına çevirenler kim? Erkekler. İktidarda olup savaşları başlatanlar ve –birkaç kadın helikopter pilotu hariç– bu savaşlarda savaşanlar kimler? Erkekler. Sivil zayiatta en çok kayba kim uğrar? Çoğu kadınlar ve çocuklardır."

"Evet, peki kimler götlerini çalkalayıp erkekleri gaza getirirler?" diye bağırdı Don Peters. Yüzü kızarmış, boyun damarları

kabarmıştı. "Kim cinsiyeti sayesinde nemalanır, Bay Yumurta Kafa Ukala Herif?"

Bu çıkış alkışlarla karşılandı. Michaella gözlerini yuvarladı, konuşmaya başlayacaktı. Dünya kadar metamfetamin çekmişti, tansiyonu tehlikeli sınırdaydı, ama bir altı saat boyunca konuşabileceğini hissediyordu. Ama o başlayamadan Howland söze girdi.

"Çok güzel söylediniz, bayım, gerçek bir entelektüelin söylemi; kadınlar karşısında aşağılık duygusu olan pek çok erkeğin de katılacağı bir görüş..."

Don ayağa kalkmaya başladı. "Sen kime aşağılık diyorsun, bok soyu!"

Frank onu çekip oturttu, onu yanında istiyordu. Eğer Fritz Meashum'un söylediklerinde gerçek payı varsa, bu konuyu Don Peters'la konuşmalıydı. Çünkü Don'un hapishanede çalıştığını biliyordu.

"Bırak beni," dedi Don.

Frank elini onun koltukaltına sokup sıktı. "Sakin olmalısın."

Don yüzünü ekşitti ama bir şey söylemedi.

"İşte size ilginç bir gerçek," diye devam etti Howland. "On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında çoğu derin ocak madenciliğinde, buna buradaki, Appalachia'dakiler de dahil, *sucu* adı verilen işçiler çalıştırılırdı. Hayır, Çinli ameleleri kastetmiyorum; bunlar on iki yaş civarındaki oğlan çocuklarıydı. İşleri ısınmaya müsait makinelerin başında beklemekti. Sucuların bir su fıçıları veya yakında bir kaynak varsa, hortumları olurdu. Görevleri kayışları ve pistonları soğutmak için bunların üstlerine su dökmekti. Bu yüzden adları sucuya çıkmıştı. Bence kadınlar tarih boyunca aynı görevi yapmışlardır. Erkekleri dizginlemişler –hiç değilse mümkün olduğu zamanlarda– ve onların en kötü, en çirkin eylemleri yapmalarına engel olmuşlardır."

Howland gözleriyle dinleyicilerini taradı. Artık gülümsemiyordu.

"Ama artık göründüğü kadarıyla sucularımız yok ya da yok oluyorlar. Yakında tek cinsiyet kalacak olan erkeklerin ellerindeki tabancalarla, bombalarla, nükleer silahlarla birbirlerine düşmeleri ne kadar sürer? Makinenin aşırı ısınıp patlaması ne kadar sürer?"

Frank yeterince dinlemişti. Onu ilgilendiren şey bütün insan türünün geleceği değildi. Eğer kurtarılabilecekse, bu bir yan etki olacaktı. Onu Nana ilgilendiriyordu. Kızının güzel yüzünü öpmek, gömleğini çekiştirdiği için ondan özür dilemek istiyordu. Ona bir daha asla böyle bir şey yapmayacağını söylemek...

"Gelsene," dedi Don'a. "Dışarıya çıkalım. Seninle konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

Frank onun kulağına doğru eğildi. "Hapishanede yüzünde ağlar çıkmadan uyuyabilip sonra uyanabilen bir kadın gerçekten var mı?"

Don başını çevirip§ Frank'a baktı. "Hey, sen kasabanın köpek yakalayıcısı değil misin?"

"Doğru," dedi Frank, köpek yakalayıcısı ifadesine aldırmayarak. "Sen de hapishanede çalışan Don'sun."

"Evet," dedi Don. "O benim. O halde konuşalım bakalım."

8

Clint ve Lila arka verandaya çıktıklarında, tepedeki lambanın ışığında sahnedeki aktörler gibi göründüler. Daha yirmi dört saat önce Anton Dubcek'in ölü böcekleri temizlediği havuza doğru bakıyorlardı. Clint, acaba Anton şimdi ne yapıyordur, diye düşündü. Uyuyor olabilirdi. Karısıyla sevimsiz bir diyaloğa hazırlanmayıp rüyasında arzulu kadınları görüyordu. Eğer öyleyse, Clint ona gıpta etti.

"Bana Sheila Norcross'tan söz etsene, hayatım. Basketbol maçında gördüğün kız."

Lila ona çirkin bir sırıtışla baktı. Bütün dişleri görünüyordu. Altında koyu kahverengi halkalar olan, iyice çukurlarına kaçmış gözleri parladı. "Sanki bilmiyorsun. *Hayatım.*"

Terapist kimliğini takın, dedi kendine Clint. Karının uyarıcı ilaçlar etkisinde ve patlamaya hazır olduğunu unutma. Bitkin düşen insanlar kolayca paranoyak olabilirler. Ama yine de işi zordu. Lila, Clint'in o güne kadar varlığından habersiz olduğu bir kızın Shannon Parks'tan olan çocuğu olduğunu düşünüyordu. Ama bu mümkün değildi ve o anda akıl durduran şeyler olurken insanın karısı onu imkânsız bir şeyle suçlarsa sakin olup öfkeye kapılmamak çok ama çok zordu.

"Bana ne biliyorsan anlat. Sonra ben bildiğim kadarını anlatayım. Ama işe şu kesin gerçekle başlayalım. Benim adımı taşısa da o kız benim kızım değil ve ben bugüne kadar evlilik yeminimizi bir kere bile çiğnemedim." Lila içeriye gidecekmiş gibi döndü. Clint onu kolundan tuttu. "Lütfen. Bana anlat ki..."

Sen uykuya dalmadan önce bu konuda anlaşma fırsatını kaçırmayalım, diye geçirdi içinden Clint.

"Bu iş şu anda olduğundan daha fazla sorun yaratmasın."

Lila omuz silkti. "Onca şey olurken bunun önemi var mı?"

Bu, az önce Clint'in aklından geçen şeydi ama önemi var diyebilirdi. Bunun yerine susmayı tercih etti. Çünkü dünyada olan onca şeye rağmen Clint için bunun önemi vardı.

"Aslında bu havuzu hiç istememiştim, biliyorsun değil mi? dedi Lila.

"Ne?" Clint afallamıştı. Şimdi havuzun bu işle ne alakası vardı?

"Anne? Baba?" Jared tel kapının ardında durmuş, onları dinliyordu.

"Jared, içeri gir. Bu annenle benim aramızda olan–"

"Hayır, bırak dinlesin," dedi Lila. "Eğer ille de bunu konuşmak istiyorsan konuşalım. Sence bir üvey kız kardeşi olduğunu bilmesi gerekmez mi?" Oğluna döndü. "Bu kız senden bir yaş küçük, sarı saçları var, yetenekli bir basketbolcu ve çok güzel. Sen

de kız olsaydın o kadar güzel olurdun. Çünkü Jared, anlayacağın, bu kız sana *benziyor*."

"Baba?" Jared'ın alnı kırışmıştı. "Annem ne diyor?"

Clint pes etti. Artık başka bir şey yapmak için çok geçti. "Sen bize anlatsana, Lila. En başından itibaren."

9

Lila anlatmaya başladı. Müfredat Komitesi toplantısını, daha sonra Dorothy Harper'ın ona anlattıklarını, o anda üstünde durmasa da ertesi gün internette bir araştırma yaptığını... Bu araştırma sırasında gördüğü bir makalede Clint'in daha önce bahsetmiş olduğu Shannon Parks'ın adının geçtiğini ve Sheila Norcross'un göze çarpan bir fotoğrafının yer aldığını anlattı. "Bu kız sanki ikizinmiş kadar sana benziyor, Jared."

Jared yavaşça babasına döndü.

Üçü artık mutfak masasında oturuyordu.

Clint başını iki yana salladı, ama yüzünün ne halde olduğunu kestiremiyordu. Çünkü suçluluk duygusu içindeydi. Sanki gerçekten suçluluk duymasına neden olacak bir şey varmış gibi! İlginç bir durumdu. 2002 yılında Shannon'ın kulağına, "Bana ihtiyacın olursa, daima yanında olacağım," diye fısıldamıştı. Shannon, "Ya 'bu gece sana ihtiyacım var' dersem?" diye karşılık verince Clint ona yapamayacağı tek şeyin bu olduğunu söylemişti. Eğer onunla yatsaydı, suçlu hissetmesi için bir neden olurdu, ama onu reddetmişti, yani suçsuzdu. Değil mi?

Peki neden bu olayı Lila'ya anlatmamıştı ki? Nedenini hatırlamıyordu ve on beş yıl önce yaşanmış bir olay için kendini savunması gerekmezdi. Oldu olacak, Lila ona sadece bir çikolatalı süt için Burtells'in arka bahçesinde neden Jackson'ı dövdüğünü de sorsaydı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Clint. "Hepsinin bu kadar olduğunu söyleme Lila," diye eklemeden de duramadı.

"Hayır, hepsi bu kadar değil," dedi Lila. "Bana Shannon Parks'ı tanımadığını mı söyleyeceksin?"

"Tanıdığımı biliyorsun," dedi Clint. "Adından söz ettiğime eminim."

"İki laf arasında," dedi Lila. "Ama onunla tesadüfen karşılaşmış falan değilsin, daha yakın bir ilişkiniz vardı, değil mi?"

"Evet, vardı. İkimiz de koruyucu aile sistemi içinde tutsaktık. Bir süre birbirimize destek olduk. Yoksa ya birimiz ya da ikimiz birden boğulup giderdik. Benim dövüşmeme son veren Shannon oldu. Eğer bu işi bırakmazsam, bir gün birini öldürebileceğimi söyledi." Uzanıp Lila'nın elini tuttu. *"Ama bu yıllar önceydi."*

Lila hemen elini çekti. "Onu en son ne zaman gördün?"

"On beş yıl önce!" diye bağırdı Clint. İnanılır gibi değildi.

"Sheila Norcross on beş yaşında."

"Benden bir yaş küçük..." dedi Jared. Kız eğer on sekiz veya on dokuz yaşında olsaydı, doğumu anne babasının evliliklerinden önce olacaktı. Ama daha küçüktü.

"Ve babasının adı," dedi Lila solumakta zorlanarak, "Clinton Norcross. Okul kaydında böyle yazıyor."

"Okul kaydını nasıl edindin?" diye sordu Clint. "Bu belgelerin herkese açık olduğunu sanmıyordum."

İlk kez Lila öfkeli olmaktan ziyade huzursuz göründü, ki bu da onu daha az yabancı biriymiş gibi gösterdi.

"Bunu sanki hileli bir iş yapmışım gibi söylüyorsun." Lila'nın yanakları kızarmıştı. "Tamam, yasal yoldan edinmedim. Ama babasının adını öğrenmem gerekiyordu. Ve bunun da senin adın olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine onun maçını seyretmeye gittim. Dün gece oradaydım işte, Coughlin Lisesi spor salonunda, kızının top çevirişini seyrediyordum. Sadece senin yüzünü ve adını almış değil."

10

Düdük çaldı ve AAU takımı koşar adımlarla kenar çizgisine geldi. Lila tribünde Shannon'ı aramayı bıraktı.

Sheila'nın takım arkadaşlarından birine, daha uzun boylu bir kıza başıyla işaret verdiğini gördü. Kızlar süslü bir selamlaşma ritüelini yerine getirdiler: Yumruk tokuşturdular, başparmaklarını kilitlediler ve başlarının üstünde el çırptılar. *Şak-çak.*

İşte bunu görünce Lila'nın kalbi kırıldı. Kocası, yüzünde aldatıcı bir maskesi olan bir adamdı. O güne kadar içinde duyduğu bütün kuşkular şimdi haklı görünüyordu.

Şak-çak. Clint ve Jared'ın bunu yaptıklarını belki yüz kere görmüştü. Belki bin kere. Gözlerinin önüne Jared'ın babasıyla bu hareketi yapışları geldi. Clint bunu Jared'ın Küçükler Ligi takımındaki çocuklara da öğretmişti.

Lila'ya da öğretmişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

1

Merkezî saatle gece yarısı civarında Chicago'daki Stoney's Big Dipper adlı barın önünde Crips çetesiyle Bloods çetesi arasında bir kavga çıktı. Sonra da buradan yayılıp, bütün şehri kapsayan bir çete savaşı haline geldi; internet haber siteleri bu savaşı kıyamet günü gibi, benzeri görülmemiş ve çok geniş çaplı olarak tanımladı. Hangi çetenin hangi üyesinin İkinci Büyük Chicago Yangını olarak ün yapacak bu yangının fitilini ateşlediği hiçbir zaman bilinemeyecekti ama West Englewood'da başlamış, buradan çevreye yayılmıştı. Gün doğarken şehrin büyük bir kısmı alevler içindeydi. Polisin ve itfaiyenin müdahalesi neredeyse yoktu. Çoğu polis ve itfaiyeci, evlerinde ya karılarının ve kızlarının uyumamaları için çalışıyor ya da onlar uyurken kozayla kaplı gövdelerini seyrediyordu.

2

"Bana ne gördüysen anlat," dedi Frank. Don Peters'la beraber Squeaky Wheel'in arka tarafındaydılar. Barda ortalık sakinleşmişti; muhtemelen Pudge Marone'un içki stoku bitmek üzereydi. "*Tam olarak* gördüklerini anlat."

"Ben kabindeydim, tamam mı? Burası hapishanenin komuta merkezidir. Orada tam elli kamera vardır. Yeni mahkûmun bu-

lunduğu hücreye bakıyordum. Gerçek adı mı bilmiyorum, ama kayıtlara Eve Black olarak geçti–"

"Adını boş ver şimdi. Ne gördün?"

"Kadının üstünde her yeni mahkûma verilen kırmızı tulumlardan vardı ve uyumak üzereydi. Derisinden o ağların çıkışını görmek istiyordum, çünkü bunu duymuş ama hiç tanık olmamıştım. Fakat öyle bir şey olmadı." Don, Frank'ın gömleğinin kolunu tuttu. "Dediğim şeyi duydun mu? Ağ falan yoktu! Tek bir iplik bile çıkmadı ve bu kadın o sırada uyuyordu. Sonra birden uyandı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve doğruca kameraya baktı. Sanki bana bakıyordu. Biliyorum, sana saçma geliyor ama..."

"Belki gerçekten uyumuyordu. Belki numara yapıyordu."

"O şekilde gevşemiş ve yayılmış haldeyken mi? Mümkün değil. İnan bana."

"Neden hapishaneye getirilmiş? Neden şerifin nezarethanesinde değilmiş?"

"Çünkü kadın bir kenef sıçanı kadar kaçık, işte o yüzden. Elleriyle iki met üreticisini öldürmüş!"

"Sen bu gece neden hapishanede değilsin?"

"Çünkü birkaç ispiyoncu bana kumpas kurdu!" diye patladı Don. "Bana kumpas kurup işten attılar! Müdür Coates ile şerifin kocası olan dostu, o kafa sikicisi! Zaten o kadınla evli olduğu için hapishanedeki işe alınmıştır. Mutlaka öyle bir şeydir, çünkü bu herifin bir boktan anladığı yok."

Don hevesle nasıl suçsuz yere çarmıha gerildiğini anlatmaya başladı, ama Coates ve Norcross'un Peters'la ilgili iddiaları Frank'ı zerre kadar ilgilendirmiyordu. O anda Frank'ın aklı kızgın taşlar üstündeki bir kurbağa gibi bir fikirden diğerine sıçramaktaydı.

Bağışıklığı olan bir kadın mı? Tam da burada, Dooling'de? İmkânsız gibi görünüyordu ama artık onun uyandığını söyleyen iki kişi vardı. Hastalığa maruz kalmamış bir kadın varsa, o kadının bir yerlerde olması gerekirdi, o zaman neden burada olmasındı ki? Ülkenin ya da dünyanın herhangi bir yerinde başka bağışıklı kadın olmadığını kim söyleyebilirdi ki? Önemli olan

şey, eğer bu doğruysa, bu Evie Black aracılığıyla bir tedavi yolu bulunabilirdi. Bir doktor (hatta belki ayık olursa, yeni arkadaşı Garth Flickinger) onun kanında farklı bir şey bulabilir, bunun sonucunda da...

Bir aşı bulunabilirdi!

Bir tedavi imkânı!

"...delil yerleştirdiler! Sanki ben kocasını öldüren bir karıyla herhangi bir–"

"Bir dakika sussana."

Don merak ettiği için sustu. İçkiden parlamış gözlerle başını kaldırıp karşısındaki adamın yüzüne baktı.

"Şu anda hapishanede kaç gardiyan var?"

"Biz onlara memur diyoruz; kaç kişi olduğuna emin değilim. Her şey bu kadar boka bulanmışken sayıları çok olamaz. Kimin gelip kimin gittiğine de bağlı." Aklından hesap yaparken gözlerini kıstı, çok çirkinleşmişti. "Yedi kişi olabilir. Hicks'i de sayarsan sekiz, o kafa sikiciyi de sayarsan dokuz, ama o ikisi rüzgâra karşı osuruk kadar yararsızdır."

"Ya hapishane müdürü?"

Don bakışlarını Frank'tan ayırdı. "Onun uyuduğuna eminim."

"Pekâlâ, şu anda vardiyada olanların kaç tanesi kadındır?"

"Ben oradan ayrıldığımda sadece Van Lampley ve Millie Olson vardı. Ha, belki Blanche McIntyre de hâlâ orada olabilir ama o sadece Coates'un sekreteridir."

"Hicks ve Norcross'u saysak bile, çok az kişi görevde. Hem bir de ne var, biliyor musun? Şerif de bir kadın ve eğer üç saat içinde düzeni sağlayabilirse çok şaşırırım. Üç saat sonra o şerif hâlâ uyumamışsa yine çok şaşırırım." Ayık haldeyken Frank bu düşüncelerini kendine saklar, Don Peters gibi hemen gaza gelen salaklarla paylaşmazdı.

Don düşünürken dudaklarını yaladı. Bu da çok sevimsiz bir manzaraydı. "Ne düşünüyorsun?"

"Yakında Dooling'in yeni bir şerife gerek duyacağını. Ve yeni şerifin de bir mahkûmu hapishaneden çıkarma yetkisi olacağını. Özellikle de, bırak hüküm giymesini, daha mahkemeye bile çıkarılmamış olan birini."

"O görev için başvurmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Don.

Sanki bu sorunun altı çiziliyormuş gibi, bir yerlerden silah sesleri geldi. Ve duman kokusu. Bu durumla kim ilgileniyordu? İlgilenen kimse var mıydı?

"Terry Coombs'un orada en kıdemli adam olduğuna eminim," dedi Frank. O kıdemli adam kendi kederi içinde kavrulup durmaktaydı ama Frank bu düşüncesini seslendirmedi. Kendisi de bitkindi ve yarı sarhoştu, ama bildiklerinin ne kadarını söyleyebileceğinin farkındaydı.

"Ama işleri yürütebilmesi için desteğe ihtiyacı olacak. Eğer bir yardımcıya ihtiyacı olursa ben gönüllü olurum."

"Bu fikri beğendim," dedi Don. "O göreve ben de aday olabilirim. Galiba benim de bir iş bulmam gerekecek. Birlikte gidip onunla bu kadını hemen çıkarma konusunu konuşsak iyi olur, ne dersin?"

"Evet," dedi Frank. İdeal bir ortamda Don Peters'a köpek kafesini bile yıkatmazdı ama hapishaneyi iyi bildiği için ona ihtiyaç duyabilirlerdi. "Önce bir uyku çekip tamamen ayılalım."

"Tamam, pekâlâ, sana cep telefonumu vereyim," dedi Don. "Terry'yle neye karar verdiğinizi bana bildirirsin." Cebinden bir kalemle, ona sorun çıkaran ve Kötü Hal listesine yazacağı kadınların adlarını kaydettiği defterini çıkardı.

3

Aurora'yla ilgili haberlerin çıkmasından kısa bir süre sonra erkek intiharları hızla artmaya başladı, önce ikiye katlandı, sonra üçe, sonra dörde... Bazı erkekler kendilerini ses getirecek şe-

kilde öldürüyor, ya binaların tepesinden atlıyor ya da tabancayı ağızlarına dayıyorlardı; bazı erkeklerse hap alarak, garaj kapılarını kapatıp motoru çalışan otomobillerinin içinde oturarak bu işi sessizce hallediyorlardı. Eliot Ainsley adında emekli bir öğretmen Avustralya-Sidney'deki bir radyo programına bağlandı ve damarlarını kesip, uyuyan karısının yanına uzanmadan önce düşüncelerini açıkladı. "Kadınlar olmadan yaşamayı anlamsız buluyorum," dedi program sunucusuna. "Belki de bu durum onlara olan sevgimizin, bağlılığımızın bir sınavı olabilir. Beni anlıyorsun, değil mi dostum?" Sunucu onu anlamadığını ve Eliot Ainsley'in keçileri kaçırdığını düşündüğünü söyledi, ama onun durumunda pek çok erkek vardı. Bu intiharlara çeşitli adlar yakıştırıldı, ama en yaygın olanı Japonya'dan çıktı. Bunlar Uyuyan Kocalardı, karıları ve kızları her nereye gitmişlerse, onlara katılmayı umuyorlardı.

(Boş bir ümitti. Erkeklerin, Ağacın öbür yanına geçmelerine izin yoktu.)

4

Clint karısının ve oğlunun gözlerini ayırmadan ona baktıklarının farkındaydı. Lila'ya bakmak ona acı veriyordu, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi olan oğluna bakmaksa daha kötüydü. Clint oğlunun yüzünde korku da görüyordu. Anne babasının o güne kadar çok sağlam sandığı ve bunu normal karşıladığı evlilikleri gözlerinin önünde çözülüyordu.

Kanepenin üstünde süt rengi ipliklerden oluşan bir koza içinde küçük bir kız vardı. Bu kızın yanı başında, yerdeki bir çamaşır sepetinin içinde bir bebek yatıyordu. Ne var ki, sepet içindeki bu bebek hiç de bebeğe benzemiyordu. Daha çok bir örümceğin daha sonra yemek için sarıp sarmaladığı bir şey gibiydi.

"*Şak-çak,*" dedi Lila; artık fazla umursamaz bir havası vardı. "Kızın bunu yaptığını gördüm. Artık numara yapma, Clint. *Yalan* söylemeyi bırak artık."

Hepimizin uyumaya ihtiyacı var, diye düşündü Clint, özellikle de Lila'nın. Ama bu saçma vodvil bir çözüme varmadan değil. Tabii bu mümkün olabilirse... Ama belki bir yol olabilirdi. Aklına önce cep telefonu geldi ama ekranı istediği şey için yeterince büyük değildi.

"Jared, internet hâlâ açık, değil mi?"

"Son baktığımda açıktı."

"Dizüstünü getirsene."

"Neden?"

"Sen getir onu, tamam mı?"

"Gerçekten bir kız kardeşim var mı?"

"*Hayır.*"

Lila'nın başı düşmek üzereyken birden kaldırdı. "Evet."

"Dizüstünü getir."

Jared bilgisayarını almaya gitti. Lila'nın başı yine kayıyordu. Clint onun önce bir yanağına, sonra diğerine hafifçe vurdu. "Lila. *Lila!*"

Lila'nın başı yine kalktı. "Buradayım. Dokunma bana."

"Linny'yle aldığınız o uyarıcıdan daha var mı?"

Lila göğüs cebinde arandıktan sonra bir kontakt lens kabı çıkardı. İçinde biraz kokain vardı. Lila başını kaldırıp ona baktı.

"Bu çok kuvvetlidir," dedi. "Gözlerini oyabilirim. Koza olsa da olmasa da. Çok üzgünüm, ama çok da öfkeliyim."

"Göze alıyorum. Hadi, başla."

Lila eğildi, burun deliğini yaklaştırdı ve tozu burnuna çekti. Sonra doğruldu, gözleri büyümüştü. "Söylesene Clint, Shannon Parks'ın yataktaki muamelesi iyi miydi? Ben iyi olduğumu sanırdım ama evlenmemizden bir yıl sonra azgın köpekler gibi ona döndüğüne göre, demek ki benden daha iyiymiş."

Jared mutfağa döndü, yüzünde *son söylenenleri duymadım* der gibi bir ifade vardı. Dizüstü bilgisayarını babasının önüne bıraktı. Bunu yaparken Clint'e fazla yaklaşmamaya özen göstermişti. *Sen de mi Brütüs?*

Clint oğlunun Mac'ini açtı ve Firefox'ta 'Sheila Norcross Coughlin basketbol' ile ilgili bilgileri aradı. Bilgi hemen çıktı. Ve Sheila Norcross adındaki kızın bir fotoğrafı vardı. Onu basketbol forması içinde gösteren güzel bir fotoğraftı. Yüzü kızarmıştı ve gülümsüyordu. Clint otuz saniye kadar fotoğrafı inceledi. Sonra tek kelime etmeden ekranı oğluna çevirdi. Jared yumrukları sıkılı, gergin bir ifadeyle fotoğrafa baktı. Sonra bu ifadesi yumuşadı. Eskisinden daha şaşkın bir yüzle Lila'ya baktı. "Anne... eğer bir benzerlik varsa, ben göremiyorum. Bana benzeyen hiçbir yanı yok. *Ya da* babama."

Az önce çektiği sihirli tozla gözleri zaten fal taşı haline gelen Lila'nın gözleri daha da büyüdü. Böğürür gibi bir kahkaha attı. "Jared, lütfen yapma. Yapma. Neden söz ettiğini bilmiyorsun."

Jared tokat yemiş gibi irkildi. Clint on yedi yıllık karısına parlamak üzereydi. Onu durduran şey, gülümseyen kızın fotoğrafına bir kez daha bakmak oldu. Çünkü ille de bir benzerlik aranırsa, Jared fark etmemiş olsa da, belli belirsiz bir benzerlik vardı. Uzun çene, yüksek alın ve gülümseyen dudaklarının köşelerindeki gamzeler. Bu özelliklerinin hiçbiri Clint'inkilerle uyuşmuyordu ama bir benzerlik şüphesi yaratabiliyordu.

Gamzelerine bayılıyorum, derdi bazen Lila evliliklerinin ilk yıllarında. Çoğu zaman yatakta, sevişirlerken. Parmaklarıyla gamzelerine dokunurdu. *Bütün erkekler gamzeli olmalı.*

Clint ona şimdi inandığı şeyi söyleyebilirdi, çünkü her şeyi anladığını düşünüyordu. Ama belki başka bir yolu olabilirdi. Sabahın dördüydü, herkesin normal olarak uyuduğu bir saatti ama bu gece sıradan bir gece değildi. Eğer koruyucu aile sistemindeki dostu kozaya bürünmemişse, belki telefonunu açabilirdi. Tek sorun, Clint'in ona erişip erişemeyeceğiydi. Önce cep telefonunu düşündü ama sonra duvara dayalı sabit telefonu tercih etti. Hat açıktı, buraya kadar iyiydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Lila.

Clint cevap vermedi, sadece 0'ı tuşladı. Altı kere çaldıktan sonra kimse cevap vermeyecek diye korkarken, yorgun bir kadın sesi duydu. "Evet? Ne var?"

Clint, Shenandoah Telekom Şirketi'nin, santral memurlarının müşterileriyle böyle konuşmasına izin verdiğini hiç sanmıyordu ama bir insan sesi duyduğu için çok memnundu. "Santral, benim adım Clinton Norcross, Dooling'den arıyorum ve fena halde yardıma ihtiyacım var."

"Bak ne diyeceğim, sana hiç inanmıyorum," dedi kadın. "Bu gece sadece kadınların yardıma ihtiyacı var."

"Erişmek istediğim kişi de bir kadın. Adı Shannon Parks. Coughlin'de." Tabii Shannon'ın numarası kayıtlıysa... Çoğu bekâr kadın numarasını gizli tutardı. "Lütfen bir bakar mısınız?"

"Bu bilgi için 611'i arayabilirsin. Ya da bilgisayarına bak."

"Lütfen. Mümkünse bana yardım edin."

Uzun bir sessizlik oldu. "Coughlin, Maple Sokağı'nda bir S. L. Parks var. Aradığın kadın bu mu?"

Öyle olmak zorundaydı. Clint hemen bir kalem ve kâğıt aldı. "Teşekkür ederim, santral. Çok teşekkür ederim. Numarayı söyler misiniz?"

Santral numarayı söyledikten sonra bağlantıyı kesti.

"Onu bulsan bile söylediklerine inanmayacağım," diye bağırdı Lila. "Senin için yalan söyler."

Clint ona cevap vermeden numarayı çevirdi; nefesini tutmaya bile gerek kalmadan, daha ilk çalışta telefon açıldı. "Hâlâ uyanığım, Amber," dedi Shannon Parks. "Beni aradığın için sağ–"

"Amber değil, Shan," dedi Clint. Birden dizleri gevşedi ve buzdolabına dayanmak zorunda kaldı. "Ben Clint Norcross."

5

İnternet, toprak zeminli karanlık bir mahzenin üstündeki parlak bir evdir. Bu mahzende yalan haberler mantar gibi türer. Bazıları lezzetlidir, bazıları zehirli. Cupertino'da başlayan bu yalan haber –kesin bir gerçekmiş gibi servis ediliyordu– ikinci tip-

tendi. Facebook'ta AURORA GERÇEĞİ başlığı altında aşağıdakileri yazan adam bir doktor olduğunu iddia etmekteydi:

AURORA UYARISI: ACİLDİR

Yazan: Dr. Philip Verdrusca

Kaiser Permenante Tıp Merkezi'nde biyologlar ve epidemiyologlardan oluşan bir ekip, Aurora Uyku Hastalığına yakalanmış olan kadınları saran kozaların bu hastalığın yayılmasına neden olduğuna karar vermiştir. Uyumakta olan kadınların solumaları kozanın içinden geçip bir iletim vektörü oluyor. **Bu vektör son derece bulaşıcıdır!**

Aurora'yı durdurmanın tek yolu o kozaları ve içinde uyuyan kadınları yakmaktır! Bunu **hemen yapın**. Böylece sevdiklerinizi o yarı bilinçli durumdayken arzuladıkları istirahate kavuşturur, bu salgının yayılmasını engellemiş olursunuz.

Bunu hâlâ uyanık olan kadınlarını hatırına yapın!

ONLARI KURTARIN!!!

Kaiser Permanente merkezinde veya şubelerinde Philip Verdrusca adına bir doktor yoktu. Bu gerçek hemen televizyonlarda ve internette duyuruldu ve onlarca tanınmış doktor bu bilginin sahte olduğunu kanıtladı. Atlanta'daki Salgın Hastalık Kontrol ve Önlem Merkezi de insanları bu yalan habere karşı uyardı. Güneş Amerika'nın Doğu Sahilinde doğarken Cupertino Uydurması bütün haber kanallarında ön sırayı aldı. Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere ve bundan sonra olacakları Lila Norcross'un tahmin edebilmesi gerekirdi. Aslında tahmin etmişti. İnsanlar ne kadar iyimser düşünseler de, en kötü şeye inanma eğilimindeydiler. Yirmi yıl Emniyette çalışan biri olarak Lila bunu çok iyi bilirdi.

Ortabatı eyaletlerinde güneş doğarken linç grupları ellerinde lehim lambalarıyla Amerika'nın her bir köşesinde ve dünyanın çeşitli yerlerinde sokakları dolaşmaktaydı. Koza içindeki kadınlar çukurlara, tarlalara ve stadyumlara götürülüp orada yakılıyordu.

Clint telefonda Shannon'a, Norcross ailesindeki durumu anlatırken "Philip Verdrusca'nın" marifeti çoktan eyleme dönüşmüştü. Clint daha sonra telefonu karısına uzattı.

6

Lila önce hiçbir şey söylemedi, sadece kuşkulu gözlerle kocasına baktı. Clint, karısı sanki bir şey söylemiş gibi başını salladıktan sonra oğlunun koluna girdi ve, "Gel," dedi. "Anneni biraz yalnız bırakalım."

Oturma odasındaki televizyonda o kadın hâlâ boncuk yapıyordu –dünyanın sonuna kadar bu işi yapacak gibi görünüyordu– ama neyse ki televizyon sessize alınmıştı.

"Sen o kızın babası değilsin, değil mi baba?"

"Hayır," dedi Clint. "Değilim."

"Ama Küçükler Ligi'nde yaptığımız o selamlaşmayı nasıl bilebiliyor?"

Clint iç geçirerek kanepeye oturdu. Jared da yanına. "Anasına bak kızını al, derler ya... Her ne kadar lise takımında veya AAU takımında oynamasa da, Shan Parks da basketbol oynardı. Sadece parkta 'kim gelirse oynar' maçlarında yer alırdı. Kız erkek karışık."

Jared'ın gözleri parladı. "Sen de oynar mıydın?"

"Ara sıra, zevk için, ama pek iyi değildim. Shannon beni kolayca yenebilirdi çünkü devamlı oynuyordu. Ama birbirimize karşı hiç oynamadık. Hep aynı takımda oynardık." Her bakımdan, diye düşündü Clint. Sadece basketbolda değil. Bu sayede hayatta kalabildik. Uğrunda mücadele ettiğimiz en büyük ödül ha-

yatta kalmaktı. "Şak-çak Shannon'ın buluşudur, Jared. O bana öğretti, ben de sizin takımınıza koçluk yaparken sizlere öğrettim."

"Tanıdığın o kız mı şak-çak'ı icat etti?" Jared huşu içindeydi. Shannon sanki bir tokalaşmayı bulmamış da moleküler biyoloji alanında bir keşif yapmıştı. Bu tepkisi Jared'ı çok toy ve genç gösterdi. Tabii, zaten öyleydi.

"Evet."

Clint diğer şeyleri oğluna söylemek istemedi, çünkü böbürlenmiş gibi olacaktı ama şu anda Shannon'ın bunları karısına anlattığını umdu. Herhalde anlatırdı, çünkü Shannon iki kadının da birkaç gün, hatta birkaç saat sonra bu dünyadan göçeceğini biliyordu. Ve bu, kolay olmasa da, gerçeği anlatmayı kaçınılmaz kılıyordu.

Shannon onun en iyi arkadaşıydı ve sevgili olmuşlardı, ama çok kısa bir süre için. Shannon ona sırılsıklam âşıktı. Bu doğruydu. Clint bunu şimdi anlıyordu ve muhtemelen o zamanlar da anlamıştı, ama aynı hisleri duymadığı için göz ardı etmişti. Shannon ihtiyaç duyduğu zamanlarda ona destek olmuştu ve Clint bunun için ona hep minnettar olacaktı, ama hayatını onunla geçirmeyi istememiş, bunu düşünmemişti bile. Aralarındaki bağ, hayatta kalma çabasıydı – hem Shannon'ın hem onun. Shannon onun hırpalandığı, yara aldığı ve neredeyse kaybolacağı bir hayata aitti. Onu doğru yolda kalmaya ikna etmişti. Clint de o yola girdikten sonra devam etmek zorundaydı. Shannon'ın kendisine yardım edecek birini bulması gerekecekti ama bu kişi Clint olamazdı; bu acımasızlık mıydı? Bencillik miydi? Her ikisi de doğruydu.

Ayrılmalarından yıllar sonra Shannon bir adamla tanıştı ve hamile kaldı. Clint, Sheila'nın babasının, Shannon'ın ergenlik döneminde tutulduğu bir oğlan olduğunu sanıyordu. Shannon'ın doğurduğu çocuk biraz o oğlanı andırıyordu.

Lila ağır adımlarla oturma odasına geldi ve kanepeyle televizyon arasında durdu. Nerede olduğuna emin değilmiş gibi etrafına bakındı.

Clint, "Hayatım?" dediği anda Jared da, "Anne?" dedi.

Lila yarım gülücükle onlara baktı. "Galiba özür dilemem gerekecek."

"Özür dilemeni gerektirecek tek şey, bu konuyu bana daha önce açmaman," dedi Clint. "Ve iltihap toplamasını beklemen. Shannon'ı bulabildiğim için çok memnunum. Hâlâ telefonda mı?" Başıyla mutfağı işaret etti.

"Hayır," dedi Lila. "Ha, seninle konuşmak istedi ama ben telefonu kapadım. Pek hoş olmadı galiba, ama iliklerimdeki kıskançlığın ardıl titreşimleri devam ediyor. Ayrıca, suçun büyük bir kısmı onun. Kızına senin adını vermesi..." Lila başını iki yana salladı. "Ne ahmaklık. Of, çok yorgunum."

Ama sen benim adımı alırken veya oğluna verirken sorun olmamıştı, diye geçirdi içinden Clint biraz kızarak.

"Gerçek baba, onun garsonluk yaptığı barda tanıştığı bir adammış. Onun hakkında bildiği tek şey adıymış, tabii adam ona gerçek adını söylemişse... Parks'ın kızına anlattığı hikâyede babası senmişsin, ama onun hamileliği sırasında bir trafik kazasında ölmüşsün. Kızcağız zaten gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecek."

"Uyumuş mu?" diye sordu Jared.

"İki saat önce," dedi Lila. "Parks'ın uyanık kalmasının tek nedeni, en iyi arkadaşı Amber bilmem kim adlı, onun gibi bekâr bir anne olan bir kadın. Buralarda onun gibilerden ne çok var, değil mi? Galiba her yerde var. Her neyse. Bu küçük, salak hikâyeyi bitireyim bari. Parks bebek doğduktan kısa bir süre sonra yeni bir başlangıç yapmak için Coughlin'e taşınmış. Senin bu bölgede yaşadığını hiç bilmediğini iddia ediyor ki, buna bir saniye bile inanmadım. Benim adım her hafta *Herald* gazetesinde geçiyor ve senin de söylediğin gibi, bu bölgede başka Norcross yok. Yani pekâlâ biliyordu. Bahse girerim, hâlâ bir araya gelebileceğinizi umuyordur." Lila çenesini çatırdatarak esnedi.

Clint karısının bu düşüncesini son derece haksız buldu; Lila orta sınıf bir ailenin rahat ortamında büyümüştü. Hayatı neşeli anne babası ve kardeşleriyle '70'li yılların pembe dizilerinden

fırlamış gibiydi. Clint'in ve Shannon'ın cehenneme benzer hayatlarını anlaması mümkün değildi. Evet, kızına onun adını vermesi çok saçmaydı, kabul, ama Lila'nın anlamadığı veya anlamak istemediği bir şey vardı: Shannon sadece iki yüz kilometre ötede yaşamakta olduğu halde bir kez olsun onunla bağlantı kurmaya çalışmamıştı. Bunun nedeni Clint'in bu kadar yakında olduğunu bilmemesi olabilirdi, ama Lila'nın dediği gibi bu biraz uçuk bir ihtimaldi.

"Şak-çak," dedi Lila. "Buna ne diyeceksin?"

Clint ona anlattı.

"Pekâlâ," dedi Lila. "Olay kapanmıştır. Şimdi kahve yapacağım, sonra da karakola gideceğim. Of, öyle yorgunum ki."

7

Lila kahvesini içtikten sonra Jared'a sarıldı ve ona Molly'yle bebeğe iyi bakmasını, onları saklamasını söyledi. Jared bunu yapacağına söz verdi; Lila hemen kendini geri çekti. Tereddüt ederse oğlundan hiç ayrılamayacağını düşünmüştü.

Clint onunla hole kadar geldi. "Seni seviyorum Lila."

"Ben de seni seviyorum Clint." Herhalde doğrudur, diye geçirdi içinden.

"Kızmadım," dedi Clint.

"Memnun oldum," dedi Lila. *Yaşasın!* diyerek iğnelememek için kendini zor tuttu.

"Biliyor musun," dedi Clint, "Shannon'ı son gördüğümde –yıllar önceydi, ama seninle evlendikten sonra– onunla yatmamı istedi. Ona hayır dedim."

Giriş holü karanlıktı. Clint'in gözlük camları kapının üstündeki pencereden gelen ışığı yansıtıyordu. Arkasındaki kancalara asılı, mahcup seyirciler gibi dizilmiş paltolar ve şapkalar vardı.

"Ona hayır dedim," diye tekrarladı Clint.

Lila ne söyleyeceğini bilemedi – aferin falan mı deseydi? Zaten hiçbir şeyi düşünecek halde değildi.

Lila onu öptü. Clint de karşılık verdi. Öpüşme sadece dudak temasından ibaretti.

Lila karakola gidince onu arayacağını söyledi. Basamaklardan inerken durup döndü ve kocasına baktı. "Bana havuzdan hiç söz etmemiştin. Gidip bir inşaatçı buldun. Eve geldiğimde bahçede kocaman bir çukur vardı. Ne güzel bir doğum günü kutlaması."

"Ben..." Clint gerisini getiremedi. Zaten ne diyebilirdi ki? İstediğini sandığını ama aslında bunu *kendisinin* istediğini mi?

"Ve serbest hekimliği bırakmaya karar verdiğin zaman... Bunu da hiç konuşmadık. Bana bazı sorular sormuştun, ben de senin bir araştırma yaptığını sanmıştım. Derken, bom! İş bitmişti."

"O kararı vermek bana kalır, diye düşünmüştüm."

"Biliyorum."

Lila gönülsüz bir şekilde el salladıktan sonra devriye otosuna yürüdü.

8

"Memur Lampley beni görmek istediğini söyledi."

Evie hücre parmaklıklarına o kadar hızla geldi ki, Müdür Yardımcısı Hicks irkilip iki adım geri çekildi. Siyah saçları yüzünü çevrelemiş olan Evie ışıldayan bir gülümsemeyle baktı. "Uyanık olan tek kadın memur Lampley, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Hicks. "Millie de var. Yani Memur Olson demek istedim."

"Hayır, o şimdi hapishane kütüphanesinde uyuyor." Evie güzellik kraliçesi gülümsemesiyle bakmaya devam etti. Ve gerçekten de çok güzeldi, lamı cimi yoktu. "Yüzü *Seventeen* dergisine kapanmış uyuyor. Dergideki parti kıyafetlerine bakıyordu."

Müdür yardımcısı Evie'nin bu iddiasını bir an bile dikkate almadı. Böyle bir şeyi bilmesi mümkün değildi. Ne kadar güzel olursa olsun, neticede kaçıkların tıkıldığı bu hücrede kalıyordu. "Senin kafan arızalı, mahkûm. Bunu seni üzmek için söylemiyorum. Doğru olduğu için söylüyorum. Belki uyumak sana iyi gelir."

"Sana ilginç bir haber vereyim, Müdür Yardımcısı Hicks. Her ne kadar dünya, sizin bu Aurora dediğiniz şey başladığından bu yana sadece tek bir dönüş yapmış olsa da, dünyadaki kadınların yarısından fazlası uykuya daldı. Şimdiden kadınların yüzde yetmişi. Neden bu kadar çok? Her şeyden önce, çoğu kadın hiç uyanmadı tabii. Olay başladığında zaten uyuyorlardı. Sonra büyük bir kısmı uyanık kalmak için büyük bir çaba harcamasına rağmen dayanamayıp uyudu. Ama hepsi değil. Kadın nüfusunun önemli bir kısmı uyumaya kendileri karar verdi. Çünkü sizin Dr. Norcross'unuzun da şüphesiz bildiği gibi, kaçınılmaz olan bir şeyden korkmak, kaçınılmaz olan o şeyden daha kötüdür. İşi oluruna bırakmak daha kolaydır."

"O adam psikologdur, tıp doktoru değil," dedi Hicks. "Ona ayakkabımı bile tedavi ettirmem. Pekâlâ, diyeceğin başka bir şey yoksa benim yönetmem gereken bir hapishanem, senin de uyumaya ihtiyacın var."

"Çok iyi anlıyorum. Siz işinize bakın, ama cep telefonunuzu bana verin." Evie'nin bütün dişleri ortaya çıkmıştı. Gülümsemesi giderek daha genişliyordu. Bu dişler son derece beyazdı ve çok kuvvetli görünüyordu. Hayvan dişleri gibi, diye geçirdi içinden Hicks; ve tabii bu kadın bir hayvandı. O iki met üreticisine yaptıkları düşünülürse, mutlaka bir hayvan olmalıydı.

"Neden cep telefonuma gerek duyuyorsun, mahkûm? Neden kendine ait olan o görünmez cep telefonunu kullanmıyorsun?" Hücrenin boş köşesini işaret etti. Bu kadının sergilediği ahmaklık, delilik ve haddini bilmezlik karışımı neredeyse gülünecek bir şeydi. "İşte orada duruyor ve sınırsız konuşma süresi var."

"Çok güzel," dedi Evie. "Çok komik. Şimdi bana telefonunuzu verin, lütfen. Dr. Norcross'u aramam gerekiyor."

"Veremem. Tanıştığımıza memnun oldum." Hicks oradan ayrılmak üzere döndü.

"Yerinizde olsam o kadar çabuk gitmezdim. Arkadaşlarınızın hoşuna gitmeyebilir. Yere baksanıza."

Hicks yere bakınca etrafının farelerle sarılmış olduğunu gördü. En az bir düzine kadar vardı, başlarını kaldırmış, mermer gibi kırmızı gözleriyle ona bakıyorlardı. Hicks göğsünde kabaran çığlığı hissetti ama bunu bastırdı. Çığlık sesi fareleri sinirlendirip saldırmalarına neden olabilirdi.

Evie avucu açık halde ince elini parmaklıkların arasından uzattı; Hicks o panik içindeyken bile korkunç bir şey fark etti: O avuçta tek bir çizgi bile yoktu. Dümdüzdü.

"Kaçmayı düşünüyorsunuz," dedi Evie. "Bunu deneyebilirsiniz tabii, ama o şişman gövdenizle pek hızlı koşabileceğinizi hiç sanmam."

Fareler Hicks'in ayakkabılarının üstünde dolanmaya başlamışlardı. Ayak bileğine pembe bir kuyruğun temasını hissedince içinden yine çığlık atmak geldi.

"Sayısız ısırık alacaksınız ve bu küçük dostlarımın ne türde mikroplar taşıdığını kim bilebilir? Bana cep telefonunuz verin."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Hicks kalbinin atışından kendi sesini zor bela duyabildi.

"Mesleki sırdır."

Hicks titreyen eliyle kemerindeki telefonu çıkarıp o çizgisiz, korkunç avuca bıraktı.

"Artık gidebilirsiniz," dedi Evie.

Hicks onun gözlerinin parlak bir kehribar rengine dönüştüğünü gördü. Gözbebekleri kedi gibi siyah elmaslar haline gelmişti.

Hicks etrafını saran farelere dokunmamak için adımlarını dikkatle atarak yürümeye başladı, onları geride bıraktıktan son-

ra da Broadway'e ve kabinin güvenli ortamına doğru koşmaya başladı.

"Çok iyiydin, Anne," dedi Evie.

Sürüdeki en iri fare arka ayakları üstünde doğrulup başını kaldırdı. "Güçsüz bir adamdı. Kalp yetmezliğinin kokusunu duyabiliyordum." Fare yere indikten sonra A Kanadının daha ilerisindeki duş dolabının çelik kapısına doğru koştu. Diğerleri de, tıpkı okul gezisine çıkmış çocuklar gibi, sıra halinde onun ardından gittiler. Duvarla yer arasında bir gedik vardı; fareler bunu genişletip giriş-çıkış kapısı yapmışlardı. Çok geçmeden karanlığın içinde gözden kayboldular.

Hicks'in telefonu parola korumalıydı. Evie hiç düşünmeden dört haneli sayıyı girdi ve Clint'in telefon numarasını tuşladı. Clint hemen telefonu açtı, ama alo bile demedi.

"Sakin ol, Lore. Az sonra oradayım."

"Ben Lore Hicks değilim, Dr. Norcross. Ben, Evie Black."

Hattın karşı ucunda sessizlik.

"Umarım evde durum normaldir. Ya da bu koşullar altında olabileceği kadar normaldir."

"Hicks'in telefonunu nasıl aldın?"

"Bana ödünç verdi."

"Ne istiyorsun?"

"Önce sana biraz bilgi vermek istiyorum. Yakma eylemleri başladı. Erkekler koza içindeki binlerce kadını yakıyorlar. Bu, çoğu erkeğin oldum olası istediği bir şey."

"Erkeklerle ilgili ne gibi tecrübelerin olduğunu bilmiyorum. Herhalde kötü olmalı. Ama sen öyle düşünsen de, çoğu erkek kadınları öldürmeyi istemez."

"Zamanla göreceğiz, değil mi?"

"Evet, sanırım göreceğiz. İstediğin başka bir şey var mı?"

"Senin o olduğunu söylemek." Evie neşeli bir kahkaha attı. "Senin *o* Erkek olduğunu söylemek."

"Anlayamadım."

"Bütün erkek cinsini temsil eden kişi. Benim hem uyuyan hem de uyanık olan bütün kadınları temsil ettiğim gibi. Bunu bir vahiymiş gibi cilalamak hoşuma gitmiyor ama bu durumda mecburum. Bu aşamada dünyanın kaderine karar verilecek." Evie televizyon melodramlarındaki önemli anları vurgulayan davul sesleri çıkardı. *"Bum-bum-BUM!"*

"Bayan Black, hayal dünyasında yaşıyorsunuz."

"Daha önce de söyledim, bana Evie diyebilirsiniz."

"Pekâlâ... Evie, hayal dünyasında–"

"Kasabanızın erkekleri bana saldıracaklar. Bana karılarını ve kızlarını tekrar hayata döndürebilir miyim diye soracaklar. Ben de bunun kesinlikle mümkün olduğunu söyleyeceğim, çünkü genç George Washington gibi ben de yalan söyleyemem. Bunu yapmamı isteyecekler ve ben de reddedeceğim; çünkü mecburum. Bana işkence yapacaklar, vücudumu parçalayacaklar ama ben yine de reddedeceğim. Sonunda beni öldürecekler, Clint. Size Clint diyebilir miyim? Biliyorum, birlikte çalışmaya daha yeni başladık, haddimi aşmak istemem."

"Diyebilirsin," dedi Clint uyuşmuş bir halde.

"Ben öldükten sonra bu dünyayla uyku dünyası arasındaki kapı kapanacak. Eninde sonunda bütün kadınlar uyuyacak, bütün erkekler ölecek ve bu hırpalanmış dünya sonsuzluğa kadar sürecek bir rahatlamayla soluk alacak. Kuşlar Eyfel Kulesi'nde yuva yapacak, aslanlar Cape Town sokaklarında özgürce dolaşacak, New York City sular altında kalacak. Büyük balıklar küçük balıklara, büyük balık rüyaları görmelerini söyleyecek, çünkü Times Meydanı bomboş ve çok geniş, eğer burada hâkim olan akıntıya karşı yüzebilirlerse, istedikleri her yere yüzebilirler."

"Sen halüsinasyon görüyorsun."

"Şu anda bütün dünyada olup bitenler halüsinasyon mu?"

Evie ona bir yem atmıştı ama Clint buna atılmadı.

"Bunu bir peri masalıymış gibi düşün. Ben bir şatoda tutsak edilmiş peri prensesiyim. Sen de benim parlak zırhlar içindeki şövalyemsin. Beni savunmalısın. Eminim, şerifin ofisinde silah-

lar vardır. Ama bu silahları kullanmaya razı olacak adamları bulman ya da bütün bunlara neden olan yaratığı savunurken ölmeyi kabullenen erkekleri bulman daha zor olacak. Ama senin ikna gücüne inanıyorum. Bu nedenle de..." Güldü. "...sen *o Erkeksin*! İtiraf et, Clint. Hep o Erkek olmayı istemişsindir."

Clint'in aklına o sabah yaşadıkları geldi. Anton'u gördüğü zaman duyduğu huzursuzluğu, sarkan göbeğine bakarken hissettiği melankoliyi. Kendini ne kadar tükenmiş hissetse de, Evie'nin imalı ses tonu bir şeye yumruk atma isteği doğurmuştu.

"Duyguların normal, Clint. Kendine kızma." Evie halden anlar ve nazik bir şekilde konuşuyordu. "Her erkek *o Erkek* olmak ister. Kasabaya gelip, az konuşup, ama bütün pislikleri yok ettikten sonra sessizce çekip giden kişi. Tabii bardaki en güzel kadınla seviştikten sonra. Ki bu da merkezdeki sorunu göz ardı eder. Siz erkekler boynuzlarınızla toslarsınız, o çarpışma da bütün gezegende baş ağrısına yol açar."

"Bu konuşma bitecek mi?"

"Karına veda öpücüğü verdin mi?"

"Evet," dedi Clint. "Birkaç dakika önce. Daha iyi öpüşmelerimiz de olmuştu ama elimden bu kadarı geldi. Onun da." Derin bir nefes aldı. "Neden sana bunları söylediğimi bilmiyorum."

"Çünkü bana inanıyorsun. Ve ben karını gerçekten öptüğünü biliyorum. Seyrediyordum. Çok kötü bir röntgenciyim. Bunu yapmamam lazım ama romantik bir yanım var. Bu gece aranızdaki sorunu hallettiğiniz, her şeyi masaya yatırdığınız için çok memnunum. Konuşulmayan şeyler evlilikte ciddi yaralar açar."

"Sağ ol, Dr. Phil. Şimdi soruma cevap ver. Bu konuşmayı bitirebilir misin?"

"Evet. Bak sana ne diyeceğim. Beni... gelecek perşembe gündoğumuna kadar hayatta tut. Ya da birkaç gün sonrasına kadar, emin değilim. Ama mutlaka gündoğumu olmalı."

"Bunu... yaparsak ne olacak?"

"İşleri düzeltebilirim. Yeter ki razı olsunlar."

"Yeter ki kim razı olsun?"

"Kadınlar tabii. Dooling'in kadınları. Ama ölürsem, anlaşma ortadan kalkar. Ya o, ya öbürü şeklinde olmaz. İkisi de olmalı."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum!"

"Anlayacaksın. Er geç. Belki yarın seni görürüm. Sahi, karın haklıydı. Havuz konusunu onunla hiç konuşmamıştın. Gerçi birkaç fotoğraf göstermiştin ama... Herhalde bu kadarının yeterli olacağını sandın."

"Evie–"

"Onu öptüğüne çok sevindim. Çok memnun oldum. Karını seviyorum."

Evie görüşmeyi sonlandırdı ve Hicks'in cep telefonunu eşyalarını –ki hiç yoktu– koyması için hücrede bulunan rafa bıraktı. Sonra da yatağına yatıp bir yanına döndü ve çok geçmeden uykuya daldı.

9

Lila'nın niyeti doğruca şerif ofisine gitmekti ama garaj yolundan çıkıp sokağa dönerken farları sokağın karşısında, bir bahçe koltuğunda oturan beyaz şeyi aydınlattı. Bayan Ransom. Yaşlı kadını bu halde bıraktığı için Jared'ı suçlayamazdı. Önce, şu anda misafir yatak odasında uyumakta olan o küçük kızı düşünmek zorundaydı. Holly miydi? Polly? Hayır, Molly. Hafif bir yağmur çiseliyordu.

Ransom'ın garaj yoluna girdi, sonra da arka koltuğundaki ıvır zıvır arasında Dooling Hound Dogs beyzbol kepini aradı, çünkü çiseleyen yağmurun şiddeti artıyordu. Bu yağış yangını söndürebilirdi. Bayan Ransom'ın ön kapısını yokladı. Kilitli değildi. Lila bahçeye girip koza içindeki kadını kucağına aldı. Zorlanacağını sanmıştı ama Bayan Ransom kırk beş kilo bile yoktu. Lila spor salonunda bundan daha ağır halterlerle göğüs presi yapardı. Üstelik ne önemi vardı ki? Neden kadını içeriye taşıyordu?

"Çünkü yapılması gereken şey bu," dedi. "Çünkü bir kadın bahçe süsü değildir."

Basamakları çıkarken Bayan Ransom'ın başını saran o beyaz toptan ince ipliklerin ayrıldığını fark etti. Bu iplikler sanki rüzgâra maruz kalmış gibi dalgalanıyordu, oysa rüzgâr yoktu. İplikler Lila'ya doğru uzanıyordu, çünkü uyku denizi alnının önünde onu bekliyordu. Lila üfleyerek onları yüzünden uzaklaştırdı ve yaşlı kadının oturma odasına doğru yürüdü. Halının üstünde açık halde bir boyama kitabı, bunun yanında da boya kalemleri vardı. O küçük kızın adı neydi?

"Molly," dedi Lila koza içindeki kadını kanepeye yerleştirirken. "Adı Molly'ydi." Bir an durdu. "Adı Molly."

Lila kadının başının altına bir yastık koyduktan sonra yanından ayrıldı.

Yaşlı kadının ön kapısını kilitledikten sonra devriye otosuna binip motoru çalıştırdı ve elini vites koluna götürdü. Sonra elini çekti. O anda şerif ofisi anlamsız bir hedef gibi göründü. Üstelik en az seksen kilometre uzaklıktaydı. Muhtemelen bir ağaca toslamadan veya uykusunu kaçırmak için koşu yapan bir kadına çarpmadan oraya varabilirdi ama ne yararı vardı ki?

"Ofise gitmeyeceksem ne yapacağım?" diye sordu arabasına. "Ne?"

Cebinden kontak lens kutusunu çıkardı; içinde bir atımlık daha uyandırıcı vardı; üstünde L işareti olan. Ama o soru yine kendini tekrarladı: Buna karşı direnmenin ne anlamı vardı? Er geç uyku onu ele geçirecekti. Kaçınılmaz bir şeyi neden ertelesindi ki? Shakespeare'e göre uyku çözülmüş olan tasa kolunu tekrar örerdi. Hiç değilse Clint'le aralarında olan o anlaşmazlık çözülmüştü.

"Budalalık ettim," diye itiraf etti kendine. "Ama Sayın Yargıç, uykusuzluk gerekçesini öne sürüyorum."

Eğer mesele oysa, neden kocasıyla daha önce yüzleşmemişti? Olup biten onca şeyin yanında bu sorun o kadar küçüktü ki. Kendisi adına utanç vericiydi.

"Pekâlâ," dedi Lila. "Korku gerekçesini öne sürüyorum, Sayın Yargıç."

Ama artık korkmuyordu. Korkamayacak kadar bitap düşmüştü. Herhangi bir şey yapamayacak kadar bitkindi.

Lila mikrofonu yuvasından çıkardı. Neredeyse Bayan Ransom'dan daha ağır gibi geldi. Ne tuhaftı, değil mi?

"Ünite Bir'den merkeze. Hâlâ orada mısın Linny?"

"Hâlâ buradayım, patron." Linny herhalde yine o pudralı cicilere bulaşmış olmalıydı; sesi karnı doymuş bir sincap gibi neşeli geliyordu. Ayrıca, bir gece önce ta Coughlin'e kadar gitmemiş, gün doğana kadar kocası ona ihanet etmiş mi diye kötü düşünceler içinde amaçsızca direksiyon sallamamış, sekiz saat deliksiz uyumuştu. Karılarına ihanet eden ne çok erkek vardı, ama bu bir neden miydi yoksa bir mazeret mi? Hatta gerçek miydi? İnternette sadakatsizlikle ilgili bir istatistik bulunabilir miydi acaba? Verdikleri sayılar doğru olur muydu?

Shannon Parks kocasından onunla yatmasını istemiş, kocası da hayır demişti. İşte Clint bu kadar sadıktı.

Ama... zaten öyle olması gerekmiyor muydu? Sorumluluklarını yerine getireceklerine dair ettikleri yeminlere sadık kaldılar diye insanlara madalya mı verilmeliydi?

"Patron, beni duyuyor musun?"

"Bir süre oraya gelemeyeceğim Linny. Yapmam gereken bir şey var."

"Anlaşıldı. Hayrola?"

Lila bu soruya cevap vermemeyi tercih etti. "Clint biraz dinlendikten sonra hapishaneye dönmek zorunda. Saat sekiz gibi onu bir ara, olmaz mı? Uyanık olmasını sağla ve yolunun üstünde Bayan Ransom'a uğramasını söyle. Kadınla ilgilenmesi lazım. Ne demek istediğimi o anlayacaktır."

"Peki. Uyandırma servisi değilim ama dediğini yapacağım. Lila, sen iyi–"

"Ünite Bir, tamam."

Lila mikrofonu yerine taktı. Doğu yönünde cuma sabahı ince bir çizgi halinde görünmekteydi. Bir gün daha başlıyordu. Yağmurlu bir gün olacaktı, insanın öğle sonraları şekerleme yapmak

isteyeceği günlerden. Yanındaki koltuğun üstü işiyle ilgili ıvır zıvırla doluydu: kamerası, not panosu, Simmons radar tabancası ve not defteri. Lila not defterini alıp ilk sayfasını kopardı. En üste büyük harflerle kocasının adını yazdıktan sonra: *Beni, Platinum'u, Dolly'yi ve Bayan Ransom'ı o boş evlerden birine götürün. Güvenliğimizi sağlayın. Bu işin dönüşü olmayabilir, ama belki de vardır.* Durdu, biraz düşündükten sonra (düşünmek çok zor oluyordu) ekledi: *İkinizi de seviyorum.* Bir kalp resmi çizdi, biçimsiz olmuştu ama ne önemi vardı? Torpido gözündeki küçük kutudan bir kâğıt kıskacı çıkarıp notunu göğüs cebine iliştirdi. Küçükken annesi her pazartesi onun süt parasını küçük bir zarf içinde gömleğine böyle iliştirirdi. Lila bunu pek hatırlamıyordu ama annesi anlatmıştı.

Bu iş bittikten sonra geriye yaslanıp gözlerini kapadı. Uyku, farları olmayan siyah bir motor gibi üstüne saldırdı... ve oh, ne büyük bir rahatlamaydı. Ne muhteşem bir rahatlamaydı.

İlk ince iplikler Lila'nın yüzünden çıkarak tenini sarmaya başladı.

İKİNCİ KISIM

ÖLDÜĞÜM ZAMAN UYUYACAĞIM

Biraz yorulsam da önemi yok
Öldüğüm zaman uyuyacağım.

–Warren Zevon

Verandanın eski, süngerleşmiş tahta zemini Lila'nın ayakkabıları altında tiz sesler çıkararak esniyor. Bir zamanlar onun ön bahçesi olan sığır kuyruğu tarlası kuvvetli ilkbahar rüzgârıyla sarsılırken çok güzel bir ses çıkıyor. Sığır kuyruklarının muhteşem yeşilliği inanılır gibi değil. Lila geldiği yöne doğru bakınca Tremaine Sokağı'nın çatlamış kaldırımlarından fidanların bittiğini görüyor. Bu fidanların rüzgârla sallanışı, kolları on ikiyle bir arasında dönüp duran şaşkın bir saat gibi. Dünyanın tepesinde mavi bir gökyüzü var. Bayan Ransom'ın garaj yolunda kapısı aralık duran devriye otosu paslanmış. Dört lastiği de patlak.

Buraya nasıl geldi?

Önemi yok, *diyor içinden.* Bu bir rüya işte. Kurcalama.

Lila evin içine giriyor ve az kullanılmış yemek odasından geriye kalanlara bakıyor: pencere camları kırık, parçalanmış perdeler rüzgârla dalgalanıyor, mevsimler boyu sürüklenmiş kuru yapraklar küf kaplı masanın üstüne kadar gelmiş. Çürüme kokusu hâkim. Lila koridorda yürürken, rüyasında zaman yolculuğu yaptığını düşünüyor.

Oturma odası tavanından dökülen parçalar halının üstüne dolmuş. Düz ekran televizyon hâlâ duvarda, ama ekranı bozulmuş; sanki fırınlanmış gibi bir görünümü var.

Raylı cam kapılar toprak ve tozla öyle kaplanmış ki, saydamlığı kaybolmuş. Lila sağ taraftakini çekip açarken kapı çürümüş lastik rayında inler gibi bir ses çıkarıyor.

"Jared?" diye sesleniyor. "Clint?"

Dün gece buradaydılar, şimdi yana yatmış bir masanın başında oturuyorlardı. Sundurmanın kenarlarında ve tahtaların arasından sararmış otlar uzanıyor. Nice yaz pikniğinin merkezi olan barbekü görünmez halde.

Havuzun suyu, uzun zaman süren bir elektrik kesintisi sonucu bulanan bir akvaryumu andırıyor. Göğüs hizasına gelen suda, havuzdan geçen bir vaşak o anda duruyor. Dişlerinin arasında bir kuş var. Vaşağın gözleri parlak, dişleri büyük ve tüylerindeki su boncuk boncuk olmuş. Geniş ve yassı burnunun üstüne yapışmış beyaz bir tüy görünüyor.

Lila tırnaklarını yanağından aşağıya sürtüyor, acısını duyunca da galiba bunun bir rüya olmadığına karar veriyor. Eğer öyle değilse, ne zamandan beri uyuyor?

Epey bir süredir.

Hayvan parlak gözlerini kırpıştırıp ona doğru gelmeye başlıyor.

Ben neredeyim? *diye düşünüyor, sonra da,* Evimdeyim, *diyor, sonra ilk sorusu yine aklına geliyor.* Ben neredeyim?

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Cuma sabahı felaketin ikinci gününe girilmişti (hiç değilse Dooling'de; dünyanın bazı yerlerinde Aurora'nın üçüncü günüydü). Terry Coombs burnuna gelen kızarmış sosis ve demlenen kahve kokusuyla uyandı. Terry'nin aklına gelen ilk tutarlı şey şuydu: Squeaky Wheel'de hiç sıvı kaldı mı yoksa ben bulaşık makinesindeki de dahil hepsini içtim mi? Aklına gelen ikinci şey daha önemliydi: Derhal banyoya git. O da öyle yaptı ve tam zamanında oraya ulaşıp tuvalete kustu. Böylece odayı sağa sola sallayan sarkacı durdurmuş oldu. Sonra ayağa kalkıp aspirin şişesini buldu ve musluk suyuyla üç hap birden yuttu. Yatak odasına döndüğünde yatağın sol tarafındaki boşluğa baktı, Rita'nın burada yatışını hatırladı; başı kozayla kaplanmış, her nefes alıp verişinde o beyaz madde ağzına doğru çekilip yukarıya kalkıyordu.

Karısı uyanmış mıydı? Hastalık bitmiş miydi? Terry'nin gözleri yaşardı, üstünde sadece küloduyla mutfağa gitti.

Küçük masanın başında oturmakta olan Frank Geary iri gövdesiyle dev gibi görünüyordu. Bu görünümün çağrıştırdığı şey –parlak gün ışığında küçük masadaki iri adam– Terry'ye bilmesi gereken ne varsa açıklamış oldu. Bakışları karşılaştı. Geary'nin önünde bir *National Geographic* dergisi vardı. Bunu yana itti.

"Mikronezya'yla ilgili bir yazı okuyordum," dedi Frank. "Çok ilginç bir yer. Zengin bir yaban hayatı var ama büyük ölçüde tehlike altında. Sen herhalde başka birini bekliyordun. Bilmem hatırlıyor musun, ama ben geceyi burada geçirdim. Karını bodruma taşıdık."

Terry şimdi hatırlıyordu. Sanki bir halı rulosunu taşır gibi ikisi birer ucundan tutmuş, omuzlarını duvarlara ve tırabzanlara çarpa çarpa Rita'yı bodrum katına taşımışlardı. Onu, üstünde tozlanmasın diye bir örtü bulunan eski kanepeye yatırmışlardı. Rita şimdi burada, yıllar içinde gözden çıkarmış oldukları tozlu eşyaların arasında yatıyordu; sarı naylon kaplı bar tabureleri, video kaydedicisi, Diana'nın beşiği, eski bir odun sobası...

Terry müthiş bir moral çöküntüsü içindeydi; başını dik tutmakta bile zorlanıyor, çenesi göğsüne düşüyordu.

Masanın karşı ucundaki boş iskemlenin önünde, içinde kızarmış domuz salamı ve kızarmış ekmek olan bir tabak vardı. Yanında da bir kupa kahve ve bir şişe viski. Terry hırıltılı bir soluk alıp oturdu.

Ağzına bir lokma salam atıp çiğnedi ve ne olacak diye bekledi. Midesinde kısa süren bir gurultu oldu ama kusmadı. Frank onun kahvesine bir parça viski ekledi. Terry bir yudum aldı. O ana kadar farkında olmadığı el titremesi kesiliverdi.

"Bu iyi geldi. Sağ ol." Sesi çatlaktı.

Her ne kadar yakın arkadaş olmasalar da, Frank ve o geçen yıllar içinde karşılıklı kadeh tokuşturmuşlardı. Terry onun kasabanın hayvan kontrol memuru olarak işini ciddiye aldığını bilirdi; Frank'ın çok iyi bir ressam olduğuna inandığı bir kızı olduğunu biliyordu. Bir gün bir sarhoşun Frank'a işiyle ilgili saçma sapan bir şey söylediğini hatırlıyordu; Frank adama öyle bir bakış atmıştı ki, konu hemen kapanıvermişti. Özetle, Terry onun çok düzgün bir adam olduğunu düşünüyordu, sadece kızdırılmaması gereken biri değil. O güne kadar mesafeli kalışında Frank'ın zenci olması rol oynamış olabilirdi. Terry aslında zenci bir adamla dost olma ihtimalini hiç aklına getirmemişti; şimdi bunu düşündüğünde hiçbir sakınca görmüyordu.

"Bir şey değil," dedi Frank. Sesi ve tavırları güven vericiydi.

"E, o halde her şey..." Terry viskili kahvesinden bir yudum daha aldı, "...eskisi gibi mi?"

"Yani dünkü gibi mi demek istiyorsun? Evet. Ki bu da her şey farklı anlamına geliyor. Her şeyden önce, sen artık şerife vekalet ediyorsun. Birkaç dakika önce seni karakoldan aradılar. Eski şerif kayıplara karışmış."

Terry'nin midesi fena halde büzüldü. "Lila kayıp mı? Vay canına!"

"Tebrikler. Terfi ettin. Bando takımını toplayabilirsin."

Frank'ın tek kaşı kalkmıştı. İki adam birden kahkahayı bastı ama Terry'ninki kısa sürdü.

"Bak," dedi Frank uzanıp Terry'nin elini sıkarak. "Kendini topla, tamam mı?"

"Pekâlâ," dedi Terry. Yutkundu. "Hâlâ uyanık olan kaç kadın var?"

"Bilmiyorum. Durum kötü. Ama eminim sen başa çıkabilirsin."

Terry emin değildi. Viskili kahvesini içti, salamını yedi. Sofra arkadaşı sessizdi.

Frank kendi kupasından kahvesini yudumlarken Terry'ye baktı.

"Başa çıkabilir miyim?" diye sordu Terry. "Gerçekten?"

"Evet." Frank Geary'nin sesinde en küçük bir tereddüt yoktu. "Ama sana yardım gerekecek."

"Seni şerif yardımcısı yapmamı ister misin?" Bu öneri Terry'ye çok mantıklı geldi; Lila'dan başka en az birkaç memur daha eksilmişti.

Frank omuzlarını salladı. "Ben belediye çalışanıyım. Zaten sana yardım etmek için buradayım. Bana bir de yıldız takmak istiyorsan, sakıncası yok."

Terry kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra ayağa kalktı. "Hadi, gidelim."

2

Aurora şerif ofisinin dörtte birini eksiltmişti, ama Frank o cuma sabahı Terry'nin gönüllü şerif yardımcılarından oluşan bir liste hazırlamasına yardım etti, o öğle sonrasında da Yargıç Silver'ı getirip listedeki kişilerin yemin törenini yönetmesini sağladı. Yeni yardımcılar arasında Don Peters da vardı; başka bir yardımcı da Eric Blass adındaki genç fakat hevesli bir lise son sınıf öğrencisiydi.

Frank'ın tavsiyesiyle Terry akşam dokuzdan itibaren sokağa çıkma yasağı ilan etti. İki kişilik ekipler Dooling sokaklarını arşınlayarak bu ilanları asarlarken bir yandan da ahaliyi yatıştırıyor, yağmacılığa engel oluyorlardı; yine Frank'ın önerisiyle uyuyanların yerlerini tespit ediyorlardı. Frank Aurora'dan önce sadece bir köpek yakalayıcısı olabilirdi ama mükemmel organizasyon yeteneğiyle çok iyi bir polis memuru olmuştu. Terry ona yaslanabileceğini anlayınca, adamakıllı yaslanmaya başlamıştı.

Yaklaşık bir düzine yağmacı tutuklandı. Aslında bu ciddi bir polislik becerisi gerektirmiyordu, çünkü yağmacıların çoğu yaptıkları işi gizlemiyorlardı. Herhalde bu eylemlerinin göz ardı edileceğini sanmışlardı, ama çok geçmeden yanıldıklarını anladılar. Bunlardan biri Dooling Hapishanesi'nin görev kaçağı kapı görevlisi Roger Dunphy'ydi. Terry ve Frank pazar sabahı devriye gezerlerken Dunphy'yi, içi Crestview Huzurevi'nde kalan kadınların odalarından çaldığı kolyeler ve yüzüklerle dolu bir torbayla yakaladılar.

"Artık bunlara gerek duymayacaklar," diye şarladı Dunphy. "Hadi, Şerif Yardımcısı Coombs, bırak beni. Yaptığım şey yağmalama sayılmaz."

Frank adamı burnundan yakaladı ve kıkırdağını çıtlatacak kadar sıktı. "Şerif Coombs. Bundan böyle ona Şerif Coombs diyeceksin."

"Peki!" diye inledi Dunphy. "İstersen ona Başkan Coombs derim, yeter ki burnumu bırak!"

"O çaldıklarını iade et, bu olayı kapatalım," dedi Terry. Frank'ın da onaylayan bakışını görünce memnun oldu.

"Tabii. Hemen!"

"Ve sakın bunu kimseye söyleme, çünkü ensende olacağız."

Terry'nin o ilk üç gün içinde gördüğü kadarıyla Frank'ın en iyi yanı, Terry'nin nasıl muazzam bir baskı altında çalıştığını anlamasıydı. Hiçbir şeyde ısrarcı değildi ve daima işe yarar bir önerisi oluyordu. Ve Terry'nin morali bozulduğu anlarda deri kaplı matarası hazırdı. Gözü pekti ve her an Terry'nin yanındaydı. Pazartesi günü, Aurora'nın beşinci gününde, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nin kapısında beraberdiler.

3

Şerif vekili Coombs o hafta sonu boyunca birkaç kez Clint'le konuşmuş, onu Evie Black'i kendi gözetimine vermesini istemişti. Kadının o iki met üreticisini öldürüşü herkesin dilindeydi; bunun yanı sıra kadının uyuyup uyanabildiği de söylentiler arasındaydı. Şerif ofisinde Linny Mars'a (hâlâ dayanıyordu) bu konuyla ilgili o kadar çok telefon gelmişti ki, artık kim sorarsa sorsun hemen telefonu kapatıyordu. Frank bu söylentilerin doğru olup olmadığını öğrenmek zorunda olduklarını söyledi; bu öncelikli bir işti. Terry ona hak verdi fakat Norcross inat ediyordu; üstelik Terry'nin telefonlarına da çıktığı yoktu.

Pazartesi olduğunda yangınlar sönmüştü, ama hapishane civarındaki kırsal alan bir kül tablası gibi kokuyordu. Hava griydi, nemliydi ve cuma sabahından beri çiselemiş olan yağmur tekrar başlamıştı. Şerif vekili Terry Coombs, Dooling Kadınlar Hapishanesi'nin dış kapısındaki dahili haberleşme cihazının ve monitörünün önünde bekliyordu.

Norcross hâlâ Yargıç Silver'ın Evie Black'in nakliyle ilgili imzaladığı emri kabul etmiyordu. (Frank bu konuda da yardımcı olmuş, yargıca bu kadının virüse karşı benzersiz bir bağışıklığı

olduğunu anlatmış ve ciddi bir ayaklanma başlamadan önce harekete geçmeleri için yaşlı yargıcı ikna etmişti.)

"Oscar Silver'ın bu konuda emir verme yetkisi yok, Terry." Doktorun hoparlörden gelen sesi sanki bir havuzun dibinden gelir gibi şırıldıyordu. "Onu karımın ricası üzerine buraya getirme iznini imzaladı ama çıkarma yetkisi yok. Değerlendirmem için bana teslim edildikten sonra yargıcın başka bir yetkisi kalmadı. Artık sana ilçe yargıcı gerekiyor."

Terry, Lila'nın o güne kadar hep pratik bir insan diye bildiği kocasının neden şimdi kıllık ettiğini anlayamıyordu. "Şu anda başka kimse yok, Clint. Yargıç Wainer ve Yargıç Lewis uyuyorlar. İlçedeki iki yargıcın da kadın olması ne kötü."

"Pekâlâ, o halde Charleston'u ara ve bu yargıçların yerine geçici olarak kimi atadıklarını öğren," dedi Clint sanki çok kolay bir uzlaşma yolu önerir gibi. "Ama hiç zahmet etme. Evie Black de şimdi diğer kadınlar gibi uyuyor."

Bunu duyunca Terry'nin midesine kurşundan bir gülle indi. O söylentilere inanmakla hata etmişti. Oldu olacak, bodrumdaki eski kanepenin üstünde mumya gibi uyuyan karısına sormayı deneseydi.

"Dün öğleden sonra uyuyakalmış," diye devam etti Norcross. "Hâlâ uyanık olan sadece birkaç mahkûm var."

"O halde neden onu görmemize izin vermiyor?" diye sordu Frank. Bu konuşma yapılırken orada sessizce beklemişti.

İyi soruydu. Terry çağırma düğmesine basıp bunu sordu.

"Bak, ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi Clint. "Senin cep telefonuna bir fotoğraf göndereceğim. Ama kimseyi içeriye sokamam. *Tecrit protokolü.* Müdürün protokol kitabı açık olarak önümde duruyor. Ne yazdığını sana okuyayım. 'Eyalet yetkilileri tesisi *tecrit* edebilirler ve Tecrit Emrini kendi kararlarıyla kaldırabilirler.' *Eyalet yetkilileri.*"

"Ama–"

"Bana ama falan deme Terry, bunu ben yazmadım. Kurallar böyle. Cuma sabahı Hicks çekip gittiğinden beri hapishanedeki tek yönetici benim ve bu protokolden başka bir dayanağım yok."

"Ama–" Terry iki devirli bir motor gibi ses çıkarmaya başlamıştı: *ama-ama-ama.*

"Hapishaneyi tecride almak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Benim gördüğüm haberleri sen de gördün. İnsanlar ellerinde meşalelerle dolaşıp koza içindeki kadınları yakıyorlar. Bu türde infazcılar için buradaki kadınların ana hedef olacağı konusunda herhalde benimle aynı fikirdesindir."

"Hadi canım!" dedi Frank, başını iki yana sallayarak. Göğsünü ilikleyebileceği büyüklükte bir üniforma gömleği bulamadıkları için önü açıktı. "Bana bir dolu bürokratik zırva gibi geliyor. Sen şerif vekilisin, Terry. Bir doktordan daha nüfuzlu olman gerekir; üstelik bu adam sadece bir psikiyatr."

Terry onu susturmak için elini kaldırdı. "Söylediklerini anlıyorum, Clint. Endişelerini de. Ama beni tanırsın, değil mi? On yıldan uzun bir süre Lila'yla birlikte çalıştım. O daha şerif olmadan öncesinden beri. Sen benim evime yemeğe geldin, ben senin evinde yemek yedim. O kadınlara herhangi bir şey yapacak değilim. Bana izin ver."

"Sana anlatmak istediğim–"

"Hafta sonu boyunca kasabada ne çok pislik temizlemek zorunda olduğuma inanamazsın. Kadının biri ocağını açık bırakmış ve Greely Sokağı'nın yarısının yanmasına sebep olmuş. Kasabanın güneyinde yüz dönümlük orman kül oldu. Uyuyan bir kadına tecavüz etmeye kalkışan bir lise öğrencisi öldü. Kafası bir blender'la ezilmiş bir adamın cesedi var. Diyeceğim, bu iş çok saçma. Kural kitabını bir yana bırak. Şerife vekalet ediyorum. Seninle dostuz. Bırak onun da diğerleri gibi uyuduğunu göreyim, sonra yakandan düşerim."

Çitin karşı tarafındaki güvenlik kulübesi boştu; oysa orada bir memurun bulunması gerekirdi. Otopark ve ikinci çitin karşı tarafında hapishane binası gri bir blok gibi duruyordu. Ön kapının kurşungeçirmez camından görünen hiçbir hareket yoktu; koşu pistinde koşan, bahçede çalışan tek bir mahkûm görünmüyordu. Terry sonbaharın son günlerindeki lunaparkları düşündü.

Atlıkarıncalar, dönme dolaplar atıl olur, ellerinde dondurmalarıyla koşuşan neşe içindeki çocuklar artık orada olmazlardı. Kızı Diana artık büyümüştü, ama çocukken Terry onu defalarca lunaparklara götürmüştü. Ne güzel günlerdi onlar.

Of, bir yudum içki iyi gelecekti. Neyse ki Frank'ın matarası doluydu.

"Telefonuna bak, Terry," dedi Clint dahili haberleşmeden.

Terry'nin telefonu tren düdüğü gibi bir ses çıkardı. Cebinden çıkarıp Clint'in ona gönderdiği fotoğrafa baktı.

Üstünde kırmızı hapishane gömleği olan bir kadın bir yatakta yatıyordu. Göğüs cebinin üstünde bir kimlik numarası vardı. Kimlik numarasının yanına bir kimlik kartı yerleştirilmişti. Kartta uzun siyah saçlı, esmer tenli ve geniş bir gülümsemesi olan bir kadının fotoğrafı görülüyordu. Kadının adı "Evie Black" olarak kaydedilmişti ve kimlik numarası gömleğindeki numarayla uyuşuyordu. Kadının yüzü kozayla kaplanmıştı.

Terry fotoğrafı görmesi için telefonunu Frank'a uzattı. "Ne diyorsun? Sence bu kadarı yeterli mi?"

O anda Terry kararı kendisi –şerif vekili– yerine kendisinin atadığı yardımcıdan beklediğini fark etti. Oysa tersi olmalıydı.

Frank fotoğrafı inceledikten sonra, "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Norcross uyuyan kadınlardan herhangi birinin üstüne bu kimlik numarasını ve kartını koymuş olabilir." Telefonu Terry'ye iade etti. "Bizi içeriye almaması büyük saçmalık. Kanun sensin, Terry, o da boktan bir hapishane psikiyatrı. Ama ağzı çok iyi laf yapıyor, hakkını vermeliyim. Ama bu bir düzmece. Bence bizi oyalamaya çalışıyor."

Frank haklıydı tabii, fotoğraf hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Uyusa da uyumasa da neden sanki bir kadına yakından bakmalarına izin vermiyordu ki? Dünya, nüfusunun yarısını kaybetme eşiğine gelmişti. Bu aşamada bir hapishane müdürünün kural kitabının ne önemi vardı?

"İyi de neden oyalasın?"

"Bilmiyorum." Frank matarayı çıkarıp ona uzattı. Terry teşekkür edip viskiden adamakıllı bir yudum aldıktan sonra matarayı geri verdi. Frank başını iki yana salladı. "Daha sonra lazım olabilir."

Terry matarayı cebine sokup dahili haberleşme düğmesine bastı. "O kadını görmeliyim, Clint. İçeriye girip onu görmeme izin ver, sonra hepimiz kendi işimize bakalım. İnsanlar onun hakkında atıp tutuyorlar. Bu söylentileri kesmem lazım. Bunu yapamazsam, kontrol edemeyeceğim bir sorunla karşılaşabiliriz."

4

Kabindeki koltuğunda oturan Clint ana monitörden iki adamı izliyordu. Normal koşullar altında asla açık olmayacak olan kabin kapısı açıktı ve Memur Tig Murphy başını içeriye uzatmıştı. Memur Quigley ve Wettermore da kapının hemen dışında kulak kesilmişlerdi. Kalan tek diğer memur olan Scott Hughes boş bir hücrede şekerleme yapıyordu. Ree Dempster'ı vurduktan birkaç saat sonra Van Lampley oradan ayrılmış, ona kal demeyi Clint'in yüreği el vermemişti. ("İyi şanslar, doktor," demişti Lampley başını onun ofis kapısından içeriye uzatarak; üstünde günlük sivil kıyafeti vardı, gözleri kan çanağı gibi olmuştu. Clint de ona iyi şanslar demiş, ama buna karşılık bir teşekkür almamıştı.) Lampley şu ana kadar uyumamışsa, zaten o haliyle pek işe yarayamazdı.

Clint hiç değilse bir süre Terry'yi oyalayabileceğine emindi, onu Terry'nin yanındaki iri yapılı adam endişelendiriyordu. Bu adam şerife matarayı uzatıyor, konuşmalar arasında ona tavsiyelerde bulunuyordu. Bu manzara bir vantriloğun kuklasıyla konuşmasına benzemişti. Clint bu iri adamın, herkes gibi dahili haberleşme hoparlörü yerine, etrafı kolaçan ettiğini fark etti. Sanki bir açık arar gibiydi.

Clint düğmeye basıp mikrofona konuştu. "İnan bana size zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, Terry. Böyle davrandığım için

hiç memnun değilim. Maksadım sizi yokuşa sürmek değil, yemin ederim. Müdürün kitabı önümde duruyor. Tecrit Kuralları büyük harflerle yazılı." Önündeki elektronik konsola parmaklarını vurdu; bunun üstünde kitap falan yoktu. "Ben böyle bir şeyin eğitimini görmedim Terry, bu kitaptan başka başvuracağım bir kaynak yok."

"Clint." Terry'nin hüsranı sesinden belli oluyordu. "Yapma be dostum. Ne yani, bu kapıyı yıkıp geçmek zorunda mı kalacağım? Çok saçma. Lila... çok büyük hayal kırıklığına uğrardı. Gerçekten. Bunu yaptığına inanamazdı."

"Hüsranını anlıyorum ve son birkaç gündür yaşadığın stresi tahayyül bile edemem, ama şu anda size çevrili bir kamera olduğunu biliyorsun, değil mi? Az önce bir mataradan bir şey içtiğini gördüm; herhalde bu gazoz falan değildi. İzninle, Lila'yı tanırdım..." Karısını geçmiş zaman cümlesiyle anmak o anda Clint'in yüreğini yaktı ve kendini toparlamak için genzini temizledi. "Lila'yı senden biraz daha iyi tanırım ve onu asıl hayal kırıklığına uğratacak şey, en güvendiği yardımcısının görevdeyken içki içmesi olurdu. Kendini benim yerime koy. Yetkisi veya geçerli belgeleri olmayan ve içki içmekte olan bir adamı hapishaneye sokar mıydın?"

Kabindekiler Terry'nin ellerini havaya kaldırıp dahili haberleşmeden uzaklaşarak volta atışını seyrettiler. Diğer adam onun yanına gelip kolunu omzuna attı ve bir şeyler söyledi.

Tig başını iki yana sallayıp güldü. "Sen hapishane doktorluğunu seçmemeliydin, doktor. Dışarıda mendil bile satsan çok zengin olurdun. Az önce bu adama korkunç bir büyü yaptın. Artık onu sıkı bir terapi paklar."

Clint dönüp yanında dikilen üç memura baktı. "Diğer adamı tanıyanınız var mı? O irikıyım adamı?"

Billy Wettermore tanıyordu. "O adam Frank Geary, bölgedeki hayvan kontrol memuru. Yeğenim sokak köpeklerini toplamasında ona yardım eder. Bana onun iyi biri olduğunu ama biraz takıntılı olduğunu söyledi."

"Nasıl takıntılı?"

"Hayvanlarına iyi bakmayan veya kötü davranan insanlardan hiç hoşlanmazmış. Söylenenlere göre köpeğine mi, kedisine mi bir şeyine işkence eden bir köylüyü haşat etmiş, ama ne de olsa bu bir söylenti. Lisedeki dedikodulara pek güvenilmez."

Clint ona yeğenine güzel bir yüzük hediye etmesini söylemek üzereyken, kızın muhtemelen uyumakta olduğunu hatırlayıp sustu. Hapishanedeki kadın nüfusu üç kişiye düşmüştü: Angel Fitzroy, Jeanette Sorley ve Evie Black. Fotoğrafını çektiği kadın, vücudu Evie'ye benzeyen Wanda Denker adında bir mahkûmdu. Denker cuma gecesinden beri uyuyordu. Hazırlık olarak ona hapishane tulumu giydirmişler, üst kısmına Evie'nin kimlik numarasıyla kimlik kartını iliştirmişlerdi.

Onlara Evie'nin uyuyup uyanabildiği haberinin zaten herkes tarafından bilindiğini, bu nedenle birisinin –muhtemelen polislerin– onu almak için geleceklerini söylemişti. Bu dört memura Evie'nin olağandışı bir yaratık olduğunu ve güvenliğinden kendisinin sorumlu olduğunu söylemeye gerek duymamıştı. İnsanlara yeni bir bakış açısı kazandırma konusunda çok ikna edici olduğunun farkındaydı, neredeyse yirmi yıldır bu işi yapıyordu, ama bu görüşünü satabilmesi çok zordu. Clint'in Dooling Hapishanesi'nde ayakta kalan son dört memura yaptığı açıklama çok basitti: Evie'yi kasaba halkına teslim edemezlerdi. Dahası, onlara gerçeği açıklayamazlardı, çünkü Evie'nin farklı olduğunu öğrendikleri zaman daha amansız ve ısrarlı olacaklardı. Evie'nin özelliği her neyse, nasıl bir bağışıklığı varsa, bunun federal hükümetten gelecek, ne yaptığını bilen ciddi bir bilim insanı tarafından tespit edilmesi gerekirdi. Yetkililerin başka bir yol bulma ihtimali olabilirdi: Kadını bir doktora muayene ettirip geçmişi hakkında sorular sormak ve benzersiz biyolojisi olan birine uygulanabilecek bütün testleri yapmak isteyebilirlerdi. Ki bunda bir sakınca yoktu.

Ama, derdi Terry bu durumda. *Ama.*

Evie herhangi bir risk göze alınamayacak kadar değerliydi; ama'sı buydu işte. Eğer Evie'yi yanlış birinin eline teslim ederlerse ve işler ters giderse, eğer o kişi öfkesini bastıramayıp onu öldürürse –belki hüsrandan, belki de bir günah keçisi gerektiğinden– o zaman Evie'nin birilerinin uyuyan annelerine ve karılarına ne yararı olacaktı?

Evie'yle görüşmeye çalışmak da boşunaydı. Kimseye bir şey söyleyemez veya söylemek istemezdi. Biyolojisinde neyin bu kadar benzersiz olduğu konusunda en küçük bir fikri yoktu. Ayrıca, bağışıklığı olsa da olmasa da, bu kadın iki met üreticisini öldürmüş bir psikopattı.

"Birisi hâlâ onun vücudunu, DNA'sını falan inceleyebilir, değil mi?" diye sordu Randy Quigley. "Beynini patlatsalar bile?" Sonra da hemen ekledi: "Lafın gelişi yani."

"Eminim inceleyebilirler, Rand," dedi Clint, "ama sen de bunun en iyi çözüm olmadığını düşünmüyor musun? Beyni yerinde kalsa daha iyi olur. Belki işe yarar."

Rand buna itiraz etmedi.

Bu arada, senaryosunu desteklemek amacıyla Clint düzenli olarak CDC'yi, Bulaşıcı Hastalıklar Kontrol Merkezi'ni aramaktaydı. Atlanta'dakiler telefona cevap vermiyorlardı. Perşembe günü kriz başladığından beri ya teybe alınmış bir ses çıkıyor ya da meşgul sinyali geliyordu. Clint de durumu CDC'nin tesadüfen Tremaine Sokağı'ndaki boş bir evin ikinci katında bulunan şubesine açıklamaktaydı. Numara Lila'nın cep telefonuydu ve bu şubede bilim insanı olarak sadece Jared ve Mary Pak vardı.

"Ben yine Batı Virginia'daki Dooling Hapishanesi'nden Dr. Norcross," diye başladı Clint, yanındaki memurlar duysun diye, kim bilir kaçıncı kez.

"Oğlunuz uyuyor, Bay Norcross," diye cevap verdi Mary. "Onu öldürebilir miyim?"

"Hayır," dedi Clint. "Evie Blanck hâlâ uyuyup uyanıyor. Hâlâ çok tehlikeli. Bir an önce gelip onu almanız lazım."

Bayan Pak ve Mary'nin küçük kız kardeşi cumartesi sabahından beri uyuyordu ve şehir dışındaki babası hâlâ Boston'dan oraya gelmeye çalışıyordu. Mary evde kalmak yerine annesini ve kız kardeşini yatağa yatırdıktan sonra Jared'ın yanına gelmişti. Clint bu iki gence karşı dürüst olmuştu – çoğu zaman. Bazı şeyleri anlatmamıştı. Hapishanede uyuyup uyanabilen bir kadın olduğunu söylemiş ve onlardan CDC'yle konuşma palavrasına katılmalarını istemişti. Çünkü yanındaki memurlar onun çok geçmeden yardım gönderecek birisiyle konuştuğuna inanmazlarsa, çekip gideceklerinden korktuğunu söylemişti. Anlatmadığı kısım Evie'yle ilgiliydi: bilmesi imkânsız olan şeyleri bildiğini ve ona önerdiği anlaşmayı.

"İdrarım Monster enerji içeceği gibi, Bay Norcross. Kollarımı hızlı hareket ettirdiğim zaman havada izler beliriyor – *görebildiğim izler.* Bunun bir anlamı var mı? Herhalde yoktur ama her ne ise, bu benim süper kahraman oluşumu gösterir ve Jared uyuduğu için bu heyecanlı gösteriyi kaçırıyor."

Konuşmanın bu aşamasında Clint sinirlenme numarasına geçiyordu. "Çok iyi ve umarım gerekli adımları atarsınız, ama tekrar edeyim: Bir an önce buraya gelip bu kadını almanız ve onu farklı kılan şeyi araştırmanız lazım. Anlaşıldı mı? Nakil için helikopteriniz kalkar kalkmaz beni arayın."

"Karınız gayet iyi," dedi Mary. Neşesi biraz kaçmış gibiydi. "Pek bir değişiklik yok. Dinleniyor... rahat bir şekilde dinleniyor."

"Teşekkür ederim," dedi Clint.

Clint'in bu palavrasındaki mantık o kadar titrekti ki, Billy, Rand, Tig ve Scott'ın ne kadarına inandıklarını merak ediyordu. Ve bunun ne kadarı bu memurların böyle bir karabasan içinde tutunmaya çalıştıkları ümit dalıydı?

Neyse ki onların bağlılığını sağlayan başka bir güdü daha vardı; basit bir şeydi ama kuvvetliydi: kendi bölgelerini sahiplenmeleri. Clint'in küçük memur kadrosu hapishaneyi kendi mülkleri gibi görüyor, kasabalıların buraya bulaşmasını istemiyordu.

Bu gerekçeler hiç değilse birkaç gün onların alışmış oldukları görevi yapmalarını sağlamıştı; üstelik ilgilenmeleri gereken mahkûm sayısı her geçen gün azalıyordu. Beş adam memurların dinlenme odasındaki kanepede nöbetleşe uyudular, yemeklerini hapishane mutfağında pişirdiler. Billy, Rand ve Scott'ın genç ve bekâr olmaları da avantajdı tabii; onlardan yirmi yaş daha büyük olan Tig ise boşanmıştı ve çocuğu yoktu. Hatta biraz homurdansalar da, Clint'in, kendi güvenliklerinin kişisel telefon görüşmesi yapmamalarına bağlı olduğu konusundaki uyarısını kabul etmişlerdi. Bu görüşe uygun olarak, Clint'in hiç hoşlanmadığı bir önlemi uygulamasında yardımcı olmuşlar, "acil durum kuralları" kılıfı içinde mahkûmların kullanımına açık jetonlu telefonların alıcılarını keserek belki de son günlerini yaşayan mahkûmların sevdikleri insanlarla son bir kez görüşme fırsatını ellerinden almışlardı.

Bu önlem cuma günü öğleden sonra küçük bir isyana yol açmış, altı kadar mahkûm yönetim kanadına saldırmıştı. Ciddi bir isyan sayılmazdı, çünkü kadınlar zaten çok bitkindi ve çorabının içine bayat pilleri tıkmış olan bir mahkûm dışında silahsızdılar. Dört memur kolayca bu isyanı bastırmıştı. Bu olay Clint'i üzmüştü ama belki bu sayede memurlarının kararlılığı güçlenmiş oluyordu.

Ne var ki, Clint adamlarının daha ne kadar süre kararlı kalacaklarını tahmin edemiyordu. Tek ümidi, Evie'nin fikrini değiştirip mantıklı bir şekilde işbirliği yapmasını sağlayacağı veya güneşin salı, çarşamba veya perşembe sabahı doğarak Evie'nin tatmin olmasına kadar süreceğiydi.

Eğer Evie'nin iddiası doğruysa. Ya doğru değilse?

O zaman önemi kalmazdı. Ama "önemi kalmaz" aşamasına gelene kadar önemi vardı.

Clint kendini tuhaf bir şekilde dinç hissediyordu. Bir sürü boktan şey olmuştu ama hiç değilse bir şeyler yapıyordu. Lila gibi pes etmemişti.

Jared onu Bayan Ransom'ın garaj yolunda bulmuştu. Otomobilinin içinde uykuya teslim olmuştu. Clint, onu suçlayamam, diye düşündü. Nasıl suçlayabilirdi ki? O bir doktordu ve insan vücudunun sınırlarını bilirdi. İnsan yeterince uzun bir zaman uykusuz kalırsa dağılır, neyin önemli neyin önemsiz olduğunu kavrayamaz, gerçekleri bile anlayamayıp kendini kaybederdi. Lila da bu akıbete uğramıştı işte.

Ama kendisi dağılmayacaktı. İşleri yoluna koymak zorundaydı. Tıpkı Lila Aurora'ya teslim olmadan önce kuvvetli kalıp onu ikna ederek aralarındaki sorunu hallettiği gibi. Bu sorunu da çözerek karısını eve getirmeye, bütün uyuyanları evlerine getirmeye çalışmak zorundaydı. Bunun için gayret etmekten başka çaresi yoktu.

Evie bu belayı durdurabilirdi. Evie belki Lila'yı uyandırabilirdi. Belki hepsini uyandırabilirdi. Clint belki onu ikna edebilirdi. Dünya tekrar normal haline dönebilirdi. Tıp bilimi hakkında bildiği her şeye rağmen –Evie Black'in sadece yücelik hayalleri içindeki kaçık bir kadın olduğunu işaret eden belirtilere rağmen– bu kadının iddialarını tamamen reddedemeyeceği kadar çok şeye tanık olmuştu. Kadının yaraları bir günden kısa bir süre içinde iyileşmişti. Bilemeyeceği şeyleri biliyordu. Gezegendeki her kadından farklı olarak uyuyor ve uyanabiliyordu.

Geary parmaklarını ön kapı çitinin içine soktu ve sınamak için şöyle bir salladı. Sonra da kollarını göğsünde kavuşturup bir boks eldiveni büyüklüğündeki elektronik kilide baktı.

Clint bunu ve Terry'nin biraz uzaklaşıp, mataradan içki içtiğini gördü ve birazdan ciddi bir sorun çıkabileceği sonucuna vardı.

Dahili haberleşme düğmesine bastı. "Selam. Anlaştık mı Terry. Ve Frank? Sen Frank'sın, değil mi? Tanıştığımıza memnun oldum. Durumu anlıyorsun, değil mi?"

Yeni şerif yardımcısı ve şerif vekili ona cevap vermek yerine polis otosuna döndüler ve oradan ayrıldılar. Direksiyonda Frank Geary vardı.

5

Hapishaneyle kasaba arasında çok güzel manzarası olan bir dönemeç vardı. Frank durup motoru kapadı. "Ne manzara, değil mi?" dedi hayranlıkla. "İnsan sanki dünya geçen haftadakinden farksızmış sanıyor."

Terry ona hak verdi, gerekten de manzara çok güzeldi. Bulundukları noktadan ta Ball's Ferry'yi, hatta daha ötesini bile görebiliyorlardı; ama güzel manzaranın tadını çıkarma zamanı değildi.

"Frank? Bence bu durumu–"

"Konuşalım mı?" Frank anlayışla başını salladı. "Tam tahmin ettiğim gibi. Norcross psikiyatr falan olabilir ama doktorasını palavra üzerine yapmış olmalı. Bizi başından savmak için bir dolu dil döktü ve biz bu palavraya kulak tıkayana kadar da sürdürecek."

"Herhalde."

Terry'nin aklında Clint'in görev başında içmesiyle ilgili söyledikleri vardı. Muhtemelen haklıydı ve itiraf etmek istemese de, şu anda sarhoş olmasına çok az kalmıştı. Ama çok bunalıyordu. Şeriflik ona göre değildi. Emniyet teşkilatında o sadece yardımcı şerif olabilirdi.

"Bu olayı açıklığa kavuşturmamız lazım, Şerif Coombs. Sadece bizim için değil, herkes için. Doktorun fotoğrafını gönderdiği kadına erişmemiz, yüzündeki kozayı kazıyıp kimlik fotoğrafındaki kadın mı olduğunu görmemiz lazım. Eğer gerçekten öyleyse, B planına geçeriz."

"B planımız nedir?"

Frank elini cebine götürüp bir çiklet paketi çıkardı, içinden bir tanesini alıp ağzına attı. "Biliyorsam ne olayım."

"Kozayı kesmek tehlikeli," dedi Terry. "Bunu yaparken ölenler var."

"Neyse ki yanında sertifikalı bir hayvan kontrol uzmanı var. Meslek hayatım boyunca nice azgın köpekle baş ettim. Bir

keresinde gövdesi dikenli tele dolanmış, öfke taşan bir ayıyla cebelleştim. Bayan Black için en büyük silahım olan üç metrelik yakalama sırığımı kullanacağım. Paslanmaz çelik. Yaylı kilidi var. Yüzündeki şeyi kesmeden önce ilmiğini boynuna geçiririm. Debelenirse de, bunu sertçe çekerim. Belki bayılır, ama ölmez. O madde tekrar çıkmaya başlar, öyle olunca da kadın tekrar uyur. Bize gereken şey sadece bir bakmak. Hepsi o. Çabucak bakmak."

"Eğer gerçekten o kadınsa ve söylenenlerin uydurma olduğu anlaşılırsa, herkes hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Terry. "En başta ben."

"Ben de," dedi Frank. Aklında Nana vardı. "Ama bilmemiz gerekiyor. Bunda hemfikiriz, değil mi?"

"Evet," dedi Terry.

"Ama sorun, Norcross'un bize giriş izni vermesi. Bir heyet oluşturabiliriz ve belki buna mecbur kalırız, ama bu son çare olmalı, değil mi?"

"Evet." Terry heyet fikrinden hiç mi hiç hoşlanmadı. O koşullar altında öyle bir heyet tehlikeli bir çete haline gelebilirdi.

"Onun karısını kullanabiliriz," dedi Frank.

"Ne?" Terry hayretle ona baktı. "Lila'yı mı? Ciddi misin?"

"Takas öneririz," dedi Frank. "Sen bize Evie Black'i ver, biz de sana karını verelim."

"Neden bunu kabul etsin ki?" diye sordu Terry. "Ona bir zarar vermeyeceğimizi bilir." Frank buna bir karşılık vermeyince Terry onun omzunu tuttu. "Lila'ya asla bir zarar veremeyiz, Frank. Asla. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Frank omzunu çekti. "Elbette anlıyorum." Gülümsedi. "Ben blöf yapmaktan bahsediyorum. Ama doktor bu blöfe inanabilir. Charleston'da insanlar kozaları yakıyorlar. Sosyal medyayla deliye dönmüş, panik içindeki salaklar, biliyorum. Ama buna inanan çok insan var. Norcross *bizim* de inandığımıza inanabilir. Üstelik... onun bir oğlu var, değil mi?"

"Evet. Jared. İyi çocuktur."

"*O* inanabilir. Babasını arayıp, o Evie denen kadını bize vermesi için ikna edebilir."

"Yoksa annesini yakmakla mı tehdit edeceğiz?" Terry böyle bir şey söylediğine inanamıyordu. Görev başında içki içtiğine kimse şaşırmamalıydı. Konuşmak zorunda oldukları şey insanı delirtirdi.

Frank çikletini çiğnedi.

"Hiç hoşlanmadım," dedi Terry. "Şerifi yakmakla tehdit etmek. Zerre kadar hoşuma gitmiyor."

"Benim de hoşuma gitmiyor," dedi Frank ve bu doğruydu. "Ama denize düşen yılana sarılır. Başka çaremiz yok."

"Hayır," dedi Terry bir an için kendini hiç sarhoş hissetmeyerek. "Ekiplerden biri Lila'yı bulsa bile bunu yapmayacağız. Üstelik hâlâ uyanık da olabilir. Kasabayı terk etmiş olabilir."

"Kocasını ve oğlunu bırakıp mı? Kasaba bu haldeyken görevini bırakıp kaçar mı? Sen buna inanıyor musun?"

"Herhalde öyle olmamıştır," dedi Terry. "Ekiplerden biri onu er geç bulacaktır, ama onu bu şekilde kullanmayı kesinlikle kabul etmiyorum. Polisler tehdit savurmazlar ve rehine almazlar."

Frank omuz silkti. "Anlaşıldı. Sadece bir fikirdi işte." Yüzünü tekrar ön cama doğru çevirdi, motoru çalıştırdı ve otomobili otoyola soktu. "Sanırım birisi Lila'ya bakmak için Norcross'un evine uğramıştır."

"Reed Barrows ve Vern Rangle dün uğradılar. Lila da Jared da yoktu. Ev boştu."

"Oğlan da, öyle mi?" dedi Frank. "Bir yerde annesinin başında bekliyor olabilir mi? Belki de bu Norcross'un fikriydi. Adam hiç aptal değil."

Terry karşılık vermedi. Bir yanıyla mataradan bir fırt almayı doğru bulmuyor, bir yanıyla da ne zararı olabilir diye düşünüyordu. Cebinden matarayı çıkarıp kapağını açtı ve nezaket icabı önce Frank'a teklif etti; ne de olsa onun içkisiydi.

Frank gülümseyerek başını iki yana salladı. "Direksiyon başındayken içmem."

Beş dakika sonra Olympia Restoranı'nın önünden geçerlerken (restoranın tabelasında yumurtalı börek reklamı yerine KADINLARIMIZ İÇİN DUA EDİN yazısı vardı) doktorun dahili haberleşmeden söylediği bir şey Frank'ın aklına takıldı. *Cuma sabahı Hicks arazi olduktan sonra bu hapishanenin tek yöneticisi ben kaldım.*

Frank'ın iri elleri direksiyona asıldı ve devriye otosu yoldan çıktı. Sızmış olan Terry hemen uyandı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Frank.

Hicks'i düşünüyordu. Hicks'in neler bildiğini. Hikcs'in neler *gördüğünü.* Ama şimdilik bu soruları seslendirmeyecekti.

"Her şey yolunda, şerif. Her şey yolunda."

6

O video oyununda Evie'yi en çok sinirlendiren şey o mavi yıldızlardı. Çok renkli üçgenler, yıldızlar ve ateş saçan küreler ekrana yağmur gibi yağıyordu. Bir tane parlak yıldızı patlatabilmek için dört ateşli küre gerekliydi. Diğer şekilleri yok edebiliyordu ama mavi yıldızlar sadece ateşli küreler tarafından parçalanabilen elmas gibi bir madde olmalıydı. Oyunun Evie'ye çok saçma gelen bir adı vardı: *Kıyamet Şehri.*

On beşinci aşamaya gelmişti, ama yok olmasına az vardı. Önce pembe bir yıldız, sonra sarı bir üçgen belirdi, sonra –nihayet, çok şükür!– ateşli bir küre geldi. Evie bunu da ekranındaki o alanı kaplayan mavi yıldızın yanındaki üç ateşli kürenin yanına kaydırdı. Tam o sırada yeşil ölüm üçgeni çıktı.

"ÜZGÜNÜZ! ÖLDÜNÜZ!" yazısı ekranda parladı.

Evie inleyerek Hicks'in telefonunu yatağının bir ucuna fırlattı. O lanet şeyle arasına mümkün olduğunca uzak bir mesafe koymak istiyordu. Ama tabii er geç o oyun onu yine kendine çekecekti. Evie dinozorları görmüştü; bir güvercinin gözleriyle Amerika'nın muazzam ormanlarına bakmıştı; Kleopatra'nın lahdine girmiş ve bir böceğin bacaklarıyla o görkemli kraliçenin yü-

zünü okşamıştı. Çok zeki bir oyun yazarı olan bir İngiliz, Evie hakkında hem eğlendirici hem de çok isabetli bir tirat yazmıştı: *O ebelerin perisidir ve / soylunun işaretparmağında / Bir akik taşı büyüklüğünde belirir / minik iskeletlerin çektiği / bir arabayla uyuyan erkeklerin burnuna konar...*

Sihirli bir yaratık olarak *Kıyamet Şehri* oyununda en iyi skoru on beşinci aşamadan daha iyi olmalıydı.

"Biliyor musun Jeanette, doğal dünyanın acımasız ve aptal olduğunu söylerler, ama bu küçük makine... bu küçük makine tek başına bu söylemi çürütüyor, teknolojinin çok daha kötü olduğunu kanıtlıyor. Bence teknolojinin kendisi *gerçek* bir Kıyamet Şehri."

7

Jeanette yakınlardaydı, A Kanadı koridorunda volta atıyordu. Göründüğü kadarıyla artık baş emanetçi olmuştu. Aynı zamanda tek emanetçi oydu. Kalan diğer dört memur B ve C Kanatlarını kontrol ederken Dr. Norcross, dışarıda olduğu zamanlarda Jeanette'ten diğer iki mahkûma göz kulak olmasını istemişti.

"Tabii," dedi Jeanette. "Meşgul değilim. Galiba mobilya atölyesindeki iş iptal edildi."

Çalışmak ona iyi geliyordu; aklını meşgul edebiliyordu.

Yürümeye devam etti. Önündeki kafesli pencereden gri bir sabah manzarası görünüyordu. Koşu pistinde su birikintisi vardı ve tarlalar bataklığa dönmüştü.

"Video oyunlarından hiçbir zaman hazzetmedim," dedi Jeanette. Evie'ye mantıklı bir cevap vermesi uzun sürmüştü. Doksan altı saatten beri uyumuyordu.

"Harika karakterini gösteren bir delil daha," dedi Evie.

Bitişik hücredeki Angel da konuşmaya katıldı. "Harika karakter mi? *Jeanette* mi? Hadi be! Kocasını öldürdü, biliyorsun. Onu bıçakladı. Bunu normal bir insanın yapacağı gibi bıçakla da yapmadı. Tornavidayla öldürdü, öyle değil mi Jeanette?" Angel yine

eski haline dönmüş, köylü Angel olmuştu. Bu iyiydi. Köylü Angel daha az sinir bozucuydu ve daha... hakikiydi.

"Bunu biliyorum, Angel. Ve bunun için onu takdir ediyorum."

"Keşke seni öldürmeme izin verse," dedi Angel. Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Dişlerimi şahdamarına geçirirdim. Ne güzel olurdu."

"Bu telefonla oynamak ister miydin Angel? Jeanette, telefonu delikten uzatsam, bunu Angel'a verir misin?" Evie'nin sesi yarıştırıcıydı.

Bu hücredeki güzel kadının büyücü veya iblis olduğu hakkında söylentiler vardı. Ağzından güveler püskürmüş ve Jeanette bu olayı görmüştü. Ama Evie her ne idiyse, Angel'ın sataşmalarına karşı dirençli değildi.

"Bahse girerim o telefonu sana yuttururum," dedi Angel.

"Bahse girerim, yutturamazsın," dedi Evie.

"Yuttururum."

Jeanette duvardaki pencerenin önünde durdu, elini cama dayadı ve bir süre öylece kaldı. Uykuyla ilgili hayaller görmek istemese de kendini hayal kurmaktan alamıyordu.

Tabii uykuda bile hapishaneler vardı; bazı rüyalarında can sıkıntısı içinde hücresinden çıkarılmayı beklemişti; bu da gerçek hayatta beklediği zamanlar gibi sıkıcıydı. Ama uyku aynı zamanda bir kumsaldı ve dalgalar her gece buradaki ayak izlerini, kumdan kaleleri, bira kutularını ve çöpleri temizlerdi. Uyku aynı zamanda Bobb'ydi. Eski kötü dünya harabelerinin üstünde yükselen ve her şeyin daha iyi olduğu bir ormanda onu karşılamıştı.

Rüyasında Ree'yi görecek miydi? Damian'ı gördüğüne göre, Ree neden olmasındı? Yoksa kozalı uykularda rüya yok muydu?

Jeanette bazı günler uyandığında kendisini çok kuvvetli ve sağlıklı hissettiğini hatırlıyordu. "Kendimi bir vaşak kadar çevik hissediyorum," derdi bazen Bobb'ye oğlu küçükken. Artık bir daha öyle hissedebileceğini hayal bile edemiyordu.

Bobby doğumundan sonraki gecelerde Jeanette'e çok zorlu anlar yaşatmıştı. "Ne istiyorsun?" diye sorardı Jeanette. Oğlan ağlamaya devam ederdi. Herhalde o da ne istediğini bilmiyor, diye düşünürdü Jeanette, ama belki annesi bir çare bulabilir diye umuyor. Anne olmanın en acı yanı buydu işte; anlayamadığın bir sorunu çözememek.

Jeanette, şimdi istesem uyuyabilir miyim acaba, diye düşündü. Ya uyku kemiğini kırmışsa? Uyku adalesini koparmışsa? Tendonunu? Gözleri çok kurumuştu. Dili sanki çok büyümüş gibi hissediyordu. Neden pes etmiyordu ki?

Cevabı basitti. Çünkü pes etmek istemiyordu.

Daha önce Damian'a karşı direnmemiş, kendini uyuşturuculara teslim etmiş ve herkesin ona yakıştırdığı yola sapmıştı. Bu defa kendini bırakmayacaktı. Bu durum herkesin beklediği gibi bitmeyecekti.

Altmışa kadar saydı, kırklı sayılarda şaşırdı ve en baştan başlayıp yüze kadar saydı. Şutunu çeker, sayıyı yapar. *Videobanda bakalım!* Bunu söyleyen adamın adı neydi? Dr. Norcross hatırlardı muhakkak.

Jeanett'in yüzü batı duvarına dönüktü, duşların metal kapısından bitten arınma bölümüne geçiliyordu. Jeanette kapıya doğru yürüdü, sağ-sol, sağ-sol. Yerde çömelmiş bir adam vardı, bir sigara kâğıdına esrar sarıyordu. Jeanett'in arkasında Angel hâlâ Evie'ye, onun derisini nasıl soyacağını, gözlerini çıkarıp kızarttıktan sonra yiyeceğini anlatmaktaydı.

"Angel, *Kıyamet Şehri* video oyunumu seninle paylaşmamaya karar verdim," dedi Evie; Jeanette ilan panosundaki farklı renklerle yazılmış duyurulara baktı; kelimeler çok bulanık görünüyordu ama Jeanette bunların kilise ayinleri, Anonim Alkolikler toplantıları, el sanatları dersleri ve kural hatırlatmalarıyla ilgili olduğunu biliyordu. Bir kâğıt parçasının üstünde bir peri kızı BEN İYİ HAL LİSTESİNDEYİM! yazısının üstünde dans etmekteydi. Jeanette durdu ve az önce çömelmiş adamı gördüğü yere baktı. Kimse yoktu.

"Hey, bayım! Nereye gittin?"

"Jeanette? İyi misin?"

"Evet," dedi Jeanette, Evie'nin hücre kapısına dönerek. Tuhaf kadın, parmaklıkların önünde duruyordu. Yüzünde melankolik bir ifade vardı; çok gerçekçi olmayan bir ümit fos çıkınca hayal kırıklığının yüze yansıması gibiydi. Ağlamak üzere olan bir bebeğin yüzü...

"Az önce... birini gördüğümü sandım."

"Halüsinasyon görmeye başlıyorsun. Uyumadığın zaman böyle olur. Uyuman lazım, Jeanette. Adamlar geldiğinde uyuyor olursan senin için daha güvenli olur."

Jeanette başını iki yana salladı. "Ölmek istemiyorum."

"Ölmeyeceksin. Uyuduktan sonra başka bir yerde uyanacaksın." Evie'nin yüzü ışıldadı. "Ve özgür olacaksın."

Evie'nin yanındayken Jeanette doğru dürüst düşünemiyordu. Kadın deliye benziyordu, ama Jeanette'in Dooling Hapishanesi'nde karşılaştığı delilerden çok farklıydı. Bazı akıl hastaları saatli bomba gibiydiler ve patlamaya o kadar yakındılar ki, neredeyse saatin tıklaması duyulurdu. Angel bu gruba giriyordu. Evie başka bir vakaydı ve bu sadece güve meselesinden değildi. Evie efsunlanmış gibiydi.

"Özgürlük hakkında ne biliyorsun?"

"Özgürlük hakkında her şeyi bilirim," dedi Evie. "Sana bir örnek vereyim mi?"

"İstiyorsan." Jeanette çömelmiş adamı gördüğü yere bir daha göz attı. Orada kimse yoktu. Hiç kimse.

"Toprağın karanlıklarında, kömürcülerin yamyassı ettikleri dağların enkazının çok altında yaratıklar görürsün; bunların gözleri yoktur ve senin hayatında olmadığın kadar özgürdürler. Çünkü onlar istedikleri gibi yaşarlar, Jeanette. Kendi karanlıkları içinde mutludurlar. Onlar istedikleri her şeydir." Evie bu son cümlesini vurgulamak istercesine tekrarladı. *"Onlar istedikleri her şeydir."*

Jeanette kendini yerin altındaki sıcak karanlık içinde hayal etti. Etrafındaki mineraller takımyıldızlar gibi ışıldıyordu. Kendini küçük ve güvende hissetti.

Yanağını bir şey gıdıkladı. Gözlerini açtı, derisinde kıvrılarak büyüyen ipliği eliyle sildi. Yerinde sıçradı. Gözlerini kapadığının farkında değildi. Önünde, biraz ötesinde duvar vardı – ilan panosu, duşlara açılan kapı. Panodaki yazılar, çimento bloklar. Jeanette bir adım attı, sonra bir adım daha...

Adam oradaydı. Geri gelmiş, az önce sardığı esrarlı sigarayı içiyordu. Jeanette ona bakacaktı. Pes etmiyordu. O duvara dokunacak, sonra dönüp öbür duvara gidecekti. Jeanette Sorley henüz o kefenin içine girmeye hazır değildi.

Daha bir süre dayanabilirim, dedi içinden. Göreceksiniz.

8

Bütün devriye otoları görevde olduğu için Don Peters ve o genç oğlan, Don'un Dodge Ram kamyonetiyle lisenin güneyindeki sokaklarda devriye geziyorlardı. Kamyonetin marka sembolü yoktu (Don daha sonra bir nalburdan edineceği harflerle bu sorunu halletmeyi düşünüyordu) fakat kumanda panelinin üstünde aküyle çalışan bir siren lambası vardı ve Don hâlâ hapishane memuru üniforması içindeydi. Oğlanın üniforması yoktu tabii; sadece üstünde bir rozet olan mavi bir gömleği vardı, ama belindeki Glock tabanca gerekli otoriteyi sağlıyordu.

Eric Blass daha on yedi yaşındaydı, emniyet teşkilatında görev almak için sınırın dört yaş altındaydı. Ama Don onun sağlam bir mayası olduğunu düşünüyordu. Bir yıl önce ayrılana kadar izcilik yapmış, atış yarışmasında madalya kazanmıştı. Programdan ayrılma nedeni olarak Don'a, "Çok fazla kancık vardı," demiş, Don da ona, "Çok iyi anlıyorum, evlat," diye karşılık vermişti. Ayrıca, Eric komik bir çocuktu. Zamanın daha çabuk geçmesi için bir oyun icat etmişti. Adı Zombi Fıstıklardı. Don direksiyon-

da olduğu için sol tarafta oturuyordu, Eric sağ taraftaydı. Yaşlı fıstıklar için beş puan, orta yaşlı fıstıklar için on puan, çocuk fıstıklar için on beş puan, seksi fıstıklar için yirmi puan kazanılıyordu (cumartesi günü olduğunda çocuk fıstık kalmamış gibi bir şeydi). Blass o sırada seksen-elli beş öndeydi, ama St. George Sokağı'na dönerlerken bu skor değişecekti.

"Sol tarafta, saat iki yönünde bir seksi fıstık var," dedi Don. "Böylece puanım yetmiş beşe çıkar. Sana yetişiyorum, evlat."

Yolcu koltuğundaki oğlan öne uzanınca, şort ve spor sutyeni giymiş genç bir kadının sendeleyerek ilerlediğini gördü. Kadın başını eğmiş, terli saçları topaklar halinde sallanıyordu. Belki koşmaya çalışıyordu ama sadece koşar adım yürüyebiliyordu.

"Memeleri ve götü sarkmış," dedi Eric. "Eğer buna seksi diyorsan sana acırım."

"Tamam, sakin ol, kendimi suçlu hissediyorum," dedi Don gülerek. "Pekâlâ, yüzünü göremediğimiz için buna on beş puan diyelim mi?"

"Bana uyar," dedi Eric. "Korna çalsana."

Sendeleyen kadının yanından yavaşça geçerlerken Don kornaya bastı. Kadın hızla başını kaldırınca (çukurlaşmış gözlerinin altındaki mor halkalar olmasa yüzü hiç fena değildi) tökezledi. Sol ayağı sağ bileğine takıldı ve kaldırımın üstüne kapaklandı.

"*Düştü!*" diye bağırdı Eric. "Fıstık *düştü!*" Boynunu uzatıp omzunun üzerinden arkaya baktı. "Ama dur, ayağa kalkıyor! Sekize kadar saymamı bile beklemedi!" *Rocky* filminin müziğini mırıldanmaya başladı.

Don dikiz aynasından bakınca kadının sarsak bir şekilde ayağa kalktığını gördü. Dizleri sıyrılmıştı ve her iki ayağının kavalkemiğine kan damlıyordu. Don kadının onlara ortaparmağını göstereceğini sandı (daha önce korna çaldıkları bir genç kadın bunu yapmıştı) ama zombi fıstık başını çevirip bakmadı bile; sendeleyerek yürümeye devam etti.

"Yüzündeki ifadeyi gördün mü?" dedi Don.

"Harikaydı," dedi Eric ve çak yapmak için avucunu kaldırdı.

Don bu avuca çak yaptı.

Bir defter içinde, kolaçan edecekleri sokakların bir listesi vardı; uyuyan kadınların bulunduğu evlerin adreslerini, o kadınların isimlerini ve kimliklerini bu deftere kaydediyorlardı. Eğer evler kilitliyse, kilidi kırıp içeriye girme izinler vardı. Bu iş ilk başlarda eğlenceli olmuştu. Don farklı banyolarda farklı sabunlarla elini yıkamayı, kadınların çekmecelerindeki çeşitli stilleri olan rengarenk külotları çok sevmişti. Ama böyle ucuz heyecanların etkisi çabuk sönüyordu. Gerçek eylem değildi. İçini dolduracak bir kıç olmazsa, külotların hiçbir özelliği kalmıyordu. Aslına bakılacak olursa, nüfus sayım memurlarından farksız gibiydiler.

"Burası Ellendale Sokağı, değil mi?" dedi Don otomobili kaldırıma yanaştırırken.

"Aynen öyle, komutanım. Üç blok birden."

"O halde inip yürüyelim ortak. Uyuyan kaltakları bulup isimlerini kaydedelim." Ama Don daha kapısını açamadan Eric onun kolunu tuttu. Çaylak polisin gözleri Ellendale ile lise arasındaki bir boş alana çevrilmişti.

"Biraz eğlenmeye ne dersin, patron?"

"Her zaman tamam derim," dedi Don. "Eğlence benim göbek adımdır. Aklından ne geçiyor?"

"Şu ana kadar hiç yaktığın oldu mu?"

"Koza mı? Hayır." Ama Don haberlerdeki görüntüleri görmüştü; yüzlerinde hokey maskeleri olan birkaç adamın koza içindeki bir kadını yakarken çekilmiş bir cep telefonu videosu vardı. Haberlerde böyle adamlara "Meşaleli Tugaylar" deniyordu. Videoda bir kozanın üstüne benzin dökülmüş, o ipliksi oluşum bir çıra yığını gibi parlayıvermişti.

"Ya sen?"

"Hayır," dedi Eric, "ama duyduğuma göre harika yanıyorlarmış."

"Ne düşünüyorsun?"

"Az ileride yaşayan evsiz bir kadın var." Eric eliyle işaret etti. "Tabii buna yaşamak denirse. Ne kendine ne başkalarına bir ya-

rarı var. Onu tutuşturabiliriz. Sırf nasıl olduğunu görmek için. Kimse onun yokluğunu fark etmez." Eric birden gerildi. "Tabii sen istemiyorsan başka..."

"İsteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi Don. Bu yalandı. Pekâlâ istiyordu. Sırf bunu aklından geçirmek bile erkekliğini uyandırmıştı. "Gidip bir bakalım, sonra karar veririz. Ellendale Sokağı'na daha sonra gideriz."

Araçtan inip Yaşlı Essie'nin barınağı olan otlara bürünmüş alana yürüdüler. Don'un bir Zippo çakmağı vardı. Bunu cebinden çıkardı ve klik sesiyle açıp kapadı, açıp kapadı.

İKİNCİ BÖLÜM

1

Kadınlar buraya "Yeni Yerimiz" demeye başladılar, çünkü artık burası gerçek Dooling –hiç değilse o güne kadar tanıyıp bildikleri Dooling– değildi. Daha sonra, burada çok uzun süre kalacaklarını anlayınca bu isim "Bizim Yerimiz" olarak değişti.

Ve bu isim kalıcı oldu.

2

Bayan Ransom'ın bodrumunda buldukları kömürü tutuşturmak için kullandıkları çakmak benzininin kokusu ete sinmişti, ama yine de Lila'nın tabancasıyla vurup o iğrenç havuzdan sürükleyerek çıkardığı vaşağın budunu tamamen yediler.

O ilk gece, "Biz hasta köpek yavrularıyız," dedi Molly parmaklarındaki yağı yalayıp yeni bir et parçasına uzanırken. Hasta köpek yavrusu yakıştırması ona uyuyordu.

"Çok doğru söyledin, hayatım," dedi büyükannesi, "ama bu et hiç fena değilmiş. Bana bir parça daha uzatsana, sayın şerif."

Bayan Ransom'ın evinden kalan harabeye sığınmışlardı; kilerdeki tozlanmış konserve yiyeceklere hiç dokunmadılar, çünkü Lila gıda zehirlenmesinden korkmuştu. Bunu izleyen iki hafta

boyunca çevredeki ağaçlarda buldukları meyvelerle ve her ne kadar çok sert ve tatsız olsa da, yenebilir haldeki mısır başaklarıyla idare ettiler. Aslında hem mısır hem de yedikleri meyveler ham sayılırdı ama başka çareleri yoktu.

Lila bundan bir sonuç çıkardı; bu görüşü ilk başta biraz muğlaktı ama zamanla berraklaştı. Kendilerini Dooling'in bir başka versiyonunda bulmuşlardı ve burada zaman daha önce bulundukları Dooling'e göre farklı bir hızla geçiyordu. Bayan Ransom'ın söylediğine göre, Molly ortaya çıkana kadar birkaç gün tek başına kalmıştı. Eski (önceki) yerdeki bir saat, yeni yerde (şimdi) gün olmuştu. Belki günden de fazlaydı.

Farklı zaman akımları olgusu çoğu kez uykuya dalmadan önce Lila'nın aklını meşgul ediyordu. Uyuma yerleri genellikle açık havada, göğün altındaydı. Devrilen ağaçlar bazı çatılarda delikler açmış, bazı çatılarsa rüzgârla savrulup uçmuştu. Lila uykuya dalmadan önce yıldızlara bakardı. Aynı yıldızlardı ama şiddetli parıltıları şaşırtıcıydı. Akkor olmuş kaynak kıvılcımlarına benziyordu. Erkeksiz bu dünya gerçek olabilir miydi? Burası cennet miydi? Araf mıydı? Değişik bir zaman akımındaki değişik bir evren miydi?

Kadınlar ve kızlar gelmeye devam ediyorlardı. Nüfusları çığ gibi büyümeye başlamıştı ve hiç istemese de Lila kendini onların lideri konumunda buldu. Doğal olanı buydu herhalde.

Müfredat Komitesi'nden Dorothy Harper ve kitap kulübünden yetmişli yaşlarda, beyaz saçlı üç sevimli kadın arkadaşı bir apartmanın etrafında biten bir maki ormanından çıktı. Molly'yi iltifatlara boğdular; Molly bu durumdan çok memnundu. Janice Coates yanında hapishane tulumu içindeki üç mahkûmla birlikte anacaddeden yürüyerek geliyordu. Mahkûmlar Kitty McDavid, Celia Frode ve Nell Seeger'di. Dooling Hapishanesi'nden çıkabilmek için bir ormandan geçmek zorunda kalmışlardı.

"Selam hanımlar," dedi Janice, önce Blanche McIntyre'ye sonra Lila'ya sarılıp. "Görünüşümüzü bağışlayın. Hapishaneden daha yeni kaçtık."

Eski evlerden bazıları, içinde yaşanabilir ve düzeltilebilir durumdaydı. Diğerlerinin görünüşü ise berbattı. Anacaddedeki lise binası eski Dooling'de bile modası geçmiş bir yapıyken, şimdi ortadan ikiye ayrılmış, ayrılan kısımları ters yönlere kaymıştı. Dersliklerin içinde kuşlar vardı. Emniyet Müdürlüğü ofislerinin ve belediyeye ait büroların da bulunduğu Belediye Binası yarı çökmüş haldeydi. Malloy Caddesi'nde bir obruk açılmıştı. Dibinde ön camına kadar kahverengi bir suya batmış bir otomobil vardı.

Kayleigh Rawlings adında bir kadın onlara katıldı ve elektrikçi olarak edinmiş olduğu bilgileri onların yararına sundu. Hapishane müdürü Janice için bu sürpriz değildi, Kayleigh'nin meslek kurslarına devam ettiğini ve elektrik tesisatıyla voltaj konusunda bilgili olduğunu biliyordu. Kayleigh ve bu bilgisinin Dooling Hapishanesi içinden çıkmış olması sorun değildi. Kadın bu yeni yerde, bu aşırı parlak yıldızlar altında hiç suç işlememişti.

Kayleigh eskiden zengin bir doktorun evindeki güneş enerjisiyle çalışan bir jeneratörü hayata geçirmeyi başardı. Bu sayede adamın elektrik ocağında tavşan pişirdiler ve antika müzik dolabında eski plakları dinlediler.

Akşamları sohbet ediyorlardı. Kadınların çoğu, Bayan Ransom'ın garaj yolundaki otomobilinin içindeki Lila gibi, uyuyakaldıkları yerde uyanmışlardı. Birkaçıysa kendilerini bir karanlık içinde bulduklarını, rüzgâr, kuş cıvıltıları ve belki de uzaktan gelen insan sesleri duyduklarını hatırlıyordu. Güneş doğduktan sonra bu kadınlar batıdaki ormanın içinden geçerek ya Ball's Hill Yolu'na ya da Batı Lavin'e çıkmışlardı. Onların bu ilk anlarıyla ilgili çizdikleri bu tabloyu Lila oluşmakta olan bir dünyaya benzetti; sanki varlıklarını saran ortam ortak bir hayal ürünü gibiydi. Lila bunun da başka her şey gibi mümkün olabileceğini düşündü.

3

Günler günleri, geceler geceleri izledi. İlk günden beri kaç gün geçtiğini kimse kestiremiyordu, ama kesinlikle haftalar, daha sonra da aylar geçmiş olmalıydı.

Avlama ve toplama grupları oluşturuldu. Çok miktarda av hayvanı –geyik ve özellikle tavşan– olduğu gibi bol miktarda meyve ve sebze de vardı. Hiçbir zaman açlık sınırına gelmediler. Çiftçilik grubu, inşaat grubu, sağlık grubu ve çocukların eğitimi için eğitim grubu vardı. Her sabah farklı bir kız, küçük okulun önüne çıkıp bir çanla zil çalıyor, bu ses kilometrelerce öteye erişebiliyordu. Kadınlar, bazen de büyük kızlar öğretmenlik yapıyordu.

Onları hiçbir virüs etkilemiyordu, ama tedavi gerektiren zehirli sarmaşık vakaları, ımetruk binaların tehlikeli ortamlarında yaralanan, hatta kemikleri kırılanlar oluyordu. Lila bazen uyumak üzereyken, eğer bu dünya hayal ürünüyse, insanları kanatabilecek kadar güçlü bir hayal olmalı, diye düşünürdü.

Lila lise binasının bodrumunda, küfle kaplı dosya dolapları içinde muhtemelen altmışlı yıllardan beri kullanılmamış bir teksir makinesi buldu. Plastik bir sandık içinde muhafaza edilmişti. Eski mahkûmlardan birkaçı çok becerikliydi. Molly Ransom'ın, kuşüzümlerinden mürekkep yapmasına yardım ettiler ve Molly tek sayfalık bir gazete çıkardı. Adı *Dooling Doings*'ti. İlk manşet **OKUL TEKRAR AÇILIYOR!** oldu ve Lila'nın, "Çocukların eski hayatlarına döndüklerini görmek çok iyi oluyor," demeci gazetede yer aldı. Molly, Lila'ya unvanını, Dooling Emniyet Amiri mi yoksa sadece Şerif mi, diye sorunca Lila sadece, "Buranın yerlisiyim," dedi.

Ve toplantılar vardı. Bu toplantılar önce haftada bir, derken iki kereye çıktı ve bir-iki saat sürüyordu. Her ne kadar Bizim Yerimiz'de yaşayan kadınların sağlıkları ve esenlikleri için önemliyse de, başlangıcı neredeyse kaza eseri olmuştu. İlk katılımcılar kendilerine eski dünyada İlk Perşembe Kitap Kulübü adını ve-

ren kadınlar oldu. Bu yeni dünyada, şaşılacak kadar iyi durumda olan Shopwell süpermarketinde bir araya geliyorlardı. Kitap olmasa da, konuşacakları pek çok şey vardı. Blanche, Dorothy, Margaret ve Margaret'ın kız kardeşi Gail marketin önünde katlanan koltuklara oturup, hasretini çektikleri şeylerden bahsediyorlardı. Bunların arasında taze kahve ve portakal suyu, klima, televizyon, çöp toplama hizmetleri, internet ve telefonu açıp bir arkadaşı aramak vardı. Ama eksikliğini en çok hissettikleri şey –hepsi bunda hemfikirdi– erkeklerdi. Toplantılara genç kadınlar da katılmaya başladılar ve memnuniyetle kabul edildiler. Kadınlar hayatlarındaki boşluklardan, bir zamanlar oğulları, yeğenleri, babaları, dedeleri... ve kocaları tarafından doldurulan mekânların özleminden söz ediyorlardı.

Rita Coombs, "Sizlere bir şey anlatayım," dedi o ilkyazın sonlarına doğru yapılan toplantıda; artık sayıları neredeyse dört düzine olmuştu. "Bazılarınıza fazla samimi gelebilir ama umurumda değil. Cuma geceleri düzüşmesini çok özlüyorum. İlişkimizin ilk zamanlarında Terry'nin tetiği çok çabuk çekilirdi ama onu biraz eğittikten sonra iyi oldu. O tabancasını ateşleyene kadar iki, bazen üç kere geldiğim oluyordu. Sonrası? Bebekler gibi uyurdum!"

"Parmakların işe yaramıyor muydu?" diye sordu birisi; kahkahalarla karşılandı.

"Yaramaz olur mu hiç?" dedi Rita. O da kahkahayla gülüyordu, yanakları elma gibi kızarmıştı. "Ama *aynı şey değil ki*, şekerim!"

Bu cevap alkışlarla karşılandı ama birkaç kadın –Fritz Meshaum'un fare tipli karısı Candy– buna katılmadı.

Tabii iki büyük soru, yüz farklı biçimde ortaya atıldı. Birincisi, buraya, Bizim Yerimiz'e nasıl geldikleriydi. Ve neden?

Büyü müydü? Ters giden bilimsel bir deneyin sonucu muydu? Tanrı'nın iradesi miydi?

Sürmekte olan varlıkları bir ödül müydü yoksa ceza mıydı?

Neden onlar seçilmişti?

Konuşma bu kulvara girince Kitty McDavid sıkça söz alıyordu. Kitty'nin Aurora arifesi kâbusu –bir kraliçe olarak algıladığı o karanlık figür ve kraliçenin saçlarından süzülen ağlar– hâlâ net bir şekilde aklındaydı ve onu korkutuyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Bağışlanmak için dua falan mı edeyim?"

"Aman, siktir et!" dedi Janice Coates. "Burada kural koyacak Papa olmadığına göre ne istersen yapabilirsin, ama ben sadece elimden geleni yapacağım. Neyin fark yaratabileceğini bilmediğimize göre, başka ne yapabiliriz ki?" Bu sözler de beğeniyle karşılandı.

Ne var ki o soru –*Ne oldu?*– tekrar tekrar masaya yatırılıyordu. Ve hiçbir tatmin edici cevap bulunamıyordu.

Toplantılardan birinde (Janice'in Büyük Deplasman dediği şeyden en az üç ay sonra) aralarına yeni bir katılımcı geldi ve odanın arkasında yirmi beş kiloluk bir gübre çuvalının üstüne oturdu. Şimdi yaşanmakta olan hayat hakkında ateşli konuşmalar yapılırken ve UPS dağıtım ofisinde dokuz sandık Lunapad marka, tekrar kullanılabilen peçete bulunduğu müjdesi verilirken bu yeni katılımcı hep başını öne eğmiş şekilde oturdu.

"Artık ayın belli zamanlarında küloduma tişörtümden kestiğim parçaları tıkmayacağım!" diye bağırdı Nell Seeger. "Yaşasın!"

Toplantının sonlarına doğru konuşma konusu –hep olduğu gibi– özlem duydukları şeylere döndü. Bunlar konuşulurken çoğu kadın hasretini çektikleri erkekleri anarlardı, ama bazıları da bu eksiklik sayesinde sırtlarından bir yük kalktığını belirtiyordu. Kendilerini daha hafif hissediyorlardı.

"Bitirdik mi hanımlar?" diye sordu Blanche bugünkü toplantıda. "İşlerimize dönmeden önce içini boşaltmak isteyen kimse var mı?"

Parmakları çeşitli renklerde tebeşirle kaplı küçük bir el havaya kalktı.

"Evet canım," dedi Blanche. "Sen yenisin, değil mi? Ve boyun çok kısa. Ayağa kalkar mısın?"

"Hoş geldin," dedi kadınlar bir ağızdan.

Nana Geary ayağa kalktı. Ellerini çok yıpranmış ve kolları yırtık, ama hâlâ en sevdiği tişörtüne sildi.

"Annem burada olduğumu bilmiyor," dedi, "umarım kimse ona söylemez."

"Hayatım," dedi Dorothy Harper, "burası Las Vegas gibidir. Kadınlar Saati'nde olan biten, Kadınlar Saati'nde kalır."

Bu sözleri de kahkahalarla karşılandı ama soluk pembe tişörtlü kızın dudakları kıvrılmadı bile. "Sadece babamı çok özlediğimi söylemek istiyorum. Pearson Berber dükkânına girdim ve babamın tıraş losyonundan bulup –adı Drakkar Noir– kokladım. Ve ağladım."

Birkaç kişinin burun çekmesi dışında süpermarketin ön kısmına ölüm sessizliği çöktü. Daha sonra anlaşılacağı gibi, berber dükkânındaki tıraş losyonlarını koklayan sadece Nana olmamıştı.

"Galiba bütün diyeceklerim bu kadar," dedi Nana. "Sadece... babamı çok özledim ve onu bir daha görebilmeyi çok istiyorum."

Dinleyiciler onu alkışladılar.

Nana oturdu ve elleriyle yüzünü kapadı.

4

"Bizim Yerimiz" her şeyin dört dörtlük olduğu ütopik bir yer değildi. Gözyaşları eksik olmuyor, sık sık sert tartışmalar çıkıyordu ve o ilkyaz, son derece anlamsız olduğu için hepsini şoke eden bir cinayet-intihar vakası gerçekleşti. Önceki dünyadaki Dooling Hapishanesi'nden gelen Maura Dunbarton, Kayleigh Rawlings'i boğarak öldürmüş, sonra da kendi canına kıymıştı. Lila'yı oraya Coates götürdü.

Maura arka bahçedeki bir salıncağın paslı üst demirine bağlı bir ilmiğin ucunda asılıydı. Kayleigh'yi iki sevgilinin paylaştıkları odada, uyku tulumu içinde buldular; yüzü gri bir renk almıştı ve gözleri kanlıydı. Elle boğulmuş, sonra en az on kere bıçaklan-

mıştı. Maura bir zarf parçası üzerine kurşunkalemle yazdığı bir not bırakmıştı.

> Bu dünya farklı, ama ben aynıyım. Bensiz daha iyi olacaksınız. Kayleigh'yi hiçbir neden olmaksızın öldürdüm. Beni kızdırmış falan değildi. Hapishanede olduğu gibi, onu hâlâ çok seviyordum. Onun çok işinize yaradığını biliyorum. Kendime hâkim olamadım. İçimden onu öldürmek geldi, ben de öldürdüm. Sonra da çok pişman oldum.
> –Maura.

Lila, "Ne dersin?" diye sordu.

"Bence bu da buradaki her şey gibi muamma," dedi Janice. "Bu kaçık karının içinden birini öldürmek geldiğinde 'Bizim Yerimiz'de elektrikten anlayan tek kişiyi seçmesi çok boktan bir şey. Şimdi ben onun bacaklarını tutarken sen de uzanıp ipi kes."

Coates yaklaşıp kollarını Maura'nın kısa bacaklarına doladı. Başını kaldırıp Lila'ya baktı. "Hadi, çabuk ol, beni bekletme. Altına kaçırmış gibi kokuyor. İntihar ne görkemli bir olay!"

Katili ve talihsiz kurbanını hapishanenin etrafındaki çitin dışında bir yere gömdüler. O sırada yine yaz olmuştu, hava güneşli ve sıcaktı. Coates mezar başında Kayleigh'nin cemaatlerine ne kadar yararlı olduğu ve Maura'nın herkesi şaşırtan cinayeti hakkında birkaç söz söyledi. Çocuklardan oluşan bir koro dinî bir şarkıyı seslendirirken Lila kendini tutamayıp ağladı.

Lila, evlerinden Jared ve Clint'in birkaç fotoğrafını bulup almıştı. Bazen toplantılara da yanında getiriyordu bunları, ama zaman geçtikçe oğlu ve kocası ona daha az gerçekmiş gibi gelmeye başladı. Geceleri çadırında –hava müsaitse dışarıda yatmayı yeğliyordu– el fenerini açıp ışığında o fotoğraflara bakardı. Jared nasıl bir insan olacaktı? Son fotoğraflarında bile yüzündeki o yumuşak ifade kaybolmamıştı. Bunu hiç göremeyecek olması Lila'yı çok üzüyordu.

Kocasının fotoğrafına, yamuk gülümsemesine ve ağaran saçlarına baktı ve onu çok özledi, ama Jared kadar değil. O son gün,

Clint'ten kuşkulandığı için, söylediği yalanlar ve mesnetsiz korkuları için utanıyordu. Ama artık kocasını geçmiş bir anı olarak hatırlayınca, ona farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. Clint'in geçmişini nasıl özenle örttüğünü, bu gizliliği korumak için doktorluk otoritesini kullanarak Lila'yı nasıl kendinden uzak tuttuğunu düşündü. Clint o tür bir acıyla sadece kendisinin başa çıkabileceğini mi sanmıştı? Lila'nın küçük aklıyla ve gelişmemiş ruh yapısıyla bunu sindiremeyeceğini mi düşünmüştü? Yoksa bu, güçlülük maskesi altında bir bencillik miydi? Lila erkeklerin acılarını dışavurmamaları konusunda eğitildiklerini (tabii başka erkekler tarafından) bilirdi ama bildiği başka bir şey de evliliğin bu eğitimin bir kısmını silmesi gerektiğiydi. Ama Clint'le öyle olmamıştı.

Bir de havuz meselesi vardı. Bu konu onu hâlâ sinirlendiriyordu. Ve Clint'in yıllar önce ani bir kararla işini bırakması. Bu arada onun tarafından verilen milyonlarca minik karar ve Lila'nın bunları kabul etmesini bekleyişi.

Karanlıkta baykuşlar ötüyor, kim bilir kaç kuşaktan beri yabanileşmiş köpekler uluyordu. Lila, çadırının fermuarını kapadı. Ay ışığı sarı çadır kumaşından mavi görünüyordu. Geçmişteki o ev içi melodramlarını hatırlamak üzücüydü; onca gereksiz çatışma ve tartışma. Başkalarının evliliklerinde horgördüğü o saçma duygu patlamaları. Lila bu tepeden bakma huyunu hatırlayınca gülmeden edemedi.

5

Eskiden hapishaneyi çevreleyen çitler çalılarla kaplı yoğun bir öbek haline gelmişti. Lila bu yeşil duvarda Coates ve diğer kadınların çıkarken açtığı gedikten girdi. Hapishanenin içine giriş güney tarafındaki bir gedikten oluyordu. Bir patlama olmuş –Lila bunun mutfaktaki sanayi tüpü olduğuna hükmetti– ve betonu un ufak etmişti. İçeriye girerken sanki bambaşka bir dünyayla karşılaşacağını bekler gibiydi –bembeyaz bir kumsal, parke taşlı

bir sokak, karlı bir dağ tepesi– ama girdikten sonra sadece eski hücrelerin bulunduğu kanadı gördü. Duvarlar kısmen çökmüş, parmaklıklı kapılardan bazıları menteşelerinden sökülmüştü. Patlama çok şiddetliydi herhalde, diye düşündü. Yerde otlar bitmiş, tavan küfle kaplanmıştı.

Bu harap haldeki kanattan geçip hapishanenin merkez koridoruna, Clint'in "Broadway" dediği yere geldi. Burası daha iyi durumdaydı. Lila koridorun tam ortasındaki kırmızı çizgiyi takip ederek yürüdü. Kapılar ve bariyerler kilitli değildi; hapishane tesislerinin –kafeterya, kütüphane, kabin– göründüğü tel kafesli pencereler buğulanmıştı. Broadway'in sonundaki kapıların bulunduğu yerde başka bir patlamanın izleri görünüyordu; parçalanmış briketler, tozlu cam parçaları vardı ve oradaki çelik kapı içe doğru göçmüştü. Lila bu enkaza basmadan yürüdü.

Biraz ilerideki personel dinlenme odasının açık kapısının önünden geçti. İçerideki halıfleksin üstünde mantarlar bitmişti. Havada coşkulu bir "bitki yaşamı" kokusu vardı.

Nihayet Clint'in ofisine vardı. Köşedeki pencerenin camı patlamış, içeriye aşırı büyümüş ve çiçek açmış çalılıklardan oluşan bir kütle sarkmıştı. Ortalıkta bir fare dolanıyor, yırtık bir kanepe minderinde bir şeyler arıyordu. Bir an şaşkın bir halde Lila'ya baktıktan sonra göçmüş bir duvarın dibine kaçtı.

Kocasının masasının ardındaki Hockney tablosu yana yatmıştı. Lila bunu düzeltti. Resimde birbirinin aynı perdeleri olan bir sıra pencerenin bulunduğu kum rengi bir bina vardı. Zemin katında biri mavi, diğeri kırmızı iki kapı görünüyordu. Hockney'nin meşhur renklerinden örneklerdi; güzel anıların uyandırdığı duygular gibi parlak renkler... Her ne kadar o anılar çok muğlak olsa da bu yoruma açık tablo Lila'ya çok ilginç gelmiş, yıllar önce Clint'e hediye etmişti. Onun hastalarına şöyle diyeceğini ummuştu: "Bakın, hiçbir şey size kapalı değil. Daha sağlıklı ve daha mutlu bir hayata açılan kapılar var."

Clint başka bir dünyadaydı. Jared başka bir dünyadaydı. Kim bilir, belki ikisi de belki sadece biri ölmüş olabilirdi. Hockney tab-

losu bu dünyanın farelerine, küfüne ve otlarına aitti. Bu kopuk, içi boşaltılmış ve unutulmuş bir dünyaydı, ama tek dünyaları buydu işte. Burası "Bizim Yerimiz"di. Lila geldiği yerden geri dönüp hapishanenin ölü dünyasından çıktı.

6

O aylar boyunca daha pek çok kadın bir zamanlar James Brown'un "erkekler dünyası" dediği yerden çıkıp geldi. Dediklerine göre, Dooling'de uyuyakaldıklarında Aurora krizi daha yeni çıkmış, sadece iki-üç gün geçmişti. Sözünü ettikleri şiddet olayları, şaşkınlık ve çaresizlik yeni yere daha önce gelenlere gerçek dışı gibi geldi. Dahası, neredeyse önemsiz gibi göründü. Bu dünya kadınlarının kendi sorunları ve kaygıları vardı. Bunlardan biri havaydı. Yaz bitiyordu. Sonbahardan sonra kış gelecekti.

Kütüphanedeki el kılavuzlarının yardımı ve bir müteahhidin dul karısı olan Magda Dubcek'in (Lila'nın havuzcusunun annesi) nezaretinde, Kayleigh'nin öldürülmeden önce başladığı işin bir bölümünü bitirebildiler. Magda'nın kocası ölmeden önce ona elektrikle ilgili epey şey öğretmişti. "Kocam bana her gün yaptığı işi anlatırdı: 'Bak Magda, bu gördüğün elektrikli tel, bu da topraklama teli...' Bu gibi şeyler işte. Ben dinlerdim. O farkında değildi, karşısındaki duvara anlattığını sanırdı, ama ben dikkatle dinlerdim." Sözün burasında Magda'nın yüzünde kurnaz bir ifade belirir, bu da Lila'ya Anton'u hatırlatırdı. "En azından ilk beş yüz defasında dinlemişimdir."

Yıllarca bakım görmemesine rağmen hâlâ sağlam kalan bir avuç güneş panelinden sağladıkları enerjiyle hiç değilse birkaç eve sınırlı bir elektrik şebekesi kurabildiler.

Normal otomobiller işe yaramıyordu; bu yeni dünyanın ne kadar zamandır var olduğunu kestirmek imkânsızdı, ama park halindeki otomobillerin durumunu, su ve nemin motorlarını ne kadar etkilemiş olduğunu görünce bir fikir sahibi olabiliyorlardı.

Hâlâ sağlam kalan bir kapalı otoparktaki bir otomobilden belki yararlanılabilirdi, ama etrafta buharlaşmamış bir damla benzin bile yoktu. Kadınlar bir şehir kulübünün malzeme deposunda, güneş enerjisiyle çalışan, iyi durumda golf arabaları buldular. Bu araçlar şarj edildikten sonra çalışıyordu. Kadınlar ağaçların ve bitki örtüsünün olmadığı yerlerde bu golf arabalarıyla dolaşıyordu.

Shopwell gibi Olympia Restoranı da geçen zamana karşı iyi direnmişti. Bir zamanlar Terry'nin karısı olan Rita Coombs restoranı tekrar açtı ve takas esasına dayanarak işletmeye başladı. Yemekleri evlerinin bodrumundan çıkardıkları bir odun sobasında pişiriyordu.

"Oldum olası bir restoran işletmeye heves etmişimdir," dedi Lila'ya, "ama Terry benim çalışmamı hiç istemiyordu. Endişelenmesine neden olurmuş. Terry evin içinde bir süs eşyası gibi yaşamanın ne kadar sıkıcı bir şey olduğunu bir türlü anlayamıyordu."

Rita bunu kayıtsız bir şekilde söylemişti ama konuşurken gözlerini kaçırmasını Lila utanma olarak yorumladı – kendine ait bir yere sahip olmanın mutluluğundan kaynaklanan bir utanma. Lila onun buna alışacağını umdu. Pek çok kadın da değiştiğini hissediyor, bundan dolayı az da olsa bir utanç duyuyordu; sanki yasadışı bir şey yapmışlar gibi. Birden kendilerine talep olduğunu görüp yeni dünyanın aydınlığında parlamaya başlayan Magda ve Rita gibi kadınlar... O kayda geçmeyen haftalar ilerledikçe sadece özlem duydukları şeyleri değil, hiç özlemedikleri şeyleri de konuştular.

Yapraklar tıpkı eski dünyada olduğu gibi değişiyordu, ama renkleri Lila'ya çok daha canlı ve uzun ömürlüymüş gibi görünüyordu.

Lila ekim sonları gibi hissedilen bir gün, okul çocuklarının oymaları için kabak toplamak amacıyla Bayan Ransom'ın bahçesindeydi. Gölgede bir bankın üstüne oturmuş olan Yaşlı Essie onu seyrediyordu. Bankın yanında paslı bir alışveriş arabası vardı; içi Essie'nin yeni hayatını eskisinin anılarıyla donatmak istercesine topladığı şeylerle doluydu: bir radyo, bir cep telefonu, elbiseler,

bir köpek tasması, 2007'ye ait bir takvim, üstünde etiketi olmayan fakat içinde akçaağaç pekmezi olması muhtemel bir şişe, üç tane oyuncak bebek. Lila büyük hasır şapkası başında, içi tepeleme bahçe malzemeleriyle dolu el arabasını sürerken onu takip etmek Essie'nin hoşuna gidiyordu.

Yaşlı kadın ilk başlarda sessizdi ve yanına birisi geldiği zaman ürkerek çekilirdi, ama haftalar geçtikçe gevşemeye başladı; hiç değilse Lila'nın yanındayken. Bazen konuştuğu bile oluyordu ama Lila bu kadının en parlak günlerinde bile konuşkan biri olmadığını tahmin etti.

"Her şey şimdi daha iyi," dedi Essie bir keresinde. "Kendime ait bir evim var." Kucağındaki oyuncak bebeklere gülümseyerek baktı. "Kızlarımın hoşuna gidiyor. Adları Jingle, Pingle ve Ringle."

Bir keresinde Lila ona soyadını sormuştu.

"Eskiden Wilcox'tu," dedi Essie, "ama artık Eastbrook. Ben de o Elaine adlı kadın gibi kızlık soyadımı kullanıyorum. Bu yer eski yerden daha iyi ve bunun nedeni sadece kızlık soyadımı kullanmam ve kendime ait bir evim olması değil. Burası çok daha güzel kokuyor."

Bugün Essie biraz içine kapanmış gibiydi. Lila onu konuşmaya teşvik etti ama Essie başını iki yana salladı, Lila'ya doğru öfkeyle ellerini salladı, sonra da paslı alışveriş arabasının içini karıştırdı. Buradan eski bir Philco masa radyosu çıkardı, bunu bir elinden diğerine atıp durdu. Lila için sakıncası yoktu; elinde sıcak patates varmış gibi oynamak hoşuna gidiyorsa, istediği kadar oynayabilirdi.

Lila öğle yemeği için dönmeye hazırlanırken bir bisikletin üzerinde Janice Coates geldi. "Şerif, konuşabilir miyiz?"

"Artık şerif değilim, Janice. *Dooling Doings* gazetesini okumuyor musun? Sadece buralı biriyim."

Coates buna aldırmadı. "Pekâlâ ama bilmen gereken bir şey var: İnsanlar kayboluyorlar. Şu anda tam üç kişi oldu. Tesadüf

olamayacak kadar çok. Bu durumu soruşturacak birine ihtiyacımız var."

Lila az önce yerinden söktüğü kabağa baktı. Üst kısmı parlak turuncuydu, ama alt tarafı kararmış ve çürümüştü. Bunu sertçe yere bıraktı. "Yeniden Kalkınma Komitesi'yle konuş veya bir sonraki toplantıda konuyu ortaya getir. Ben emekli oldum."

"Hadi, Lila." Coates bisikletin selesinde dikilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana maval okuma. Emekli falan olmadın, sadece üzgünsün."

Duygular, diye geçirdi içinden Lila. Erkekler hemen hiçbir zaman duygularla ilgili konuşmak istemez, kadınlarsa her zaman bunu isterdi. Bu, sıkıcı bir hale gelebiliyordu. Bunu düşünmek Lila'yı şaşırttı. Galiba Clint'in acılarını gizlemesine karşı duyduğu öfkeyi yeniden gözden geçirmesi gerekecekti.

"Yapamam, Janice." Lila kabakların hizasında yürüdü. "Kusura bakma."

"Ben de üzgünüm," dedi Janice. "Kızımı bir daha hiç göremeyebilirim. Sabah ilk iş olarak onu düşünüyorum, geceleri de aklımdaki son şey o oluyor. Her gün. Ve erkek kardeşlerimi özlüyorum. Ama bu yüzden–"

Arkalarından tok bir ses çıktı ve bunu bir ağlama sesi izledi. Lila etrafa bakındı. Radyo otların üstünde, Jingle, Pingle ve Ringle'ın yanında duruyordu. Bebekler cansız gözlerini bulutsuz gökyüzüne dikmişlerdi. Essie yoktu. Az önce durduğu yerde bir tane kahverengi güve vardı. Bir an havada amaçsızca kanat çırptıktan sonra ardında hafif bir ateş kokusu bırakarak uçup gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

"Hassiktir!" diye bağırdı Eric Blass. Yerde oturmuş, yukarıya bakıyordu. "Bunu gördün mü?"

"Hâlâ görüyorum," dedi Don, tenis kortlarının üzerinden liseye doğru uçan güve bulutuna bakarak. "Ve kokusunu duyuyorum."

Çakmağını Eric'e vermişti, ne de olsa bu Eric'in fikriydi (ayrıca birisi öğrenecek olursa, suçu ona yükleyebilecekti). Eric çömelip çakmağı yakmış ve hurdalarla dolu barınağın içindeki kozayı tutuşturmuştu. Koza, içinde kaçık bir evsiz kadın yerine sanki barut varmış gibi çatırdayarak parlamış, ortalığı aniden kükürt kokusu kaplamıştı. Yaşlı Essie doğrulmuş –sadece hatları seçilebiliyordu– ve onlara doğru hamle yapar gibi olmuştu. Bir an için yüz hatları netleşti ama siyah ve gümüş renkli bir fotoğraf negatifine benziyordu. Don kadının dudaklarının hırlıyormuş gibi geriye doğru kıvrıldığını gördü. Bir saniye sonra ondan en küçük bir iz bile kalmadı.

Bu ateş topu yerden bir metre kadar yükseldi, sanki havada dönüyordu. Derken güvelere dönüştü – yüzlerce güve. Kozadan veya iskeletten en küçük bir iz olmadığı gibi, Yaşlı Essie'nin üstünde oturduğu otlarda en küçük bir yanık karartısı yoktu.

O çeşit bir ateş değildi, diye düşündü Don. Öyle olsaydı biz de yanardık.

Eric ayağa kalktı. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri büyümüştü. "Bu neydi öyle? Az önce ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Don.

"O Meşaleli Tugaylar mı, kendilerine her ne halt diyorlarsa, bugüne kadar yaktıkları kozaların uçan böceklere dönüştüğünü bildirmişler mi?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Ama belki olmuştur ve onlar bildirmemiştir."

"Evet, bu mümkün." Eric dudaklarını yaladı. "Evet, bu kadının farklı olması için hiçbir neden yok."

Evet, yaşlı Essie'nin dünyanın her yanında uyuyan kadınlardan farklı olması için bir neden yoktu. Ama Don, Dooling'deki olayların tek bir nedenden dolayı farklı olabileceğini düşünüyordu. Burada her şey farklıydı çünkü burada özel bir kadın vardı, üstü kozayla kaplanmadan uyuyabilen bir kadın. Ve tekrar uyanabilen bir kadın...

"Hadi gidelim," dedi Don. "Ellendale Sokağı'nda yapılacak işlerimiz var. Kaltak torbalarını sayacağız. Adlarını kaydedeceğiz. Bu şey... bu şey hiç olmadı. Tamam mı ortak?"

"Kesinlikle."

"Bundan kimseye söz etmeyeceksin, değil mi?"

"Eder miyim hiç?"

"Güzel."

Ama ben bundan söz edebilirim, diye düşündü Don. Ama Terry Coombs'a değil tabii. Terry'nin bir boka yaramayan biri olduğunu anlaması sadece birkaç gün sürmüştü. Herif bostan korkuluğu gibiydi. Bir de içki sorunu vardı ki, onun için acınası bir durumdu. Don dürtülerini kontrol edemeyen insanlardan tiksinirdi. Ama Terry'nin şerif başyardımcısı olarak atadığı o Frank Geary denen adam bambaşkaydı ve Evie Black denen kadınla çok yakından ilgileniyordu. Çok geçmez onu hapishaneden çıkarırdı;

belki şu ana kadar çıkarmış bile olabilirdi. O olayı ille birine anlatacaksa, anlatması gereken adam *oydu.*

Ama önce bu konuyu etraflıca düşünmesi gerekiyordu.

"Don?"

Tekrar kamyonete dönmüşlerdi. "Evet, evlat?"

"Kadın bizi gördü mü? Sanki bizi gördü."

"Hayır," dedi Don. "Hiçbir şey görmedi, sadece infilak etti. Ödlek olma, evlat."

2

Terry eve gidip bundan sonra atılacak adımın ne olacağı hakkında düşünmek istediğini söyledi. Şerif vekilinin niyetinin eve gidip sızmak olduğunu tahmin eden Frank, bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Ona evinin kapısına kadar eşlik ettikten sonra kendisi doğruca şerifin ofisine gitti. Ofiste Linny Mars elinde bir dizüstü bilgisayarla volta atıyordu. Burun deliklerinin çevresinde kabuklaşmış beyaz bir toz vardı. Yanakları kıpkırmızı, gözleri kızarmış ve içine göçmüştü. Dizüstü bilgisayarından şamata sesleri geliyordu.

"Selam, Pete."

Linny dünden beri ona Pete demekteydi; Frank bunu düzeltmeye gerek görmedi. Düzeltirse, birkaç dakikalığına onun Frank olduğunu hatırlayacak, sonra tekrar Pete demeye devam edecekti. Hâlâ uyanık olan kadınlarda kısa dönem hafıza kaybı çok yaygındı. Beyinlerindeki ön lob kızgın tavadaki tereyağı gibi eriyordu. "Ne seyrediyorsun?"

"YouTube videoları," dedi Linny odanın içinde turlamaya devam ederek. "Masamda oturup da seyredebilirim, masaüstü bilgisayarımın ekranı daha büyük; ama ne zaman otursam, uyuyacak gibi oluyorum. Yürümek daha iyi."

"Anlıyorum. Videoda ne var?" Ne olduğunu merak ettiğinden değildi. Frank olanları biliyordu: Hepsi kötü şeylerdi.

"Al Jazeera'den görüntüler. Bütün haber kanalları delirmek üzereler, ama Al Jazeera delirmenin başka bir boyutuna geçmiş. Bütün Ortadoğu yanıyor. Eh, biliyorsun, petrol. Petrol kuyuları. Hiç değilse şimdilik nükleer bomba yok, ama er geç oralarda birisi bunu da patlatır, ne dersin?"

"Bilmiyorum. Linny, senden rica etsem benim için bir şeyi araştırabilir misin? Telefonumda denedim ama bir yere varamadım. Galiba hapishane personeli kişisel bilgileri konusunda çok tedbirli oluyor."

Linny gözleri hâlâ dizüstünde, daha da hızlı adımlarla yürüyordu. Bir iskemleye çarptı, neredeyse düşecek gibi oldu ama sonra dengesini bulup yürümeye devam etti. "Şiiler Sünnilerle savaşıyor ve IŞİD her iki tarafla da savaşıyor. Al Jazeera tartışma programı düzenleyip yorumcuların görüşlerini aldı; adamlar bu çılgınlığı kadınların yok oluşuna bağladılar. Erkeklerin koruyacak kadınları olmayınca –onların koruma anlayışı benimkinden çok farklı– Museviliğin ve İslam'ın önemli bir psikolojik dayanağı kayboldu, diyorlar. Kadınlar uyuyup gittikten sonra bile hâlâ onları suçluyorlar. Hepsi kafadan sakat. İngiltere'de–"

Bu kadar dünya haberleri yeter, dedi içinden Frank. Linny'nin yüzünün önünde art arda el çırptı. "Hayatım, benim için bir şey yapman gerekiyor. Yapar mısın?"

Linny birden dikkat kesildi. "Kesinlikle! Ne istiyorsun, Pete?"

"Terry benden Lawrence Hicks'in adresini bulmamı istedi. Hapishanenin müdür yardımcısı. Bu adresi bulabilir misin?"

"Tereyağından kıl çekmek kadar kolay. Bende bütün telefon numaraları ve adresler var. Orada bir sorun çıkma ihtimaline karşı..."

Ne var ki, bu iş tereyağından kıl çekmeye hiç benzemedi. Linny'nin içinde bulunduğu yarı uyanıklık durumu işi zorlaştırıyordu. Linny bir dosyayı deneyip sonra bundan çıkıyor, derken başka birini deneyip çıkıyor, başını iki yana sallayıp bilgisayara küfrediyordu. Çoğu insan hata kendisinde olsa bile bilgisayara küfrederdi. Bir ara başı düşer gibi olunca Frank onun kulağından

ince bir beyaz ipliğin çıktığını gördü. Hemen onun burnunun dibinde el çırptı. "Dikkatini ver Linny, tamam mı? Bu iş çok önemli olabilir."

Linny'nin başı hızla doğruldu. İplik koparak havada bir süre kaldıktan sonra kayboldu. Frank'a gülümseyerek baktı. "Anlaşıldı. Hey, Coughlin'de Halls of Ivy'deki danslı geceyi hatırlıyor musun? Devamlı 'Boot-Scootin' Boogie' parçasını çalıp duruyorlardı."

Neden söz ettiği konusunda Frank'ın en küçük bir fikri bile yoktu. "Tabii, hatırlıyorum. Lawrence Hicks. Adresi."

Linny nihayet adresi buldu. Kasabanın güney kısmındaki Clarence Court'ta, altmış dört numara. Hapishaneye en uzak mesafedeydi ama adam hâlâ Dooling yerlisi sayılırdı.

"Sağ ol Linny. Biraz kahve içsen iyi edersin."

"Ben Kolombiya ateşleme tozunu Kolombiya kahvesine tercih edeceğim. Daha iyi geliyor. Griner kardeşler sağ olsun."

Telefon çaldı. Linny hemen almacı kaptı. "Polis!" Üç saniye kadar dinledikten sonra telefonu kapadı.

"Devamlı arayıp soruyorlar. 'Hapishanedeki bir kadının uyuyabildiği...' Dırdır ediyorlar. Ne yani, ben gazete falan mıyım?" Frank'a bakıp son derece kederli bir ifadeyle gülümsedi. "Uyanık kalayım diye neden bu kadar uğraşıyorum sanki? Yaptığım şey sadece kaçınılmazı geciktirmekten ibaret."

Frank eğilip parmak uçlarıyla onun omzunu ovdu; bunu hiç düşünmeden yapmıştı. "Dayan. Her an bir mucize olabilir. Ümidini kesme."

Linny ağlamaya başladı. "Sağ ol, Dave. Çok iyisin, moral veriyorsun."

"Ben iyi bir insanım," dedi Frank; iyi olmaya çalışırdı ama bunun her zaman mümkün olmadığını biliyordu. Uzun vadede bazı işler iyilikle yapılamıyordu. Frank bundan hiç memnun değildi. Hoşuna gitmiyordu. Öfke patlamalarından hiç memnun olmadığını Elaine anlamış mıydı acaba? Ama böyleydi işte. Bi-

rinin bazı tatsız işleri yapması gerekiyordu ve Dooling'de bu kişi Frank'tı.

Ofisten çıkarken Linny'yi bir sonraki görüşünde onun bir koza içinde olacağına emindi. Bazı şerif yardımcılarının "kaltak torbası" dedikleri durumda... Frank bu benzetmeyi çok yakışıksız bulmuştu ama onlara engel olmaya çalışmadı. Bu iş Terry'ye düşerdi.

Ne de olsa şerif oydu.

3

Frank yine devriye otosunun direksiyonuna geçince telsizle Ünite Üç'teki Reed Barrows ve Vern Rangle'ı aradı. Vern cevap verince ona, "Hâlâ Tremaine Sokağı'nda mısınız?" diye sordu.

"Evet," dedi Vern, "ve burasını hızla geçiyoruz. Şerifin evini geçtikten sonra bu semtte pek uyuyan kadın yok. Satılık ilanları göreceksin. Sanırım ekonomik iyileşme hiç bu kadar ileriye gitmemişti."

"Tamam. İkiniz de dinleyin şimdi: Terry, Şerif Norcross'un ve oğlunun yerini bulmak istediğini söyledi."

"Evleri boş," dedi Vern. "Kontrol ettik. Bunu Terry'ye söylemiştim. Galiba o biraz..." Vern o anda söyleyeceği şeyin telsiz yayınında olacağını fark etmiş olmalıydı. "Aşırı çalışma yorgunluğu hissediyor."

"O bunun farkında," dedi Frank. "Boş evleri de kontrol etmenizi istiyor. Hatırladığım kadarıyla biraz yukarılarda henüz inşaatı bitmemiş yapıların bulunduğu bir çıkmaz sokak olacak. Onları bulursanız bir merhaba deyip işinize devam edin. Ama o zaman hemen beni arayın, tamam mı?"

Mikrofonu Reed aldı. "Frank, bence Lila eğer uyanık değilse, belki daha önce ormana doğru sürüklenmiş olabilir. Yoksa evinde veya şerifin ofisinde kozaya bürünmüş halde olurdu."

"Bakın, ben sadece bana Terry'nin söylediklerini aktarıyorum." Frank bu iki adama kendisi için çok belli olan şeyi söyleyecek değildi; Dr. Norcross onlardan bir adım öndeydi. Eğer karısı uyanık olsaydı, hâlâ görevinin başında olurdu. Demek ki doktor oğlunu arayıp ona, Lila'yı daha güvenli bir yere taşımasını söylemişti. Bu da doktorun hinlik peşinde olduğunun başka bir belirtisiydi. Frank onların eve yakın bir yerde bulunduklarına emindi.

"Sahi, Terry nerede?" diye sordu Reed.

"Onu evine bıraktım," dedi Frank.

"Şu işe bak!" dedi Reed öfkeyle. "Umarım Terry bu görevin adamıdır, Frank. Çok şüpheliyim."

"Böyle konuşma," dedi Frank. "Yayında olduğunu unutma."

"Haklısın," dedi Reed. "Tremaine'in yukarı kısımlarındaki evleri kontrol edeceğiz. Zaten listemizdeydiler."

"Çok iyi. Ünite Dört tamam."

Frank mikrofonu yerine takıp Clarence Court'a doğru yöneldi. Lila Norcross ve oğlunun nerede olduklarını bilmek istiyordu. Bu işi kan dökülmeden halledebilmesi için o ikisi çok gerekliydi. Ama bu iş, listesinde ikinci sıradaydı. Artık Evie Black'le ilgili bazı şeylerin öğrenilmesinin zamanı gelmişti.

4

Jared telefonu ikinci çalışında açtı. "Burası CDC, Dooling şubesi; ben epidemiyoloji uzmanı Jared Norcross."

"Buna gerek yok Jared," dedi Clint. "Ofiste yalnızım. Mary iyi mi?"

"Evet, şimdilik. Arka bahçede yürüyüş yapıyor. Güneş onu uyanık tutuyormuş."

Clint bir an telaşlanır gibi olduysa da, sonra kendine bu kadar vesveseli olmamasını söyledi. Arka bahçenin etrafı yüksek çitlerle çevriliydi, Mary orada güvende olurdu. Ne de olsa Terry

ve onun yeni amiri bir drone veya helikopter gönderecek değildi ya.

"Onun daha fazla uyanık kalabileceğini sanmıyorum, baba. Bu kadar dayandığına bile şaşıyorum."

"Ben de."

"Ve annemin neden buraya gelmemizi istediğini de anlamış değilim. Burada birkaç parça mobilya var ama yatak çok sert." Jared bir an durdu. "Galiba bu dediğim aşırı mızmızlık oldu. Onca şey olurken..."

"İnsanlar büyük sorunların altında ezilmemek için küçük şeylere odaklanırlar," dedi Clint. "Ve annen haklıydı, Jared."

"O Meşaleli Tugayların Dooling'de bir şeyler yapacaklarını sanmıyorsun, değil mi baba?"

Clint'in aklına eski bir romanın adı geldi: *It Can't Happen Here*. Anafikri, her yerde her şeyin olabileceğiydi. Ama o anda onu endişelendiren şey Dooling Meşaleli Tugayları değildi.

"Bilmediğin bazı şeyler var," dedi Clint, "ama başka insanlar bildiğine göre –ya da en azından kuşkulandıklarına göre– ben de sana son haberleri vereceğim." Bundan sonra başka fırsat bulamayabilirim, diye geçirdi içinden. "Mary'yle sana akşam yemeği getireceğim. Duble hamburger, Pizza Wagon'dan mantarlı duble pizza. Hoşuna gider mi? Tabii bu dediğim yer hâlâ açıksa ve iş yapıyorsa..."

"Harika olur," dedi Jared. "Bir de temiz gömlek getirir misin?"

"Bu bir mavi polis gömleği olmak zorunda," dedi Clint. "Eve gitmek istemiyorum."

Jared hemen karşılık vermedi. Clint ona hâlâ orada mısın diye sormak üzereyken oğlu, "Baba, lütfen bana sadece biraz paranoyak olduğunu söyle."

"Oraya geldiğim zaman her şeyi açıklayacağım. Mary'yi uyanık tut. Kozayla kaplanırsa, pizza yiyemeyeceğini söyle."

"Tamam."

"Ve Jared?"

"Evet?"

"Polisler buradaki durumla baş etme stratejilerini benden saklıyorlar –şu sıralar pek hoşlanmadıkları biriyim– ama onların yerinde olsaydım, kasabayı karış karış arayıp uyuyan kadınların ve bulundukları yerlerin bir listesini çıkarırdım. Terry Coombs'un bunu düşünecek ve duruma hâkim olacak kadar akıllı olduğunu sanmıyorum ama yanında çalışan adam pekâlâ kafası çalışan biri."

"Peki..."

"Eğer sizin olduğunuz yere gelirlerse ses çıkarmayın ve... O evde depo gibi bir yer var mı? Yani bodrumdan başka, demek istiyorum."

"Emin değilim, henüz evin içini araştırmadım ama galiba bir tavan arası olacak."

"Eğer sokakta polisleri görürsen herkesi oraya çıkar."

"Baba, ciddi misin? Beni korkutuyorsun. Seni anladığıma emin değilim. Polisler neden Bayan Ransom'la annemi bulmasınlar ki? Onlar kadınları yakmıyorlar, değil mi?"

"Hayır, yakmıyorlar ama yine de tehlikeli olabilir, Jared. Senin için, Mary için ve özellikle annen için. Dediğim gibi, şu aralar polisler benden hiç hoşlanmıyor. Size daha önce bahsettiğim kadınla ilgili olmalı, o farklı kadın. Şimdi ayrıntılara girmek istemiyorum ama bana inanman gerekiyor. Onları tavan arasına çıkarabilir misin?"

"Şey, evet. Umarım gerekmez, ama evet."

"Güzel. Seni seviyorum oğlum ve çok geçmeden pizzalarla oraya geleceğimi umuyorum." Ama önce Evie Black'le konuşmayı bir daha deneyeceğim, diye geçirdi içinden.

5

Clint ortak odadan aldığı bir katlanan iskemleyle A Kanadına geldiğinde Jeanette duş kapısının yanında durmuş, var olma-

yan biriyle sohbet ediyordu. Karmaşık bir uyuşturucu alışverişiyle ilgili gibiydi. Jeanette malın iyisinden, Mavilerden istediğini söyledi, çünkü bunlar Damian'ı yumuşatıyordu. Evie hücresinin parmaklıklarına dayanmış, bu manzarayı merhametli gözlerle seyretmekteydi; ne var ki akli dengesi olmayanların ne hissettiklerini kestirmek pek mümkün olmazdı. Akli dengesi yerinde olmayan başka biri, Angel, bitişik hücrede yatağının üstüne oturmuş, başını elleri arasına almıştı. Başını kaldırıp Clint'e bir göz attıktan sonra, "N'aber, puşt herif?" dedi ve yine eski pozisyonunu aldı.

"Nereden temin ettiğini biliyorum," diyordu Jeanette görünmez torbacısına, "ve şimdi bunu alabileceğini de biliyorum. Gece yarısı kapatacak değiller. Bana bir kıyak yap, tamam mı? Damian'ın yine öfkeli olmasını istemiyorum. Üstelik Bobby diş çıkarıyor. Artık kafam almıyor."

"Jeanette," dedi Clint.

"Bobby?" Jeanette gözlerini kırpıştırdı. "Ah... Dr. Norcross..." Yüzü, sanki orada ne kadar kas varsa uyuyakalmış gibi sarkıverdi.

Clint ona neden memurlara jetonlu telefonları kesme emrini verdiğini açıklamak, oğlunu aramasına engel olduğu için özür dilemek istedi. Fakat bu aşamada Jeanette'in onu anlayacağına emin değildi ve anlasa bile bu açıklama kadını daha çok üzmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Clint hapishanedeki kadınların hayatlarına, *hastalarının* hayatlarına hoyratça müdahale etmişti. Başka çaresi olmadığını bilmesi bu müdahalenin hoyratça veya acımasızca olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Evie yüzünden bütün bunları yapmak zorunda kalmıştı – ve o anda deli de olsa, bu kadından nefret ettiğini fark etti.

"Jeanette, her kimle konuşu–"

"Beni rahatsız etme, doktor, bu işi yapmam lazım."

"Egzersiz alanına çıkmanı istiyorum."

"Ne? Bunu yapamam, hiç değilse tek başıma yapamam. Burası bir hapishane, biliyorsun." Clint'e arkasını dönüp duş odası-

na baktı. "Ah, bak işte, adam gitmiş. Onu korkuttun." Ağlar gibi bir ses çıkardı. "Şimdi ne yapacağım?"

"Kapıların hiçbiri kilitli değil, hayatım." Clint o güne kadar hiçbir mahkûma böyle hitap etmemişti, ama şimdi çok doğal bir şekilde ağzından çıkmıştı.

"Oraya gidersem Kötü Hal listesine girerim!"

"Kafayı yemiş bu, doktor," dedi Angel başını bile kaldırmadan.

"Hadi, Jeanette," dedi Evie. "Mobilya atölyesine git, sonra egzersiz alanına, oradan da bahçeye git. Orada yeni çıkmış bezelyeler var, bal gibi tatlı. Ceplerini doldurduktan sonra buraya dön. O zamana kadar Dr. Norcross'la işimiz biter, güzel bir piknik yaparız."

"Bezelyeli piknik," dedi Angel sırıtarak.

"Hadi canım," dedi Evie.

Jeanette ona tereddütlü bir ifadeyle baktı.

"Adam orada olabilir," dedi Evie onu ikna etmek için. "Dahası, orada olduğuna eminim."

"Ya da belki senin pis götüne kaçmıştır," dedi Angel yüzüne dökülen saçlarının arasından. "Oraya saklanmış olabilir. Bana bir boru anahtarı getir, onu bulmana yardım edeyim."

"Ağzın çok bozuk, Angel," dedi Jeanette. "Çok ayıp." A Kanadı koridorunda birkaç adım yürüdükten sonra durdu ve büyülenmiş gibi gözlerini yere vuran dikdörtgen şeklindeki güneş ışınına dikti.

"Senin yere vuran bir güneş ışınını dert edeceğini sanmıyorum," dedi Evie.

Jeanette güldü. "Haklısın, Ree! Doğru söylüyorsun! Ne de olsa bu televizyondaki *Ödül İçin Yalan Söyleme* oyunu, değil mi?"

Küçük adımlarla yürümeye devam etti; biraz yalpalıyor, sonra hemen yönünü düzeltiyordu.

"Angel?" dedi Evie.

Aynı alçak sesli, nazik tonda seslendiği halde Angel tamamen uyanık bir ifadeyle hemen başını kaldırdı.

"Dr. Norcross'la kısa bir fikir alışverişi yapacağız. Dinleyebilirsin ama çeneni tutman gerekiyor. Aksi takdirde ağzına sokacağım bir fare dilini koparıp yer."

Angel birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra yine eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı.

Clint, Evie'nin hücresinin önünde katlanan iskemlesini açmak üzereyken Memur Hughes oraya geldi. "Az önce mahkûm dışarıya çıktı," dedi. "Bahçeye doğru gider gibiydi. Sakıncası var mı?"

"Hayır, Scott. Ama ona göz kulak ol, tamam mı? Orada uyuyakalırsa, üstünde koza çıkmadan hemen onu gölge bir yere çek. Tamamen kozaya sarındıktan sonra onu içeriye alırız."

"Tamam, patron." Hughes bir asker selamı çakıp gitti.

Patron ha, dedi içinden Clint. Vay canına; *patron.* Hiç aday gösterilmedim, bunun için kampanya yapmadım, ama yine de patron oldum.

"Tacı taşıyan baş huzurlu olamaz," dedi Evie. *"Dördüncü Henry, İkinci Perde.* En iyi eserlerinden biri sayılmaz ama fena değildir. O zamanlar kadın rollerini oğlanlar oynardı, biliyorsun değil mi?"

Zihin okuduğu falan yok, dedi içinden Clint. Öngördüğü gibi adamlar geldiler, ama bunu ben de öngörebilirdim. Basit bir mantık yürütmeydi. Kadının panayırlarda falcılık yapacak becerileri vardı, ama kesinlikle bir zihin okuyucusu *değildi.*

Evet, bu düşüncesine istediği kadar inanabilirdi – ne de olsa özgür bir ülkede yaşıyordu. Bu arada Evie ona meraklı bir ilgiyle bakıyor, her şeyin farkında olduğu gözlerinden anlaşılıyordu.

"Ne hakkında konuşacağız, Clint? Shakespeare'in tarihî oyunları hakkında mı? Beyzbol? *Doctor Who* dizisinin final sezonu mu? Seyircileri merak içinde bırakarak bitmesi çok kötü oldu, değil mi? Korkarım bundan sonra ha babam tekrarlanıp durur. Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre doktorun partneri birkaç gün önce uyuyakalmış; sanırım artık kendi iç boşluğunda

yolculuk yapıyordur. Ama belki yeni bir rol dağılımı yaparlar ve bütün karakterler erkek olur."

"Fena fikir değil," dedi Clint otomatik olarak psikiyatr kimliğine bürünerek.

"Ya da güncel duruma daha uygun bir şey hakkında mı konuşsak? Bence bu daha iyi olur, çünkü zaman azalıyor."

"İkimizle ilgili düşüncen bana çok ilginç geliyor," dedi Clint. "Sen Kadın, ben Erkek. Sembolik figürler. Kök örnekler. Yin ve yang. Satranç tahtasının bir tarafında kral, diğer tarafındaysa kraliçe var."

"A, hayır," dedi Evie gülerek. "Biz aynı taraftayız, Clint. Beyaz kral ve beyaz kraliçe. Bizim karşımızdaysa siyah taşlardan oluşan bir ordu var. Kralın bütün atları ve kralın bütün adamları. *Adamlar* kelimesini vurguluyorum."

"İkimizi aynı safta görmen çok ilginç. Daha önce bunu anlamamıştım. Peki, sen bunu tam olarak ne zaman fark ettin?"

Evie'nin gülümsemesi soldu. "Yapma. Bunu sakın yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"*Akıl Hastalıkları* kitabını öne sürme. Bu işin altından kalkabilmen için belli rasyonel varsayımları bir yana bırakıp sezgilerine güvenmen lazım. Dişil tarafını kucakla. Her erkeğin dişil bir tarafı vardır. Kadın elbisesi giymiş onca erkek yazarı düşün. Örneğin, James Cain'in yazdığı *Mildred Pierce.* Bu benim en sevdiğim kitaptır."

"Tanıdığım pek çok kadın psikiyatr bu fikre karşı–"

"Seninle telefonda konuştuğum zaman karın hâlâ uyanıktı ve sen benim sana söylediklerime inanıyordun. Bunu sesinden anlamıştım."

"O gece tuhaf bir yerdeydim. Kişisel sorunlarımla didişiyordum. Bak, senin etkini, güçlerini ya da nasıl sınıflandırıyorsan o özelliklerini yok saymıyorum. Kontrolün sende olduğunu varsayalım. Hiç değilse bugünlük."

"Evet, bunu varsayalım. Ama yarın benim için buraya gelebilirler. Yarın olmazsa ertesi gün veya bir sonraki gün. Diğer

dünyadayken, Ağacın ötesindeki dünyada, zaman çok daha hızlı geçiyor, aylar su gibi akıp gidiyor. Orada tehlikeler var ama kadınlar her tehlikenin üstesinden geldikten sonra bu dünyaya dönmeleri, bunu istemeleri ihtimali azalıyor."

"Diyelim ki söylediklerinin yarısını anlıyor ve inanıyorum," dedi Clit. "Seni kim gönderdi?"

"Başkan Reginald K. Şentaşak!" diye bağırdı bitişik hücredeki Angel. "Ya o ya da Lord Herkimer Dallama Jerkimer. Belki de–"

Sonra çığlığı bastı. Clint dönüp baktığında iri kahverengi bir farenin parmaklıkların arasından sıyrılıp Angel'ın hücresine daldığını gördü. Angel yatağının üstünde dizlerini karnına çekerek büzüldü. "Git! Git buradan! Fareleri hiç sevmem!"

"Sesini kesecek misin, Angel?" diye sordu Evie.

"Evet! Evet! Söz veriyorum! Evet!"

Evie parmağını döndürdü. Fare, Angel'ın hücresinden çıkıp koridora geldi ve boncuk gibi gözlerle onu seyretti.

Clint tekrar Evie'ye döndü. Buraya gelirken aklında bir dizi soru vardı, bu sorularla sözüm ona Evie'yi hayal dünyasında olduğuna ikna edecekti, ama şimdi bütün bu kuşkuları saman alevi gibi sönüvermişti.

Aslında hayal dünyasında olan *benim,* diye düşündü. Tamamen kafayı yememek için gerçeği göz ardı edip hayallere sarıldım.

"Beni kimse göndermedi," dedi Evie. "Kendiliğimden geldim."

"Bir anlaşma yapabilir miyiz?" diye sordu Clint.

"Zaten bir anlaşmamız var," dedi Evie. "Eğer bu olayın sonunda sağ çıkarsam, sen beni kurtarırsan, kadınlar kendi yollarını seçmekte özgür olacaklar. Ama seni uyarayım; o iri adam Geary, beni ele geçirmeye çok kararlı. Diğer adamları kontrol edip beni canlı yakalayacağını düşünüyor, ama muhtemelen yanılıyor. Ve eğer ben ölürsem, her şey biter."

"Sen nesin?" diye sordu Clint.

"Senin tek ümidinim. Sana tavsiyem, beni dert etmeyi bırak ve bütün enerjini bu duvarların dışındaki adamlara odakla. Asıl dert etmen gereken onlar. Eğer karını ve oğlunu seviyorsan, çabuk harekete geç ve üstünlük sende olsun. Geary henüz tamamen işin başında değil, ama yakında olacak. Akıllı ve çok istekli bir adam ve kendinden başka hiç kimseye güvenmiyor."

"Onu başımdan savdım." Clint'n dudakları uyuşmuştu. "Evet, kuşkuları var, ama emin olamıyor."

"Hicks'le konuştuktan sonra emin olacak ve şu anda ona gidiyor."

Clint tokat yemiş gibi sarsıldı. Hicks! Hicks tamamen aklından çıkmıştı. Geary onu Evie Black hakkında sorguya çekerse, çenesini tutar mıydı? Clint buna hiç ihtimal vermiyordu.

Evie gözlerini Clint'e dikip öne eğildi. "Seni karın ve oğlun için uyarmış, erişebileceğin silahlar olduğunu hatırlatmıştım, bu kadarını bile yapmamam gerekiyordu ama senden bu kadar hoşlanacağımı hiç tahmin etmemiştim. Galiba bu kadar gözü kara olduğun için seni *cazip* buldum. Sen okyanus dalgalarına havlayan bir köpek gibisin, Dr. Norcross. Konudan sapmak istemem ama bu da temel sorunun başka bir yönü, hiçbir zaman denkleşmeyecek kadın-erkek denklemi. Neyse, bunu başka zamana bırakalım. Bir karar vermek zorundasın: Ya savunma düzenini kurarsın ya da buradan gidip beni yakalamalarına izin verirsin."

"Seni yakalamalarına izin vermeyeceğim," dedi Clint.

"Çok iddialısın. Çok maçosun."

Evie'nin bu sözleri Clint'i sinirlendirdi.

"Her şeyi gören gözün bütün jetonlu telefonları kestiğimi biliyor mu Evie? Seninle ilgili haberlerin dışarıya daha çok yayılmaması için buradaki son kadınların herhangi birine, hatta çocuklarına bile veda etmelerine engel olduğumu biliyor mu? Belki kendi oğlumun bile tehlikede olduğunu? O daha ergenlik döneminde ve benim lafımla risklere giriyor."

"Ne yaptığını biliyorum, Clint. Ama sana hiçbir şeyi ben yaptırmadım."

Clint birden ona karşı büyük bir öfke duydu. "Eğer buna inanıyorsan, kendini kandırıyorsun."

Evie rafın üstünde duran Hicks'in telefonunu aldı. "Görüşmemiz bitmiştir, doktor. *Kıyamet Şehri* oyunu oynamak istiyorum." Clint'e genç bir kız gibi baştan çıkarıcı bir ifadeyle göz kırptı. "Bu oyunda giderek daha ustalaşıyorum."

6

"İşte geldik," dedi Garth Flickinger ve hurdası çıkmış Mercedes'ini Truman Mayweather'in daha da hurdası çıkmış treylerinin önünde durdurdu.

Michaela buna boş gözlerle baktı. Son günlerde zaten bir rüyada gibiydi ve etrafı otlarla ve otomobil parçalarıyla çevrili, önünde polis şeridi olan bu paslı treyler ona sanki rüyaların saçmalığı gibi geliyordu.

Ama hâlâ buradayım, dedi içinden. *Tenim hâlâ benim tenim, değil mi?* Elini bir yanağına sürdükten sonra alnını ovdu. Tamam. Hâlâ ağ falan yok. Hâlâ benim tenim.

"Hadi gel, Mickey," dedi Garth otomobilden çıkarak. "Eğer aradığım şeyi bulabilirsem, en az birkaç gün daha idare edersin."

Michaela kapıyı açmaya çalıştı, kulpunu bulamayınca oturup Garth'ın açmasını bekledi. Garth da bu işi gösterişli bir reveransla yaptı; onu kısa süre önce çifte cinayet işlenen boktan bir treylere değil de, kız arkadaşını mezuniyet balosuna götüren bir lise öğrencisi gibiydi.

"Hadi papatyam, seni oradan çıkarayım," dedi Garth onu kolundan tutup çekerek. Gayet zinde bir hali vardı. Neden öyle olmasındı ki? Yüz saatten fazladır uyumayan o değildi.

Squeaky Wheel'deki o geceden beri Michaela ve Garth çabucak arkadaş olmuşlardı. Ya da en azından uyuşturucu ahbapları. Garth'ın büyük bir torba dolusu kristal metamfetamini vardı –acil durum stoku diye açıklamıştı– ve içkilerin yanında

çok iyi gitmişti. Sonunda barda içki tükenip kapıları kapanınca onunla eve gitmekte sakınca görmemişti. Başka koşullar altında belki onunla yatabilirdi de – her ne kadar erkekler ilgisini çekmese de, bazen yeni bir şey denemek iyi olurdu. Ve yanında bir arkadaşı olmasından çok memnundu. Michaela onunla yatarsa, hemen ardından uyuyakalacağını çok iyi biliyordu. Uyuduğu takdirde de maçı kaybedecekti. Zaten Garth'ın da sevişmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu. Adamın seksle pek ilgisi yok gibiydi, ama konu uyuşturucu olunca zıpkın kesiliyordu.

Garth'ın evindeki acil durum stoku onları kırk sekiz saat idare etmişti. Pazar öğlen sonrası Garth birkaç saatliğine uyuyunca, Michaela doktorun storlu çalışma masasını karıştırdı. Tahmin edilebileceği gibi, bir yığın tıp dergisi ve isle kararmış uyuşturucu pipoları vardı. Şaşırtıcı bir şeyse, pembe bir battaniyeye sarılı bir bebeğin göründüğü buruşmuş bir fotoğraftı. Fotoğrafın arkasında kurşunkalemle Cathy yazılıydı. Alt çekmecede büyük bir kutu dolusu vitamin buldu. Michaela daha sonra müzik dolabına baktı. Ne yazık ki sadece caz grupları vardı. Yaklaşık beş yüz kanalın bulunduğu devasa televizyonu açıp kanalları taradı. Sadece "beni dinlemezsen ölürsün" der gibi bağıran satıcıların göründüğü reklam kanallarına takıldı. Hatırladığı kadarıyla Shark marka bir elektrik süpürgesi sipariş etmiş, bunun Washington'daki adresine gönderilmesini istemişti. Her ne kadar siparişini bir erkeğe verdiyse de, malın teslim edileceğini pek sanmıyordu. Michaela siparişleri karşılayan görevlilerin kadın olduğuna emindi. Bu tip işler zaten hep kadınlara düşerdi. Bütün boktan işler.

"Trume elinde en kaliteli malın olduğunu söylemişti ve bu yalan değildi," dedi Garth onu treylere doğru yönlendirirken. "Yanlış anlaşılmasın, herif manyağın tekiydi ve hemen her zaman yalan söylerdi, ama bu ender olayda, söylediği şey yalan değildi."

Treylerin bir yanında etrafı kurumuş kana benzeyen bir şeyle çevrili bir delik vardı; ama gerçekten orada öyle bir şey olamazdı. Michaela uyanıkken rüya görüyor olmalıydı; uzun süre uykusuz

kalan insanlarda sık görülürdü. NewsAmerica'da yayına çıkan bir sözde uzman böyle söylemişti.

"Treylerin kenarında bir delik görmüyorsun, değil mi?" diye sordu. Artık sesi bile rüya gibiydi. Sanki kafasının içindeki bir hoparlörden çıkıyordu.

"Hayır, görüyorum," dedi Garth. "Delik orada işte. Dinle Mickey, Trume bu yeni malına Mor Şimşek diyordu ve o kaçık kadın Trume'la arkadaşını tepelemeden önce bir numune almıştım." Garth bir an dalıp gitti. "Trume'un arkadaşının dövmesi hayatta gördüğüm en saçma şeydi. *South Park* dizisindeki o bok parçası! Hani o konuşan, şarkı söyleyen şey. Dövme adamın gırtlak çıkıntısındaydı. Yahu, kim gırtlak çıkıntısına bok resmi olan bir dövme yaptırır ki? Hadi, söyle. Bu bok istediği kadar şarkı söyleyen, hazırcevap bir bok olsun. Sana bakan herkes bir bok parçası görür. Benim uzmanlık alanıma girmez ama duyduğum kadarıyla bunları silmek çok zor oluyormuş."

"Garth. Dur. Geriye sar. O kaçık kadın. Kasabada herkesin sözünü ettiği kadın mı? Hapishanede tuttukları kadın mı?"

"Evet. Kadın canavar gibiydi. Kaçabildiğim için şanslıyım. Ama bu artık köprünün altından geçen su, kanalizasyon borusuna giden sidik, geçen haftanın haberi falan... Önemli değil. Ve inan bana, öyle olduğu için şükretmeliyiz. Önemli olan şey bu süper kristal. Bunu Trume yapmadı, Savannah veya oralarda bir yerden aldı, ama bundan üretecekti, tamam mı? Tahlil ettikten sonra kendi türünü yapacaktı. İki galonluk bir torba içinde saklamıştı ve şimdi buralarda bir yerde olmalı. Onu bulacağım."

Michaela öyle olacağını umdu, çünkü stokları tükenmişti. Son birkaç gün boyunca Garth'ın ne kadar rezervi varsa tüttürmüşler, yere saçılmış kristal met parçalarını bile kullanmışlardı. Garth her seanstan sonra ona dişlerini fırçalamasını söylemişti. "Met bağımlılarının dişleri bu yüzden berbattır. Kafayı bulduktan sonra temizlik kavramını kaybederler."

Metamfetamin Michaela'nın boğazını ağrıtıyordu ve coşku veren etkisi de çoktan kaybolmuştu, ama onu uyanık tutuyordu.

Michaela buraya geliş yolunda uyuyakalacağına neredeyse emindi –kaçınılmaz gibi görünüyordu– ama bir şekilde ayık kalmayı başarmıştı. Peki ne uğruna? Çimento bloklar üzerinde yamuk duran bu treyler Farkındalık Çeşmesine benzemiyordu. Mor Şimşek denen şeyin Garth'ın uyuşturucu sersemi beyninin bir fantezisi olmaması için dua etti.

"İçeriye sen gir," dedi Michaela, "ben dışarıda bekleyeceğim. Orada hayaletler olabilir."

Garth ona onaylamayan bir ifadeyle baktı. "Mickey, sen iyi bir muhabirsin. Hayalet gibi şeylerin olmadığını bilirsin."

"Biliyorum," dedi Michaela, "ama şu andaki halimle pekâlâ hayalet görebilirim."

"Seni tek başına bırakmak istemiyorum. Eğer dalacak gibi olursan seni dürtemem."

"Ben kendimi dürterim. Hadi, içeriye gir ve onu al. Çok oyalanma."

Garth basamakları çıkıp kapıyı yokladı, açılmayınca omuz attı. Kapı ardına kadar açılınca içeriye yuvarlandı. Bir dakika sonra treylerin kenarındaki delikten başını uzattı; ağzı kulaklarındaydı. "Sakın uyumaya kalkma şirin kız. Unutma, bu güzel günlerden birinde burnuna estetik yapacağım."

"Çok beklersin, bayım," dedi Michaela, ama Garth daha önce başını içeriye çekmişti. Garth Mor Şimşek'i aramaya başladı. Büyük ihtimalle polisler bunu bulmuşlardı ve şerif ofisindeki delil dolabına koymuş ya da kendi karılarını uyanık tutmak için evlerine götürmüşlerdi.

Michaela met pişirilen baraka harabesine doğru yürüdü. Yanık çalılarla kararmış ağaçların arasındaydı. Bundan böyle burada mor ya da başka çeşit met pişirilemeyecekti. Acaba met pişirilen yerlerde sıkça olduğu gibi, bu baraka kendiliğinden mi infilak etmişti, yoksa o iki adamı öldüren kadın mı bunu yapmıştı? Bu saatte cevabı düşünülecek bir soru değildi ama kadın, Michaela'nın ilgisini çekiyordu. Meraklı bir tabiatı vardı, daha sekiz yaşındayken Anton Dubcek'in şifoniyer çekmecelerini karış-

tırmıştı ve bu huyu sonunda onu muhabirliğe kadar götürecekti. Ki bu meslekte herkesin çekmecesi karıştırılırdı. Zihninin bu kısmı hâlâ etkindi ve galiba Garth'ın metamfetamini kadar bunun sayesinde de uyanık kalabiliyordu. Bir dolu sorusu vardı, ama tek bir cevabı bile yoktu.

Bu Aurora vakasının nasıl başladığı gibi sorular. Ve neden? Tabii bir nedeni olduğu varsayılırsa... Uyuyan kadınların masaldaki Uyuyan Güzel gibi dünyaya dönüp dönemeyecekleri sorusu. Bir de met üreticilerini öldüren ve Squeaky Wheel'de kulağına gelen konuşmalara göre adı Eve veya Evelyn veya Ethelyn Black olan ve uyuyup uyanabildiği iddia edilen kadın hakkında sorular. Söylenenler doğruysa bu kadın eşi benzeri görülmemiş biriydi – tabii Tierra del Fuego veya Himalayalar'ın tepesinde öyle biri yoksa... Bu kadın sadece bir söylenti olabilirdi ama Michaela bunda bir gerçek payı olduğuna inanıyordu. Aynı söylenti farklı yönlerden gelince, bunu ciddiye almak gerekirdi.

Eğer bir ayağım gerçek dünyada, diğeri hayaller âleminde olmasaydı, kadınlar hapishanesine gidip bir soruşturma yapardım, diye düşündü.

Başka bir soru: Artık annesi uyuduğuna göre, hapishaneyi kim yönetiyordu? Hicks mi? Annesi onun için, "Beyni fare kadar, omurgası bir denizanası gibi," derdi. Yanılmıyorsa personel içinde en kıdemli olanı Vanessa Lampley'ydi. Eğer Lampley artık orada yoksa veya uyumuşsa, geriye...

Kafasının içinde bir uğultu mu duyuyordu? Emin değildi ama galiba öyleydi. Herhalde buraya yakın bir yerdeki yüksek gerilim hattından olmalı, diye düşündü. Önemi değildi. Ne var ki, gözlerinin algıladığı şeyi normalmiş gibi geçiştirmek imkânsızdı. Baraka harabesinin bir metre yanındaki bazı ağaçların gövdelerinde el izlerine benzeyen ışıltılı lekeler vardı. Yerdeki otların üstünde ayak izlerine benzeyen parlak lekeler sanki, *Buradan gelin hanımefendi,* der gibiydi. Ve dalların üstlerine tünemiş yığınla güve onu seyrediyormuş gibi görünüyordu.

"Booo!" diye bağırdı güvelere doğru. Güveler kanatlarını çırptılar ama havalanmadılar. Michaela önce yüzünün bir yanına, sonra diğer yanına tokat attı. Güveler hâlâ oradaydı.

Michaela dönüp o tepeden aşağıya, barakaya ve treylere doğru baktı. Kendini ağlara bürünmüş bir halde yatarken göreceğini sanıyordu; vücudundan kopup bir ruh haline geldiğinin inkâr edilemez kanıtı olacaktı. Ama hiçbir şey yoktu, sadece Garth Flickinger'ın kıçını yırtarak hazine arayışından gelen sesler duyuluyordu.

Michaela tekrar o patikaya baktı – bu bir patikaydı, o ışıldayan ayak izlerinden belliydi. Otuz metre ilerisinde, oturan bir tilki gördü. Michaela'yı seyrediyordu. Ona doğru tereddütlü birkaç adım atınca, tilki patikanın biraz daha ilerisine yürüdü; bir ara durup omzunun üzerinden geriye baktı. Dostça gülümser gibi bir hali vardı.

Bu taraftan, hanımefendi.

Michaela onun peşinden gitti. Mizacının meraklı tarafı artık tamamen uyanmıştı ve kendini günlerden beri ilk defa bu kadar ayık hissediyordu. Yüz metre kadar yürüdüğünde ağaçların dalları tamamen güvelerle dolmuştu. Binlerce, on binlerce olmalıydı. Eğer ona saldırmaya kalkarlarsa (aklına Hitchcock'un *Kuşlar* filmi geldi) onu boğabilirlerdi. Ama Michaela öyle olacağını düşünmedi. Bu güveler sadece gözlemciydiler. Tilki onların lideriydi. Ama Michaela'yı nereye yönlendiriyordu?

Michaela bir tepeye çıkıp aşağıya indi, sonra başka bir tepeye tırmandı ve akçaağaçlarla huş ağaçlarının arasından geçti. Ağaçların gövdelerinde tuhaf görünen beyaz lekeler vardı. Elini bunlardan birinin üstüne sürdü. Parmak uçları bir an için parladıktan sonra eski halini aldı. Burada kozalar mı vardı? Bu beyaz şey onların tortusu muydu? Yine bir dolu cevabı olmayan soru...

Başını kaldırıp baktığında tilki kaybolmuştu ama uğultu sesi daha yükselmişti. Artık yüksek gerilim hattı olduğunu düşünmüyordu. Daha güçlüydü, daha canlıydı. Ayakkabılarının altındaki toprak titreşiyordu. Michaela o sese doğru yürüdükten son-

ra durdu ve tıpkı dört gün önce aynı yerdeki Lila Norcross gibi dehşet içinde kaldı.

İleride açık bir alan vardı. Bunun tam ortasında birbirine dolanmış kızıl-kahverengi gövdelerinin boğum boğum olduğu, göğe doğru yükselen bir ağaç göründü. Dallarından tarih öncesi yapraklar sarkıyordu. Hindistancevizini andıran, ama daha önce hiç duymadığı baharatlı bir kokusu vardı. Bir grup egzotik kuş yüksek dallara tünemiş, aralarında sohbet ediyorlardı. Ağacın dibinde bir çocuk büyüklüğünde, kanatlarını açmış bir tavus kuşu gördü.

Bunları görüyor olamam, görüyorsam da, demek ki bütün uyuyan kadınlar da görüyor. Çünkü artık ben de onlar gibiyim. Met barakasının yanında uyuyakaldım ve ben bu tavus kuşuna bakarken üstümde bir koza örülüyor. Herhalde kontrolümü kaybetmişim.

Michaela'nın bu düşüncesini değiştiren şey, o beyaz kaplan oldu. Sanki kaplana yol gösterir gibi önce tilki geldi. Kaplanın boynuna kırmızı bir yılan dolanmıştı. Yılan havanın tadına bakar gibi dilini titretip duruyordu. Kaplan ona doğru yaklaşırken Michaela hayvanın sağrılarındaki kasların gerilip gevşediğini gördü. Kocaman yeşil gözleri ona kilitlenmişti. Tilki ona doğru koştu ve kavalkemiğine sürtündü – serin ve hafifçe nemli bir temastı.

On dakika önce Michaela koşmak bir yana, hızlı yürümeyi bile kaldıramayacağını söylerdi. Ama şimdi dönüp geldiği yoldan geriye uzun adımlarla koşuyor, kahverengi güvelerin bulutlar halinde havalanmasına neden oluyordu. Arkasına dönmedi, çünkü kaplanın hemen ardında, ağzını açmış, onu ısıracak kadar yakınında olmasından korkuyordu.

Met barakasının yukarısında ormandan çıktı ve Garth'ı Mercedes'inin yanında dururken gördü. İçinde mor mücevherler gibi görünen şeyle dolu büyük bir poşeti gösteriyordu. "Ben bir yanımla estetik cerrahım, bir yanımla da narkotik köpeğim!" diye bağırdı. "Hiç şüphem yoktu. Bu torba bir tavan paneline bantla tutturulmuştu! O halde... Mickey? Neyin var?"

Michaela dönüp arkasına baktı. Kaplan yoktu ama tilki hâlâ oradaydı. "Şunu görüyor musun?"

"Neyi? Tilkiyi mi? Tabii." Garth'ın neşesi bir anda buhar oldu. "Seni ısırmadı, değil mi?"

"Hayır, ısırmadı. Ama... benimle gelsene, Garth. "

"Ne, ormanın içine mi? Hayır, sağ ol. İzcilikten hiç hoşlanmam. Zehirli sarmaşıklara dokunmam gerekmez, görmem bile yeter. Ben daha çok Kimya Kulübü'nü severim, ha-ha. Normal değil mi?"

"Gelmelisin. Ciddiyim. Çok önemli. Bunun... doğrulanması gerekiyor. Zehirli sarmaşık falan yok, bir patika var."

Garth hevessiz bir şekilde onunla geldi. Barakayı geçip ağaçların arasına daldılar. Tilki önce küçük adımla yol gösterirken sonra hızlı bir koşu tutturdu ve çok geçmeden gözden kayboldu. Etrafta güveler de yoktu, ama...

"İşte," dedi Michaela izlerden birini işaret ederek. Bunu görüyor musun? Lütfen gördüğünü söyle."

"A," dedi Garth. "Vay canına!"

Kıymetli Mor Şimşek poşetini düğmeleri açık gömleğinin içine tıkıştırdıktan sonra diz çöküp ışıldayan ayak izini inceledi. Bir yaprakla temkinli bir şekilde buna dokunup yaprağa bulaşan kalıntıyı kokladı, sonra da ışıltının kayboluşunu izledi.

"Bu şey o koza mı?" diye sordu Michaela. "O, değil mi?"

"Bir zamanlar herhalde öyleydi," dedi Garth. "Ya da kozaların oluşmasına yol açan o şey her neyse, onun sızıntısı. Benimki sadece bir tahmin, ama..." Ayağa kalktı. Buraya daha çok uyuşturucu aramak için geldiklerini unutmuş gibiydi; Michaela bir an için arada bir başını metamfetamin âleminden çıkaran bu zeki, araştırmacı doktoru görebildi. "Bak, o söylentileri sen de duydun, değil mi? Erzak almak için gittiğimiz markette duymuş olabilirsin. (Sözünü ettiği erzak bira, Ruffles patates çipsi, şehriye ve ekşi kremadan ibaretti. Shopwell açıktı, ama adamakıllı yağmalanmıştı.)

"O kadınla ilgili söylentileri mi?" dedi Michaela. "Elbette."

"Belki de Dooling'de gerçekten bir Tifolu Mary'miz* vardır. Biliyorum, pek akla yatkın gelmiyor, bütün haberlerde Aurora'nın dünyanın diğer tarafında başladığı duyuruluyor, ama–"

"Bence mümkün," dedi Michaela. Kafasındaki bütün dişliler yerine oturmuş, çarklar son hızla dönmekteydi. Bu durumu çok uzun sürmeyebilirdi ama o süreyi çok iyi kullanmak istiyordu. "Ve bir şey daha var. Bu kadının nereden geldiğini bulmuş olabilirim. Benimle gel, göstereyim."

On dakika sonra açık alanın ucunda duruyorlardı. Tilki gitmişti. Ve kaplanla muhteşem kuyruklu tavus kuşu da. Ağaç hâlâ yerindeydi, ama...

"Şey," dedi Garth; Michaela onun sesinden, ilgisini kaybettiğini anladı. "Güzel, yaşlı bir meşe ağacı, Mickey. Tamam ama bundan başka bir özelliğini göremiyorum."

"Hayal görmedim. Hayal değildi." Anıa şimdiden kuşkuya düşmeye başlıyordu. Belki o güveleri de hayal etmişti.

"Ağaç hayal ürünü olsa bile, o ışıldayan el ve ayak izleri *X-Files* dizisine konu olabilir." Garth gülümsedi. "O dizinin bütün bölümlerini kaydettim. Hadi, eve dönüp kafayı bulalım ve bu diziyi seyredelim. Ne dersin?"

Michaela *X-Files*'ı seyretmek istemiyordu. İstediği şey hapishaneye gidip o kadınla bir söyleşi yapmanın yollarını aramaktı. Bu iş hiç kolay olacağa benzemiyordu; üstündeki kıyafetle (blucin ve kolsuz tişörtüyle) onu içeriye sokması için birini ikna edebilmesi imkânsız gibi bir şeydi. Ama burada, kadının ilk defa ortaya çıktığı söylenen yeri gördükten sonra...

"Gerçek hayattaki *X-Files*'ı görmek ister misin?" diye sordu Michaela.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi, gidelim. Sana yolda anlatırım."

"Önce şu malı bir denesek mi?" Garth hevesle elindeki poşeti salladı.

---

* Mary Mallon ya da Tifolu Mary, İrlanda'dan ABD'ye göç etmiş bir kadındır. İlk sağlıklı tifo mikrobu konakçısı olarak bilinmektedir. –çn

"Yakında," dedi Michaela. Bunu yakında yapmaları gerekiyordu, çünkü bitkinlikten düşecek gibiydi. Siyah bir çuval içinde boğulmaya benziyordu bu. Ama bu çuvalın içinde minicik bir yırtık vardı ve bu Michaela'nın meraklı yanıydı; buradan içeriye bir ışık sızıyordu.

"Eh, pekâlâ."

Garth önde, patikaya doğru yürüdüler. Michaela belki o olağandışı ağacı görürüm ümidiyle arada bir durup arkasına baktı. Fakat o ağaç sıradan bir meşeydi; yüksekti ve genişti, ama olağandışı hiçbir özelliği yoktu.

Gerçek oralarda bir yerde, diye düşündü. Belki de bunu öğrenemeyecek kadar bitkin değilimdir.

7

Nadine Hicks eski kafalı bir kadındı; Aurora öncesi günlerde kendini, "Bayan Lawrence Hicks" diye tanıtırdı; sanki kocasıyla evlenince bir dereceye kadar onunla özdeşleşmiş olduğunu düşünürdü. Şimdi bir düğün hediyesi gibi paketlenmiş bir halde yemek odası masasına oturtulmuştu. Önünde boş bir tabak, boş bir bardak, peçete ve çatal-bıçak vardı. Hicks, Frank'ı evine buyur ettikten sonra onu yemek odasına götürmüş, sonra da kahvaltısını bitirmek için sofraya, karısının karşısına oturmuştu.

"Eminim, bunu çok tuhaf buluyorsunuzdur," dedi Hicks.

Hayır, dedi içinden Frank. Kozaya bürünmüş karını mumyalanmış devasa bir bebek gibi yemek masasına yerleştirmen hiç de tuhaf değil. Bence bu... *kaçıklık*.

"Sizi yargılayacak değilim," dedi Frank. "Büyük bir şok içindeyiz. Herkes elinden geleni yapıyor."

"Eh, Memur Bey, ben sadece alıştığım hayatı sürdürmeye çalışıyorum." Hicks'in üstünde takım elbisesi vardı, tıraş olmuştu, ama gözlerinin altında iri torbalar görünüyordu ve elbisesi buruşuktu. Tabii artık herkesin giyecekleri buruşuktu. Ütü yapmasını

bilen kaç erkek vardı ki? Ya da elbiselerini katlamayı bilen? Frank bilirdi ama ütüsü yoktu. Karısıyla ayrı yaşamaya başladığından beri kıyafetlerini Dooling Kuru Temizleme'ye götürmüş ve kısa sürede giymesi gereken buruşuk bir pantolonu varsa, bunu yatak şiltesinin altına sokup yirmi dakika orada tutmakla yetinmişti.

Hicks'in kahvaltısı kızarmış ekmek ve salamdan ibaretti. "Umarım yememin sakıncası yoktur. Acıkmışım. Karımı oradan oraya taşımak beni acıktırıyor. Yemekten sonra bahçeye çıkıp orada oturacağız." Hicks karısına döndü. "Değil mi Nadine?"

Kadın sanki cevap verecekmiş gibi birkaç saniye beklediler. Ama Nadine uzaydan gelmiş bir heykel gibi oturuyordu.

"Bakın, fazla zamanınızı almak istemiyorum Bay Hicks."

"Önemli değil." Hicks ekmeğinden bir lokma ısırırken dizlerinin üstüne ekmek kırıntıları döküldü. "Hay aksi," dedi ağzı dolu halde kıkırdayarak. "Giyeceğim temiz şeyler bitmek üzere. Evde çamaşırı sadece karım yıkar. Bunun için uyanman gerekiyor, Nadine." Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra Frank'a bakıp başını salladı. "Ben kedi kumu kabını temizler, cuma sabahları da çöpü dışarıya çıkarırım. Adil bir görev paylaşımı."

"Size sormak istediğim bir şey–"

"Ve karımın otomobiline benzini ben alırım. Nadine o self-servis benzincileri hiç sevmez. Ona, 'Senden önce ölürsem, bu işi öğrenmen gerekecek,' derdim. O da bana–"

"Size hapishanede neler olduğunu sormak istiyorum." Frank'ın istediği başka bir şey de, bir an önce Hicks'in evinden çıkıp gitmekti. "Orada herkesin dilinden düşmeyen bir kadın varmış. Adı Eve Black. Onun hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Hicks gözlerini tabağına dikti. "Yerinizde olsam ondan uzak dururdum."

"O halde, uyanık mı?"

"Ben ayrıldığımda uyanıktı. Ama evet, ondan uzak durmak lazım."

"Söylenenlere göre bu kadın uyuyup uyanabiliyormuş. Bu doğru mu?"

"Sanki öyleymiş gibi görünüyordu ama..." Hicks kızarmış ekmeğinden kuşkulanıyormuş gibi hâlâ tabağına bakıyordu. "Lafı uzatmak istemem, Memur Bey, ama yerinizde olsam bu işin ucunu bırakırdım."

"Neden böyle söylüyorsunuz?" Frank'ın aklına, Garth Flickinger'ın tutuşturduğu ağdan püsküren güveler geldi. Ve sanki gözlerini ona dikmiş gibi görünen o güve.

"Telefonumu aldı," dedi Hicks.

"Anlayamadım? Bunu nasıl yaptı ki?"

"Beni farelerle tehdit etti. Fareler onun emrinde. Ne derse yapıyorlar."

"Ne derse yapıyorlar mı?"

"Bunun ne demek olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Her otelde olduğu gibi, her hapishanede de kemirgenler vardır. Bütçe kesintileri bu sorunu daha kötüleştiriyor. Coates'un, fare imha ekibinin gelişini iptal etmek zorunda kaldığı için nasıl yakındığını hatırlıyorum. Bütçede bunun için para yoktu. Belediye meclisinde bu sorunu hiç gündeme almazlar. Mahkûmların kendileri zaten birer fareyken, orada birkaç fare olmasının ne önemi var? Peki, ya o mahkûmlardan biri fareleri kontrol etmeyi öğrenirse? O zaman ne olacak?" Hicks tabağını itti. Belli ki iştahı kaçmıştı. "Tabii cevabı belli bir soru. Meclis üyeleri böyle şeyleri düşünmezler."

Frank yemek odası kapısının önünde dikilmiş, bu adamın stres ve keder sonucu halüsinasyon görmüş olma ihtimalini düşünüyordu. Ama güvelere dönüşen bir ağ gerçeği vardı – buna ne buyurulurdu? Frank bu olayı görmüştü. Bir de ona gözlerini dikip bakan güve vardı. Bu da bir halüsinasyon olabilirdi (kendisi de stres ve keder içindeydi) ama Frank buna pek inanmıyordu. Hapishane müdür yardımcısının keçileri kaçırmadığını kim bilebilirdi? Veya kim onun doğru söylemediğini iddia edebilirdi?

Belki de gerçeği söylediği için keçileri kaçırmıştı. Ne sevimsiz bir ihtimaldi.

Hicks ayağa kalktı. "Hazır buradayken, karımı dışarıya taşımama yardım eder misiniz? Belim ağrıyor ve artık pek genç de sayılmam."

Frank bunu yapmaya pek hevesli değildi ama kabul etti. O Nadine'in bacaklarından, Hicks de koltukaltlarından tutup kaldırdılar, ön kapıdan çıkıp basamakları indiler. Kadının üstünü örten koza ambalaj kâğıdı gibi hışırdıyordu.

"Sık dişini, Nadine," dedi Hicks karısının beyaz örtüyle kaplı yüzüne. "Seni biraz güneşe çıkaracağız."

"Şu anda hapishanenin sorumlusu kim o halde?" diye sordu Frank.

"Hiç kimse," dedi Hicks. "Ha, sanırım bu işi Van Lampley üstlenebilir, eğer hâlâ ayaktaysa... Kıdemli memur o."

"O psikiyatr, Dr. Norcross müdür vekili olduğunu iddia ediyor."

"Saçmalık."

Nadine Hicks'i sundurmada, güneş gören bir yerdeki koltuğa oturttular. Fakat güneş yoktu tabii. Bugün güneş yoktu. Yağmur çiseliyordu. Yağmur suyu kozanın içine sızmamış, su geçirmez bir kumaş gibi, damlalar üstünde kalmıştı. Hicks ayaklı bir şemsiyeyi sürükleyerek oraya getirdi. "Nadine'in üstünde o madde varken güneş yağı sürülemez; karım güneşte çok çabuk yanar."

"Norcross? O psikiyatr?"

Hicks güldü. "Norcross sadece sözleşmeli bir çalışan. Hiçbir yetkisi yok. Onu kimse o göreve atamadı."

Frank buna hiç şaşırmadı. Zaten Norcross'un palavra sıktığından kuşkulanmıştı. Ama çok kızdı. İşin ucunda hayatlar söz konusuydu. Hem de pek çok hayat, ama en önemlisi Nana'ydı. Böyle düşünmesinde hiçbir bencillik göremiyordu. Bu arada, sakin olmaya çalışmalıydı.

"Nasıl bir adamdır? Bu psikiyatr?"

Hicks şemsiyeyi uygun bir yere yerleştirip karısının üstünde açtı. "Şimdi oldu." Birkaç derin nefes aldı. "Akıllı adamdır, hakkını vermeliyim. Aslında fazla akıllıdır. Hapishane ona göre bir

yer değil. Ve şu duruma bakın şimdi; bu adam neredeyse benim kadar maaş alıyor ama hapishane bütçesinden fare imha ekibine para ayrılamıyor. İşte size yirmi birinci yüzyıl politikası, Memur Geary."

"Hapishane ona göre bir yer değil demekle neyi kastediyorsunuz?"

"Neden özel hekimlik yapmıyor? Kayıtlarını gördüm. Yayınlanmış makaleleri, diplomaları var. Yoldan çıkmış kadınlarla, uyuşturucu bağımlılarıyla bir arada bulunmayı tercih ettiği için hep onda bir terslik olduğunu düşünmüşümdür, ama ne olduğunu kestiremedim. Eğer seksle ilgili bir şeyse, bu ana kadar çok temkinli olmuş. Kadın suçlularla çalışmaktan hoşlanan bir erkek hakkında ilk akla gelen şey bu oluyor. Ama nedeni bu değil."

"Onunla nasıl ilişki kurulur? Makul bir insan mıdır?"

"Elbette, makuldür. Çok makul, ama aynı zamanda da siyaseten doğru olmaya çalışan yufka yürekli bir adamdır. Ve işte onunla ilişki kurmaktan nefret etmemin nedeni de bu. Hapishane bir rehabilitasyon merkezi değildir. Hapishane, kurallara uymayan ve hile yaparken yakalanan insanların tıkıldığı bir depodur. Bir çöp tenekesi de denebilir ve bunun kapağının üstünde oturmamız için bize maaş veriyorlar. Coates onunla ahbaplık etmekten çok hoşlanıyor, ama ben ona illet oluyorum." Hicks arka cebinden bir mendil çıkarıp karısının kefeninin üstünde birikmiş damlaları sildi. "Göz teması çok kuvvetlidir. İnsan kendini delirmiş sanır."

Frank yardımları için Hicks'e teşekkür ettikten sonra otomobilini park ettiği ön bahçeye gitti. Norcross'un aklında ne vardı acaba? Neden o kadını görmelerine engel olmuştu? Neden onlara güvenmiyordu? Bütün bu gerçekler tatsız bir sonucu destekliyordu. Her nedense, doktor bu kadının hesabına çalışıyordu.

Hicks koşarak arkasından geldi. "Bay Geary! Memur Bey!"

"Ne oldu?"

Müdür yardımcısının yüzü gerilmişti. "Bakın, o kadın..." Ellerini ovuşturdu. Çiseleyen yağmur buruşuk ceketinin omuzları-

nı ıslatmıştı. "Eğer onunla, Evie Black'le konuşursanız, telefonumu geri almak istediğimi ima etmeyin, tamam mı? Onda kalsın. Birini aramam gerekirse, karımınkini kullanırım."

8

Jared hızla numune evin arka bahçesine gitti. Mary başını kollarının arasına almış, çite yaslanıyordu. Saçlarından ince iplikler çıkıyordu.

Jared ona doğru koşarken neredeyse köpek kulübesine çarpıp düşecekti. Mary'yi tutup sarstı ve iki kulak memesini çimdikledi; eğer dalmaya başlarsa böyle yapmasını Mary söylemişti. Birisi uyuyacak gibiyken onu uyandırmanın en çabuk yolunun bu olduğunu internetten öğrenmişti. Tabii artık internette uyanık kalma çareleri olarak çeşitli yollar önerilmekteydi. Oysa eskiden, uykusuzluk çekenlere tavsiyeler verilirdi.

Bu yöntem işe yaradı. Mary'nin gözleri tekrar odaklandı. Saçlarındaki beyaz iplikler koptu, havaya yükselirken hepsi kayboldu.

"Vay be," dedi Mary elini kulaklarına götürüp gülümsemeye çalışarak. "Bir kez daha kulaklarımı deldiriyorum sandım. Yüzünün üstünde büyük, mor bir leke var, Jared."

"Herhalde güneşe bakıyordun," dedi Jared onun koluna girerek. "Hadi, gel. Acele etmemiz lazım."

"Neden?"

Jared cevap vermedi. Babası paranoyak olmuşsa, galiba bu bulaşıcı bir şeydi. Numune evin oturma odasında –içinde birbiriyle uyumlu fakat ruhsuz mobilyalar ve tablolar vardı– durup pencereden bakınca beş-altı ev ötede Emniyetin devriye otosunu gördü. O sırada iki polis memuru evlerden birinden çıktılar. Annesi geçmiş yıllarda zaman zaman yardımcılarını ve eşlerini yemeğe davet ettiği için Jared çoğunu tanırdı. Bu ikisi Rangle ve

Barrows'tu. İçinde bulundukları hariç diğer bütün evler mobilyasız olduğuna göre, buraya gelmeleri an meselesiydi.

"Jared, kolumu çekip durma!"

Platinum'u, Molly'yi, Bayan Ransom'ı ve Lila'yı ana yatak odasına koymuşlardı. Mary onları zemin katta bırakmak istemiş, fakat Jared ısrar etmişti. İyi ki de ısrar etmişti, çünkü ikinci katta olmaları bile yetmeyebilirdi. Rangle ve Barrows etraflıca bir arama yapmaya karar verebilirlerdi.

Yakınması hiç bitmeyen Mary'yi merdivenden çıkardıktan sonra içinde Platinum'un kozalı gövdesi olan sepeti aldı ve tavan arası merdivenini indiren ipi çekmek için hole koştu. Merdiven sert bir şekilde açılırken az kalsın Mary'nin kafasına inecekti. Jared bebeğin sepetini tavan arası zeminine bıraktıktan sonra yine hole indi. Mary'nin sorularına kulak tıkayıp, holün sonundaki pencereden dışarıya baktı. Devriye otosu oraya yaklaşıyordu. Arada dört ev kalmıştı. Hayır, üç.

Omuzları çökmüş, başını eğmiş vaziyette duran Mary'nin yanına koştu. "Onları yukarıya taşımamız gerekiyor," dedi merdiveni işaret ederek.

"Kimseyi taşıyacak halde değilim," dedi Mary mızmız bir çocuk sesiyle. "Çok *yorgunum, Jeere!*

"Biliyorum. Ama Molly'yi taşıyabilirsin, o hafiftir. Ben de onun büyükannesiyle annemi alırım."

"Neden? Neden tavan arasına gitmemiz gerekiyor?"

"Çünkü polisler bizi arıyor olabilir. Babam öyle söyledi."

Jared onun, şerif yarımcılarının bizi bulmalarında ne sakınca var, diye soracağını sandı ama Mary bunu sormadı. Birlikte yatak odasına girdiler; kadınlar yatağın üstünde, Molly ise banyoda bir havlu üzerine yatırılmıştı. Jared, Molly'yi alıp Mary'nin kollarına bıraktı. Sonra Bayan Ransom'ı aldı; kadın hatırladığından daha ağırlaşmış gibiydi. Ama taşıyamayacağı kadar ağır değildi. Annesinin ona çocukken söylediği şarkıyı hatırladı: *Olumlu düşünüp olumsuzu bir yana atacaksın.*

"Ve ikisinin arasında sıkışıp kalmayacaksın," dedi Jared yaşlı kadını kaldırırken.

Mary kollarında Molly'yle birlikte merdiveni çıkmaya başladı. Jared'ın gözlerinin önüne Rangle ve Barrows'un evin bahçesindeki İÇERİYE GİRİN VE HER YANINA BAKIN yazılı tabelaya bakışları geldi. Mary yarı yolda durunca omzunu onun poposuna dayadı. Mary başını eğip ona baktı.

"Fazla samimi oldun, Jared."

"O halde biraz daha çabuk ol."

Mary kucağındaki yükü onun kafasına düşürmeden yukarıya varmayı başardı. Ardından gelen Jared soluk soluğa Bayan Ransom'ı o açıklıktan içeriye itti. Mary küçük bebeği tavan arasının tahta zemini üzerine yerleştirmişti. O alan evin uzunluğu kadardı, basıktı ve çok sıcaktı.

"Şimdi dönerim," dedi Jared.

"Peki, ama artık kopmak üzereyim. Bu sıcak başımı ağrıtıyor."

Jared hızla yatak odasına döndü. Lila'nın gövdesini kaldırırken sakat dizi sızladı. Annesinin üstündeki üniformayı, ağır postallarını ve çok işlevli kemerini unutmuştu. Bütün bunlar sağlıklı ve iyi beslenmiş bir kadının ağırlığını ne kadar artırırdı? Beş kilo mu? On mu?

Annesini merdivene kadar getirdikten sonra o dik basamakları nasıl çıkabileceğini düşündü. Onu yukarıya kadar taşıması imkânsız gibi görünüyordu.

O sırada kapı zili çaldı; Jared basamakları çıkmaya başlarken artık neredeyse nefes alamaz haldeydi. Merdivenin dörtte üçünü tırmandıktan sonra pili bitti. Tam annesini düşürmeden nasıl aşağıya inebilirim, diye düşünürken yukarıdan elleri açık iki sıska kol uzandı. Çok şükür, bu Mary'ydi. Jared iki basamak daha çıktıktan sonra Mary, Lila'yı tutabildi.

Aşağıdan sesler geliyordu. Şerif yardımcılarından biri, "Kapı kilitli bile değil," dedi. "Ardına kadar açık. Hadi, gel."

Jared itti, Mary yukarıya çekti. Birlikte Lila'yı tavan kapağı hizasına kadar çıkarabildiler. Mary sırtüstü devrilerek Lila'yı kapağın üstünden içeriye çekti. Jared merdiveni üstünden tutup çekince merdiven katlanarak yukarıya çıktı.

Aşağıda adamlardan biri sesleniyordu. "Hey, evde kimse var mı?"

"Sanki o kaltak torbasındaki bir kadın cevap verecek," dedi diğeri ve buna ikisi birden güldü.

Kaltak torbası mı? dedi içinden Jared. O kadınlara bu adı mı verdiniz? Annem sizin böyle bir şey söylediğinizi duysaydı, dilinizi o köylü götünüze sokardı.

Adamlar hâlâ konuşuyorlardı, ama evin mutfak kısmına geçtikleri için Jared artık ne dediklerini işitemiyordu. Kendi korkusu o uyuşuk halinde bile Mary'ye de bulaşmış, kız ona sarılmıştı. Jared onun ter kokusunu duyuyordu ve yanağı kendi yanağına temas edince bunu hissedebildi.

Sesler yine işitilir oldu. Jared içinden onlara talimat gönderdi: *Gidin buradan! Belli ki burada kimse yok, o halde çıkın gidin!*

Mary, "Buzdolabında yiyecekler var, Jared," diye kulağına fısıldadı. "Kilerde de. Çöp sepetine attığım bir paket kâğıdı var. Ya bunları görür–"

Polislerin bot sesleri ikinci kata çıkan merdivenin başına yaklaştı. Bu iyi değildi, ama neyse ki buzdolabındaki yiyeceklerden veya yanındaki içi dolu çöp sepetinden söz etmiyorlardı. (Olumlu düşüneceksin.) Öğlen yemeğinde ne yapacaklarını konuşuyorlardı.

Aşağıda polislerden biri –Rangle olabilir– "Bu yatak örtüsü bana buruşmuş gibi geldi," dedi. "Sana da öyle görünmüyor mu?"

"Evet," dedi diğeri. "Ama birisi buraya gelip yatağa oturmuşsa bunda şaşılacak bir şey yok. Müşteri adayları numune evleri gezerken bazen otururlar, değil mi? Ya da yatağı yoklarlar. Doğal davranış."

Holde yine ayak sesleri duyuldu. Sonra birden kesildi. Bu defa adamların sesleri tam altlarından geliyordu. Mary, Jared'ın boynuna sarılıp, "Bizi burada saklanırken yakalarlarsa, tutuklarlar, değil mi?" diye sordu.

"Şş," dedi Jared; bizi aşağıda bulsalardı da tutuklarlardı, diye düşündü. Ya da gözetim altına alırlardı.

"Tavandaki tavan kapağı," dedi muhtemelen Barrows. "Tavan arasına sen mi bakarsın, ben mi bakayım?"

Bu soruyu sanki sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik izledi. Derken, bu defa herhalde Rangle, "İstiyorsan sen çık," dedi. "Ama Lila ve oğlu evde olsalardı, aşağıda dururlardı. Üstelik benim alerjim var. Yukarıya çıkıp onca tozu soluyacak değilim."

"Ama–"

"Hadi, çıksana," dedi Rangle ve bir anda merdiven aşağıya sarkarak tavan arasına ışık sızdı. Eğer Lila'nın koza kaplı vücudu tavan kapağına on santim daha yakında olsaydı, aşağıdan bakılınca görülebilirdi. "Hadi, git de oradaki sıcağın tadını çıkar. Bahse girerim, en az elli derece vardır."

"Siktir et," dedi Barrows. "Bu arada alerji ayağını da iyi yaptın. Hadi, buradan çekip gidelim."

Merdiven tekrar yukarıya doğru katlanırken çıkardığı gürültüyle Jared irkildi. Polis botlarının sesi alt kata inerken soluğunu tuttu. Şerif yardımcıları giriş holünde durup biraz daha konuştular. Sohbetleri Terry Coombs'la Geary adındaki yeni şerif yardımcısı hakkında ve yine öğlen yemeğiyle ilgiliydi.

Gidin artık, diye haykırmak istiyordu Jared. *Mary de ben de kalp krizi geçirmeden defolup gidin!*

Nihayet ön kapı kapandı. Jared devriye otosu motorunun sesini duyabilmek için kulak kesildi, ama ya çok uzun süre kulaklıkla yüksek sesli müzik dinlemişti ya da tavan arasındaki ses yalıtımı çok kalındı. Yüze kadar saydı, sonra sıfıra doğru bir daha saydı. Artık daha fazla beklemeye tahammülü kalmamıştı. Sıcak öldürücüydü.

"Sanırım gittiler," dedi.

Mary cevap vermeyince Jared onun boynunu tutan ellerinin gevşediğini fark etti. O ana kadar dikkati başka yerde olduğu için bunu fark etmemişti. Ona bakmak için dönünce, Mary'nin kolları cansız bir şekilde yana düştü ve vücudu tahta zemine kaydı.

"Mary! *Mary!* Sakın uyuma!"

Karşılık yoktu. Jared çıkacak gürültüye aldırmadan tavan kapağını açıp merdiveni indirdi. Polisleri unutmuştu. Artık tek umursadığı şey Mary'ydi. Ama galiba iş işten geçmişti.

Evet. Sarsmak işe yaramadı. Kendisi dikkatini polislerin gidişine vermişken, Mary uyuyakalmıştı. Şimdi o da Lila'nın yanında yatıyordu ve o beyaz iplikler hızla güzel yüzünü örtüyordu.

"Olamaz!" diye fısıldadı Jared. "O kadar da gayret etmişti."

Beş dakika kadar öylece oturup kozanın oluşmasını seyrettikten sonra babasını aradı.

Aklına başka bir şey gelmiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Candy Meshaum, kadınların hâlâ bilinmeyen bir nedenle bulundukları bu dünyada, Batı Lavin'de, hapishaneye giden yol üstünde otururdu. Bu da uygun bir konum sayılırdı, çünkü kendi evi de bir hapishaneydi. Bu yeni dünyada Candy, hepsi de toplantılara düzenli olarak katılan birkaç kadınla birlikte, bir depolama tesisinden dönüştürdükleri bir binada yaşamayı seçmişti. Bu depolama tesisi de tıpkı Shopwell gibi, aradan geçen –sayısı belirsiz– yıllar boyu bakımsızlığa rağmen sapasağlam kalmıştı. L şeklinde, sandıkların üst üste yığılı olduğu bu bina sert plastik ve fiberglastan yapılmıştı ve dışarıdaki tabelada vaat edildiği gibi çatısından bir damla bile su sızdırmıyordu. Önündeki asfaltın üstünü otlar ve ağaçlar istila etmiş, yapraklar su oluklarını tıkamıştı, ama otları biçip su tahliyesini sağlamak zor olmamıştı. Yararsız sandıklar da çıkarıldıktan sonra, çok güzel sayılmasa da, pekâlâ makul bir ev olmuştu.

Candy Meshaum bu evi güzelleştirmek için çok çaba harcadı, diye geçirdi içinden Lila.

Yapının etrafında dolaştı; açık kapıdan gelen güneş sayesinde içerisi aydınlıktı. Odanın ortasında, özenle yapılmış bir yatak, bunun üstünde parlak kırmızı bir yorgan vardı. Penceresiz du-

varda çerçevesiz bir deniz manzarası resmi asılıydı: masmavi bir gök altında kayalıklı bir sahil. Muhtemelen deponun eski sahiplerinden kalmıştı. Köşede bir sallanan koltuk ve içinde, ortasından iki şiş geçirilmiş bir yün yumağı olan bir sepet vardı. Yakındaki başka bir sepetin içindeyse ustaca örülmüş bir çift çorap görülüyordu; Candy'nin eseriydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sigara içmek için dışarıya çıkmış olan Coates. (Folyo ve selofana sarılmış olan sigaralar da zamana karşı çok iyi dayanmıştı.) Eski hapishane müdürü saçlarını açmıştı, görüldüğü kadarıyla ağarmasına engel olamamıştı. Omuzlarına dökülen kır saçları ona peygamberimsi bir hava veriyordu – sanki çölde yola düşmüş, kayıp kabilesini arar gibi bir görünüşü vardı. Lila ona bu benzetmeyi yakıştırdı.

"Saçların hoşuma gitti," dedi Lila.

"Sağ ol, ama ben şu anda burada olması gerekirken olmayan kadını kastetmiştim."

Candy Meshaum da son zamanlarda Essie gibi ortadan kaybolan dört kadından biriydi. Lila, civardaki evlerde kalan birçok kadınla görüşmüştü. Candy sallanan koltuğunda oturmuş, mutlu bir şekilde örgü örerken aniden kayboluvermişti. Bulunduğu bölme depo tesisinin ikinci katındaydı ve ortaya yakın bir yerdeydi, ama onun gibi iriyarı ve topallayan bir kadının dışarıya çıkışını kimse görmemişti. Bu şekilde oradan çıkabilmesi hiç olmayacak bir şey sayılmazdı ama kesinlikle akla yatkın değildi.

Komşuları Candy'yi neşeli ve mutlu bir insan olarak tanımladılar. Onu eski dünyada da tanıyan bir komşusu, *"Yeniden doğmuştu,"* ifadesini kullandı. El becerisiyle ve zevkle döşediği yuvasıyla gurur duyuyordu. Birçok kişi onun bu yeni yuvası için "rüyalarımın evi" dediğini söyledi.

"Kesin olan hiçbir şey göremiyorum," dedi Lila. "Mahkemeye sunacağım hiçbir şey yok." Ama Candy'ye olan şeyin tıpkı Essie vakasındaki gibi gerçekleştiğini tahmin ediyordu: Bir an buradayken birden kaybolmuştu. Abrakadabra.

"Aynı şey olmuş, değil mi?" Janice, Lila'yla konuşurken birden minik bir parlama görmüş –bir çakmak alevi kadar– sonra da Essie'nin bir saniye önce olduğu yerde boşluk... Janice'in gözleri bu dönüşüm veya ayrışma ya da bu olayın adı her neyse, o gerçekleşirken bunu algılayamamıştı. Janice bunu söndürülen bir elektrik ampulüne benzetiyordu, ama hiçbir ampulün içindeki tel bu kadar çabuk sönemezdi.

"Mümkün," dedi Lila. Of, tıpkı kocası gibi konuşmuştu.

"Candy öldü," dedi Janice. "Diğer dünyada. Sence de öyle değil mi?"

Sallanan koltuğun üstündeki duvara bir güve kondu. Lila elini uzatınca güve havalanıp işaretparmağının tırnağına kondu. Lila'nın burnuna hafif bir yanık kokusu geldi.

"Mümkün," diye tekrarladı. O anda Clint gibi konuşmaktan başka bir şey gelmiyordu aklına. "Geri dönüp kadınları uğurlamalıyız."

"Ne gerek var," diye homurdandı Janice. "Yapacak onca işimiz varken..."

Lila gülümsedi. "Keşke ben de gitseydim mi demek istedin?"

Janice Coates, Lila'nın taklidini yaparak, "Mümkün," dedi.

2

Anacaddede, Dooling ötesindeki dünyaya bakmak üzere hazırlanan bir devriye grubu yola çıkmak üzereydi. Grupta yarım düzine kadın vardı ve iki golf arabasını malzemelerle doldurmuşlardı. Hapishane memurlarından biri olan Millie Olson önden gitmeye gönüllü olmuştu. O ana kadar hiç kimse kasaba sınırları dışına çıkmayı göze alamamıştı. Tepelerinde uçak veya helikopter uçmamış, uzakta herhangi bir yangın görülmemiş, çalıştırabildikleri telsizlerde acil yardım çağrıları duyulmamıştı. Bu durum Lila'nın en başında beri hissettiği eksiklik sezgisini kuvvetlendiriyordu. Şu anda içinde bulundukları dünya bir kopya

dünya gibi görünüyordu. İçinde kar olmayan bir kar küresinin içindeki manzara gibiydi.

Janice ve Lila hazırlıkların sonuna yetiştiler. Nell Seeger adındaki eski bir mahkûm golf arabalarının birinin yanında diz çökmüş, bir şarkı mırıldanarak lastiklerin havasını kontrol ediyordu. Millie arabanın arkasına takılan treylerdeki çantaları gözden geçirerek son kontrolleri yapıyordu. Uyku tulumları, donmuş-kuru yiyecekler, içme suyu, giyecekler, birkaç tane oyuncak telsiz (plastik kutu içinde bulunmuştu ve çalışıyordu), Lila'nın temizleyip hazır ettiği iki tüfek, ilkyardım takımları. Tatlı bir heyecan vardı ve herkesin neşesi yerindeydi. Birisi Millie'ye bir ayıyla karşılaşırlarsa ne yapacağını sordu.

Millie içine baktığı çantadan başını bile kaldırmadan, "Onu ehlileştiririm," dedi. Bu cevabı kahkahalarla karşılandı.

Lila, "Bu kadını tanır mıydın?" diye sordu Janice'e. "Önceden tanır mıydın?" Kaldırımdaki bir tentenin altındaydılar. Kışlık paltoları içinde omuz omuza duruyorlar nefesleri buhar çıkarıyordu.

"Onun amiriydim."

"Millie'yi değil, Candy Meshaum'u."

"Hayır. Ya sen?"

"Evet," dedi Lila.

"Ve?"

"Aile içi şiddet kurbanıydı. Kocası onu dövüyordu. Hem de çok. Bu yüzden topallıyordu. Herif asıl geçimini silah satarak sağlayan bir otomobil tamircisiydi. Griner kardeşlerle ilişkisi vardı. Ya da öyle söyleniyordu – ona herhangi bir suç yüklemeyi başaramadık. Batı Lavin'de neredeyse çökecek kadar harap bir evde yaşıyorlardı. Candy'nin neden o evi tamir ettirmediğine şaşmıyorum, neye yarardı ki? Onun çığlıklarını duyan komşuları defalarca bizi aradı, ama oraya gittiğimizde Candy şikâyetçi olmuyordu. Misilleme korkusundan."

"Adam onu öldürmediği için şanslıymış."

"Öldürmüş olabilir."

Janice gözlerini kısıp Lila'ya baktı. "Tahmin ettiğim şeyi mi söylemek istiyorsun?"

"Benimle gelsene."

Harap olmuş kaldırımdan yürüyüp asfalttaki çatlaklardan çıkmış otların üstünden geçtiler. Belediye Binası kalıntılarının önündeki küçük park değerlendirilmiş, tertemiz hale getirilmişti. Burada kayıp zamanın tek belirtisi, çoktan ölmüş bir kasaba ileri geleninin ters dönmüş heykeliydi. Devasa bir karaağaç dalı heykeli kaidesinden sökmüştü. (Mutlaka bir fırtına sonucu olmalıydı.) Bu dal oradan alınıp doğranmıştı, ama heykel o kadar ağırdı ki, o güne kadar kimse onu kaldırmaya kalkışmamıştı. Yere dik açıyla devrilmiş, başındaki şapka toprağa saplanmıştı. Lila küçük kızların bu heykelin sırtından koyarak oynadıklarını biliyordu.

"Sence bu aşağılık kocası onu kozasının içinde yakmış olabilir mi?" diye sordu Janice.

Lila doğrudan cevap vermedi. "Sana hiç başının döndüğünü söyleyen oldu mu? Midesinin bulandığını? Bir anda başlayıp birkaç saat sonra geçiyormuş?" Lila birkaç kez bunu hissetmişti. Rita Coombs, Bayan Ransom ve Molly de aynı şeyi yaşamışlardı.

"Evet," dedi Janice. "Tanıdığım herkes aynı şeyi söyledi. Kimse sana dokunmadığı halde, birisi seni döndürüyormuş gibi. Hapishanedeki meslektaşımın karısı Nadine Hicks'i tanıyor musun?"

"Onunla birkaç kere grup yemeklerinde karşılaştım," dedi Lila.

"Evet, o yemekleri hiç kaçırmazdı. Kaçırdığı zaman da eksikliğini kimse hissetmezdi. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Her neyse, bu kadın bu baş dönmesini her an hissettiğini iddia ediyor."

"Pekâlâ, bunu aklımızda tutalım. Şimdi, o topluca yakma hadiselerini düşünelim. Bunlardan haberin var mı?"

"Dolaylı olarak. Ben de senin gibi buraya nispeten erken geldim. Ama yeni gelenler bunu haberlerde gördüklerini anlatırlarken işittim. Erkekler koza içindeki kadınları yakıyorlarmış."

"Olur şey değil," dedi Lila.

"Çok boktan bir şey," dedi Janice.

"Boktan lafı az bile. Önceleri yeni gelenlerin yanlış yorumladıklarını sanmıştım. Uykusuzluk çekmişlerdi, gergindiler ve belki de televizyonda kozaların yanması diye algıladıkları şey bambaşka bir şey olabilir, diye düşünmüştüm." Lila sonbahar havasından derin bir nefes çekti. Cana can katan dipdiri bir havaydı. Egzoz kokusu, kömür kamyonları yoktu. "Kadınların anlattığı şeyden şüphe etme içgüdüsü hep vardır. Onlara inanmamak için daima bir neden bulunur. Bunu erkekler yapar... ama biz de yaparız. Ben yaparım."

"Kendine bu kadar yüklenme."

"Ve ben bunun olacağını öngörmüştüm. Eski dünyada uyuyakalmadan üç-dört saat önce bunu Terry Coombs'la konuşmuştum. Kadınlar kozaları yırtıldığı zaman tepki gösteriyorlardı. Tehlikeli oluyor, savaşıyor ve öldürüyorlardı. Pek çok erkeğin bu durumu bir fırsat, bir tedbir veya insanları yakma arzularını tatmin etmek için bahane olarak kullanmaları beni şaşırtmıyor."

Janice buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Bir de beni insan türüne karamsar baktığım için suçlarlar."

"Birisi Essie'yi yaktı, Janice. Eski dünyamızda. Kim bilir, kim yaktı. Ve birisi Candy Meshaum'u yaktı. Kum torbası olarak kullandığı karısı uyudu diye kızan kocası mı? Orada olsaydım, ilk şüpheleneceğim kişi o olurdu."

Lila devrik heykelin üstüne oturdu. "Ya o baş dönmesi? Bunun orada olan bir şey yüzünden kaynaklandığına eminim. Birisi bizi hareket ettiriyor. Mobilya yerini değiştirir gibi. Essie yakılmadan kısa bir süre önce morali bozuktu. Sanırım birisi onu yakmadan önce yerini değiştirmişti ve bu yüzden o baş dönmesi başlamıştı."

"Kıçını Dooling'in ilk belediye başkanının üstüne yerleştirmişsin," dedi Janice.

"Onun için sorun olmaz. Bu artık bizim şeref kürsümüz oldu." Lila öfkesinin kabardığını hissediyordu. Essie veya Candy

Meshaum berbat hayatlarının sonunda birkaç ay mutlu olmaktan başka ne suç işlemişlerdi? Ve bu mutluluğu sadece birkaç oyuncak bebek ve bir depoda, penceresi olmayan bir evde bulmuşken...

Erkekler onları yakmıştı. Lila buna emindi. Hikâye böyle sona eriyordu işte. Orada öldüğün zaman, burada da ölüyordun. Erkekler onları dünyadan koparıp çıkarıyorlardı – iki dünyadan da. Erkekler. Onlardan korunmanın bir yolu yoktu.

Janice onun aklından geçenleri okumuş gibiydi... "Benim kocam, Archie, iyi bir adamdı. Yaptığım her işte bana destek olmuştu."

"Evet, ama genç bir yaşta öldü. Eğer daha uzun yaşasaydı, bu düşüncen değişebilirdi." Bunu söylemesi çok kötüydü ama Lila pişman olmadı. Nedense aklına eski bir deyiş geldi: ÖPÜŞMEK DEĞİL, YEMEK PİŞİRMEK UZUN ÖMÜRLÜDÜR. Evlilik söz konusu olunca bu pek çok şey için söylenebilirdi. Dürüstlük. Saygı. Hatta en hafifinden bile olsa, şefkat.

Coates alınmış değildi. "Clint o kadar kötü bir koca mıydı?"

"Candy Meshaum'un kocasından iyiydi."

"Çıtası çok düşükmüş," dedi Janice. "Boş ver. Ben burada oturup bok parçası olmadan ölmek nezaketinde bulunan kocamı güzel anacağım."

Lila başını geriye attı. "Belki de bunu hak etmiştim." Yine güneşli bir gündü ama kuzey yönünde gri bulutlar görünüyordu.

"O kadar mı kötü bir kocaydı?"

"Hayır. Clint iyi bir kocaydı. Ve iyi bir babaydı. Sorumluluklarını yerine getirirdi. Beni seviyordu. Bundan hiç kuşkum olmadı. Ama kendisi hakkında bana anlatmadığı pek çok şey vardı. Sonunda utanmama yol açacak şekilde öğrendiğim şeyler. Clint açıksözlülükten ve destek olmaktan bahsedip dururdu, ama aslında kendisi sırlarla dolu bir adamdı. Bence bu yalan söylenilmekten daha kötü bir şey. Yalanda hiç değilse bir nebze saygı vardır. Sırtında sırlarla dolu ağır bir çuval taşıdığına eminim; çok kırılgan olduğum için ona yardımcı olamayacağımı sanıyordu. Böyle küçümsenmektense, yalan söylenilmeyi tercih ederim."

"Sırlarla dolu çuval demekle neyi kastediyorsun?"

"Clint çok haşin koşullarda büyümüş. Galiba o ortamdan dövüşerek sıyrılmış; yani gerçek anlamda dövüşerek. Dalgın veya öfkeli olduğu zamanlarda yumruklarını ovduğunu görürdüm. Ama bu konuda hiç konuşmaz. Sorduğum zaman içine kapanıp, susar." Lila, Coates'a bakınca yüzünde bir huzursuzluk ifadesi gördü.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Ne de olsa onunla birlikte çalıştınız."

"Sanırım anlıyorum. Clint'in başka bir yanı da var. Daha sert bir yanı. Daha öfkeli. Son zamanlara kadar bunu açıkça görmemiştim."

"Beni çok kızdırıyor. Ama daha kötüsü nedir, biliyor musun? Beni çaresiz bırakıyor."

Janice bir dal parçasıyla heykelin yüzüne bulaşan çamuru siliyordu. "Bunun insanı nasıl çaresiz bırakabileceğini anlıyorum."

Golf arabaları, arkalarında üstü muşamba kaplı malzeme treylerleriyle hareket etti. Kafile bir an için gözden kaybolduktan sonra bir tepeye çıkarken tekrar görüldü, az sonra tamamen görünmez oldu.

Lila ve Janice başka konulara geçtiler: Smith Sokağı'ndaki devam eden onarımlar; ağıla alınan ve üstlerine binilmesini kabul etmeleri için yeniden eğitilen iki güzel at; Magda Dubcek ve o iki eski mahkûmun gerçekleştirmek üzere olduklarını iddia ettikleri o harika proje. Eğer biraz daha enerji, daha fazla güneş paneli bulunabilirse, temiz musluk suyu elde etmeleri kuvvetle muhtemeldi. Evlerin içinde su tesisatı – Amerikan rüyası.

Sohbetleri bittiğinde hava kararmaya başlamıştı ve Clint, Jared, Archie, Candy Meshaum'un kocası, Hz. İsa veya herhangi bir erkek bir daha sohbet konusu olmadı.

3

Evie hakkında konuşmadılar ama Lila onu unutmuş değildi. Evie Black'in Dooling'de ortaya çıkış zamanını veya onun tuhaf, her şeyi bilen konuşmalarını veya Truman Mayweather'in treylerinin yakınındaki ormanda gördüğü örümcek ağına benzeyen o izleri de unutmamıştı. O izlerin onu nereye yönlendirdiğini, birbirine dolanmış gövdeleri ve sayısız kökü olan o İnanılmaz Ağacı da unutmamıştı. Ağacın etrafında beliren hayvanları da –o beyaz kaplanı, tavus kuşunu ve tilkiyi– çok iyi hatırlıyordu.

Ağacın helezonlar yaparak birbirine dolanmış kökleri sık sık gözlerinin önüne geliyordu. Bir devin postalındaki bağcıklar gibiydi. Muhteşem ve kusursuz bir görünümü vardı.

Evie o Ağaç'tan mı gelmişti? Yoksa Ağaç mı Evie'den. Ve "Bizim Yerimiz"deki kadınlar – onlar rüya mı görüyorlardı yoksa kendileri mi rüyaydılar?

4

Bizim Yerimiz'de kırk sekiz saat boyunca yağan buzlu yağmur ağaç dallarını kırdı, çatılardaki deliklerden evlere sızdı, sokakları su birikintileriyle doldurdu. Çadırında kitap okuyan Lila arada bir çıkıp çadır duvarlarındaki buz tabakalarını temizlemek zorunda kaldı.

Daha önce kâğıda basılı kitaplardan e-kitaplara geçerken bir gün dünyanın değişeceğini ve bu tip şeylerin hükümsüz kalacağı hiç aklına gelmemişti. Neyse ki evinde hâlâ kitaplar vardı ve birkaçı küflenmemişti. Okumakta olduğu kitabı bitirdikten sonra çadırından çıkıp harabe halindeki evinin ön bahçesinde yürüdü. Lila bir zamanlar burada yaşadığını düşünürken çok üzülüyordu –o ev oğlunu ve kocasını hatırlatıyordu– ama yüreği başka bir yerde yerleşmeye el vermemişti.

El fenerinin ışığında iç duvarlardan sızan yağmur suyu parıldıyordu. Çıkan ses çalkantılı bir denizi andırıyordu. Lila oturma

odasındaki bir rafta nemlenmiş bir gerilim romanı buldu ve onu alıp geri döndü. Fener ışığı mutfak tezgâhının altındaki, yaprağa benzer bir şeyi aydınlattı. Lila eğilip bunu aldı. Anton'un yazdığı bir nottu. Arka bahçedeki karaağaçla ilgileneceğini bildiriyordu.

Lila nota uzun uzun baktı; öbür hayata –gerçek hayatına mı? önceki hayatına mı?– aniden bu kadar yakınlaşmak onu sarsmıştı. Kendini park halindeki otomobillerin arasından çıkıp hızla akan trafiğin içine atılan bir çocuk gibi hissediyordu.

5

Keşif grubu gittikten bir hafta sonra Celia Frode yürüyerek ve tepeden tırnağa çamura bulanmış bir halde döndü. Tek başınaydı.

6

Celia'nın anlattıklarına göre, Dooling Hapishanesi'nin ötesinde, komşu kasaba Maylock yönünde yollar geçit vermiyordu: Yoldan kaldırdıkları bir ağacı geçip birkaç metre gittikten sonra önlerine başka bir ağaç çıkıyordu. Golf arabalarını orda bırakıp yürümek daha kolaydı.

Maylock'a vardıklarında orada kimse olmadığı gibi, en küçük bir hayat belirtisinin de olmadığını gördüler. Binalar ve evler Dooling'dekiler gibiydi. Her tarafı bitkiler sarmıştı, binalar harap haldeydi –birkaçı yangınlarla kül olmuştu– ve artık içindeki batık otomobillerle kabarmış olan Dorr's Hollow Nehri'nin üstündeki yol çökmüştü. Galiba o zaman geri dönmeliydik, diye itiraf etti Celia. Daha önce Maylock'taki marketlerden ve başka dükkânlardan erzak ve işe yarayacak şeyler almışlardı. Ama o sırada oradan on beş kilometre uzaktaki Eagle kasabasındaki sinema konusu ortaya atıldı ve bununla ilgili konuşmaya başla-

dılar; bir film projektörüyle dönseler çocuklar nasıl sevinirlerdi. Magda büyük jeneratörlerinin bu tip işlerde kullanılabileceğini söylemişti.

"Orada yeni *Star Wars* filmi hâlâ gösterimdeydi," dedi Celia. "Kahramanın o kız olduğu film, şerif."

Lila "şerif" lafını düzeltmedi. Polislikten kurtulması çok zor oluyordu. "Devam et, Celia."

Keşif grubu hâlâ sağlam kalmış bir köprünün üzerinden Dorr's Hollow Nehri'ni geçtikten sonra Eagle kasabasına kestirme yol olan Lion Head Way adlı dağ yoluna girdi. Kullandıkları haritada –Dooling Kütüphanesi'nden almışlardı– dağın tepesinden kıvrılarak inen eski bir kömür şirketi yolu görünüyordu. Bu yoldan eyaletler arası yola çıkılabilirdi. Sonrası kolaydı. Ama meğerse o harita güncel değilmiş. Lion Head Way artık Lion Head Hapishanesi'nin yer aldığı bir platoda son buluyordu. Hapishanenin inşaatı sırasında kömür şirketi yolu yok edilmişti.

Hava kararmak üzereydi; karanlıkta, geldikleri dağ yolundan inmek tehlikeli olacağı için hapishanede kamp kurup ertesi sabah dinlenmiş olarak devam etmeye karar verdiler.

Lila, Lion Head Hapishanesi'ni iyi bilirdi; yüksek güvenlikli bir yerdi ve Griner kardeşlerin en az yirmi beş yıl orada kalacaklarını düşünmüştü.

Celia'nın anlattıklarını dinleyen Janice Coates bu hapishaneyle ilgili kısa bir yorum yaptı. "Orası berbat bir yerdir."

Mahkûmların *Head* [Baş] olarak andığı bu hapishane Aurora'dan önce medyada epeyce yer bulmuştu. Bir dağın tepesinin düzleştirilmesiyle başarılı bir arazi ıslahı çalışması yapıldığı öne sürülüyordu. Ulysses Energy Solutions şirketi yeraltındaki kömürü çıkarmak için ormanı yok edip dağın tepesini havaya uçurduktan sonra araziyi "ıslah etme" adına buraya moloz döküp dümdüz etmişti. Halka pompalanan fikrin mantığı da şuydu: İnsanların dağ tepelerinin yok edildiğini görmelerindense, bu arazinin kullanıma açıldığını görmeleri daha iyi olacaktı. Düzleştirilmiş alan inşaat yapılabilir bir alandı. Her ne kadar eyalet nü-

fusunun büyük bir kısmı kömür endüstrisini desteklemişse de, pek az insan bu söylemlerin palavra olduğunu anlamıştı. Bu son derece kullanışlı platolar ıssız bir yerdeydi ve kimyasal atıkların serbestçe döküldüğü bir çöplük olmuştu. Bu da civarda yaşayan hiç kimsenin isteyeceği bir şey değildi.

Ama işe yaramaz bir arazi bir hapishane için ideal bir yerdi. Ayrıca hapishanede kalanların maruz kalacakları çevresel tehditler kimsenin umurunda değildi. İşte Lion Head Dağı bu şekilde Lion Head Yüksek Güvenlikli Hapishanesi olmuştu.

Celia hapishane giriş kapısının ve diğer ön kapıların açık olduğunu söyledi. O, Millie, Nell Seeger ve diğerleri içeriye girdiler. "Bizim Yerimiz", kısa bir zaman önce hapishaneden tahliye olan mahkûmlardan ve hapishane personelinden oluşuyordu ve hepsi de başka mahkûmların nasıl yaşadıklarını merak ediyordu. Burası da pekâlâ konforlu bir yerdi. Kapalı kalmanın oluşturduğu bir kokuyla birlikte zeminlerde ve duvarlarda çatlaklar vardı, ama kuruydu ve her hücrenin içindeki donanım yeniydi. "Kendimi bir an eski yerimdeymiş gibi hissettim," dedi Celia.

Son geceleri sakin geçti. Sabah olunca Celia, Eagle'a giden kestirme bir yol aramak için dağdan aşağıya yürüdü. Oyuncak telsizinde bir çağrı duyunca çok şaşırdı.

"Celia! Galiba burada birini görüyoruz!" Arayan Nell'di.

"Ne? Bir daha söylesene!"

"İçerideyiz. Hapishanenin içinde. Bizim Broadway'in dengi olan koridordaki bütün pencereler bulanık, ama tecrit hücrelerinden birinde bir kadın var! Sarı bir battaniyenin altında yatıyor! Sanki hareket eder gibi! Millie kapıyı açmak için bir yol arıyor ve–" Tam burada bağlantı kesilmişti.

Muazzam bir gümbürtü kopunca Celia ürktü. Dengesini bulabilmek için ellerini öne doğru uzattı. Oyuncak telsiz elinden kayıp yere düştü ve parçalandı.

Ciğerleri yanarak, bacakları titreyerek yolun tepesine döndükten sonra hapishanenin giriş kapısından içeriye girdi. Ortalık yoğun bir toz bulutu içindeydi; Celia boğulmamak için ağzını ört-

mek zorunda kaldı. Gördüğü manzara akıl durduracak cinstendi. Zemin paramparça olmuş, tıpkı bir depremden sonra arazilerde görülen türde yarıklar ve çukurlar belirmişti. Havayı yerinden kalkan toprak kaplamıştı. Celia gözlerini kısıp dizlerinin üzerine çöktü ve sağlam bir şeye dokunma ümidiyle elini uzattı. Bir süre sonra iki katlı hapishane giriş ünitesinin şekli belirdi; başka hiçbir şey görünmüyordu. Bu ünitenin ötesinde bir alan yoktu, artık hapishane de yoktu. Plato olduğu gibi göçmüştü. Yüksek güvenlikli tesis dağın içine girmişti. Giriş ünitesi de sadece önü olan, arkası bulunmayan bir film dekoru halindeydi.

Celia aşağıya bakmak için çukurun ucuna yaklaşmaya cesaret edemedi, ama çok altlardaki enkazda birkaç şey görebildi: Toz parçacıkları arasında devasa beton bloklar vardı.

"Böylece tek başıma döndüm," dedi Celia. "Olabildiğince çabuk."

Derin bir nefes alıp yanağındaki çamuru sildi. Onu dinlemek için oraya gelen kadınlar sessiz kalmışlardı. Diğerleri dönmeyecekti.

"O hapishanenin bulunduğu dolgu alanın altında sorunlar olduğunu okumuştum," dedi Janice. "Toprağın o ağırlığı kaldıramayacak kadar yumuşak olduğu söyleniyordu. İddialara göre kömür şirketi burasını düzleştiririrken bazı önlemleri almamış. Eyalet mühendisleri araştırma başlat–"

Celia iç geçirdikten sonra devam etti. "Nell'le aramızda rahat bir ilişki vardı. Hapishane dışında süreceğini sanmıyordum." Burnunu çekti. "O halde bu kadar üzülmemem lazım, ama çok üzülüyorum işte."

Sessizlik oldu. Sonra, "Oraya gitmem gerek," dedi Lila.

"Yoldaş ister misin?" dedi Tiffany Jones.

7

"Yaptığınız şey budalaca," dedi Coates. "Hem de çok budalaca, Lila. Gidip bir heyelan bölgesinde oyun oynayacaksınız." Ball's Hill Yolu'na kadar Lila ve Tiffany Jones'a eşlik etmişti. Yanlarında iki tane de at götürüyorlardı.

"Heyelan bölgesinde oyun oynayacak değiliz," dedi Lila. "Heyelan altında kalmış bir yıkıntının içinde oynayacağız."

"Ve orada hâlâ hayatta kalan var mı diye bakacağız," diye ekledi Tiffany.

"Olacak şey mi hiç?" Janice'in burnu soğuktan pancar gibi kızarmıştı. Uzun beyaz saçları omuzlarına dökülmüştü, etsiz yanakları bir yol ışıldağı gibi parlıyordu. "Bir dağın kenarından indiler ve hapishane üstlerine çöktü. Öldüler. Eğer orada bir kadın görmüşlerse, o da mutlaka ölmüştür."

"Bunu biliyorum," dedi Lila. "Ama eğer Lion Head'de bir kadın görmüşlerse, Dooling dışında başka kadınlar da var demektir. Bu dünyada yalnız olmadığımızı bilmek, Janice... harika olur."

Ball's Hill'e çıkarlarken, "Sakın ölmeyin!" diye bağırdı Janice arkalarından.

"Niyetimiz o," dedi Lila, Tiffany Jones da ekledi: "Ölmeyeceğiz."

8

Tiffany gençliğinde attan inmezmiş. Ailesi bir elma bahçesinin içinde oyun alanı, keçiler, bir sosisli sandviç büfesi ve at binme yeri olan bir park işletirmiş. "Devamlı ata binerdim, ama... aile içinde başka şeyler de vardı... hoş olmayan şeyler. Sadece atlar yoktu. Sorunlar yaşamaya başlayınca ata binme alışkanlığım bitti."

Lila bu sorunları biliyordu. Tiffany'yi birçok kez tutuklamıştı. Ama o Tiffany Jones, şimdikine hiç benzemiyordu. Lila'nın nispeten ufak beyaz kısrağının yanındaki devasa aygırı

süren bu kestane rengi saçlı kadın, başındaki beyaz kovboy şapkasıyla herhangi bir John Ford filminde yer alabilirdi. Truman Mayweather'in treylerinde sömürüp durduğu o perişan uyuşturucu bağımlısı kadınla hiç alakası olmayan bir özgüveni vardı.

Ve hamileydi. Lila bir toplantıda Tiffany'nin bunu söylediğini duymuştu. Yüzündeki parlaklık biraz da buna bağlı, diye düşündü Lila.

Hava kararmak üzereydi. Çok geçmeden durmak zorundaydılar. Birkaç kilometre ötedeki vadide bulunan Maylock'un karanlık binaları görüş alanına girmişti. Keşif grubu buraya girmiş ve erkek veya kadın, kimseyi bulamamıştı. Göründüğü kadarıyla sadece Dooling'de insanlar vardı. Tabii erkekler hapishanesinde gerçekten de bir kadın yoksa...

"Artık pekâlâ iyi durumdasın," dedi Lila.

Tiffany dostça bir kahkaha attı. "Ahiret insanın zihnini açıyor. Eğer uyuşturucuları kastettiysen, artık hiç istemiyorum."

"Sence şimdi ahirette miyiz?"

"Pek sayılmaz," dedi Tiffany konuyu kapatarak. Sonra, diğer dünyada da terk edilmiş bir benzin istasyonu kalıntısında uyku tulumları içinde yatarlarken tekrar bu konuya döndü.

"Ahiretin cennet veya cehennem olması gerekir, değil mi?" Kırık camlardan, dışarıdaki pompalara bağladıkları atları görebiliyorlardı. Ay ışığında atların tüyleri pırıl pırıldı.

"Ben dindar değilim," dedi Lila.

"Ben de değilim," dedi Tiffany. "Yani melekler ve şeytanlar yoktur, hadi çık işin içinden. Ama bu bir çeşit mucize değil mi?"

Lila, Jessica ve Roger Elway'i düşündü. Bebekleri Platinum hızla büyüyor, emekleyerek evin içinde dolaşıyordu. (Elaine Nutting'in kızı Nana, Plat'a –çirkin bir takma addı, fakat herkes bu adı kullanıyordu– âşık olmuştu ve paslı bebek arabası içinde onu her yere götürüyordu. Lila, Essie ve Candy'yi düşündü. Kocasını, oğlunu ve artık kendi hayatı olmayan bütün hayatını düşündü.

"Mucizenin bir çeşidi," dedi Lila. "Herhalde."

"Pardon, mucize kelimesi yanlış oldu. Demek istediğim şey, yani hiç de fena bir durumda sayılmayız, değil mi? O halde, bura-

sı cehennem değil. Temizim. Kendimi iyi hissediyorum. Rüyamda görsem inanmayacağım kadar güzel atlarım var. Benim gibi birinin bu hayvanların bakımını yapacağı hiç akla gelir miydi? Asla." Tiffany kaşlarını çattı. "Hep kendimden söz ettim, değil mi? Senin de çok şey kaybettiğini biliyorum. Buradaki herkesin çok şey kaybettiğini biliyorum, oysa ben kaybedecek hiçbir şeyi olmamış bir insanım."

"Senin adına sevindim," dedi Lila. Gerçekten de öyleydi. Tiffany Jones iyi şeyleri hak eden bir kadındı.

9

Maylock'u es geçip Dorr's Hollow Nehri'nin kıyısından yola devam ettiler. Ormanda bir tümseğin üstünde toplanmış bir köpek sürüsü onların geçişini seyrediyordu. Çeşitli cinslerden altı-yedi köpek vardı; dilleri dışarıdaydı, soluklarıyla buhar çıkarıyorlardı. Lila tabancasını çıkarınca, altındaki kısrak başını sallayıp adımlarını hızlandırdı.

"Hayır, hayır," dedi Tiffany. Uzanıp kısrağın kulağını okşadı. Sesi yatıştırıcıydı. "Lila o tabancayı ateşlemeyecek."

"Öyle mi?" Lila gözünü sürünün ortasındaki bir köpeğe dikmişti. Hayvanın gri-siyah karışımı tüyleri vardı ve gözleri birbirinden farklıydı; biri sarı diğeri yeşildi ve ağzı fazla büyük gibi görünüyordu. Lila hayal gücünü kontrol edebilen bir insandı, ama bu köpeğin kuduz olduğunu sandı.

"Kesinlikle ateş etmeyecek. Bizi kovalamak istiyorlar. Ama bizim işimiz var. Kovalamaca oynamak istemiyoruz. Yolumuza devam edeceğiz." Tiffany'nin sesi neşeli, fakat otoriterdi. Eğer ne yaptığını bilmiyorsa, bildiğine inanıyor, diye düşündü Lila. Yollarına devam ettiler. Köpekler peşlerinden gelmedi.

"Haklıymışsın," dedi Lila. "Sağ ol."

"Bir şey değil," dedi Tiffany. "Darılma ama bunu senin için yapmadım. Atlarımı korkutmanı istemem, şerif."

10

Nehrin karşısına geçip diğerleri gibi dağ yoluna çıkmadılar, onun yerine alçak arazide ilerlediler. Lion Head'den kalan kısmın sol tarafıyla sağ taraftaki bir tepenin arasında bulunan küçük bir vadiye indiler. Genizlerini yakan metalik bir koku vardı. İki tarafın çökmesiyle oluşan çukurda toprak gevşekti.

Hapishane harabesinden birkaç yüz metre ötede atları bağlayıp yürüyerek ilerlediler.

"Başka bir yere ait olan bir kadın," dedi Tiffany. "Ne hoş olurdu, değil mi?"

"Evet," dedi Lila. "Bizimkilerden birini hâlâ canlıyken bulursak daha da iyi olur."

Nakliye kamyonları büyüklüğünde duvar parçaları Lion Head'e giden yola saplanmış haldeydi. Her ne kadar sağlam görünseler de, Lila bunların kendi ağırlıkları altında kırılıp dipteki yığına katılışlarını gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Hapishanenin gövdesi dibi bulunca kendi içine doğru katlanarak piramit gibi bir şekil oluşturmuştu. Bina gövdesinin dağdan aşağıya kaydıktan sonra hâlâ parçalanmamış olması bir bakıma çok etkileyiciydi. Çelikler betonun içinden mızrak gibi çıkmış, enkazın diğer kısımları toprak kütleleri altında kalmıştı. Bu hiç hesapta olmayan yeni yapının kenarlarındaki betonun arasından karanlık iç kısımlar görülebiliyordu. Her taraf parçalanmış ağaçlarla doluydu.

Lila yanında getirdiği cerrah maskesini taktı. "Sen burada kal, Tiffany."

"Seninle gelmek istiyorum. Korkmuyorum. Bana da bir maske versene." Elini uzattı.

"Korkmadığını biliyorum. Eğer bu şey tepeme çökecek olursa, birimizin geri dönmesini istiyorum ve atları sen tanıyorsun. Ben sadece orta yaşlı bir polisim."

En yakındaki açık noktaya gelince Lila el sallamak için durdu. Tiffany bunu görmedi; atların olduğu yere gitmişti.

11

Kırılmış betondaki deliklerden içeriye ışık süzülüyordu. Lila bir duvarın üstünden hücrelerin çelik kapılarına basarak yürüdü. Her şey tepetaklak olmuştu. Tavan Lila'nın sağ yanındaydı. Eskiden duvar olan şey şimdi tavandı ve zemin de sol yanındaydı. Açık bir hücre kapısından girebilmek için başını eğmek zorunda kaldı. Su damlamasını andıran sesler duydu. Botlarının altındaki taşlar ve cam parçaları gıcırdıyordu.

Taşlardan, parçalanmış borulardan ve yalıtım maddelerinden oluşan bir kütle daha fazla ilerlemesine engel oldu. Fenerini etrafta gezdirdi. Başının üstündeki duvarda **A-Katı** yazılıydı. Kapının asılı olduğu yere geri döndü. Sıçrayarak kapı çerçevesini tutup kendini yukarıya çekerek hücrenin içine girdi. Kapının tam karşısındaki duvarda bir delik açılmıştı. Temkinli adımlarla bu deliğe yaklaştı. Diz çöküp içine baktı. Kırık beton parçaları sırtını sıyırıp gömleğinin arkasını yırttı.

Clint'in sesini duyar gibi oldu; bu durumda risk-ödül oranını tekrar düşünmesi gerekir miydi?

Bir durum muhakemesi yapalım mı Lila? Risk, senin henüz yerine oturmamış bir dağın dibindeki henüz yerine oturmamış bir enkazın içine girmen. Ayrıca, vahşi ve son derece tehlikeli görünen bir köpek sürüsü ve atların yanında seni bekleyen –veya beklemeyen– hamile bir uyuşturucu bağımlısı var. Ve sen, hayatım –bak, bu bir eleştiri değil, sadece gerçeğin seslendirilmesi– kırk beş yaşındasın. Bir kadının, yerine oturmamış ve oynak haldeki harabelerin içine dalması için on sekizle yirmili yaşlarının başında olması gerektiğini herkes bilir. Sen bu sınırların dışındasın. Bütün bunlar ortada çok kuvvetli bir ölüm riski olduğunu gösteriyor; hem de korkunç bir ölüm.

Lila bir sonraki hücrede kırılmış bir tuvaletin üstüne çıktıktan sonra eskiden duvar olan zemindeki başka bir deliğin içine kayarak girdi. Dibe varınca ayak bileği burkuldu ve tutunacak bir yer aradı. Metal bir nesne elini kesti.

Avucunda derin, kırmızı bir kesik vardı; muhtemelen birkaç dikiş atılması gerekecekti. Geri dönüp yanlarında getirdikleri ilkyardım çantasından merhem ve sargı bezi almak zorundaydı.

Ama bunu yapmak yerine gömleğinden bir parça yırtıp elini bununla sardı. Fener ışığı duvarda başka bir yazıyı aydınlattı. **Güvenli Kanat**. Bu iyiydi. Kadını gördüklerini söyledikleri yer burası olmalıydı. Kötü olan şey, yeni koridorun artık başının üstünde yukarıya yükselen bir baca halinde olmasıydı. Daha da kötü olan şey, bir köşede gördüğü, dizin beş santim üstünden kesilmiş bir bacaktı. Yeşil kadife bir giysinin içindeydi. Keşif ekibi yola çıkarken Nell Seeger'in üstünde yeşil kadife pantolon vardı.

"Tiff'e bunu söylemeyeceğim," dedi Lila. Yüksek sesle konuşmuş olması onu hem irkiltti hem de rahatlattı. "Hiçbir yararı olmaz."

Lila fenerini yukarıya doğrulttu. Hapishanenin güvenli kanadı büyük ve geniş bir baca haline gelmişti. Feneri her iki yana doğru tutarak gidebileceği bir yol aradı ve bir an böyle bir şey görür gibi oldu. Kanat tavanı lambriyle kaplıydı; lambri panelleri heyelanla sökülmüş, ama çelik ızgaralar yerlerinde kalmıştı. Bir merdiven gibiydi.

Ödül kısmına gelince, diye devam etti Clint, *birini bulma ihtimali var. Belki. Ama kendine karşı dürüst ol. Bu enkazın da dünyanın geri kalanı gibi boş olduğunu biliyorsun. Nell'le birlikte giden kadınların cesetlerinden başka bulabileceğin bir şey yok. Bulduğun o tek kesik bacak hepsini temsil etsin. Eğer "Bizim Yerimiz" adını verdiğiniz dünyada başka kadınlar olsaydı, şimdiye kadar varlıklarını belli ederlerdi. Hiç değilse bir iz bırakırlardı. Sence neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Kadınların da sır küpü olabileceklerini mi?*

Hayalinde bile Clint, onun için endişelendiğini açıkça söyleyemiyordu. Ona hapishanedeki hastaları gibi muamele etmekten, yönlendirici sorular sormaktan kendini alamıyordu.

"Git başımdan Clint," dedi Lila ve bir an gerçekten de istediği oldu.

Uzanıp tavan ızgarasının en alttaki çubuğunu tuttu. Çubuk büküldü ama kırılmadı. Eli sızlıyordu ve sargısının etrafından kan sızmaya başlamıştı, ama buna aldırmayıp kendini yukarıya çekti. Botunu çubuğun ortasına dayayıp aşağıya doğru itti. Çubuk yine büküldü ama kırılmadı. Kendini yukarıya çekip ızgara çubuklarına basarak o merdiven gibi şeyden yukarıya tırmanmaya başladı. Sağlam sol eliyle tutunurken, feneri tutan yaralı elini havaya uzatıyordu. Birinci hücre kapısının üstündeki kafesli camdan içeriye baktı; kadın falan yoktu. İkincisinde ve üçüncüsünde de yoktu. Sadece yatak çerçeveleri vardı. Eli zonkluyor, akan kan gömlek kolunun içine sızıyordu. Dördüncü hücrede de kimseyi göremeyince durup dinlenmek zorunda kaldı. Ama kısa süreliğine ve kesinlikle aşağıdaki karanlığa bakmadan. Böyle zorlanmalar için uygulanacak bir yöntem var mıydı? Jared kır koşusu yaparken kendine telkin ettiği bir şeyden söz etmişti. "Ciğerlerim patlayacak gibi olduğunda, beni seyreden kızların olduğunu hayal ediyor, onlara mahcup olmamaya çalışıyorum."

Bu yöntem Lila'nın pek işine yarayacak gibi değildi. Devam etmek zorundaydı.

Tırmanmaya devam etti. Beşinci hücrede sadece bir yatak, bir lavabo ve yerinden sökülmüş bir klozet vardı. O kadar.

Bir köşeye geldi, buradan da başka bir koridor uzanıyordu. Uzakta, koridorun sonunda fener ışığı bir çamaşır yığını gibi görünen bir şey aydınlattı: Bir veya birden çok ceset, diye düşündü Lila. Keşif ekibinin diğer üyeleri. Şu şey Nell Seeger'in kırmızı kabanı mıydı? Emin değildi ama havanın soğukluğuna rağmen çürümeye yüz tutmuş ceset kokusunu alabiliyordu. Ekip üyeleri bir taraftan diğer tarafa savrulmuş olmalıydı. Onları burada bırakmaktan başka çare yoktu.

O yığın içinde bir kıpırtı oldu ve tiz bir ses duyuldu. Galiba hapishanenin sıçanları hayatta kalmayı başarmıştı.

Lila biraz daha tırmandı. Tutunduğu her metal ızgara onun ağırlığıyla daha çok bel veriyor ve çatırtı sesi daha uzun sürüyordu. Altıncı, yedinci, sekizinci ve dokuzuncu hücreler de boştu.

İnsanın aradığı şey daima en son baktığı yerde çıkardı, değil mi? Daima dolabın en üst rafında ve en arkasında olurdu. Aradığın dosya daima dosya yığınının en altında bulunurdu.

Şimdi düşecek olursa, hiç değilse ölümü çabuk olacaktı.

İnsan daima –hep ama hep– merdiven olarak kullandığı tavan ızgarasının en üst kısmından düşerdi.

Ama bu aşamadayken pes etmemeye karar verdi. Jessica Elway'i kendini savunmak için öldürmüştü. Dooling County'nin tarihindeki ilk kadın emniyet amiri olmuştu. Griner kardeşlerin bileklerine kelepçe takmış, Low Griner ona "pis kaltak" dediği zaman yüzüne bakarak kahkaha atmıştı. Birkaç metre daha tırmanmaktan kaçınacak değildi.

Ve kaçınmadı.

Karanlıkta uzandı ve fenerini onuncu hücrenin penceresine doğru tuttu.

Şişme bebeğin yüzü cama dayanmıştı. Kiraz kırmızısı dudakları bir yay gibiydi ve oral seks için tasarlanmıştı. Gözlerde baştan çıkarıcı bir ifade vardı. Başının üstündeki bir çıkartmada, *40. doğum günün kutlu olsun Larry!* yazıyordu.

12

"Hadi Lila," dedi Tiffany. Sesi kuyunun dibinden geliyordu. "Bir adım daha at, sonra öbür adımını düşünürsün."

"Peki," dedi Lila. Tiffany'nin onu dinlemediğine memnun olmuştu. Hatta hayatında onu en çok memnun eden şeylerden biriydi bu. Boğazı kurumuş, vücudu kaskatı olmuş, eli fena halde yanıyordu. Alttan gelen ses başka bir hayattı. Bu karanlık merdiven Lila'nın sonu olmayacaktı.

"Bu iyiydi. Şimdi: bir adım," dedi Tiffany. "Sadece tek bir adım atacaksın. İşe böyle başlanır."

13

"'Beni düz' diyen bir şişme bebek!" diye hayretini belirtti Tiffany daha sonra. "Hıyarın birine doğum günü armağanı. Hapishanede böyle şeyleri almalarına izin veriyorlar mı?"

Lila omuz silkti. "Bütün bildiğim şey, bunu görmüş olmam. Herhalde bir açıklaması vardır, ama hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Hava kararana kadar bütün gün at üstünde yol aldılar. Tiffany "Bizim Yerimiz"de hemşirelik tecrübesi olan bir kadının ilk iş olarak Lila'nın elini temizlemesini istiyordu. Lila bunu dert etmediğini söyledi ama Tiffany kararlıydı. "Eskiden hapishanede müdürlük yapan o kadına ölmeyeceğimizi söyledim. Yani ikimizin de."

Lila'ya metamfetamin bağımlılığıyla son on yılı kararmadan önce Charlottesville'de yaşadığı daireyi anlattı. Evini eğreltiotlarıyla doldurmuştu.

"Saksı çiçekleri çok güzel oluyor," dedi Tiffany.

Eyeri üstüne iki büklüm olan Lila atın onu tatlı tatlı sallamasıyla uyuyakalıp yere düşmemek için çaba gösteriyordu. "Ne?"

"Eğreltiotlarım," dedi Tiffany. "Uyuyakalmaman için sana eğreltiotlarımı anlatıyorum."

Lila buna gülmek istedi ama ağzından sadece bir inleme sesi çıktı. Tiffany ona üzülmemesini söyledi. "Sana da buluruz. Her yer eğreltiotlarıyla dolu."

Daha sonra Lila ona, bebeğin erkek mi kız mı olmasını istediğini sordu.

"Yeter ki sağlıklı bir bebek olsun," dedi Tiffany. "Hiç fark etmez, yeter ki sağlıklı olsun."

"Kız olursa adını Fern* koymaya ne dersin?"

Tiffany güldü. "İşte bu güzel!"

Gün doğarken, binaları mavi bir sis bulutu içinde Dooling göründü. Squeaky Wheel enkazının arkasındaki otoparktan du-

---

* (İng.) *Fern:* Eğreltiotu. –çn

man çıkıyordu. Burada büyük bir ateş yakılıyordu. Elektrik hâlâ çok yetersiz olduğu için pişirme işini mümkün olduğunca dışarıda yapıyorlardı. (Squeak harika bir yakıt kaynağı olmuştu. Çatısı ve duvarları günbegün sökülüyordu.)

Tiffany önde, ateşe doğru ilerlediler. Üstlerinde kalın paltoları, başlıkları ve eldivenleriyle kimlikleri ayırt edilemeyen bir düzine kadın oradaydı. Ateşin üstünde iki büyük demlik kahve pişiyordu.

"Yuvanıza hoş geldiniz. Kahvemiz var." Coates o grubun içinden öne çıktı.

"Bizdeyse hiçbir şey yok," dedi Lila. "Üzgünüm. Sadece güvenli kanatta bir şişme bebek bulduk. Bu dünyada başka birileri varsa bile, onlardan hâlâ en küçük bir iz yok. Ve diğerleri..." Başını iki yana salladı.

"Bayan Norcross?"

Hepsi dönüp yeni gelen o kıza baktı; bir gün önce gelmişti. Lila ona doğru bir adım atıp durdu. "Mary Pak? Bu sen misin?"

Mary yaklaşınca Lila ona sarıldı. "Az önce Jared'la beraberdim, Bayan Norcross. Bilmek istersiniz herhalde, Jared gayet iyi. Ya da son gördüğümde öyleydi. Sizin semtinizdeki o numune evin çatısındaydık, ben o sırada uyuyakaldım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

1

Clint'in Evie'yle ilgili gerçeği ilk söylediği kişi Tig Murphy oldu: Her şey Clint'in onu hayatta tutabilmesine bağlıydı, ama kadın bunun ötesinde bir açıklama yapmamıştı. Clint lafın sonunda, "Yalan söyledim, çünkü bir türlü gerçeği söyleyemedim," dedi. "Gerçek o kadar büyük ki, boğazıma takıldı."

"Anlıyorum. Benim eskiden lisede tarih öğretmeni olduğumu biliyor musunuz, doktor?" Aslında Tig oldum olası Clint'e liseyi çağrıştırırdı. Öğrencileri sınayan bakışları vardı.

"Evet, biliyorum," dedi Clint. Özel konuşabilmek için onu çamaşır odasına çekti.

"Ailemde üniversiteyi ilk bitiren ben oldum. Bir kadınlar hapishanesinde gardiyanlık yapmak benim hedefimin altında bir işti. Ama sizin o kadınlara nasıl baktığınızı görürdüm. Bildiğim başka bir şey de, her ne kadar o kadınlar kötü şeyler yapmış olsalar da, çoğu o kadar kötü değildir. Bu nedenle, yardım etmek istiyorum..." Tig yüzünü buruşturup elini şakaklarında gezdirdi. Ona bakarken insan onun sınıfta volta atarak tarihî gerçeklerle efsaneleşmiş olaylar arasındaki farkları anlatışını ve konunun derinliklerine girdikçe daha hevesli ve heyecanlı olduğunu tahmin edebiliyordu.

"O halde yardım et," dedi Clint. Eğer tek bir memur bile orada kalmayı kabul etmezse, Clint onlar olmadan hapishaneyi

kilit altında tutmaya çalışacak ve muhtemelen başaramayacaktı. Terry Coombs ve o yeni yardımcısının elinde bütün polis gücü vardı. Gerektiği takdirde daha çok adam da bulabilirlerdi. Clint, Frank Geary'nin çitlere nasıl baktığını, zayıf noktaları aradığını görmüştü.

"Buna gerçekten inanıyor musunuz? Sizce o kadın... büyülü mü?" Tig *büyülü* kelimesini tıpkı Jared'ın *gerçekten mi* dediği şekilde söylemişti. Jared'ın, "Ödevimi *gerçekten* görmek mi istiyorsun?" deyişi gibiydi.

"Olup bitenleri bir şekilde kontrol edebildiğine inanıyorum, ama daha önemlisi, hapishane dışındaki adamların buna inandıklarını düşünüyorum."

"Onun büyülü olduğuna inanıyorsunuz." Tig ona bir kez daha kuşkucu öğretmen bakışı attı: *Evlat, kafan çok mu kıyak?*

"Doğrusunu istersen, evet," dedi Clint ve Tig'in hiç değilse o an başka bir şey söylememesi için elini kaldırdı. "Ama yanılıyor olsam bile, bu hapishaneye kimseyi sokmamalıyız. Bu bizim görevimiz. Mahkûmlarımızın hepsini korumak zorundayız. Terry Coombs veya yardımcısı Frank Geary'nin Evie Black'le sadece konuşacaklarına inanmıyorum. Kadının konuşmalarını sen de duydun. Hayal dünyasında yaşıyor olsa da olmasa da insanları kızdırmakta çok usta. Birisi öfkeden delirip onu öldürene kadar da kızdırmayı sürdürür. Birini veya hepsini. Kazığa bağlayıp yakmaları ihtimali yok değil."

"Buna inanmıyorsunuzdur herhalde?"

"İnanıyorum. Meşaleli Tugaylar sana bir şey ifade ediyor mu?"

Tig çamaşır makinelerinden birine dayandı. "Pekâlâ."

Clint neredeyse ona sarılacaktı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. N'apalım, bu da işimin bir parçası işte. Ne kadar süre dayanmamız gerekecek?"

"Çok uzun değil. En fazla birkaç gün. Yani, Evie o kadar olduğunu söylüyor." Evie Black hakkında, sanki kadın eski Yunan

tanrıçalarından biriymiş gibi konuştuğunu fark etti. Olacak şey değildi ama pekâlâ gerçekmiş gibiydi.

2

"Bir dakika, bir dakika," dedi Rand Quigley, Clint her şeyi ikinci kez anlattıktan sonra. "Bu kadın, onu polislere bırakırsak dünyanın sonunu getireceğini mi söyledi?"

Bu tam olarak Clint'in inandığı şeydi ama iddiayı biraz yumuşatmaya karar verdi. "Polislerin onu götürmelerine izin veremeyiz, Rand. Uzun sözün kısası bu."

Rand soluk kahverengi gözlerini kırpıştırdı. "Ya CDC? Onlarla konuştuğunuzu sanıyordum."

Tig hemen devreye girdi. "CDC palavraydı. Doktor bizim burada kalmamız için uydurdu."

İşte şimdi Rand'ı kaybedeceğimiz an, diye düşündü Clint. Elveda yabancı, seni tanıdığımız iyi oldu, umarım kendi cennetini bulursun. Ama Rand, Clint'e sadece bir bakış atmakla yetinip tekrar Tig'e döndü. "Onlarla hiç görüşülmedi mi?"

"Hayır," dedi Clint.

"Hiç mi?"

"Eh, birkaç kere telesekretere mesaj bıraktım."

"Hassiktir!" dedi Rand. "Bu çok kötü."

"Haklısın dostum," dedi Tig. "Sana hâlâ güvenebilir miyiz? Eğer birileri bir olay çıkarmaya kalkışırlarsa?"

"Evet," dedi Rand, alınmış gibi bir ifadeyle. "Elbette. Onlar kasabayı, biz de hapishaneyi yönetiyoruz. Böyle olması gerekir."

Sırada Wettermore vardı. Anlatılan senaryoyu eğlenceli buldu, ama biraz bozulduğu da belliydi.

"O MetKafa'yı kesen Savaşçı kadının büyülü olmasına hiç şaşırmam. Hapishane koridorlarında cep saati taşıyan tavşanlar görsem bile şaşırmam. Bana anlattığınız şey bu Aurora'dan daha kaçıkça bir şey değil. Benim için değişen bir şey yok. İşin sonuna kadar buradayım."

Ekibin en genci olan on dokuz yaşındaki Scott Hughes anahtarlarını, tabancasını, Taser şok tabancasını ve diğer gereçlerini teslim etti. Eğer CDC Evie Black'i almak için buraya gelmeyecekse, o da burada kalmayacaktı. Kimsenin beyaz atlı şövalyesi değildi; Dooling'deki Lutheran kilisesinde vaftiz edilmiş, pazar ayinlerini hiç kaçırmamış sıradan bir Hıristiyandı. "Hepinizi severim, baylar. Sizler Peters veya buradaki diğer dallamalar gibi değilsiniz. Billy'nin eşcinsel veya Rand'ın yarım akıllı oluşu benim umurumda değil. Hepiniz iyi insanlarsınız."

Clint ve Tig belki fikrini değiştirebilir ümidiyle hapishanenin giriş kapısına kadar ona eşlik etti.

"Ve Tig, sen her zaman dosttun. Siz de iyi bir insansınız, Dr. Norcross. Ama burada ölmeye niyetim yok."

"Ölmek de nereden çıktı?" diye sordu Clint.

Scott kamyonetine varmıştı. "Gerçekçi olalım. Bu kasabada silahı olmayan tek kişi tanıyor musunuz? En az iki ya da üç silahı olmayan birini?"

Bu doğruydu. Şehir dışındaki Appalachia'da bile hemen herkesin bir tüfeği vardı.

"Ben karakola gitmiştim, Dr. Norcross. Bir raf dolusu M4'leri ve başka tüfekleri var. Bu infazcı sürü karakolu basıp bu silahları edinecek ve korkarım, bizim silah dolabımızdaki pompalı tüfekler pek işe yaramayacak."

Tig hemen Clint'in yanında duruyordu. "Bu yüzden tüyüp gideceksin, öyle mi?"

"Evet," dedi Scott Hughes. "Tüyeceğim. Bana kapıyı açar mısınız?"

"Çok kötü," dedi Clint; bu bir sinyaldi.

Tig iç geçirip Scott'tan özür diledi. "Bunun için çok üzgünüm dostum," diyerek Taser şok tabancasıyla meslektaşını vurdu.

Bunu daha önce konuşmuşlardı. Scott Hughes'un gitmesi büyük sorunlara yol açacaktı. Kimsenin kasabadakilere burada kaç görevlinin bulunduğunu, ne kadar az silahları olduğunu söylemesine izin veremezlerdi. Çünkü Scott haklıydı, hapishanenin

silah deposu çok zayıftı. Bir düzine Mossberg 590 pompalı tüfeği, mermi olarak saçmalar ve her bir memurun taşıdığı .45 kalibrelik tabancalar vardı.

İki adam yerde debelenen meslektaşlarının başında duruyorlardı. Bu manzara Clint'e Cuma Gecesi Dövüşlerinin yapıldığı Burtell'in arka bahçesini hatırlattı. Koruyucu aile kardeşi Jason, Clint'in ayaklarının dibinde yatıyordu; gözünün altında Clint'in yumruğunun bıraktığı morluk vardı. Burnundan sümüğü akarken, "Dert değil, Clint," demişti. Dövüşü seyreden yetişkinler grubu alkışlamış, kahkahalar atarak bira kadehlerini tokuşturmuşlardı. O zaman Clint ödül olan çikolatalı sütü kazanmıştı. Bu defa neyi kazanıyordu?

"Bu iş de tamam," dedi Tig. Üç gün önce Peters sorununu hallederlerken Tig'in sanki bir alerjik reaksiyon geçirir gibi bir görünümü vardı. Şimdiyse sadece midesinde biraz asit birikmiş gibiydi. Dizlerinin üstüne çöküp Scott'ı ters çevirdi ve kabloyla bileklerini arkasından bağladı.

"Onu B Kanadına götürelim mi doktor?"

"İyi olur." Scott'ı nereye koyacakları Clint'in aklına bile gelmemişti; bu da onun, gelişmekte olan bu durumla nasıl baş edeceği konusundaki yeterliliğinden şüphe duymasına neden oldu. Eğilip Scott'ı koltukaltlarından tuttu ve birlikte içeriye götürmek için Tig'in onu ayağa kaldırmasına yardım etti.

Giriş kapısının ötesinden, "Baylar," diyen bir ses duyuldu. Sevinç, bitkinlik ve cesaret dolu bir kadın sesiydi. "O şekilde bir poz verir misiniz? İyi bir fotoğraf çekmek istiyorum."

3

İki adam suçüstü yakalanmış gibi bir ifadeyle başlarını kaldırdı; sanki bir cesedi gizlice gömmek üzere olan bir mafya te-

tikçileriydiler. Çektiği fotoğrafa göz atınca Michaela'nın sevinci daha da arttı. Çantasında taşıdığı, en eski model Nikon'du, ama görüntü gayet netti. Harikaydı.

"Olduğunuz yerde kalın, pis korsanlar!" diye haykırdı Garth Flickinger. "Orada ne halt ediyorsunuz?" Mor Şimşek'i denemek için manzaralı bir yerde durmak istemişti ve son derece neşeliydi. Michaela'nın da kafası iyiydi.

"Eyvah, doktor!" dedi Tig. "Şimdi ayvayı yedik!"

Clint cevap vermedi. Scott'ı ayakta tutmayı sürdürüp, Mercedes'in önünde duran bu iki kişiye baktı. Kafasının içinde tersine bir heyelan olur gibiydi; her şey parçalanmak yerine bir araya geliyordu. Büyük mucitlere ve filozoflara da gerçek ilham böyle mi gelirdi? Clint sersemlemiş halini koruyan Scott'ı yere bıraktı.

"Bir tane daha!" diye seslendi Michaela. Deklanşöre bastı. "Ve bir tanecik daha! Güzel! Harika oldu! Şimdi söyleyin bakalım, burada ne yapıyorsunuz?"

"İsyan çıkarmışlar!" diye bağırdı Garth, *Karayip Korsanları* filmindeki Jack Sparrow'u taklit ederek. "İkinci kaptanı bayıltmışlar, şimdi de denize atacaklar!"

"Kes artık," dedi Michaela. Dış kapıya dokundu –şansı varmış ki, elektrik verilmemişti– ve bunu sarstı. "Yaptığınız işin o kadınla bir ilgisi var mı?"

"Ayvanın en alasını yedik!" dedi Tig.

"Kapıyı aç," dedi Clint.

"Ne–"

"Aç hadi."

Tig giriş kabinine doğru iki adım attıktan sonra emin olmak için dönüp Clint'e baktı. Clint ona devam et işareti yaptı. Clint genç kadının kamerasından çıkan klik seslerine aldırmadan dış kapıya doğru yürüdü. Kızın gözleri kıpkırmızıydı; dört gün üç gece uyumamış biri için normal bir şeydi, ama yanındaki adamın gözleri de kızarmıştı. Clint onların yasadışı uyarıcılar kullandıklarına hükmetti. Fakat şimdi bunu dert edecek değildi.

"Sen Janice'in kızısın," dedi Clint. "O muhabir."

"Doğru, ben Michaela Coates. Televizyon seyircileri beni Michaela Morgan olarak bilirler. Ve sanırım siz de Dr. Clinton Norcross'sunuz."

"Daha önce karşılaştık mı?" Clint bunu hatırlamıyordu.

"Lise gazetesi için sizinle röportaj yapmıştım. Yedi-sekiz yıl önce olmalı."

"Beğenmiş miydin?" diye sordu. Of, çok yaşlanmıştı ve her geçen gün daha da yaşlanıyordu.

"Bir hapishanede çalışmayı bu kadar sevmenizi tuhaf bulmuştum. *Annemle birlikte bir hapishanede.* Ama bunu boş verin. O kadın nedir? Adı Evie Black mi? Gerçekten uyuyup sonra uyanabiliyor mu? Çünkü öyle olduğunu duydum."

"Kendine Evie Black adını verdi," dedi Clint. "Ve evet, gerçekten uyuyup normal bir şekilde uyanabiliyor. Ama bunun dışında hiçbir şeyi normal değil." Kendini gözleri bağlı bir ip cambazı gibi hissediyor, başı dönüyordu. "Onunla röportaj yapmak ister misin?"

"Şaka mı bu?" O anda Michaela'nın hiç mi hiç uykulu bir hali yoktu. Heyecanla yüzü kızarmıştı.

Dış ve iç kapılar gıcırdayarak açılmaya başladı. Garth, Michaela'nın koluna girdi ve yürümeye başladı ama Clint elini kaldırdı. "Bazı koşullar var."

"Söyleyin," dedi Michaela. "Gerçi, çektiğim fotoğrafları düşünecek olursanız zor koşullar öne sürmezsiniz."

"Yakınlarda hiç polisin devriye araçlarını gördünüz mü?" diye sordu Clint.

Garth ve Michaela başlarını iki yana salladılar.

Demek ki henüz devriye otoları ortada yoktu. Batı Lavin'den buraya gelen yol kimsenin aklına gelmemişti. Hiç değilse o ana kadar Geary bunu düşünememişti, ama Clint buna şaşırmadı. Terry Coombs kendini içkiye vermişken onun yardımcısı, Bay Hayvan Kontrol Memuru her işi üstlenmek zorundaydı. Fakat çok geçmeden o yol Geary'nin aklına gelirdi. Belki şimdiden biri-

leri o yoldaydı. Bu ihtimalin doğru olduğunu varsayınca, oğluyla dışarıda pizza yeme planını da iptal edecekti. Geary hapishaneye kimin girdiğine aldırmayabilirdi, ama kesinlikle kimsenin dışarıya çıkmasını istemeyecekti. İlk başta da sorun yaratan doktorun. Keza bir hapishane minibüsü içinde kaçırılma ihtimali olan Evie Black'in.

"Koşullarınız nedir?" diye sordu Michaela.

"Çabuk olmak zorundasın," dedi Clint. "Ve tahmin ettiğim şeyleri duyacak ve görecek olursan bana yardım etmen gerekecek."

"Ne konuda yardım?" diye sordu tekrar oraya gelen Tig.

"Destek," dedi Clint. "Silah." Durdu. "Ve oğlum. Oğlumu istiyorum."

4

Olympia'da börek yoktu. Pasta yapan kadın şimdi dinlenme odasında bir koza içinde uyumaktaydı. Şerif yardımcılarının siparişlerini alan Gus Vereen yeterli personeli olmadığından yakındı. "Derin dondurucunun altında dondurmalı pasta var, ama bozulmuş olabilir. Çok uzun zamandan beri orada."

"Bir denerim," dedi Don; çok kötü bir seçenekti –pastasız bir akşam yemeği utanç vericiydi– ama masanın karşı tarafında oturan Frank Geary'nin keyfi yerinde görünüyordu.

Restoranın arka masasında diğer şerif yardımcıları Barrows, Rangle, Eric Blass ve Silver adında yaşlı bir yargıç vardı. Hamburger ve sandviçlerden oluşan yemeklerini az önce bitirmişler, akıllılık edip tatlı faslını es geçmişlerdi. Frank yarım saat boyunca hapishaneyle ilgili bildiklerini anlattı.

"Sence Norcross bu kadını düdüklüyor mudur?" diye sordu Don.

Frank ona ters bir bakış attı. "Hiç sanmam, üstelik bu durumla hiç alakası yok."

Don ağzının payını almıştı ve Gus Vereen başka bir şey isterler mi diye sormak için gelene kadar çenesini tuttu.

Gus yanlarından ayrıldıktan sonra Yargıç Silver söz aldı. "Sence seçeneklerimiz neler Frank? Bu aşamada Terry'nin rolü nedir?" Yargıcın teni endişe verecek kadar grileşmişti; sesi, bir yandan tütün çiğniyormuş gibi çıkıyordu.

"Seçeneklerimiz sınırlı. Norcross'un dışarıya çıkmasını bekleyebiliriz, ama bu kim bilir ne kadar uzun sürer. Hapishanede adamakıllı çok yiyecek stoku vardır."

"Frank haklı," dedi Don. "Dolaplarında kuzu pirzolası falan yok ama onlara günlerce yetecek kadar kuru erzak var."

"Beklememiz sürdükçe," diye devam etti Frank, "söylentiler daha da geniş bir alana yayılacaktır. Bu civarda sorunu kendi yöntemleriyle çözmeyi düşünen pek çok insan olabilir." Birisi, *Senin yaptığın da bu değil mi?* diye sorar diye bekledi. Ama kimse sormadı.

"Beklemediğimiz takdirde?" diye sordu Yargıç.

"Norcross'un bir oğlu var ve tabii karısını tanıyorsunuz."

"İyi polistir," dedi Yargıç. "Dikkatlidir, titizdir. Her şeyi kitabına göre yapar."

Şerif Norcross tarafından iki kez aşırı hız yaparken yakalanan Eric yüzünü buruşturdu.

"Keşke o da bizimle birlikte olsaydı," dedi Geary. Don onun bu lafına bir saniye bile inanmadı. Geary'nin onu bir kukla gibi kullanmaya başladığı ilk andan beri Don onun ikinci komutanlığı kabul edecek biri olmadığını biliyordu. "Ama Şerif Norcross kayıp; oğlu da öyle. Eğer onlarla birlikte olabilseydik, belki o Black denen kadını bırakması için Norcross'u ikna etmelerini sağlayabilirdik."

Yargıç Silver dilini şaklattı ve gözlerini kahve kupasına dikti. Daha bir yudum bile içmemişti. Kravatında parlak sarı limonlar vardı ve hastalıklı teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Başının üstünde bir güve dolanmaya başladı. Yargıç eliyle bunu savuşturunca, güve tavandan sarkan lamba karpuzlarından birine kondu.

"O halde..." dedi Yargıç Silver.

"Evet," dedi Don. "O halde ne yapacağız?"

Frank Geary başını iki yana sallayıp masanın üstündeki ekmek kırıntılarını avucuna süpürdü. "Sorumlu bir grup oluştururuz. On beş-yirmi kadar güvenebileceğimiz adam bulur, gerekli teçhizatı sağlarız. Karakolda yeterince silah vardır. Kim bilir, başka neler de çıkar. Orada bir envanter çıkaracak zamanımız olmadı."

"Sence gerçekten–" Reed Barrows tereddütlü bir sesle konuşmaya başladı, ama Frank onu susturdu.

"Her halükârda altı tane taarruz tüfeği var. Bu tüfekleri onları kullanmasını bilenlere veririz. Diğer herkeste ya Winchester tüfeği ya da tabanca olur. Don bize hapishanenin planını ve işimize yarayacak ayrıntıları anlatır. Sonra da bir gövde gösterisi yapıp kadını salıvermesi için Norcross'a bir fırsat daha tanırız. Sanırım kabul edecektir."

Yargıç kaçınılmaz soruyu sordu. "Ya kabul etmezse?"

"Bizi durdurabileceğini sanmıyorum."

"Bu olağanüstü koşullarda bile bu dediğin bana çok aşırı geliyor," dedi Yargıç. "Ya Terry?"

"Terry..." Frank ekmek kırıntılarını yere döktü.

"Terry sarhoş," dedi Reed Barrows.

Böylece Frank'ı bunu söylemekten kurtarmış oldu. Sadece, "Elinden geleni yapıyor," dedi.

"Sarhoşsa sarhoştur işte," dedi Reed; Vern Rangle da onu destekledi.

"O halde..." Yargıç elini Frank'ın iri omzuna atıp sıktı. "Sanırım artık şerif sensin, Frank."

Gus Vereen, Don'un dondurmalı pastasını getirdi. Lokanta sahibinin yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Pasta diliminin üstü buzla kaplıydı. "Emin misin Don?"

"Ne olursa olsun," dedi Don. Eğer pastacı kadınlar artık bu dünyada yoksalar ve o da hâlâ böyle şeyler istiyorsa, bazı şeyleri göze almak zorundaydı.

"Ha, Frank?" dedi Vern Rangle.

"Ne?" Bu daha çok, *Şimdi ne var?* der gibi sorulmuştu.

"Düşünüyordum da, hapishaneyi gözetim altında tutmak için oraya bir devriye otosu yerleştirsek iyi olacak. Bakarsın, doktor, kadını dışarıya çıkarıp bir yerde saklamaya karar verir."

Frank bir an ona baktıktan sonra kendi kafasına sert bir tokat attı. "Tabii ya! Haklısın. Bunu ilk başta düşünmeliydim."

"Ben giderim," dedi Don pastasını unutarak. Hızla ayağa kalkınca dizi masanın altına çarptı ve tabaklarla fincanlar şangırdadı. Gözleri parlamıştı. "Ben ve Eric. Birisi içeriye girmeye veya dışarıya çıkmaya kalkışırsa onu durdururuz."

Frank, Don'dan pek hoşlanmıyordu ve Blass da daha çocuk sayılırdı, ama herhalde bu işin altından kalkabilirlerdi. Hem zaten sadece bir önlemdi. Norcross'un kadını dışarıya çıkarmaya kalkışacağını sanmıyordu. Doktor muhtemelen kadının hapishane duvarlarının ardında olmasını daha güvenli bulurdu.

"Pekâlâ," dedi Frank. "Fakat birileri gerçekten de dışarıya çıkarsa, onları sadece durdurun. Tabanca çekmek falan yok, tamam mı? Eğer durmazlarsa, sadece onları takip edin. Silah kullanılmasını istemiyorum. Ve derhal bana telsizle bildirin."

"Terry'ye değil mi?" diye sordu Yargıç.

"Hayır. Bana. Hapishaneye giden yolun Batı Lavin'le kesiştiği yerde park edin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı!" dedi Don. Görevi üstlenmişti. "Hadi ortak. Gidelim."

Onlar dışarıya çıkarlarken yargıç homurdandı.

"Ne var, Yargıç?" diye sordu Vern Rangle.

Silver başını iki yana salladı. "Boş ver. Baylar, bu işin gidişatından hiç memnun olmadığını söylemek zorundayım. Merak ediyorum..."

"Ne, Oscar?" diye sordu Frank. "Neyi merak ediyorsun?"

Ama yargıç cevap vermedi.

5

"Nasıl bildin?" Bunu soran Angel'di. "Bebeği nereden bildin?"

Bu soru Evie'yi, Olympia Restoranı'nın lamba karpuzunda, plan yapan adamları bir güvenin gözleriyle izlediği yerden çekip çıkardı. Eğlence derecesini bir kerte yükseltecek olan başka bir şey çok daha yakındaydı. Clint'in ziyaretçileri vardı. Çok geçmeden Evie'nin de ziyaretçileri olacaktı.

Evie yattığı yerden doğrulup Dooling Hapishanesi'nin havasını içine çekti. Sanayi tipi temizlik malzemelerinin kokusu çok yoğundu. Evie yakında öleceğini tahmin ediyordu ve bu üzücü bir şeydi. Daha önce de ölmüştü ama hiçbir zaman nihai son olmamıştı... Ne var ki, bu defa farklı olabilirdi.

İşin iyi tarafına bakacak olursam, dedi içinden, burasının Lizol ve çaresizlik karışımı kokusunu solumak zorunda kalmayacağım.

Troya'nın çok kötü koktuğunu düşünmüştü; üst üste yığılı cesetler, tanrılara armağan edilen balık bağırsakları –sağ olun baylar, tam istediğim şey– ve o aptal Akaların kumsalda tepinmeleri, yıkanmayıp zırhlarındaki kanın güneşte kurumasını beklemeleri... Bu, modern dünyanın kokusuyla kıyaslanabilecek bir şey değildi. O günlerde Lizol ve çamaşır suyu bulunmadan önceki zamanlarda Evie çok gençti ve çok kolay etkilenebiliyordu.

Bu arada Angel pekâlâ mantıklı bir soru sormuş ve neredeyse aklı başında gibi görünmüştü. Hiç değilse o an için...

"Senin bebeğini biliyorum, çünkü ben zihinleri okurum. Her zaman değil. Çoğu zaman. Erkeklerin zihinlerini okumak bana daha kolay gelir –daha sadedir– ama kadınlarda da epey başarılıyımdır."

"O halde, biliyorsun... ben istememiştim."

"Evet, bunu biliyorum. Ben de sana karşı çok sert davrandım. Daha önce. Özür dilerim. O sırada pek çok şey oluyordu."

Angel bu özrü kulak ardı etti. Çok iyi ezberlemiş olduğu bir şeyi tekrar söylemeye başladı; en karanlık anlarında biraz ışık

sağlamak istediğinde, yaptığı şeyleri anlatabileceği uyanık kimse bulamadığı zaman içini rahatlatmak için bunu tekrarlıyordu. "Mecburdum. Öldürdüğüm her adam beni hırpalamıştı ya da fırsat verseydim hırpalayacaktı. O bebeği öldürmek istemedim, ama böyle bir hayatı yaşamasını da istemedim."

Evie derin bir iç geçirdi, gözleri yaşarmıştı. Angel doğruyu söylüyordu, hiçbir şeyin düzgün gitmediği bir yerde ve zamanda yaşanan gerçeği anlatıyordu. Tabii Angel için her şeyin yoluna girme ihtimali çok zayıftı; bu kadın kötüydü ve deliydi. Ama buna rağmen haklıydı; onu hırpalamışlardı ve zaman bulsalardı bebeği de hırpalayacaklardı. O adamlar ve onlar gibi olan bütün adamlar. Toprak onlardan nefret ediyordu, ama o katil vücutlarının gübre özelliğine de bayılmıyor değildi.

"Neden ağlıyorsun, Evie?"

"Çünkü her şeyi hissediyorum ve bu acı veriyor. Şimdi sus artık. Oyun başlamak üzere. Yapacak işlerim var."

"Ne işleri?"

Buna bir cevapmış gibi A Kanadının uzak ucundaki kapı gürültüyle açıldı ve oraya yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Gelenler Dr. Norcross, Memur Murphy, Memur Quigley ve iki yabancıydı.

"Onların geçiş izinleri nerede?" diye bağırdı Angel. "O ikisinin buraya girme izni yok!"

"Sus, dedim," dedi Evie ona. "Yoksa ben sustururum. Seninle güzel bir ilişki kurmuştuk Angel, bunu bozma."

Clint, Evie'nin hücresinin önünde durdu. O kadın da yanına geldi. Kadının gözlerinin altında mor halkalar belirmişti, ama bakışlarında parıltı vardı.

Evie, "Merhaba Michaela Coates ya da bilinen adınla Michaela Morgan. Benim adım Evie Black." Parmaklıkların arasından elini uzattı. Tig ve Murphy içgüdüsel bir hareketle öne fırladılar ama Clint onları durdurdu.

Michaele uzanan eli hiç duraksamadan tutup sıktı. "Sanırım beni haberlerde izlemişsinizdir."

Evie dostça gülümsedi. "Maalesef pek haber seyircisi değilimdir. Çok üzücü oluyor."

"O halde beni nasıl tanı–"

"Sana ben de arkadaşın Dr. Flickinger gibi Mickey diyebilir miyim?"

Garth yerinde sıçradı.

"Anneni göremediğin için üzgünüm," diye devam etti Evie. "Çok iyi bir hapishane müdürüydü."

"Bok gibiydi," diye mırıldandı Angel, Evie'nin genzini temizleyerek onu uyarmasına rağmen. "Tamam tamam, sustum işte."

"Nasıl biliyor–" diye başladı Michaela.

"Annenin Müdür Coates olduğunu mu? Salak bir iletişim profesörü, televizyon seyircileri aliterasyonlu adları daha kolay hatırlar, dediği için Morgan adını aldığını mı? Ah Mickey, o adamla hiç yatmamalıydın, ama sanırım artık bunu sen de biliyorsun. Hiç değilse düşük yapman seni çok zor bir seçim yapmaktan kurtardı." Evie saçlarını savurarak başını iki yana salladı.

Gözlerinin kenarlarındaki kırmızılık dışında Michaela sapsarı olmuştu. Garth elini onun omzuna koyunca bu eli boğulmakta olan birinin can simidine yapışması gibi tuttu.

"Bunu nasıl bilebilirsiniz?" diye fısıldadı Michaela. "Siz kimsiniz?"

"Ben bir kadınım," dedi Evie ve bir kahkaha attı. Sonra Garth'a döndü. "Size gelince, Dr. Flickinger, size dostça bir tavsiyede bulunayım. En kısa zamanda uyuşturucuyu bırakmanız lazım. Kardiyoloğunuz sizi bir kez uyardı. Başka uyarı olmayacak. Şu kristal metleri tüttürmeye devam ederseniz, o kaçınılmaz kalp krizi gerçekleşecek." Panayırdaki falcılar gibi gözlerini kapadı, sonra açtı. "Yaklaşık sekiz ay sonra. Dokuz da olabilir. Muhtemelen pantolonunuz ayak bileklerinize inmiş, yanınızda bir kayganlaştırıcı yağla porno seyrederken olacak. Ve daha elli üç yaşınıza basmadan."

"Daha kötü ölümler de var," dedi Garth, ama sesi titrekti.

"Tabii yani eğer talihiniz varsa. Ama Michaela ve Clint'e takılıp, zavallı korunmasız beni savunmaya çalışırsanız çok daha önce ölmeniz ihtimali var."

"Bugüne kadar hiç görmediğim kadar simetrik bir yüzünüz var," dedi Garth ve genzini temizledi. "Artık korkutucu şeyler söylemeyi bırakır mısınız?"

Ama Evie bir türlü bırakamıyordu. "Kızınızın hidrosefalik olması ve hayatını bir hastanede geçirmek zorunda kalması çok üzücü bir şey, ama bu, eskiden pekâlâ düzgün olan bir bedene ve beyne zarar vermeniz için mazeret değil."

Memurlar fal taşı gibi açılmış gözlerle Evie'ye bakıyorlardı. Clint, Evie'nin dünya dışı bir varlık olduğunu kanıtlayacak bir şeyler söyleyeceğini ummuştu, ama bu duydukları beklentisinin çok ötesindeydi. Sanki yüksek sesle konuşmuş gibi, Evie ona baktı ve göz kırptı.

"Cathy'yi nasıl bilebilirsiniz?" diye sordu Garth. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Evie, Michaela'ya bakarak, "Dünyadaki yaratıklar arasında ajanlarım var," dedi. "Bana her şeyi anlatırlar. Bana yardım ederler. *Sindrella* gibi, ama farklı. Her şeyden önce ben fareleri faytonculara tercih ederim."

"Evie... Bayan Black... Siz uyuyan kadınlardan sorumlu musunuz? Eğer öyleyse, onları tekrar uyandırabilmeniz mümkün mü?"

"Clint, sence bu akıllıca bir şey mi?" diye sordu Rand. "Bu kadına hapishanede röportaj yaptırmak? Bence Müdür Coates bunu asla–"

Tam o anda Jeanette Sorley koridorun başında belirdi. Kahverengi gömleğini yukarıya çekerek bir torba haline getirmişti. "Kim bezelye ister?" diye sordu. "Kim taze bezelye ister?"

Bu arada Evie ipin ucunu kaçırmış gibi görünüyordu. Hücre parmaklıklarını sımsıkı tutmuş, yumruk kemikleri beyazlaşmıştı.

"Evie?" dedi Clint. "İyi misin?"

"Evet. Acelen olduğunu anlıyorum Clint, ama bu öğleden sonra birden fazla görevim var. Bir işimi halledene kadar beklemen gerekecek." Sonra hücresinin dışındaki altı kişiye değil, ken-

di kendine hitap ederek, "Bunu yapacağım için üzgünüm," dedi, "ama o adamın zaten fazla ömrü kalmamıştı. Üstelik kedisini çok özlüyor."

6

Yargıç Silver, Olympia'nın otoparkına varmak üzereyken Frank ona yetişti. Yaşlı adamın pardösüsünün omuzlarında minik yağmur damlaları parlıyordu.

Onun yaklaştığını işiten Silver arkasına döndü –göründüğü kadarıyla kulaklarında hiçbir sorun yoktu– ve gülümsedi. "Kakao için sana bir kez daha teşekkür etmek isterim," dedi.

"Bir şey değil," dedi Frank. "Sadece görevimi yaptım."

"Evet, ama bunu sevgiyle yaptın. Bu da benim acımı hafifletti."

"Memnun oldum. Yargıç, içerideyken bana sanki bir fikriniz varmış gibi geldi. Bunu benimle paylaşmak ister misiniz?"

"Açık konuşabilir miyim?" diye sordu Silver.

"Elbette," dedi Frank gülümseyerek.

Yargıç bu gülümsemeye karşılık vermedi. "Pekâlâ. Sen çok düzgün bir adamsın ve Şerif Yardımcısı Coombs etkisiz hale geldiği için senin başa geçmenden çok memnunum. Diğer memurların sorumluluk almak istemedikleri belli, ama senin de Emniyet teşkilatında hiçbir tecrüben yok ve çok hassas bir durumla karşı karşıyayız. Son derece hassas bir durum. Buraya kadar hemfikir miyiz?"

"Evet," dedi Frank. "Tamamen."

"Şiddetli bir çatışma çıkacağından korkuyorum. Kontrol dışına çıkan bir Emniyet ekibi çeteleşebilir. Bunu yetmişli yıllardaki kömür grevleri sırasında gördüm ve çok kötü bir şeydi. Binalar yakılmıştı, dinamitler patlatılmıştı, insanlar öldürülmüştü."

"Seçeneğiniz var mı?"

"Olabilir. Ben... Git başımdan be!" Yargıç artritli bir elini başının üstünde dolanan güveye salladı. Güve uçup bir otomobilin

antenine kondu ve çiseleyen yağmur altında kanatlarını gerdi. "Son günlerde bunlar her yerde çıkıyor."

"Evet. Ne diyordunuz?"

"Coughlin'de Harry Rhinegold adında bir adam var. FBI'dandı, iki yıl önce emekli oldu. İyi adamdır, parlak bir sicili vardır, birçok defa takdirname almıştır. Onunla bir görüşeyim, diyorum. Belki bize katılır."

"Ne sıfatla? Şerif yardımcısı olarak mı?"

"Danışman olarak," dedi yargıç ve hırıltılı bir nefes aldı. "Ve muhtemelen bir arabulucu olarak."

"Yani bir rehine pazarlığı için, öyle mi?"

"Evet."

Frank'ın içinde beliren ilk güdü, çocukça da olsa kuvvetli bir güdü, yargıcın bu önerisini reddedip kendisinin şerif olduğunu söylemekti. Ama teknik olarak bu doğru değildi. Şerif pozisyonunda Terry Coombs vardı ve her an ayılıp ortaya çıkarak kumandayı almak istemesi mümkündü. Ayrıca, Frank zor kullanma dışında, yargıcı durdurabilir miydi? Hayır. Her ne kadar Silver çok nazik bir adam olduğu için o ana kadar bunu söylemediyse de o bir yargıçtı ve uzmanlık alanı sokak köpeklerini toplamak olan ve kendi kendini şerif yardımcısı atamış bir adamdan daha üst mevkideydi. Ama Frank'ın göz önüne alması gereken bir şey daha vardı ve bu da çok önemliydi. Rehine pazarlığı fikri hiç fena değildi. Dooling Hapishanesi müstahkem bir kale gibiydi. O kadın dışarıya çıkarılabilecekse, bunu kimin yaptığının ne önemi vardı? O kadın sorguya çekilebilecekse? Aurora'yı durdurabileceğine kanaat getirirlerse, ona gerekli baskıyı yaparlardı.

Bu arada yargıç kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

"Tamam, onunla görüşün," dedi Frank. "Ben Terry'ye söylerim. Eğer bu Rhinegold denen adam bunu kabul ederse burada veya karakolda toplanıp stratejimizi belirleriz."

"O halde sen..." Yargıç genzini temizledi, "...sen hemen harekete geçmeyeceksin, öyle mi?"

"Bu öğleden sonra ve bu gece sadece hapishanenin yakınına bir devriye otosu konuşlandıracağım." Frank durdu. "Bundan sonrası için bir vaatte bulunamam ama bu bile Norcross'un bir uyanıklık yapmamasına bağlı."

"Hiç sanmam–"

"Ben sanmak zorundayım." Frank her ihtimali düşündüğünü belirtmek için parmağını şakağına dayadı. "Şu anda bulunduğum pozisyonda buna mecburum. Doktor çok uyanık olduğunu sanıyor ve onun gibi adamlar daima sorun olabilir. Hem başkaları hem de kendileri için. Bu nedenle Coughlin'e yapacağınız yolculuk çok önemli. Otomobilinizi çok dikkatli kullanın, Yargıç."

"Bu yaşımda zaten hep dikkatli kullanırım," dedi Yargıç Silver. Land Rover'ına binişi çok yavaştı ve endişe vericiydi. Frank neredeyse ona yardım edecekken Silver direksiyona geçti ve kapısını kapadı. Motor gümbürderken aracın farları yandı.

Coughlin'de emekli bir FBI ajanı, diye düşündü Frank. Her an şaşılacak bir şey çıkabiliyordu. FBI'yı arayıp, Norcross'un o kadını bırakması için bir federal emir çıkartmayı denese miydi acaba? Onca sorun varken bunu sağlayabilmesi pek muhtemel görünmüyordu ama imkânsız da sayılmazdı. Norcross FBI emrine karşı çıkarsa, kimse Frank ve ekibini zor kullandıkları için suçlayamazdı.

Şerif yardımcılarına talimat vermek için tekrar içeriye döndü. Peters ve Blass adlı o çocuktan nöbeti devralmaları için Barrows ve Rangle'ı oraya gönderecekti. Pete Ordway'le birlikte kuracakları ekip için seçecekleri adamların bir listesini yapmaya başlayabilirlerdi. Eğer bir ekip gerekirse... Bunun için karakola gitmeleri şart değildi; burada, lokantada da yapabilirlerdi. Karakolda Terry'yle karşılaşma ihtimali vardı.

7

Yargıç Oscar Silver artık çok ender otomobil kullanıyordu. Kullandığı zamanlarda da, arkasında kaç tane araç birikirse birik-

sin, altmış kilometreden hızlı gitmezdi. Eğer arkasındakiler korna çalıp selektör yaparlarsa, o zaman aracını yol kenarına çekip onların geçmelerine izin verirdi. Hem görüş kabiliyetinin hem de reflekslerinin azaldığının farkındaydı. Bu yetmezmiş gibi, o güne kadar üç kez kalp krizi geçirmişti ve iki yıl önce St. Theresa Hastanesi'nde yapılan by-pass operasyonu, bitirici enfarktüsü ancak belli bir süre geciktirebilirdi. Bunu dert ettiği yoktu, ama direksiyon başında ölüp kontrolü kaybederek masum insanları da kendiyle birlikte götürmeyi istemiyordu. Altmış kilometre hızla (şehir sınırları içinde daha da az) giderken kendini kaybetmeden önce fren yapabileceğini umuyordu.

Ne var ki bugün farklıydı. Ball's Ferry'yi geçip Eski Coughlin Yolu'na girince hızını artırdı ve göstergesi beş yıldan beri erişmediği doksan beş sayısına oturdu. Rhinegold'u cep telefonuyla aramış, adam onunla konuşacağını söylemişti; bu iyi haber sayılırdı. (Yargıç temkinli bir adam olduğu için tabii ki telefonda işin ayrıntısına girmemişti.) Kötü haber: Silver, bir grup adam toplayıp hapishaneye baskın yapmaktan söz eden Frank Geary'ye güvenemiyordu. Olympia'da konuşurken sanki mantıklı bir şey söylüyordu, ama o plan tamamen mantıkdışıydı. Yargıç Silver'a göre böyle bir müdahale, başvurulacak en son çareydi.

Cam silecekleri tekdüze bir sesle çalışarak yağmur damlalarını süpürüyordu. Radyoyu açıp Wheeling'in haber kanalını buldu "Yeni bir duyuruya kadar çoğu belediye hizmeti askıya alınmıştır," dedi haber spikeri, "ve saat dokuzda sokağa çıkma yasağının uygulanacağını tekrar hatırlatmak isterim."

"Bakalım ne kadar uygulayabilecekler," diye mırıldandı yargıç.

"Ana haberimizi özetleyecek olursak, internetteki sahte haberlerin etkisiyle kendilerine Meşale Tugayları adını veren bu adamlar Charleston, Atlanta, Savannah, Dallas, Houston, New Orleans ve Tampa'da eylemlerini sürdürüyorlar. Bu sahte haber, uyuyan kadınların kozalarından çıkan havanın Aurora salgınını yaydığını öne sürmüştü." Spiker bir an sustuktan sonra devam

etti. "Komşularım, şunu gururla söyleyebilirim ki, Wheeling'de bu cahil çetelerden hiçbiri herhangi bir eyleme kalkışmamıştır. Hepimiz kadınlarımızı çok seviyoruz ve bu her ne kadar doğal bir uyku değilse de, onları uykularında öldürmek çok korkunç bir şey olur."

Yargıç Silver'ın Land Rover'ı Dooling'in komşusu olan Maylock'un dış sınırlarına yaklaşmaktaydı. Rhinegold'un Coughlin'deki evine yirmi dakikalık bir yol kalmıştı.

"Bu Tugayların eylem yaptıkları bütün şehirlerde Ulusal Muhafızlar göreve getirilmiş ve bu aptal yobazlar teslim olmadıkları takdirde onlara ateş etmeleri emredilmiştir. CDC bu haberin kesinlikle doğru olmadığını tekrarlamış–"

Ön cam buğulanıyordu. Yargıç Silver gözlerini yoldan ayırmadan sağ tarafına doğru eğilip buz çözücünün düğmesine bastı. Fan devreye girince deliklerden küçük, kahverengi güveler püskürdü ve yargıcın başının üstünde dolanmaya başladı. En kötüsüyse, gözlerinin tam önünde uçmalarıydı. Küçükken yaşlı teyzelerinden birinin ona söylediklerini hatırladı.

"Bir güveye dokunduktan sonra sakın gözlerini ovuşturma, Oscar," demişti teyzesi. "Kanatlarındaki tozlar gözüne kaçar ve kör olursun."

"Gidin buradan!" diye bağırdı Yargıç Silver. Ellerini direksiyondan çekip yüzüne vurdu. Yüzlerce, belki de binlerce güve hava deliklerinden püskürmeye devam ediyordu. Land Rover'ın kabini dönüp duran kahverengi bir sis bulutu haline gelmişti. *"Gidin buradan, gidin–"*

Göğsünün sol tarafına büyük bir ağırlık çöktü. Sol koluna sanki elektrik akımı verilmiş gibi bir sancı girdi. Bağırmak için ağzını açınca güveler içine girdi, dilinin üstünde sürünerek yanak içlerini gıdıkladı. Silver son bir gayretle nefes borusunu tıkayanları yuttu. Land Rover sola yalpaladı; yaklaşmakta olan bir kamyon son anda direksiyon kırarak çarpışmaktan kurtuldu, ama bir hendeğe yuvarlandı. Yolun diğer tarafında hendek yoktu, sadece Dorr's Hollow Köprüsü'nü, altındaki nehirden ayıran bir

bariyer vardı. Land Rover tersyüz olup alttaki nehre uçtu. O sırada zaten ölmüş olan Yargıç Silver ön camdan fırlayıp nehre düştü. Ayağındaki mokasenlerden biri çıkıp bir süre nehir boyunca yüzdükten sonra su alıp battı.

Güveler artık köpükler çıkararak batmakta olan araçtan çıkıp sürü halinde Dooling'e doğru uçmaya başladı.

8

"Bunu yapmaktan hiç hoşlanmadım," dedi Evie – konuklarına değil, kendine söylemişti. Sol gözündeki gözyaşını sildi. "Burada kaldıkça daha çok insanlaşıyorum. Bunu unutmuştum."

"Neden söz ediyorsun Evie?" diye sordu Clint. "Neyi yapmaktan hiç hoşlanmadın?"

"Yargıç Silver dışarıdan yarım getirmeye çalışıyordu," dedi Evie. "Aslında pek fark etmezdi ama bu tehlikeyi göze alamazdım."

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Angel birden ilgisi kabararak. "Özel kuvvetlerini falan kullanarak mı?"

"Mecburdum. Bu andan itibaren Dooling'de olan her şey, Dooling'de kalmak zorundadır."

"Ama..." Michaela elini yüzüne götürdü. "Dooling'de olanlar *her yerde* oluyor. Bana da olacak."

"Daha bir süre olmayacak," dedi Evie. "Ve artık daha fazla uyarıcıya da gerek duymayacaksın." Yumruğunu hücre parmaklığından dışarıya uzatıp bir parmağını sallayarak onu çağırdı. "Bana gel."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Rand. Garth da ona katılıp, "Budalalık etme Mickey," dedi ve Michaela'yı kolundan tuttu.

"Sen ne dersin Clint?" diye sordu Evie gülümseyerek.

Pes edeceğini bilen –sadece buna değil, başka her şeye– Clint, "Bırak, gitsin," dedi.

Garth kızın kolunu bıraktı. Michaela hipnotize olmuş gibi öne doğru iki adım attı. Evie yüzünü parmaklıklara dayadı, gözleri Michaela'nın üstündeydi. Dudakları aralandı.

"Lezbiyen numarası!" diye seslendi Angel. "Kameralarınızı açın sapıklar, az sonra bademcik ameliyatı başlayacak."

Michaela ona aldırmadı. Ağzını Evie'nin ağzına dayadı. Aralarındaki parmaklıklara rağmen öpüştüler. Evie nefesini Michaela'nın ağzına ve ciğerlerine üflerken çıkan sesi Clint duyuyordu. Aynı anda kollarındaki ve boynundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir yerden Jeanette'in çığlığı ve Angel'ın kıkırdadığı işitiliyordu.

Sonunda Evie öpmeyi bırakıp iki adım geri çekildi. "Tatlı bir ağzın var," dedi. "Tatlı bir *kızsın*. Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?"

"Uyanığım," dedi Michaela. Gözleri büyümüştü, az önce öpüşen dudakları titriyordu. "Gerçekten uyanığım!"

Öyle olduğuna şüphe yoktu. Gözlerinin altındaki mor halkalar kaybolmuştu ama daha da önemlisi, kemiklerinin üstündeki derisi gerilmiş, az önce solgun olan yanakları şimdi gül rengini almıştı. Ağzı bir karış açık ona bakmakta olan Garth'a döndü.

"Uyanığım... gerçekten de uyanığım."

"Vay canına!" dedi Garth. "Galiba öylesin."

Clint parmaklarını Michaela'nın yüzüne doğru uzattı. Kız hemen başını yana çekti. "Reflekslerin yerine gelmiş," dedi Clint. "Beş dakika önce bunu yapamıyordun."

"Daha ne kadar süre bu halde kalabilirim?" Michaela iki eliyle omuzlarını kavrayarak kendine sarıldı. *"Harika bir şey!"*

"Birkaç gün," dedi Evie. "Ondan sonra yorgunluk yine dönecek, hem de artmış bir halde. Ne kadar direnirsen diren, uyuyakalacaksın ve diğerleri gibi kozaya bürüneceksin. Ta ki..."

"Ta ki sen istediğini elde edene kadar," dedi Clint.

"Artık benim ne istediğimin önemi kalmadı," dedi Evie. "Bunu anladığını sanıyordum. Kasaba erkeklerinin bana ne ya-

pacakları önemli. Ve Ağacın diğer tarafındaki kadınların verecekleri karar."

"Ne–" diye başladı Garth, ama Jeanette ona bir omuz atıp hücre parmaklıklarına kadar itti. Sonra da parmaklıklara yapışıp gözlerini Evie'ye dikti. "*Beni* yap! Evie, *beni* yap! Artık daha fazla mücadele etmek istemiyorum. N'olur *beni* yap!"

Evie onun ellerini tutup üzgün bir ifadeyle baktı. "Yapamam, Jeanette. Direnmeyi bırakıp diğerleri gibi uyumalısın. Orada senin gibi cesur ve kuvvetli biri çok yararlı olur. Oraya 'Bizim Yerimiz' adını verdiler. Orası senin de yerin olabilir."

"Lütfen," diye fısıldadı Jeanette, ama Evie ellerini bırakmıştı. Jeanette ayaklarının altındaki, yere dökülmüş bezelyeleri ezerek geriledi, sessizce ağlıyordu.

"Bilemiyorum," dedi Angel dalgın bir sesle. "Belki de seni öldürmem, Evie. Düşünüyorum da... ne bileyim. Sende manevi bir şey var. Artı, benden bile kaçıksın. Bu da az şey sayılmaz."

Evie tekrar Clint ve diğerlerine döndü: "Buraya silahlı adamlar gelecekler. Beni istiyorlar, çünkü Aurora'ya benim sebep olduğumu ve bunu durdurabileceğimi düşünüyorlar. Bu pek doğru değil – durum bundan daha karmaşık. Bir şeyi benim başlatmış olmam, onu tek başıma bitireceğim anlamına gelmez. Ama öfkeli ve korku içindeki adamların buna inanacaklarını sanıyor musunuz?"

"Katiyen inanmazlar," dedi Garth Flickinger. Arkasında duran Billy Wettermore da ona hak verdi.

Evie, "Onlara engel olmak isteyen herkesi öldürürler," dedi, "ve ben onların uyuyan güzellerini Peri Kraliçesinin sihirli değneğiyle uyandıramayınca beni de öldürürler. Sonra da hınç almak için, içindeki kadınlarla birlikte hapishaneyi yakarlar."

Jeanette hayali torbacısıyla konuşmak için tekrar bitten arınma alanına dönmüştü, ama Angel can kulağıyla Evie'yi dinliyordu. Clint onun ruh halindeki değişikliği görebiliyordu. "Beni öldüremeyecekler," dedi Angel. "Onlarla dövüşürüm."

Evie ilk kez bitkin görünüyordu. Michaela'yı uyandırmak için her ne yaptıysa, pilini azaltmış sanki, diye düşündü Clint. "Angel, bir çocuğun kumdan şatosunu ezen bir dalga gibi seni ezerler."

"Olabilir, ama ben de onlardan birkaçını haklarım." Angel birkaç paslanmış *kung fu* hareketi yapınca, Cint daha önce ona karşı hiç duymadığı bir his duydu: acıma.

"Bizi buraya sen mi getirdin?" diye sordu Michaela. Gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Bizi buraya sen mi çektin? Garth'la beni?"

"Hayır," dedi Evie. "Benim ne kadar güçsüz olduğumu anlamıyorsunuz. Benim kaderim de belli değil." Dönüp Clint'e baktı. "Bir planın var mı? Sanki var gibi."

"Öyle ahım şahım bir şey değil," dedi Clint, "ama bize biraz zaman kazandırabilir. Burada müstahkem bir konumdayız, ama bize birkaç adam daha gerekir–"

"Bize gereken şey, bir müfreze deniz piyadesi," diye araya girdi Tig.

Clint başını iki yana salladı. "Terry Coombs ve o Geary denen adam dışarıdan yardım bulamazlarsa, sanırım bir düzine, hatta on adamla hapishaneyi koruyabiliriz. Şu anda sadece dört kişiyiz. Scott Hughes'u da aramıza katabilirsek beş olur, ama bundan pek ümitli değilim."

Clint daha çok Michaela'ya ve birlikte geldiği doktora bakarak konuşmaya devam etti. Flickinger'ı bir ölüm kalım savaşına sokma fikri hiç hoşuna gitmiyordu; adamın kokusu ve görünüşü Evie'nin belirttiği gibi uyuşturucu bağımlısı olduğunu açıkça gösteriyordu. Ne var ki ondan ve Janice Coates'un kızından yararlanmak zorundaydı. "Asıl sorun silahlar ve onlara kimin daha önce erişeceği. Karımın anlattığına göre, şerifin ofisinde adamakıllı bir silah deposu varmış. 11 Eylül'den ve onca yurtiçi terör tehditlerinden sonra Dooling büyüklüğündeki çoğu yerleşim bölgesinde böyle silah depoları var. Tabanca olarak Glock 17'ler ve galiba Sig... Lila öyle bir şey söylemişti... onlardan da var."

"Sig Sauer," dedi Billy Wettermore. "Çok iyi silahtır."

"O büyük şarjörlü M4 yarı-otomatikler ve birkaç tane de Remington Model 700'ler... Ayrıca, galiba Lila bana kırk milimetrelik el bombası atıcısı olduğunu da söylemişti."

"Silahlar," dedi Evie kendi kendine konuşur gibi. "Her sorun için en kusursuz çözüm. Ne kadar çok silahınız varsa, sorun da o kadar kolay çözülür."

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Michaela. "*El bombası* atıcısı mı?"

"Evet, ama bomba için değil. Bunu biber gazı için kullanıyorlar."

"Kurşungeçirmez yelekleri de unutmayın," dedi Rand. "Çok yakın mesafeden olmadığı sürece, o yelekler bir Mossberg mermisini durdurabilir. Ve Mossberg'ler de bizim elimizdeki en ağır silahlar."

"Durum vahim görünüyor," dedi Tig.

Billy Wettermore, "Mecbur kalmadıkça kimseyi öldürmek istemiyorum," dedi. "Yahu bu adamlar bizim arkadaşlarımız."

"Eh, iyi şanslar," dedi Evie. Yatağına döndü ve Müdür Yardımcısı Hicks'in telefonunu açtı. "Birkaç *Kıyamet Şehri* oyunu oynadıktan sonra biraz şekerleme yapacağım." Michaela'ya gülümsedi. "Basından başka soru kabul etmiyorum. Çok güzel öpüşüyorsun Mickey Coates, ama beni çok yordun."

"Dikkat edin de farelerini üstünüze saldırtmasın," dedi Angel oradakilere. "Ne isterse yapıyorlar. Hicks'in telefonunu da öyle aldı zaten."

"Fareler," dedi Garth. "Daha neler–"

"Benimle gelmenizi istiyorum," dedi Clint. "Konuşmamız gerek, ama çabuk olmalıyız. Çok geçmeden burasını ablukaya alırlar."

Billy Wettermore bitten arınma ünitesindeki duş yerinde bağdaş kurup oturmuş, sadece kendisinin görebildiği birisiyle konuşan Jeanette'i işaret etti. "Sorley'yi ne yapacağız?"

"Ona bir şey olmaz," dedi Clint. "Hadi, uyu artık Jeanette. Dinlen biraz."

Jeanette başını kaldırmadan tek kelimeyle cevap verdi. "Hayır."

9

Müdür ofisi Clint'e arkeolojik bir alanmış gibi göründü; sanki bir haftadan az bir zaman önce değil, yıllar önce terk edilmiş gibiydi. Janice Coates beyaz örtüsü altında kanepede yatıyordu. Michaela yanına gidip diz çöktü ve bir eliyle kozayı okşadı. Çıtırtılı sesler çıktı. Garth ona doğru bir adım atınca, Clint kolunu tuttu. "Onu bir dakika yalnız bırakın Dr. Flickinger."

Tam olarak üç dakika sonra Michaela ayağa kalktı. "Ne yapabiliriz?" diye sordu.

"Israrcı ve ikna edici olabilir misin?" diye sordu Clint.

Michaela artık kan çanağı gibi olmayan gözlerini Clint'e kilitledi. "NewsAmerica'ya ücretsiz stajyer olarak geldiğimde yirmi üç yaşındaydım. Yirmi altı yaşıma geldiğimde tam zamanlı muhabir olmuştum ve bana kendi akşam programımı vereceklerini söylüyorlardı." Billy'nin Tig ve Rand'a baktığını gördü ve onlara gülümsedi. "Buralarda ne derler, bilirsiniz değil mi? Eğer gerçek değilse, böbürlenme değildir." Tekrar Clint'e döndü. "Bunlar benim referanslarım. Yeterli mi?"

"Umarım," dedi Clint. "Dinleyin şimdi."

Bunu izleyen beş dakika boyunca konuştu. Sorular oldu tabii, ama çok değildi. Köşeye sıkıştırılmışlardı ve hepsi de bunun farkındaydı.

ALTINCI BÖLÜM

1

Lila ve Tiffany, Lion Head enkazından döndükten bir hafta sonra eski bir Dooling mahkûmu olan Linda Bayer adındaki kadının oğlu Alexander Peter Bayer, Ağacın diğer tarafında doğan ilk çocuk oldu. Bundan birkaç gün sonra Elaine Nutting Geary'nin onarılmış evinde toplanıldığı zaman Lila ilk kez bu bebeği gördü. Çok güzel bir bebek değildi; Lila onu, bir zamanlar tutukladığı bir ganyan bayii olan Larry Large'a benzetti. Ama bebek Alexander'ın gözlerini yuvarlayışına herkes bayılıyordu. Çocuk sanki tepesinde dikilen kadınların arasında yönünü bulmaya çalışır gibiydi.

Bir tabak çörek elden ele dolaştırıldı. Arada bir baş dönme krizlerine rağmen bu çörekleri Nadine Coombs bir açıkhava fırınında pişirmişti. Bu fırın da kısa bir süre önce Maylocktaki Lowe'un enkazından çıkarılmış, Tiffany'nin atları ve kızaklarla oraya getirilmişti. Lila bazen ne çok yol aldıklarını, sorunların nasıl hızla ve beceriyle çözüldüğünü düşünüp şaşırıyordu.

Lila bir ara bebeğin yanına geldi. "Dünyadaki son erkek misin yoksa ilk erkek misin?" diye sordu.

Alexander Peter Bayer esnedi.

"Üzgünüm Lila. Polislerle konuşmuyor," dedi yanına gelen Tiffany.

"Öyle mi?"

"Burada onları küçük yaşta eğitmeye başlıyoruz," dedi Tiffany.

Birlikte yaşadıkları serüvenden sonra aralarında tuhaf bir dostluk başlamıştı. Lila onun, başında beyaz kovboy şapkasıyla at üstünde gezmesini ve çocukları çağırıp atın boynunu okşatmasını çok hoş buluyordu.

2

Bir gün Lila ve Tiffany, yapacak başka bir şey olmadığı için Dooling'deki YMCA* tesisini araştırdılar. Aradıkları belli bir şey yoktu, sadece daha önce bakmadıkları birkaç yerden biri olduğu için gelmişlerdi. Kimi ilginç, pek çok şey buldular, ama ihtiyaç duydukları hiçbir şey yoktu. Tuvalet kâğıdı vardı, ama zaten Shopwell'deki stok bol bol yetiyordu. Sıvı sabunlar vardı, ama yıllar içinde bunlar tuğla gibi sertleşmişti. Yüzme havuzu kurumuş, geriye klor kokusundan başka bir şey kalmamıştı.

Erkeklerin soyunma odası nemliydi ve kötü kokuyordu; duvarlar yosun tutmuştu. Odanın bir köşesinde mumyalaşmış bir böcek cesedi vardı; bacakları havaya dikilmiş, yüzü son nefesini verirken donakalmıştı. Lila ve Tiffany altı kişilik pisuvarın önünde durdu.

"Çok iyi korunmuş," dedi Lila.

Tiffany ona baktı. "Bu mu?" dedi böceği işaret ederek.

"Hayır. Bu," dedi Lila nikâh yüzüğünü pisuvarın porselen tepesinde tıklatarak. "Bunu müzemize koyabiliriz. Adı da Kayıp Erkekler Müzesi olur."

"Hı hı," dedi Tiffany. "Bence burası çok ürpertici bir yer. İnan bana, dünya kadar zindan gördüm, Appalachia'daki boktan

* YMCA: Genç Hıristiyan Erkekler Birliği. –çn

metamfetamin mağaraları hakkında kitap bile yazabilirim, ama burası gerçekten çok korkunç bir yer. Erkek soyunma odalarının ürpertici yerler olduğunu bilirdim ama burası hayal bile edemeyeceğim kadar kötü."

"Belki bu kadar eskimeden önce daha iyiydi," dedi Lila, ama emin değildi.

Soyunma odasındaki dolapların kilitlerini kırmak için çekiç ve keski kullandılar. Lila kronometreler, içi bir şeye yaramaz yeşil kâğıtlarla dolu cüzdanlar, işe yaramaz plastik kredi kartları, anahtarlar, güve yeniği pantolonlar ve sönmüş bir basketbol topu buldu. Tiffany'nin buldukları da daha ilginç sayılmazdı: İçi Tic Tac şekerlemeleriyle dolu bir kutu ve göğsü kıllı kel bir adamın bir kumsalda omuzlarındaki küçük kızıyla görüldüğü solmuş bir fotoğraf.

"Bahse girerim Florida'dır," dedi Tiffany. "Biraz para bulduklarında gidecekleri ilk yer orası."

"Olabilir." Bu fotoğraf Lila'ya kendi oğlunu hatırlattı; onu düşünmek acı veriyordu ama elinde değildi. Mary ona, Clint'in hapishanedeki memurları orada tutmaya çalıştığını ve Jared'ın onların gövdelerini (diğer gövdelerini) yolun üstündeki numune evin tavan arasında sakladığını anlatmıştı. Acaba onlar hakkında başka haber alabilecek miydi? Mary'den sonra birkaç kadın daha gelmişti ama oğluyla kocası hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Nasıl bilebilirlerdi ki? Jared ve Clint bir uzay gemisindeydiler ve bu gemi giderek uzaklaşacak, sayısız ışık yılı boyunca gidip galaksiden tamamen çıkacaktı. Ve bu da sondu. Ne zaman onların yasını tutmaya başlayacaktı? Yoksa şimdiden başlamış mıydı?

"Aa," dedi Tiffany. "Yapma."

"Ne?"

Ama Tiffany onun yüz ifadesini çözmüş, ümitsizliğini ve kederini anlamıştı. "Seni üzmesine izin verme." Lila fotoğrafı tekrar dolaba bırakıp kapısını kapadı.

Üst kattaki spor salonunda Tiffany ona DAİRE oynamayı teklif etti. Potanın karşısında belli noktalardan şut çekecekler,

kazanan bir kutu dolusu Tic Tac alacaktı. Basketbol topunu pompayla şişirdiler. İkisi de bu oyunda yetenekli değildi. Clint'in aslında kızı olmadığı anlaşılan kızı ikisini de kolayca alt edebilirdi. Tiffany'nin cılız şutları Lila'ya çok şirin geldi. Kabanını çıkardığı zaman gebe karnı göze çarpıyordu.

"Neden Dooling? Neden bizler? Bunlar cevap bekleyen sorular, öyle değil mi?" Lila onun uzağa attığı topu almak için tribüne doğru yürüdü. "Benim bir teorim var."

"Öyle mi? Anlat bakalım."

Lila bulunduğu yerden şutunu çekti. Potanın yakınından bile geçmeyen berbat bir atıştı.

"Acınacak kadar kötü bir şut," dedi Tiffany.

"Bunu söyleyene bak."

"Haklısın."

"Birkaç doktorumuz ve hemşiremiz var. Bir veterinerimiz var. Bir dolu öğretmenimiz var. Kayleigh elektrikten iyi anlıyordu, artık aramızda yok ama Magda da yeterince iyi. Birkaç müzisyenimiz var. Aramızda bulunan bir sosyolog yeni toplumumuz hakkında bir kitap yazmaya başladı bile."

"Evet," dedi Tiffany. "Kitap bittiğinde Molly bunu kiraz suyu mürekkebiyle basabilir."

"Üniversiteden emekli bir mühendislik profesörümüz var. Terzilerimiz, bahçıvanlarımız ve aşçılarımız var. Kitap kulübü üyeleri bir yüzleşme grubu oluşturdular; bu toplantılarda kadınlar özledikleri, eksikliğini hissettikleri şeyleri anlatarak içlerini boşaltıyorlar ve üzüntülerini hafifletiyorlar. Bir at terbiyecimiz bile var. Anlıyor musun?"

Tiffany topu alıp getirdi. "Neyi anlıyor muyum?"

"Biz bize yetiyoruz, kimseye ihtiyacımız yok," dedi Lila. Faul atış çizgisinde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "İşte bu nedenle bizler seçildik. Hayatta kalmak için gerekli bütün temel beceriler burada var."

"Tamam. Olabilir. Mümkün. Bana mantıklı geldi." Tiffany kovboy şapkasını çıkarıp kendini yelpazeledi. Eğlenmiş bir hali vardı. "Sen sıkı bir polissin. Gizemli olayları çözüyorsun."

Lila söyleyeceklerini henüz bitirmemişti. "O halde, bu hayatımızı nasıl sürdürebiliriz? İlk bebeğimiz doğdu bile. Halen kaç tane gebe kadın var? Bir düzine mi? Sekiz mi?"

"On kadar olabilir. Doğacak bebeklerin yarısının kızlar olacağını düşünürsek, hızlı bir başlangıç için pekâlâ yeterli, değil mi?"

"Bilmiyorum." Aklına art arda fikirler geldikçe Lila heyecanlanmış, yüzü pembeleşmişti. "Ama iyi bir başlangıç olur; eminim jeneratörleri hiç durmadan çalışacak şekilde programlanmış soğuk hava tesisleri vardır. Bunlardan birini bulmak için herhalde bir şehre gitmek gerekir, ama sen bunu yapabilirsin. Ve orada dondurulmuş sperm numuneleri olur. Ve bu da bir dünya, yeni bir dünya oluşturmak için yetecektir."

Tiffany şapkasını başına geçirip topu birkaç kez yerde sektirdi. "Yeni bir dünya ha?"

"Olayı bu şekilde planlamış olabilir. O kadın. Evie. Hiç değilse ilk başta, erkekler olmadan tekrar başlayabilelim diye."

"Âdem olmadan Cennet Bahçesi, öyle mi? Peki şerif, sana bir soru sorayım."

"Sor tabii."

"Bu *iyi* bir plan mı? Bu kadının bizim için tasarladığı şey?"

Haklı bir soru, dedi içinden Lila. Bizim Yerimiz sakinleri Evie Black hakkında hep tartışmışlardı; eski dünyada süregelen söylentiler yeni dünyada da devam etmişti; adının (gerçek adıysa) geçmediği bir toplantı yok gibiydi. Eski dünyanın bir uzantısıydı ve "Nasıl ve neden bu durumdalar?" sorusunun muhtemel cevabıydı. Onun bir kadından daha öte –bir insandan daha öte– bir varlık olma ihtimalini tartışmışlardı ve bu kadının yaşanan her şeyin kaynağı olduğuna inananların sayısı bir hayli fazlaydı.

Lila kaybedilen hayatlar için –Millie, Nell, Kayleigh, Jessica Elway ve diğerleri– ve hâlâ yaşadıkları halde ayrı düştükleri insanlar için üzülüyordu. Erkekleri ve oğulları artık yoktu. Ama çoğu –Lila da onlardan biriydi– yenilenmenin güzelliğini de inkâr edemiyordu. Dolgun yanakları, tertemiz saçlarıyla Tiffany

Jones yeniden hayat bulmuştu. Eski dünyada erkekler Tiff'i fena hırpalamışlardı. Eski dünyada kadınları yakan ve her iki dünyada da onları yok eden erkekler vardı. Mary onlara Meşale Tugayları dendiğini anlatmıştı. O eski dünyada kötü kadınlar ve kötü erkekler vardı; bunu öne sürmeye hakkı olan bir kişi varsa, o da her iki cinsiyetten de pek çok tutuklama yapmış olan Lila'ydı. Ama erkekler daha çok dövüşüyor, daha çok öldürüyorlardı. İşte cinsiyet eşitliğinin olmadığı tek alan buydu; iki cinsiyet eşit derecede tehlikeli değildi.

O halde, evet, diye düşündü Lila, bu pekâlâ güzel bir plandı. Acımasızdı ama güzeldi. Kadınlar tarafından tekrar başlatılan bir dünyanın daha güvenli ve adaletli olma ihtimali vardı. Ama yine de...

"Bilmiyorum." Lila, oğlunun yer almadığı bir varoluşun daha iyi olduğunu söyleyemiyordu. Bu düşünceyi kavramsallaştırabiliyordu fakat bunu Jared'a ve eski hayatına ihanet ettiği duygusu olmadan seslendiremiyordu.

Tiffany başını salladı. "O halde bak şimdi; geriye doğru şut atabiliyor musun?" Potaya sırtını döndü, dizlerini büktü ve topu başının üstünden geriye attı. Top potanın üstüne çarptı, çemberden sekti ve yere düştü.

3

Musluktan toprak rengi bir sıvı püskürdü. Bir boru gürültülü bir şekilde başka bir boruya çarptı. Kahverengimsi suyun akışı bir an tekledikten sonra lavaboya temiz su boşalmaya başladı.

"Eveet," dedi Magda Dubcek su arıtma tesisinde onu seyreden küçük gruba. "İşte size temiz su."

"İnanılır gibi değil," dedi Janice Coates.

"Yoo. Basınç ve yerçekimi, çok karmaşık bir iş değildi. Ama aynı anda bütün semtlere göndermeyelim. Yavaş yavaş, daha güvenli olur."

Lila'nın aklına Magda'nın zampara ve uyuşturucu bağımlısı oğlu Anton geldi. Adam su işlerini iyi biliyordu. Lila ani bir dürtüyle yaşlı kadına sarıldı.

"Ah," dedi Magda, "pekâlâ. Sağ ol."

Dooling Su Arıtma Tesisi'nin uzun koridorunda yankılanarak akan suyun sesi herkesi susturdu. Kadınlar hiç konuşmadan, sırayla ellerini temiz sudan geçirdiler.

4

Herkesin özlediği şeylerden biri de tabanları su toplamadan yürümek yerine bir otomobile atlayıp bir yerlere gidebilmekti. Hâlâ otomobiller vardı, bazıları kapalı garajlarda bırakıldığı için iyi durumdaydı ve depoda buldukları akülerin de birkaçı işe yarar haldeydi, ama asıl sorun benzindi. Aradaki geçiş dönemi sırasında benzinler tamamen oksitlenmişti.

"Bir miktar benzini rafine etmeliyiz," diye açıkladı mühendis profesör bir komite toplantısında. İki yüz kilometre ötede, Kentucky'de rafineriler vardı, biraz gayret ve şansla bunlar tekrar devreye sokulabilirdi. Hemen başka bir yolculuğun planına başlandı: Görev dağılımı yapıldı ve gönüllüler seçildi. Lila odadaki kadınları tarayarak aralarında bu işten kuşkusu olan var mı diye baktı. Hiç yoktu. Dikkatini özellikle keşif ekibinden sağ dönen tek kadın olan Celia Frode'ye yöneltti. "Beni de yazın," dedi Celia. "Giderim. Yolculuk yapmak bana iyi gelecek."

Görev tehlikeliydi ama bu defa daha dikkatli olacaklardı. Ve korkmayacaklardı.

5

Numune evin ikinci katına geldiklerinde Tiffany tavan arası merdiveninden yukarıya çıkmayacağını söyledi. "Seni burada beklerim."

"Yukarıya çıkmayacaktın da neden buraya geldin?" diye sordu Lila. "O kadar hamile değilsin."

"Bana Tic Tac'larından birkaç tane verirsin diye umuyordum. Ve inan bana, yeterince hamileyim." Şut atışını Lila kazanmış ve şekerlemeleri o almıştı.

"Al," dedi Lila kutuyu Tiffany'ye uzatarak. Sonra da merdivenden yukarıya çıktı.

Pine Hills numune evi Tremaine'deki bütün evlerden –Lila'nınki dahil– daha sağlam yapılmıştı. Küçük pencereleri zamanla kirlenmiş olduğu için yeterince aydınlık değildi ama tavan arası kuruydu. Lila her adımında yerdeki tozları havalandırarak etrafı dolaştı. Mary kendisinin, Lila'nın ve Bayan Ransom'ın burada bir yerde olduğunu söylemişti – o burası her neresiyse... Lila oğlunun varlığını hissetmek istiyordu.

Ama hiçbir şey hissettiği yoktu.

Tavan arasının sonundaki kirli pencerelerden birinden dışarıya çıkmaya çalışan bir güve vardı. Lila onu kurtarmak için oraya gitti. Pencere açılmıyordu. Lila arkasında bir gıcırtı duyunca, Tiffany'nin merdiveni çıktığını gördü. Tiffany onu kenara itip çakısını çıkardı ve ucuyla kenarlarını kanırtarak pencereyi açtı. Güve hemen uçup gitti.

Aşağıda bahçelerin, yamulmuş sokağın, Lila'nın Bayan Ransom'ın garaj yolunda duran devriye otosunun üstü karla kaplıydı. Tiffany'nin atları hafif kişneme sesleri çıkarıp kuyruklarını sallıyordu. Lila daha ötedeki evini, hiç istemediği ve Anton'un bakımını yaptığı havuzunu ve bahçesindeki karaağacı görebiliyordu. Semtin arkasındaki ormanın içinde turuncu renkli bir hayvan çıktı. Bir tilkiydi. O uzaklıktan bile tüylerinin parlaklığı mevsimin kış olduğunu belirtiyordu. Kış ne çabuk gelmişti?

Tiffany tavan arasının ortasında durdu. Hava kuruydu ama soğuktu, özellikle de pencere açık olunca. Tic Tac kutusunu Lila'ya geri verdi. "Hepsini yemek istedim ama hata olurdu. Artık suç hayatım bitti."

Lila gülümseyerek kutuyu cebine soktu. "Seni arınmış ilan ediyorum."

İki kadın, aralarında bir adım mesafe varken durmuş birbirlerine bakıyor, ağızlarından buhar çıkarıyorlardı. Tiffany şapkasını çıkarıp yere bıraktı.

"Espri yaptığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Senden hiçbir şey almak istemiyorum Lila. Kimseden bir şey almak istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Lila.

"Bana ait bir hayatımın olmasını. Bebeğimle birlikte bana ait bir yerim olmasını. Beni seven insanların olmasını."

Lila gözlerini kapadı. Tiffany'nin saydığı her şeye sahipti. Jared'ı, Clint'i hissedemiyordu ama onları da, kendi hayatını da hatırlayabiliyordu. Bu anılar acı vericiydi. Kar üstünde şekiller oluşturuyordu, fakat o şekiller her geçen gün daha bulanıklaşıyordu. Of, çok yalnızdı.

"Çok şey istemiyorsun," dedi Lila gözlerini tekrar açarak.

"Bana çokmuş gibi geliyor." Tiffany uzanıp Lila'nın yüzünü kendine doğru çekti.

6

Tilki, Pine Hills sitesinden ayrılıp Tremaine Caddesi'ni geçti ve karşı taraftaki ağaçların arasına daldı. Kış uykusuna yatmış tarla sincapları arıyordu. Tilkiler tarla sincaplarına bayılırdı ve bu hayvanlar Ağaç'ın bu tarafında uzun zamandan beri insanlar tarafından rahatsız edilmedikleri için temkinsiz davranıyorlardı.

Yarım saatlik bir aramadan sonra toprağa kazılmış bir oyuk içinde küçük bir sincap ailesi buldu. Tilki onları dişlerinin arasında ezerken bile uyanmadılar. "Çok lezzetliymiş!" dedi tilki içinden.

Tilki ormanın içine girerek Ağaç yönünde ilerledi. Kısa bir an durup metruk bir evin içine baktı. Yere saçılmış olan kitapların üstüne işedikten sonra içi çürümüş çarşaflarla dolu bir dolabı kokladı. Evin mutfağındaki buzdolabında bozulmuş yiyeceklerin nefis kokusunu duyuyordu ama buzdolabının kapısını omuz atarak aralama çabaları sonuç vermedi.

"Bırak, içeriye gireyim," dedi tilki buzdolabına.

Buzdolabı karşılık vermedi.

Bir çıngıraklı yılan süzülerek mutfağın karşı ucundaki fırının altından çıktı. "Neden böyle parlıyorsun?" diye sordu tilkiye. Bu özelliğiyle ilgili başka hayvanlar da yorum yapmıştı. Durgun bir sudaki yansımasına baktığı zaman bunu tilki de görmüştü. Altın rengi bir ışığa bürünmüştü. Bu, o Kadının işaretiydi.

"Şansım yaver gitti," dedi Tilki.

Yılan ona doğru dilini salladı. "Buraya gel. Senden bir ısırık alayım."

Tilki hemen oradan tüydü. Ağaç dallarından oluşan sayvanın altından geçerken çeşitli kuşlar onu gagaladı, ama bu darbeler karnı doymuş ve postu bir ayınınki kadar kalın olan tilkiye hiç zarar vermedi.

Açık alana çıktığında Ağaç o kar tarlasının tam ortasındaydı. Katmanlı dalları yeşilin bütün tonlarını sergiliyordu. Gövdesinin yanındaki geçitte beyaz kaplan kuyruğunu sallarken tilkiyi uykulu gözlerle seyretti.

"Bana aldırma," dedi tilki, "sadece buradan geçiyordum." O karanlık deliğe dalıp diğer taraftan çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

1

Hapishaneden çıkan hurda görünümlü bir Mercedes SL 600 onlara doğru hızla gelirken, Don Peters ve Eric Blass Batı Lavin barikatındaki nöbeti henüz devretmemişlerdi. Don otların arasında durmuş, çişini yapıyordu. İşini bitirip hemen fermuarını çekti, devriye aracı olarak kullandıkları kamyonete döndü. Eric tabancası elinde, yolun ortasında duruyordu.

"Silahını sakla, evlat," dedi Don; Eric, Glock tabancasını kılıfına soktu.

Don elini kaldırınca, kıvırcık saçlı, kırmızı suratlı bir adam olan Mercedes'in sürücüsü hemen durdu. Yanında güzel bir kadın vardı. Aslında çok güzeldi, özellikle de son günlerde Eric'le birlikte gördükleri o zombi gibi kadınlardan sonra... Üstelik tanıdık biriydi.

"Ehliyet ve ruhsat," dedi Don. Sürücülerin kimliklerine bakması emredilmemişti, ama polisler birini durdukları zaman bunu söylerlerdi. Beni iyi izle evlat, dedi içinden. Bak bu iş nasıl yapılıyor.

Adam ehliyetini uzatırken kadın da torpido gözünden ruhsatı çıkardı. Sürücünün adı Dr. Garth Flickinger'dı, Dooling'liydi ve evi Briar'da, bu bölgenin en şık semtlerinden birindeydi.

"Hapishanede ne işiniz vardı, söyler misiniz?"

"Bu benim fikrimdi, Memur Bey," dedi kadın. Of, çok güzeldi be. Bu *kaltağın* gözaltlarında torbalar yoktu. Bu kadar diri kalabilmek için acaba hangi uyarıcıyı kullanıyor, diye düşündü Don. "Adım Michaela Morgan. NewsAmerica kanalından."

Eric, "Sizi bir yerlerden tanıdığımı *biliyordum!*" diye haykırdı.

Haber kanallarını hiç seyretmeyen Don için kadının kimliği hiçbir şey ifade etmiyordu, ama onu nerede gördüğünü hatırladı. "Tamam! Squeaky Wheel'de. Orada içiyordunuz!"

Michaela ona bütün dişlerini sergileyen yüksek voltajlı bir gülücük attı. "Doğru! Adamın biri pantolon giydikleri için Tanrı'nın kadınları nasıl cezalandırdığını anlatıyordu. Çok ilginçti."

Eric, "Bana bir imza verir misiniz?" dedi. "Hatıra olarak... siz..." Gerisini getiremedi.

"Ben uyuyakaldıktan sonra mı?" dedi Michaela. "Her ne kadar artık imzamın bir değeri kalmadıysa da, eğer Garth'ın... Dr. Flickinger'ın torpido gözünde bir dolmakalemi varsa, imza ver–"

"İmzayı boş verin," dedi Don sertçe. Genç ortağının amatörlüğü onu mahcup etmişti. "Neden hapishanede olduğunuzu açıklamanızı istiyorum ve bunu söyleyene kadar da hiçbir yere gidemezsiniz."

"Elbette, Memur Bey." Michaela gülücüğüyle onu bir kez daha sarstı. "Her ne kadar profesyonel adım Morgan'sa da, gerçek adım Coates'tur ve ben buralıyım. Dahası, hapishane müdürü–"

"Coates sizin anneniz mi?" Don şoke olmuştu, ama annesinin çarpık burnundan farklı olan dümdüz burnu bir yana bırakılırsa, benzerlik belli oluyordu. "Üzülerek söyleyeyim ki, anneniz artık aramızda değil."

"Biliyorum." Artık gülücük yoktu. "Dr. Norcross bana söyledi. Onunla dahili haberleşmeyle konuştuk."

"O herif tam bir hıyar," dedi Flickinger adlı adam.

Don elinde olmadan sırıttı. "Bence de." Belgeleri geri verdi.

"Kızı içeriye sokmadı," dedi Flickinger. "Annesine veda etmesine bile izin vermedi."

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Michaela, "Garth'ın beni buraya getirmesini istememdeki tek neden o değildi. Evie Black adındaki bir kadınla röportaj da yapmak istiyordum. Eminim, onun uyuyup uyanabildiği söylentilerini sizler de duymuşsunuzdur. Müthiş bir haber olurdu. Dış dünya son günlerde çoğu şeyi umursamıyor ama bu haber herkesi ilgilendirirdi. Ne var ki Norcross o kadının da diğer mahkûmlar gibi kozaya büründüğünü söyledi."

Don ona gerçeği söylemek zorunda olduğunu hissetti. Kadınlar hatta göründüğü kadarıyla kadın muhabirler bile çok saf oluyorlardı. "Palavranın dik âlâsı; herkes de bunu biliyor. O kadın herkesten farklı, özel biri ve Norcross sadece kendisinin bildiği kaçıkça bir nedenle onu kimseye bırakmıyor. Ama bu durum değişecek." Don, Michaela'ya göz kırptı; Garth da onun bakış alanında olduğu için bunu üzerine alınıp o da göz kırparak karşılık verdi. "Benimle iyi geçinin, o kadını oradan çıkardıktan sonra onunla röportaj yapmanızı sağlarım."

Michaela kıkırdadı.

"Galiba bagaja bakmak zorundayım," dedi Don. "Sırf baktım diyebilmek için."

Garth dışarıya çıkıp bagaj kapağını açtı; Geary bunun üstüne de vurmuş olduğu için bagaj kapağı yamulmuştu. Bu soytarının yedek lastiğin altına bakmayacağını umuyordu; Mor Şimşek torbaları burada zula edilmişti. Neyse ki soytarı buna gerek görmedi, şöyle bir baktıktan sonra başıyla tamamdır işareti verdi. Garth bagaj kapağını kapatırken pençesi kapıya sıkışmış bir kedinin feryadı gibi bir ses çıktı.

"Otomobilinize ne oldu?" diye sordu Eric, Garth tekrar direksiyona geçerken.

Garth tam ona, manyak bir hayvan kontrol memuru bunu yaptı, diyecekken, Dr. Norcross'un söylediğine göre o manyak

hayvan kontrol memurunun şimdi şerif vekili olduğunu hatırladı.

"Veletler," dedi. "Genç serseriler, güzel bir şey gördükleri zaman hemen tahrip etmek istiyorlar."

Soytarı, güzel kadına bakmak için eğildi. "Vardiyam bittikten sonra Squeaky Wheel'e gideceğim. Hâlâ uyumamışsanız, size bir içki ısmarlamak isterim."

"Çok iyi olur," dedi Michaela sahte bir memnuniyet ifadesiyle.

"Size iyi akşamlar dilerim, dikkatli sürün," dedi soytarı.

Garth otomobili vitese geçirdi ama anayola çıkmadan o genç oğlan seslendi. "Bekleyin!"

Garth durdu. Oğlan eğilmiş, elleri dizlerinin üstünde Michaela'ya bakıyordu. "İmza verecektiniz?"

Torpido gözünde bir dolmakalem vardı – üstünde yaldızlı harflerle DR. GARTH FLICKINGER yazılıydı. Michaela bir ilaç şirketi temsilcisinin kartvizitinin arkasına *Eric'e en iyi dileklerimle* yazıp ona uzattı. Oğlan hâlâ teşekkürlerini sıralarken Garth yola koyuldu. 31 numaralı otoyolda bir kilometre gitmişken karşılarından hızla gelen bir devriye otosu gördüler.

"Yavaşla," dedi Michaela. Devriye otosu arkalarındaki tepenin üstünde gözden kaybolduktan sonra Michaela ona tekrar gaza basmasını söyledi.

Garth da söyleneni yaptı.

2

Lila iki yıl boyunca, irtibatta olduğu kişilerin isimlerini kendi telefon listesine eklemesi için Clint'in başının etini yemişti; hapishanede bir sorun çıkarsa kocasının bu kişilerle irtibat kurmasını istiyordu. Altı ay önce, sırf onun dırdırından kurtulmak için Clint bunu yapmıştı, şimdi de karısı ısrarcı olduğu için şükrediyordu. Önce Jared'ı aradı ve ona bulunduğu yerde kalmasını söyledi;

her şey yolunda giderse, hava kararmadan önce birisi gelip onu alacaktı. Muhtemelen bir karavanla. Sonra gözlerini kapatıp ikna edici konuşabilmek için dua etti ve Evie Black'in hapishaneye nakil işini ayarlayan avukatı aradı.

Beş çalıştan sonra Clint tam telesekreter çıkacak sanırken Barry Holden telefonu açtı. "Holden." Kayıtsız ve bitkin bir sesi vardı.

"Ben Clint Norcross, Barry. Hapishanedeki doktor."

"Clint." Hepsi o kadar.

"Beni dinlemen gerekiyor. Çok dikkatle."

Barry Holden karşılık vermedi.

"Orada mısın?"

Bir anlık sessizlikten sonra Barry aynı kayıtsız sesle cevap verdi. "Buradayım."

"Clara ve kızların neredeler?" Yaşları on ikiyle üç arasında dört kızı vardı. Çocuklarını seven bir baba için korkunç bir şeydi ama bunu düşünmesi çok utanç verici olsa da Clint'in işine yarayacaktı. Barry'ye karısının ve kızlarının akıbetiyle ilgili ümit verecekti.

"Üst kattalar, uyuyorlar." Barry kahkaha benzeri donuk bir ses çıkardı. "İşte, malum... o şeye bürünmüş haldeler. Ben oturma odasında elimde bir çifteyle bekliyorum. Birileri yanan bir kibritle gelecek olursa onları tepeleyeceğim."

"Aileni kurtarabilecek bir yol olduğunu sanıyorum. Sanırım uyanabilecekler. Bu fikir sana ilginç geliyor mu?"

"O kadın mı?" Barry'nin sesinde yeni bir tını vardı. Canlı bir tını. "Söylenenler doğru mu? Bu kadının uyuyup uyanabildiği? Eğer bu sadece bir dedikoduysa bana gerçeği söyle. Ciddi bir neden olmadan ümitlenmek istemiyorum."

"Söylenenler doğru. Şimdi dinle beni. Seninle görüşmek için iki kişi gelecek. Biri bir doktor, diğeriyse Müdür Coates'un kızı."

"Michaela hâlâ uyanık mı? Onca zamandan sonra bile?" Barry artık eski kişiliğine dönmüştü. "Eh, imkânsız bir şey değil

herhalde, en büyük kızım Gerda dün geceye kadar dayandı, ama yine de hayret verici."

"Michaela sadece uyanık değil, *tamamen* uyanık durumda. Bölgedeki hâlâ gözü açık kalan kadınlardan çok farklı bir şekilde uyanık. Bunu burada gözaltında tuttuğumuz kadın yaptı. Onun ağzından içeriye nefesini üfledi ve onu uyandırdı."

"Norcross, eğer bu bir şakaysa bil ki çok tat–"

"Kendi gözlerinle göreceksin. Sana her şeyi anlatacaklar, sonra da senden epey tehlikeli bir şey yapmanı isteyecekler. Bizim tek ümidimiz sensin demek istemiyorum ama..." Clint gözlerini kapatıp serbest eliyle şakağını ovdu, "...ama pekâlâ öyle olabilirsin. Ve çok az zamanımız var."

"Karım ve kızlarım için her şeyi yaparım," dedi Barry. *"Her şeyi."*

Clint rahat bir nefes aldı. "Bunu söyleyeceğini umuyordum dostum."

3

Barry Holden'ın gerçekten de bir çiftesi vardı. Üç kuşak Holden'dan ona kalan bu tüfek eskiydi fakat Barry onu zaman zaman temizleyip yağladığı için yeterince ölümcül görünüyordu. Garth ve Michaela'nın anlattıklarını dinlerken, silahını bacaklarının üstüne koydu. Yanındaki sehpanın üstünde içi tombul kırmızı mermilerle dolu ağzı açık bir kutu vardı.

Michaela ve Garth avukata Clint'in onlara söylediklerini anlattılar: Evie Black'in ortaya çıkışının ilk Aurora kurbanlarıyla aynı zamana denk gelişini, elleriyle iki adamı öldürebildiğini, hiç direnmeden tutuklandığını ve bunun zaten kendi istediği şey olduğunu söyleyişini, Lila'nın devriye otosundaki kafese defalarca suratını çarptığı halde yüzündeki yaraların inanılmaz bir süratle iyileştiğini.

"Beni dirilttiği gibi, benimle ilgili bilmesi mümkün olmayan şeyleri de biliyordu," dedi Michaela. "Fareleri kontrol edebildiği de söyleniyor. Biliyorum, inanılır gibi değil, ama–"

Garth araya girdi. "Başka bir mahkûm olan Fitzroy bu kadının fareleri kullanarak müdür yardımcısının cep telefonunu aldığını söyledi. Ve gerçekten de bir cep telefonu var. Gördüm."

"Dahası da var," dedi Michaela. "Yargıç Silver'ı öldürdüğünü iddia ediyor. Dediğine göre..."

Bir an sustu, gerisini anlatmaya istekli değildi ama Clint ona gerçeği söylemesini tembih etmişti. *Unutma ki bu adam keder içinde* demişti Clint, *ama hâlâ bir avukattır ve çok iyi bir avukattır. En küçük bir yalanı bile daha aklından geçerken tespit edebilir.*

"Bunu yapmak için güveleri kullanmış. Çünkü Silver şehir dışından birini getirmeye çalışıyormuş ve kadın buna izin veremezmiş."

Michaela biliyordu ki, daha bir hafta önce olsaydı, Barry Holden bu uçuk şeyleri anlatanları evinden kovardı. Ama bir hafta öncesi değildi. Barry onları evinden kovmak yerine dedesinin tüfeğini Michaela'ya uzattı. "Şunu tutar mısın?"

Sehpanın üstünde bir dizüstü bilgisayarı vardı. Barry karısının süslediği kanepeye oturup bilgisayar tuşlarını takırdattı. Bir süre sonra başını kaldırdı. "Bridger County Emniyeti Eski Coughlin Yolu'ndaki bir kazayı duyurmuş. Bir ölü var. Kimliği belli değil ama araç bir Land Rover'mış. Yargıç Silver'ın bir Land Rover kullandığını biliyorum."

Gözlerini Michaela Coates'a çevirdi. Ona anlattıkları şey kısacası şuydu: Bu gezegendeki bütün kadınların kaderi gelecek birkaç gün içinde burada, Dooling'de neler olacağına bağlıydı. Delice bir şeydi ama şimdi karşısında, Clara'nın sallanan koltuğunda oturan Müdür Coates'un kızı anlatılanların doğru olduğunun kanıtıydı. Hiç tartışma götürmeyecek bir kanıt. O sabah CNN'deki bir haberde söylendiğine göre, Aurora'nın beşinci gününde dünyadaki kadınların sadece yüzde onunun hâlâ uyanık

olduğu tahmin ediliyordu. Holden dedesinin tüfeğinin üstüne bahse girerdi ki, onlardan biri karşısındaki Michaela'ydı.

"Bu kadın sana... ne yaptı? Sadece öptü mü? Çizgi filmde prensin Prenses Aurora'yı öptüğü gibi mi?"

"Evet," dedi Michaela. "Onun gibi. Ve nefesini boğazıma üfledi. Sanırım bunu sağlayan o oldu – kadının soluğu."

Barry dikkatini Garth'a çevirdi. "Siz bunu gördünüz mü?"

"Evet. İnanılır gibi değildi. O nefes aktarımından sonra bizim Michaela vampir gibi göründü." Michaela'nın ona ters bir bakış attığını görünce, "Kusura bakma hayatım, kötü bir benzetme oldu," dedi.

Barry hâlâ anlatılanları sindirmeye çalışıyordu. "Ve onu yakalamaya geleceklerini söylüyor, değil mi? Polislerin mi? Kasabalıların mı? Ve şimdi Emniyetin başında olan Frank Geary'nin mi?"

"Evet." Michaela, Evie'nin uyuyan kadınların kendi kararlarını vermek zorunda oluşlarıyla ilgili söylediklerini anlatmamıştı; bu doğru olsaydı bile, işin o kısmı onların kontrolünde değildi.

"Geary'yi tanırım," dedi Barry. "Hiç onun avukatlığını yapmadım ama birkaç kez onu bölge mahkemesinde gördüm. Rottweiler köpeğine tasma takmadığı için tehdit ettiği bir kadın onu mahkemeye vermişti. O adamın öfke kontrolüyle ilgili sorunları vardır."

"Bilmez miyim," diye mırıldandı Garth.

Barry kaşlarını kaldırıp ona baktı.

"Boş verin," dedi Garth. "Önemli değil."

Barry tüfeğini geri aldı. "Pekâlâ, size katılacağım. Clara ve kızlar artık olmadığına göre zaten yapacak bir işim yok. Bir nedeni de... o gizemli kadını kendi gözlerimle görmek istemem. Clint benden ne istiyor?"

"Sizin bir Winnebago marka karavanınız olduğunu söyledi," dedi Michaela. "Karınız ve kızlarınızla kamp yapmaya gidermişsiniz."

Barry gülümsedi. "Markası Winnebago değil, Fiesta. Felaket benzin tüketir, ama içinde altı kişi yatabilir. Kızlar devamlı şikâyet ederlerdi ama bu karavanla çok güzel zamanlarımız oldu." Barry'nin gözleri yaşardı. "Çok güzel zamanlardı."

4

Barry Holden'ın Fleetwood Fiesta marka karavanı, ofisinin olduğu granit bir binanın arkasındaki otoparktaydı. Çok büyük olan karavanın zebra şeritleri vardı. Barry direksiyona geçerken Michaela yolcu koltuğuna oturdu. Polis karakoluna bakmak için giden Garth'ı beklediler. Holden ailesinin yadigârı olan tüfek ikisinin arasında, yerde duruyordu.

"Sence bu planın başarıya ulaşması ihtimali var mı?" diye sordu Barry.

"Bilmiyorum," dedi Michaela. "Umarım öyle olur, ama gerçekten bilmiyorum."

"Eh, çılgınca bir plan olduğuna şüphe yok," dedi Barry, "ama evde pinekleyip kötü şeyler düşünmekten daha iyi olduğu kesin."

"Durumu gerçekten anlayabilmeniz için Evie'i görmeniz gerek. Onunla konuşun. Onu..." Doğru kelimeyi aradı. "Onu *yaşamanız* lazım. Bu kadın–"

Michaela'nın cep telefonu çaldı. Arayan Garth'tı.

"Ön taraftaki banklardan birinde, şemsiyesinin altında oturan sakallı bir moruk var, bunun dışında meydan boş. Otoparkta devriye otosu yok, sadece birkaç özel otomobil var. Bu işi yapacaksak acele etmeliyiz. Karavan çok dikkat çeken bir araç."

"Hemen geliyoruz," dedi Michaela ve telefonu kapadı.

Barry'nin binasıyla bitişiğindeki bina arasındaki yan yol çok dardı, Fleetwood'un geçebilmesi için her iki yanda sadece on beş santimlik boşluk kalıyordu, ama Barry uzun yılların tecrübesiyle bu yoldan kolayca geçti. Yan yolun başına geldiğinde durdu, ama Main Caddesi'nde kimse yoktu. Sanki erkekler de yok olmuşlar,

diye düşündü Michaela. Barry sağa dönerek Belediye Binasına doğru ilerledi.

Fleetwood'u üç araç için ayrılmış bir yere park etti. Buradaki tabelada SADECE RESMİ ARAÇLAR İÇİNDİR yazılıydı. Karavandan çıktıkları zaman onları Garth karşıladı. Sakallı adam yerinden kalkıp yanlarına geldi ve elini Barry'ye uzattı. "Selam Avukat Bey."

Barry onunla el sıkıştı. "Selam Willy. Seni gördüğüme sevindim ama sohbet edecek zamanım yok. Acelemiz var. Acil bir iş için."

Willy başını salladı. "Ben de Lila'yı bekliyorum. Onun da uyuyor olma ihtimali çok yüksek ama umarım uyumuyordur. Onunla konuşmak istiyorum. O met üreticilerinin öldürüldüğü o treylere gittim. Orada bir tuhaflık var. Sadece o ağlar değil. Ağaçlar güvelerle dolu. Lila'ya bunu anlatmak, hatta onu oraya götürmek istiyordum. Eğer o yoksa onun yerini dolduran kişiyle."

"Sizi Willy Burke ile tanıştırayım," dedi Barry, Garth ve Michaela'ya. "Gönüllü itfaiyeci. Otoyol Kurtarma Ekibi, Pop Warner antrenörü; dört dörtlük bir adamdır. Ama Willy, gerçekten zamanımız yok, bu yüzden–"

"Eğer Linny Mars'la konuşmaya geldiyseniz, acele edin." Willy'nin gözleri Garth'la Michaela arasında dolaştı. "Ona son baktığımda hâlâ uyanıktı ama her an kayacak gibiydi."

"Etrafta hiç şerif yardımcısı yok mu?" diye sordu Garth.

"Hayır, hepsi devriye görevinde. Belki Terry Coombs hariç. Duyduğuma göre kafası dumanlıymış. Herif sarhoş işte."

Üçü birlikte kapıya giden merdiveni çıkmaya başladı. "Lila'yı görmediniz, değil mi?" diye seslendi arkalarından Willy.

"Hayır," dedi Barry.

"Eh, belki biraz daha beklerim." Willy tekrar banka gitti. "Ama orada gerçekten çok tuhaf bir şey var. Onca güve bir arada. Ve o yerde tuhaf bir titreşim oluyor."

5

O pazartesi günü dünya kadınlarının hâlâ uyumamak için direnen yüzde onundan biri olan Linny Mars elinde dizüstü bilgisayarıyla volta atıyordu, ama artık adımları yavaşlamıştı; arada bir tökezliyor, mobilyalara çarpıyordu. Michaela onu pili bitmek üzere olan kurulmuş bir oyuncak bebeğe benzetti. İki saat önce ben de bu haldeydim, dedi içinden.

Linny kan çanağı gözleri dizüstü bilgisayarında yürüyerek onların yanından geçti; Barry omzuna dokunana kadar orada olduklarını fark etmemişti. Barry'nin dokunmasıyla yerinde sıçrayıp ellerini kaldırdı. Garth yere düşmeden bilgisayarı yakalamayı başardı. Ekranda Londra'daki dünyanın en yüksek dönme dolabı olan London Eye'ın video filmi vardı. Dönme dolap bir süre sallandıktan sonra Thames Nehri'ne doğru yuvarlandı. Neden birileri London Eye'ı tahrip etmek isterdi ki? Ama birisi bunu yapmayı kafasına koymuş olmalıydı.

"Barry! Ödümü kopardın!"

"Özür dilerim," dedi Barry. "Terry silah odasından silah almam için gönderdi. Sanırım hapishanede gerekiyormuş. Anahtarı verir misin lütfen?"

"Terry mi?" dedi Liny kaşları kırışarak. "O neden... şerif Lila'dır, Terry değil. Bunu *sen* de biliyorsun."

"Evet, Lila," dedi Barry. "Terry aracılığıyla Lila'nın talimatı."

Garth kapıya gidip dışarıya baktı; her an Emniyete ait bir veya birkaç devriye otosunun oraya geleceğine emindi. O zaman hepsi hapsi boylayacak ve bu manyakça macera daha başlamadan son bulacaktı. O ana kadar şemsiye altında oturan sakallı adamdan başka kimseyi görmemişti, ama bu durum fazla sürmezdi.

"Lütfen bana yardım et, Linny. Lila'nın hatırı için."

"Tabii. Lila dönünce çok sevineceğim," dedi Linny. Masasına gidip bilgisayarını bıraktı. Ekranda London Eye devrilmeye devam ediyordu. "Lila'nın yokluğunda işlere o Dave denen adam

bakıyor. Ya da adı Pete. Burada iki tane Pete olunca karıştırıyorum. Her neyse, onu hiç tanımam. Çok ciddi bir adam."

Linny üst çekmecesinin içinde arandıktan sonra ağır bir anahtar halkası çıkardı. Anahtarlara baktı. Gözleri bir an kapanır gibi olunca kirpiklerinin arasından hemen beyaz iplikler çıkmaya başladı.

"Linny!" diye bağırdı Barry. "Uyan!"

Linny'nin gözleri hemen açıldı ve iplikler kayboldu. *"Uyanığım.* Bağırmana gerek yok." Parmağını anahtarlar üzerinde gezdirdi. "Bunlardan biri olacak..."

Barry anahtar halkasını aldı. "Ben bulurum. Bayan Morgan, isterseniz siz karavana gidip orada bekleyin."

"Hayır, teşekkür ederim. Yardım etmek istiyorum. İşi daha çabuk bitirebiliriz."

Odanın arka tarafında yeşilin çirkin bir tonuyla boyanmış metal bir kapı vardı. İki kilitle kapanmıştı. Barry üsttekine uyan anahtarı kolayca buldu fakat ikincisine uyan anahtarı bir türlü bulamıyorlardı. Michaela bunu Lila'nın yanında taşıdığını düşündü; belki de şimdi onun cebinde, o beyaz kozalar içine gömülmüş vaziyetteydi.

"Gelen giden var mı?" diye sordu Garth'a.

"Şimdilik yok ama acele edin. Bu gerilim çişimi getiriyor."

Barry ikinci kilidi açan anahtarı bulduğunda halkada sadece üç anahtar kalmıştı. Kapıyı açınca Michaela tüfeklerin ve tabancaların dizildiği raflarla dolu, dolap büyüklüğünde küçük bir oda gördü. Mermi kutularının bulunduğu raflar da vardı. Bir duvarın üstündeki afişte, tabancasının kocaman namlusunu doğrultmuş Teksaslı bir atlı polis görünüyordu. Altında KANUNLA SAVAŞTIM VE SAVAŞI KANUN KAZANDI yazılıydı.

"Alabildiğiniz kadar çok cephane alın," dedi Barry. "Ben de M4'leri ve Glock'ları alırım."

Michaela cephane raflarına yönelmişken fikrini değiştirdi ve tekrar sevk odasına gitti. Linny'nin çöp sepetini ters çevirip, içindeki buruşturulmuş kâğıtları ve karton kahve kupalarını yere

boşalttı. Linny buna aldırmadı. Michaela çöp sepetini taşıyabileceği kadar çok cephaneyle doldurduktan sonra odadan çıktı. Sonra taşıyabileceği kadar silah almak için odaya Garth girdi. Barry giriş kapılarından birini açık bırakmıştı. Michaela basamakları inerken Barry'nin karavana ulaşmış olduğunu gördü. Yağmur hızlanmıştı. Sakallı adam elinde şemsiyesiyle yerinden kalkıp Barry'ye bir şeyler söyledi. Sonra da Barry kucağındaki silahları içine koyabilsin diye karavanın arka kapısını açtı.

Michaela da soluk soluğa oraya geldi. Barry onun elindeki çöp sepetini alıp mermi kutularını silahların üstüne boşalttı. Willy şemsiyesinin altında onları seyrederken tekrar içeriye döndüler. Garth kucağında silahlarla dışarıya çıktı; cebine doldurduğu mermi kutuları yüzünden pantolonu sarkıyordu.

"Yaşlı adam size ne dedi?" diye sordu Michaela.

"Şerif Norcross'un onayladığı bir işi mi yapıyorsunuz, diye sordu," dedi Barry. "Ben de evet dedim."

İçeriye girip yine silah odasına geçtiler. Oradaki silahların yarısını almışlardı. Michaela makineli tabancaya benzeyen bir şey gördü. "Bunu mutlaka almalıyız," dedi. "Sanırım o biber gazı fırlatıcısı olmalı. Bize yarar mı bilmiyorum ama başkalarının eline geçmesi iyi olmaz."

Garth tekrar onların yanına geldi. "Kötü haberlerim var, Bay Holden. Kontrol panelinde siren lambası olan bir kamyonet karavanınızın arkasına park etti."

Hemen kapıya koşup buğulu camın ardından baktılar. Michaela kamyonetten inen iki adamı da tanıyordu: soytarıyla, onun imza meraklısı ortağı.

"Hay aksi!" dedi Barry. "Bu adam hapishane görevlisi Don Peters. Polis rolü oynaması da nereden çıktı? O adamın beyni bir böceğinki kadardır."

"O böcek son olarak hapishane yolunu tutarken görüldü," dedi Garth. "Aynı böcek, aynı kamyonet."

Sakallı adam yeni gelenlerin yanına gidip bir şeyler söyledi ve Main Caddesi'nin kuzey tarafını işaret etti. Peters ve genç orta-

ğı hemen kamyonete koşup içine girdiler. Sireni öttürerek oradan ayrıldılar.

"Neler oluyor?" diye sordu Linny aklı karışmış bir halde.

"Her şey yolunda," dedi Garth ona gülümseyerek. "Endişe etme." Sonra Barry ve Michaela'ya döndü. "Hâlâ fırsat varken buradan hemen gidelim mi?"

"Neler oluyor?" diye sızlandı Linny. "Herhalde bu sadece kötü bir rüya olmalı."

"Biraz daha dayanın, hanımefendi," dedi Garth. "Her şey düzelebilir."

Üçü birlikte oradan çıkıp koşmaya başladı. Michaela'nın bir elinde el bombası fırlatıcısı, diğerinde biber gazı mermilerinin olduğu bir torba vardı. Willy karavanın yanında onları bekliyordu.

"O adamları buradan nasıl uzaklaştırdın?" diye sordu Barry.

"Onlara caddenin yukarısındaki nalburda birilerinin ateş ettiğini söyledim. Orada fazla kalmazlar, bence bir an önce buradan gidin." Willy şemsiyesini kapadı. "Ve ben de sizinle gelsem iyi olacak. O iki adam buraya döndüklerinde ateş püskürecekler."

"Neden bize yardım ettin?" diye sordu Garth.

"Tuhaf günler geçiriyoruz, böyle zamanlarda insan içgüdüsüne güvenmek zorunda kalıyor. Benim içgüdüm de hep iyi olmuştur. Barry her ne kadar mahkemelerde Lila'nın karşısındaki ekibi savunmuşsa da, onunla çok iyi dosttular. Bu kızı da televizyon haberlerinden tanıyorum." Garth'a baktı. "Senin görünüşünden pek hoşlanmadım ama madem ki onlarla birliktesin, eh, n'apalım. Üstelik ok yaydan çıktı bir kere. Nereye gidiyoruz?"

"Önce Lila'nın oğlunu alacağız," dedi Barry, "sonra da hapishaneye gideceğiz. Bir kuşatmaya katılmaya ne dersin Willy? Çünkü muhtemelen bunu yapacağız."

Willy tütünle sararmış dişlerini sergileyen bir şekilde gülümsedi. "Alamo kuşatmasıyla ilgili filmlere bayılırım. Şu karavanın basamaklarını çıkmama yardım edin. Bu lanet yağmur romatizmamı azdırıyor."

6

Kocaman bir karavan numune evin önünde park ettiğinde Jared kapıda bekliyordu ve babasını bir kez daha aramak üzereydi. Jared direksiyondaki adamı tanıdı; tıpkı annesinin yardımcıları ve başka belediye görevlileri gibi, Barry Holdan da Norcross'ların akşam yemeklerine davet edilirdi. Jared onu kapıda karşıladı.

"Hadi gel," dedi Barry. "Gitmemiz gerek."

Jared duraksadı. "Annem ve üç kişi daha tavan arasında. Yağmur başlamadan önce orası çok sıcaktı, yarın da çok sıcak olacak. Onları indirmeme yardım edin."

"Bu gece hava serinleyecektir, Jared ve hiç zamanımız yok."

Barry koza içindeki kadınların soğuğu veya sıcağı hissedip hissetmediklerini bilmiyordu ama ellerine geçen fırsat penceresinin hızla kapanmakta olduğunun farkındaydı. Ayrıca, Lila ve diğerlerinin bu sessiz sokakta saklı kalmalarının onlar için daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Karavan yüzünden karısını ve kızlarını da birlikte getirmek için ısrar etmişti. Dooling'de herkes bu karavanı tanırdı. Bir misilleme yapılmasından korkuyordu.

"Hiç değilse birini arayıp haber–"

"Bu kararı sadece baban verebilir. Lütfen, Jared."

Jared gönülsüz bir şekilde karavana yürüdü. Arka kapısı açılınca eski Pop Warner antrenörünü gördü. Jared gülümsemeden edemedi. "Koç Burke!"

"Şu işe bak!" dedi Willy heyecanla. "En iyi savunma oyuncularımdan biri. Hadi, gir içeriye evlat."

Ama Jared'ın gözüne çarpan ilk şey yerde yığılı silahlar ve mühimmat oldu. "Vay canına, bunlar ne için?"

Kapının iç tarafındaki kanepede genç bir kadın oturuyordu. Gençti, çok güzeldi ve tanıdık birine benziyordu, ama en dikkat çeken özelliği ne kadar diri ve uyanık göründüğüydü. "Sadece sigorta olacağını umuyoruz," dedi genç kadın.

Onun önünde durmakta olan adam bir kahkaha attı. "Bunun için bahse girmem, Mickey," dedikten sonra elini uzattı. "Adım Garth Flickinger."

Garth Flickinger'ın arkasındaki kanepenin üstünde kozaya bürünmüş dört gövde vardı; her biri bir öncekinden daha küçüktü.

"Bu Bay Holden'ın karısı ve kızları," dedi Koç Burke.

Karavan hareket edince Jared sendeledi. Koç Burke ona destek oldu: Jared ve Flickinger el sıkışırlarken Jared bir an bütün bu olanların bir rüya olabileceğini düşündü. Bu adamın adı bile bir rüyaya ait gibiydi. Gerçek dünyada kimin adı Garth Flickinger olabilirdi ki?

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Jared. Karavan bir köşeyi dönerken Holden ailesinin koza içindeki üyeleri birbirlerine doğru savruldular. "Ben Jared Norcross." Sonra da rüya veya değil, içinde bir öfke duydu. Bay Holden'ın ailesini almak için vakit bulmuşlardı, değil mi? Neden peki? Karavan onun olduğu için mi?

Tremaine Caddesi'ndeki çıkmaz sokaktan dönerlerken Jared'ın telefonu çaldı. Annesini, Molly'yi, Mary'yi ve Bayan Ransom'ı geride bırakıyorlardı. Bu Jared'a çok ters geldi. Ama her şey ters geliyordu zaten, değişen bir şey var mıydı ki?

Arayan babasıydı. Kısa bir konuşmadan sonra Clint, Michaela'yla görüşmek istedi. Michaela telefonu alınca Clint ona, "Yapmanı istediğim şey şu," dedi.

Michaela can kulağıyla dinledi.

7

Şerif Yardımcısı Reed Barrows, Ünite 3 devriye otosunu hapishaneye giden yan yola park etmişti. Burası bir tepe üzerinde olduğu için Vern'le birlikte Route 31'in en az on kilometrelik kısmını net bir şekilde görebiliyorlardı. Reeds nöbeti bu kadar çabuk devrettikleri için Peters'ın şarlayacağını sanmıştı ama Peters bu durumu onu şaşırtacak kadar makul karşıladı. Herhalde bir an önce içkisine başlamak istiyordu. Muhtemelen yanındaki oğlan

da. Reeds bu hafta Squeaky Wheel'de kimlik kontrolü yapılıp yapılmadığına emin değildi, ama mevcut koşullarda polislerin barlarda yaş kontrolü yapmaktan daha önemli işleri vardı.

Peters sadece tek bir otomobil durdurduklarını bildirdi; bir muhabir hapishanede biriyle röportaj yapmak istemiş ama bu başvurusu geri çevrilmişti. Reed ve Vern ise hiç kimseyi durdurmamışlardı. Anacaddede bile trafik yok denecek kadar seyrekti. Erkekler kadınları için yas tutuyor olmalı, diye düşündü Reed. Bütün *dünya* yas içindeydi.

Reed, Kindle'ında bir şey okuyan ve burnunu karıştıran ortağına döndü. "Burnundan çıkan öcüleri koltuğun altına silmiyorsun, değil mi?"

"Yok yahu. İğrenç olma." Vern arka cebinden bir mendil çıkardı ve küçük, yeşil hazinesini bunun içine sildikten sonra mendili tekrar cebine soktu. "Söylesene, burada tam olarak ne yapıyoruz? O kadın şu anda parmaklıklar arasındayken Norcross'un onu dış dünyaya çıkaracak kadar aptal olduğunu gerçekten düşünüyorlar mı?"

"Bilmiyorum."

"Bir erzak kamyonu falan gelecek olursa, ne yapmamız gerekiyor?"

"Onu durdurup telsizle talimat isteriz."

"Telsizle kimi arayacağız? Terry'yi mi, Frank'ı mı?"

Reed bu konuda pek emin değildi. "Sanırım önce Terry'nin cep telefonunu ararız. Eğer açmazsa, kendimizi garantiye almak için bir mesaj bırakırız. Bırak da bunu öyle bir şey olduğu zaman dert edelim."

"Ki bu koşullar varken, muhtemelen öyle bir şey olmayacak."

"Evet. Altyapı duman olmuş durumda."

"Altyapı ne demek?"

"Kindle sözlüğünde arasana."

Vern aradı ve buldu. "'Bir toplumun veya işletmenin çalıştırılması için gereken temel fiziksel ve örgütsel yapılar.' Hıh."

"Hıh mı? *Hıh* ne demek oluyor?"

"Haklısın, demek oluyor. *Altyapı* duman olmuş. Bu sabah işe gelmeden önce Shopwell'e uğradım. Sanki bombalanmış gibi görünüyordu."

Tepenin aşağısında yaklaşmakta olan bir araç gördüler.

"Reed?"

"Ne?"

"Kadınlar olmayınca bebekler de olmayacak."

"Bayağı bilimsel bir aklın varmış," dedi Reed.

"Eğer bu afet bitmezse, insan türü gelecek altmış veya yüz yıl içinde ne halde olacak?"

Bu konu Reed Barrows'un hiç düşünmek istemediği bir şeydi; özellikle karısı koza içindeyken ve minik bebeğine yaşlı Bay Freeman bakarken... Düşünmek zorunda da değildi zaten. Araç biraz daha yakınlaşınca bunun zebra şeritli bir karavan olduğunu gördüler; hapishane yoluna dönecek gibi yavaşlamıştı. Devriye otosu yolun üstündeyken bunu yapamayacaktı.

"Bu karavan Holden'ın," dedi Vern. "Avukat. Aracın bakımını Maylock'taki abim yapıyor."

Fleetwood durdu, sürücü kapısı açıldı ve Barry Holden dışarıya çıktı. Aynı anda da Ünite 3'teki memurlar otomobilden çıktılar.

Holden onları gülümseyerek karşıladı. "Baylar, size mutluluk dolu haberlerle geldim."

Bu gülümsemeye ne Reed ne de Vern karşılık verdi.

"Kimse hapishaneye gidemez, Bay Holden," dedi Reed. "Şerifin emri."

"Bunun pek doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Barry hâlâ gülümseyerek. "Galiba bu emri Frank Geary adındaki bir adam verdi ve o da kendi kendini şerif tayin etmiş. Öyle değil mi?"

Reed buna ne karşılık vereceğini kestiremedi, bu nedenle sessiz kaldı.

"Her halükârda," dedi Barry, "beni Dr. Norcross aradı. O kadını Emniyet kuvvetlerine teslim etmenin doğru olacağına karar vermiş."

"Eh, çok şükür!" dedi Vern. "Adamın aklı başına geldi nihayet!"

"Benim hapishaneye gelip bu anlaşmayı yasallaştırmamı ve neden protokol dışına çıkmış olduğunun resmî kayıtlara geçmesini istiyor. Aslında sadece bir formalite."

Reed tam ona, *Buraya gelmek için daha küçük bir araç bulamadın mı? Yoksa otomobilin mi bozuldu?* diyecekken devriye otosunun telsizi haykırmaya başladı. Bu ses Terry Coombs'a aitti ve adamakıllı öfkeliydi. "Ünite Üç, Ünite Üç cevap verin! Derhal! *Derhal cevap verin*!"

8

Reed ve Vern yaklaşmakta olan karavanı ilk fark ettikleri sırada Terry Coombs Olympia Restoranı'na girdi ve Frank'la Şerif Yardımcısı Pete Ordway'in oturduğu bölmeye gitti. Frank, Coombs'un ortaya çıkmasına hiç memnun olmamıştı, ama elinden geldiğince bu hoşnutsuzluğunu belli etmemeye çalıştı. "Selam Terry."

Terry iki adama başıyla selam verdi. Tıraş olmuş ve gömleğini değiştirmişti. Biraz sarsak görünüyordu ama ayıktı. "Burada olduğunuzu Jack Albertson söyledi." Albertson iki gün önce tekrar göreve çağrılmış olan emekli bir şerif yardımcısıydı. "On beş dakika önce Bridger County'den bayağı kötü bir haber aldım." Terry içki kokmuyordu ama Frank bu durumu değiştireceğini umdu. Alkolik olma eğilimindeki bir adamı teşvik etmek istemezdi ama birkaç kadeh içtikten sonra Coombs'la çalışmak daha kolay olurdu.

"Bridger'da ne olmuş?" diye sordu Pete.

"Otoyolda bir kaza olmuş. Yargıç Silver'ın aracı Dorr's Hollow Nehri'ne uçmuş. Yargıç ölmüş."

"*Ne?*" Frank öyle yüksek sesle bağırmıştı ki, Gus Vereen'in koşarak mutfaktan çıkmasına neden oldu.

"Çok acı bir olay," dedi Terry. "Yargıç çok iyi bir adamdı." Bir iskemle çekti. "Neden oralarda olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Coughlin'de tanıdığı eski bir FBI ajanıyla konuşmaya gitmişti," dedi Frank. "Bu adamın Norcross'u ikna edeceğini umuyordu." Mutlaka bir kalp krizi geçirmiş olmalıydı. Yargıcın görünüşü zaten berbattı. "Eğer öldüyse... demek ki o seçenek kalmadı." Frank kendini topladı. Yargıç Silver'ı severdi ve bir noktaya kadar onun planına uyacaktı. Ama artık o nokta kalmamıştı.

"Ve o kadın hâlâ hapishanede," dedi Frank öne uzanarak. "Uyanık. Norcross onun koza içinde olduğunu bildirirken yalan söylüyordu. Hicks görmüş."

"Hicks pek güvenilir bir kaynak sayılmaz," dedi Terry.

Frank bunu kulak ardı etti. "Ve o kadınla ilgili başka tuhaf şeyler de var. Sorunun çözümü o kadındır."

"Eğer bu işi o cadı başlatmışsa, nasıl bitirileceğini de bilir," dedi Pete.

Terry'nin ağzı seğirdi. "Bunu kanıtlayan bir şey yok, Pete. Üstelik Aurora dünyanın dört bir tarafında görüldüğüne göre, bu teori bana çok uçuk geliyor."

Frank'ın telsizi cızırdadı. Arayan Don Peters'tı. "Frank! Frank, cevap ver! Seninle konuşmam lazım! Bu çağrıya mutlaka cevap ver, çünkü bu puştlar–"

Frank telsizini ağzına götürdü. "Frank konuşuyor. Cevap ver. Ve ağzını bozmadan konuş, çünkü yayın–"

"Siktiğimin silahlarını çaldılar!" diye bağırdı Don. *"Mezar kaçkını bir herif bizi sahte bir vakaya gönderdiği sırada bu puştlar şerifin karakolundaki silahları çaldılar!"*

Frank buna karşılık veremeden Terry telsizi elinden aldı. "Ben Coombs. Kim çaldı?"

"Devasa bir karavanla gelen Barry Holden! Sevk memuru üç kişi olduklarını söyledi, ama kadın ayakta zor duruyor ve kimin kim olduğunu bile bilmiyor!"

"Bütün silahları mı?" diye sordu Terry şoke olmuş bir halde. "*Bütün* silahları mı çalmışlar?"

"Hayır, hayır, hepsini değil, sanırım vakit bulamamışlar, ama çoğunu götürmüşler! O karavan çok büyüktü!"

Terry elindeki telsize bakakalmıştı. Frank çenesini tutup sorunu Terry'nin kucağına bırakması gerektiğini düşündü ama elinde değildi işte. Bir kez öfkesi kabardı mı yerinde duramıyordu. "Hâlâ derin bir nefes alıp Norcross'un dışarıya çıkmasını beklememiz gerektiğini düşünüyor musun? Çünkü o silahlarla nereye gittiklerini sen de biliyorsun, değil mi?"

Terry başını kaldırıp ona baktı; dudaklarını öylesine büzmüştü ki, neredeyse ağzı görünmeyecekti. "Galiba burada kimin amir olduğunu unuttun, Frank."

"Özür dilerim, Şerif." Masanın altında ellerini sımsıkı kenetlemiş, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Terry'nin gözleri hâlâ onun üzerindeydi. "Hapishane yoluna adam koyduğunu söyle."

Koymasaydım, senin suçun olurdu, çünkü zilzurna sarhoştun. Ya, evet, ama ona içki içiren kimdi peki?

"Koydum. Rangle ve Barrows."

"Güzel. İyi olmuş. Hangi ünite aracındalar?"

Frank bunu bilmiyordu ama Pete'in bilgisi vardı. "Üç."

Don hâlâ bir şeyler geveliyordu ama Terry o hattı kesti ve GÖNDER düğmesine bastı. "Ünite Üç, Ünite Üç cevap verin! Derhal! *Derhal cevap verin!*"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

Reed Barrows telsizden bu talimatı duyunca Barry'ye olduğu yerde kalmasını söyledi.

"Sorun değil," dedi Barry. Karavanın yan tarafını üç kere tıklattı; bu şekilde karavanın ön tarafını ayıran perdenin arkasında çömelmiş olan Willy Burke'e bir mesaj vermişti. B planına geçiliyordu. B planı basitti: Barry elinden geldiğince onların dikkatini dağıtırken oradan kaçacaklardı. Silahların hapishaneye ulaştırılması ve kızlarının güvende olması birinci öncelikti. Tabii bu yüzden onu tutuklayacaklardı, ama tanıdığı çok iyi bir avukat vardı.

Elini Vern Rangle'ın omzuna koyup onu yavaşça karavanın önünden ayırdı.

"Galiba karakolda birileri küplere binmiş," dedi Rangle gülerek. Hiç tereddüt etmeden avukatın onu yönlendirdiği yere doğru ilerledi. "Nereye gidiyoruz?"

Gittikleri yer Willy Burke'ün direksiyona geçişini Rangle'ın göremeyeceği kadar karavandan uzak bir yerdi; ayrıca kimseye çarpmadan geçebilmesi için karavanın önü açılacaktı. Fakat Barry bunu Rangle'a söyleyemezdi. Kızlarına hukukun gayri şahsi olduğu kavramını aşılamaya çalışmıştı. Konu senin duygu-

ların değildi, öne sürdüğün karşı fikirdi. Kendini kişisel tercihlerinden soyutlayabilirsen çok iyi olurdu.

(Gerda lise iki öğrencisi bir oğlandan –yine de Gerda için çok yaşlı sayılırdı– çıkma teklifi aldığı zaman, annesine o oğlanla sinemaya gidebilecek kadar büyümüş olduğunu kabul ettirmesi için babasını bedelsiz avukatı olarak tutmak istemişti. Gerda akıllı bir yol seçmişti, ama Barry ailevi ilişki gerekçesini öne sürerek davadan çekilme hakkını kullandı. Ayrıca, onun babası olarak kızının on beş yaşında ve en küçük bir rüzgârda bile erkekliği uyanan bir oğlanla herhangi bir yere gitmesini istemiyordu. Kızına, eğer Cary Benson ille de seninle birlikte zaman geçirmek istiyorsa, sana okkalı bir dondurma alsın ve gündüz vakti gidip parkta oturun, demişti.)

Barry'nin kızına anlatmamayı seçtiği konu, kesin suçlularla olan durumlardı. Müvekkilinin suçlu olduğunu kesinlikle bildiğin zaman uygulanacak tek mantıklı yol, jürinin dikkatini dağıtmak, ikide bir karşı tarafın konuşmasını kesmek, küçük ayrıntıları abartarak koz olarak kullanmak ve sonucu mümkün olduğunca geciktirmekti. Şansın varsa karşı taraf sırf senden kurtulabilmek için avantajlı bir anlaşma teklif edene kadar onları sinirlendirip yıpratma ihtimalin bile olurdu.

Barry aklında böyle bir taktikle bir doğaçlama yaparak son derece akıl karıştırıcı bir soru sordu.

"Dinle, Vern. Sana bir şey sormak istediğim için kenara çektim."

"Tabii."

Barry sır verir gibi öne uzandı. "Sen sünnet oldun mu?"

Gözlük camlarını örten yağmur damlaları nedeniyle Vern Rangle'ın gözleri görünmüyordu. Barry karavan motorunun çalıştırıldığını ve Willy'nin vitesi sürüş konumuna geçirdiğini işitti, ama Vern buna aldırmadı. Sünnet sorusu onun zihnini kilitlemiş gibiydi.

"Ya, Bay Holden..." Dalgın bir şekilde mendilini çıkarıp silkeledi, sonra tekrar katlayıp cebine soktu, "...bu biraz mahrem bir soru oldu."

Arkalarında bir çarpma gürültüsüyle metalin metale sürtünme sesi duyuldu.

Bu sırada Reed Barrows, Terry'nin çağrısına cevap vermek için devriye otosunun sürücü tarafına geçmişti, fakat mikrofon ıslak elinden kayıp ayak boşluğuna düştü. Onun yere eğilip mikrofonu aldıktan sonra kordonu düzeltirken geçen saniyeler çok önemliydi, çünkü o arada Willy Burke karavanı vitese geçirebilmişti.

"Ünite Üç, Barrows konuşuyor, tamam," dedi Reed mikrofonu tekrar eline alınca.

Pencereden bakınca karavanın devriye otosunun önünden, yolun güney tarafındaki bankete doğru döndüğünü gördü. Bu manzara Reed'i telaşlandırmadı, sadece şaşırttı. Barry Holden neden karavanın yerini değiştiriyordu? Yoksa başka birinin geçmesi için bunu Vern mi yapıyordu? Hiç mantıklı değildi. Yoldan geçmek isteyen başka birisi ortaya çıkmadan önce bu üçkâğıtçı avukatla karavanını halletmeleri lazımdı.

Terry Coombs haykırıyordu. "Barry Holden'ı tutuklayıp aracına el koyun! Yığınla çalınmış silahı var ve bunları hapishaneye götürüyor! Beni işitiyor mu–"

Karavanın ön tarafı, devriye otosunun ön kısmına çarpınca mikrofon bir kez daha Reed'in elinden düştü ve ön camdan görebildiği manzara birden değişiverdi.

"Hey!"

2

Karavanın arka tarafında Jared dengesini kaybedip silahların üstüne düştü. "İyi misin?" diye sordu Garth. Kendisi sırtını mutfak tezgâhına dayayıp lavaboya tutunmuştu.

"Evet."

"Bana da sorduğun için sağ ol!" Michaela kanepenin üstünde kalmayı başarmış ama yana doğru devrilmişti.

Garth o anda Michaela'ya büyük bir hayranlık duyduğunu fark etti. Çok sağlam kızdı doğrusu. Onun hiçbir şeyini değiştirmek istemiyordu. Burnu da, başka herhangi bir yeri de olabildiğince kusursuzdu. "Sormam gerekmiyordu Mickey," dedi. "Senin iyi olduğunu ve hep iyi olacağını biliyorum."

3

Karavan yaklaşık yirmi beş kilometre hızla devriye otosuna toslayıp onu yana iterken metal gıcırtısı duyuldu. Vern şaşkın bir halde Barry'ye döndü; avukat kendi bacağına işemişti. Vern onun gözünün üstüne bir yumruk atıp kıçüstü yere devirdi.

"Karavanı durdur!" diye bağırdı Reed kapısı açık devriye otosundan. "Lastiklerine ateş et!"

Vern tabancasını çıkardı.

Karavan devriye otosundan sıyrılmış, hızını artırmaya başlamıştı. Banketten çıkmış, yolun ortasına doğru ilerliyordu. Sağ arka lastiğe nişan alan Vern tetiğe çabuk basınca, mermisi üstten giderek karavanın duvarında bir delik açtı. Araç ondan yirmi metre uzaktaydı. Yola girdikten sonra hızla uzaklaşacaktı. Vern acele etmeden tabancasını doğrulttu ve bir kez daha sağ arka lastiğe nişan aldı... ve Barry üstüne çullanınca havaya ateş etti.

4

Silahların üstüne sırtüstü düşmüş olan Jared'ın kulakları patlama sesiyle bir an hiçbir şey duyamaz oldu. Ama etrafında birisinin çığlığını işitir gibiydi –Michaela mıydı? Flickinger mıydı?– ama kestiremedi. Gözleri duvardaki bir deliğe çevrildi: Kurşun adamakıllı büyük bir delik açmıştı. Yere dayamış olduğu elleriyle karavan tekerleklerinin döndüğünü ve aracın hızlandığını hissetti.

Mutfak tezgâhına tutunmuş olan Flickinger hâlâ ayaktaydı. Çığlık atan o olamazdı.

Jared gözlerini doktorun baktığı tarafa çevirdi.

Kozaya bürünmüş gövdeler kanepenin üstünde yatıyorlardı. Sıradaki üçüncü figürün, kızların en büyüğü olan Gerda'nın göğüs kemiğinde kanlı bir boşluk açılmıştı. Kız kanepeden kalktı ve öne doğru sendeledi. Çığlık ondan gelmişti. Jared kızın diğer kanepede büzülmüş duran Michaela'ya doğru ilerlediğini gördü. Kolları vücudunu saran kozayı yırtıp çıkmıştı ve ulur gibi açılan ağzı görünüyordu. Göğüs kemiğindeki delikten dışarıya güveler püskürdü.

Flickinger Gerda'yı yakaladı. Kız dönerek elleriyle onun boğazını tırmalarken yerdeki silahlara takılarak ikisi birden arka kapıya çarptılar. Kapının mandalı kırılınca ardına kadar açıldı ve arkalarında bir güve bulutu, silahlar ve mermilerle birlikte dışarıya düştüler.

5

Evie inledi.

"Ne?" diye sordu Angel. "Ne oldu?"

"Ah," dedi Evie. "Hiçbir şey."

"Yalancı," dedi Jeanette. Hâlâ duş yerinde iki büklüm oturuyordu. Angel onu takdir etti; o da en az kendisi kadar inatçıydı.

"Bu senin insanlar ölürken çıkardığın ses," dedi Jeanette. Derin bir nefes alıp görünmeyen bir kişiye, "İnsanlar ölürken bu sesi çıkarıyor, Damian," dedi.

"Galiba bu dediğin doğru, Jeanette," dedi Evie. "Galiba öyle yapıyorum."

"Ben de bunu dedim. Değil mi Damian?"

"Bok gibi görüyorsun, Jeanette," dedi Angel.

Jeanette'in bakışları hâlâ boşluğa takılmıştı. "Ağzından güveler çıktı, Angel. İçinde güveler var. Şimdi beni rahatsız etme, kocamla konuşmaya çalışıyorum."

Evie onlardan izin istedi. "Birine telefon etmem gerekiyor."

6

Reed devriye otosunun kontrol panelinin yanından geçip yolcu tarafındaki kapıyı açarken Vern'in ateş ettiğini duydu. Tepeye doğru bakınca karavanın arka kapısının ileriye geriye savrulduğunu gördü.

Yola serilmiş iki ceset vardı. Reed tabancasını çıkarıp onlara doğru koştu. Cesetlerin biraz ötesinde üç-dört tüfek ve birkaç avuç mermi görünüyordu.

Cesetlerin yanına gelince durdu. Yüzüstü yatan adamın kafatasının etrafındaki asfalt kan ve beyin parçalarıyla kaplıydı. Reed o güne kadar pek çok ceset görmüştü ama bu bambaşka bir şeydi. Düşüşü sırasında adamın gözlüğü kıvırcık saçlarına takılmıştı. Beyni yola saçılmış halde yatarken gözlüğünün bu duruşu ona yumuşak başlı bir öğretmen görünüşü veriyordu.

Birkaç adım ötesinde yan yatmış pozisyonda bir kadın vardı. Yola çarpınca yüzündeki örümcek ağı sıyrılmıştı ve gerisindeki derisi lime limeydi. Yüzünden ve vücudundan geriye ne kaldıysa, Reed onun genç olduğuna hükmetti, ama daha fazlasını çıkaramıyordu. Göğsünde büyük bir kurşun deliği vardı. Kızın kanı asfalta akıyordu.

Reed arkasından gelen ayak seslerini duydu. "Gerda!" diye bağırdı birisi. "Gerda!"

Reed o yana doğru dönerken Barry Holden yıldırım hızıyla onun yanından geçip kızının cesedinin yanında diz çöktü.

Burnu kanayan Vern Rangle sendeleyerek Holden'ın arkasından gelirken, "Seni sünnet edeceğim, puşt herif!" diye bağırıyordu.

Ne boktan durumdu be! Beyni dağılmış bir adam, ölü bir kız, uluyan bir avukat, burnu kan içindeki Vern Rangle ve yola saçılmış tüfeklerle mermiler... Reed, iyi ki Lila Norcross şu anda emniyet amiri değil, diye düşündü; ona bütün bunların nasıl olduğunu anlatabilmesi çok zor olurdu.

Reed, Vern'i tutmaya çalıştı ama bir saniye kadar geç kaldığı için sadece gömleğinin bir parçasını tutabildi. Vern onun elini ittikten sonra tabancasının kabzasıyla Barry Holden'ın başının arkasına vurdu. Bir dalın kırılmasını andıran ürpertici bir sesle birlikte kan çıktı. Barry Holden yüzüstü kızının yanına düştü. Vern baygın haldeki avukatın yanına çömelip tabanca kabzasıyla ona art arda vurmaya devam etti. "Bok herif, bok herif, bok herif! Burnumu kırdın, seni bok–"

Ölmüş olması gereken ama ölmemiş olan genç kadın Vern'in çenesini kavrayıp parmaklarını alt dişlerine geçirerek onu kendi hizasına çekti. Başını kaldırdı, ağzını ardına kadar açtıktan sonra dişlerini Vern'in gırtlağına geçirdi. Reed'in ortağı tabanca kabzasıyla ona vurmaya başladı. Kadın bu darbelere hiç aldırmadı. Dudaklarından kan boşalıyordu.

Reed kendi tabancasını hatırladı, doğrultup ateş etti. Kurşun genç kadının gözüne girince vücudu gevşedi, ama dişleri hâlâ Vern'in gırtlağında kilitlenmiş halde kaldı. Göründüğü kadarıyla Vern'in kanını içiyordu.

Reed çömelip parmaklarını genç kadının dişlerini geçirdiği gırtlağa batırdı. Kolunu çekerken eline dil ve dişler geldi. Vern son bir çabayla kadına bir kez daha vurmaya çalıştı ama başaramadı, tabanca elinden kayıp gitti. Sonra kendinden geçti.

7

Üç devriye otosundan oluşan konvoyun en arkasındaki Frank araçta yalnızdı. Bütün araçların sirenleri açıktı. Ordway ve Terry önde, Peters ve yamağı da onların arkasındaydı. Frank yalnızlıktan hoşlanmazdı ama galiba hep öyle oluyordu. Nedendi acaba? Elaine, Nana'yı alıp onu tek başına bırakmıştı. Oscar Silver ölüp onu yalnız bırakmıştı. Bu sevimsiz bir şeydi ve onu da sevimsiz bir insan yapıyordu. Ama belki de böyle olması gerekiyor, diye düşündü, yapması gereken şey için böyle olması gerekiyordu.

Ama yapması gereken şeyi yapabilecek miydi? Her şey ters gidiyordu. Reed Barrows telsizle arayıp silah atıldığını ve bir polisin öldüğünü bildirmişti. Frank kızı uğruna adam öldürmeye hazır olduğunu düşünüyordu; kızı için ölmeye de hazırdı. Ama o anda aklına, ölümcül riskleri göze almaya istekli olan kişinin sadece kendisi olmadığı geldi. Norcross'un adamları polise ait silahları çalıp barikatı aşmışlardı. Nedenleri her neyse, son derece kararlıydılar. Onların bu kadar kararlı oluşları ve nedenlerinin bilinmeyişi Frank'ı endişelendiriyordu. Onları bu adımları atmaya yönelten itici güç neydi? Evie Black'te Norcross arasında ne vardı?

Cep telefonu çaldı. Konvoy Ball's Hill'e doğru hızla yol almaktaydı. Frank cebinden telefonunu çıkardı. "Geary."

"Frank, ben Evie Black." Kadın fısıldayarak konuşuyordu ve sesinde baştan çıkarıcı bir tını vardı.

"Öyle mi? Tanıştığımıza memnun oldum."

"Seni yeni cep telefonumdan arıyorum. Benim telefonum yoktu, Lore Hicks bunu bana armağan etti. Ne cömert adam, değil mi? Sahi, istersen biraz yavaşla. Bir kaza ihtimalini göze almana gerek yok. Karavan oradan kaçtı. Orada sadece dört ceset ve Reed Barrows var."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"İnan bana, biliyorum. Clint o silah soygununun bu kadar kolay gerçekleştiğine çok şaşırdı. Doğrusu ben de şaşırdım. Çok güldük. Senin duruma biraz daha hâkim olduğunu sanıyordum, ama demek ki yanılmışım."

"Teslim olsanız iyi edersiniz, Bay Black." Frank sözlerini tartarak konuşuyordu. Öfkeye kapılmamalıydı. "Ya da bu işin ucunu bıraksanız. Her ne ise. Birilerinin canı yanmadan bırakın."

"Ah, o aşamayı çoktan geçtik zaten. Örneğin Yargıç Silver; canının yanmasından çok daha beteri oldu. Tıpkı Dr. Flickinger gibi; aslında o adam kafası ayık olduğunda hiç de fena biri sayılmazdı. Kitle imha aşamasına gelmiş bulunuyoruz."

Frank devriye otosunun direksiyonuna sımsıkı yapıştı. "Sen nasıl bir yaratıksın?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim, ama ne diyeceğini biliyorum: Ben iyi bir babayım, diyeceksin. Çünkü senin için varsa yoksa Nana-Nana-Nana, değil mi? Korumacı baba. Bir kez olsun bütün o diğer kadınları ve onlara ne yapıyor olabileceğini düşündün mü? Neyi tehlikeye atıyor olabileceğini?"

"Kızımı nereden biliyorsun?"

"Bilmek benim işim. Eski bir *blues* şarkısında, 'Beni suçlamadan önce kendine bak,' ifadesi vardır. Bakış açını genişletmen gerekiyor, Frank."

Bana gereken şey ellerimi senin boğazına geçirmek, diye düşündü Frank. "Ne istiyorsun?"

"Senden erkek gibi davranmanı istiyorum! Erkek gibi davran ki, bu iş daha ilginç olabilsin. Kıymetli Nana'nın okula gidebilip, 'Benim babam sadece sokak kedilerini toplayan bir belediye memuru değil, sadece duvarlara yumruk atan veya en sevdiğim tişörtümü çekiştiren veya işler istediği gibi gitmediğinde anneme bağırıp çağıran bir adam değil,' demesini istiyorum. 'Babam aynı zamanda bütün kadınları uykuya hapseden o habis cadıyı durduran adamdır,' diyebilsin."

"Kızımı bu işe sokma, pis karı!"

Evie'nin sesi ciddileşti. "Kızını hastanede koruman cesurca bir hareketti; takdir ettim. Seni takdir ettim. Gerçekten. Onu çok sevdiğini biliyorum ve bu da az şey değildir. Sadece kızın için her şeyin en iyisi olmasını istediğini biliyorum. Ve bu da seni biraz olsun sevmemi sağlıyor; her ne kadar sen sorunun bir parçasıysan da..."

İleride iki araç Reed Barrows'un yamulmuş devriye otosunun yanına durdu. Frank, Barrows'un onlara doğru yürüdüğünü ve biraz ötede, yolda yatan cesetleri gördü.

"Bırak artık bu işi," dedi Frank. "Bırak o kadınları artık. Sadece karımla kızımı değil, hepsini."

"Önce beni öldürmen gerekiyor," dedi Evie.

8

Angel, Evie'ye, "Konuştuğun bu Frank kim?" diye sordu.

"Ejderha avcısı," dedi Evie. "Onu başka yaratıklar yüzünden dikkati dağılmasın diye aradım."

"Ne kaçık karısın sen be," dedi Angel bir ıslık sesi çıkararak.

Evie kaçık değildi, ama bu Angel'la tartışılacak bir konu sayılmazdı. Angel'ın da düşünce özgürlüğü vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

1

Tilki, Lila'nın rüyasına giriyor. Lila bunun rüya olduğunun farkında, çünkü tilki konuşabiliyor.

"Selam yavrum," diyor tilki, Lila'nın Tiffany, Janice Coates ve Kadın Merkezi'ndeki iki doktor Erin Eisenberg ve Jolie Suratt'la paylaştığı St. George Sokağı'ndaki evin yatak odasına girerken. (Erin ve Jolie bekâr. Kadın Merkezi'nin üçüncü doktoru Georgia Peekins, abilerini deli gibi özleyen iki kızıyla birlikte kasabanın diğer tarafında yaşıyor.) Lila'nın bunun bir rüya olduğunu anlamasının başka bir nedeni de, odada tek başına oluşu. Tiffany'nin yattığı diğer çift kişilik yatak boş ve derli toplu bir halde.

Tilki ön ayaklarını Lila'nın örtündüğü pikenin üstüne koyuyor. Pençeleri sanki ıslak bir boyanın üstünden geçmiş gibi beyaz.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Lila.

"Sana geri dönüş yolunu göstermek," diyor tilki. "Eğer gitmek istiyorsan."

2

Lila gözlerini açtığında sabah olmuştu. Tiffany olması gerektiği yerde, diğer yataktaydı; battaniyesini dizlerine kadar indirmiş, karnı bir yarım ay gibi pijama olarak kullandığı şortun üstünden çıkıyordu. Tiffany hamileliğinin yedinci ayındaydı.

Lila mutfağa gidip, Dooling'in bu versiyonunda kahve niyetine içtikleri hindiba çayı demlemek yerine koridoru geçip ön kapıyı açtı. Çok hoş bir ilkbahar sabahıydı. (Burada zaman inanılmaz bir şekilde akıp gidiyordu; saatler normal zamanı gösteriyordu ama aslında normallikle alakası olmayan bir şeydi.) Tahmin ettiği gibi, tilki onu bekliyordu; fırça gibi kuyruğu düzgün bir şekilde ayaklarının etrafında kıvrılmış, otlarla çevrili patikada oturmaktaydı.

"Selam yavrum," dedi Lila. Tilki başını salladı, sanki gülümsemiş gibiydi. Sonra kalkıp patikadan sokağa yürüdü ve bir kez daha oturdu. Lila'yı seyrediyordu. Onu bekliyordu.

Lila, Tiffany'yi uyandırmaya gitti.

3

Sonunda güneş enerjisiyle çalışan altı golf arabası içinde Bizim Yerimiz'in on yedi sakini tilkinin peşinden gitti. Bu konvoy ağır ağır kasabadan çıkıp, eskiden Route 31 olan yola, oradan da Ball's Hill'e yöneldi. En öndeki golf arabasında, atla gelmesine izin verilmediği için sürekli kızıp söylenen Tiffany ile Janice ve Lila vardı. Doğurmasına altı veya sekiz hafta kala ata binmesini tehlikeli bulan Erin ve Jolie izin vermemişlerdi. Tiffany'ye yaptıkları açıklama bu kadardı; ona söylemedikleri şey (aslında Lila ve Janice tahmin ediyorlardı) bebeğe hamile kaldığı zaman Tiffany'nin devamlı uyuşturucu kullanmış olmasından duydukları endişeydi.

Mary Pak, Magda Dubcek, İlk Perşembe Kitap Kulübü'nün dört üyesi ve Dooling Hapishanesi'nin dört eski mahkûmu da on-

larla birlikteydiler. Geary soyadını değiştirmiş olan Elaine Nutting de kafiledeydi. İki kadın doktorla aynı arabada oturuyordu. Kızı da gelmek istemiş, ama Elaine kararlı davranıp onun gözyaşlarına pes etmeyerek hayır demişti. Nana, Bayan Ransom ve onun torunuyla birlikteydi. İki kız çok çabuk arkadaş olmuşlardı, ama Molly'yle geçireceği güzel bir gün beklentisi bile Nana'yı memnun etmemişti. Tilkinin peşinden gitmek istiyordu, çünkü bu iş tıpkı peri masallarındaki gibiydi.

"İstersen küçük kızınla kal, Elaine," demişti Lila. "Yeterince kalabalığız."

"Benim istediğim şey, *onun* ne istediğini görmek," diye karşılık vermişti Elaine. Oysa aslında bunu istediğine emin değildi. Pearson'un Berber Dükkânı enkazında oturmakta olan tilki sabırla kadınların toplanıp harekete geçmelerini bekliyordu. Onun bu görünüşü Elaine'in kuvvetli bir önsezi duymasına yol açtı.

"Hadi, çabuk olun!" diye seslendi Tiffany huysuzca. "Yoksa yine çişim gelecek."

Böylece kasabadan çıkıp otoyolun ortasındaki beyaz şeridin üzerinde yürüyen ve arada bir takipçileri geliyor mu diye bakan tilkinin peşinden gittiler. Tilkinin hep sırıtır gibi bir görünüşü vardı. Sanki, *Bugün seyircilerimizin arasında bayağı güzel kadınlar varmış,* der gibiydi.

Bu bir açık hava gezisiydi –tamam, tuhaf bir geziydi ama yine de günlük görevlerine ara vermiş oluyorlardı– ve aralarında sohbet edip gülmeleri gerekirdi; fakat konvoydaki kadınlar hemen hiç konuşmuyorlardı. Bir zamanlar Adams Kereste Deposu olan ormanı arkalarında bıraktıklarında Lila bu grubu gezi yapan kadınlardan ziyade bir cenaze kortejine benzetti.

Tilki otoyoldan çıkıp kereste deposundan beş yüz metre ötedeki yüksek otlarla çevrili bir patikaya girince, Tiffany gerginleşti ve ellerini karnına götürdü. "Hayır, hayır, hayır, burada duralım ve beni bırakın. Artık sadece hurda metal halinde olsa bile, Tru Mayweather'in treylerine dönecek değilim."

"Oraya gitmiyoruz," dedi Lila.

"Nereden biliyorsun?"

"Bekle, görürsün."

Gerçekten de treylerin kalıntıları zor bela seçilebilir haldeydi; şiddetli bir fırtına onu üstünde durduğu bloklardan koparıp paslı bir dinozor gibi yüksek otların arasına yatırmıştı. Onun kırk metre ilerisinde tilki sola sapıp ormana daldı. Öndeki iki arabada bulunan kadınlar bir an için parlak turuncu postunu gördüler, sonra gözden kayboldu.

Lila arabadan inip tilkinin ormana girdiği yere gitti. Yakında bulunan barakanın enkazı tamamen bitki örtüsü içinde kalmıştı, ama geçen onca zamana rağmen hâlâ kimyasal bir koku vardı. Belki artık metamfetamin kalmamıştı ama anıları hâlâ sürüyordu.

Janice, Magda ve Blanche McIntyre yanına geldiler. Elleri hâlâ karnında olan Tiffany golf arabasında kaldı. Hasta görünüyordu.

"Burada bir patika var," dedi Lila eliyle işaret ederek. "Buradan kolayca ilerleyebiliriz."

"O ormanın içine de girecek değilim," dedi Tiffany. "O tilki isterse hip-hop dansı yapsın. Yine kasılmalar başladı."

"Başlamasaydı bile oraya gidecek değildin," dedi Erin. "Ben seninle kalırım. Jolie, istersen sen gidebilirsin."

Jolie gidenlere katıldı. On beş kadın tek sıra halinde patikada ilerledi. En önde Lila, grubun en arkasındaysa Elaine vardı. Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra Lila durdu ve karar vermekte zorlanan bir trafik polisi gibi işaretparmaklarıyla sağı ve solu işaret ederek ellerini havaya kaldırdı.

"Hassiktir," dedi Celia Forde. "Hayatımda böyle bir şey görmedim. Hiçbir zaman."

Her iki yandaki söğütlerin, akçaağaçların ve huş ağaçlarının dalları güvelerle kaplanmıştı. Sanki milyonlarca güve vardı.

"Ya saldırmaya kalkarlarsa?" diye mırıldandı Elaine; Nana'nın gelmesine izin vermediği için şükrediyordu.

"Saldırmazlar," dedi Lila.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" dedi Elaine.

"Biliyorum işte," dedi Lila. "Onlar da tilki gibi." Doğru kelimeyi aramak için bir an durdu. "Onlar temsilci."

"Kimin temsilcisi?" diye sordu Blanche. "Ya da neyin?"

Lila buna cevap verebileceği halde vermemeyi tercih etti. "Hadi, yürüyün," dedi. "Az kaldı."

4

On beş kadın kalçalarına kadar yükselen otların içinde durmuş, Lila'nın Hayret Ağacı adını verdiği ağaca bakakalmışlardı. Otuz saniye boyunca kimseden çık çıkmadı. Sonra, Jolie Suratt tiz bir sesle, "Aman Tanrım!" dedi.

Ağaç canlı bir sütun gibi güneşe doğru yükseliyor, birbirine dolanmış gövdeleri bazen tozlu polenlerle güneş ışınını sızdırıyor, bazen de karanlık oyuklar oluşturuyordu. Yaprakları arasında tünemiş olan tropikal kuşlar kendi aralarında dedikodu yapıyorlardı. Ağacın önünde, Lila'nın daha önce gördüğü tavus kuşu dünyanın en şık kapı görevlisi gibi volta atmaktaydı. Kırmızı yılan da oradaydı; sürüngen bir trapez cambazı gibi, dallardan birinden sarkmış, sallanıyordu. Yılanın altındaki karanlık yarığın içinde ağacın çeşitli gövdeleri içeriye çekilir gibiydi. Lila bunu hatırlamıyordu ama şaşırmadı. Tilki bir anda bunun içinden pat diye çıkıverince de şaşırmadı. Tilki tavus kuşuna şakayla bir diş attı ama kuş ona hiç yüz vermedi.

Janice Coates, Lila'nın kolunu tuttu. "Bunu gerçekten görüyor muyuz?"

"Evet," dedi Lila.

Celia, Magda ve Jolie aynı anda tiz çığlıklar attılar. Ağacın çok parçalı gövdelerinden birinden beyaz kaplan yavaşça çıkıyordu. Bir süre yeşil gözleriyle kadınları süzdükten sonra sanki onlara reverans yapar gibi yerde uzayarak gerindi.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı Lila. "Sakın kımıldamayın! Size bir şey yapmaz!" Bu söylediğinin doğru olması için dua etti.

Kaplan tilkiyle burun tokuşturdu. Sonra tekrar kadınlara döndü, gözleri özel bir ilgiyle Lila'ya takıldı. Sonra da ağacın etrafından dolanıp gözden kayboldu.

"Tanrım!" dedi Kitty McDavid. Ağlıyordu. "Bu nasıl bir güzellikti böyle?"

Magda Dubcek, "Burası kutsal bir yer," dedi ve haç çıkardı.

Janice, Lila'ya bakıyordu. "Söylesene."

"Sanırım," dedi Lila, "bu bir çıkış yolu. Geri dönmemiz için. İstiyorsak."

O anda kemerine takılı portatif telsizi cızırdadı. Çok parazit vardı ve ne dendiğin anlamak mümkün değildi. Ama Lila'ya, sanki Erin haykırıyormuş gibi geldi.

5

Tiffany golf arabasının ön koltuğunda boylu boyunca yatıyordu. Üstündeki tişört buruşturulmuş bir halde yere atılmıştı. Eskiden kavruk bir elma gibi olan memeleri pamuklu sutyeninin içinde patlayacak gibiydi. Erin onun bacaklarının arasına eğilmişti, elleri kocaman karnının üzerindeydi. Kadınlar, kimi önündeki çalıları iterken, kimi saçlarına takılan güveleri kovarken koşarak geldiler. Erin ellerini bastırdı. Tiffany, "Bunu yapma, Tanrı aşkına bunu yapma!" diye haykırırken bacakları V şeklinde havaya açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lila onun yanına gelince, ama başını eğip baktığında Erin'in ne yaptığı ve bunu neden yaptığı belli oldu. Tiffany'nin pantolon fermuarı açıktı. Mavi kumaşın üstünde bir leke vardı, pamuklu küloduysa ıslak ve pembeydi.

"Bebek geliyor, ama başının olması gereken yerde poposu var," dedi Erin.

"Of Tanrım, ters doğum oluyor!" dedi Kitty.

"Onu ters çevirmem lazım," dedi Erin. "Lila, bizi kasabaya geri götür."

"Onu dik tutmamız gerekecek," dedi Lila. "Sen bu işi yaparken arabayı kullanamam."

Lila, Jolie ve Blanche'ın yardımıyla Tiffany'yi yarı oturur pozisyona getirdi, Erin de onun yanına oturdu. Tiffany bir kez daha inledi. *"Of, canım çok yanıyor!"*

Lila direksiyon başına geçti, sağ omzu Tiffany'nin sol omzuna dayanmıştı. Erin oraya sığışabilmek için yanlamasına duruyordu. "Bu arabalar ne kadar hız yapabiliyor?" diye sordu Erin.

"Bilmiyorum ama birazdan öğreneceğiz." Lila gaz pedalına basınca golf arabası öne fırladı. Tiffany her bir tümsekte inliyordu ve yol üstünde bir hayli çok tümsek vardı. O sırada egzotik kuşlarla süslü Hayret Ağacı, Lila Norcross'un aklından tamamen çıkmıştı.

Ama Elaine için öyle değildi.

6

Olympia Restoranı'nda durdular. Tiffany'nin sancıları daha fazla yol alamayacakları kadar artmıştı. Erin çantasını getirmeleri için Janice ve Magda'yı kasabaya yollarken Lila ve başka üç kadın Tiffany'yi içeriye taşıdı.

"Birkaç masayı çekip birleştirin," dedi Erin. "Çabuk olun. Bu bebeği hemen ters çevirip çıkarmam lazım, o sırada annesinin yatıyor olması şart."

Lila ve Mary masaları birleştirdiler. Margaret ve Gail, Tiffany'yi bunların üzerine yatırırken Tiffany'nin haykırışlarından etkilenerek yüzlerini çevirmişlerdi.

Erin hamur yoğurur gibi Tiffany'nin karnında çalışmaya başladı. "Sanırım kımıldamaya başladı. Çok şükür. Hadi evlat, bana nasıl takla attığını göster."

Erin bir eliyle Tiffany'nin karnına bastırırken, Jolie Suratt da yana doğru itiyordu.

"Durun!" diye haykırdı Tiffany. *"Durun be, pis amcıklar!"*

"Bebek dönüyor," dedi Erin iltifatlara aldırmayarak. "Gerçekten dönüyor, çok şükür. Pantolonu çıkar Lila. Pantolonu da külodu da. Jolie, bastırmaya devam et. Tekrar ters dönmesin."

Pantolonun bir bacağını Lila, diğerini Celia Forde tuttu, ikisi aynı anda çekince, eski kot pantolonu çıkardılar. Tiffany'nin amniyotik sıvı ve kanla karışık külodu da sıyrılmıştı. Lila külodu alırken midesi kalktı.

Artık çığlıklar hiç kesilmiyor, Tiffany'nin başı iki yana savruluyordu.

"Çantayı bekleyemem," dedi Erin. "Bebek şu anda geliyor. Ama..." Meslektaşına baktı ve ondan baş işaretiyle onayını aldı. "Birisi Jolie'ye bir bıçak getirsin. Keskin bir şey olsun. Biraz kesmemiz gerekecek."

"Ikınmam lazım," diye inledi Tiffany.

"Hem de nasıl," dedi Jolie. "Ama henüz değil. Kapı açık, ama menteşelerini sökmemiz gerekiyor. Biraz daha yer açmak için."

Lila bir et bıçağıyla banyoda çok eskiden kalmış bir şişe hidrojen peroksit buldu. Bıçağın ucunu bununla yıkadıktan sonra kapının yanındaki el antiseptiğini denedi. Boştu. İçindeki sıvı çoktan buhar olmuştu. Hızla geri döndü. Kadınlar Tiffany, Erin ve Jolie'nin etrafında yarım daire oluşturmuşlardı. Elaine Geary hariç hepsi el eleydi. Elaine kollarını karnının üstünde kavuşturmuş, gözlerini haykıran kadından ve uyduruk ameliyat masasından kaçırmaya çalışıyordu.

Jolie bıçağı aldı. "Bunu herhangi bir şeyle dezenfekte ettin mi?"

"Hidrojen perok–"

"Tamam, yeterli," dedi Erin. "Mary, bana bir yapay köpük soğutucu bulsana. Siz, bayanlar, biriniz bana havlu getirsin. Mutfakta olacak. Onları–"

Jolie Suratt anestezi olmadan et bıçağıyla kesi yaparken Tiffany böğürür gibi inledi.

"Havluları golf arabalarının üstüne koyun," diye bitirdi sözünü Erin.

"Ya, evet, güneş panelleri!" dedi Kitty. "Havluları ısıtmak için. Çok akıllıca..."

"Onları ısıtalım, ama çok sıcak olmamalı," dedi Erin. "En yeni hemşerimizi kızartmaya niyetim yok."

Elaine koşuşan kadınların arasında bir kaya gibi duruyor, gözlerini Tiffany Jones'tan başka her şeye çeviriyordu.

"Ne kadar yakında?" diye sordu Lila.

"Yedi santimetre," dedi Jolie. "Bir saniye sonra on santimetre olacak. Neyse ki bebeğin geliş yönünü çevirebildik. Ikın, Tiffany. Ama gücünü biraz sonrasına da sakla."

Tiffany ıkındı. Çığlıklar attı. Tiffany'nin vajinası gevşedi, kasıldı, sonra yine açıldı. Bacaklarının arasından kan aktı.

Erin, "Kan hoşuma gitmedi," dedi Jolie'ye fısıldayarak. "Çok fazla kan var. Bari fetoskopum yanımda olsaydı."

Mary elinde bir plastik soğutucuyla geldi. Ailece Maylock Gölü'ne pikniğe gittikleri zaman Lila da böyle bir soğutucu götürürdü. Bir yüzünde BUDWEISER! BİRALARIN KRALI yazılıydı. "Bu işinizi görür mü, Dr. E.?"

"Görür," dedi Erin başını kaldırmadan. "Pekâlâ Tiff, şimdi kuvvetle ıkın."

"Sırtım beni öldürüyor..." diye inledi Tiffany; acı içinde yüzü kasılmış, masanın üstünü yumrukluyordu.

"Başı göründü!" diye bağırdı Lila. "Başını... ah, Tanrım, Erin bu ne–"

Erin, Jolie'yi itip bebek tekrar içeriye kaymadan omzunu tuttu; parmaklarını bastırışı Lila'yı altüst ediyordu. Bebeğin başı sanki nereden geldiğine bakmak ister gibi bir yanına çevrilmişti. Gözleri kapalı, yüzü kül gibi griydi. Boynuna dolanmış olan üstü kanlı göbek bağı Lila'ya Hayret Ağacı'ndan sarkan kırmızı yılanı hatırlattı. Bebeğin göğsünden aşağısı hâlâ annenin içindeydi,

ama bir kolu çıkmış, cansız bir şekilde sarkıyordu. Lila her bir parmağını ve tırnağını gördü.

"Ikınmayı bırak," dedi Erin. "Biliyorum, bir an önce bitmesini istiyorsun, ama şimdilik ıkınma."

"Ikınmam lazım," dedi Tiffany soluk soluğa.

"Ikınırsan bebeği boğarsın," dedi Jolie. Yine Erin'in yanına gelmiş, omuz omuza duruyorlardı. "Bekle. Bana bir saniye izin ver."

Çok geç, dedi içinden Lila. Bebek boğulmuştu. Grileşmiş yüzünden belliydi.

Jolie önce bir parmağını, sonra ikisini birden göbek bağının altına soktu. Yavaş yavaş bağı bebeğin boynundan sıyırıp çıkardı. Tiffany haykırırken boynundaki bütün tendonlar kabarmıştı.

"Ikın!" dedi Erin. "Var gücünle ıkın! Üç deyince! Jolie dikkat et, bebek çıkınca yüzünün üstüne yere düşmesin! Tiff! Bir, iki, üç!"

Tiffany ıkındı. Bebek Jolie Suratt'ın ellerine fırlar gibi çıktı. Sümüksü maddeyle kaplıydı, güzeldi ve ölüydü.

"Kamış!" diye bağırdı Jolie. "Bir kamış bulun. Hemen!"

Elaine hemen öne fırladı. Elinde kâğıdı sıyrılmış bir kamış vardı. "Al."

Erin kamışı aldı. "Lila, oğlanın ağzını aç."

Oğlanın. O ana kadar Lila bebeğin karnının altındaki minik, gri virgülü fark etmemişti.

"Oğlanın ağzını aç!" diye tekrarladı Erin.

Lila iki parmağını kullanarak büyük bir dikkatle söyleneni yaptı. Erin kamışın bir ucunu kendi ağzına, diğerini de Lila'nın parmaklarıyla araladığı o küçük ağıza soktu.

"Şimdi çenesini it," dedi Jolie. "Emiş sağlamamız lazım."

Neye yarardı ki? Bebek ölmüştü işte. Ama Lila bir kez daha talimatı yerine getirdi; Erin kendi ucundan emerken yanakları büzülüyordu. *Flup* diye bir ses duyuldu. Erin başını yana çevirip balgam gibi bir şeyi tükürdükten sonra başını sallayarak Jolie'ye

sinyali verdi. Jolie bebeği yüzüne doğru kaldırıp yavaşça ağzına üfledi.

Bebekte hiç hareket yoktu, kafası geriye düşmüş, saçsız başında kan damlacıkları ve köpük vardı. Jolie bir kez daha üfledi ve bir mucize gerçekleşti. Minik göğüs kabarırken mavi gözler pat diye açılıverdi ve bebek ağlamaya başladı. Celia Forde'un başlattığı alkışlara diğerleri de katıldı. Elaine hariç; yine eski yerine dönmüş, ellerini karnında kavuşturmuş halde duruyordu. Bebeğin ağlaması devam ediyor, minik elleri yumruk şeklini alıyordu.

"Bu benim bebeğim," dedi Tiffany kollarını kaldırarak. "Bebeğim ağlıyor. Onu bana verin."

Jolie göbek bağını bir lastik bantla bağladıktan sonra bebeği birinin getirdiği bir garson önlüğüne sardı ve Tiffany'ye uzattı. Tiffany oğlunun yüzüne bakıp güldü ve yanağından öptü.

"O havlular nerede?" diye çıkıştı Erin. "Hemen getirin."

"Daha ısınmadılar," dedi Kitty.

"Olsun, getirin."

Havlular getirilince Mary bunları bira soğutucusunun içine serdi. O sırada Lila, Tiffany'nin bacaklarının arasından akan kanın arttığını fark etti.

"Bu normal midir?" diye sordu birisi.

"Tamamen normal," dedi Erin kendinden emin bir şekilde. İşte o anda Lila, Tiffany'nin muhtemelen öleceğini düşünmeye başladı. "Ama birisi bana daha çok havlu getirsin."

Jolie Suratt bebeği annesinden almak için davranırken Erin başını iki yana salladı. "Bırak onu biraz daha tutsun."

İşte o zaman Lila'nın şüphesi kalmadı.

7

Eskiden Dooling kasabası olan, şimdiki Bizim Yerimiz'de güneş batıyordu.

Lila elinde zımbalanmış bir kâğıt destesiyle St. George Sokağı'ndaki evinin verandasında otururken Janice Coates çıkageldi.

Janice yanına oturduğu anda Lila ardıç kokusu duydu. Eski hapishane müdürü yeleğinin cebinden bir şişe Schenley's marka cin çıkarıp Lila'ya uzattı. Lila başını iki yana salladı.

"Plasenta içinde kalmış," dedi Janice. "Erin böyle açıkladı. Kazıması mümkün olmamış, hiç değilse kanamayı durduracak zamanda olmamış. Ve o kullanılan ilaç da yoktu tabii."

"Pitocin," dedi Lila. "Jared'ı doğururken bana vermişlerdi."

Bir süre konuşmadan oturup yorucu bir günün sonunda güneşin batışını seyrettiler. Bir süre sonra Janice, "Tiffany'nin eşyalarını toplamana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Topladım bile. Pek bir şeyi yoktu zaten."

"Hiçbirimizin yok. Ki bu da iyi bir şey, değil mi? Okulda bir şiir öğrenmiştik, bütün gücümüzle bir şeyler edinip bunları harcamamızla ilgili bir şeydi. Galiba Keats'in şiiriydi."

Aynı şiiri öğrenmiş olan Lila bunun Wordsworth'a ait olduğunu biliyordu ama bir şey söylemedi. Janice içki şişesini yine cebine sokup nispeten temiz bir mendil çıkardı. Bununla Lila'nın önce bir yanağını, sonra diğerini sildi. Bu, Lila'ya annesiyle ilgili tatlı anılarını hatırlattı; bisikletinden veya pateninden düştüğü zaman annesi de ona aynı şeyi yapardı.

"Bunu bebeğiyle ilgili şeyleri sakladığı şifoniyerde buldum," dedi Lila elindeki sayfaları Janice'e uzatarak. "Gece giydiği tişörtlerin altındaydı."

Tiffany ön sayfaya kucağında gülen bir bebek tutan bakımlı bir annenin resmini yapıştırmıştı. Janice bu resmin eski bir kadın dergisindeki –*Good Housekeeping* olabilir– Gerber bebek maması reklamından kesilmiş olduğuna emindi. Bunun altında Tiffany'nin yazısı vardı: **ANDREW JONES'UN GÜZEL HAYAT KİTABI.**

"Oğlan olacağını biliyormuş," dedi Lila. "Nasıl bildiğini bilmiyorum, ama biliyormuş işte."

"Ona Magda söylemiştir. Karnı sivri olursa bebek erkek olur diye bir kocakarı rivayeti vardır."

"Tiffany epey bir zaman bununla uğraşmış olmalı, ama bunu yaparken ben onu hiç görmedim." Acaba görseydim mahcup olacağından mı korkuyordu, diye düşündü Lila. "İlk sayfaya baksana. Beni salya sümük ağlatan da bu oldu."

Janice ev yapımı küçük kitabı açtı. Lila da ona sokuldu ve birlikte okumaya başladılar.

GÜZEL YAŞAMANIN ON KURALI

1. Başkalarına iyi davranırsan onlar da sana iyi davranırlar.
2. Eğlenme amacıyla ASLA uyuşturucu kullanma.
3. Hatalıysan, özür dile.
4. Tanrı neyi yanlış yaptığını görür, ama O müşfiktir ve bağışlar.
5. Alışkanlık haline gelebilecek yalanlar söyleme.
6. Asla atları kamçılama.
7. Bedenin senin mabedindir; ASLA SİGARA İÇME.
8. Hile yapma, herkese hakkını ver.
9. Arkadaşlarını dikkatli seç; ben bunu yapmadım.
10. Annenin seni daima seveceğini unutma; çok güzel yaşayacaksın.

"Bu sonuncusu beni çok etkiledi," dedi Lila. "Hâlâ da etkiliyor. O şişeyi uzatsana. Galiba bir fırt alsam iyi olacak."

Janice şişeyi uzattı. Lila iri bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu, sonra şişeyi geri verdi. "Bebek nasıl? İyi mi?"

"Erken doğmuş ve göbek bağını kolye niyetine takmış bir bebek için pekâlâ iyi durumda," dedi Janice. "İyi ki Erin ve Janice bizimle birlikteydiler, yoksa ikisini de kaybederdik. Oğlan Linda Bayer'in yanında ve artık Linda'nın bebeği oldu. Oğlu Alex'i emzirmeyi bir süre önce bırakmıştı, ama Andy'nin ağladığını duyar duymaz sütü yine geldi. Linda öyle anlatıyor. Bu arada, yeni bir trajediyle karşı karşıyayız."

Sanki Tiffany'nin kaybı bir gün için yetmezmiş gibi, dedi içinden Lila, ama hüsranını belli etmedi. "Neymiş o?"

"Gerda Holden'ı hatırlıyor musun? Holden'ın dört kızından en büyüğü. Kız ortadan kayboldu."

Bunun anlamı, diğer dünyada çocuğun başına ölümcül bir şey gelmiş olduğuydu. Artık bunu bir hayat gerçeği olarak kabul ediyorlardı.

"Clara ne durumda?"

"Tahmin edebileceğin gibi," dedi Janice. "Aklını kaçırmak üzere. O da kızları da son bir haftadır o baş dönmesinden yakınıyorlardı, bu yüzden–"

"Birisi onların yerlerini değiştiriyor."

Janice omuzlarını salladı. "Mümkün. Olabilir. Her neyse, Clara kızlarından birinin daha pat diye ortadan kayboluvereceğinden korkuyor. Belki üçünün birden. Yerinde olsam ben de korkardım." Andrew Jones'un Güzel Hayat Kitabı'nın sayfalarını çevirdi. Her sayfa on kuralın geniş açıklamasıyla doluydu.

"Ağaç hakkında konuşalım mı?" diye sordu Lila.

Janice bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Belki yarın konuşuruz. Bu gece sadece uyumak istiyorum."

Uyuyabileceğini hiç sanmayan Lila, Janice'in elini tutup sıktı.

8

Nana, geceyi Molly ve Bayan Ransom'ın evinde geçirebilir miyim, diye annesinden izin istemiş, Elaine de yaşlı kadına rahatsızlık vermeyeceğine emin olduktan sonra buna evet demişti.

"Elbette," dedi Bayan Ransom. "Molly de ben de Nana'yı çok seviyoruz."

Bu cevap Elaine için yeterliydi; bir geceliğine olsun kızının ev dışında olacağı için memnundu. Nana onun gözbebeğiydi, mücevheriydi, ayrı yaşadığı kocasıyla hemfikir oldukları ender şeylerden biriydi ve evlilikleri onun sayesinde bu kadar uzun sürebilmişti; ama bu akşam Elaine'nin yapması gereken önemli bir iş vardı. Ve bu iş kendisinden çok Nana'nın iyiliği için olacaktı.

Aslında Dooling'deki bütün kadınlar için. Bazıları (örneğin Lila Norcross) bunu şu anda anlamayabilirlerdi ama zamanla anlayacaklardı.

Tabii eğer işi yapmaya karar verirse.

O tuhaf ağaca keşif gezisi yapmak için kullandıkları golf arabaları Belediye Binası enkazının arkasında düzgün bir şekilde park edilmişti. Kadınlar için söylenebilecek iyi bir şey (pek çok şeyden biri) varsa, o da kullanmayı bitirdikleri eşyaları eski yerlerine koymalarıydı. Erkekler farklıydı. Kullandıkları şeyleri etrafa saçarlardı. Frank'a kirlilerini çamaşır sepetine koymasını kaç kere söylemişti? Onları yıkayıp ütülemesi yetmiyormuş gibi, bir de şuradan buradan toplamak zorunda mıydı? Buna rağmen kaç kere onun kirlilerini banyoda, duş kabininin dışında veya yatak odasında yere atılmış halde bulmuştu. Geç vakit atıştırdığı yiyeceğin tabağını yıkadığı veya su içtiği bardağı çalkaladığı hiç olur muydu? Hayır! Sanki o tabaklar ve bardaklar işini gördükten sonra bir anda görünmez oluyordu. (Kocasının ofisini ve hayvan kafeslerini pırıl pırıl temiz ve düzenli tutması onun evdeki düşüncesiz tavrını daha da sinir bozucu yapıyordu.)

Bunlar küçük şeyler, denebilirdi, kabul. Gerçekten de küçük şeylerdi. Ama yıllar içinde bu küçük şeyler, bir zamanlar bir kitapta okuduğu Çin işkencesinin ev içi versiyonuydu. Kitabın adı *Bin Kesikli Ölüm*'dü. Frank'ın huysuzluğu da bu kesiklerin en deriniydi. Ha, bazen küçük bir hediye alır veya ensesine bir öpücük kondurur ya da akşam yemeğine çıkarırdı (mum ışığında!), ama bunlar bayat ve yutması zor bir pastanın üstündeki şekerlemelerden ibaret şeylerdi. Evlilik Pastası! Bunları bütün erkekler için söyleyemezdi ama erkeklerin çoğu böyleydi işte, çünkü bu içgüdüleriyle doğuyorlardı. Penisleri gibi. Bir erkeğin evi onun kalesidir, diye bir deyiş vardı ve o XY kromozomuna kazınmış inanca göre her erkek bir kraldı ve her kadın da ona hizmet etmekle yükümlüydü.

Anahtarlar golf arabalarının üstündeydi. Tabii ki öyle olacaktı; Bizim Yerimiz'de ufak tefek araklama olayları olmuştu ama gerçek anlamda hırsızlık hiç olmamıştı. Bu da buradaki yaşamın iyi yanlarından biriydi. Daha birçok iyi şey vardı ama bunlar herkesi tatmin etmiyordu. Örneğin toplantılardaki sızlanmalar, yakınmalar... Bu toplantıların bazılarına Nana da katılmıştı. Annesinin haberi yok sanıyordu ama Elaine farkındaydı. İyi bir anne, çocuğunu kontrolü altında tutardı ve kötü arkadaşları ona kötü fikirler aşıladığı zaman bunu bilirdi.

İki gün önce Molly onların evindeydi ve iki kız çok güzel zaman geçirmişlerdi; önce dışarıda seksek oynayıp ip atlamışlar, sonra içeriye girip Elaine'in Dooling Mağazası'ndan aldığı büyük bebek evini dekore etmişler, sonra tekrar dışarıya çıkıp gün batana kadar oynamışlardı. İştahla yenen bir akşam yemeğinden sonra Molly gece karanlığında iki blok ötedeki evine tek başına yürümüştü. Tek başına. Peki, bunu neden yapabiliyordu? Çünkü bu dünyada kötü adamlar yoktu. Pedofiller yoktu.

Mutlu bir gün geçirmişlerdi. Bu yüzden o gece Elaine yatmadan önce kızının yatak odasının önünden geçerken Nana'nın ağladığını işitince çok şaşırmış, biraz da korkmuştu.

Elaine kendine bir golf arabası seçti, anahtarı çevirdi ve gaz pedalına bastı. Otoparktan sessizce çıkıp Main Caddesi'ne vardı, sönük sokak lambalarının ve vitrinleri karanlık dükkânların önlerinden geçti. Kasabanın üç kilometre dışında, ön tarafında hiçbir işe yaramayan benzin pompaları bulunan güzel, beyaz bir binaya geldi. Tepesindeki tabelada Dooling County Dükkânı yazılıydı. Sahibi olan Kabir Patel ve üç terbiyeli oğlu yoktular tabii. Aurora salgını başladığında karısı Hindistan'daki ailesini ziyarete gitmişti ve şimdi Mumbai veya Lucknow veya oralarda bir yerlerde koza içinde uyuduğu varsayılıyordu.

Bay Patel her türlü şeyi satardı –süpermarketle rekabet edebilmenin tek yolu buydu– ama artık bu şeylerin çoğu yoktu. Önce tabii içkiler tükenmişti; kadınlar içki severlerdi, ama içkiden zevk almayı kim onlara öğretmişti? Başka kadınlar mı? Hadi canım!

Elaine karanlık dükkânın içine bakmak için durmadan, arabasını doğruca arka tarafa sürdü. Buradaki müştemilatın önündeki tabelada OTOMOBİL YEDEK PARÇA DÜKKÂNI. ÖNCE BURAYA GELİN VE DAHA UCUZA ALIN! yazılıydı. Bay Patel burasını çok düzenli bırakmıştı, Elaine onu takdir etti. Elaine'in babası sıhhi tesisatçı olarak edindiği gelirini artırmak için ufak tefek motor tamirleri yapardı. Clarksburg'daki evlerinin arkasındaki iki barakanın etrafı atılmış parçalar, kabak lastikler, çim biçme makineleriyle doluydu. Elaine'in annesi bunların çok çirkin göründüğünden yakınırdı. Kalenin kralı, bu sayede senin cuma günleri gittiğin kuaförün parasını kazanıyorum, demişti ve o dağınıklık hep devam etmişti.

Elaine kapılardan birine bütün ağırlığıyla abanınca, bir metre kadar aralamayı başardı; bu da ona yetiyordu.

"Ne oldu hayatım?" diye sormuştu ağlayan kızına, o lanet ağacın varlığından habersiz ve tek derdinin çocuğunun ağlaması olduğunu ve bunun da bir ilkbahar yağmuru gibi hemen kesileceğini sandığı günlerde. "Yemek sonrası göbişin mi ağrıyor?"

"Hayır," dedi Nana. "Hem artık karnıma göbiş deme, anne. *Beş* yaşında değilim."

Kızının bu kızgın hali yeni bir şeydi ve Elaine'i biraz frenledi, ama Nana'nın saçlarını okşamaya devam etti. "Nedir o halde?"

Nana'nın dudakları gerildi, titredi, sonra da patladı. "Babamı özlüyorum. Billy'yi özlüyorum, bazen okula giderken elimi tutardı ve çok iyi bir çocuktu. Ama en çok babamı özlüyorum! Bu tatilin bir an önce bitmesini istiyorum! Evime dönmek istiyorum!"

Nana'nın ağlaması ilkbahar yağmuru gibi çabucak kesileceği yerde bir fırtına haline gelmişti. Elaine onun yanağını okşamaya çalışınca kızı elini sertçe itti, yatağında doğrulurken saçları dağıldı ve yüzünü örttü. Elaine onda Frank'ı gördü. O kadar net gördü ki, içini bir korku kapladı.

"Bize nasıl bağırıp durduğunu unuttun mu?" diye sordu Elaine. "Ve duvara nasıl yumruk attığını! Ne kadar kötüydü, değil mi?"

"*Sana* bağırmıştı!" diye bağırdı Nana. "Sana bağırdı, çünkü ondan devamlı bir şeyler yapmasını... ya da bir şeyler getirmesini... ya da farklı biri olmasını istiyordun. Neydi bilmiyorum, ama *bana* hiçbir zaman bağırmadı!"

"Ama tişörtünü çekiştirdi," dedi Elaine. Tedirginliği derinleşip dehşet halini almıştı. Nana'nın Frank'ı unuttuğunu mu sanıyordu? Ufakken oynayıp bir tarafa attığı oyuncaklardan biri gibi aklından çıkardığını mı düşünmüştü? "Üstelik senin en sevdiğin tişörtündü."

"Çünkü otomobildeki o adamdan korkmuştu! Kediyi ezen adamdan. Beni korumak istiyordu!"

"Öğretmenine bağırdığı ve seni mahcup ettiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Umurumda değil! Babamı istiyorum!"

"Nana, yeter artık. Ne istediğini söyledi–"

"*Babamı istiyorum!*"

"Gözlerini kapatıp uyuman ve güzel rüyalar görmen–"

"BABAMI İSTİYORUM!"

Elaine odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapamıştı. Çocuğun seviyesine inip kapıyı sertçe çarpmamak için kendini zor tutmuştu. Şimdi bile, Bay Patel'in benzin kokulu barakasında dururken kızına bağırmanın eşiğine geldiğini itiraf edemiyordu. Sorun Nana'nın her zamanki sevecen sesinden farklı saldırgan ses tonu değildi; Elaine'nin çoğu zaman göz ardı ettiği Frank'a olan fiziksel benzerliği de değildi. Kızının tıpkı babası gibi mantıksız ve yerine getirilemeyecek taleplerde bulunmasıydı. Sanki Frank Geary o vahşi dünyayı bu yeni dünyadan ayıran boğazı aşıp kızının içine girmiş gibiydi.

Ertesi gün Nana yine eski haline dönmüş görünüyordu, ama Elaine'in kapının dışından işittiği ağlama sesini ve onu avutmak için uzattığı eli itişini unutması imkânsızdı; ve Nana'nın çocuk ağzından çıkan o çirkin haykırışı: *Babamı istiyorum!* Hepsi bu kadar da değildi. Sokağın ötesinde oturan Billy Beeson'la el tutuşuyorlardı. Nana küçük sevgilisini özlüyordu ve muhtemelen

çalıların arasında doktorculuk oynamaktan büyük zevk alacaklardı. Gözlerinin önüne Nana'yla Billy'nin on altı yaşındayken babasının otomobilinin arka koltuğunda sevişmeleri geldi. Kızıyla öpüşmesi ve ileride o boktan kalesinde onu birinci aşçı ve bulaşıkçı olarak tutmak istemesi... Resim yapmayı boş ver Nana, mutfağa gidip tencereleri yıka. Elbiselerimi katla. Beni tatmin et, sonra da geğirip öbür yanıma dönüp uyuyayım.

Elaine yanında getirdiği el fenerini müştemilatın içinde gezdiriyordu. Buraya kimse el sürmemişti. Dooling'deki otomobilleri çalıştıracak benzin olmadığı için kimsenin fan kayışlarına veya bujilere ihtiyacı yoktu. Bu nedenle, Elaine'nin aradığı şey burada olabilirdi. Buradaki pek çok şey babasının atölyesinde de vardı, motor yağı kokusu bile aynıydı; bu ortam Elaine'e atkuyruklu küçük bir kız olduğu günleri hatırlattı (ama kesinlikle özlem yoktu). Babasının istediği aletleri uzatır, babası ona teşekkür ettiği zaman budalaca bir sevinç duyar, yanlış aleti getirdiğinde veya geciktiğinde azarladığı zaman üzülürdü. Çünkü hep babasını memnun etmek isterdi. Onun babasıydı, büyük ve kuvvetliydi ve Elaine her bakımdan onu memnun etmek isterdi.

Şimdiki dünya, babasının yönettiği dünyadan o kadar daha iyiydi ki... Kimse ona ya da Nana'ya bağırmıyordu. Kimse onlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapmıyordu. Burası küçük bir kızın gece karanlığında güvenle evine yürüyebildiği bir dünyaydı. Küçük bir kızın yeteneğinin de kalçaları ve göğüsleriyle birlikte büyüyebildiği bir yerdi. Kimse o yeteneğin önünü daha en başından tıkayamazdı. Nana bunu anlamıyordu ve anlamayan sadece o değildi. Bunu bilmek için o aptal toplantılardan birine katılmak yeterdi.

Bence bu bir çıkış yoludur, demişti Lila, bütün kadınlar o tuhaf ağacın önünde dururken. Ya Lila haklıysa?

Elaine fener ışığını yere tutarak barakanın içinde yürüdü, zemin betondu ve beton üzerindeki şeyler ısınmazdı. Bir süre sonra, barakanın karşı köşesinde bulmayı umduğu şeyi gördü: kapakları sımsıkı kapalı, üç tane beş galonluk bidon. Bidonlar metaldi ve

üzerlerinde hiçbir işaret yoktu, ama biri kalın bir kırmızı lastik bantla, diğer ikisi mavi bantla sarılmıştı. Babası da gazyağı bidonlarını bu şekilde işaretlerdi.

Bence bu bir çıkış yoludur. Geriye dönüş için. Eğer istersek.

Bazıları mutlaka isterdi. Toplantıya katılan kadınlar burada sahip oldukları güzel şeyleri takdir edemiyorlardı. Ne kadar güzel ve hoş olduğunu. Bu kadınlar nesiller boyu hizmet etmeye koşullandırılmışlardı ve bir an önce prangalarına dönmek için can atıyorlardı. Hapishaneden gelenler herhalde geriye dönmek isteyenlerin başında gelirdi; eski dünyaya, tahliye edildikleri kodese dönmek isterlerdi. Bu çocuksu yaratıkların pek çoğunun anlayamadıkları veya anlamak istemedikleri şey, onların hapse düşmelerinde rolü olan erkek suç ortaklarının serbestçe dolaşmalarıydı. Uğrunda kendilerini harcamış oldukları adamlar. Gönüllü olarak çalıştığı yıllar içinde Elaine bunu belki bin defa görmüş ve işitmişti. "Çok iyi bir kalbi vardır." "İsteyerek yapmadı." "Değişeceğine söz verdi." Yahu kendisi de böyle vaatlere kanmıştı. Uyuyakalıp dünyası değişmeden önce, Frank'la yaşadığı onca tecrübeye rağmen onun düzeleceğine, ondan istenenleri yapacağına, öfkesini kontrol edebileceğine neredeyse kendini inandıracaktı. Tabii hiç öyle olmamıştı.

Elaine, Frank'ın değişebileceğine inanmıyordu. Bu onun erkek doğasıydı. Fakat Frank onu değiştirmişti. Bazen Frank'ın onu delirttiğini düşünürdü. Frank'ın gözünde o bir cadaloz, daima bir iş buyuran biriydi. Yüklenmiş olduğu sorumluluklara Frank'ın kayıtsız kalışı Elaine'i korkuturdu. Ne yani, ona ödenmesi gereken faturaları hatırlatmak, etrafa saçtığı şeyleri toplamasını söylemek, öfkesini kontrol etmesi için uyarmak Elaine'in çok mu hoşuna gidiyordu? Frank'ın böyle sandığına emindi. Elaine kör değildi, kocasının mutlu olmadığını görebiliyordu. Ama kocası onu hiç göremiyordu.

Nana'nın ve başka kimselerin hatırına rol yapmak zorundaydı. İşte o öğlen restoranda Tiffany Jones bir çocuğun yaşayabilmesi için bahtsız hayatından koparken Elaine bunları düşünüyordu.

Geri dönmek isteyen kadınlar olacaktı. Çoğunluk değildi; Elaine çoğu kadının bu kadar deli ve mazoşist olduğunu sanmıyordu, ama bu riski göze alabilir miydi? Babası her sesini yükselttiğinde büzülüp kalan tatlı Nana'sı bile...

Yeter, bunu düşünmeyi bırak artık, dedi içinden. Dikkatini yapacağın işe ver.

Kırmızı bant ucuz gazyağı demek oluyordu ve kasabanın çeşitli benzin istasyonlarında saklanmış benzinden daha yararlı olmayacaktı. Bu kırmızı bantlı gazyağına yanar kibrit atılsa bile parlamazdı. Oysa mavi bantlılara stabilizör katılmış olurdu ve bu sayede benzin özelliğini on yıldan uzun bir süre koruyabilirdi.

O gün buldukları Ağaç gerçekten sıra dışı bir şeydi, ama neticede bir ağaçtı işte ve ağaçlar yanardı. Bir de unutmaması gereken o kaplan vardı, yanına bir tabanca almalıydı. Onu korkutabilir, gerekirse vurabilirdi. (Elaine ateş etmesini biliyordu, babası öğretmişti.) Bir yanıyla bunun gereksiz bir önlem olacağını sanıyordu. Lila o kaplanın ve tilkinin temsilci olduklarını söylemiş, Elaine de bunu doğru bulmuştu. Kaplanın onu durdurmayacağını ve Ağacın korunmasız olduğunu düşünüyordu.

Eğer o gerçekten bir kapıysa, temelli kapatılması lazımdı.

Bir gün Nana bunu anlayacak ve gerekeni yaptığı için ona teşekkür edecekti.

9

Lila uyuyabilmişti, ama saat beşi biraz geçe, gün ışımaya başlarken uyandı. Kalkıp lazımlığı kullandı. (Dooling'de artık şebeke suyu vardı fakat henüz St. George Sokağı'na kadar gelmemişti. "Bir iki hafta içinde gelir," demişti Magda.) Lila tekrar yatağa dönmeyi düşündü ama bir türlü dalamayacağını ve son anlarında rengi kül gibi olan Tiffany'nin ölümünü düşüneceğini biliyordu. Kendisine miras olarak sadece telle tutturulmuş ve elle yazılmış bir kitap kalan Andrew Jones.

Lila giyinip evden çıktı. Aklında belli bir istikamet yoktu, ama ileride Belediye Binasının enkazını görünce şaşırmadı; ne de olsa yetişkin hayatının büyük bir kısmını burada geçirmişti. Görülecek hiçbir şey kalmamış olmasına rağmen bu bina onu mıknatıs gibi çekiyordu. Binayı bu hale getiren yangın gibi bir şey olmalıydı; belki de bir yıldırımdı. Lila'nın ofisinin bulunduğu taraf kömürleşmiş moloz halindeydi; diğer yanındaysa kırık duvarlardan ve pencerelerden esen hava, alçı panellerin küflenmesine yol açmıştı.

Manzara buyken Lila granit basamaklarda birinin oturduğunu görünce şaşırdı. Bu basamaklar eski binadan sağlam kalan tek şeydi.

O şahıs ayağa kalkıp ona doğru yaklaştı.

"Lila?" Son anlarda ağlama sonucu hırıltılı ve kalınlaşmış olmasına rağmen ses Lila'ya tanıdık geldi. "Lila, sen misin?"

Artık çok ender yeni bir kadın geliyordu ama bu gelen sonuncusuysa, bundan iyisi olamazdı. Lila ona doğru koştu, sarıldı ve yanaklarından öptü. "Linny! Tanrım, seni görmek ne güzel!"

Linny Mars da ona sımsıkı sarıldıktan sonra yüzüne bakabilmek için geri çekildi. Emin olmak istiyordu. Lila onun niyetini anlayıp kımıldamadan durdu. Ama Linny gülüyordu ve yanaklarındaki gözyaşları mutluluktandı. Lila sanki ilahi bir denge sağlandığını düşündü; bir yanda Tiffany'nin kaybı, diğerinde Linny'nin gelişi.

"Ne zamandan beri burada oturuyorsun?" diye sordu Lila neden sonra.

"Bilmiyorum," dedi Linny. "Bir, belki iki saattir. Ayın battığını gördüm. Sonra... başka nereye gideceğimi bilemedim. Ofisimdeydim, dizüstü bilgisayarıma bakıyordum, sonra... buraya nasıl geldim? Burası *neresi*?"

"Karmaşık bir konu," dedi Lila onu tekrar basamaklara yöneltirken. Bu ifadeyi kadınların sık sık kullandığını düşündü; er-

kekler hemen hiç böyle demezlerdi. "Bir bakıma hâlâ ofistesin, ama koza içinde. Ya da en azından ben öyle sanıyorum."

"Öldük mü? Hayalet miyiz? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Burası gerçek bir yer." Lila ilk başlarda bundan emin değildi, ama artık şüphesi kalmamıştı. Alışkanlık belki bıkkınlığa yol açabilir veya açmazdı, ama inançları kuvvetlendirdiği kesindi.

"Ne kadar zamandan beri buradasın?"

"En az sekiz aydan beri. Belki daha fazla. Bu tarafta... yani, her neredeysek burada zaman daha hızlı geçiyor. Sanırım, orada –senin geldiğin yerde– Aurora başlayalı tam bir hafta bile olmamıştır, değil mi?"

"Galiba beş gün." Linny basamağa oturdu.

Lila uzun süredir ülke dışında kaldıktan sonra memleketiyle ilgili haberler duymak isteyen biri gibi hissetti kendini. "Dooling'de neler oluyor, anlatsana."

Linny gözlerini kısıp Lila'ya baktıktan sonra sokağı işaret etti. "Ama *burası* Dooling, öyle değil mi? Gerçi biraz harap olmuş gibi, ama–"

"Onarmaya çalışıyoruz," dedi Lila. "Oradan ayrılmadan önce neler olduğunu anlatsana. Clint'ten bir haber var mı? Jared'la ilgili herhangi bir şey biliyor musun?" Buna pek ihtimal vermiyordu ama sormak zorundaydı.

"Anlatabileceğim pek bir şey yok," dedi Linny, "çünkü son iki gün boyunca tek düşündüğüm şey uyanık kalabilmekti. Delil odasındaki, Griner kardeşlere yapılan baskın sonrası ele geçirdiğimiz o kokainden alıp durdum, ama son zamanlarda pek işe yaramıyordu. Ve işler iyice karışmıştı. İnsanlar ofise gelip gidiyorlardı. Bağırıp çağıranlar... Başa yeni birisi geçti. Sanırım adı Dave'di."

"Dave kim?" Lila sevk memurunu sarsmamak için kendini zor tutuyordu.

Linny avuçlarına baktı, hatırlamak için kendini zorladı.

"Dave değil," dedi sonunda. "Frank. İriyarı bir adam. Üstünde bir üniforma vardı ama polis üniforması değildi. Sonra bunu çıkarıp bir polis üniforması giydi. Frank Gearhart olabilir mi?"

"Frank Geary mi demek istiyorsun? Hayvan kontrol memuru?"

"Evet," dedi Linny. "Tamam, Geary. Öf, çok gergin bir adam. Kendini bir misyona adamış gibiydi."

Lila bu haberi nasıl yorumlayacağını kestiremedi. Daha sonra Dan Treat'e verdikleri kadro için bu adamla mülakat yaptığını hatırlıyordu. Lila o görüşmede Geary'i beğenmişti –kıvrak zekâsı vardı ve özgüvenliydi– ama hayvan kontrol memuru olarak sicili gözünü korkutmuştu. Ceza kesmeyi çok seviyordu ve hakkında pek çok şikâyet vardı.

"Terry'ye ne oldu? Kıdemli memur o, benim yerimi onun alması gerekirdi."

"Sarhoştu," dedi Linny. "Diğer şerif yardımcıları onun bu haline gülüyorlardı."

"Sen–"

Linny onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ama ben uyuyakalmadan hemen önce birkaç adam geldi ve hapishanedeki bir kadın nedeniyle Terry'nin silah odasındaki silahları istediğini söylediler. Benimle konuşan adam o kamu avukatıydı."

"Barry Holden mı?" Lila anlamakta zorlanıyordu. Hapishanedeki kadın mutlaka Evie Black olmalıydı ve Barry de Evie'yi hapishaneye tıkması için Lila'ya yardım etmişti, ama neden...

"Evet, o. Yanında birkaç kişi daha vardı. Biri kadındı. Sanırım, hapishane müdürü Coates'un kızıydı."

"Bu mümkün değil," dedi Lila. "O kız Washington'da çalışıyor."

"Eh, belki başka biri olabilir. O anda ben zaten yoğun bir sis içindeydim. Ama Don Peters'ı hatırlıyorum, çünkü geçen yıl Squeaky Wheel'deki yılbaşı partisinde beni mıncıklamaya kalkışmıştı."

"Hapishanedeki Peters mı? Barry'yle birlikte miydi?"

"Hayır, Peters daha sonra geldi. Silahların bir kısmının götürülmüş olduğunu görünce küplere bindi. 'Bütün iyi silahları almışlar,' dediğini hatırlıyorum; yanında bir de bir oğlan vardı. Bu oğlan ona..." Linny fincan gibi açılmış gözlerle Lila'ya baktı. "Ona, 'Ya bu silahları hapishaneye, Norcross'a götürüyorlarsa?' dedi. 'O zaman o cadıyı nasıl çıkarabileceğiz?'"

Lila'nın gözlerinin önüne bir halat çekme yarışı geldi; Ortasındaki düğüm Evie Black'ti ve taraflardan birinin kazanması onun hangi tarafa çekildiğine bağlıydı.

"Başka ne hatırlıyorsun? İyi düşün Linny, çok önemli!" Bir yandan da, ne kadar önemli olursa olsun, ben o konuda ne yapabilirim ki, diye düşündü.

"Hiçbir şey," dedi Linny. "Peters ve o genç oğlan koşarak çıktıktan sonra uyuyakaldım. Ve burada uyandım." Hâlâ burasının neresi olduğunu kestiremediği için etrafına bakındı. "Lila?"

"Efendim?"

"Yiyecek bir şeyler var mı? Gerçekten de ölmemiş olmalıyım, çünkü *açlıktan ölüyorum*."

"Elbette," dedi Lila ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Sahanda yumurta ve kızarmış ekmek; hoşuna gider mi?"

"Harika. Bir oturuşta bir düzine yumurta yesem bile gözlemeler için yer kalır."

Fakat Linnette Mars o kahvaltıyı hiç yiyemeyecekti; son yemeğini bir gün önce şerif karakolundaki mikrodalgada börek ısıtarak yemişti. İki kadın birlikte St. George Sokağı'na giderken Lila, Linny'nin elinin kendi eli içinde eriyip gittiğini hissetti. Gözünün ucuyla ona bakınca dehşete düştü. Linny'nin olduğu yerde göğe doğru yükselen bir güve bulutundan başka hiçbir şey yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

1

Derin bir kömür damarının nerede başlayacağını kestirmenin hiçbir yolu yoktur, derdi Baba Lowell Griner. "Bazen cevherle bok arasındaki farkı bir keskinin dokunuşu belirler." Yaşlı adam bunu söylediği sıralarda Üç-İlçe bölgesinin en iyi madencileri Güneydoğu Asya'daki ormanlar içinde taban tepiyor, eroinle haşır neşir oluyorlardı. Sağ ayağındaki iki parmağıyla sol elindeki bir parmağı eksik olduğu için baba Griner bu savaşa katılmamıştı.

Bu dünyada merhum Lowell Griner kadar saçma şeyler söyleyen pek az adam olmuştur; UFO'lara ve ormanların intikamcı ruhlarına inandığı gibi, kömür şirketlerinin boş vaatlerini de altın niyetine kabul etmişti. Ona Büyük Lowell Griner derlerdi; belki de Jimmy Dean'in o eski şarkısı Büyük John'dan esinlenerek... Büyük Low artık yanında dolu bir şişe Rebel Yell içkisi, kömür gibi akciğerleriyle on yıldır tabutunun içinde istirahat ediyor.

Oğlu Lowel Jr. (doğal olarak Küçük Low adıyla tanınıyor) Şerif Lila Norcross onu ve abisini on kilo kokain ve silahlarıyla birlikte ele geçirdikten sonra babasının bu sözlerini hatırlamıştı. Göründüğü kadarıyla talihlerinin damarı aniden sona ermiş, kömür yerine boka dönüşmüştü. Şerif ve ekibi aileye ait o çiftlik evinin mutfak kapısını kırıp içeriye daldıkları anda o damar kopmuştu.

Küçük Low (her ne kadar bir doksan boyunda ve yüz yirmi kilo ağırlığındaysa da) yapmış olduğu hiçbir şeyden pişman değildi, sadece o hayatın daha uzun sürmediğine üzülüyordu. Abisi Maynard'la birlikte Coughlin Hapishanesi'nde nakledilmelerini beklerken zamanının çoğunu ne çok eğlenmiş olduklarını düşünerek geçirmişti; yarıştırdıkları spor otomobiller, soydukları o zenginlik taşan evler, düzdükleri kızlar, Griner bölgesinde otlanmak isterken kafalarını koparıp tepelere gömdükleri adamlar... Beş yıl boyunca Blue Ridge bölgesini tir tir titretmişlerdi. Çok zevkli bir dönemdi, ama artık buz kesmişti.

Aslında her bakımdan ayvayı yemişlerdi. Polisler kokaini ve silahlarını almışlardı ve Kitty McDavid'i tanık olarak mahkemeye çıkaracaklardı. Kitty, onların kartel bağlantılarına para ödeyip yığınla kokain aldıklarını, onlara kalp para veren Alabama'lı o adamı vurduklarını gördüğünü söyleyecekti. Polisler zulada sakladıkları ve Dört Temmuz'da kullanmayı tasarladıkları C4'ü bile bulmuşlardı. Evet, muhteşem bir hayatları olmuştu, ama Lowell sırf bunları hatırlayarak daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Bu anıların giderek bulanıklaşması ve sonra silinmesi son derece moral bozucuydu.

Küçük Low, artık anacağım bir anı kalmayınca herhalde intihar ederim, diye düşünüyordu. Bu seçenek onu korkutmuyordu. Korktuğu şey, tıkıldığı bir hücrede sıkıntıdan ölüp gitmekti; hayatının son birkaç yılını tekerlekli iskemlede, suni solunum cihazına bağlı olarak geçirmiş ve kendi balgamıyla boğulmuş babası gibi olmaktan korkuyordu. Yarım akıllı abisi Maynard hapishanede daha birkaç on yıl sıkıntı çekmeden yaşayabilirdi. Ama Küçük Lowell Griner Jr. onun gibi değildi. Sırf biraz daha yaşayabileyim diye bu koşullarda devam edemezdi.

Sonra, mahkeme öncesi toplantısını beklerken o bok aniden kömür damarına dönüştü. Tanrı Aurora'dan razı olsun. Onların kurtuluş biletiydi.

Uyku hastalığı Appalachia'ya geldiği günün öğle sonrası Lowell ve Maynard, Coughlin mahkeme binasındaki bir toplantı

odasının dışında, bir banka kelepçelenmiş halde oturuyorlardı. Savcının da avukatlarının da bir saat önce orada olmaları lazımdı.

"Ne boktan bir iş be!" diye homurdandı onlara nezaret eden Coughlin Emniyetinde görevli gıcık polis memuru. "Böyle şey olmaz. Maaşımı bütün gün sizin gibi iki katile bakıcılık yapmak için almıyorum. Yargıcın ne yapacağını öğrenmeye gideceğim."

Lowell oturdukları bankın karşısındaki kurşungeçirmez camdan o toplantı için orada bulunması gereken üç kişi içinden sadece biri olan Yargıç Wainer'i görebiliyordu; kadın başını kollarının arasına eğdi ve uyuyakaldı. O ana kadar ne iki kardeş ne de o gıcık polis memuru Aurora hakkında bir şey duymuşlardı.

"Umarım uyandırdığı için o polisin kafasını ısırır," dedi Maynard.

Dehşet içindeki polis memuru, Yargıç Regina Alberta Wainer'in yüzündeki o ağdan maskeyi yırtıp çektiği zaman pek de öyle olmadı, ama yine de kayda değerdi.

Lowell ve Maynard kelepçelendikleri banktan her şeyi görmüştü. Korkunçtu. Topuklu ayakkabıyla bile boyu bir altmış olan yargıç ayağa kalkıp altın uçlu dolmakalemini polisin göğsüne sapladı. Adam yere devrilince de üstüne çullanıp tokmağını art arda suratına indirdi. Polisin ne osuracak ne de İtiraz Ediyorum Sayın Yargıç, diyecek zamanı oldu. Yargıç Wainer daha sonra kanlı tokmağını bir yana attı, başını yine kollarının arasına alıp bıraktığı yerden uyumaya devam etti.

"Birader, bunu gördün mü?" diye sordu Maynard.

"Gördüm."

Maynard başını iki yana sallayınca kirden keçeleşmiş uzun saçları dalgalandı. "Vay bee!"

"Duruşmaya ara verilmiştir," dedi Lowell.

Maynard ilk çocuktu; ebeveynleri onun daha doğduğu gün güneş batmadan öleceğine emin oldukları için amcalarından birinin adını vermişlerdi. Mağara adamlarına özgü bir sakalı ve kocaman, boş bakan gözleri vardı. Kavga ettiği bir zavallının su-

ratına yumruklarını indirirken bile şaşkın görünürdü. "Şimdi ne yapacağız?"

Kelepçelendikleri bankın kollarını kırdıktan sonra toplantı odasına girdiler. Uyumakta olan Yargıç Wainer'i –başının etrafını saran ağ giderek kalınlaşıyordu– rahatsız etmemeye özen göstererek polisin anahtarlarını alıp kelepçelerin kilitlerini açtılar. Ayrıca polisin tabancasını, Taser şok tabancasını ve GMC pikabının anahtarlarını da almayı ihmal etmediler.

"Şu örümcek ağına bak," dedi Maynard yargıcın yüzünü işaret ederek.

"Zamanımız yok," dedi Küçük Low.

Koridorun sonundaki, polisin geçiş kartıyla açtıkları kapı başka bir koridora açılıyordu. Kapısı açık bir personel odasının önünden geçerken içerideki polisler, sekreterler ve avukatlardan hiçbiri onları umursamadı. Hepsinin dikkati NewsAmerica haberindeydi; dehşet içinde, yattığı yerden doğrulup ona bakan adamın burnunu ısırarak koparan kadını seyrediyorlardı.

Bu ikinci koridorun sonunda otoparka çıkış vardı. Lowell ve Maynard parıldayan güneşe ve temiz havaya çıktıklarında bir havlama yarışını kazanmış av köpekleri gibi mutluydular. Ölen polisin GMC pikabı hemen yakındaydı ve orta konsolda dünya kadar yürek hoplatan müzik kaseti vardı.

Pikabı yakınlardaki bir kamp alanına sürdüler; burada yıllar önce bütçe kesintisi nedeniyle kapatılmış bir orman bekçisi karakolu vardı. Karakolun kapısındaki kilit tek omuz darbesiyle açıldı. Dolapta bir kadın üniforması vardı. Neyse ki iriyarı bir kadındı ve Lowell'ın talimatıyla Maynard bunu üstüne geçirdi. Bu kıyafetiyle kamp alanında park etmiş bir Chevy Silverado'nun sürücüsünü yanına çağırması zor olmadı.

"Kamp izin belgemde bir eksiklik mi var?" diye sordu Silverado'lu adam. "Bu yeni hastalık aklımı başımdan aldı. Yahu kim böyle bir şeyi duymuş ki?" Sonra Maynard'ın göğsündeki rozete baktı. "Ya, sana neden Susan adını vermişler?"

Küçük Low bu sorunun hak ettiği cevabı, adamın arkasından gelip bir odun parçasıyla kafatasını kırarak verdi. Adamın boyu ve kilosu hemen hemen Lowell'la aynıydı. Lowell, Silverado'lu adamın elbiselerini giydikten sonra cesedi bir brandaya sarıp yeni taşıtlarının arkasına koydular. Ölen polisin kasetlerini dinleyerek, çok uzun bir zaman önce kötü günler için donattıkları av kulübesine doğru yol aldılar.

Kulübeye vardıklarında radyoyu ve burada bulundurdukları polis telsiz tarayıcısını dinlediler. Polislerin, kaçışlarıyla ilgili ne yaptıklarını öğrenmeyi umuyorlardı.

Kaçışlarıyla ilgili hiçbir haber olmayışı önceleri Lowell'ı huzursuz etti. Ama ikinci gün, Aurora'yla ilgili olaylar art arda gelince –ki kadın yargıcın polise yaptıkları ve yüzünü kaplayan o madde böylece açıklanmış oluyordu– Lowell'ın endişeleri buhar oldu. Onca toplu isyanlar, uçak kazaları olagelirken ve uyuyan kadınlar boğazlanırken, kim iki kanun kaçağına zaman ayırırdı ki?

2

Pazartesi günü, Frank Geary kadınlar hapishanesine yapacağı saldırıyı planlarken, Lowell küflenmiş kanepesinde uzanmış, kurutulmuş geyik etini kemiriyor, bir sonraki hamlelerini düşünüyordu. Yetkililer o sırada bir kopukluk içinde olsalar bile, çok geçmez toparlanırlardı. Dahası, eğer işler bu şekilde devam edecek olursa, polisler Vahşi Batı günlerinde olduğu gibi, önce vurup sonra soru sormaya başlayacaklardı. Griner kardeşler er geç hatırlanacaktı ve polisler peşlerine düşeceklerdi.

Radyodaki haberler önceleri Maynard'ı çok üzmüştü. "Artık bir daha düzüşemeyecek miyiz, Lowell?" diye sormuştu.

Bu düşünceyle kendisi de biraz kederli olan Low, abisine bir şeyler düşüneceklerini söylemişti... sanki bir seçenek varmış gibi. Aklına bazı kuşların, arıların, hatta eğitilmiş pirelerin bile bu işi nasıl yaptıklarını anlatan eski bir şarkı geldi.

Abisinin morali bir dolabın içinde bulduğu yapbozla düzelmişti. Şimdi Maynard sehpanın yanında dizüstü oturmuş, birasını yudumlarken yapbozu yapmaktaydı. Bulmacadaki resim, parmağını bir elektrik prizine taktığı için elektrik akımına kapılmış olan Krazy Kat'i gösteriyordu. Maynard çok zor olmadığı takdirde yapbozlara bayılırdı. (Lowell'ın, abisinin hapishanede uzun süre yaşayabileceğine inanmasının nedenlerinden biri de buydu. Hapishanede dünya kadar yapboz vardı.) Krazy Kat'in tam ortadaki resmi bitmiş gibiydi, ama o figürün etrafındaki yeşil duvar Maynard'ı deli ediyordu. Hepsi aynı görünüyor, bunda bir hile var, diye yakınıyordu.

"Etrafı temizlemeliyiz," dedi Küçük Low.

"Sana söyledim," dedi Maynard, "O yaşlı herifin kafasını içi oyuk bir kütüğe soktum, vücudunun kalanını da bir çukura attım." (Low'un abisi cesetleri parçalamakta çok ustaydı.) Tuhaftı, ama bu iş Maynard'a huzur veriyordu.

"Bu iyi bir başlangıç May, ama yeterli değil. Her şey boka sarmadan daha da sağlam bir temizlik yapmalıyız. Kökten temizlik."

Maynard birasını bitirip kutuyu bir yana attı. "Bunu nasıl yapacağız?"

"İlk iş olarak Dooling Polis Karakolu'nu yakacağız," dedi Low. "Böylece delilleri halletmiş oluruz. İlk işimiz bu."

Abisinin yüzündeki ifade, daha ayrıntılı bir açıklama gerektiğini gösteriyordu.

"Kokainimiz, May. O baskında her şeyi ele geçirdiler. O kokaini yakarsak, ellerinde hiçbir sağlam delil kalmaz." Lowell bu sahneyi hayal etti. O ana kadar bir polis karakolunu yok etmeyi bu kadar çok istediğinin farkında değildi. "Sonra da işimizi sağlama almak için hapishaneye bir ziyaret yapıp Kitty McDavid'i hallederiz." Low parmağını boğazının üstünden geçirerek abisine bu işin nasıl halledileceğini gösterdi.

"Herhalde o karı da uyuyordur."

Low bunu düşünmemiş değildi. "Ya bilim insanları onları uyandırmanın bir yolunu bulurlarsa?"

"Uyandırsalar bile, belki hafızası silinmiş olur. Yani amnezi gibi bir şey. O filmde olduğu gibi."

"Ya öyle olmazsa, May? Her şeyin yolunda gittiği görülmüş mü hiç? O McDavid karısı bizi ömür boyu hapse mahkûm edebilir. Ki en önemli olan şey bu değil. Karı ispiyonculuk yaptı, önemli olan bu. İster uyuyor, ister uyanık olsun, bunun için ölmesi gerekir."

"Ona erişebileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Aslında Lowell bunu bilmiyordu ama belki bir ihtimal olabilirdi. Talih cesurların yüzüne gülerdi; bunu bir filmde ya da televizyon dizisinde görmüştü. Üstelik daha iyi bir fırsat bulabilirler miydi? Neredeyse dünyanın yarısı uyuyor, geri kalanı da kafası kesilmiş tavuklar gibi koşuşturuyordu. "Hadi, kalk. En iyi zaman şimdiki zamandır. Artı, hava birazdan kararacak. Harekete geçmek için en elverişli zaman."

"Önce nereye gideceğiz?" diye sordu Maynard.

Lowell hiç duraksamadı. "Fritz'i görmeye."

Fritz Meshaum, Lowell Griner için motor onarımı ve oto temizliği işleri yaptığı gibi, dönem dönem onun kokainini de saklamıştı. Karşılık olarak da Lowell onu birkaç silah kaçakçısıyla tanıştırmıştı. Fritz çok usta bir motor tamircisiydi, ama federal yönetimin radarında bulunuyordu; bu nedenle kişisel silah deposunu ağır silahlarla zenginleştirmeye hevesliydi. O kaçınılmaz gün gelip de FBI ülkedeki bütün şaibeli motor tamircilerini yakalayıp Guantanamo'ya postalamaya karar verince, Fritz son nefesine kadar kendini savunmak zorunda kalacaktı. Lowell onu ne zaman görse, Fritz ona yeni edindiği silahlarını gösterir, böbürlenerek bunlarla neler yapılabileceğini anlatırdı. (İşin ilginç yanı, söylenenlere göre bir köpek yakalayıcısı Fritz'i öldüresiye dövmüştü.) Lowell onu son gördüğünde Fritz ona son oyuncağını göstermişti: Rus yapımı bir bazuka.

Bir ispiyoncuyu tepelemek için Lowell'ın kadınlar hapishanesine girmesi gerekiyordu. İşte bu çeşit bir eylem için de bazuka çok işe yarardı.

3

Jared ve Gerda Holden birbirlerini pek tanımıyorlardı –Jared lisedeyken Gerda orta bir öğrencisiydi– ama iki aile akşam yemeklerinde bir araya geldikleri için tanışıyorlardı. Bazen bodrum odasında video oyunları oynarlardı ve Jared arada bir ona mahsustan yenilirdi. Aurora başladığından beri pek çok kötü şey olmuştu, ama Jared ilk defa vurulmuş birini görüyordu.

"Ölmüştür herhalde, değil mi baba?" Babasıyla birlikte hapishanenin yönetim kanadındaydılar. Jared'ın gömleğine ve yüzüne Gerda'nın kanı bulaşmıştı. "Düştüğü için mi, yoksa kurşundan mı?"

"Bilmiyorum," dedi Clint. Sırtını duvara yaslamıştı.

Yüzünü kâğıt havluyla kurulayan Jared lavabonun üstündeki aynadan babasının gözlerini gördü.

"Muhtemelen," dedi Clint. "Evet. Bana anlattığın gibi olduysa, mutlaka ölmüştür."

"Ve o adam da mı? O doktor? Flickinger?"

"Evet. O da muhtemelen ölmüştür."

"Hepsi de bu kadın yüzünden mi? O Evie denen kadın?"

"Evet," dedi Clint. "Onun yüzünden. Onun güvenliğini sağlamak zorundayız. Polislerden ve başka herkesten. Biliyorum, saçma gibi geliyor, ama olanları anlamamızın anahtarı o olabilir; her şeyi çevirecek olan anahtar. Bana güven Jared, tamam mı?"

"Peki, baba. Ama o gardiyanlardan biri, o Rand denen adam bu kadının büyülü olduğunu söyledi."

"Kadının *ne* olduğunu açıklayamam, Jared."

Her ne kadar sakin olmaya çalışsa da Clint öfkeliydi – kendisine, Geary'ye ve Evie'ye kızıyordu. O kurşun Jared'a da isabet edebilirdi. Onu kör edebilir, komaya sokabilir, öldürebilirdi. Clint kendi oğlu gözlerinin önünde ölsün diye Burtell'erin bahçesinde en iyi arkadaşı Jason'ı pataklamamıştı; uykularında altlarını ıslatan çocuklarla yatağını bunun için paylaşmamıştı; Marcus ve Shannon'ı bunun için arkasında bırakmamıştı; tıp fakültesini bunun için bitirmemişti.

Shannon yıllar önce ona, eğer kendine hâkim olup birisini öldürmezse, o ortamdan kurtulabileceğini söylemişti. Ama şu andaki ortamdan kurtulabilmek için insan öldürmek zorunda kalabilirlerdi. Kendisi adam öldürmek zorunda kalabilirdi. Bu ihtimal onu beklediği kadar çok sarsmadı. Durum değişmiş, ödüller değişmişti, ama sonuçta yine aynı hesap vardı; eğer çikolatalı sütü istiyorsa, dövüşmek zorundaydı.

"Ne?" diye sordu Jared.

Clint başını yana eğdi.

"Çok gergin görünüyorsun," dedi oğlu.

"Yorgunluktan." Oğlunun omzunu okşayıp izin istedi. Herkesin yerini alıp almadığını kontrol edecekti.

4

"Ben demiştim" demeye gerek yoktu.

Yerdeki cesetlerin yanından çekilirlerken Terry, Frank'ın gözlerini gördü. "Haklıymışsın," dedi. Matarasını çıkardı. Frank bir an ona engel olmayı düşündüyse de vazgeçti. Terry içkisinden sıkı bir yudum aldı. "Başından beri haklıydın. O kadını almak zorundayız."

"Emin misin?" diye sordu Frank sanki kendisi emin değilmiş gibi.

"Dalga mı geçiyorsun? Şu manzaraya bak! Vern öldü, onu şu kız öldürdü, o kızın kendisi de vurularak öldürüldü. Avukatın kafatası göçtü. Belki bir süre yaşamış olsa da, atık kesinlikle ölmüştür. Diğer adam, ehliyetinde Flickinger adındaki bir doktor olduğu yazıyor..."

"O da mı? Gerçekten mi?" Eğer öyleyse, çok yazıktı. Flickinger dağınık kafalı bir adamdı ama Nana'ya yardım etmeye çalışmıştı.

"Ve işin en kötü kısmı bu değil. Norcross, o Evie denen kadın ve diğerlerinin ellerinde artık ciddiye alınacak silahlar var. Onları teslim olmaya zorlamak için bize yarayacak silahlar."

“Onların yanında kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Frank. “Buraya gelirlerken o karavanın direksiyonunda kim vardı?”

Terry bir kez daha matarayı başına dikti, ama içinde hiçbir şey kalmamıştı. Küfredip yerdeki bir taşı tekmeledi.

Frank bekledi.

“Adı Willie Burke olan bir moruk.” Terry Coombs dişlerinin arasından tısladı. “Son on beş-yirmi yıldır temiz yaşıyor, birçok kamu görevinde bulundu, ama herif hâlâ kaçak avcı. Eskiden içki kaçakçılığı da yapardı, gençliğinde. Belki hâlâ da yapıyordur. Savaşta bulunmuş. İşini biliyor. Lila ona hep göz yumardı, onu tutuklamaya değmez bulurdu. Ve sanırım ben de o adamdan hoşlanırdım.” Derin bir nefes aldı. “Ben de Lila gibi düşünürdüm.”

“Pekâlâ,” dedi Frank. Evie’nin onu arayışından söz etmemeye karar vermişti. Aslında bu konuşma onu o kadar öfkelendirmişti ki, ayrıntılarını anlatmakta çok zorlanacaktı. Fakat bu görüşmenin bir kısmı aklından çıkmıyordu: Hastanede kızını koruduğu için kadın onu övmüştü. Peki, bunu nasıl bilebilirdi? Evie Black o sabah hapishanedeydi. Bu nokta ikide bir aklına geliyor, Frank da bunu düşünmemeye çalışıyordu. Tıpkı Nana’nın kozasında tutuşturdukları parçadan güvelerin püskürmesi gibi buna da hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordu. Anlayabildiği tek şey Evie Black’in onu dürtmek istemesiydi – ve bunu başarmıştı. Ama bu kadın Frank’ı dürtmenin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Her halükârda, Terry doğru yola girmişti, onu ikna etmek için bir şey yapmasına gerek yoktu. “Bir ekip oluşturmamı ister misin?” diye sordu Frank. “Eğer seni memnun edecekse bunu yaparım.”

Her ne kadar memnuniyet duymasa da Terry bu öneriyi kabul etti.

5

Hapishaneyi savunacak olan adamlar otoparktaki çeşitli otomobiller ve kamyonlardan lastikleri söktüler. Hapishane minibüsleri de dahil olmak üzere toplam kırk kadar taşıt vardı. Billy Wettermore ve Rand Quigley bu lastikleri yuvarlayarak iç ve dış çitlerin arasına getirdiler ve üçerli piramitler halinde yerleştirdikten sonra üstlerine benzin boca ettiler. Benzin kokusu ormanda hâlâ tütmekte olan yangının kokusunu bastırdı. Scott Hughes'un kamyonetindeki lastikleri almadılar ama aracı ekstra bir bariyer olarak iç kapının arkasına çektiler.

"Scott kamyonetini çok sever," dedi Rand.

"Onunki yerine seninkini mi çekelim?" diye sordu Tig.

"Yok be," dedi Rand. "Delirdin mi?"

Dokunmadıkları tek araç Barry Holden'ın karavanıydı.

6

Vern Rangle, Roger Elway ve tümü uyuyan kadın memurlar olmayınca, Şerif Lila Norcross'un ekibinden sadece yedi şerif yardımcısı kalmıştı: Terry Coombs, Pete Ordway, Elmore Pearl, Dan Treat, Rupe Wittstock, Will Wittstock ve Reed Barrows. Terry bu ekibin sağlam olduğunu düşündü. Hepsi en az bir yıldan beri görevdeydi ve Pearl ile Treat Afganistan'da da bulunmuşlardı.

Üç tane de emekli şerif yardımcısı –Jack Albertson, Mick Napolitano ve Nate McGee– ile tam on kişi oluyorlardı.

Don Peters, Eric Blass ve Frank Geary ile uğurlu sayı on üçü tamamlamışlardı.

Frank hemen altı gönüllü daha buldu; bunların arasında kendi soyadını taşıyan iki şerif yardımcısı olan Dooling Lisesi futbol antrenörü Koç JT Wittstock, Remington pompalı tüfeğini getiren Squeaky Wheel barmeni Pudge Marone, sigorta şirketi sahibi ve ödüllü geyik avcısı Drew T. Barry, doktorların talimatıyla boksu

bırakmış Altın Eldiven şampiyonu boksör ve Pudge'ın kayınbiraderi olan Carson, iki belediye meclis üyesi Bert Miller ve Steve Pickering vardı. Böylece on dokuz kişi olmuşlardı ve onlara, hapishanedeki kadının uyku hastalığıyla ilgili bir şeyler bilebileceği, hatta belki de bunu tedavi edebileceği söylenince hepsi seve seve görevi kabul etmişti.

7

Terry memnundu, ama çift sayı olsun diye kadroyu yirmiye tamamlamak istiyordu. Vern Rangle'ın bembeyaz yüzü ve yırtılmış boğazı kolayca unutabileceği bir manzara değildi. Bunu da, tıpkı Geary'nin sessiz bir gölge gibi yaptığı her şeyi izlemesi ve yaptığı her seçimi yargılamasını hissettiği gibi içinde duyabiliyordu.

Ama önemli değildi. Tek kurtuluş yolu belliydi: Norcross'u aşıp Evie Black'e ulaşacaklar ve bu kâbusu bitirmek için Evie denen o kadını kullanacaklardı. Terry o kadına ulaştıkları zaman ne olacağını bilmiyordu, ama bildiği tek şey bu işin son bulacağıydı. Bu iş bittikten sonra da Vern Rangle'ın kanı çekilmiş yüzünü aklından çıkarmak için uğraşabilirdi. Tabii bir de karısının ve kızının yüzleri vardı, ama bunları belleğinden silebilmişti. Deli gibi içerek beynini uyuşturmuştu. Frank'ın onu içmeye teşvik ettiğinin farkındaydı ama bundan ne çıkardı ki?

Don Peters'a Dooling Hapishanesi'ndeki erkek memurların sayısını çıkarma görevi verilmişti; bu iş uzun sürmedi. Norcross'un elinde taş çatlasa dört memur vardı. Bunlardan biri olan Wettermore ibneydi; Murphy eskiden bir tarih öğretmeniydi. Evie denen o kadın, moruk Burke ve hesaba katmadıkları iki ya da üç kişi daha olsa, demek ki karşılarında bir düzineden az adam olacaktı. Bunlar ne kadar iyi silahlanmış olsalar da, çoğu veya hepsi işler kızıştığı zaman pes edecek tiplerdi.

Terry ve Frank Main Caddesi'ndeki içki dükkânında durdular. Dükkân açıktı ve içi doluydu.

"Zaten beni sevdiği yoktu!" diye bağırıyordu ahmağın teki elindeki cin şişesini sallayarak. Kokarca gibi kokuyordu.

Rafların çoğu boştu, ama Terry iki şişe cin buldu ve eğer bu boktan durum devam ettiği takdirde çok geçmeden değersiz olacak parayla ödeme yaptı. Şişelerden birini matarasına doldurdu, diğerini bir kesekâğıdının içine soktu. Frank'la birlikte oraya yakın bir ara sokağa girdiler. Bu sokağın sonunda çöp torbaları ve yağmurla hamurlaşmış karton kutuların yığıldığı bir avlu vardı. Johnny Lee Kronsky'nin daire kapısı buradaki zemin katta, cam yerine naylon gerilmiş iki pencerenin arasındaydı.

Batı Virgina'nın bu kısmında efsanevi bir figür olan Kronsky kapıyı açar açmaz kesekâğıdındaki şişeyi fark etti. "Bana hediyeyle gelenler içeriye girebilirler," diyerek şişeyi kaptı.

Oturma odasında sadece bir tane iskemle vardı. Kronsky bunu kimseye vermedi. İki yudumda şişenin yarısını bitirirken ne Terry'ye ne de Frank'a baktı. Sehpanın üstündeki sessize alınmış televizyonda Atlantik Denizi üstünde yüzen, kozaya bürünmüş kadınlar görünüyordu. Cankurtaran salları gibiydiler.

Ya köpekbalığının teki bunlardan birini ısırmaya kalkarsa, diye geçirdi aklından Terry. O zaman o köpekbalığı çok büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Neydi bütün bunların anlamı? Amaç neydi?

Terry cevabın içkide olduğuna karar verdi. Matarasını çıkarıp bir fırt aldı.

"Bu kadınlar denize düşen o büyük uçaktaydılar," dedi Johnny Lee. "Bu şekilde su üstünde durmaları çok ilginç, değil mi? O madde bayağı hafif olsa gerek. Yastık pamuğu falan gibi bir şey herhalde."

"Şunlara bakın!" dedi Terry hayretler içinde.

"Evet, gerçekten çok ilginç bir manzara." Johnny Lee dudaklarını şapırdattı. Eskiden lisanslı bir özel dedektifti, ama işi ihanet eden eşleri izlemek veya gizemli olayları çözmek değildi. 2014 yılına kadar Ulysses Energy Solutions kömür şirketinde çalışmış, şirketin çeşitli işletmelerinde madenci kimliği takınarak sendika

teşkilatlanması söylentilerini dinlemiş, etkili olabilecek liderlerin altını oymaya çalışmıştı. Bir başka deyişle, şirket köpeğiydi.

Derken bir sorun çıktı. Bir göçük oldu. Patlayıcıları ayarlayan adam Kronsky'ydi. Üç maden işçisi kayaların altına gömülmüştü. Ulysses avukatları şirketin herhangi bir ceza almasını önlediler –jüriyi bunun trajik bir kaza olduğuna inandırdılar– ama Kronsky'yi zorla emekli ettiler.

İşte bu nedenle Johnny Lee doğduğu yere, Dooling'e gelmişti. Şimdilerde, içki dükkânına çok yakın olan evinde ölümüne içme sürecindeydi. Her ay UES şirketi ona Federal Express aracılığıyla bir çek gönderiyordu. Terry'nin bankada tanıdığı olan bir kadın çekte daima aynı şeyin yazılı olduğunu söylemişti: ÜCRETLER. Bu ücretler büyük miktarlarda değildi –yaşadığı daireden belli oluyordu– ama Kronsky'ye yetiyordu. Terry onun ne durumda olduğunun farkındaydı, çünkü neredeyse ayda bir Kronsky'nin camlarının kırıldığını ihbar etmek için komşulardan biri polisi arardı, saldırganlar büyük ihtimalle sendikacılardı, ama arayan hiçbir zaman Jonny Lee olmazdı. Bu olaylardan hiç korkmadığını herkes bilsin istiyordu. J. L. Kronsky sendikayı zerre kadar dert etmiyordu.

Bir öğle sonrası, Aurora salgını başlamadan çok önce, Lila ve Terry Ünite Bir'de devriye gezerlerken konuşma konusu Kronsky'ye çevrilmişti. Lila, "Er geç ona kızgın bir maden işçisi –muhtemelen Kronsky'nin ölümüne neden olduğu adamlardan birinin bir yakını– o herifin beynini patlatacak, o sefil puşt da bunu seve seve kabullenecek," demişti.

8

"Hapishanede bir sorun var," dedi Terry.

"Her yerde sorun var, Polis Bey." Kronsky'nin yıpranmış, çökmüş bir yüzü ve kara gözleri vardı.

"Her yeri boş ver," dedi Frank. "Şimdi buradayız."

"Nerede olduğunuz sikimde bile değil," dedi Johnny Lee ve şişedeki cini bitirdi.

"Bir şeyi havaya uçurmak zorunda kalabiliriz," dedi Terry.

Barry Holden ve karakol soyguncusu arkadaşları adamakıllı miktarda silah almışlardı, ama Griner kardeşlerin C4'ünü orada bırakmışlardı. "Plastik patlayıcıları kullanmayı bilirsin, değil mi?"

"Belki biliyorumdur," dedi Kronsky. "Bu işten benim kazancım ne olacak, Polis Bey."

Terry aklından bir hesap yaptı. "Bak ne diyeceğim. Squeaky barındaki Pudge Marone da bizimle birlikte; sana ömür boyu bedava içki verebilir." Terry o ömrün pek uzun olmayacağını sanıyordu.

"Hımm," dedi Johnny Lee.

"Ve tabii, kasabana da büyük bir hizmette bulunmuş olacaksın."

"Dooling umurumda değil," dedi Johnny Lee Kronsky, "ama yine de... neden olmasın? Neden olmasın be!"

Böylece sayıları yirmiyi buldu.

9

Dooling Hapishanesi'nde nöbetçi kuleleri yoktu. Havalandırma boruları, su olukları ve aspiratörlerin bulunduğu katranlı kartondan bir çatısı vardı. Siper olarak kullanılacak bir şey yoktu. Çatıyı inceleyen Willy Burke, Clint'e bütün çevreyi üç yüz altmış derece görebileceği bu noktayı beğendiğini ama canını sokakta bulmadığını söyledi. "Burada bir kurşunu durduracak tek bir şey yok. Şuradaki barakaya ne dersin?" Yaşlı adam aşağıdaki bir noktayı işaret etti.

Her ne kadar hapishane planlarında MALZEME DEPOSU olarak etiketlenmişse de, bu baraka her şeyin tıkıldığı bir yerdi. Mahkûmların (sadece güvenilir olanlar) beyzbol sahasındaki

çimleri düzelttikleri çim biçme makinesi, bahçıvanlık gereçleri, iple bağlanmış yığınlar halinde eski gazete ve dergiler vardı. Ama en önemlisi, beton bloklarla yapılmıştı.

Gidip yakından baktılar. Clint içeriden bir iskemle çıkardı ve Willy baraka çatısının çıkıntısı altında buna oturdu.

Bu pozisyonda olan biri çitten görülmezdi, ama barakayla hapishane arasındaki bir ateş hattında görülebilirdi. "Eğer sadece bir taraftan gelirlerse emniyette olurum," dedi Willy. "Gözümün ucuyla onları görüp saklanırım."

"Ya aynı anda iki taraftan birden gelirlerse?" diye sordu Clint.

"O zaman ayvayı yerim."

"Sana yardımcı gerekir. Destek lazım."

"Sen böyle deyince, doktor, keşke gençliğimde kiliseye daha çok gitseydim diyorum."

Yaşlı adam ona sevecen gözlerle baktı. Hapishaneye geldiğinden beri Clint'ten istediği tek şey, birlikte yapacakları işi Lila'nın da onaylayacağını duymaktı. Her ne kadar bu aşamadayken Lila'nın ne isteyeceğini kestiremese de, Clint ona bu güvenceyi vermişti. Lila sanki yıllardır yoktu.

Clint de ona aynı sevecenlikle bakmaya gayret etti ama içindeki bütün sıcak duygular Barry Holden'ın karavanından düşen Gerda Holden ve Garth Flickinger'la birlikte boşalıp gitmişti. "Sen Vietnam'daydın, değil mi Willy?"

Willy sol elini kaldırdı. Avucunda derin bir yara izi vardı. "Hâlâ bazı parçalarım orada."

"Neler hissettin?" diye sordu Clint. "Oradayken? Arkadaşlarını kaybetmiş olmalısın."

"Evet," dedi Willy. "Arkadaşlarımı kaybettim. Neler hissettiğime gelince, çoğu zaman korkuyordum. Aklım karışıktı. Her an. Sen şimdi böyle mi hissediyorsun?"

"Evet," diye itiraf etti Clint. "Hiç böyle bir şey için eğitilmedim."

Öğle sonrası güneşi altında bir süre durdular. Willy onun gerçekten ne hissettiğini seziyor mu diye merak etti Clint. Biraz korku ve akıl karışıklığı olduğu doğruydu, ama heyecan da vardı. Hazırlıkları hevesle yaparken, muhtemel bozgunun endişesini eyleme dökebilmişti. Clint, içindeki adrenalinin kabardığını hissediyordu.

Böyle düşünmemeliyim, dedi içinden, ama iyi geliyordu. Sanki tıpkı ona benzeyen bir adam tepesi açık bir otomobille, kırmızı ışıkta eski Clint'in yanında durmuş, başıyla onu tanıdığını belli etmiş, yeşil ışık yandığı anda da, gaza basıp giderken, eski Clint ona arkasından bakmıştı. Yeni Clint acele etmek zorundaydı, çünkü bir misyonu vardı ve misyonu olmak iyi bir şeydi.

Hapishanenin arka kısmına giderlerken, Willy ona Truman Mayweather'in treylerinin yakınında gördüğü güveleri ve ağdan ayak izlerini anlattı. Ağaçların dallarını kaplayan milyonlarca güve görmüştü. "O kadından mıydı?" diye sordu. Herkes gibi Willy de söylentileri duymuştu. "Hapisteki o kadın mı?"

"Evet," dedi Clint. "Ve sadece bu kadar da değil."

Willy bundan şüphesi olmadığını söyledi.

Dışarıya bir iskemle daha çıkardılar. Böylece barakanın iki ucunda bir adam konuşlanmış oluyordu. Kusursuz bir önlem değildi ama ellerinden bu kadarı gelmişti.

10

Linny Mars'ın kozaya bürünmüş gövdesi şerifin ofisindeki masanın önünde yatıyordu. Ekranında hâlâ Londra'daki dönme dolap olan dizüstü bilgisayarı hemen yanı başındaydı. Terry onun nihayet uyuyakaldığını ve koltuğundan aşağıya kaydığına hükmetti. Kadının gövdesi ofisin iç kısımlarına açılan koridoru tıkıyordu.

Kronsky onun üzerinden geçip delil dolabına doğru yöneldi. Bunu yapması Terry'nin hiç hoşuna gitmedi. "Hey, burada bir insan yatıyor, fark ettin mi? Yerde bir insan yatıyor."

"Önemli değil, Terry," dedi Frank. "Onu oradan kaldırırız."

Linny'yi bir hücreye taşıyıp şiltenin üstüne yatırdılar. Kadın uyuyalı çok olmamıştı. Gözlerini ve ağzını saran ipeksi ağ inceydi. Dudakları büyük bir sevinç içindeymiş gibi kıvrılmıştı. Kim bilir, belki de uyanık kalma mücadelesi bitti diye sevinmişti.

Terry içkisinden bir fırt daha aldı. Matarasını indirirken hücre duvarları üstüne geliyormuş gibi olunca bunu durdurmak için elini uzattı. Bir an sonra tekrar dengesini bulabildi.

"Senin için endişe ediyorum," dedi Frank. "İçkiyi abartıyorsun."

"Gayet iyiyim," dedi Terry kulağına konmak isteyen bir güveyi eliyle kovalayarak. "Silahlandığımız için memnun musun, Frank? İstediğin buydu, değil mi?"

Frank ona uzun uzun baktı. Gözlerinde tehdit edici bir ifade yoktu, boş bir bakıştı. Küçük çocukların televizyon ekranlarına bakışı gibiydi.

"Hayır," dedi Frank. "Memnun olduğumu söyleyemem. İşimiz bunu gerektiriyor."

"Birini tepelemeden önce kendine hep bunu mu dersin?" diye sordu Terry. Gerçekten ilgileniyordu ve bu soru karşısında Frank'ın tokat yemiş gibi irkildiğini görünce çok şaşırdı.

Dışarıya çıktıklarında Kronsky bekleme odasındaydı. Plastik patlayıcı ve birinin Griner arazisindeki bir çukurda bulup polise teslim ettiği bir demet dinamit elindeydi. Johnny Lee memnun değildi. "Bu dinamitin orada olması yanlıştı, baylar. Eskir ve laçkalaşır. Oysa C-4..." Bunu elinde sallayınca Frank irkildi. "Üstünden kamyonla geçsen bir şey olmaz."

"O halde, dinamiti burada bırakmak mı istiyorsun?" diye sordu Terry.

"Yok yahu." Kronsky alınmış gibiydi. "Elimde biraz dinamit olmasını isterim. Hep istemişimdir. Dinamit klasiktir. Sadece onu bir battaniyeye sarmak gerekir, o kadar. Belki bu Uyuyan Güzel'in dolapta kalın bir kazağı vardır. Ha, bir de nalburdan bazı şeyler almam gerekecek. Umarım polis teşkilatının orada kredisi vardır."

Terry ve Frank karakoldan ayrılmadan önce bir çantanın içini yağmalanmamış silahlarla ve cephaneyle doldurdular ve toplayabildikleri kadar kurşungeçirmez yelekle miğfer aldılar. Fazla bir şey yoktu, ama nasıl olsa yeni yardımcıları evdeki silahlarını getireceklerdi.

Linny dolapta hiç kazak bulundurmadığı için Johnny Lee dinamiti banyoda bulduğu birkaç havluya sardı. Bir bebeği taşıyormuş gibi göğsüne bastırdı.

"Herhangi bir saldırı için geç oldu," dedi Frank. "Eğer iş buna varırsa."

"Biliyorum," dedi Terry. "Bu gece adamlarımızı burada toplar, neyin ne olduğunu açıklar, kimin lider olduğunu belirleriz." Bunu söylerken gözleri Frank'ın üzerindeydi. "Belediye taşıt parkından birkaç okul otobüsü çıkarıp bunları Route 31'le Batı Lavin kavşağında park ederiz. Adamlarımız hiç değilse açık havada uyumak zorunda kalmazlar. Altı ya da sekiz kişi nöbet tutarak... şeyi..." Eliyle bir daire çizdi.

Frank yardımcı oldu. "Çevreyi gözetlerler."

"Evet. İçeriye girmemiz gerekirse, bunu yarın sabah yaparız, doğu yönünden. Kapıyı yıkıp geçmek için bize birkaç tane buldozer gerekecek. Pearl ve Treater'i imar müdürlüğüne gönder, oradaki parktan iki buldozer alsınlar. Anahtarlar oradaki ofis treylerindedir."

"Güzel," dedi Frank, çünkü gerçekten öyleydi. Buldozer fikri onun aklına gelmemişti.

"Yarın sabah ilk iş buldozerlerle çitleri yıkıp otoparkın karşısındaki ana binaya geliriz. Böylece güneş doğrudan onların gözlerine gelir. Birinci adım, onları pencerelerden ve kapılardan öteye itmek. İkinci adımda, Johnny Lee ön kapıları havaya uçurur, biz de içeriye gireriz. Onları silahlarını bırakmaları için zorlarız. Diğer taraftan kaçmalarına engel olmak için oraya da birkaç adam gönder."

"Çok mantıklı," dedi Frank.

"Ama önce..."

"Önce?"

"Norcross'la konuşuruz. Bu gece. Eğer yüreği el veriyorsa, yüz yüze. Telafisi olmayan bir şey gerçekleşmeden önce o kadını bize teslim etmesi için bir fırsat tanırız."

Frank'ın gözlerinden ne hissettiği belli oluyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum Frank, ama eğer mantıklı bir adamsa, neyin doğru olduğunu anlayacaktır. Sadece o kadının değil, daha birçok kişinin hayatından sorumlu."

"Ya hâlâ hayır derse?"

Terry omuz silkti. "O zaman içeriye girip kadını alırız."

"Ne pahasına olursa da mı?"

"Evet, ne pahasına olursa olsun." Dışarıya çıktılar. Terry polis karakolunun dış kapısını kilitledi.

11

Rand Quigley alet çantasını aldı ve ziyaretçi odasındaki beton duvarda bulunan küçük pencereyi yerinden sökmek için iki saat uğraştı.

Tig Murphy onun yanında oturmuş, Coca Cola ve sigara içiyordu. Sigara içilmez kuralı artık geçerli değildi. "Eğer bir mahkûm olsaydın, bu yasağı ihlal ettiğin için beş yıl daha fazla yatardın."

"O halde iyi ki mahkûm değilim, değil mi?"

Tig külünü yere silkti ve aklından geçeni söylememeye karar verdi: Eğer bir yere tıkılmışsan, mahkûmdan farkın yoktu; şimdi hepsi mahkûmdu işte. "Yahu burasını amma da sağlam yapmışlar, değil mi?"

"Öyle ya. Hapishane gibi bir yer," dedi Rand.

Pencere nihayet sökülünce Tig alkışladı.

"Var olun, bayanlar ve baylar," dedi Rand, Elvis Presley taklidi yaparak. "Çok teşekkür ederim."

Pencere söküldükten sonra Rand bunun altına çektikleri masanın üstünde durup tüfeğin namlusunu boşluktan dışarıya

çıkarabiliyordu. Burası onun noktasıydı; otoparka ve ön kapıya hâkim bir açıdaydı.

"Bizi ödlek sanıyorlar," dedi Rand. "Ama öyle değiliz."

"Doğru söyledin, Rand."

Clint başını içeriye uzattı. "Tig. Benimle gel."

Birlikte merdiveni çıkıp B Kanadına geldiler. Burası hapishanenin ikinci katındaydı ve en yüksek noktasıydı. Hücrelerin içinde Batı Lavin'e bakan pencereler vardı. Bu pencereler ziyaretçi odasındakinden daha sağlamdı. Rand'ın el aletleriyle bunları sökmesi mümkün değildi.

"Bu tarafı savunamayız," dedi Tig.

"Haklısın," dedi Clint, "ama ideal bir gözetleme noktası olur. Üstelik burasını savunmamız da gerekmez, değil mi? Buraya geliş yolu yok."

Clint bundan emindi; oradan biraz ötedeki bir hücrede dinlenmekte olan Scott Hughes da aynı fikirdeydi. "Eminim sizler şu ya da bu şekilde kendinizi öldürteceksiniz ve ben de arkanızdan gözyaşı dökecek değilim," diye seslendi, "ama doktor haklı. Bu duvarda bir delik açmak için bir bazuka gerekir."

12

Dooling erkeklerinin karşıt iki grubu savaşa hazırlanmak için silahlanırken, bu bölgede hâlâ uyanık olan yüz kadar kadın vardı. Bunlardan biri Evie Black, biri Angel Fitzroy, biri de Jeanette Sorley'ydi.

Vanessa Lampley dördüncüydü. O günün erken saatlerinde kocası nihayet koltuğunda uyuyakalınca, Van'a planını uygulama fırsatı doğmuştu. Ree Dempster'ı öldürdükten sonra eve dönmüş, kocası Tommy Lampley onunla birlikte mümkün olduğunca uzun süre uyanık kalmak için gayret etmişti. Van onun desteğinden çok memnundu. Ama televizyondaki bir aşçılık yarışması Tommy'ye ninni gibi gelmiş, daha fazla dayanamamıştı.

Van kocasının uykusu derinleşene kadar evden çıkmadı. Kendisinden on yaş büyük, kalçaları titanyumlu kalp hastası kocasına cenazesiyle uğraşma işini bırakmak istemiyordu. İstemediği başka bir şey de, kozaya bürünmüş bir eşya parçası haline gelmekti.

Bütün yorgunluğuna rağmen çevik adımlarla odadan çıktı. Garajdan av tüfeğini alıp doldurduktan sonra arazi aracına binip yola koyuldu.

Planı basitti: ormandan geçip yolun üstündeki tepeye çıkmak, temiz havayı soluyup manzarayı seyretmek, kocasına bir not yazdıktan sonra namluyu çenesinin altında dayamak. İyi geceler. Hiç değilse, dert edeceği çocukları falan yoktu.

Yavaş gidiyordu, çünkü o bitkinliğiyle arazi aracını bir yere çarpabilirdi. Aracın ağır lastikleri zemindeki her bir taşı yerden sıçratıp Van'ın kollarına çarptırıyordu. Van için sorun değildi. Çiseleyen yağmura da aldırdığı yoktu. Bütün bitkinliğine rağmen bedensel farkındalığı yerindeydi. Ree gibi, öleceğini hiç bilmeden ölmek daha mı iyiydi acaba? Van'ın beyni buna tatmin edici bir cevap veremiyordu. Herhangi bir cevap daha şekillenmeden buhar oluyordu. Neden bir mahkûmu vurduğu için o kadar kötü hissediyordu? Onu vurmasaydı, o mahkûm başka bir mahkûmu öldürecekti. Sırf görevini yaptığı için neden bu kadar kötü hissediyordu? Bu soruların cevapları da bir türlü oluşamadı.

Van tepenin en yüksek noktasına geldi. Aracın motorunu susturdu. Uzakta, hapishanenin olduğu yönde akşam karanlığı bir bulut gibi çökmekteydi. Tam altında arazi uzun ve yumuşak bir eğimle aşağıya iniyordu. Bu eğimin sonunda yağmurlarla suyu kabarmış bir ırmak vardı. Irmağın birkaç yüz metre ötesindeki avcı kulübesinin bacasından çıkan dumanları gördü.

Van ceplerini yoklayınca, yanında not yazmak için kâğıt veya kalem getirmediğini anladı. İçinden gülmek geldi, intihar bu kadar karmaşık bir şey olmamalıydı, değil mi? Gülemedi, ama derin bir iç geçirdi.

Yapabileceği bir şey yoktu. Onun neden kendini öldürdüğünü anlamaları zor olmayacaktı. Tabii birileri cesedini bulursa... Onu arayan biri olursa... Van tüfeğini kılıfından çıkardı.

Tam namluyu çenesinin altına dayadığı sırada kulübenin kapısı gürültüyle açıldı.

"O bazuka hâlâ onda değilse boku yer," dedi bir adam. Sesi net bir şekilde işitiyordu Van. "Yoksa, keşke o köpek yakalayıcısı işimi bitirseydi, dedirtirim ona. Ha, o tarayıcıyı da getir. Polislerin ne yaptığını bilmek istiyorum."

Van tüfeği indirdi ve iki adamın bir Silverado pikaba binip oradan gidişlerini seyretti. Onları tanıdığına emindi ve görünüşlerine bakılırsa belalı tiplere benziyorlardı. Aslında onca zamandır uykusuz olmasa, isimleri hemen aklına gelirdi ama zihni bir çamur yığını gibiydi. Hareket halinde olmadığı halde hâlâ arazi aracının sarsıntısını hissediyordu. Gözlerinin önünde noktalar uçuşuyordu.

Pikap uzaklaştıktan sonra o kulübeye gitmeye karar verdi. Belki not yazabileceği bir şey, bir takvimin arkası falan bulabilirdi. "Ve bunu gömleğime iliştirecek bir şey de bulmalıyım," dedi.

Sesi ona yabancı geldi. Başka birinin sesi gibi. Ve hemen yanında duran birisi *vardı.* Ama başını çevirdiği anda yok oldu. Bu halüsinasyonlar giderek sıklaşmıştı. İnsan bütün mantıklı düşüncelerini ve aklını kaybetmeden ne kadar süre uyanık kalabilirdi ki?

Van tekrar arazi aracına bindi ve kulübeye giden yoldan aşağıya doğru ilerledi.

Kulübenin içi fasulye, bira, geyik eti kızartması ve erkek osuruğu kokuyordu. Masanın üstü ve lavabonun içi tabaklarla doluydu. Odun sobasının üstünde bir tencere bırakılmıştı. Şömine rafında omzunda bir kazmayla poz vermiş, ağzı kulaklarında bir adamın fotoğrafı vardı. Şapkasını kulaklarını gizleyecek kadar başına bastırmıştı. Bu fotoğrafa bakan Vanessa gördüğü adamı hemen tanıdı, çünkü daha on iki yaşındayken babası ona bu adamı göstermişti.

"Bu adam Büyük Lowell Griner'dır," demişti babası. "Ondan uzak durmanı istiyorum, yavrum. Sana merhaba diyecek olursa, sen de ona, 'Merhaba, iyi günler,' de ve yoluna devam et."

Demek ki o iki adam da Büyük Lowell'ın beş para etmez oğullarıydı. Maynard ve Küçük Low Griner. Coughlin'deki hapishanede duruşma gününü bekleyecekleri yerde, yepyeni bir pikapla dolanıyorlardı. Kitty McDavid'in görgü şahidi olduğu ve mahkemede ifade vereceği bir cinayetle suçlanmışlardı.

Kulübenin yatak odalarına giden koridor duvarında iple asılı eski bir defter gördü. Bu defterden yırtacağı bir sayfa intihar notu için yeterdi ama Van bir süre daha uyanık kalmak istediğine karar verdi.

O pis kokudan kurtulduğu için sevinerek kulübeden çıktı ve aracını cesaret edebildiği kadar hızlı sürdü. Birkaç kilometre sonra o patika Dooling'in toprak yollarından birine uzanıyordu. Çiseleyen yağmur izleri biraz silmişti ama Van kaçakların hangi yöne saptıklarını görebildi. Route 7'ye vardığında iki adam ondan bayağı öndeydiler, ama buradaki arazi yokuş aşağıyaydı ve görüş alanı açıktı. Çok uzakta olsa da, pikabın kasabaya doğru ilerlediğini görmek mümkündü.

Van her iki yanağına tokat atıp onları takip etti. Artık sırılsıklam olmuştu ama o soğuk onu bir süre daha uyanık tutacaktı. Eğer kendisi bir cinayet sanığı olsaydı, çoktan Georgia yolunu tutmuş olurdu. Ama bu iki adam doğruca kasabaya gidiyorlardı ve kötü bir şey yapacakları belliydi. Van bunun ne olduğunu öğrenmek ve onları durdurmak istedi.

Ree'ye yapmak zorunda kaldığı şeyin kefareti de söz konusuydu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

1

Fritz Meshaum bazukasını vermek istemedi, hele bedava olunca hiç istemedi. Maynard onu omuzlarından kavrayıp Low da sağ kolunu bükünce fikrini değiştirdi ve altında hazinesinin bulunduğu döşeme kapağını kaldırdı.

Küçük Low bazukanın İkinci Dünya Savaşı filmlerinde gördüğü gibi yeşil olacağını sanmıştı ama Fritz'in bazukası siyahtı, uzun bir seri numarasının altında o tuhaf Rusça harfler görünüyordu. Ağız kısmı paslıydı. Hemen yanındaki çantanın içinde, yüzlerinde yine Rusça harfler olan bir düzine bazuka mermisi, on tüfek, çoğu yarı-otomatik yirmi tabanca vardı. İki kardeş birkaç tabancayı hemen kemerlerine tıkıştırdılar. Belinde bir tabanca oldu mu, insan kendini çok daha iyi hissediyordu.

"Şu şey nedir?" diye sordu May bazukanın tetik aksamı üstündeki parlak siyah, kare şeklindeki plastik şeyi işaret ederek.

"Bilmem," dedi Fritz de buna bakarak. "Herhalde muhasebeciler için bir envanter kontrolü falandır."

"Üstünde İngilizce kelimeler var," dedi May.

Fritz omuz silkti. "N'olmuş? İçinde Çince etiket olan John Deere kapağım var. Herkes herkese bir şeyler satıyor. Yahudiler sayesinde dünya bu hale geldi işte. Bu Yahudiler, hepsi–"

"Boş ver şimdi Yahudileri," dedi Küçük Low. Fritz'in Yahudiler hakkında konuşmasına izin verecek olursa, herif az sonra federal yönetime giydirmeye başlayacak, onlar da ilkbaharın sonuna kadar bu çukurda kalacaklardı. "Sadece bu aletin çalıştığını bilmek istiyorum. Çalışmıyorsa şimdi söyle, yoksa buraya döner taşaklarını koparırım."

"Bence taşaklarını şimdi koparalım, Low," dedi May. "Bahse girerim çok küçüktür."

"Çalışıyor, çalışıyor," dedi Fritz. "Şimdi bırak artık kolumu, bok herif."

"Ağzı çok bozuk, değil mi Low?" dedi May.

"Evet," dedi Küçük Low. "Ağzı çok bozuk. Ama bu defalık onu bağışlayalım. Şu yağ tabancalarından birkaç tane alsana."

"Onlar yağ tabancası değil!" dedi Fritz kızarak. "Onlar tam otomatik ordu–"

"Sesini kesersen memnun olurum," dedi Low, "ve memnun olmam senin de işine gelir. Şimdi gidiyoruz, ama senin bu bazukan çalışmazsa buraya döner ve o bazukayı sonuna kadar götüne sokarız."

"Duydun değil mi?" dedi May. "Götünde o şey varken sıçmayı dene!"

"Bazukamla ne yapacaksınız?"

Küçük Low Griner gülümsedi. "Şş," dedi, "seni ilgilendirmeyen şeyleri dert etme."

2

Van Lampley yarım kilometre ötedeki bir tepeden Silverado'nun Fritz Meshaum'un kapısının önünde park ettiğini gördü. Kısa bir süre sonra Griner kardeşlerin elleri dolu halde tekrar çalıntı pikaplarına dönüşlerini seyretti. Bu yüklerini pikabın kasasına yerleştirdikten sonra yine Dooling yönüne doğru yola koyuldular. Bir an aklından Meshaum'un evine uğramak geldi,

fakat o haliyle mantıklı bir soru sorabileceğini sanmıyordu. Hem ayrıca bu gerekli miydi? Dooling'deki herkes Fritz Meshaum'un tetiği olan ve patlayan her türlü şeye âşık olduğunu bilirdi. Griner kardeşler ondan silah almak için gelmişlerdi. Hiç şüphe yoktu.

Kendisinin de bir silahı vardı; .30-.06 av tüfeği. Herhalde o pikabın kasasındakilerle boy ölçüşemezdi ama ne olmuş yani? Daha bir saat önce yapmayı planladığı şeyi düşünecek olursa ne kaybedecekti ki?

"Benimle dalaşmak ister misiniz çocuklar?" dedi Van motoru çalıştırarak (yola çıkmadan önce depoda ne kadar benzin olduğuna bakmamakla hata etmişti). "Hadi bakalım."

3

Griner kardeşler kulübede zaman geçirirken tarayıcılarını arada bir dinliyorlardı, ama kasabaya giderlerken hiç ara vermeden dinlediler, çünkü polis telsizi delirmiş gibiydi. İletiler ve karşılıklı haberleşmeler durgun zekâlı Maynard'a pek bir şey ifade etmiyordu ama Lowell olan biteni anlamıştı.

Birisi –aslında bir grup insan– şerif karakolundan çok miktarda silah çalmıştı ve polisler de kovanları sarsılmış yabanarıları gibi öfkeden kuduruyorlardı. En az iki soyguncu ve bir polis memuru öldürülmüş, çetenin kalan üyeleri büyük bir karavanla kaçmıştı. Çaldıkları silahları kadınlar hapishanesine götürmüşlerdi. Polislerin konuştuğu başka bir şey de hapishaneden dışarıya çıkarmak istedikleri bir kadınla ilgiliydi. Anlaşıldığı kadarıyla silah soyguncuları o kadını kimseye kaptırmak istemiyorlardı. Low o kısmı pek anlayamadı ama çok da umurunda değildi. İlgisini çeken şey polislerin bir ekip oluşturdukları, muhtemelen yarın sabah başlayacak büyük bir çatışmaya hazırlandıkları ve Route 31'le Batı Lavin Yolu kavşağında toplanmayı planladıklarıydı. Bu da karakolun savunmasız kalacağı anlamına geliyordu. Kitty McDavid'i nasıl haklayabilecekleri konusunda Lowell'ın aklına parlak bir fikir geldi.

"Low?"

"Evet abi?"

"Banttaki bu konuşmalardan kimin şeriflik yaptığını kestiremiyorum. Bazıları şerif yardımcısı Coombs'un o Norcross karısından devraldığını söylüyor, bazıları da Frank adında birinin. Frank kim?"

"Bilmiyorum ve umurumda değil," dedi Küçük Low. "Ama kasabaya vardığımızda tek başına dolanan bir çocuk görmeye çalış."

"Ne çocuğu?"

"Bisiklete binebilecek ve laf taşıyabilecek yaşta bir çocuk," dedi Low. Tam o sırada Silverado DOOLING'E HOŞ GELDİNİZ. AİLELER İÇİN İDEAL BİR YER yazılı büyük bir tabelanın önünden geçmekteydi.

4

Suzuki marka arazi aracı boş yolda doksan kilometre hız yapabiliyordu ama karanlık çökerken ve refleksleri dibe vurmuşken Van altmış kilometreden fazlasına cesaret edemedi. DOOLING'E HOŞ GELDİNİZ tabelasını geçtiğinde Griner kardeşlerin kullandığı Silverado gözden kaybolmuştu. Ama belki de onları bulabilirdi. Main Caddesi neredeyse bomboştu ve onları, soyacak uygun bir yer aramak için yavaş gittiklerinde görebilirdi. Eğer onları bulamazsa, yapabileceği en iyi şey şerifin ofisine gidip her kim nöbetçiyse o iki adamı ihbar etmekti. Hâlâ yüreğini acıtan o öldürme olayını telafi etmek için iyi bir şey yapmak istemişti, ama tıpkı babasının her zaman dediği gibi, bazen istediğin şeyi elde edebiliyordun, bazen de eline ne gelirse onunla yetinmek zorundaydın.

Şehir merkezinin girişinde, yolun bir yanında Barb'ın Kuaför Salonu, diğer yanındaysa Ace Nalbur Dükkânı (son müşterisi kablo ve pil almak için gelen Johnny Lee Kronsky olmuştu) vardı.

İşte bu iki işletmenin arasında bir yerde Van'ın arazi aracı iki defa öksürdükten sonra sustu. Göstergeye bakınca ibrenin BOŞ işaretinin üstünde kaldığını gördü. Bu boktan gün için ne harika bir finaldi.

Bir blok ötede Zoney benzin istasyonu vardı; hâlâ birileri orayı işletiyorsa, belki birkaç galon benzin alabilirdi. Ama hava kararıyordu ve o lanet olası Griner kardeşler herhangi bir yerde olabilirlerdi; ve bir blokluk mesafe bile Van'ın o andaki dermanı için dünyanın öbür ucu kadar uzaktı. Belki de başladığı işe devam edip hayatını sonlandırması daha iyi olacaktı... Ne var ki, zora geldiğinde pes eden biri olmadığı için eyalet bilek güreşi şampiyonu olmuştu. Ve aklından geçen şey pes etmek sayılmaz mıydı? Pes etmek ha?

"Rakip elimi masaya yapıştırana kadar pes etmem," dedi yakıtsız kalmış arazi aracına ve boş kaldırımda karakola doğru yürümeye başladı.

5

Polis karakolunun tam karşısında Drew T. Barry Sigorta Şirketi vardı; sahibi o sırada şerifin oluşturduğu ekiple birlikte Batı Lavin Yolu'ndaydı. Low pikabı SADECE BARRY ÇALIŞANLARI İÇİNDİR, DİĞER ARAÇLAR ÇEKİLECEKTİR yazılı boş alana park etti. Arka kapısı kilitliydi ama May'ın iki omuz darbesi bu sorunu halletti. Low bisikletine binerken bulduğu oğlanı sürükleyerek abisinin arkasından içeriye girdi. Söz konusu oğlan lise tenis takımı oyuncusu ve Eric Blass'ın yakın arkadaşı Kent Daley'ydi. Kent'in bisikleti Silverado'nun kasasındaydı. Oğlan devamlı burnunu çekerek ağlıyordu; oysa böyle bir şey için yaşı çok büyüktü. Low'a göre böyle zırlamak ergen kızlara yakışırdı, erkek çocuklar on yaşına geldiklerinde böyle şeyleri bırakmalıydı. Ne var ki, bu durumda oğlana göz yumacaktı. Ne de olsa, herhalde tecavüz edileceğini ve öldürüleceğini sanıyordu.

"Sesini kessen iyi edersin evlat," dedi. "Uslu durursan canın yanmaz."

Kent'i sürükleyerek büyük ön odaya getirdi. Burası masalarla, doğru sigorta poliçeleriyle nasıl yoksulluktan kurtulacağınızı anlatan posterlerle doluydu. Low pencereden dışarıya bakarken karşı taraftan bir kadının kaldırımda yürüdüğünü gördü. Pek bakılası bir kadın değildi, iriyarıydı ve saçları lezbiyen gibi kesilmişti, ama bugün herhangi bir kadın görmek bile şaşırtıcı bir şeydi. Kadın, sigorta şirketi binasına baktı, ama içeride hiç ışık olmadığı için sadece az önce yanan sokak lambalarının yansımalarını gördü. Karakolun merdivenini çıkıp kapıyı yokladı. Kilitliydi; tipik bir küçük kasaba polis karakolu hep böyle mi olurdu? Silahlar çalındıktan sonra kapıları kilitle. Kadın şimdi dahili haberleşmeyi deniyordu.

"Bayım," diye sızlandı Kent. "Eve gitmek istiyorum. İsterseniz bisikletimi alabilirsiniz."

"İstediğimiz her şeyi alabiliriz, sümüklü piç!" dedi May.

Low oğlanın kolunu bükerek onu inletti. "Sana kes sesini dedim, değil mi? Abi, gidip Bay Bazuka'yı getirsene. Mermileri de al."

May çıkınca Low tekrar oğlana döndü. "Cüzdanındaki kartta adının Kent Daley olduğu ve Juniper Sokağı 15 numarada oturduğun yazıyor. Bu doğru mu?"

"Evet efendim," dedi oğlan elinin tersiyle yanağına bulaşan sümüğü silerek. "Adım Kent Daley ve size sorun çıkarmak istemiyorum. Sadece evime gitmek istiyorum."

"Başın ciddi bir belada, Kent. Abim fena halde sapık bir adamdır. Bir insanı parçalamak kadar sevdiği bir şey yoktur. Sence bu kadar talihsiz olmak için ne yapmış olabilirsin?"

Kent dudaklarını yalayıp gözlerini kırpıştırdı. Ağzını açtı ama hemen kapadı.

"Belli ki bir şey yapmışsın." Low bir kahkaha attı. Suçluluk duygusu muhteşem bir şeydi. "Evinde kim var?"

"Babamla annem. Ama annem, biliyorsunuz..."

"Derin bir uykuda."

"Evet efendim."

"Ama baban iyi, değil mi?"

"Evet efendim."

"Juniper Sokağı 15 numaraya gidip babanın kafasını koparmamı ister misin?"

"Hayır efendim," diye fısıldadı Kent. Gözyaşları soluk yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

"Tabii istemezsin, ama eğer söylediklerimi yapmazsan babanın kafasını uçururum. Söylediğimi yapacak mısın?"

"Evet efendim." Artık sesi fısıltı halinde değildi.

"Kaç yaşındasın, Kent?"

"Oo–on yedi."

"Çüş be, neredeyse oy kullanacak yaşa gelmişsin, hâlâ bebek gibi ağlıyorsun. Kes artık!"

Kent elinden geleni yaptı.

"O bisikletle çok hızlı gidebilirsin, değil mi?"

"Evet. Geçen yıl 40K yarışını kazandım."

Low 40K'nın ne olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. "Route 31'in Batı Lavin Yolu'yla kesiştiği yeri biliyor musun? Hapishaneye giden yolu?"

O sırada Maynard bazuka ve mermileriyle dönmüştü. Sokağın karşısında o iri yapılı kadın dahili haberleşmeden ümidini kesmiş, başı önde, geldiği yere doğru yürümekteydi. Yağmur nihayet dinmişti.

Low, bazukaya korkulu bir hayranlıkla bakan Kent'i sarstı. "O yolu biliyorsun, değil mi?"

"Evet efendim."

"Güzel. Orada bir grup adam var; sana bir mesaj vereceğim ve sen de bunu Terry adındaki adama veya Frank adındaki adama ya da her ikisine ileteceksin. Şimdi iyi dinle."

6

O sırada Terry ve Frank, Ünite Bir otosundan çıkmış, Clint ve başka bir adamın beklediği Dooling Hapishanesi giriş kapısına doğru yürüyorlardı. Şerif ekibinin on üyesi yol kavşağındaydı; diğerleri hapishanenin etrafında Terry'nin belirlediği noktalarda pozisyon almışlardı. Oralarda orman vardı, adamlar ıslanmıştı, fakat hiçbirinin buna aldırdığı yoktu. Heyecanla kafayı bulmuş haldeydiler.

Kurşunu yiyen ilk adamın çığlığını duyana kadar bu halleri devam eder, diye düşündü Terry.

Birisinin kamyoneti iç kapının önünü tıkamıştı. Aradaki ölü boşluk da oto lastikleriyle doldurulmuş ve kokuya bakılırsa, üstlerine benzin dökülmüştü. Akıllıca bir hamle, dedi Terry içinden. Neredeyse bu fikre hayranlık duyacaktı. El fenerini Norcross'a, sonra da yanındaki sakallı adama doğru tuttu.

"Willy Burke," dedi Terry. "Seni burada gördüğüme üzüldüm."

"Ben de seni burada gördüğüme üzüldüm," dedi Willy. "Şu anda yapmakta olduğun şeyi yaptığın için. Yetkilerini ihlal ettiğin, infazcı rolüne soyunduğun için." Cebinden piposunu çıkarıp doldurmaya başladı.

Terry, Norcross'a Bay mı yoksa Doktor mu diye hitap etmesi gerektiğini hiçbir zaman kestirememişti, bu nedenle ön adını kullanmaya karar verdi. "Clint, bu iş neredeyse konuşma aşamasını geçmek üzere. Yardımcılarımdan biri öldürüldü. Vern Rangle. Sanırım onu tanıyordun."

Clint iç geçirip başını iki yana salladı. "Tanıyordum ve öldüğüne üzüldüm. İyi bir adamdı. Umarım sen de Garth Flickinger ve Gerda Holden için aynı derece üzülüyorsundur."

"Gerda Holden'ın ölümü nefsi müdafaaydı," dedi Frank. "Şerif Yardımcısı Rangle'ın boğazını parçalıyordu."

"Barry Holden'la konuşmak istiyorum," dedi Clint.

"Holden öldü," dedi Frank. "Ve bu senin suçun."

Terry ona döndü. "Bu işi bana bırak, Frank."

Frank ellerini kaldırıp bir adım geri çekildi. Terry'nin haklı olduğunun farkındaydı –yine kendini o öfke patlamalarına kaptırmak üzereydi– ama yine de bunun için ondan nefret etti. İçinden o çite tırmanmak, tepesindeki dikenli tellere aldırmadan öbür tarafa geçip o iki ukala puştun kafalarını birbirine çarpmak geliyordu. Evie Black'in o tavlayıcı sesi hâlâ kafasının içindeydi.

"Clint, dinle beni," dedi Terry. "İki tarafın da suçlu olduğunu kabul etmeye hazırım; orada tutuklu olan kadını bana teslim edersen, senin de buradaki diğerlerinin de hakkınızda hiçbir yasal işlem yapılmayacağına garanti veririm."

"Barry gerçekten öldü mü?" diye sordu Clint.

"Evet," dedi Tarry. "O da Vern'e saldırmıştı."

Willy Burke uzanıp Clint'in omzunu tuttu.

"Evie hakkında konuşalım," dedi Clint. "Onunla tam olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ne yapabilirsiniz?"

Terry afalladı, ama Frank'ın cevabı hazırdı. "Onu şerifin karakoluna götüreceğiz. Terry onu sorguya çekerken ben de eyalet hastanesinden bir doktor ekibi getireceğim. Polisler ve doktorlar kafa kafaya verip onun ne olduğunu, kadınlara ne yaptığını ve bunu düzeltip düzeltemeyeceğini öğreneceğiz."

"Evie hiçbir şey yapmadığını söylüyor," dedi Clint gözlerini uzaktaki bir noktaya dikerek. "Sadece bir temsilci olduğunu söylüyor."

Frank, Terry'ye döndü. "Bu herif palavra atıyor be!"

Terry ona ayıplayan (ve biraz da öfkeli) bir bakış attı; Frank bir kez daha ellerini kaldırıp geri çekildi.

"İçeride bir tane bile doktorunuz yok," dedi Terry, "asistan hekiminiz de yok, çünkü hatırladığım kadarıyla ikisi de kadındı ve şu anda kozalar içinde olmalılar. Yani, uzun sözün kısası, onu muayene ettiğiniz yok, sadece orada *tutuyorsunuz* ve–"

"Ona *bel bağlıyorsunuz*!" diye kükredi Frank.

"Ve size anlattıklarını dinliyorsunuz–"

"Mavallarını *yutuyorsunuz* demek istiyor!" diye bağırdı Frank.

"Kes sesini Frank." Terry bunu bağırmadan söyledi ama tekrar Clint'e döndüğünde yanakları kızarmıştı. "Ama Frank haklı. Size ne dese yutuyorsunuz. Bir bardak su eşliğinde."

"Anlamıyorsun," dedi Clint. Usanmış bir haldeydi. "Evie bir kadın falan değil, en azından bizlerin bildiği anlamda. Bazı yetenekleri var. Fareleri çağırabildiğini kesin olarak biliyorum. Onun her dediğini yapıyorlar. Hicks'in cep telefonunu bu yolla aldı. İnsanların şurada burada gördükleri güveler de onunla ilişkili ve bu kadın pek çok şeyi biliyor. Bilmesi mümkün olmayan şeyleri."

"Yani onun bir cadı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Terry. Matarasını çıkarıp bir fırt aldı. Uzlaşma aşamasındayken pek iyi bir şey değildi bu, ama o anda buna ihtiyacı vardı. "Hadi, Clint. Şimdi de bana onun su üstünde yürüyebildiğini mi söyleyeceksin?"

Frank oturma odasında havada dönen ateşi, bunun içinden püsküren güveleri düşündü; ve Evie'nin telefonunu. Onu Nana'yı korurken gördüğünü söylemişti. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturup öfkesini bastırmaya çalıştı. Evie Black'in ne olduğunun ne önemi vardı ki? Önemli olan neler olduğuydu ve bunun nasıl düzeltilebileceğiydi.

"Gözlerini aç, evlat," dedi Willy. "Son bir hafta içinde dünyada neler olduğuna bak. Bütün kadınlar kozalar içinde uyuyorken, sizler bu Evie denen kadının doğaüstü bir şey olabileceği fikrine saplanmışsınız. İyi düşünün. Gereksiz şeylere takılıp kalmayın, doktorun dediği gibi, bırakın bu iş o kadının istediği gibi yürüsün."

Terry buna makul bir karşılık düşünemediği için içkisinden bir yudum daha aldı. O sırada Clint'in ona nasıl baktığını görünce, sırf onu illet etmek için üçüncü yudumunu da aldı. Hapishane duvarlarının arkasına saklanmış olan bu adam kim oluyordu da asayişi sağlamak için didinen Terry'yi yargılıyordu?

"Evie'nin istediği tek şey ona birkaç gün daha zaman tanınması," dedi Clint. "Ben de sizden bunu istiyorum." Gözlerini Terry'nin gözlerine kilitledi. "Kan döküleceğini tahmin ediyor, buna emin gibi. Çünkü erkeklerin sorunları çözmek için sadece bu yolu bildiklerine inanıyor. Onun tahminini boşa çıkaralım. Geri çekilin. Yetmiş iki saat süre tanıyın. Sonra durumu tekrar gözden geçiririz."

"Gerçekten mi? Peki, sen neyin değişeceğini sanıyorsun?" Alkol henüz Terry'nin beynini ele geçirmemişti; şimdilik sadece ziyaret ediyordu. İçinden, n'olur bana inanabileceğim bir şey söyle, dedi.

Ama Clint sadece başını iki yana sallamakla yetindi. "Bilmiyorum. Bunun sadece onun elinde olmadığını söylüyor. Ama eminim, silah atılmadan geçecek bir yetmiş iki saat en doğru ilk adım olacaktır. Ha, bir de kadınların oylama yapmak zorunda olduklarını söyledi."

Terry gülmemek için kendini zor tuttu. "Uyuyan kadınlar bunu nasıl yapacaklar ki?"

"Bilmiyorum," dedi Clint.

Zaman kazanmaya çalışıyor, diye düşündü Frank. O ruhçukusmuklu aklına ne uyduruk şey gelirse söylüyor. Umarım hâlâ bunu anlayacak kadar ayıksındır Terry.

"Bunu bir düşünmem lazım," dedi Terry.

"Tamam, ama bunu dinç bir kafayla düşünmelisin; kendine bir iyilik yap ve mataranda kalan içkiyi yere boşalt." Frank'a çevrilen gözlerinde, bir zamanlar çikolatalı süt için dövüşen çocuğun buz gibi ifadesi vardı. "Frank çözümün kendisi olduğunu sanıyor ama bence sorun kendisi. Evie, onun gibi birinin olacağını biliyordu. Galiba her zaman onun gibilerinin olacağını biliyor."

Frank öne atılıp kolunu çitten geçirdi ve Clint'in boğazına yapıştı; gözleri yuvalarından fırlayana kadar gırtlağını sıktı... ama bunu sadece hayalinde canlandırıyordu.

Terry bir an düşündükten sonra, "Siktir git Clint!" dedi. "Sen gerçek bir doktor bile değilsin."

Sonra da matarasını başına dikip Clint'e meydan okurcasına içti. Frank içinden sevinç çığlığı attı. Yarına kalmaz, Şerif Vekili Coombs küfelik olurdu. O zaman da Frank başa geçerdi. Yetmiş iki saat falan söz konusu olmayacaktı; Evie Black ister cadı olsun ister peri kraliçesi, fark etmezdi. O kadın hakkında bilmesi gereken her şey o kısa telefon görüşmesindeydi.

Çalıntı cep telefonuyla aradığında, *Durdur bu işi,* demişti Frank ona, neredeyse yalvaracaktı. *Bırak o kadınları.*

Önce beni öldürmeniz gerekecek, demişti kadın.

Frank'ın da niyeti bunu yapmaktı. Eğer kadınları tekrar hayata döndürecekse... Mutlu son. Döndürmezse? Hayatında tek önemi olan insanı ondan çaldığı için intikam almış olacaktı.

7

Şimdi ne yapacağına dair hiçbir fikri olmayan Van Lampley arazi aracına geldiği sırada, yarış bisikletlerinden birinin üstündeki bir oğlan yıldırım hızıyla yanından geçti. Gözlerinde büyük bir korku vardı. Dünyanın mevcut hali içinde bunun bin türlü sebebi olabilirdi ama Van bu çocuğu neyin bu kadar korkuttuğuna emindi. Sezgi falan değildi; hiç tereddüdü yoktu.

"Evlat!" diye bağırdı. "Evlat, o herifler nerede?"

Kent Daley ona aldırmadığı gibi hızını artırdı. O evsiz kadına yaptıklarını düşünüyordu. Bunu asla yapmamalıydılar. Tanrı onlara cezalarını veriyordu. Ona veriyordu. Pedalları daha da hızlı çevirdi.

8

Her ne kadar Maynard Griner daha sekizinci sınıftayken okulu bırakmak zorunda kalmışsa da (okul onun ayrılışını sevinçle karşılamıştı) makinelerle arası iyiydi. Low ona bazukayı

ve mermilerden birini verince, May sanki hayatı boyunca bu işi yapmış gibi işe koyuldu. Merminin patlayıcı ucunu, kenarından inen kabloyu ve tabanındaki kanatları inceledi. Homurdandı, başını salladı ve merminin kanatlarını borunun içindeki yivlerle aynı hizaya getirdi. Tetiğin üstünde, siyah plastik envanter etiketinin altındaki levyeyi işaret etti. "Bunu geri çek. Mermi içinde kilitlenir."

Low bunu yapınca bir klik sesi duydu. "Bu kadar mı May?"

"Öyle olmalı, tabii Fritz içine yeni bir pil koymuşsa. Sanırım roket elektrik şarjıyla ateşleniyor."

"Eğer yeni pil koymadıysa, oraya gidip onun canına okurum," dedi Low. Yüzünü pencereye dönüp bazukayı filmlerde gördüğü gibi omzuna yerleştirirken gözleri parlıyordu. "Kenara çekil abi!"

Tetik aksamındaki pil yeniydi. Hava boşalır gibi bir ses çıktı. Borunun arkasından alev püskürdü. Pencere camı sokağa doğru patlarken, karakolun ön kısmı infilak etti. Yolun üstüne tuğla ve cam parçaları yağmur gibi yağdı.

"Yeahhoo!" diye bağırdı May kardeşinin omzuna bir şaplak atarak. *"Ne olduğunu gördün mü?"*

"Gördüm," dedi Low. Karakolun içinden bir yerden bir alarm sesi çıkıyordu. Meraklı adamlar ne olduğuna bakmak için oraya koştular. Binanın ön tarafı kırık dişlerle dolu, açık bir ağıza benzemişti. İçerideki alevleri ve yanmış kuşlar gibi uçuşan kâğıtları görebiliyorlardı. "Bir mermi daha yerleştir."

May ikinci mermiyi yerleştirdi. "Tamam, hazır!" May heyecandan yerinde duramıyordu. Bu iş Tupelo Crossing'deki alabalık akvaryumuna dinamit atmaktan daha eğlenceliydi.

"Dikkat, ateş ediyorum!" diye bağırdı Low ve bazukanın tetiğini çekti. Mermi ardında bir duman izi bırakarak sokağın karşısına uçtu. Olayı görmek için oraya gelen adamların kimi kaçtı, kimi kendini yere attı. İkinci patlama binanın ortasını deşmişti. Linny'nin koza içindeki gövdesi ilk atıştan etkilenmemişti ama

ikincisinde o kadar şanslı değildi. Bulunduğu yerden güveler havalandı ve hepsi alev aldı.

"Ben de bir atış yapayım!" May bazukayı almak için ellerini uzattı.

"Hayır, şimdi hemen buradan gitmemiz lazım," dedi Low. "Ama senin de sıran gelecek, abi. Söz veriyorum."

"Ne zaman? Nerede?"

"Hapishanede."

9

Van Lampley arazi aracının yanında durmuş, olanları şaşkınlık içinde seyrediyordu. Merminin bıraktığı izi görünce daha patlama olmadan ne olduğunu anlamıştı. Bu aşağılık Griner kardeşler Fritz Meshaum'dan roketatar veya ona benzer bir şey almışlardı. İkinci patlamadan sonra çıkan dumanlar dağılınca pencerelerden çıkan alevleri görebildi. Kapılardan biri yamulmuş halde sokağın üstüne düşmüştü.

İçeride kim varsa kebap olmuştur, dedi içinden.

Dooling Kia'nın satış görevlilerinden biri olan Red Platt sendeleyerek ona doğru geliyordu. Yüzünün sağ tarafından kan akıyordu ve alt dudağı yok olmuş gibiydi, fakat onca kan varken tam olarak ne durumda olduğunu anlamak zordu.

"Bu neydi böyle?" diye bağırdı Red çatlak bir sesle. Seyrelmiş saçlarının arası cam parçalarıyla doluydu. "Bu neydi böyle be!"

"Götlerine süpürge sopası sokulması gereken iki orospu çocuğunun marifeti," dedi Van. "Gidip yarana baktırsan iyi olur, Red."

Van, Shell benzin istasyonuna doğru yürürken günlerden beri ilk defa kendini eskisi gibi hissediyordu. Bunun uzun sürmeyeceği belliydi ama sürdüğü kadar bu adrenalinden yararlanacaktı. Benzin istasyonu açıktı ama görevli yoktu. Van on galonluk bir bidon buldu ve pompalardan biriyle bunu doldurduktan

sonra kasanın yanındaki tezgâha yirmi dolar bıraktı. Belki dünyanın sonu geliyordu ama borçlu kalmak ona yakışmazdı.

Tekrar arazi aracına dönüp deposunu doldurduktan sonra kasabadan çıktı ve aracını Griner kardeşlerin gelmiş oldukları yöne doğru sürdü.

10

Daley çok kötü bir gece geçiriyordu, üstelik saat daha sekiz bile olmamıştı. Route 31'den sapmış, Batı Lavin Yolu'nu bloke eden otobüslere doğru hızla giderken birisi onu bisikletinden itip yere yuvarladı. Başını yere çarpınca gözlerinin önünde uçuşan parlak yıldızlar gördü. Yıldızlar kaybolunca da yüzünün beş santimetre önündeki tüfek namlusuyla karşılaştı.

Tüfeği onu doğrultan adam, onu bisikletten deviren Reed Barrows'du. Reed, Terry'nin belirlediği gözlem noktasında konuşlanmıştı. Tüfeğini indirip Kent'i gömlek yakasından tutarak ayağa kaldırdı. "Seni tanıyorum, geçen yıl posta kutularının içine kestane fişeği koyan çocuksun."

Barikattaki adamlar da onlara doğru koşuyorlardı. En önde Frank vardı. En arkadan gelen Terry biraz sendeler gibiydi. Kasabada ne olduğunu biliyorlardı; en az on kişi cep telefonlarıyla arayıp bilgi vermişti ve zaten bulundukları yüksek noktadan Dooling'in ortasındaki alevleri görebiliyorlardı. Adamların çoğu kasabaya dönmek istediyse de, kadını dışarıya kaçırmak için bunun bir dikkat saptırma olabileceğinden korkan Terry onlara yerlerinde kalmalarını emretmişti.

"Burada ne işin var senin Daley?" diye sordu Reed. "Az kalsın vurulacaktın."

"Bir mesajım var," dedi Kent başının arkasını ovarken. Kanama yoktu ama iri bir yumru oluşmaktaydı. "Terry'ye veya Frank'a veya her ikisine."

"N'oluyor burada?" diye sordu Don Peters. Bir yerden bulduğu bir futbolcu kaskını başına geçirmişti; birbirine çok yakın olan

gözleri kask siperliğinin gölgesi altında onu küçük ve aç bir kuşa benzetiyordu. "Bu kim?"

Frank, Don'u itip oğlanın yanına geldi. "Ben Frank," dedi. "Mesaj nedir?"

Terry de gelmişti. Nefesi içki kokuyordu. "Hadi evlat. Derin bir nefes al... ve kendini toparla."

Kent dağınık haldeki aklını toparlamaya çalıştı. "Hapishanedeki o kadın, o özel kadın, onun kasabada arkadaşları var. Çok sayıda. Bunlardan ikisi beni yakaladı. Size yapmakta olduğunuz işi durdurmanızı söylememi istediler, yoksa şerifin ofisi sadece başlangıç olacakmış."

Frank'ın ağzı kulaklarına vardı. Terry'ye döndü. "Ne dersin, şerif? Cici çocuk olup buradan gidecek miyiz?"

Küçük Low da bir Einstein değildi ama kurnaz bir adamdı; onun bu kıvrak zekâsı sayesinde Griner kardeşler sonunda yakalanana kadar tam altı yıl hüküm sürmüşlerdi. (Low yakalanmalarını kendi cömert tabiatına bağlıyordu; o zaman daha on yaşında olan McDavid kaltağını yanlarında tutmuşlar, o da bu iyiliğe ispiyonculuk ederek karşılık vermişti.) Low genel olarak insan psikolojisini, ama özellikle erkek psikolojisini içgüdüsel bir şekilde iyi bilirdi. Erkeklere bir şeyi yapmamalarını söylediğinizde o şeyi yaparlardı.

Terry hiç tereddüt etmedi. "Bir yere gitmiyoruz. Gün doğarken saldıracağız. İsterlerse bütün kasabayı havaya uçursunlar."

Yanlarında toplanan adamlar öyle yüksek sesle sevinç naraları attılar ki Kent Daley ürkerek büzüldü. Artık her şeyden çok bir an önce evine gitmek, bütün kapıları kilitleyip uyumak istiyordu.

11

Şimdilik adrenalin onu ayakta tutuyordu; Van, Fritz Mesham'un kapısına neredeyse yerinden sökecek kadar sert vurdu.

Uzun parmaklı bir el kirli bir perdeyi araladı. Fırça sakallı bir yüz dışarıya baktı. Az sonra kapı açıldı. Fritz bir şey diyecek gibi oldu ama tek kelime edemeden Van onu omuzlarından tutup şiddetle sarstı.

"Onlara ne sattın aşağılık herif? Roketatar mı? Oydu, değil mi? O alçaklar karakolun ortasında bir delik açabilmek için sana kaç para verdiler?"

Van adamı iterek oturma odasına kadar sürüklemişti. Fritz tek eliyle onun omuzlarına etkisiz vuruşlar yapıyordu; diğer kolu yatak çarşafından yaptığı belli olan bir askıya alınmıştı.

"Bırak beni!" diye bağırdı Fritz. "Yeter artık, zaten o iki hayvan kolumu çıkardı!"

Van onu, yanında eski dergiler olan pislik içindeki bir koltuğa oturttu. "Konuş."

"Roketatar değildi, Rus yapımı eski bir bazukaydı. Bunu Wheeling'deki pazarda en az yedi bin dolara satabilirdim ama o iki alçak bunu benden çaldı."

"Tabii böyle dersin, değil mi?" Van soluk soluğa kalmıştı.

"Gerçek bu." Fritz onun yuvarlak yüzüne, iri memelerine, geniş kalçalarına baktıktan sonra gözleri tekrar yüzüne çevrildi. "İki gündür gördüğüm ilk kadın sensin. Ne zamandan beri uyumuyorsun?"

"Geçen perşembe sabahından beri."

"Vay canına, bu bir rekor olmalı."

"Pek sayılmaz." Van, Google'da bunu araştırmıştı. "Beni boş ver şimdi. O herifler az önce şerifin ofisini havaya uçurdular."

"Patlama sesini ben de duydum," dedi Fritz. "Galiba o bazuka hâlâ çok iyi iş yapıyor."

"Evet, iyi iş yaptı," dedi Van. "O adamların şimdi nereye gideceklerini bilmiyorsun herhalde."

"Hayır, hiçbir fikrim yok." Fritz çok uzun zamandan beri diş hekimi görmemiş olan dişlerini sergileyerek sırıttı. "Ama öğrenebilirim."

"Nasıl?"

"O iki salak ona baktılar da... onlara bunun envanter etiketi olduğunu söyledim, bana inandılar!" Kahkahası paslı bir metale sürtünen törpü sesi gibiydi.

"Neden söz ediyorsun?"

"GPS iz sürücüsü. Çalınabilirler diye bütün kaliteli mallarıma bunu takarım. O bazukada da var. Telefonumla yerini bulabilirim."

"O telefonu bana vereceksin," dedi Van elini uzatarak.

Fritz buruşuk gözkapaklarının altındaki sulu mavi gözleriyle ona baktı. "Bazukamı alırsan, uyuyakalmadan önce bana getirebilir misin?"

"Hayır," dedi Van, "ama zaten bir kolun yerinden çıkmışken diğerini kırmam. Ne dersin?"

Fritz kıkırdadı. "Pekâlâ ama bunu sırf iri kadınlara zaafım olduğu için kabul ediyorum."

Eski halinde olsaydı, Van böyle dediği için bu herifin canına okurdu –çok da zor bir iş değildi ve kamu hizmeti yapmış olurdu– ama o bitkin haliyle bunu aklına bile getirmedi. "Ver hadi."

Fritz koltuktan kalktı. "Telefonum mutfak masasında." Van tüfeğin namlusunu ondan ayırmadan iki adım geri çekildi.

Fritz önde, karanlık bir koridordan geçip mutfağa geldiler. Van'ın midesini altüst eden bir kül kokusu vardı. "Ne pişiriyordun?"

"Candy,"* dedi Fritz. Elini muşamba kaplı masaya dayadı.

"Candy mi?" Hiç de şeker kokusuna benzemiyordu. Yanmış gazete kâğıdına benzer parçalar yere saçılmıştı.

"Candy, karımın adı," dedi Fritz. "Öldü. Geveze kocakarıyı kibritle tutuşturdum. Hiç bu kadar parlayacağını sanmazdım." Sırıtınca kahverengi dişleri bir kez daha göründü.

Artık kendini tutmayacaktı. Ne kadar bitkin olsa da, bu alçak herifin canını yakacaktı. Bu Van'ın aklına gelen ilk şeydi. İkincisiyse, muşamba kaplı masanın üstünde cep telefonu olmayışıydı.

---

* (İng.) *Candy*: Şekerleme. –çn

Bir silah patladı ve Van'ın içindeki hava boşalıverdi. Sırtını buzdolabına çarpıp yere düştü. Kalçasındaki bir kurşun yarasından kan akıyordu. Elindeki tüfek yere düşmüştü. Tam önündeki yemek masasının kenarından duman çıkıyordu. O zaman namluyu fark etti; Meshaum masanın üstüne bantla bir tabanca yerleştirmişti.

Fritz koli bandını çekip tabancayı çıkardıktan sonra masanın etrafından dolanıp Van'ın yanına geldi. "Temkinli bir adamımdır. Her odada dolu bir tabanca bulundururum." Van'ın yanında diz çöküp tabancayı onun alnına dayadı. Nefesi tütün ve et kokuyordu. "Bu tabanca babamındı. Şimdi ne düşünüyorsun bakalım, şişko domuz?"

Van'ın bir şey düşünmesine gerek yoktu. 2010 yılında Ohio Valley'deki 35-45 yaş grubu bilek güreşi şampiyonası finalinde Hallie O'Meara'yı alt eden, 2012'de Erin Makepeace'in dirsek bağını koparan sağ kolu böyle günler içindi. Sağ elini uzatıp Fritz'in bileğini kavradı ve çelik gibi parmaklarıyla sıkıp öyle bir çekti ki adam öne fırlayarak Van'ın üstüne kapandı. Tabanca patladı, kurşun Van'ın yanında yere saplandı. Fritz'in gövdesi yarasına bastırınca acıdan gözleri döndü, ama onun bileğini bükmeye devam etti. O açıdayken sadece yere atış yapabilen Frizt'in tabancası elinden kayıp gitti. Kemik çatırtıları duyuluyordu. Bilek bağları yırtılmıştı. Fritz onun elini ısırdı ama Van onun bileğini daha da sert büktü ve sol yumruğuyla başının arkasını yumruklamaya başladı; her vuruşunda nişan yüzüğünün elmas ucu adamın etine giriyordu.

"Tamam, tamam! Pes ediyorum! Pes ediyorum!" diye haykırdı Fritz. "Yeter artık!"

Ama Van aynı fikirde değildi. Bir eliyle büküp diğeriyle yumruk atmaya devam etti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

1

Hapishanenin son gecesinde hava açtı ve rüzgâr yağmur bulutlarını güneye doğru sürükleyip gökyüzünü yıldızlara bıraktı; hayvanlar da başlarını çıkarıp havayı koklamaya ve sohbet etmeye başladılar. Yetmiş iki saat olmayacaktı. Fikir değiştirmek yoktu. Yarın büyük bir değişiklik gerçekleşecekti. Hayvanlar tıpkı yaklaşan fırtınaları sezdikleri gibi bunu da hissediyorlardı.

2

Route 31'i bloke etmek için getirilen okul otobüsünün en arka koltuğunda çömelmiş bulunan Eric Blass, ortağı Don Peters'ın horultusunu dinliyordu. Yaşlı Essie'yi yaktıkları için duyduğu belli belirsiz pişmanlık, günbatımıyla sona ermişti. Eğer kimse o kadının yokluğunu fark etmiyorsa, zaten yaşamasının ne önemi vardı ki?

Çoğu insanın tahmin etmediği kadar düşünceli bir adam olan Rand Quigley ziyaretçi odasındaki plastik bir iskemlede oturuyordu. Kucağında aile bölümünden aldığı, küçük çocukların binebileceği bir oyuncak otomobil vardı. Bu oyuncak oldum

olası hayal kırıklığına neden olmuştu. Mahkûmların çocukları buna binip öne doğru iterlerdi, ama dönemedikleri için çok üzülürlerdi. Sorun aksının kırık oluşuydu. Rand alet kutusundan bir tutkal alıp bunu yapıştırdı. Hayatının son saatlerini yaşıyor olabileceğini unutmuş değildi. Ama kalan zamanını yararlı bir iş yaparak geçirmek onu rahatlatıyordu.

Hapishanenin üstündeki bir tepede Maynard Griner yıldızlara bakıyor, Fritz'in bazukasıyla bunları vurduğunu hayal ediyordu. Onları vurabilse, ampul gibi patlarlar mıydı acaba? Bilim insanları uzayda bir delik açabilmişler miydi? Başka gezegenlerdeki uzaylılar bazukalarla veya öldürücü ışınlarıyla yıldızları vurmayı düşünmüşler miydi?

Sırtını bir ağaca dayamış olan Lowell, abisine ağzını silmesini söyledi; yıldızlardan milyarlarca yıl önce çıkmış olan ışık Maynard'ın ağzından süzülen salyayı parlatıyordu. Low'un kafası bozuktu. Beklemekten hiç hoşlanmazdı, ama polisler harekete geçene kadar cephanelerini boşaltmaları akıllıca olmazdı. Sivrisinekler ısırıyor, o lanet baykuş günbatımından beri ötüp duruyordu. Biraz Valium olsa morali düzelirdi. Hatta biraz Nyquil bile işe yarardı. Baba Lowell'ın mezarı yakınlarda bir yerde olsaydı, Küçük Low hiç duraksamadan mezarı kazar ve çürümüş cesedin yanındaki Rebel Yell içki şişesini alırdı.

Aşağıda, T şeklindeki hapishane binası ışık kuleleriyle aydınlanmıştı. Binanın bulunduğu vadinin üç tarafı ormanla çevriliydi. Doğu tarafında açık bir alan vardı, bu alan Low ve May'in durdukları yere doğru yükseliyordu. Bu açık alan ideal bir atış yolu, diye düşündü Low. Bazuka mermisinin gidişine engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Zamanı geldiğinde harika olacaktı.

3

Barry Holden'ın karavanıyla hapishanenin ön kapıları arasında iki adam çömelmişti.

Tig, "İstersen bunu sen yap," dedi Clint'e.

Clint'in istediği falan yoktu ama peki deyip kibriti çaktı ve yanan kibriti Tig ve Rand'ın daha önce döktüğü benzin şeridinin üstüne bıraktı.

Benzin hemen alev alıp ön kapılardan otoparka, oradan da dahili çitin altından üstlerine benzin dökülmüş olan araç lastiklerine ulaştı. Lastikler alev alınca hapishane çevresini saran karanlık aydınlanmaya başladı. Kirli bir duman kıvrımlar halinde göğe yükseliyordu.

4

Karartılmış memur dinlenme odasında Michaela bir el feneriyle çekmecelerin içlerini karıştırıyordu. Bir paket oyun kâğıdı buldu ve Jared'a iskambil oynamayı teklif etti. Uyumamış üç mahkûm hariç herkes nöbetteydi. Michaela'nın oyalanacağı bir şeye ihtiyacı vardı. Pazartesi gecesiydi ve saat on olmuştu. Ta geçen perşembe sabahı saat altıda uyanmış ve koşuya çıkmıştı. Kendini zinde ve kuvvetli hissederek...

"Oynayamam," dedi Jared.

"Ne?" dedi Michaela.

"Çok meşgulüm," dedi Jared yamuk bir gülümsemeyle. "Yapmış olmam gereken ama yapmadığım şeyleri düşünüyorum. Ve annemle babamın birbirlerine kızmak için doğru zamanı seçmemelerini. Ve sevgilimin –aslında tam olarak sevgilim de sayılmazdı ama ona yakın bir şeydi işte– kollarımın arasında uyuyakalışını. Çok meşgulüm."

Jared Norcross'un anne şefkatine ihtiyacı varsa bunu Michaela karşılayacak değildi. Perşembeden beri dünya sanki yörüngesinden çıkmış gibiydi, ama Garth Flickinger'ın yanında olduğu sürece Michaela bunu sanki bir şakaymış, bir cümbüşmüş gibi kabullenebiliyordu. Bu adamı bu kadar çok özleyebileceği hiç aklına gelmezdi. Garth'ın neşeli ruh hali bulaşıcıydı.

"Ben de korkuyorum," dedi Michaela. "Korkmamak için deli olmak lazım."

"Ben sadece..." Jared gerisini getiremedi.

Jared bir türlü anlayamıyordu; hapishanedekiler bu kadının özel güçleri olduğunu söylemişlerdi ve bu özel kadın hapishane müdürünün muhabir kızı Michaela'ya sihirli bir öpücük vererek onun enerjisini tazelemişti. Babasına ne olduğunu anlamıyordu. Anladığı tek şey insanların ölmeye başladıklarıydı.

Michaela'nın tahmin ettiği gibi, Jared annesini özlüyordu, ama onun yerini tutacak birini aradığı yoktu. Lila'nın yerini kimse tutamazdı.

"Biz iyilerin tarafındayız, değil mi?" diye sordu Jared.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Michaela. "Ama kötülerin tarafında olmadığımıza eminim."

"Bu da bir şeydir," dedi Jared.

"Hadi gel, iskambil oynayalım."

Jared gözlerini ovuşturdu. "Hadi, oynayalım bari. Ben kâğıt oyunlarında çok iyiyimdir." Dinlenme odasının tam ortasındaki sehpaya geldi.

"Coca Cola falan gibi bir şey ister misin?"

"Evet." Ne var ki, ikisinde de makineye atacak bozuk para yoktu. Birlikte müdür ofisine gittiler ve Janice Coates'un kocaman el örgüsü çantasının içini boşalttıktan sonra onca ıvır zıvır arasında gümüş para aradılar. Jared, Michaela'ya neden güldüğünü sordu.

"Annemin çantası," dedi Michaela. "Bir hapishane müdürü, ama çantası çıfıt çarşısı gibi."

"Ya," dedi Jared gülerek. "Sence bir hapishane müdürünün çantası nasıl olmalı?"

"Kelepçelerle ve zincirlerle tutturulmuş bir şey gibi."

"Sapık!"

"Çocuk olma, Jared."

İki Coca-Cola'dan daha fazlasına yetecek kadar metal para buldular. Tekrar dinlenme odasında gitmeden önce Michaela annesini örten kozayı öptü.

Karanlık odada uzun süre oynadılar ve hep Michaela kazandı.

5

Terry barikatın birkaç metre gerisindeki bir kamp koltuğunda şekerleme yapıyor, rüyasında karısını görüyordu. Karısı bir restoran açmıştı. Boş tabaklarla servis yapıyorlardı. "Ama Rita, bunda hiçbir şey yok ki," dedi Terry ve tabağı geri verdi. Rita tabağı yine ona verdi. Bu iş yıllar gibi gelen çok uzun bir süre böyle devam etti. Boş tabak el değiştirip duruyor, Terry giderek sinirleniyordu. Rita hiç konuşmuyor, sanki bir sırrı varmış gibi tebessüm ediyordu. Restoran pencerelerinin dışında mevsimler bir film şeridi gibi gelip geçmekteydi – kış, ilkbahar, yaz, sonbahar, kış, ilkbahar...

Terry gözlerini açınca tepesinde dikilen Bert Miller'ı gördü.

Uyandığı anda aklına ilk gelen şey rüyasıyla ilgili değildi; o gece, çitin önündeyken, Clint Norcross'un onu içkiyle ilgili uyararak diğer iki adamın yanında küçük düşürmesiydi. Rüyanın verdiği huzursuzluk bu utançla karıştı ve Terry şeriflik görevi için uygun olmadığını kesinlikle anladı. Frank Geary çok istiyorsa kendisi şerif olsundu. Clint Norcross ille ayık biriyle uğraşmak istiyorsa Frank Geary'yle uğraşabilirdi.

Her yerde kamp ateşleri yakılmıştı. Adamlar gruplar halinde, tüfekleri omuzlarında asılı, gülüyor, sigara içiyor ve hazır yemek paketlerindeki yiyecekleri yiyorlardı. Birkaçı asfaltın üstünde diz çökmüş, barbut oynuyordu. Jack Albertson elektrikli bir matkapla buldozerlerden birinin penceresine bir demir plaka kondurmakla meşguldü.

Belediye Meclisi üyesi Bert Miller ona, "Bir yangın söndürücüsü var mı?" diye sordu. "Koç Wittstock'ın astımı var; o hıyarların yaktıkları lastiklerin dumanı bu tarafa doğru geliyor."

"Tabii," dedi Terry ve yakındaki bir devriye otosunu işaret etti. "Bagajında bulabilirsin."

"Sağ ol, şerif." Bert Miller yangın söndürücüsünü almak için yakındaki devriye otosuna gitti. Barbut oynayan adamlardan biri sevinç çığlığı attı.

Terry koltuktan kalkıp park halindeki devriye otolarına doğru yürüdü. Yürürken tabanca kemerinin tokasının kemerini çözünce bunu yere düşürdü. Ne sikim iş be, dedi içinden.

Cebinde Ünite Bir otosunun anahtarları vardı.

6

Hayvan Kontrol kamyonetinin sürücü koltuğunda oturmakta olan Frank, şerif vekilinin sessiz istifasını seyretti.

Buna sen sebep oldun Frank, dedi yanında bulunan Elaine. *Memnun oldun mu?*

"Buna kendisi neden oldu," dedi Frank. "Elini kolunu bağlayıp huniyle ağzına içki boşaltmadım ki. Ona acıyorum, çünkü bu görevi kaldırabilecek bir adam değil, ama bir yandan da ona gıpta ediyorum, çünkü işi bırakabiliyor."

Ama sen bırakamazsın, dedi Elaine.

"Evet," dedi Frank. "Sonuna kadar işin içindeyim. Nana için."

Nana sende saplantı olmuş, Frank. Nana-Nana-Nana. Norcross'un söylediği her şeye kulak tıkadın, çünkü Nana'dan başka bir şey düşünemiyorsun. Hiç değilse bir süre daha bekleyemez misin?

"Hayır." Çünkü adamlar hazırlanmışlardı ve harekete geçmek için bekliyorlardı.

Ya o kadın sizi istediği gibi yönlendiriyorsa?

Kamyonetin cam sileceğine tombul bir güve kondu. Frank bunu kovmak için sileceği çalıştırdı. Sonra da motoru çalıştırıp aracını sürdü ama Terry'den farklı bir niyeti vardı; geri dönecekti.

Önce Smith Sokağı'ndaki evinde durup bodrumda bulunan Elaine ve Nana'ya baktı. Aynen bıraktığı gibi, bir etajerin arkasında, çarşaflara sarılı duruyorlardı. Nana'nın gövdesine bakıp onu sevdiğini söyledi. Elaine'in gövdesine bakıp, hiçbir zaman anlaşamadıkları için üzgün olduğunu söyledi. Elaine her ne kadar bu gayritabii uykusunda bile onu azarlıyor ve sinirlendiriyorsa da Frank bunu içtenlikle söylemişti.

Bodrum kapısını tekrar kilitledi. Kamyonetin far ışığında garaj yolundaki büyük çukuru fark etti; bir türlü bunu kapatacak vakti bulamamıştı. Çukurun içi suyla dolmuştu, içinde yeşil, kahverengi ve beyaz tortular vardı. Bu renkler Nana'nın tebeşirle çizdiği ağaç resmini yağmur suyunun taşımasıyla oluşmuştu.

Frank, Dooling merkezine vardığında bankanın büyük saati 00.04'ü gösteriyordu. Artık salı günü başlamıştı.

Zoney mağazasının önünden geçerken birilerinin vitrin camını kırmış olduğunu fark etti.

Belediye binasından hâlâ dumanlar çıkıyordu. Norcross, yardakçılarının, karısının işyerini havaya uçurmalarına nasıl izin vermişti? Frank buna çok şaşırıyordu. Ama artık erkekler farklıydı, Norcross gibi doktorlar bile. Belki de eski halleri böyleydi.

Sokağın karşısındaki parkta bir adam kim bilir hangi nedenle ilk belediye başkanının heykelinin pas lekeli pantolonuna bir keskiyle bir şey yapıyordu. Daha ileride bir adam elektrik direğine dayanmış, müstehcen bir şarkı söyleyerek çişini yapıyordu.

Bir zamanlar var olan ve Frank'la Terry'nin son günlerde sürdürmeye çalıştığı düzen çökmeye başlamıştı. Frank bunun vahşi bir matem şekli olduğunu düşündü. Belki çok sürmez biterdi, belki de dünya çapında bir afete dönüşebilirdi. Kim bilebilirdi ki?

Senin olman gereken yer burası, Frank, dedi Elaine.

"Hayır," dedi Frank.

Ofisinin arkasına park etti. Her gün yarım saatini buraya ayırıyordu. Kafesteki sokak köpeklerini besliyor, gözbebeği olan ofis köpeği Alpo'ya bir tas dolusu mama bırakıyordu. Buraya her gelişinde hayvanların mutsuz ve huzursuz olduğunu görüyordu, çünkü çoğu zaman onları sadece günde bir kez gezdirebiliyordu. Buradaki sekiz köpekten sadece ikisi ev eğitimi görmüştü.

Onları uyutmayı düşündü. Ona bir şey olursa, bu hayvanlar açlıktan ölürlerdi. İyiliksever birinin gelip onları besleme ihtimali yok gibiydi. Onları serbest bırakmayı da düşünmüyordu. Köpekler başıboş bırakılmazdı.

Frank'ın hayalinde bir görüntü canlandı: Buraya Nana'yla birlikte geliyorlar, Nana köpekleri beslemesine ve gezdirmesine yardım ediyordu. Kızı bunu çok severdi. Frank, kızının ofis köpeğine de bayılacağına emindi. Hayvanın tıpkı derste uyuklayan bir çocuk gibi başını pençelerinin üstüne dayamasını çok hoş bulurdu. Elaine köpek sevmezdi ama artık bunun bir önemi yoktu. Şöyle ya da böyle, Elaine ile olan ilişkisi bitmişti. Nana köpek istiyorsa, Frank'la birlikte yaşayabilirdi.

Frank onları üçlü tasma kayışlarıyla gezdirdi. Bu iş bittikten sonra bir not yazdı: LÜTFEN HAYVANLARA BAKIN. SU VE YİYECEK VERİN. 7 NUMARADAKİ PİTBULL BİRAZ HUYSUZDUR, DİKKATLİ OLUN. LÜTFEN BİR ŞEY ÇALMAYIN. BURASI BİR DEVLET OFİSİDİR. Bu notu bir koli bandıyla kapının dışına yapıştırdı. Birkaç dakika ofis köpeğinin kulaklarını okşadı.

Kamyonetine binip barikata doğru yol alırken bankanın saati 01.11'i gösteriyordu. Dört buçukta başlatacakları saldırı için adamları hazırlayacaktı. Gündoğumu bundan iki saat sonraydı.

7

Hapishane spor sahalarının karşısında, çitin diğer tarafında ağızlarını eşarpla kapatmış olan iki adam yanan lastikleri söndürmek için yangın söndürücüleri kullanıyorlardı. Söndürücüden püsküren gaz gece görüş dürbününde fosforlu gibi parlıyordu ve adamlar sarı renkte görünüyorlardı. Billy Wettermore iri yapılı adamı çıkaramadı ama kısa boylusunu tanıyordu. "O hasır şapkalı adam Belediye Meclisi üyesi Miller'dır. Bert Miller," dedi Billy yanındaki Willy Burke'e.

Billy'nin bu adamla ilginç bir hikâyesi vardı. Billy, Dooling Lisesi'nde öğrenciyken belediye meclisinde stajyer olarak çalışıyordu. Burada bulunduğu sırada Bert Miller'ın eşcinsellikle ilgili düşüncelerini dinlemek zorunda kalmıştı.

"Bu bir mutasyondur," diye açıklıyordu Miller ve bunu durdurabilmeyi hayal ediyordu. "Bir çırpıda bütün eşcinselleri yok

edebilseydik, bu mutasyonun yayılmasını engelleyebilirdik ama her ne kadar itiraf etmek istemesek de, onlar da insan, değil mi?"

Aradan geçen on küsur yıl içinde çok şey olmuştu. Billy taşralı bir çocuktu, inatçıydı ve üniversiteyi bıraktıktan sonra, buradaki tutuculuğa rağmen, memleketi olan Appalachia'ya dönmüştü. Billy'nin erkekleri tercih etmesi, buradaki herkesin aklındaki ilk şeydi. Yirmi birinci yüzyılın neredeyse yirmi yılı geçmişti, ama anlayış buydu işte ve Billy'yi çok rahatsız etse de insanlara koz vermemek için bunu belli etmiyordu.

Ne var ki, Bert Miller'ın önündeki toprağa bir kurşun gönderip o geri kafalı yobazın korkudan altına sıçması fikri son derece cazipti. "Onu korkutup lastiklerimizden uzaklaştıracağım, Willy."

"Hayır." Bu ses Willy Burke'ten değil, onun arkasından bir yerden gelmişti.

Norcross hapishanenin arka tarafındaki bir kapıdan çıkıp yanlarına geldi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Hayır mı?" dedi Billy.

"Hayır." Clint sol elinin avucunu sağ elinin yumruk kemikleriyle ovmaktaydı. "Onu bacağından vur. Yere devir."

"Ciddi misiniz?" Billy av hayvanı vurmuştu ama hiç insan vurmamıştı.

Willy Burke burnundan mırıltı gibi bir ses çıkardı. "Bacağa gelecek bir kurşun adam öldürebilir, doktor."

Clint anladığını belirtmek için başını salladı. "Bu yeri korumamız lazım. Yap bu işi, Billy. Vur onu bacağından. Bir kişi eksilmiş olurlar ve burada oyun oynamadığımızı anlarlar."

"Peki," dedi Billy.

Gözlerini tüfeğin dürbününe dayadı. Bert Miller hasır şapkasıyla yelpazeleniyordu. Yangın söndürücüyü yere bırakmıştı. Dürbünün nişan çaprazı Miller'in sol dizinde sabitlendi. Billy hedefinin böyle bir dangalak olduğu için memnundu, ama yine de hoşuna gitmiyordu.

Tetiği çekti.

8

Evie'nin kuralları şunlardı:

1) Gizlen. Ayrıca gün ışıyana kadar öldürmek yok!
2) Kayleigh ve Maura'nın kozalarını kesip aç.
3) Hayatın tadını çıkar.

"Evet, bu çok iyi," dedi Angel. "Ama ben hayatın tadını çıkarırken Maura ve Kay'in beni öldürmeyeceklerine emin misin?"

"Eminim," dedi Evie.

"Pekâlâ."

"Onun hücresini açın," dedi Evie ve duş yerindeki bir delikten fareler çıktı. Birincisi Angel'ın hücre kapısının dibinde durdu. İkincisi bunun üstüne, üçüncüsü, ikincisinin üstüne çıktı. Böylece üst üste duran gri farelerden oluşan bir kule meydana geldi. En alttaki farenin havasızlıktan boğulduğunu hisseden Evie çok üzüldü. "Ah, canım," dedi. "Çok, çok üzgünüm."

"Şu harika sirk gösterisine bak." Angel büyülenmiş gibiydi. "Bu numaranla dünyanın parasını kazanabilirsin, farkında mısın?"

En tepedeki fare en küçük olanıydı, hâlâ yavruydu. Anahtar deliğinin içine girdi, Evie onun minik pençelerini yöneterek kilit mekanizmasını çözdü ve daha önce hiçbir farenin sahip olmadığı bir kuvvetle kilidi açtı. Hücre kapısı açıldı.

Angel duş yerinden birkaç havlu alıp bunları birbirine doladı, yatağa koyup üstünü bir battaniyeyle örttü. Sonra da hücre kapısını arkasından kapadı. Birisi bakacak olursa, onun nihayet dayanamayıp uyuyakaldığını sanacaktı.

Koridora çıkıp koza içinde uyuyan kadınların bulunduğu C Kanadına doğru yürüdü.

"Hoşça kal, Angel," diye seslendi Evie.

"Sen de," dedi Angel. "Görüşürüz." Bir an duraksadı. "Uzaktan bir yerden gelen çığlığı duyuyor musun?"

Evie duyuyordu. Bu çığlık bacağına kurşun yemiş olan Belediye Meclis üyesi Bert Miller'dan çıkmıştı. Adamın inleme sesi hava deliklerinden hapishane içine kadar geliyordu. Angel bunu dert edecek değildi.

"Merak etme," dedi Evie. "Alt tarafı bir erkek."

"Tamam," dedi Angel ve gitti.

9

Jeanette hücrelerin karşısındaki duvara sırtını dayamış otururken Angel ve Evie'nin konuşmalarını dinlemiş, olanları seyretmişti. Yıllar önce ölmüş ve iki yüz kilometre uzak bir yerde gömülmüş olan, ama şimdi yanında oturan Damian'a döndü. Damian'ın kalçasında saplı bir tornavida vardı ve kanı yere akıyordu. Fakat Jeanette bunu hiç kana benzetemiyordu, ıslak bile değildi. Bu çok tuhaftı, çünkü bir kan gölünün içinde oturuyordu.

"Bunu gördün mü?" diye sordu Jeanette. "Fareleri?"

"Evet," dedi Damian. Sesi incelmiş, Jeanette'in sesine benzemişti. *"O farecikleri görüyorum, sevgili Jeanie."*

Off, dedi içinden Jeanette. Damian hayatına ilk girdiği zaman fena değildi, ama artık sinir bozucu olmaya başlıyordu.

"Beni öldürdüğün için, tıpkı bunlara benzeyen fareler benim cesedimi kemiriyor, sevgili Jeanie."

"Özür dilerim." Jeanette elini yüzüne götürdü. Sanki ağlıyormuş gibi hissetmişti ama yüzü kuruydu. Canı yansın diye tırnaklarını batırarak alnını kaşıdı. Deli olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

"Gel, bak. Sen de gör." Damian yanına yanaşıp yüzünü ona yaklaştırdı. "İliklerime kadar kemirdiler." Gözleri siyah çukurlar halindeydi. Fareler gözbebeklerini yemişti. Jeanette bakmak istemedi, gözlerini kapatmak istedi, ama bunu yaptığı anda uykunun onu kucaklayacağını biliyordu.

"Nasıl bir anne, oğlunun babasına bunu yapar? Onu öldürüp cesedini farelere bırakır?"

"Jeanette," dedi Evie. "Hey! Buraya bak."

"O cadıya aldırma, Jeanie," dedi Damian. Konuşurken ağzından dışarıya bir yavru fare fırladı ve Jeanette'in kucağına düştü. Jeanette çığlığı basarak fareyi tokatladı ama orada fare falan yoktu. "Dikkatini vermeni istiyorum. Gözlerini bana çevir."

"Uyanık kaldığına sevindim, Jeanette,". dedi Evie. "Beni dinlemediğine sevindim. Diğer tarafta bir şeyler oluyor ve... buna sevineceğimi sanmıştım ama galiba yaşlandıkça yufka yürekli oluyorum. Bu iş yeterince uzun sürdüğü takdirde adil bir duruşma olmasını isterim."

"Sen neden söz ediyorsun?" Jeanette'in boğazı ağrıyordu. Her yanı ağrıyordu.

"Bobby'yi yine görmek ister misin?"

"Elbette onu görmek isterim," dedi Jeanette yanındaki Damian'a aldırmayarak. Artık bunu daha kolay yapar olmuştu. "Elbette oğlumu görmek isterim."

"Pekâlâ, dinle o zaman. Dikkatle dinle. İki dünya arasında gizli yollar var – tüneller. Uyuyan her kadın bunlardan birinden geçiyor ama başka bir tane daha var, çok özel bir tünel, o çok özel ağaçta başlıyor. Her iki yana giden tek yol o. Anlıyor musun?"

"Hayır."

"Anlayacaksın," dedi Evie. "O tünelin diğer tarafında bir kadın var ve birisi onu durdurmazsa bunu kapatacak. Onun bakış açısına saygı duyuyorum, pekâlâ geçerli bir düşünce çünkü Ağaç'ın bu tarafındaki erkek türü korkunç şeyler yaptı. Her kadının bir oy hakkı var. Elaine Nutting'in, bu kararı herkes adına vermesine engel olunmalı."

Evie'nin yüzü hücre parmaklıklarına dayanmıştı. Şakaklarının çevresinde yeşil filizler çıkıyordu. Gözleri kestane rengi kaplan gözleriydi. Saçlarında bir güve ordusu toplanmıştı. Bu kadın bir canavar, dedi Jeanette içinden, ama çok güzel bir kadın.

"Bunun Bobby'yle ne ilgisi var?"

"Eğer o Ağaç yanarsa tünel kapanır. Kimse geri dönemez. Ne sen ne başka bir kadın, Jeanette. Sonunuz kaçınılmaz olur."

"Hayır, hayır, hayır. Zaten sonumuz kaçınılmaz," dedi Damian. "Uyu artık Jeanie."

"Artık susar mısın! Sen ölüsün!" diye bağırdı ona Jeanette. "Seni öldürdüğüm için üzgünüm, bunu geri almak için her şeyi yaparım, ama bana karşı çok zalimdin ve olan olmuş bir kere, o halde o lanet çeneni kapat artık!"

Jeanette'n haykırışı A Kanadının dar koridorlarında yankılandı. Damian orada değildi.

"İyi söyledin," dedi Evie. "Yürekliydin! Şimdi beni dinle, Jeanette: Gözlerini kapatmanı istiyorum. O tünelden geçeceksin –*senin* tünelinden– ama bunu hatırlamayacaksın."

Jeanette bu kısmını anladığını sandı. "Çünkü uyuyor olacağım, değil mi?"

"Aynen öyle! Öbür tarafa geçtikten sonra kendini uzun zamandan beri hissetmediğin kadar iyi hissedeceksin. Senden tilkiyi takip etmeni istiyorum. Gitmen gereken yere seni o götürecek. Unutma: Bobby ve Ağaç. Bunlardan biri, diğerine bağlıdır."

Jeanette gözlerini kapadı. Bobby, diye hatırlattı kendine. Bobby, Ağaç ve her iki yola açılan o tünel. Elaine adındaki kadının kapatmak istediği tünel. Tilkiyi takip et. Bir-iki-üç-dört-beş, diye saydı ama her şey aynıydı. Evie dışında; Evie bir Yeşil Kadına dönüşmüştü. Sanki kendisi bir ağaç gibiydi.

Sonra Jeanette yanağında bir gıdıklanma hissetti. Sanki yüzüne bir dantelle dokunulmuştu.

10

Silah patladıktan sonra Bert Miller'ın inlemesini duydular: Arkadaşı onu başka bir yere taşırken Clint, Willy Burke'ün tüfeğindeki dürbünle onları izledi. Miller baldırını tutuyor, arkadaşıysa onu koltukaltlarından tutarak çekiyordu.

"Güzel. Teşekkür ederim." Clint tüfeği Wettermore'a geri verdi. Willy Burke bu iki adamı dikkatle gözlüyordu; biraz hayranlık, biraz da ihtiyatla.

Clint tekrar içeriye gitti. Küçük spor salonuna giden arka kapı bir tuğla sıkıştırılarak açılmıştı.

Dışarıdan görüş imkânını azaltmak için sadece kırmızı boyalı idare ampullerini kullanıyorlardı. Bu ampuller mahkûmların yarım saha basketbol oynadıkları parkenin üstüne küçük, kırmızı noktalar düşürmekteydi. Clint pota çemberinin altında durdu ve sırtını şilte örtülü duvara yasladı. Kalbi hızla atıyordu. Korkmuyordu, mutlu değildi, ama *buradaydı* işte.

Clint içindeki iyimserliğe karşı kendini uyardı ama kendini iyi hissediyordu. Ya kendi benliğine karşı bir duvar örmüştü ya da eski benliğine dönüyordu. Hangisi olduğuna emin değildi. Emin olduğu tek şey çikolatalı sütü kazanmıştı ve Geary bunu ondan alamayacaktı. Geary'nin yanılmış olması da önemli değildi.

Aurora bir virüs değildi, bir büyüydü ve Evie Black o güne kadar var olmuş hiçbir kadına –hiçbir insana– benzemiyordu. İnsan havsalasının kavrayamadığı bir şeyi çekiç kullanarak tamir edemezdin; oysa Frank Geary ve Terry Coombs bunu yapabileceklerini sanıyorlardı. Bu sorun için farklı bir yaklaşım lazımdı. Clint bunu görebiliyordu; onların da görebilmeleri gerekirdi, çünkü hepsi de ahmak değildi. Ama her nedense göremiyorlardı ve bunu sağlamak için de Clint'in çekiç kullanması gerekecekti.

Ama onlar başladı! Ne kadar çocukça! Ve ne kadar doğru!

Mantık döngüsü paslanmış çarklarla dönmekteydi. Clint duvardaki şilteye birkaç yumruk attı; keşke yumruklarımın hedefi bir adam olsaydı, diye geçirdi içinden. Piretoterapiyi düşündü: ateşle tedavi. Bir zamanlar tedavide en büyük yenilik olarak kabul görmüştü, ama hastalara sıtma aşılamak fena halde ağır bir tedavi biçimiydi. Bazen hayat kurtarıyordu, bazen de son veriyordu. Evie bir piretoterapist miydi, yoksa piretotedavinin kendisi mi? Aynı zamanda hem doktor hem de tedavi mi?

Ya da, Billy Wettermore'a Bert Miller'ı bacağından vurmasını emretmekle kendisi mi aşının ilk dozunu vermiş oluyordu?

11

Spor salonu yönünden gelen ayak sesleri duyuldu. Angel terk edilmiş kabinden bir demet hücre anahtarıyla çıkmak üzereydi. Sağ elindeki bu demette bulunan en uzun anahtar parmaklarının arasından uzamıştı. Bir zamanlar Ohio'daki bir otoparkta ucu sivriltilmiş bir anahtarı bir kovboya saplamıştı. Bu darbe kovboyu öldürmemişti. O gün iyiliği üstünde olan Angel adamın cüzdanını, ucuz nikâh yüzüğünü, kazı-kazan biletlerini ve gümüş tokalı kemerini almış, ama hayatını bağışlamıştı.

Dr. Norcross kabinin cam duvarının yanından yürüdü gitti. Angel onun arkasından yanaşıp anahtarı bu alçağın boğazına saplamayı düşündü. Ne harika olurdu. Ne yazık ki Evie'ye gün doğana kadar kimseyi öldürmeyeceğine söz vermişti ve Angel bu cadıyı kızdırmaktan çok korkuyordu.

Doktorun geçip gitmesine izin verdi.

Maura ve Kayleigh'nin hücrelerinin bulunduğu C Kanadına gitti. O kısa ve tıknaz gövde kesinlikle Maura'ydı, alt ranzanın dışında yatıyordu; A Kanadında uyuduktan sonra birisi onu buraya bırakmıştı. Kayleigh yatağın içindeydi. Angel, Evie, "Onların ruhu öldü," dediği zaman pek bir şey anlamamıştı ama yine de temkinli olmak zorundaydı.

Anahtarın ucuyla Maura'nın yüzünü örten kozayı kesti. O madde hışırtılı bir sesle ayrılınca Maura'nın kırmızı yanaklı, tombul yüzü ortaya çıktı. Mısır gevreği reklamlarında görülen sıhhatli bir yüzdü. Maura'nın ona saldırmaya kalkabileceği ihtimaline karşı Angel kendini koridora attı.

Maura yavaşça yerinden doğruldu.

"Maura?"

Maura Dunbarton gözlerini kırpıştırdı ve Angel'a baktı. Gözleri sadece gözbebeğinden ibaretti. Önce sağ kolunu, sonra sol kolunu kozadan çıkardı, sonra da ellerini kucağında kavuşturdu.

Maura bu şekilde birkaç dakika oturduktan sonra Angel bir kez daha hücreye girdi. "Bana saldırırsan sana sadece zarar vermekle kalmam, Mo-Mo. Seni öldürürüm."

Maura kara gözlerini duvara sabitlemiş halde sessizce oturuyordu.

Angel yine anahtarın ucunu kullanarak Kayleigh'nin yüzünü örten ağı kesti. Ve yine hemen kendini hücrenin dışına attı.

Aynı süreç tekrarlandı: Kayleigh üstündeki giysiyi çıkarır gibi kozasından sıyrıldı; gözleri simsiyahtı. İki kadın omuz omuza vermiş oturuyorlardı. Saçlarından, çenelerinden ve boyunlarından yırtılmış ağlar sarkıyordu. Ucuz bir karnavalın korku evindeki hayaletlere benzemişlerdi.

"Kızlar, iyi misiniz?" diye sordu Angel.

Cevap gelmedi. Nefes almıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Ne yapmanız gerektiğini biliyor musunuz?" diye sordu Angel; korkusu geçmiş, yerini merak almıştı.

Kadınlar hiçbir şey söylemediler. Kara gözlerinde hiçbir kıpırtı yoktu. Her ikisinden de belli belirsiz ıslak toprak kokusu geliyordu. Ölüler böyle terler, dedi içinden Angel.

"Pekâlâ. Güzel." Ya bir şey yapacaklardı ya da yapmayacaklardı. "İşi sizlere bırakıyorum." Onları yüreklendirecek bir şey söylemeyi düşündüyse de vazgeçti.

Angel ahşap atölyesine gitti, anahtarlarını kullanarak alet dolabını açtı. Küçük bir el matkabını beline soktu, bir keski alıp çorabına tıkıştırdı, diğer çorabına da bir tornavida koydu.

Sonra bir masanın altına sırtüstü yatıp günün ilk ışığını görmek için karanlık pencereye baktı. Hiç uykusu yoktu.

12

Jeanette'in yüzünün etrafında iplikler dönüp dolanıyor, yükselip alçalıyordu. Clint onun yanında diz çöktü, elini tutmak istedi fakat cesaret edemedi. "Sen iyi bir insansın," dedi Jeannette'e. "Oğlun seni seviyordu."

"O *iyi* bir insan. Oğlu onu *seviyor.* O ölmedi, sadece uyuyor."

Clint, Evie'nin hücresine gitti. "Demek öyle, Evie."

Evie yatağının üstüne oturdu. "Enerjini yeniden toplamış gibi görünüyorsun, Clint."

Başını eğişi, yüzünün bir yanına sarkan parlak siyah saçlarıyla Evie'nin melankolik bir görünümü vardı. "Hâlâ beni onlara teslim edecek vaktin var. Ama çok değil."

"Hayır," dedi Clint.

"Wettermore'un vurduğu adam amma da bağırdı! Ta buradan onun sesini duyabiliyordum."

Baştan çıkarıcı bir sesi vardı.

"İnsanlar vurulmaktan hoşlanmazlar. Canları yanar. Ama belki sen bunu bilmiyordun."

"Dün gece Belediye Binası imha edildi. Bunu yapanlar suçu sana attılar. Şerif Coombs işi bıraktı. Frank Geary bu sabah adamlarıyla gelecek. Bunlar seni şaşırtıyor mu Clint?"

Şaşırtmıyordu. "İstediğini elde etmekte çok başarılısın, Evie. Ama bunun için seni tebrik edecek değilim."

"Şimdi Ağaç'ın ötesindeki dünyada bulunan Lila ve diğerlerini düşün. Lütfen bana inan: Orada çok rahatlar. Yeni ve çok güzel bir şey inşa ediyorlar. Ve o dünyada erkekler de olacak. Bebekliklerinden itibaren kadınlar topluluğu tarafından yetiştirilecek daha iyi erkekler."

"Kendilerine özgü doğaları zamanla ortaya çıkar," dedi Clint. "Erkeklikleri. Birbirlerine yumruk sallayacaklar. İnan bana, Evie. Bu işleri bilen bir adamla konuşuyorsun."

"Gerçekten öyle," dedi Evie. "Ama o saldırganlığın cinsiyetle ilgisi yok; bu sadece insan doğasıdır. Eğer kadınların saldırganlık kapasitelerinden kuşkun olursa, Memur Lampley'ye sor."

"Artık o da bir yerde uyuyakalmıştır," dedi Clint.

Evie bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Ağaç'ın öbür tarafındaki kadınların ideal bir dünyada yaşadıklarını söyleyecek kadar budala değilim. Ama daha iyi bir başlangıç yapmak ve daha iyi bir şekilde bitirmek için fırsatları var. Sen o fırsatın önünü tıkıyorsun. Dünyadaki bütün erkekler arasında sadece sen. Bunu bilme-

ni isterim. Eğer ölmeme izin verirsen, o kadınlar kendi seçtikleri hayatı yaşamak için özgür kalacaklar."

"*Senin* seçtiğin hayatı, Evie," dedi Clint.

Evie parmaklarıyla yatağının kasnağında bir tempo tutturdu. "Polis karakolu imha edildiği sırada Linny Mars oradaydı. O artık ebediyen yok. Seçim hakkı olmadı."

"O hakkı ondan sen aldın," dedi Clint.

"Bu şekilde sonsuza kadar devam edebiliriz. O dedi, bu dedi. Evrenin en eski hikâyesi. Git şimdi savaşını yap, Clint. Siz erkeklerin en iyi bildiği şey. Mümkünse benim bir günbatımı daha görmemi sağla.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Dooling Hapishanesi'nin arkasındaki ormanın üstünde güneş kendini göstermeye başlarken, bir sıra buldozer Batı Lavin Yolu'nu bir ucundan diğerine kapatmıştı. Üçü Caterpillar, ikisi D9, biri de büyük bir D11'di. Saldırı ekibinde toplam on sekiz adam vardı. On beşi buldozerlerle birlikte ön kapıya doğru ilerliyordu; üç adam hapishane çitinin arka tarafına yönelmişti. (Bert Miller'ı bir şişe Vicodin'le barikatta bırakmışlar, sargılı bacağını bir kamp koltuğunun üstüne koymuşlardı.)

Frank ön gruptaki on iki adamını organize etmişti. Hepsinde kurşungeçirmez yelek ve maske olan bu adamlar siper aldıkları bir buldozerin arkasında çömelmişti. Buldozerlerin pencereleri ve ızgaraları hurda çelik plakalarla korunuyordu. Bunlardan birincisini Jack Albertson, ikincisini Koç JT Wittstock, üçüncüsünü ise eski Altın Eldiven Boks Şampiyonu Carson Struthers kullanıyordu. Frank, Albertson'ın buldozerindeydi.

Ormandaki adamlar, Şerif Yardımcısı Elmore Pearl, geyik avcısı Drew T. Barry ve Don Peters'tı.

2

Clint B kanadındaki bir pencereden buldozerleri gördü ve bir yandan kurşungeçirmez yeleğini kuşanırken merdivenlere koştu. Yanından geçen Scott Hughes neşeli bir sesle, "Sikilirken zevk almaya bak, doktor!" diye seslendi.

"İçeriye girerlerse sana ne yapacaklarını sanıyorsun?" dedi Clint. Scott'ın yüzündeki gülümseme buhar oldu.

Clint Broadway'den geçerken durup ziyaretçi odasına baktı. "Rand, geliyorlar. Biber gazını hazırla."

"Tamam," dedi Rand ve yanındaki gaz maskesini taktı.

Clint ana kapıdaki güvenlik kulübesine gitti.

Burası kurşungeçirmez camla kaplı tipik bir bilet gişesi gibiydi; ziyaretçilerin giriş kaydı yapılır, nöbetçi memur penceresinden ziyaretçilerin kimliklerini alırdı. Kabinde ve kapı kontrol kulübesinde olduğu gibi burada da bir haberleşme panosuyla hapishanenin iç ve dış alanlarını tarayabilen monitörler vardı. Tig panonun başındaydı.

Clint tıklatınca Tig kapıyı açtı.

"Monitörlerde ne görünüyor?"

"Güneş kamera merceklerine vuruyor. Buldozerlerin arkasında adamlar varsa bile şimdilik onları göremiyorum."

Fırlatma rampasında dokuz kadar el gaz bombası vardı. Ortadaki monitörde Clint bunlardan birkaçının otoparka isabet ettiğini gördü. Tig'e izlemeye devam etmesini söyleyip yoluna devam etti.

Bir sonraki uğrağı dinlenme odasıydı. Jared ve Michaela bir masada iskambil oynuyor, kahve içiyorlardı.

"Çatışma başlıyor. Arazi olun."

Michaela kahve kupasını ona doğru kaldırdı. "Kusura bakma, doktor. Ben oy kullanacak yaştayım. Galiba burada kalacağım. Kim bilir belki beni de bir Pulitzer ödülü bekliyordur."

Jared'ın yüzü bembeyazdı. Bir Michaela'ya, bir babasına bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Clint. "Basın özgürlüğünü engellemeyeyim. Jared, git bir yerde saklan ve nerede olduğunu bana söyleme."

Oğlu cevap veremeden koşarak oradan ayrıldı. Barakaya ve tarlalara açılan arka kapıya vardığında soluk soluğa kalmıştı. Bunun sebebi, Aurora sabahına kadar Lila'ya birlikte koşu yapmalarını önermemiş olmasıydı; karısı o yetişsin diye temposunu düşürecek diye çekinmişti. Bu durumda çok mahcup olurdu. Bu düşüncenin kökünde ne vardı? Kibir mi yoksa tembellik mi? Clint boş bir anında bu soruyu etraflıca düşünmeye karar verdi; tabii o sabah ölüp gitmezse... Bir daha karısıyla konuşma fırsatı olunca, ona birlikte koşuya başlamayı önerecekti.

"Üç buldozer harekete geçti," dedi Clint dışarıya çıkınca.

"Biliyoruz," dedi Willy Burke. Barakanın arkasındaki yerinden çıkıp Clint'in yanına geldi. Kırmızı pantolon askıları kurşungeçirmez yeleğinin üstünden kalçalarına kadar sarkmıştı. "Tig telsizle aradı. Billy çitin kuzey tarafını koruyacak. Ben de bu duvarın üstünden köşeye gidip net atış yapabilecek bir yer bulacağım. İstersen sen de benimle gel, ama bunlardan birine ihtiyacın olacak." Clint'e bir gaz maskesi uzatıp kendisininkini taktı.

3

Yoldan hapishanenin giriş kapısına olan doksan derecelik dönüşe gelince Frank kapının üstündeki metal plakaya vurdu; bu, sağa dönmesi için Albertson'a verilen sinyaldi. Jack temkinli bir şekilde isteneni yaptı. Buldozer dönerken, arkasında siper almış olan adamlar da döndüler. Frank'ın üstünde bir kurşungeçirmez yelek, sağ elindeyse bir Glock tabanca vardı. Yolun aşağısında yükselen dumanları görebiliyordu. Bu beklemediği bir şey değildi; gaz bombaları ateşlenirken çıkan sesleri duymuştu. Ellerinde çok miktarda bomba olamazdı. Şerifin ofisindeki mühimmat odasında gaz bombasından çok maske vardı.

İlk buldozer pozisyonunu alınca dört adam bunun arkasına tırmanıp tıkış tıkış oturdular.

Buldozerin sürücüsü Jack Albertson, yukarıya kaldırılarak pencereyi koruyan çelik kepçenin ardında emniyetteydi. Hapishane giriş kapısına doğru giderken hızını artırdı.

Saldırı ekibindeki herkeste bir tane olmamasına rağmen Frank el telsiziyle talimat verdi: "Herkes hazır olsun. Şimdi başlıyoruz." İçinden de, n'olur fazla kan dökülmesin, dedi. Daha saldırı başlamadan iki adamını kaybetmişti.

4

"Ne dersin Willy?" diye sordu Clint.

İkili çitin öbür tarafındaydı, ilk buldozer kepçesi ise kalkık vaziyette hızla ilerliyordu. Kısa bir an için aracın arkasında kıpırdanmalar göründü.

Willy cevap vermedi. Aklı yine '68 yılına, Güneydoğu Asya'daki cehenneme gitmişti. Boğazına kadar bataklık suyu içindeydi, en küçük bir hareket yoktu, gökten aşağıya doğru bir duman katmanı çökmüştü. Yanındaki suyun üstünde kırmızı, mavi ve sarı renkli çok büyük bir kuş ölüsü vardı. O tuhaf ışık altında canlıymış gibi görünüyordu. Hafif bir akıntı onu öteye sürüklerken o muhteşem tüyleri Willy'nin omzunu sıyırmıştı.

(Bir gün bunu ablasına anlatmıştı. "Ömrümde böyle bir kuş görmemiştim. Orada bulunduğum süre içinde de. Acaba türünün son örneği miydi, diye düşünürüm." Alzheimer, ablasını büyük ölçüde ele geçirmişti, ama geriye kalan küçük bir parçası vardı; ablası, "Belki de sadece yaralıydı, Willy," dedi. Willy ablasına, "Seni çok sevdiğimi bilesin," demiş, ablası da kızarmıştı.)

Buldozerin kepçesi çitin ortasına şiddetle çarptı. Tel örgünün halkaları içe doğru büküldü ve bütün o kısmı yere indi. Biber gazı bombaları önüne yağarken buldozer ikinci çite çarptı. Bu da bükülüp yerle bir oldu. Araç duman kaplı otoparka ilerlerken ucunda parçalanan çitin bir kısmı kalmıştı.

Birincisinin ardından ikinci ve üçüncü buldozer geldi.

Willy ilk buldozerin sol arka köşesinde kahverengi bir ayakkabı gördü ve ateş etti. Bir adam haykırarak buldozerin arkasından dışarıya düşerken pompalı tüfeği bir yana savruldu. Çarpık bacaklı, kısa boylu biriydi, bir gaz maskesiyle kurşungeçirmez yeleği vardı. (Yüzünde gaz maskesi olmasaydı da Willy onun Squeaky Wheel barının sahibi Pudge Marone olduğunu anlayamazdı, çünkü yıllardan beri içki içmek için barlara gitmemişti.) Her ne kadar adamın gövdesi görüş alanı dışında kalmışsa da, bacakları ve kolları açıktaydı; bu da mecbur kalmadıkça kimseyi öldürmek istemeyen Will'in işine geldi. Bir kez daha ateş etti; tam istediği yere isabet ettiremedi ama buna yakındı. Bir gün öncesine kadar Dooling Emniyetinin malı olan M4 saldırı tüfeğinden ateşlenen .223 kalibrelik mermi Pudge Marone'un başparmağını kopardı.

Buldozerin arkasından yaralı adama yardım etmek için bir kol uzandı; takdir edilecek bir hareketti ama çok budalacaydı. Söz konusu kol emekli şerif yardımcısı Nate McGee'ye aitti; bir gece önce Route 31'in asfaltının üstünde barbut atan Nate yüz dolardan fazla para kaybetmişti. İki yanıltıcı düşünceyle kendini teselli ediyordu. Bir: Karısının tekrar uyanacağını kesin olarak bilseydi kumar oynamazdı. İki: Hiç değilse o haftalık şanssızlığını bitirmiş oluyordu. Ama öyle değildi. Willy üçüncü kez ateş etti ve uzanan o kolu dirseğinden vurdu. Bir çığlık daha çıktı ve McGee buldozerin arkasından yere devrildi. Willy buldozerin ızgarasına monte edilmiş çelik plakayı sınamak için art arda dört kere daha ateş etti ve etkisiz kalan kurşunların plakadan sektiğini işitti.

Frank ilk buldozerin içinden uzanıp Willy'ye kurşun yağdırdı. 1968 yılında olsaydı, Willy onun kolunun açısına bakarak isabetli atış yapamayacağını anlar, böylece yerinde kalıp onu vurabilirdi, ama 1968 elli yıl önceydi ve ateş altında kalınca soğukkanlılık falan kalmıyordu. Willy ve Clint hemen siper aldılar.

Jack Albertson'ın buldozeri biber gazıyla karışık kara dumanların arasından doğruca karavana ve ön kapıya giderken, Koç Wittstock'ın ikinci buldozeri de çitte açılmış olan delikten içeriye daldı.

Koç Wittstock'ın kepçesi de Albertson ve Carson Struthers'in araçlarında olduğu gibi yukarıya kaldırılmıştı. Silah seslerini ve çığlıkları duyuyor, fakat tam önünde dirseğini tutmuş halde yatan Nate McGee'yi göremiyordu. Buldozer McGee'yi çiğneyip üstünden geçerken Koç Wittstock bunun da yanmış lastiklerden biri olduğunu sandı.

Engelleri aşmak onu çok heyecanlandırmıştı. Tıpkı takımındaki oyunculara öğrettiği gibi, savunmayı yarıp geçiyordu.

Ziyaretçi odası penceresindeki Rand ateş etmek için ilk buldozer ön kapılarla giriş kulübesi arasına gelene kadar bekledi. Atışları çelik plakaya isabet edip sekti.

İkinci buldozerin siperinin ardındaki Pete Ordway, Wittsock kardeşler ve Dan Treat bir anda Nate McGee'nin ezilmiş cesediyle burun buruna geldiler. Ölü adamın gaz maskesi kan içindeydi ve gövdesi yeleğinin kayışları arasından patlamıştı. Buldozerin lastik tırtıllarından pıhtılaşmış kan ve deri parçaları sıçrıyordu. Rupe Wittstock haykırarak cesetten uzaklaştı ama bunu yapınca Rand'ın ateş hattına girmiş oldu.

Rand'ın ilk atışı hedefin başının iki santim ötesinden geçti, ikinci atışı daha yakındı. Rand kendine küfrederek üçüncü kurşunu adamın sırtının tam ortasına isabet ettirdi. Kurşun yeleğe saplanınca, Rupe kollarını havaya kaldırarak iki büklüm oldu. Rand'ın dördüncü atışı hedefinin kalçasına isabet edip onu yere devirdi.

Dan Treat sakindi. 82'ci Hava Komando Birliği'nden ayrılalı sadece bir yıl olmuştu ve Willy Burke'ten farklı olarak ateş altındayken sakin kalabiliyordu. Hiç tereddüt etmeden buldozerin arkasından çıktı. (Aslında yine asker kimliğine girmek onu rahatlatmıştı. Bu çatışma o anda evde kozalara bürünmüş haldeki kızı Alice'i ve erkekler tarafından yönetilen bir bakımevine bıraktığı bir yaşındaki oğlunu unutturuyordu.) Treat siperinden çıkıp, M4 tüfeğiyle ateşe karşılık verdi.

Pencere önündeki Rand hemen eğildi. Beton parçacıkları boynuna ve sırtına yağıyordu.

Treat hemen Rupe Wittstock'ı yerden kaldırıp tütmekte olan lastiklerin arkasına, güvenli bir yere çekti.

Birinci buldozer hızla karavanın arkasına bindirip onu hapishanenin ön kapılarına çarptırdı.

5

Jared çamaşırhanede yerde otururken Michaela da onun üstüne çarşafları yığmaktaydı. "Kendimi budala gibi hissediyorum," dedi Jared.

"Hiç de budala gibi görünmüyorsun," dedi Michaela, ama bu doğru değildi. Oğlanın başının üstüne de bir çarşaf geçirdi.

"Kendimi kancık gibi hissediyorum."

Michaela bu kelimeden nefret ederdi. Vajinayla aynı anlamda kullanılırdı ve yumuşaklık ifade ederdi. Her ne kadar Michaela'nın da o organı varsa bile, onun yumuşaklıkla alakası yoktu. Janice Coates onu yumuşak yetiştirmemişti. Çarşafı Jared'ın başından çekip yanağına sert bir tokat attı.

"Hey!" Jared elini yanağına götürdü.

"Bir daha bunu söyleme."

"Neyi söylemeyeyim?"

"Az önce söylediğin o kelimeyi! Annenin sana bunu öğretmiş olması gerekirdi." Çarşafı tekrar Jared'ın başına geçirdi.

6

"Bu sahneyi birisinin televizyonlardaki *reality show* programları için filme almaması günah be!" dedi Low. Bazukanın dürbününde ikinci buldozerin yerdeki adamı çiğneyişini, ikinci buldozerin arkasından Rambo gibi bir adamın fırlayıp ateş açmasını ve başka bir adamı kurtarmasını seyretmişti. Daha sonra da büyük bir hayranlıkla ilk buldozerin karavanı akordeon yaparak hapishane kapılarına yapıştırışına tanık olmuştu. Harika bir

şeydi ve üç-dört bazuka mermisiyle çorbaya tuz kattıkları zaman daha da harika olacaktı.

"Bize ne zaman sıra gelecek?" diye sordu May.

"Polisler biraz daha yorulduktan sonra."

"Kitty'yi bulduğumuza nasıl emin olacağız, Low? Orası şimdi koza içindeki orospularla doludur."

Low abisinin son dakika kuşkularından hiç hoşlanmıyordu. "Herhalde yüzde yüz emin olamayacağız May, ama bütün mermileri ateşleyip orasını cehenneme çevireceğiz; yani durumdan memnunum. Şimdi bu sahnenin tadını çıkaracak mıyız, yoksa bütün atışları benim mi yapmamı istiyorsun?"

"Hadi Low, öyle demek istemedim," diye kızdı May. "Haksızlık etme."

7

Kıyamet Şehri'nin 32. seviyesinde pembe örümcekler Evie'nin yıldız tarlasını istila etmeye ve küreleriyle üçgenlerini yakmaya başladılar. Örümcekler küreleri parıldayan mavi yıldızlara dönüştürüyor ve oyunu durduruyordu. A Kanadında silah sesleri yankılanıyordu. Evie bundan hiç rahatsız olmuyordu; pek çok kez erkeklerin birbirlerini öldürdüklerini görmüştü. Ama pembe örümcekler çok rahatsız ediciydi.

"Ne kötü," dedi kendi kendine oyunu sürdürmeye çalışarak. Evie son derece sakindi; telefonuyla oynarken yatağının birkaç santimetre üstünde, havada duruyordu.

8

Kuzey çitinin diğer tarafında, Billy Wettermore'un bahçe barakasının arkasında konuşlandığı yerin tam karşısındaki çalılar kıpırdadı. Billy bu kıpırtının olduğu yeşilliğe doğru bir düzine atış yaptı. Çalılar şiddetle sarsıldı.

Daima temkinli bir adam olan Drew T. Barry, Billy'nin ateş hattında değildi. Tersine, onu Dooling'in bir numaralı sigorta simsarı ve çok usta bir geyik avcısı yapan temkinliliğiyle ideal bir atış yapmak için beklemeyi seçmişti. Peters ve Pearl'ü hapishane spor salonunun arkasındaki ormanda bırakmıştı. Peters ona hapishanenin arka kapısının, spor salonunun batı duvarında olduğunu söylemiş, Drew'un çalılara attığı taş da bu bilgiyi doğrulamıştı: Evet, orada bir kapı olmalıydı ve evet, orası savunuluyordu.

"Şerif yardımcısı?" dedi Drew T. Barry.

Bir meşe ağacının arkasında çömelmiş durumdaydılar. Onların beş metre kadar önlerinde, az önceki yaylım ateşinin etkisiyle hâlâ yapraklar dökülüyordu. Silah sesine bakılırsa, ateş eden kişi dahili çitin otuz metre gerisinde, hapishane duvarının yanında olmalıydı.

"Ne?" dedi Don Peters. Kızarmış yüzü ter içindeydi. Gaz maskelerinin ve cıvata kesicilerinin bulunduğu çantayı taşıma görevi ona verilmişti.

"Seni değil, gerçek şerif yardımcısını kastettim," dedi Drew T. Barry.

"Ne var?" dedi Pearl.

"Buraya ateş eden adamı öldürürsem, mahkemeye verilmeyeceğim, değil mi? Geary ve Coombs'un bizim yasal bir görev yaptığımıza yemin edeceklerine emin misin?"

"Evet. İzci yemini." Elmore Pearl çocukluğunda yaptığı gibi üç parmağı havada elini kaldırarak selam durdu.

Peters balgam çıkardı. "Kasabaya gidip bir noter getirmemi ister misin Drew?"

Drew T. Barry bu salakça espriye kulak tıkayıp onlara bulundukları yerde kalmalarını söyledikten sonra Weatherby tüfeği sırtında, tekrar ormana döndü.

9

Buldozer durduktan sonra Frank hapishanenin güneybatı köşesine doğru nişan almaya devam etti; o tüfekli adam yüzünü gösterdiği anda onu vuracaktı. Silahlı çatışma onu sarsmış, olayı tamamen gerçek bir hale getirmişti. Biber gazının dumanları rüzgârla dağıldıktan sonra ortaya çıkan cesetler ve dökülen kanlar midesini bulandırıyordu fakat hâlâ çok kararlıydı. Dehşet duyuyordu ama hiç pişman değildi. Onun hayatı Nana'nın hayatıydı, ki bu da ölümü kabul edilebilir bir şey yapıyordu.

Kronsky yanına geldi. "Çabuk ol," dedi Frank. "Bu işi bir an önce bitirelim."

"Haklısın," dedi Kronsky, diz çöküp sırt çantasını yere bırakarak. Çantanın fermuarını açıp içindeki dinamit demetini çıkardı ve fitilinin dörtte üçünü kesti.

Buldozerin zırhlı kapısı açıldı ve elinde .38'lik tabancasıyla Jack Albertson dışarıya çıktı.

Kronsky, Willy Burke'ün bulunduğu yeri işaret ederek, "Bizi şuradan gelecek ateşe karşı koru," dedi Albertson'a. Sonra Frank'a döndü. "Hadi, gidelim."

İki adam eğilip hapishanenin kuzeybatı duvarı boyunca ilerlediler. Savunmacıların atış noktalarından biri olan pencerenin altına gelince Kronsky durdu. Bir elinde dinamit, diğerinde mavi, plastik bir çakmak vardı. Savunmacının tüfeğinin namlusu tekrar pencereden dışarıya uzanmıştı.

"O şeyi yakalasana," dedi Kronsky.

Frank bu emri sorgulamadı, sol elini uzatıp namluyu kavradı. Hızla çekince, tüfek içerideki adamın elinden kurtuldu. Adamın küfürlerini duydu. Kronsky çakmağını çakıp kısalmış fitili ateşledi ve dinamiti pencereden içeriye fırlattığı anda Frank tüfeği bırakıp kendini yere attı.

Üç saniye sonra müthiş bir patlama oldu; pencereden dışarıya dumanla karışık kanlı et parçaları uçtu.

10

Gök gürültüsünü andıran sesle birlikte her yer sallandı.

Batı duvarında Willy Burke'le omuz omuza duran Clint otoparkı saran biber gazı dumanının az önce patlayan şeyin etkisiyle kıvrılarak dağıldığını gördü. Kulakları çınlıyor, eklemleri titriyordu. Bu gürültü sırasında düşünebildiği tek şey işlerin umduğu gibi gitmediğiydi. Bu adamlar Evie'yle birlikte herkesi öldüreceklerdi. Bu onun suçu, onun başarısızlığıydı. Yanında taşıdığı tabanca –on beş yıllık evlilikleri boyunca Lila'nın davetine uyup bir kez olsun atış poligonuna gitmemişti– elindeydi ve ateş etmesi için ona yalvarıyordu.

Willy Burke'ün etrafından dolanıp ön kapılardaki yığılmaya baktı; gözleri ilk buldozerin arkasında duran adama kilitlendi. Bu adam az önce patlamış ve dumanlar püsküren Rand Quigley'in penceresine bakıyordu.

(Jack Albertson bu patlamayı beklemiyordu. Şaşırmış ve bakmak için gardını düşürmüştü. Bu karmaşa onu ürkütmemişti –gençliğinde maden işçisiyken yerin altında bundan beter patlamalardan sağ çıkmıştı– ama aklını karıştırmıştı. Bu adamların nesi vardı? Kaçık bir kadını polise teslim etmektense silahlı bir çatışmayı göze alıyorlardı. Jack'in anladığı kadarıyla dünya her geçen gün daha da kaçık bir yer haline geliyordu. Onun kendi bozgun ânı, Lila Norcross'un Dooling Emniyet Amiri seçilmesi olmuştu. Etekli bir emniyet amiri! Bundan büyük bir saçmalık olabilir miydi? Jack Albertson o gün istifayı basmış, bekârlığın tadını çıkarmak için evine dönmüştü.)

Clint tabancayı doğrulttu, namlusu buldozerin arkasındaki adamı buldu ve tetiği çekti. Kurşun adamın gaz maskesinin önyüzünü delip geçti. Clint adamın iki büklüm yere devrildiğini gördü.

Of, Tanrım, dedi içinden. Muhtemelen tanıdığım biriydi.

"Hadi," dedi Willy Burke onu arka kapıya doğru çekerek. Clint'in bacakları gerekeni yaptı ve yürüdü. Birini öldürmek tahmin ettiğinden daha kolay olmuştu. Bu da korkunç bir şeydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Jeanette gözlerini açtığı zaman Evie'nin hücre kapısının dışında bir tilki yatıyordu. Burnunu aradaki çatlaklardan yeşil yosunlar çıkan beton zemine dayamıştı.

"Tünel," dedi Jeanette içinden. Tünelle ilgili bir şeydi. Tilkiye dönüp sordu, "Doğru tünelden geçtim mi? Geçtiysem hatırlamıyorum. Seni Evie mi gönderdi?"

Tahmin ettiğinin tersine, tilki ona cevap vermedi. (Rüyalarda hayvanlar konuşurdu ve bu da tıpkı bir rüya gibiydi, ama aynı zamanda da rüyaya benzemiyordu.) Tilki sadece esnemekle yetindi, ona kurnaz gözlerle baktı, sonra da ayağa kalktı.

A Kanadı boştu ve duvarında bir delik açılmıştı. İçeriye sabah güneşi doluyordu. Çatlak beton üzerindeki don, artan ısıyla erimeye başlamıştı.

Kendimi yine uyanık hissediyorum, diye düşündü. Galiba *gerçekten* uyanığım.

Tilki miyavlar gibi bir ses çıkarıp duvardaki deliğe yürüdü. Jeanette'e bakıp aynı sesi bir daha çıkardıktan sonra delikten geçti.

2

Jeanette temkinli bir şekilde delikten geçerken, kırık betonun keskin kenarlarına sürtünmemeye çalıştı. Öbür tarafa geçince kendini diz boyu otlarla ve ölü günebakanlarla kaplı bir tarlada buldu. Kuvvetli sabah güneşine karşı gözlerini kıstı. Serin hava, ince üniforma kumaşı altında tüylerini diken diken etmişti.

Temiz hava ve güneş onu tamamen uyandırmıştı. Travmalarla ve uykusuzlukla bitap düşmüş eski bedeni kabuk değiştirmiş gibiydi. Jeanette kendini yepyeni hissediyordu.

Tilki otların arasından hızla yürüyerek onu hapishanenin doğusuna, Route 31'e bakan tarafına getirdi. Jeanette gözlerini kuvvetli güneş ışığına alıştırmaya çalışırken, tilkiye ayak uydurmak için çok hızlı yürümek zorundaydı. Hapishaneye baktı: Duvarlar böğürtlen çalılarıyla kaplıydı, bir buldozerin ve karavanın paslı gövdeleri binanın önüne çakılmıştı; otopark zeminindeki çatlaklardan sarı otlar fışkırmıştı; asfaltın üstünde paslanmış araçlar vardı. Jeanette dönüp öbür tarafa baktı. Çitler devrilmişti, yamyassı olmuş tel örgüler otların arasında parlıyordu. Jeanette bu manzaranın nasıl ve neden olduğunu değil, ne olduğunu anladı. Burası Dooling Hapishanesi'ydi ama dünya yıllar boyunca dönüp durmuştu.

Kılavuzu onu asfaltı çatlamış Route 31'den karşıya geçirip diğer taraftaki ormana götürdü. Ormanın loş aydınlığında tilkinin turuncu tüyleri parlıyordu.

Gözlerini tilkinin kuyruğundan ayırmadan koşan Jeanette'in ayağı kaydı ve düşmemek için bir dala tutundu. Havanın diriliği, ağaçların reçinesi, çürüyen yapraklar ve ıslak toprak genzini yakıyordu. Hapishaneden çıkmıştı; aklına çocukken oynadığı Monopoly oyunu geldi: Hapishaneden Bedava Çıkış! Deterjan kokuları, talimatlar, şıngırdayan anahtarlar, hücre arkadaşlarının horultuları, osurukları, ağlamaları, hücre arkadaşları arasındaki cinsel ilişkiler... artık bunların hiçbiri olmayacaktı, bu yeni dünyayı sadece o yönetecekti. Bundan böyle sadece Kraliçe Jeanette olacaktı. Özgür olmak hayal ettiğinden bile çok tatlı bir şeydi.

Ama o anda:

"Bobby," diye fısıldadı içinden. Bu ortamda kalmanın cazibesine direnmek için hatırlamak, yanında getirmek zorunda olduğu isim buydu.

3

Jeanette için mesafeyi ayarlamak çok zordu; her bir turun beş yüz metre olduğu hapishanedeki koşu pistine alışkındı. Güneybatı yamacına tırmanmak orada koşmaktan daha zordu, bu yüzden daha uzun adımlar atması gerekiyordu. Bacak kasları sızlamaya başlamıştı ama hiç şikâyetçi değildi. Tilki aradaki mesafeyi kapatsın diye arada bir duruyor, sonra yoluna devam ediyordu. Havanın serinliğine rağmen Jeanette ter içinde kalmıştı. Kış ilkbahara dönmeden önceki havaya benziyordu.

İki kilometre kadar sonra tilki Jeanette'i bir ot denizi içinde kalmış bir treyler enkazına getirdi. Yıpranmış sarı renkli bir polis kordonu esintiyle yerde dalgalanıyordu. Jeanette artık yaklaştığını hissetti. Havada belli belirsiz bir vızıltı duydu. Güneş daha da yükselmiş, öğlen olmak üzereydi. Artık susamaya ve acıkmaya başlıyordu; vardığı yerde yiyecek ve içecek bir şeyler olabilirdi. Ama bunu aklından çıkardı. Düşünmesi gereken tek şey Bobby'ydi. Bobby'yi bir daha görebilmek. Tilki ileride kırık dalların oluşturduğu bir kemerin altında gözden kayboldu.

Jeanette hızla onun ardından giderken otların arasına karışmış molozların yanından geçti. Burası eskiden bir kabin veya baraka olabilirdi. Buradaki ağaçların dalları güvelerle örtülmüştü. Birbirlerine yapışmış gibi duran sayısız güve, kabuklu deniz hayvanlarını andırıyordu. Burası sanki denizin dibindeki bir yerdi. Güvelerde hareket yoktu ama sanki bir şey söylüyorlarmış gibi bir ses çıkarıyorlardı.

Sanki *Bobby* diyorlardı. *Yeni bir başlangıç için geç değil,* diyorlardı.

Nihayet yamacın tepesine geldiler. Jeanette son ağaçların arasından tilkiyi görebiliyordu. Havayı içine çekti. Nereden geldiği belli olmayan bir gazyağı kokusu vardı.

Jeanette açık alana adımını attığı anda gerçek olması mümkün olmayan bir şey gördü. O şeyi gördükten sonra artık çok iyi tanıdığı Appalachia'da bulunmadığına emin oldu.

4

Postu siyah şeritlerle kaplı beyaz bir kaplandı. Başını yuvarlayıp, MGM'nin simgesi olan aslan gibi kükredi. Arkasından bir ağaç yükseliyordu – o Ağaç. Yüzlerce gövdesi iç içe geçmiş, dalları tropik kuşlarla dolu, göğe doğru yükselen bir ağaç. Tam ortasında devasa bir kırmızı yılan vardı.

Tilki balçığın içinde bir yarığa gitti, dönüp Jeanette'e çapkın bir bakış attıktan sonra gözden kayboldu. İşte bu kadardı, her iki yöne giden tünel buydu. Onu ayrıldığı dünyaya, Bobby'nin beklediği dünyaya götürecek olan tünel. Jeanette buna doğru bir adım attı.

"Olduğun yerde kal ve ellerini havaya kaldır."

Kareli sarı bir gömlek ve blucin giymiş bir kadın diz boyu otların arasından çıkıp tabancasını Jeanette'e doğrulttu. Bir apartman kadar büyük olan ağacın diğer tarafından gelmişti. Tabanca tutmayan elinde, ortasında mavi bir lastik bant olan bir teneke kutu vardı.

"Daha fazla yaklaşma. Sen yenisin, değil mi? Üstündekilere bakılırsa hapishanedensin. Aklın karışmış olmalı." Sarı gömlekli kadının dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı; durumun anormalliğini –Ağaç, kaplan ve tabanca– yumuşatmaya yönelik boş bir çabaydı. "Sana yardım etmek istiyorum. Yardım edeceğim. Burada hepimiz dostuz. Adım Elaine, tamam mı? Elaine Nutting. Şimdi bırak bu işi yapayım, sonra uzun uzun konuşuruz."

"Hangi işi?" diye sordu Jeanette. Aslında tahmin edebiliyordu. O gazyağı kokusunun başka ne amacı olabilirdi ki? Bu kadın

o Ağaç'ı yakmaya hazırlanıyordu. Eğer ağacı yakarsa, Bobby'ye giden yol da yanmış olacaktı. Bunu Evie söylemişti. Buna izin verilemezdi, ama kadını nasıl durduracaktı? Ondan altı metre ötedeydi, üstüne atılması için çok uzaktaydı.

Elaine bir dizinin üstüne çöktü, gözlerini Jeanette'ten ayırmadan tabancayı yere koydu (ama hemen erişebileceği bir yere), çabucak gazyağı kutusunun kapağını açtı. "İki kutuyu önceden etrafa döktüm. Şimdi bir daire haline getireceğim. Hemen parlasın diye."

Jeanette temkinli iki adım atarak ona yaklaştı. Elaine hemen tabancayı alıp ayağa kalktı. "Geri dur!"

Tilkinin kaybolduğu gediğin yanında oturan kaplan, kuyruğunu sallayarak onları izliyordu.

Elaine teneke kutudaki gazyağını ağaca serpti; gövdesi daha koyu bir kahverengine dönüştü. "Bunu yapmak zorundayım. Böylesi daha iyi. Bütün sorunları çözecek. Kaç erkek senin canını yaktı? Eminim çoktur. Bütün yetişkin hayatım boyunca senin gibi kadınlarla çalıştım. Hapishaneye kendi isteğinle düşmediğini biliyorum. Buna bir erkek neden olmuştur."

"Hanımefendi," dedi Jeanette, birisinin tek bakışta onunla ilgili şeyleri anlaması ağırına gitmişti. "Beni tanımıyorsunuz."

"Belki şahsen tanışmıyoruz, ama haklıyım, değil mi?" Elaine kutudaki son yağı ağacın köklerine boşalttıktan sonra kutuyu bir yana fırlattı. Jeanette onun kafayı yemiş olduğuna hükmetti.

"Canımı yakan bir erkek vardı, evet, ama ben onun canını daha fazla yaktım." Jeanette ona biraz daha yaklaştı. Artık beş metre ötesindeydi. "Onu öldürdüm."

"İyi etmişsin, ama daha fazla yaklaşma." Elaine sanki Jeanette'i süpürüyormuş gibi tabancasını öne arkaya salladı.

Jeanette bir adım daha attı. "Bir zamanlar onun arkadaşı olanlar bile bunu hak ettiğini söylediler. Tamam, buna inanıyorlardı. Ama savcı öyle düşünmedi. Dahası, her ne kadar bunu yaparken aklım başımda değildiyse de, ben de savcıyla aynı fikirdeydim. Yardıma ihtiyacım olduğu zaman bana kimsenin yardım etme-

diği de doğru. Ben de onu öldürdüm işte. Keşke öldürmeseydim. Bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda olan benim, o değil."

Küçük bir adım daha...

"Kendi payıma düşen suçu kabullenecek kadar güçlüyüm, tamam mı? Ama bana ihtiyacı olan bir oğlum var. Düzgün bir insan olarak büyümesini ona öğretebilirim. Kadın veya erkek, artık kimsenin beni itip kakmasını istemiyorum. Don Peters bana bir kez daha otuz bir çektirmeye kalkışırsa onu öldürmeyeceğim, ama... gözünü oyacağım ve eğer bana vurmaya kalkarsa öbür gözünü de oyacağım. Kum torbası olmaktan usandım. Bu nedenle, benim hakkımda düşündüklerini al ve güneş görmeyen o kıçına sok!"

"Galiba sen aklını kaçırmışsın," dedi Elaine.

"Burada geri dönmeyi isteyen kadınlar yok mu?"

"Bilmiyorum," dedi Elaine. "Belki vardır. Ama yanlış yönlendirildiler."

"Ve sen onların yerine karar veriyorsun, öyle mi?"

"Eğer başka kimse buna cesaret edemiyorsa," dedi Elaine (tıpkı kocası gibi konuştuğunu fark etmeden), "evet. Bu durumda iş bana kalıyor." Blucin pantolonunun cebinden uzun uçlu bir çakmak çıkardı. Beyaz kaplan onları seyrederken tıpkı rölantide çalışan bir motor gibi ses çıkararak homurdanıyordu. Jeanette ondan bir yardım gelmeyeceğini anladı.

"Sanırım senin çocuğun yok," dedi Jeanette.

Kadın alınmış gibi göründü. "Bir kızım var. Hayatımın en parlak ışığı."

"Kızın burada mı?"

"Elbette burada. Burada güvende. Ve onun güvende olmasını sağlayacağım."

"Peki, kendisi bu konuda ne diyor?"

"Ne önemi var. O daha çocuk."

"Peki, ya geride erkek çocuklarını bırakmış olan kadınlar? Çocuklarını büyütmek ve onların güvenliğini sağlamak onların da hakkı değil mi? Burasını çok sevseler de, hiç mi *sorumlulukları* yok?"

"Bak," dedi Elaine, "bu söylediğin şey bile senin ne kadar budala olduğunu gösteriyor. Oğlan çocukları büyüyüp *erkek* olurlar. Ve bütün sorunların kaynağı da erkeklerdir. Kan döken, dünyayı zehirleyenler onlardır. Burada çok daha iyiyiz. Burada da erkek bebekler var, tamam, ama onlar farklı olacaklar. Onlara farklı olmayı öğreteceğiz." Derin bir nefes aldı. Gülümsemesi genişledi. "Bu dünya sevgi dolu olacak."

"Bir kez daha sorayım: Diğer kadınlara sormaya bile gerek görmeden o hayatın kapısını kapatmak mı istiyorsun?"

Elaine'in gülümsemesi titredi. "Onlar belki anlamayabilirler, bu yüzden... ben de..."

"Ne yapıyorsun? Ortalığı altüst etmekten başka?" Jeanette elini cebine kaydırdı.

Tilki bir kez daha ortaya çıkıp kaplanın yanına geldi. Kırmızı yılan Jeanette'in lastik ayakkabıların üstünden geçti ama Jeanette ona bakmadı bile. Anladığı kadarıyla bu hayvanlar saldırmıyorlardı. Onlar tıpkı çocukken gittiği kilisede sözü edilen Barışçı Krallıktan geliyorlardı.

Elaine çakmağı çakınca, ucunda alev belirdi. "Ben *kritik bir karar* veriyorum!"

Jeanette elini cebinden çıkardı ve bir avuç bezelyeyi Elaine'e fırlattı. Elaine irkildi ve içgüdüsel bir savunma hareketiyle tabanca tutan elini kaldırarak geriledi. Jeanette aradaki mesafeyi kapatıp onun bileğini kavradı. Tabanca Elaine'in elinden düştü. Ama çakmak hâlâ elindeydi. Elaine elini uzattı, çakmağın ucundaki alev gazyağıyla ıslanmış köklere doğru kıvrıldı. Jeanette onun bileğini yere yapıştırdı. Elindeki çakmak yere düştü ve alevi söndü, ama çok geçti; mavi alevler köklerden birinin etrafında dolanıp ağacın gövdesine doğru ilerledi.

Kırmızı yılan ateşten uzaklaşmaya çalışarak ağaca tırmanmaya başladı. Kaplan yerinden kalkıp yanan köke doğru yürüdü ve bir pençesini ateşin üstüne dayadı. Jeanette yanan tüylerinin kokusunu duyabiliyordu ama kaplan pençesini çekmedi. Çektiği zaman mavi alevler kaybolmuştu.

Jeanette üstünden kalkarken Elaine ağlıyordu. "Sadece Nana'nın güvende olmasını istiyorum... onun güvenli bir dünyada yaşamasını istiyorum..."

"Biliyorum," dedi Jeanette. Bu kadının kızını daha önce hiç görmemiş, muhtemelen hiçbir zaman da görmeyecekti ama sesindeki katıksız acıyı tanıyordu. Bu acıyı kendisi de fazlasıyla çekmişti. Yerdeki çakmağı aldı. İnceledi. Bu kadar küçük bir alet iki dünya arasındaki kapıyı kapatacaktı. Kaplan olmasaydı, bu mümkündü. Bunu yapmak kaplanın görevi miydi, yoksa yetkisinin dışına mı çıkmıştı? Eğer öyleyse, bunun için cezalandırılacak mıydı?

Ne çok soru, ne kadar az cevap vardı. Şimdi sırası değildi. Çakmağı olabildiğince uzak bir yere fırlattı. Çakmak yirmi metre kadar ötede otların arasında kaybolunca, Elaine çaresizlik içinde inledi. Jeanette eğilip tabancayı aldı, niyeti kemerine takmaktı, ama tabii hapishane üniformasının kemeri yoktu. Mahkûmların kemer kullanması yasaktı. Kemer bulan mahkûmlar bazen kendilerini asıyorlardı. Pantolonunun bir cebi vardı, ama hem çok kısaydı hem de yarısı hâlâ bezelyeyle doluydu; tabancayı buradan düşürebilirdi. Ne yapacaktı peki? Bunu da bir yere fırlatmak en akıllıca seçim gibi geldi.

Ama bunu yapmaya fırsat bulamadan arkasındaki çalılar hışırdadı. Jeanette elinde tabancasıyla o tarafa döndü.

"Hey! At onu elinden! Tabancayı at elinden!"

Ormanın ucunda başka bir silahlı kadın duruyordu, tabancası Jeanette'e doğrultulmuştu. Elaine'den farklı olarak bu kadın tabancayı iki eliyle tutuyordu, bacaklarını açmıştı ve silah kullanmasını biliyormuş gibi bir görünümü vardı. Emir almaya alışkın olan Jeanette tabancasını indirdi ve ağacın yanına bırakmak için eğildi, ama Elaine'nin uzanamayacağı bir yere bırakacaktı. Eğildiği sırada yılan üstündeki dalda kıvrılarak ilerlemeye başladı. Jeanette üstüne bir şey düşecek korkusuyla başını korumak için tabanca tutan elini kaldırdı. Bir çatırtı oldu, sonra iki kahve kupasının birbirine çarpması gibi bir ses çıktı. Jeanette, Evie'nin

şaşkınlık ve acı dolu inleyişini işitir gibi oldu. Sonra Jeanette yerdeydi, gökyüzü diye sadece yaprakları görebiliyordu ve ağzında kan vardı.

Tabancalı kadın yaklaştı. Namlusundan hâlâ duman çıkıyordu; Jeanette vurulmuş olduğunu anladı.

"Tabancayı yere bırak!" diye emretti kadın. Tabancayı hâlâ tuttuğunun farkında olmayan Jeanette elini açtı, silah yere düştü.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı Jeanette. Göğsünde sıcak bir ağırlık varmış gibi hissediyordu. Soluk alması zorlaşmıştı ama canı acımıyordu. "Evie'yi hapishaneye sen getirmiştin. Polissin. Seni pencereden görmüştüm."

"Gaz yağı kokuyor," dedi Lila. Ters dönmüş teneke kutuyu kaldırıp kokladı, sonra yere attı.

O sabah Shopwell'deki toplantıda birisi golf arabalarından birinin eksik olduğunu, alan kişinin kayıt defterini imzalamadığını söylemişti. Maisie Wettermore adındaki bir kız birkaç dakika önce Elaine Nutting'i golf arabasıyla Adams Kereste Deposu'na doğru giderken gördüğünü söylemişti. Toplantıya Janice Coates ile gelmiş olan Lila, hapishane müdürüyle bakıştı. O günlerde Adams Kereste Deposu yönünde sadece iki şey vardı: harap haldeki metamfetamin laboratuvarı ve Ağaç. Elaine Nutting'in oraya tek başına gitmesi ikisini de kaygılandırmıştı. Lila, Elaine'in oradaki hayvanlarla, özellikle de kaplanla ilgili endişesini hatırlamış, kaplanı öldürmeye çalışabileceğini düşünmüştü. Bunun çok akılsızca bir şey olacağına emindi. Böylece Lila ve Janice bir golf arabasına binip onun peşine düşmüşlerdi.

Ve şimdi Lila daha önce hiç görmediği bir kadını vurmuştu; ağır yaralanan kadın, kanlar içinde yerde yatıyordu.

"Sen bununla ne halt edecektin?" diye sordu Lila.

"Ben değil," dedi Jeanette hâlâ ağlamakta olan Elaine'e bakarak. "O. Gaz yağı onundu. Tabanca da onun. Ona engel oldum."

Jeanette ölmekte olduğunu biliyordu. Yeraltı suyu gibi kabaran bir soğukluk önce ayak parmaklarını, sonra ayaklarını ve dizlerini sarmış, şimdi kalbine doğu yaklaşıyordu. Bobby küçükken sudan korkardı.

Bobby birisi Coca-Cola'sını ve Mickey Mouse şapkası alacak diye de korkardı. Bunu gösteren bir fotoğraf Jeanette'in hücre duvarında asılıydı. Korkma hayatım, demişti oğluna. Korkma, bunlar senin. Annen bunları kimsenin almasına izin vermez.

Ya şimdi Bobby burada olsaydı ve ona bu suyu sorsaydı? Annesinin giderek içine batmakta olduğu suyu? Tabii oğluna, önemli bir şey değil, derdi. Önce şok yaratıyor ama sonra insan alışıyor.

Ne var ki Jeanette o kadar usta bir yalancı değildi. Belki oğlunu inandırabilirdi ama Ree'yi değil. Eğer Ree orada olsaydı, ona bu yeraltı suyunun canını yakmadığını ama hiç de iyi bir şey olmadığını itiraf etmek zorunda kalırdı.

Saçları tebeşir gibi bembeyaz olmuş Müdür Coates, Jeanette'in tepesinde dikildi. Bu saç rengi ona yakışmıştı. Fakat çok zayıftı ve gözlerinin altında çukurlar vardı, yanakları çökmüştü.

"Sorley?" Coates diz çöküp onun elini tuttu. "Jeanette?"

"Eyvah," dedi polis. "Galiba çok kötü bir hata yaptım." O da eğilip avuçlarını Jeanette'in yarasına bastırdı ama işe yaramayacağının farkındaydı. "Onu sadece yaralamak istedim, ama mesafe... ve Ağaç için korkmuştum... çok üzgünüm."

Jeanette ağzının kenarlarından kan sızdığını hissetti. Solumakta zorlandı. "Bir oğlum var... adı Bobby..."

Jeanette'in son sözleri Elaine'e yönelikti ve gördüğü en son şey de bu kadının yüzü, korku dolu gözleri oldu. "Lütfen... bir oğlum var..."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Daha ileride, duman ve biber gazı dağıldıktan sonra Dooling Kadınlar Hapishanesi savaşıyla ilgili pek çok hikâye anlatılacaktır; hepsi birbirinden farklı olacak, bazılarının ayrıntıları doğru bazılarıysa asılsız olacaktır. Bir kez böyle ciddi, ölümüne bir savaş başlayınca, tarafsız gerçeklik duman ve gürültü arasında çabucak kaybolur.

1

Kalçasından vurulmuş, kanı akan, iliklerine kadar bitkin haldeki Van Lampley arazi aracını Allen Lane olduğunu sandığı bir toprak yolda sürerken, uzakta, hapishane yönünde bir patlama sesi duydu. Fritz Meshaum'dan aldığı GPS'li cep telefonunun ekranına baktı. Bu ekranda, elindeki telefon kırmızı bir noktayla, bazukadaki GPS donanımıysa yeşil bir noktayla temsil ediliyordu. O anda iki nokta birbirine çok yakındı; Van arazi aracıyla daha fazla yaklaşırsa, Griner kardeşler peşlerinde birinin olduğunu anlayabilirlerdi.

O patlama belki de bir bazuka mermisinin atılmasıyla oldu, diye düşündü Van. Bu mümkündü ama bir madenci köyünde dinamit sesleriyle büyümüş olan Van buna inanmadı. Hapishanedeki infilak sesi dinamit kullanıldığını gösteriyordu. Belli ki patlayıcı heveslisi olanlar sadece Griner kardeşler değildi.

Arazi aracını park edip dışarıya çıktı, sendeliyordu. Pantolonunun sol bacağı kalçasından dizine kadar kan içindeydi ve onu o ana kadar ayakta tutan adrenalin giderek azalıyordu. Vücudunun her noktası sızlıyordu, ama Meshaum'un onu vurduğu yer acının doruk noktasıydı. Kalçasında bir şey parçalanmış olmalıydı, her adımında kemiklerinin birbirine sürtündüğünü hissediyordu. Artık kan kaybı ve uyumadan geçen onca zaman sonra başı da dönüyordu. Vücudunun her bir noktasından artık pes etmesini, bu çılgınlığa bir son verip uyumasını bildiren çığlıklar çıkıyordu.

Tüfeğini ve Meshaum'un onu vurduğu antika tabancayı alırken, "Son vereceğim," dedi kendi kendine, ama daha zamanı gelmemişti. Hapishanede olanlarla ilgili hiçbir şey yapamayabilirim ama o iki alçak daha büyük bir kötülük yapmadan onları tepeleyebilirim.

O toprak yoldan ayrılıp ilerledi, çalıların arasından uzanan boşlukta eskiden yol olduğunu gösteren tekerlek izleri vardı. Yirmi metre ileride, Griner kardeşlerin çaldığı kamyoneti buldu. İçine baktı, işine yarar bir şey görmeyince bacağını sürükleyerek yürümeye devam etti. Artık telefonundaki GPS'e ihtiyacı yoktu, çünkü her ne kadar lise günlerinden beri buraya gelmemişse de, nerede olduğunu biliyordu. O günlerde buraya sevişmek için gelirdi. Yarım kilometre ötede bu patika birkaç mezar taşının bulunduğu bir tepecikte bitiyordu. Çoktan ölmüş olan bir aileye ait mezarlıktı; eğer burası gerçekten Allen Lane ise, Allen ailesinin olabilirdi. Sevişmek için çocukların son çare olarak seçtikleri bir noktaydı, çünkü bu tepeden görünen manzara Dooling Hapishanesi'ydi ve o görünüm sevişme iştahına pek iyi gelmezdi.

Bunu yapabilirim, dedi içinden. Bir elli metre daha dayanmalıyım.

Elli metre yürüdükten sonra, hadi bir elli metre daha, dedi ve insan sesleri duyana kadar bu şekilde ilerlemeye devam etti. O anda müthiş bir patlama oldu, bunu Küçük Lowell Griner ve abisinin sevinç çığlıklarıyla birbirlerinin omuzlarına indirdikleri şaplak sesleri izledi.

"Bu mesafeden emin değildim, ama şuna bak be!" diye bağırdı kardeşlerden biri.

Van tabancasının horozunu kaldırdı ve seslere doğru ilerledi.

2

Clint'in yüreği yanıyordu. Ana binanın güneybatı köşesindeki siperinden çıktığını fark etmeden, ağzı açık bir halde C Kanadından havaya uçan beton parçacıklarına bakakalmıştı. Bu patlama sonucunda, oradaki hücrelerde uyuyan kaç kadın kozaları içinde parçalanmıştı? Kulağının dibinden geçen bir vızıltıyı duymadığı gibi, ikinci buldozerin arkasından ateş eden Mick Napolitano'nun kurşunuyla pantolon ceplerinden birinin yırtıldığını, içindeki bozuk paraların yere düştüğünü de hissetmedi.

Willy Burke onu omuzlarından tutup öyle sert geriye çekti ki, Clint az kalsın düşecekti. "Delirdin mi, doktor? Ölmek mi istiyorsun?"

"Kadınlar," dedi Clint. "Orada kadınlar vardı." Biber gazının etkisi ve gözyaşlarıyla ıslanan gözlerini sildi. "O orospu çocuğu Geary, mezarlığın bulunduğu tepeden bir roketatarla ateş etti."

"Artık bunun için bir şey yapamayız." Willy eğilip dizlerini tuttu. "O puştlardan birini hakladın, bu da iyi bir başlangıç. Şimdi içeriye girmeliyiz. Arka kapıya gidip Billy'yi de alalım."

Haklıydı. Binanın ön kapısı artık serbest atış alanı olmuştu.

"Willy, sen iyi misin?"

Willy Burke doğruldu ve zoraki bir gülümsemeyle baktı. Yüzü sararmış, alnı terlemişti. "Eh işte. Biraz kalp sorunu yaşıyor olabilirim. Son kontrolümde doktor pipoyu bırakmamı söylemişti. Onu dinlemeliydim."

Eyvah, dedi içinden Clint. Of... çok kötü...

Willy onun yüzündeki ifadeyi anladı –gözlerinde bir sorunu yoktu– ve omzuna dokundu. "Daha işim bitmedi, doktor. Hadi, gidelim."

3

Frank artık dinamit patlaması sonunda yerle bir olan (içinde kim varsa, o da) ziyaretçi odasının dışındaki pozisyonundayken, Jack Albertson'ın suratından vurulduğunu gördü. Yüzünün olduğu yerde sadece kan vardı. Annesi görse onu tanıyamaz, diye düşündü Frank.

El telsizini kaldırdı. "Rapor verin! Herkes rapor versin!"

Çoğu buldozerlerin arkasında siper almış sekiz kişi cevap verdi. Tabii bütün adamların elinde telsiz yoktu ama Frank birkaç kişiden daha karşılık beklemişti. En iyimser tahminine göre, Jack dahil dört adamını kaybetmişti. Belki bu sayı beş ya da altı da olabilirdi ve yaralıların hastaneye götürülmeleri lazımdı. Belki o Blass adındaki çocuk otobüslerden biriyle onları St. Theresa Hastanesi'ne götürebilirdi. Ama acaba hastanede nöbetçi doktor var mıydı? Kimse var mıydı? İşler nasıl bu aşamaya gelmişti? Yahu buldozerleri vardı ve bunlarla işi çabuk bitirmeleri gerekiyordu.

Johnny Lee Kronsky omzunu tuttu. "İçeriye girmemiz ve işlerini bitirmemiz gerekiyor. Bununla." Sırt çantasının fermuarı hâlâ kapalıydı. Dinamiti sarmış olduğu havluyu kenara çekip Griner kardeşlerin C4'ünü gösterdi. Kronsky bunu oyuncak bir rugby topu gibi yoğurmuş, içine de bir cep telefonu sokmuştu.

"Bu benim telefonumdur," dedi Kronsky. "Davamıza bağışlıyorum. Zaten bir boka yaramıyordu."

"İçeriye nereden gireceğiz?" diye sordu Frank. Biber gazı rüzgârla dağılıyordu ama Frank hâlâ etkisi altındaydı, düzgün düşünemiyordu. Güneş ortalığı iyice aydınlatmıştı.

"Tam şu delikten," dedi Kronsky yarısı ezilmiş karavanı işaret ederek. Karavan binaya çakılmış gibiydi, ama içeriye sızıp ana kapılara gidebilecekleri kadar bir boşluk vardı. Ana kapılar içeriye doğru göçmüş, menteşelerinden sökülmüştü. "Struthers ve buldozerlerdeki diğer adamlar bizi korurlar. İçeriye dalarız ve bütün bunlara sebep olan o cadıyı yakalayana kadar gideriz."

Frank artık bütün bunlara kimin sebep olduğuna veya emirleri kimin verdiğine emin değildi, ama itiraz etmedi. Zaten yapacak başka bir şey yok gibiydi.

"Zamanlayıcıyı kurmam lazım," dedi Kronsky ve C4'ün içine gömülü telefonunu açtı. Telefonun kulaklık deliğine takılı bir kablo vardı. Kablonun bir ucu patlayıcının içine tıkılmış bir pil paketine bağlıydı. Buna bakarken Frank'ın aklına Elaine'nin pazar yemeğini hazırlayışı, rostoyu fırından çıkarıp ete bir termometre sokuşu geldi.

Kronsky omzuna bir şaplak attı. "Zamanı kaç dakikaya ayarlayalım? İyi düşün, öyle karar ver, çünkü geri sayım tek haneli sayılara gelince nerede olduğumuza bakmadan bunu atacağım."

"Sanırım..." Frank kafasını toplamak için başını iki yana salladı. Daha önce hapishanenin içinde hiç bulunmamıştı ve gereken planı Don Peters'ın vereceğini ummuştu. Peters'ın ne kadar yararsız biri olduğunu zamanında anlamamıştı. Zamanında göz ardı ettiği başka şeyler de var mıydı acaba? "Dört dakika?"

Kronsky kalın kafalı bir öğrenciye hitap eder gibi, "Bana mı soruyorsun, yoksa bunu mu söylüyorsun?" dedi.

Silah sesleri işittiler, ama saldırı durma noktasına gelmişti sanki. Çok geçmez, adamları geri çekilmeye karar verirdi. Frank buna izin veremezdi.

Nana, dedi içinden. Sonra da, "Dört dakika, eminim," dedi.

Dört dakika sonra ya ölmüş olurum ya da bu iş bitme aşamasına gelir, diye düşündü.

Tabii son saldırıda o kadının da ölmesi muhtemeldi, ama bunu göze almak zorundaydı. Bu durum ona, hiç anlamadıkları güçler tarafından kafeslere tıkılan sokak köpeklerini hatırlattı.

Kronsky telefonda bir uygulama açıp ekranı tıklattı ve 4.00 belirdi. Bir kez daha tıklatınca geri sayım başladı. Frank büyülenmiş gibi bakıyordu: 3.59, 3.58, 3.57.

"Hazır mısın Geary?" diye sordu Kronsky. Manyakça sırıtırken bir altın dişi parladı.

("Ne yapıyorsun?" diye seslenmişti o puşt provokatör Kronsky'ye. Ulysses Energy şirketinin 7 numaralı madenindey-

diler. "Oyalanıp durma." Provokatör koridorun en az yirmi metre ötesindeydi. Kronsky onun yüzünü göremiyor, sadece baş lambasını görüyordu. Sendika güç demektir, derdi provokatör. Ama dolar daha güçlüydü; Ulysses Enerji'den bir yetkili Kronsky'ye bu sorunu halletmesi için bir miktar dolar vermişti. Kronsky, provokatöre, "Senin de, sendikanın da canı cehenneme," deyip dinamiti fırlatmış, sonra da deli gibi koşarak oradan kaçmıştı.)

"Bence yapmamız gereken..." diye başladı Frank ama o anda Lowell Griner bazukayı ilk kez ateşledi. Tam tepelerinde rüzgâr hışırtısı gibi bir ses çıkarken Frank roket gibi bir şeyin uçtuğunu gördü.

"Yere yat!" diye bağırdı Kronsky, ama Frank'a bu fırsatı vermeden onu boynundan tutup yere indirdi.

Bazuka mermisi C Kanadına isabet ederek patladı. Ağaç'ın ötesindeki dünyada on dört eski Dooling mahkûmu ortadan kayboldu; bir an için parladılar, sonra onların bulunduğu yerden bulutlar halinde güveler yükseldi.

4

El telsizi olduğu halde Frank'ın çağrısına cevap vermeyenlerden biri de Drew T. Barry'ydi. Hatta bu çağrıyı duymamıştı bile, çünkü telsizini kapatmıştı. Hedef olmamaya özen göstererek mümkün olduğunca yüksek bir yere çıktı ve omzundaki Weatherby tüfeğini eline aldı. Umduğu kadar iyi bir açıda değildi. Tüfeğin dürbünüyle bakınca metal sac kaplı bir baraka gördü. Hapishanenin arka kapısı açıktı –dışarıya bir ışık sızıyordu– ama kapıyı savunan adam barakanın arkasında duruyordu. Barry bir anlığına bir dirsek... bir omuz... başın bir kısmını gördü, ama adam Elmore Pearl ve Don Peters'ın konuşlandıkları yeri görür görmez geri çekildi. Drew bu adamı mutlaka vurmalıydı. Bir an önce ateş etmek istiyor, tetik parmağı kaşınıyordu, ama kötü bir atış yapmaktansa hiç ateş etmemenin daha iyi olduğunu bilirdi. Beklemesi lazımdı. Pearl veya Peters bir taş daha atıp adamın ne olduğunu görmek için başını uzatmasını sağlarlarsa iyi olurdu,

ama Drew bundan pek ümitli değildi. Elmore Pearl fazla temkinli, o şişko Peters da uyuşuk herifin tekiydi.

Kıpırda be bok herif, dedi içinden Drew T. Barry. İki adım atması yetecekti.

Billy Wettermore o dinamit demeti patladığında adamakıllı ürkmüş, ama barakanın arkasındaki pozisyonunu bozmamıştı. Fakat bazuka mermisinin patlamasıyla ayağa kalıp barakanın açığına çıkınca, Drew T. Barry'ye beklediği atış fırsatını vermiş oldu.

Hapishanenin üzerinde duman yükseliyor, insanlar bağırıp çağırıyorlardı. Silahlar rastgele ateşleniyordu. Drew rastgele ateş etmezdi. Nefesini tutup tetiğe bastı. Sonuç son derece tatmin ediciydi. Dürbününde barakadaki savunmacının öne doğru uçtuğunu, gömleğinin paramparça olduğunu gördü.

"Onu hakladım," dedi Drew, Billy Wettermore'un cesedine bakarak. "Övünmek gibi olmasın ama çok iyi bir atıştı."

Aşağıdaki ağaçların arasından bir silah sesiyle birlikte Elmore Pearl'ün haykırışı duyuldu. *"Ah, sersem herif, ne halt ettin? NE HALT ETTİN?"*

Drew T. Barry bir an duraksadıktan sonra merak içinde arkadaşlarına doğru koşmaya başladı.

5

Clint ve Willy Burke, Billy Wettermore'un havaya uçuşunu gördüler. Billy yere indiğinde sanki hiç kemiği yokmuş gibiydi. Ayakkabılarından biri ayağından fırlayıp barakanın çatısına uçmuştu. Clint ona doğru gitmek üzereyken Willy Burke onu omzundan çekti.

"Hayır, hayır," dedi Willy. "Geri bas, doktor. O taraf artık hiç iyi değil."

Clint düşünmeye çalıştı. "Pencereden geçip benim ofisime girebiliriz. Camı takviyelidir, ama parmaklık yoktur."

"Camı ben hallederim," dedi Willy. "Gidelim." Ama hareket edeceği yerde, bir kez daha iki büklüm olup dizlerini tuttu.

6

Don Peters ona bağıran Elmore Pearl'ü duymuyordu bile. Dizlerinin üstüne çökmüş, yerde, boğazından kan fışkıran devriye arkadaşına bakıyordu. Eric Blass kan tükürürken ona baktı.

"Ortak!" diye bağırdı Don. Kafasındaki futbolcu kaskı kayarak gözlerine kadar inince avucuyla bunu yukarıya itti. "Ortak, isteyerek olmadı!"

Pearl onu ayağa kaldırdı. "Seni ahmak pislik, sana kimse tetiği çekmeden önce ateş ettiğin şeye bakmayı öğretmedi mi?"

Eric hırıltılı sesler çıkararak bir miktar kan daha tükürdü ve elini paralanmış boğazına götürdü.

Don açıklamak istiyordu. Önce o dinamit patlamasının gümbürtüsü, derken ikinci patlama, sonra da arkasındaki çalılardan gelen hışırtı. Bunun o manyak doktorun adamlarından biri olduğuna emindi. Blass olacağını nereden bilebilirdi ki? Bırak nişan almayı, hiç düşünmeden ateş edivermişti. Onlara katılmak için ağaçların arasından çıkan Blass'ı vurması ne boktan bir şanstı.

"Ben... ben..."

O sırada tüfeği omzunda, Drew T. Barry oraya geldi. "Burada ne olu–"

"Bu kaçık kovboy bizimkilerden birini vurdu," dedi Pearl. Don'u omzundan çekip Eric'in yanına getirdi. "Bu oğlan herhalde bize yardıma gelmişti."

"Ben onu otobüslerin orada sanıyordum!" dedi Don. "Frank yaralılar olabilir diye ona geride kalmasını söylemişti; böyle dediğini duydum!" Bu kadarı doğruydu.

Drew T. Barry, Don'u ayağa kaldırdı. Pearl ağlamakta olan adama bir yumruk atmak üzereyken Barry ona engel oldu. "Daha sonra onu istediğin kadar dövebilirsin. Eşek sudan gelene kadar dövsen yeridir. Ama şimdi ona ihtiyacımız olabilir, hapishanenin iç planını ondan başka kimse bilmiyor."

"Onu vurabildin mi?" diye sordu Pearl. "O barakanın arkasındaki adamı?"

"Vurdum," dedi Drew. "Sonunda bu olay mahkemelik olursa, bana yetki verdiğinizi unutma. Hadi, şimdi gidip bu işi bitirelim."

Hapishanenin üstündeki bir tepeden parlak bir ışık çıktığını ve ardında beyaz bir duman izi bıraktığını gördüler. Bunu hapishanenin diğer tarafındaki başka bir patlama izledi.

"O tepeden kim roket atıyor?" diye sordu Pearl.

"Bilmiyorum ve umurumda değil," dedi Barry. "Hapishanenin arkasında olduğumuza göre, onlarla bizim aramızda binlerce ton beton var." Koşu pistinin karşısındaki bir yeri işaret etti. "Bu kapının içinde ne var, Peters?"

"Spor salonu," dedi Don hatasını telafi etme hevesiyle; artık şimdiden herhangi birinin de yapabileceği, mazur görülebilir bir hata olduğuna inanmaya başlamıştı. Pearl'ü ve kendimi korumaya çalışıyordum, diye düşündü; bu çılgınlık sona erdikten sonra bunu Elmore da anlayacak. Büyük ihtimalle bana teşekkür edip Squeak'te bir içki ısmarlayacaktır. Yahu, neticede vurulan o kaçık genç Blass'tı; o zavallı evsiz kadını yakan hergele.

"Orada kancık orospular basketbol ve voleybol oynarlar. Ana koridor, bizim Broadway dediğimiz yerde başlar. Kadın A Kanadındaki bir hücrede. Uzak değil."

"O halde gidelim," dedi Pearl. "Sen önden git, hızlı tetik. Tel örgü için makasım var."

Don önden gitmek istemiyordu. "Ben Eric'in yanında kalsam daha iyi olur. Ne de olsa benim ortağımdı."

"Gerek yok," dedi Drew T. Barry. "Oğlan öldü."

7

Aurora'dan bir yıl önce, Michaela hâlâ NewsAmerica için magazin haberler –saymasını bilen köpekler, elli yıl ayrı kaldıktan sonra buluşan ikiz kardeşler gibi şeyler– yaparken, büyük kitap koleksiyonu olanların, kitap okumayanlara göre daha az ısıtma parası ödediklerine dair bir haber geçmişti. Daha az ödemeleri-

nin sebebi, kitapların çok iyi yalıtım sağlamasıydı. Silahlı çatışma başlayınca, aklındaki bu bilgiyle kütüphaneyi onarma işine koyuldu. Raflarda sadece yıpranmış ciltsiz kitaplar vardı ve bunlar yalıtım için pek elverişli değildi. Bitişik odada dinamit patlayıp duvar yıkıldığında, elinde bir Nora Roberts ve James Patterson romanıyla kalakalmıştı.

Tekrar Broadway'e doğru koştu; ziyaretçi odasına baktığında tavanından kan damladığını ve Rand Quigley'in paramparça olmuş cesedini gördü.

Paniğe kapılmak üzereyken bazuka mermisi C Kanadına isabet edip onu bir toz bulutu sarınca (aklına İkiz Kuleler'in çöküşünü gösteren haber filmi geldi), geldiği yola geri döndü. Daha üç adım atmadan kuvvetli bir kol boğazına sarıldı, soğuk bir çelik aletin şakağına dayandığını hissetti.

"Merhaba tatlı kız," dedi Angel Fritzroy. Michaela hemen karşılık vermeyince mobilya atölyesinden aldığı keskiyi daha sertçe bastırdı. "Burada neler oluyor böyle?"

"Kıyamet kopuyor," dedi Michaela kısık bir sesle. "Lütfen boğazımı sıkma artık."

Angel onu bıraktı ve yüzünü görmek için Michaela'yı kendine doğru çevirdi. Biber gazının koridoru kaplayan dumanı onları öksürtüyordu, ama birbirlerini görmelerine engel değildi. Elinde keski olan kadının yırtıcılara özgü bir güzelliği vardı.

"Farklı görünüyorsun," dedi Michaela. Hapishane saldırı altındayken ve tehlikeli bir mahkûm yüzünün önünde bir keski tutarken herhalde çok saçma bir yorumdu, ama aklına başka bir şey gelmemişti. "Uyanıksın. Gerçek anlamda uyanıksın."

"Beni *o* uyandırdı," dedi Angel gururla. "Evie. Seni uyandırdığı gibi. Çünkü bir misyonum vardı."

"Ne misyonuymuş bu?"

"Onlar," dedi Angel koridordan gelen, dumandan ve silah seslerinden hiç etkilenmemiş gibi görünen iki dişi yaratığı işaret ederek. Michaela, Maura Dunbarton ve Kayleigh Rawlings'in üstlerinden sarkan koza parçalarını tıpkı bir korku filmindeki

çürümüş kefenlere benzetti. İki kadın ona ve Angel'a bakmadan yürüyüp geçtiler.

"Bunu nasıl yapabili–" diye başladı Michaela, ama daha sorusunu tamamlayamadan ön tarafa ikinci bazuka mermisi isabet etti. Zemin sarsıldı ve içeriye daha çok duman doldu.

"Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ve umurumda değil," dedi Angel. "Onların kendi görevleri var, benim bir görevim var. Ya bana yardım edersin ya da bu keskiyle gırtlağını keserim. Hangisini tercih edersin?"

"Yardım ederim," dedi Michaela. (Haberci tarafsızlığı bir yana, daha sonra bu haberi geçebilmek için hayatta kalması lazımdı.) Hiç değilse nereye gittiğini bilen Angel'ın peşinden yürüdü. "Görev nedir?"

"Cadıyı korumak," dedi Angel. "Ölmek pahasına bile olsa."

Michaela buna bir karşılık veremeden Jared Norcross hapishane çamaşırhanesinin bitişiğindeki mutfaktan çıktı. Michaela onu burada bırakmıştı. Angel keskiyi kaldırınca, Michaela onun bileğini tuttu. "Hayır! O bizimle!"

Angel en öldürücü bakışıyla Jared'ı süzdü. "Öyle misin? Bizimle misin? Cadıyı korumamıza yardım edecek misin?"

"Eh," dedi Jared, "bir-iki bar dolaşıp biraz kokain çekmeyi düşünüyordum ama sanırım planımı değiştirebilirim."

"Seni koruyacağıma dair Clint'e söz verdim," dedi Michaela kızarak.

Angel keskisini havada salladı. "Bugün cadıdan başka kimse korunmayacak. Evie'den başka kimse korunmayacak!"

"Pekâlâ," dedi Jared. "Eğer babamın, annemin ve Mary'nin dönmelerini sağlayacaksa ben varım."

"Mary senin sevgilin mi?" diye sordu Angel. Keski tutan elini indirmişti.

"Bilmiyorum. Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?" Angel bunu bir an düşündükten sonra, "Ona iyi davranıyorsun, değil mi?" diye sordu. "İtip kakmıyorsun, ona bağırmıyorsun, değil mi?"

"Burada boğulmadan bir an önce gitmeliyiz," dedi Michaela.

"Tabii, ona çok iyi davranırım."

"İyi edersin," dedi Angel. "Hadi, gidelim. Evie A Kanadındaki bir hücrede. Onun önünde durmanız gerekiyor. Böylece ona saldırmak isteyen birinin önce sizi aşması gerekecek."

Michaela bu plandan hiç hoşlanmadı. Angel "biz" diyeceğine, "siz" demişti.

"Sen nerede olacaksın?"

"Komando görevi yapacağım," dedi Angel. "Belki birkaç kişiyi buraya kadar gelemeden haklarım." Keskisini havada salladı. "Korkmayın, az sonra yanınızda olurum."

"Birkaç tabancamız olsaydı, daha–" Jared'ın cümlesi o âna kadarki en büyük patlamayla kesildi. Bu defa duvar ve tavan parçaları yağmıştı üstlerine. Michaela ve Jared doğrulduklarında, Angel artık yanlarında değildi.

8

Frank, "Bu da neydi böyle?" diye sordu ilk bazuka mermisi C Kanadına isabet ettikten birkaç saniye sonra. Ayağa kalkıp üstündeki tozları ve saçlarına yapışan birkaç beton parçacığını silkeledi. Kulakları çınlıyordu.

"Birisi şu tepenin üstünden roket atıyor," dedi Kronsky. "Herhalde şerifin ofisini havaya uçuranlardır. Hadi, Bay Şerif Vekili. Boşa zaman harcamayalım." Gülümseyince bir kez daha altın dişi göründü. Plastik patlayıcının içine gömülü telefonun ekranını işaret etti. 3.07, 3.06 oldu, sonra 3.05 göründü.

"Peki," dedi Frank.

"Unutma, tereddüt etmek yok. Tereddüt eden boku yer."

Yamulmuş ön kapılara gittiler. Frank buldozerlerin arkasından gelmiş olan adamların onlara bakışını gördü. Hiçbiri bu saldırıda yer almak istiyormuş gibi görünmüyordu; Frank onlara hak verdi. Muhtemelen, keşke Terry Coombs'la birlikte buradan gitseydik, diye düşünüyorlardı.

9

Dooling Hapishanesi savaşı doruk notasına yaklaşırken, Terry arabasını evinin garajına park etmişti. Küçük bir garajdı ve kapısı kapalıydı. Ünite 4 devriye otosunun pencereleri açık, büyük V8 motoru çalışır durumdaydı. Terry egzoz gazını derin nefeslerle içine çekiyordu. İlk başlarda tadı çok kötüydü ama kısa zamanda alışmıştı.

Fikrini değiştirmek için hâlâ çok geç değil, dedi Rita elini tutarak. Karısı yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordu. *Hâlâ gidip oradaki durumu kontrol altına alabilirsin. Bu çılgınlığı durdurabilirsin.*

"Bunun için çok geç, hayatım," dedi Terry. Garajın içi artık zehirli dumanla dolmuştu. Terry derin bir nefes daha aldı, öksürdü, sonra bir daha soludu. "Bu işin nasıl sonlanacağını bilmiyorum, ama iyi biteceğini hiç sanmam. Böylesi daha iyi."

Rita ona hak verircesine elini sıktı.

"Otoyolda kazazedelerin cesetlerini kaldırdığım anlar hiç aklımdan çıkmaz," dedi Terry. "Bir de metamfetamin üreticisi adamın treyler duvarından fırlamış kafası."

Kilometrelerce öteden, hapishanenin bulunduğu yönden patlama sesleri geliyordu.

"Böylesi daha iyi," diye tekrarladı Terry ve gözlerini kapadı. Devriye otosunda yalnız olduğunu bildiği halde, karısının elini sıkışını hissedebiliyordu. Sonra Dooling'den ve başka her şeyden kopup gitti.

10

Frank ve Kronsky duvarla Barry Holden'ın hurda haline gelmiş karavanının arasından geçmeye çalışıyorlardı. İkinci bazuka mermisinin ıslıklar çalarak onlara doğru geldiğini işittiklerinde karavanın ana kapılarına varmak üzereydiler.

"Geliyor!" diye bağırdı Kronsky.

Frank omzunun üzerinden bakınca hayret verici bir şey gördü: Bazuka mermisi arka kanatçığının üstüne otoparka düştü,

patlamadan sekerek havalandı ve bu defa burnu üzerine Jack Albertson'ın kullandığı buldozere düştü. Muazzam bir patlama sesi çıktı. Sürücü koltuğu buldozerin tavanından yukarıya fırladı. Lastiklerinin parçaları havaya uçtu. Kapıları korumak için yerleştirilmiş demir plakalardan biri dışa doğru fırladı ve önündeki karavanı delip geçti.

Frank kapılardan birinin altına düştüğü için hayatı kurtuldu. Hâlâ ayakta alan Kronsky'nin sadece kafası kopmakla kalmadı, omuzlarından aşağısı ikiye ayrıldı. Buna rağmen iki-üç adım attı; kalbi, ağzından okkalı miktarda kan fışkıracak kadar çalışmaya devam etti, sonra devrildi. Elindeki C4 yere düşüp güvenlik kulübesine doğru yuvarlandı. Nihayet durduğunda, Frank telefon ekranındaki sayının 1.49, sonra 1.48 ve 1.47 oluşunu gördü.

Gözlerine kaçan beton parçacıklarını silerek buna doğru süründü, sonra bir yanına doğru kıvrılıp yarısı çökmüş olan danışma masasının altına girdi. Bu sırada Tig Murphy güvenlik kulübesinin kurşungeçirmez penceresinin ardından çıkıp ziyaretçilerin kimliklerini ve telefonlarını uzattıkları delikten ateş etti. Açısı kötü olduğu için kurşun yukarıdan gitti. Frank ayağa kalkmadığı takdirde güvendeydi, ama ilerlemeye kalkışırsa çok kolay bir hedef olacaktı. Geri dönmesi de yine aynı şeydi.

Yanan buldozerin dizel dumanı lobiyi dolduruyordu. Buna ilave, bir de Kronsky'nin kovalarca döktüğü kanın mide bulandırıcı kokusu vardı. Frank'ın altındaki danışma masasının kırık bacağı kürek kemiklerine batıyordu. Biraz ötesinde, ama erişemeyeceği bir yerde C4 geri sayımı devam ediyordu. 1.29, 1.28, 1.27.

"Hapishane tamamen kuşatıldı!" diye bağırdı Frank. "Teslim olursan sana bir zarar gelmez!"

"Bokumu ye! Burası bizim hapishanemiz. Hiçbir yetkiniz olmadan zorla içeriye giriyorsunuz!" Tig bir el daha ateş etti.

"Patlayıcı var! C4! Paramparça olacaksın!"

"Tabii ya, ben de Michael Jackson'ım."

"Başını uzat da bak! Bakarsan görürsün!"

"Sen de o delikten ateş edip beni vur, değil mi?"

Frank çaresizlik içinde arasından geçtiği kapılara doğru baktı. "Hey, dışarıdakiler!" diye bağırdı. "Ateşinizle beni korumanızı istiyorum!"

Koruyucu ateş gelmedi. Destek de yoktu. Adamlardan ikisi –Steve Pickering ve Will Wittstock– yaralı olan Rupe Wittsock'ı taşıyarak oradan kaçıyordu.

Tig Murphy'nin savunmasını yaptığı güvenlik kulübesinin alt tarafında cep telefonu hızla sıfıra doğru sayıyordu.

11

Billy Wettermore'un adamakıllı ölmüş olduğunu görmek Don Peters'ın yüreğine su serpti. Onunla bir keresinde bowling oynamaya gitmişti. Bu küçük prenses onu yenip yirmi dolarını almıştı. Hileli bir bowling topu kullandığı belliydi, ama çoğu zaman olduğu gibi Don bu defa da buna göz yummuştu, çünkü herkesle iyi geçinmeye çalışan bir insandı. Eh, bazen adalet yerini buluyordu işte. Dünyadan bir ibne daha eksildi, diye düşündü. Yaşasın!

Spor salonuna doğru yürüdü. Belki o kadını ben yakalarım, dedi içinden. Ağzının ortasına bir kurşun sıkıp bu işi bitiririm. Blass'ı vurduğumu unuturlar ve bir daha ömrümün sonuna kadar Squeak'te içki parası ödemem.

Evie Black'i göreceğini sanarak kapıya doğru bir adım attı ama Elmore Pearl onu yana itti. "Geri bas, hızlı tetik."

"Hey!" dedi Don. "Nereye gittiğini bilmiyorsun."

Don yine ilerlemek istedi, ama Drew T. Barry onu tuttu ve başını iki yana salladı. İçeride neyle karşılaşacağını bilmediği için Barry de önden gitmeye hevesli değildi. Vurduğu adam muhtemelen buradaki son savunmacıydı, ama içeride birisi varsa, Pearl'ün onu haklama ihtimali, bugün tek atışı kendi adamlarından birini vurmak olan Peters'tan daha yüksekti.

Pearl omzunun üzerinden Don'a baktı ve spor salonuna girdi. "Sakin ol, bırak bu işi bir erkek yapsın."

İçeriye adımını attığı anda Maura Dunbarton buz gibi elleriyle onu yakaladı; bir eli boğazını, diğeri başının arkasını tuttu. Elmore bu ruhsuz gözlere bakınca çığlık atmaya başladı. Çığlığı uzun sürmedi; bir zamanlar Maura olan şey elini onun ağzına soktu, ısıran dişlerine aldırmadan doğruca aşağıya çekti. Üst ve alt çenelerin birbirinden ayrılma sesi korkunçtu.

12

"Ne şanslı herifleriz be!" dedi Maynard Griner. "Biraz daha uzağa gitse o mermiler otoparkta patlayacaktı. Son merminin nasıl sektiğini gördün mü Low?"

"Gördüm," dedi Low. "Gölde sektirilen bir taş gibi, gidip buldozerin üstüne düştü. Fena değil, ama daha iyisini yapabilirim. Doldur, abi."

Altta, hapishanenin doğu duvarındaki delikten duman püskürüyordu. Harika bir manzaraydı, insana bir madendeki patlamayı hatırlatıyordu, ama bu çok daha iyiydi, çünkü parçaladıkları şey kayalar değildi. Lanet bir devlet tesisini parçalıyorlardı. İspiyoncu Kitti McDavid'i susturmaları gerekmeseydi bile, yine de bu işi yapmalarına değerdi.

May cephane çantasına uzanmak üzereyken bir dalın kırılma sesini duydu. Hemen dönüp elini sırtındaki kemere takılı tabancasına götürdü.

Van tabancasını ateşledi. Mesafe kısaydı ama çok bitkin olduğu için kurşun Maynard'ın göğsü yerine omzunu sıyırdı ve onu bazuka mermilerinin çantasına doğru düşürdü. May'in tabancası çalıların arasına düştü. "Low!" diye bağırdı May. "Vuruldum! Beni vurdu!"

Low elindeki bazukayı yere bırakıp yanında duran tüfeğini aldı. Bir kişi eksik olunca, Van dikkatini toplayabiliyordu. Tabancanın kabzasını iri göğsüne dayayıp tetiği çekti. Küçük Low'un ağzı patladı, beyni kafatasının arkasından çıktı, son nefesini verirken dişlerini tükürdü.

"Low!" diye haykırdı Maynard. "Kardeşim!"

Çalıya takılı tabancasını kaptı, fakat bunu doğrultmaya fırsat bulamadan bir insan elinden çok demir bir kelepçeye benzeyen bir şey bileğini kavradı.

"Bir haftadır uyumamış olsa bile bir bilek güreşi şampiyonuna tabanca doğrultmamalısın," dedi Van sakin bir sesle ve May'ın bileğini büktü. Bileğin içinden dalların kırılması gibi bir ses çıktı. May inledi. Elinden düşürdüğü tabancayı Van bir tekmede uzaklaştırdı.

"Low'u vurdun," diye sızlandı Maynard. "Onu öldürdün!"

"Evet, öldürdüm." Van'ın kulakları çınlıyor, kalçası zonkluyordu; her an düşecek gibiydi. İnanılmaz bir dayanma sürecinin sonuna geldiğinin farkındaydı. Ama hiç şüphe yok ki, şu manzara kendini öldürmediğine değmişti. Peki, şimdi ne yapacaktı?

May'in de aklında aynı soru vardı. "Bana ne yapacaksın?"

Onu bağlayamam, diye düşündü Van. Onu bağlayabileceğim hiçbir şey yok. Kendimi uykuya bırakıp kaçmasına izin mi vereyim? Herhalde ben kozaya bürünürken bana birkaç kurşun sıkar.

Aşağıya, hapishanenin olduğu yere baktı; ezilmiş bir karavan ve yanmakta olan bir buldozer ana kapıları bloke etmişti. İlk bazukanın C kanadında açtığı deliğe baktı. Burada düzinelerce kadın savunmasız bir halde kozalarının içinde uyuyordu. Bu iki aşağılık yaratık yüzünden kaç kişi ölmüştü?

"Sen hangisisin? Lowell mı, Maynard mı?"

"Maynard, hanımefendi." Gülümsemeye çalıştı.

"Sen akıllı olanı mısın, aptal olanı mı, Maynard?"

May'in gülümsemesi genişledi. "Aptal olanıyım. Sekizinci sınıftan ötesine geçemedim. Lowell ne derse onu yaparım."

Van gülümsemeye karşılık verdi. "Eh, galiba gitmene izin vereceğim, Maynard. İleride bir kamyonetiniz var. İçine baktım, anahtarları üzerindeydi. Tek elle bile sürsen öğlene kadar sınırın güneyine varabilirsin. Hadi, fikrimi değiştirmeden toz ol."

"Sağ ol, hanımefendi."

May küçük mezarlığın mezar taşlarının arasından koşmaya başladı. Van bir an verdiği sözü tutmayı düşündü, ama bu herif

büyük ihtimalle geri gelip onun kardeşinin yanında uyuduğunu görecekti. Böyle yapmasa bile, bu iki alçak hapishaneyi bazuka yağmuruna tutmuş, zevkten gebermişlerdi. Van onun daha fazla uzaklaşmasına da cesaret edemiyordu, çünkü düzgün nişan alamayabilirdi.

Hiç değilse, onu neyin vurduğunu anlamayacak, diye düşündü.

Van tabancasını doğrulttu ve en küçük bir pişmanlık duymadan May'i sırtından vurdu. May yere devrilmeden önce son sözü, "Oof," oldu.

Van yere oturup sırtını mezar taşlarından birine dayadı ve gözlerini kapadı. Bir adamı sırtından vurduğu için kendini kötü hissediyordu, ama bu duygusu çabucak kabaran bir uyku dalgası içinde boğuldu.

Pes etmek ne güzeldi.

Derisinden iplikler çıkmaya başladı. Bu iplikler sabah esintisiyle zarif bir şekilde dalgalanıyordu. Dağlarda yine güzel bir gün olacaktı.

13

Camın kurşungeçirmez olması gerekirdi ama Willy'nin M4'ünden çıkan iki kurşun ofis penceresini çerçevesinden sökmeye yetti. Clint kendini içeriye bırakınca masasının üstüne düştü. (Bu masada oturup raporlar yazdığı günler sanki başka bir zaman dilimindeymiş gibi geliyordu.) Spor salonu yönünden çığlıklar duydu.

Willy'ye yardım etmek için döndüğünde, yaşlı adamın başını eğmiş halde pencere duvarınıa yaslandığını gördü. Çok hızlı soluk alıyordu.

Willy kollarını kaldırdı. "Umarım beni içeriye çekecek kuvvetin vardır, doktor, çünkü ben pek yardımcı olamayacağım."

"Önce tabancanı ver."

Willy M4'ünü ona uzattı. Clint bunu masanın üstüne, kendi tabancasının ve İyi Hal rapor formlarının olduğu yere koydu.

Sonra Willy'yi ellerinden tutup çekti. Yaşlı adam yine de biraz yardımcı oluyordu, ayaklarıyla duvarı itebilmişti. Sonunda uçar gibi odaya girerken Clint sırtüstü yere düştü, Willy de onun üstüne.

"Çok samimi olduk galiba," dedi Willy. Sesi hırıltılıydı ve görünüşü her zamankinden daha kötüydü, ama gülüyordu.

"O halde bana artık Clint diyebilirsin." Willy'nin ayağa kalkmasına yardım etti, M4'ünü verip kendi tabancasını aldı. "Şimdi Evie'nin hücresine gidelim."

"Oraya varınca ne yapacağız?"

"Hiç fikrim yok," dedi Clint.

14

Drew T. Barry gözlerine inanamıyordu. Ceset gibi görünen iki kadın Elmore Pearl'ün ağzını bir mağara girişi haline getirmişlerdi. Elmore'un alt çenesi sanki göğsüne düşmüş gibi görünüyordu.

Elmore onu tutan yaratıktan çekildi. Birkaç adım atamadan Maura onu yakasından yakaladı. Kendine doğru çekip parmağını sağ gözüne soktu. Bir şişeden mantarın çıkışı gibi bir ses duyuldu. Yanaklarından aşağı yapışkan bir sıvı akarken Elmore kaskatı kesildi.

Kayleigh hızla Don Peters'a atıldı. Don hemen kaçması gerektiğini biliyordu ama dizlerinin bağı çözülmüştü. Herhalde uyuyorum ve bu da dünyanın en kötü kâbusu, diye geçirdi içinden. Öyle olmalı, çünkü bu kadın Kayleigh Rawlings ve daha geçen ay onu Kötü Hal listesine yazmıştım. Bırakayım, beni yakalasın, o zaman uyanırım.

İş hayatı boyunca hep insanların başına gelebilecek en kötü ihtimalleri düşünen Drew T. Barry, bu bir rüya olmalı senaryosunu aklından bile geçirmedi. Her ne kadar çürüyen insanların canlandıkları korku filmlerine benziyorsa da bu sahne gerçekti ve Barry'nin ölmeye niyeti yoktu. *"Eğil!"* diye bağırdı.

Tam o anda plastik patlayıcı infilak etmeseydi, Don eğilmekte gecikebilirdi. Bu patlama sonucu yere kapaklandı ama gerekeni yapmış oldu. Kayleigh'nin parmakları onun yumuşak yüzünü yakalamak yerine futbolcu kaskının sert plastik yüzeyinden kaydı. Bir tüfek patladı; gürültüsü boş spor salonunda yankılanırken Weatherby'nin bir karış mesafeden yaptığı atış –bu tüfek bir fili bile devirebilirdi– Kayleigh'nin işini gördü. Gırtlağı patladı, kafası geriye devrilirken iki büklüm yere kıvrıldı.

Maura Elmore'u bir yana atıp Don'a doğru ilerledi. Ellerini açıp kapatıyordu.

"Vur onu!" diye haykırdı Don. Korkudan altına kaçırmış, idrarı bacaklarından çoraplarına kadar akmıştı.

Drew T. Barry bir an bunu yapmamayı düşündü. Peters beş para etmez bir ahmağın tekiydi, onsuz daha iyi olacaklardı. Sonra da, hadi neyse, diye düşündü; pekâlâ. Ama bundan sonra kendi başınasın Bay Hapishane Memuru.

Maura Dunbarton'ı göğsünden vurdu. Kadın geriye doğru uçup Elmore'un yanına düştü. Orada bir an yattıktan sonra ayağa kalktı ve her ne kadar üst ve alt yarısı pek uyum içinde değilse de bir kez daha Don'a doğru ilerledi.

"Onu kafasından vur!" diye haykırdı Don. (Kendisinin de bir silahı olduğunu unutmuş gibiydi.)

"Lütfen sesini keser misin?" dedi Drew T. Barry. Nişan alıp Maura Dunbarton'ın kafasında bir delik açtı; kafatasının üst çeyreği buhar olmuştu.

"Aman Tanrım!" diye inledi Don. "Aman Tanrım! Buradan hemen gidelim. Kasabaya dönelim."

Drew T. Barry bu şişko sabık gardiyandan hiç hazzetmese de onun kaçma güdüsünü anlayışla karşılıyor, hatta bir dereceye kadar hak veriyordu. Ama bir işi bitirmeden pes ettiği için o bölgenin en başarılı işadamı olmamıştı. Don'u kolundan yakaladı.

"Drew, bu kadınlar ölüydü! Ya başkaları da varsa?"

"Ben göremiyorum, ya sen?"

"Ama–"

"Önden git. Aradığımız kadını bulacağız. Buraya onun için geldik." Tüfeğini salladı. "Sen önden yürü. Benim on metre önümde olman yeter."

"Neden?"

"Çünkü ben sigortaya inanırım," dedi Drew T. Barry.

15

Vanessa Lampley, Maynard Griner'ı tepelerken ve Elmore Pearl, Maura Dunbarton'ın hayata dönmüş cesedi tarafından bir ağız ameliyatı olurken, Frank Geary yarı çökmüş danışma masasının altında saatin geri sayımını izliyordu. 0.46, 0.45, 0.44. Artık dışarıdan bir destek gelmeyeceğini anlamıştı. Kalan adamlar ya geride duruyorlar ya da gitmişlerdi. Eğer bu lanet güvenlik kulübesini geçip hapishane binasına girecekse, bunu tek başına yapmak zorundaydı. Tek seçeneği elleri ve dizlerinin üstünde gerileyip dışarı çıkmak ve bu sırada kurşungeçirmez camın ardındaki adamın onu kıçından vurmayacağını ummaktı.

Keşke bütün bunlar olmasaydı, diye geçirdi içinden. Keşke şimdi kamyonetiyle Dooling County'nin sevimli yollarında başıboş rakunları arasaydı. Evcilleştirilmiş bir rakun aç kalmışsa, uzun bir değneğin ucuna yerleştirdiği bir parça peynir veya hamburgerle ona yaklaşıp filesiyle yakalayabiliyordu. Frank bu değneğe İkram Değneği adını vermişti. Bunu düşündüğü sırada aklına danışma masasının sırtına batan bacağı geldi. Yana dönüp bunu tuttu ve yerde itti. Bacağın uzunluğu futbol topu şeklindeki C4'e yetişiyordu. Nihayet iyi bir şey.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tig camın arkasından.

Frank cevap vermeye gerek görmedi. Eğer bu çabası işe yaramazsa zaten ölecekti. Masanın bacağıyla futbol topunu dürterek itti. Kronsky ona, bu bombanın üstünden geçmek bile patlamasına neden olur, demişti. Değnekle itilince patlamadı. Frank masanın bacağını kaldırıp kimlik alış-verişi yapılan küçük pencerenin

tam altına dayadı. 0.17, 0.16, 0.15 olurken Tig bir el ateş etti. Kurşun Frank'ın parmaklarının biraz üstünden geçti.

"Oradaki her kimsen bir an önce gitsen iyi edersin," dedi. "Hâlâ fırsatın varken git."

Kendi öğüdüne uyan Frank kendini ön kapılara doğru attı. Sırtına bir kurşun geleceğini düşünüyordu ama Tig bir daha hiç ateş etmedi.

Tig camın arkasından, masanın bacağına bir sakız parçası gibi yapışmış beyaz futbol topuna bakıyordu. Ve o anda ilk kez telefonu fark edip ekranda 0.04'ün 0.03 oluşunu gördü. Hapishanenin ana koridoruna açılan kapıya koştu. Eli kapının kulpundayken dünya bembeyaz bir renge dönüştü.

16

Bir daha hiçbir zaman Barry Holden ve ailesini kamp yapmaya götürmeyecek olan karavanın gölgesinin altındaki ana kapılara bakarken, Frank son patlamayla binanın şiddetle sarsıldığını gördü. Daha önceki patlamalara dayanan camlar bu defa tuzla buz olmuştu.

"Hadi gelin!" diye bağırdı Frank. "Her kim kaldıysa, gelin. *Kadını şimdi alacağız!"*

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra Carson Struthers, Şerif Yardımcısı Treat, Şerif Yardımcısı Barrows gizlendikleri siperden çıkıp hapishanenin parçalanmış ön kapılarına doğru koştular.

Burada Frank'a katıldılar ve dumanın içinde gözden kayboldular.

17

"Aaaa... olamaz... bu ne beee!" diye bağırdı Jared Norcross.

O anda Michaela'nın nutku tutulmuştu, ama içinden, keşke film ekibim burada olsaydı diye geçiriyordu. Fakat film ekibi bir işe yaramazdı, değil mi? Gördüğü manzarayı yayınlayacak olsa,

izleyiciler bunun bir kamera hilesi olduğunu düşüneceklerdi. Buna inanmak için burada olmak gerekirdi. Çıplak bir kadının elinde cep telefonuyla yatağının bir karış üstünde havada durduğunu, siyah saçlarının arasında kıvrılan filizleri insan kendi gözleriyle görmek zorundaydı.

"Selam çocuklar," dedi Evie neşeyle, ama o tarafa hiç bakmadan. Dikkatini ellerindeki cep telefonuna odaklamıştı. "Bir dakika sonra sizinle ilgileneceğim, ama şimdi bitirmem gereken önemli bir işim var."

Telefonun üstündeki parmakları büyük bir hızla hareket ediyordu.

"Jared?" Bu Clint'ti. Sesinde hem şaşkınlık hem de korku vardı. "Burada ne işin var?"

18

Artık (hiç istemese de) önden giden Don Peters, Broadway'e açılan koridorun ortasına geldiğinde dumanların arasından Norcross ve sakallı, yaşlı bir adam ortaya çıktı. Norcross kırmızı pantolon askılı bu adama destek oluyordu. Yaşlı adam iki büklüm olmuştu ve çok yavaş yürüyebiliyordu. Her ne kadar kan görmese de, Don adamın vurulmuş olduğunu sandı. Birazdan ikiniz de vurulacaksınız, diye düşünerek tüfeğini doğrulttu.

Onun on metre arkasından gelen Drew T. Barry de, Don'un ne gördüğünü bilmediği halde kendi tüfeğini kaldırdı. Duman çok yoğundu ve Don'un görüşüne engel oluyordu. Sonra –Clint ve Willy kabinin yanından geçip A Kanadı koridoruna girerken– revir odasından bir çift uzun, beyaz kol uzanıp Don'un boğazına yapıştı. Drew T. Barry büyülenmiş gibi bakarken Don gözden kayboldu. Revirin kapısı kapandı. Barry bu kapıyı yokladı ama kilitliydi. Tel örgülü pencereden içeriye bakınca uyuşturucuyla kafayı adamakıllı bulmuş gibi görünen bir kadının Peters'ın boğazına bir keski dayadığını gördü. Peters'ın başındaki futbolcu

kaskını çıkarıp atmıştı. Peters'ın seyrelmiş saçları terle kafa derisine yapışmıştı.

Kadın –hapishane üniforması içindeki bir mahkûm– Barry'nin baktığını gördü. Keskiyi kaldırıp salladı. Anlamı açıktı: *Buradan çek git.*

Drew T. Barry camdan içeriye ateş etmeyi düşündü ama silah sesi geride kalan savunmacıları oraya çekerdi. Spor salonunda ikinci hayalet kadını vurmadan önce kendine verdiği sözü hatırladı: *Bundan sonra kendi başınasın, Bay Hapishane Memuru.*

Kaçık görünümlü mahkûma başıyla selam verip iyice anlaşılsın diye başparmaklarını kaldırdı. Sonra da koridora döndü. Ama temkinliydi. Peters yakalanmadan önce *bir şey* görmüştü.

19

"A, bak ne buldum," dedi Angel. "Kızların memelerini avuçlayıp meme başlarını büken, çükünü popolarına sürterek boşalan herif."

Angel sigortacıyı kışkışlamak için elini kaldırınca Don hemen çekilmiş, araya biraz mesafe koymuştu. "O keskiyi bırak elinden, mahkûm. Hemen bırakırsan seni rapor etmem."

"Artık senin borun ötmüyor," dedi Angel onun pantolonuna bakarak. "Çok korkmuş, altına kaçırmışsın, değil mi? Annen görse çok kızardı herhalde."

Aziz annesinden söz edilince Don temkinliliği bir yana bırakıp ona doğru atıldı. Angel keskiyi ona doğru savurdu ve eğer Don yerdeki kaska takılıp düşmeseydi, işini o anda bitirecekti; böylece keski onun gırtlağını yarmak yerine alnında derin bir kesik açtı. Yaradan kan boşalırken Don dizlerinin üzerine çöktü.

"Aaah! Yapma! Canım yandı!"

"Öyle mi? Bir de bunun tadına bak," dedi Angel ve karnına sert bir tekme attı.

Gözlerine inen kanı silmeye çalışan Don, Angel'ın bir bacağını yakalayıp onu yere devirdi. Dirseği yere çarpan Angel elindeki

keskiyi düşürdü. Don onun üstüne çıkıp boğazına uzandı. "Öldükten sonra seni sikmeyeceğim," dedi. "Çok çirkin olur. Sadece bayıltana kadar boğazını sıkacağım. Seni öldür–"

Angel futbolcu kaskını alıp var gücüyle Don'un kan içindeki alnına vurdu. Don yüzünü tutarak kadının üstünden kaydı.

"Aaah, yapma, bunu yapma, mahkûm!"

Angel kaskla Don'a iki kere daha vurdu, ikinci darbesi burnunu kırmış olmalıydı, çünkü bayağı eğrilmiş görünüyordu. Don yan dönüp dizlerinin üstünde doğruldu. *Yapma, mahkûm*, gibi bir şey söylüyordu ama ağzı kanla dolmuş, dudakları patlamış olduğu için ne dediği pek anlaşılmıyordu. Söylediği her kelimeyle ağzından kan püskürüyordu.

"Yeter artık," dedi Don. "Lütfen, yeter artık. *Yüzümü* kırdın."

Angel kaskı bir yana atıp yerdeki keskiyi aldı. "Sıra sırt masajına geldi, Memur Peters!"

Keskiyi sapına kadar onun kürek kemikleri arasına soktu.

"Anne!" diye ağladı Peters.

"Pekâlâ Memur Peters, bu da annen için!" Sırtındaki keskiyi çıkardı ve bu defa boğazına sapladı.

Angel onu birkaç kez tekmeledikten sonra üstüne oturup keskiyi saplamaya devam etti. Artık kolunu kaldıramayacak hale gelene kadar saplayıp durdu.

ON ALTINCI BÖLÜM

1

Drew T. Barry kabine gelince, kadın onu yakalamadan önce Peters'ı neyin durdurduğunu gördü; iki adam vardı, birisi muhtemelen bütün bu pisliği başlatan Norcross'tu. Diğer adamın koluna girmişti. Bu iyi bir şeydi. Onun orada olduğundan habersizdiler ve büyük ihtimalle kadının yanına gidiyorlardı. Kadını korumak için. Geary'nin ne kadar çok adam topladığı düşünülecek olursa, bu resmen delilikti. Ama daha şimdiden ne çok zarar vermişlerdi. Namuslu kasabalıların kimi ölmüş, kimi yaralanmıştı. Sırf bunun için ölmeyi hak ediyorlardı.

Derken, dumanın içinden iki kişi daha çıktı: bir kadın ve ondan genç bir erkek. Hepsinin sırtları Drew T. Barry'ye dönüktü.

Bu daha da iyiydi.

2

"Olur şey değil," dedi Clint, oğluna. "Senin saklanman gerekirdi." Michaela'ya sert bir bakış attı. "Bunu sen sağlayacaktın."

Jared, Michaela'ya fırsat vermeden söze girdi. "O sen ne diyorsan yaptı, ama ben saklanamazdım. Mümkün değildi. Annemi geri getirme ihtimali varken bir köşeye sinemezdim. Mary'yi ve Molly'yi de." Koridorun sonundaki hücrede bulunan kadını

işaret etti. "Baba, şuna bak! Kadın *havada duruyor*! Bu kadın nedir? İnsan mı?"

Clint cevap veremeden Hicks'in telefonundan bir müzik sesi yükseldi, bunu ince bir elektronik ses izledi: *"Tebrikler, Oyuncu Evie! Hayatta kaldın. Kıyamet Şehri artık senindir!"*

Evie kendini yatağa bıraktı, sonra bacaklarını yere sarkıtıp parmaklıklara yaklaştı. Clint bu aşamadayken artık hiçbir şeye şaşırmayacağını sanırdı ama Evie'nin kasık kıllarının yeşil olduğunu görünce şoke oldu. Aslında kıl da değildi... bir çeşit bitki örtüsüydü.

"Kazandım!" dedi Evie neşeyle, "ve tam zamanında! Pilin sadece yüzde ikisi kalmıştı. Artık mutlu bir şekilde ölebilirim."

"Ölmeyeceksin," dedi Clint. Aslında artık buna inanmıyordu. Evie ölecekti ve Geary'nin ekibinden ne kalmışsa, buraya geldiklerinde –ki bu her an olabilirdi– muhtemelen onlar da Evie'yle birlikte öleceklerdi. Çok fazla insan öldürmüşlerdi. Frank'ın adamları onları sağ bırakmazlardı.

3

Drew T. Barry kabinin etrafından dolanınca gördüğü manzara çok hoşuna gitti. Hücrelerde gizlenen başka savunmacılar yoksa Norcross'un küçük ekibinden geriye kalanlar şimdi bu koridorun sonunda toplanmışlardı. Gizlenecekleri veya kaçabilecekleri bir yer yoktu. Harikaydı.

Weatherby tüfeğini kaldırdı, o anda bir keski çenesinin altına, gırtlağının tam ortasına dayandı.

"Hayır-hayır-hayır," dedi Angel, bir ilkokul öğretmeninin tatlı sesiyle. Yüzü, gömleği ve pantolonu kan içindeydi. "Kıpırdarsan atardamarını keserim. Bıçağım tam onun üstünde. Seni hemen öldürmemiş olmamın nedeni, Memur Peters'la işimi bitirmeme izin vermen. O fil tüfeğini yere bırak. Sakın eğilme, yere at."

"Bu çok pahalı bir silahtır, hanımefendi," dedi Drew T. Barry.

"Çok da umurumdaydı."

"Patlayabilir."

"Bunu göze alıyorum."

Drew T. Barry tüfeği yere attı.

"Şimdi de omzuna asılı olanı uzat bana. Sakın bir numara yapmaya kalkma."

Arkalarından gelen bir ses, "Hanımefendi, onun boğazına dayadığın şey her neyse, onu yere bırak," dedi. Bu Frank'tı.

Angel omzunun üzerinden geriye bir bakış atınca, üzerine doğrultulmuş dört-beş tüfek gördü. Onlara gülümsedi. "Beni vurursanız bu herif de ölür. Yemin ederim."

Frank tereddüt içinde kalmıştı. Drew T. Barry ömrünü biraz daha uzatma ümidiyle Don'un M4 tüfeğini Angel'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Angel ve tüfeği omzuna astı. Bir adım geri çekilip keskiyi yere attı, boş olduğunu Frank'a göstermek için ellerini havaya kaldırdı. Sonra ellerini hiç indirmeden küçük adımlarla gerileyip Clint ve Willy'nin bulunduğu kısa koridora doğru yürüdü.

Hâlâ sağ olduğu için şaşkın (ama minnettar) olan Drew T. Barry yerden Weatherby'sini aldı. Başı dönüyordu. Herhalde kaçık bir kadın mahkûm kimin boğazına bir keski dayasa, başı dönerdi. Kadın ona tüfeğini atmasını söylemişti, sonra da yerden almasına izin vermişti. Neden? Ölüm sahasında arkadaşlarıyla birlikte olabilmek için mi? Aklına gelen tek cevap buydu. Kaçıkça bir cevaptı ama bu kadın zaten kaçıktı. Hepsi öyleydi.

Drew T. Barry bundan sonraki adımı Frank'a bırakmaya karar verdi. Bu devasa pisliği o başlatmıştı, temizlemek de onun göreviydi. En iyisi buydu, çünkü son yarım saat içinde yaptıkları şeyler dış dünya için bir yargısız infaz eylemi gibi görünecekti. Ve bu eylemin çeşitli bölümleri vardı – örneğin yürüyen cesetler ya da Norcross'un arkasındaki hücrede gördüğü o çıplak, yeşil kadın... Dış dünya Aurora'ya rağmen bu olanlara kesinlikle inanmazdı. Drew T. Barry hayatta kaldığı için kendini çok şanslı his-

sediyordu ve seve seve geri planda kalıp oradan tüyebilirdi. Talihi varsa, onun burada olduğunu dışarıdaki kimse bilmeyebilirdi.

"Hassiktir!" dedi Carson Struthers koridorun sonundaki yeşil kadını görünce. "Bu şey doğru veya normal olamaz. Kadını ne yapmak istiyorsun Geary?"

"Onu götürmek, canlı olarak buradan götürmek," dedi Frank. Hiç bu kadar yorgun hissetmemişti ama bu işi sonuna kadar götürecekti. "Eğer gerçekten Aurora'yı çözecek anahtarsa, bırakalım doktorlar muayene etsinler. Onu Atlanta'ya götürüp doktorlara teslim edelim."

Willy tüfeğini kaldırmaya başladı ama tüfek sanki bin kiloymuş gibi ağırlaşmıştı. A Kanadı sıcak değildi, fakat yuvarlak yüzü ter içindeydi, sakalının rengini koyulaştırmıştı. Clint onun elindeki tüfeği aldı. Koridorun sonunda Carson Struthers, Treater, Ordway ve Barrows tüfeklerini doğrulttular.

"İşte bu kadar!" diye bağırdı Evie. "Şimdi başlıyor! Ölümüne bir silahlı çatışma. En kanlı filmlerden biri olacak!"

Ama o kısa A Kanadı koridoru serbest atış bölgesi olmadan, Clint, Willy'nin ve Angel'ın omzundaki M4 tüfeğini aldı. Frank ve adamlarını görmesi için başının üstüne kaldırdı. Karşısındaki adamlar da gönülsüzce kendi silahlarını indirdiler.

"Hayır, hayır," dedi Evie. "İnsanlar böyle bir son için para ödemiyorlar. Senaryonun yeniden yazılması lazım."

Clint ona kulak asmadı; dikkati Frank'a odaklanmıştı. "Onu almanıza izin veremem, Bay Geary."

Evie, John Wayne taklidi yaparak, "Bu küçük kadına zarar verirseniz, karşınızda beni bulursunuz, çakal sürüsü."

Frank da ona kulak asmadı. "Bu bağlılığını takdir ediyorum, Norcross, ama anladıysam ne olayım."

"Belki anlamak istemiyorsundur," dedi Clint.

"Hayır, ben her şeyi açıkça görüyorum," dedi Frank. "Göremeyen sensin."

"Kafasında çok fazla ruh doktorluğu saçması var," dedi Struthers; diğerleri bu lafa güldüler.

Frank geç anlayan bir öğrenciye hitap eder gibi konuştu. "Şu anda bildiğimiz kadarıyla uyuyup tekrar uyanabilen tek kadın o. Mantıklı ol. İstediğim tek şey onu doktorlara muayene ettirmek ve belki bütün bu olanları düzeltmelerini sağlamak. Bu adamlar karılarının ve kızlarının geri dönmelerini istiyor."

Adamlardan bunu doğrulayan homurtular geldi.

"O halde, yana çekil," dedi Evie, hâlâ John Wayne taklidi yaparak. "Bence–"

"Öf, kes sesini!" dedi Michaela. Evie hiç beklemediği anda bir tokat yemiş gibi irkildi. Michaela öne çıkıp Frank'a kavurucu bir bakış attı. "Sence ben uyuyor muyum Bay Geary?"

"Senin ne yaptığın umurumda değil," dedi Frank. "Buraya senin için gelmedik."

"Umurunda olmalı. Ben uyanığım. Angel da öyle. Bizi Evie uyandırdı. Soluğunu içimize verdi ve bizi uyandırdı."

"Biz de bütün kadınlar için bunu istiyoruz," dedi Frank. Michaela, karşısındaki adamların yüzlerinde sabırsızlıktan çok nefret görüyordu. "Eğer gerçekten uyanıksan, bunu anlaman lazım. Roket bilimi kadar zor değil."

"Anlamayan sensin, Bay Geary. Evie bunu yapabildi, çünkü biz koza içinde değildik. Sizin karılarınız ve kızlarınız koza içindeler. Bu da pek roket bilimi sayılmaz, değil mi?"

Sessizlik. Michaela nihayet onların dikkatini çekebilmişti, Clint biraz ümitlenir gibi oldu. Carson Struthers, "Palavra," dedi.

Michaela başını iki yana salladı. "Ne kadar aptal ve inatçı adamlarsınız. Evie Black bir kadın değil, o doğaüstü bir varlık. Bunu anlamıyor musunuz? Olan onca şeyden sonra? Sizce doktorlar doğaüstü bir varlığın DNA'sını alabilirler mi? Onun MR'ını çekip içinde ne olduğunu anlayabilirler mi? Burada boşu boşuna ne çok adam öldü."

Pete Ordway tüfeğini doğrulttu. "Sana bir kurşun sokup çeneni kapatabilirim. Bunu çok istiyorum."

"İndir tüfeğini, Pete," dedi Frank. Bu işin kontrolünün dışına çıkmak üzere olduğunu hissediyordu. Silahlı bir grup adam, çö-

zümü olmayan bir problemle karşı karşıya kalmıştı. Onlar için en kolay yol ateş ederek sorunu gidermekti. Aslında Frank da aynı eğilimdeydi.

"Norcross! Adamlarına söyle, çekilsinler. Kadına yakından bakmak istiyorum."

Clint geri çekildi; bir koluyla Willy'e destek olurken diğer eli oğlunun elini tutuyordu. Michaela da Jared'ın öbür yanına geçti. Angel bir an gövdesini Evie'ye siper etmek için hücrenin önünde durdu, ama Michaela onun elini tutup nazikçe çekince direnmedi.

"Sakın ona bir zarar vermeyin," dedi Angel. Gözleri yaşarmış, sesi titriyordu. "Sakın ona zarar vermeyin, adi puştlar! O kadın bir tanrıçadır."

Frank, adamları peşinden geliyorlar mı diye bakmadan üç adım öne yürüdü. Evie'ye o kadar uzunca bir an baktı ki, Clint de ona bakmak için döndü.

Kadının saçındaki yeşillik kaybolmuştu. Çıplak vücudu güzeldi, ama olağanüstü bir görünümü yoktu. Kasık kılları artık siyah bir üçgen halindeydi.

"Bu da ne be!" dedi Carson Struthers. "Az önce bu kadın yeşil değil miydi?"

"Sizinle nihayet şahsen tanışmak çok güzel, hanımefendi," dedi Frank.

"Teşekkür ederim," dedi Evie; çırılçıplak olmasına rağmen sesi bir okul öğrencisi gibi mahcup çıkmıştı. Gözleri yere çevriliydi. "Hayvanları kafeslere tıkmak hoşuna gidiyor mu Frank?"

"Sadece kafese sokulmaları gerekenleri kafese sokuyorum," dedi Frank ve günlerden beri ilk defa gülümsedi. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, vahşi bir hayvanla ilgili iki ihtimal olurdu: vahşi bir hayvanın insanlar için tehlikesi ve insanların bir vahşi hayvan için tehlike arz edişi. Genel olarak hayvanları insanlardan korumak eğilimindeydi. "Ve buraya sizi bu kafesten çıkarmak için geldim. Sizi muayene etmeleri için doktorlara götürmek istiyorum. Bunu yapmama izin verir misiniz?"

"Sanmıyorum," dedi Evie. "Hiçbir şey bulamazlar ve hiçbir şeyi değiştiremezler. Altın yumurtlayan tavuk hikâyesini hatırlıyor musun? Adamlar tavuğu kesip içine baktıkları zaman sadece bağırsaklarını buldular."

Frank iç geçirip başını iki yana salladı.

Ona inanmıyor, çünkü inanmak istemiyor, diye düşündü Clint. Çünkü ona inanma lüksü yok. Yapmış olduğu onca şeyden sonra...

"Hanımefendi–"

"Bana Evie desene," dedi Evie. "Bu resmiyet hoşuma gitmiyor. Telefonda konuşurken aramızda bir yakınlık doğduğunu sanmıştım, Frank." Ama Evie'nin gözleri hâlâ yere çevriliydi. Acaba neyi gizlemeye çalışıyor, diye düşündü Clint. Buradaki misyonundan kuşku mu duyuyordu? Bu iyimser bir düşünceydi, ama mümkündü.

"Pekâlâ Evie," dedi Frank. "Bu mahkûm..." Başıyla ona öfkeli gözlerle bakan Angel'ı işaret etti. "Senin bir tanrıça olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

"Hayır," dedi Evie.

Clint'in yanında duran Willy öksürmeye başladı ve göğsünün sol tarafını ovdu.

"Bu kadın..." Frank bu defa başıyla Michaela'yı işaret etti. "Senin doğaüstü bir varlık olduğunu söylüyor. Ve..." Frank onu bir öfke krizine yönelteceği endişesiyle bunu söylemek istemiyordu, ama mecburdu. "...benim hakkımda bilmen mümkün olmayan şeyleri biliyordun."

"Ayrıca havada da durabiliyor," dedi Jared. "Belki fark etmişsindir. Havaya yükseldi. Bunu gördüm. Hepimiz gördük!"

Evie dönüp Michaela'ya baktı. "Benim hakkımda yanılıyorsun. Ben bir kadınım, çoğu bakımdan diğer kadınlar gibiyim. Erkeklerin âşık olduğu kadınlar gibi. Her ne kadar erkekler söylediğinde âşk kelimesi tehlikeli olsa da. Çoğu zaman bunu söylerken kadınlarla aynı şeyi kastetmezler. Bazen bunun uğruna öldürmeyi uygun bulurlar. Bazen de bu laf onlar için hiçbir şey ifade

etmez. Tabii çoğu kadın bunu zamanla öğrenir. Kimi teslimiyet içindedir, kimi çok üzülür."

"Bir erkek sana seni sevdiğini söylerse, bu bir an önce çükünü apışarana sokmak istediğini gösterir," dedi Angel.

Evie tekrar Frank'a ve adamlarına baktı. "Kurtarmak istediğiniz kadınlar şu anda başka bir yerde hayatlarını sürdürüyorlar. Çoğu çok mutlu; tabii bir yandan da küçük oğullarını, kocalarını ve babalarını özleyenler de yok değil. Hiç kötü davranışları yok, diyemem, hiçbiri azize değil, ama çoğu zaman bir uyum içindeler. O dünyada, Frank, kimse kızının en sevdiği tişörtünü çekiştirmiyor, yüzüne karşı bağırmıyor, onu utandırmıyor veya yumruğuyla duvarı delerek onu dehşete düşürmüyor."

"Yaşıyorlar mı?" diye sordu Carson Struthers. "Buna yemin eder misin? Tanrı adına yemin eder misin?"

"Evet," dedi Evie. "Seninki ve bütün tanrılar adına yemin ederim."

"O halde, onları nasıl geri döndürebiliriz?"

"Beni didikleyerek veya kanımı alarak değil. Ben izin versem bile böyle şeyler işe yaramaz."

"Ne işe yarar?"

Evie kollarını iki yana açtı. Gözlerini kırpıştırdı, gözbebekleri siyah elmaslar haline geldi, irisleri soluk yeşilden parlak kehribar rengini alarak kedi gözlerine dönüştü. "Beni öldürün," dedi. "Beni öldürürseniz, onlar uyanırlar. Dünyadaki bütün kadınlar. Bunun doğru olduğuna yemin ederim."

Frank kendini bir rüyadaymış gibi hissederek tüfeğini doğrulttu.

4

Clint hemen Evie'nin önüne geçti.

"Hayır baba, yapma!" diye bağırdı Jared.

Clint ona aldırmadı. "Evie yalan söylüyor, Geary. Onu öldürmeni istiyor. Bütün benliğiyle değil –sanırım bir yanı fikrini

değiştirdi– ama buraya gelme nedeni buydu. Buraya bunun için gönderilmişti."

"Şimdi de kadının çarmıha gerilmek istediğini mi söyleyeceksin?" dedi Pete Ordway. "Kenara çekil, doktor."

Clint çekilmedi. "Bu bir sınav. Eğer bu sınavı geçersek, bir fırsatımız olur. Eğer geçemezsek, yapmayı umduğun şeyi yaparsan, kapı kapanır. Ondan sonra bütün erkekler ölene kadar sadece erkekler dünyası olur."

Clint büyürken içinde bulunduğu kavgaları hatırladı, sadece sütlü çikolata için değil, nefes alabileceği, biraz güneş görebileceği bir yer edinmek içindi. Büyümek içindi. İçinde bulunduğu çıkmazdan kurtarması için ona bel bağlayan arkadaşı Shannon'ı düşündü. Clint elinden geleni yapmış, Shannon da bunu unutmamıştı. Yoksa neden kızına Clint'in soyadını verirdi ki? Ama Clint hâlâ borçluydu. Arkadaşı olduğu için Shannon'a. Dostu, karısı ve oğlunun annesi olduğu için Lila'ya borçluydu. Ya şimdi Evie'nin hücresinin önünde onunla birlikte olanlar? Onların da borçlu oldukları kadınlar vardı – hatta Angel'a bile. Şimdi ödeme zamanı gelmişti.

İstediği kavga bitmişti. Clint yumruğu yemiş, ama tek bir şey kazanamamıştı.

Şimdilik.

Ellerini iki yana açıp avuçları yukarıda, gelmelerini işaret etti. Evie'nin son savunucuları hücresinin önünde sıra halinde durdular. Neredeyse bayılacak gibi görünen Willy de. Jared babasının yanına geldi, Clint elini oğlunun boynuna koydu. Sonra, yavaşça M4'ü aldı ve annesi biraz ötede koza içinde uyumakta olan Michaela'ya verdi.

"Dinle beni, Frank. Evie bize, onu öldürmezseniz, onu serbest bırakırsanız, kadınların dönmesi için bir ihtimal olduğunu söyledi."

"Yalan söylüyor," dedi Evie. Frank artık onu yüzünü göremiyordu, ama sesinde kedere benzeyen bir nitelik olduğunu anladı.

"Bu kadar saçmalık yeter!" dedi Pete Ordway ve yere tükürdü. "Bu aşamaya gelene kadar bir dolu adamımızı kaybettik. Alıp gidelim bu kadını. Onu ne yapacağımıza sonra karar veririz."

Clint istemediği halde Willy'nin tüfeğini kaldırdı.

Michaela, Evie'ye döndü. "Seni buraya her kim gönderdiyse, erkeklerin bütün sorunlarını böyle çözdüğünü düşünüyor. Değil mi?"

Sonra da silahlı adamlara döndü. Tüfekleri onlara doğrultulmuştu. Bu mesafeden yapacakları atışlar Evie'nin önünde duranları lime lime ederdi.

Michaela kendi tüfeğini doğrulttu. "Bu şekilde bitmesi gerekmez. Öyle olması gerekmediğini Evie'ye gösterin."

"Yani ne yapalım?" diye sordu Frank.

"Yani onu bırakın, geldiği yere dönsün," dedi Clint.

"Asla olmaz!" dedi Drew T. Barry. İşte o anda Willy Burke'ün dizleri büküldü ve yere düştü. Nefes almıyordu.

5

Frank tüfeğini Ordway'e verdi. "Ona kalp masajı lazım. Geçen yaz kursta öğrenmiş–"

Clint tüfeğini Frank'ın göğsüne çevirdi. "Hayır."

Frank hayretle ona baktı. "Sen delirdin mi?"

"Geri basın," dedi Michaela; o da tüfeğini Frank'a çevirdi. Clint'in ne yaptığını bilmiyordu, ama onun elindeki son kozu oynadığını tahmin etti. *Elimizdeki* son kozu, diye düşündü.

"Hepsini vuralım," dedi Carson Struthers. Kendinden geçmiş gibiydi. "O şeytan kadını da."

"Geri durun," dedi Frank. Sonra Clint'e döndü. "Onun ölmesine izin verecek misin? Bu neyi kanıtlayacak ki?"

"Evie onu kurtarabilir," dedi Clint. "Değil mi Evie?"

Hücredeki kadın hiçbir şey söylemedi. Başını eğmişti, saçları yüzünü örtüyordu.

"Geary... Eğer Evie onu kurtarırsa, gitmesine izin verecek misin?"

"O yaşlı puşt numara yapıyor!" diye bağırdı Carson Struthers. "Bütün bunlar planlanmış hareketler!"

Frank, "Onu bir kontrol ede–" diye başladı.

"Peki," dedi Clint. "Ama çabuk ol. Üç dakika sonra beyin hasarı oluşur ve ondan sonra doğaüstü bir varlığın bile bunu düzeltebileceğini sanmam."

Frank hemen Willy'nin yanına gidip çömeldi ve parmaklarını yaşlı adamın boğazına dayadı. Sonra başını kaldırıp Clint'e baktı. "Saati durmuş. Hemen kalp masajına başlamalıyım."

"Bir dakika önce onu öldürmeye hazırdın," diye homurdandı Reed Barrows.

Afganistan'da her türlü pisliği görmüş olduğunu sanan Memur Treat homurdandı. "Bu olanlardan hiçbir bok anlamıyorum. Çocuğumu geri alabilmem için ne yapmam gerekiyorsa söyleyin, hemen yapayım." Bunu kime hitaben söylediği belirsizdi.

"Kalp masajı yok." Clint hâlâ başı önde duran Evie'ye döndü. Bu iyiydi, çünkü ister istemez yerdeki adamı görebiliyordu.

"Bu adam Willy Burke'tür," dedi Clint. "Devleti onu savaşa gönderdi, gidip savaştı. Son zamanlarda itfaiyede gönüllü olarak çalışıyor ve ilkbaharda orman yangınlarının söndürülmesine yardım ediyor. Para almadan. Eyaletin cimrilik edip el uzatmadığı muhtaç kadınlara yemek sağlayan Kadın Aşevi'nde gönüllü olarak çalışıyor. Sonbaharda Pop Warner futbol takımına koçluk yapıyor."

"Çok da iyi bir koçtu," dedi Jared. Sesi ağlamaklıydı.

Clint devam etti. "On yıl boyunca erken Alzheimer teşhisi konan ablasına baktı. Yemeğini yedirdi, evden çıkıp kaybolduğu zaman onu arayıp evine getirdi, boklu alt bezlerini değiştirdi. Buraya seni savunmak için geldi, çünkü vicdanı bunun doğru olduğunu söylemişti. Hayatında tek bir kadına bile zarar vermemiştir. Şimdi ölüyor. Belki ölsün diye bırakırsın. Ne de olsa o da erkeğin teki, değil mi?"

Broadway tarafından süzülen duman adamlardan birini öksürttü. Kısa bir an için hiç ses çıkmadı, ama sonra Evie bir çığlık attı. Tepelerinde kafes içindeki lambaların ampulleri patladı. Kilitli hücre kapıları gürültülü bir şekilde ardına kadar açıldı, sonra kapandı. Frank'ın ekibinden birkaç adam çığlık attı; içlerinden birisi altı-yedi yaşlarındaki bir kız gibi tiz bir ses çıkardı.

Ordway dönüp oradan kaçtı. Ayak sesleri koridorda yankılanıyordu.

"Onu yerden kaldır," dedi Evie. Onun hücre kapısı da diğerleri gibi açılmıştı. Tabii daha önce kilitli idiyse. Clint onun geçen hafta istediği anda oradan çıkıp gidebileceğine emindi. Fareler Evie'nin gösterisinin sadece bir parçasıydı.

Clint ve Jared, Willy'yi yerden kaldırdılar. Bir hayli ağırdı, ama Evie onu bir kuştüyü yastıkmış gibi kolayca kucakladı.

"Duygularımla oynadın," dedi Clint'e. "Bu çok zalimce bir şeydi, Dr. Norcross." Yüzü ciddiydi ama Clint onun gözlerinde neşeli bir pırıltı görür gibi oldu. Sol kolunu Willy'nin beline dolayıp sağ elini yaşlı adamın ensesindeki terden sırılsıklam olmuş saçlarına dayadı. Sonra da ağzını onun ağzına bastırdı.

Willy tepeden tırnağa titriyordu. Evie'nin sırtına sarılmak için kollarını kaldırdı. Bir an için yaşlı adam ve genç kadın sımsıkı sarılmış halde kaldılar. Sonra Evie onu bırakıp geri çekildi. "Nasıl hissediyorsun Willy?"

"Çok iyi be," dedi Willy Burke. Doğruldu.

"Tanrım!" dedi Reed Barrows. "Yirmi yaş gençleşmiş gibi oldu."

"Lise günlerimden beri kimse beni böyle öpmemişti," dedi Willy. "O zaman bile. Galiba hayatımı kurtardınız, hanımefendi. Bunun için teşekkür ederim, ama öpüşünüz daha da iyiydi."

Evie gülümsedi. "Beğendiğine memnun oldum. Benim de hoşuma gitti, ama itiraf edeyim, *Kıyamet Şehri*'nde galip gelmem daha zevkliydi."

Clint'in gerginliği geçmişti; yorgunluk ve Evie'nin son mucizesi onu yatıştırmıştı. Son zamanlardaki öfkeli haline, tıpkı evi-

ni soymak için gelmiş ama mutfakta kendine güzel bir sandviç yapan bir adama bakar gibi bakıyordu. Kendini kederli ve son derece bitkin hissetti. Keşke evime gidebilsem, karımın yanında otursam ve tek kelime etmek zorunda olmasam, diye düşündü.

"Geary," dedi Clint.

Frank sersemlemiş bir halde dönüp ona baktı.

"Bırakın gitsin. Tek yol bu."

"Belki, ama bunun da bir garantisi yok, değil mi?"

"Yok," dedi Clint. "Ama bu sıçtığımın hayatında neyin garantisi var ki?"

O anda Angel söze girdi. "İyi günler ve kötü günler var," dedi. "İyi günler, kötü günler. Geriye kalanlarsa ahırdaki at pisliğidir."

"Ben bunun en azından perşembeye kadar süreceğini sanmıştım, ama..." Evie çınlayan bir zil sesine benzeyen bir kahkaha attı. "Erkeklerin bir şeye kafalarını taktılar mı ne kadar hızlı hareket ettiklerini unutmuşum."

"Tabii," dedi Michaela. "Manhattan Projesi'ni düşünsene."

6

O güzel sabah saat onu sekiz geçe altı araçlık bir konvoy, Batı Lavin Yolu'na doğru ilerliyordu. Arkalarında, tıpkı kül tablasına bırakılmış bir puro izmariti gibi duman tüten Dooling Hapishanesi'ni bırakmışlardı. Ball's Hill Yolu'na saptılar. Önde siren lambaları ağır ağır dönen Ünite İki otosu vardı. Frank direksiyonda, Clint yolcu koltuğundaydı. Arka koltukta Evie, tıpkı Lila onu tutukladıktan sonra oturduğu yerdeydi. Evie o zaman yarı çıplaktı, ama şimdi üstünde kırmızı hapishane üniforması vardı.

"Bütün bunları eyalet polisine nasıl açıklarız, bilemiyorum," dedi Frank. "Bir sürü adam öldü, bir sürü yaralı var."

"Şu anda herkes Aurora'yla meşgul," dedi Clint, "ve muhtemelen polislerin yarısı da göreve gelmemiştir. Bütün kadınlar

geri döndüklerinde –eğer dönerlerse– zaten kimsenin umurunda olmayacaktır."

Evie arka koltukta alçak sesle söyleniyordu. "Annelerinin umurunda olur. Karılarının. Kızlarının. Silahlar sustuktan sonra savaş meydanlarını kim temizler sanıyorsunuz?"

7

Ünite İki, Truman Mayweather'in önünde hâlâ SUÇ MAHALLİ sarı şeridi dalgalanan treylerine giden yolda durdu. Diğer araçlar –iki polis devriye otosu, iki sivil otomobil ve Carson Struthers'in kamyoneti– onların arkasında park ettiler. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Clint.

"Şimdi göreceğiz," dedi Evie. "Yani bu adamlardan biri fikrini değiştirip beni vurmazsa."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Clint, ama o kadar da emin değildi.

Kapılar kapatıldı. Bir an için Ünite İki'deki üç kişi, oldukları yerde kaldı.

"Bana söylesene Evie," dedi Frank. "Eğer sen sadece temsilciysen, bu işi yöneten kim? Bir çeşit... ne bileyim... hayat gücü mü? Yeniden başlatma düğmesine basan Tabiat Ana falan mı?"

"Yukarıdaki Büyük Lezbiyeni mi kastediyorsun?" diye sordu Evie. "Kısa boylu, tıknaz, leylak renkli bir pantolonlu takım ve ciddi ayakkabılar giymiş birini mi? Hayatlarını kendi istedikleri gibi yaşayan kadınlar için çoğu erkeğin aklına böyle bir tip gelmez mi?"

"Bilmiyorum," dedi Frank. Kendini tükenmiş hissediyordu. Kızını özlüyor, hatta Elane'i bile özlüyordu. Meşhur öfkesine ne olmuştu? Sanki cebi yırtılmış, o öfke yolda bir yere düşmüştü. "Peki, erkekler hakkında düşünürken senin aklına ne geliyor, ukala kadın?"

"Silahlar," dedi Evie. "Clint, burada kapı kulpu yok."

"Senin için fark etmez ki," dedi Clint.

Gerçekten fark etmedi. Arka kapılardan biri açıldı ve Evie dışarıya çıktı. Clint ve Frank da çıkıp onun yanında durdular. Clint'in aklına koruyucu aile evlerindeyken katılmak zorunda olduğu İncil kursları geldi. Çarmıha gerilmiş İsa, bir yanında inançsız olan kötü adam, diğer yanında iyi kalpli hırsız. O hırsız kısa süre sonra cennette İsa'nın yanına gelecekti. Clint o zaman şöyle düşünmüştü: O zavallıya sorsalar herhalde şartlı tahliyeye razı olurdu.

"Beni buraya hangi gücün gönderdiğini bilmiyorum," dedi Evie. "Sadece çağrıldığımı biliyorum ve..."

"Geldin," diye tamamladı Clint.

"Evet. Ve şimdi geri döneceğim."

"Biz ne yapacağız?" diye sordu Frank.

Evie ona döndüğünde artık gülümsemiyordu. "Sizler genellikle kadınlara düşen işi yapacaksınız. Bekleyeceksiniz." Derin bir nefes aldı. "Hapishaneden sonra temiz hava ne kadar iyi geliyor."

Sanki orada kimse yokmuş gibi, bir arada duran adamların yanından yürüdü ve Angel'ı omuzlarından tuttu. Angel ışıldayan gözlerle ona baktı. "Çok iyiydin," dedi, "ve sana çok teşekkür ederim."

"Seni seviyorum Evie," dedi Angel.

"Ben de seni," dedi Evie ve onu dudaklarından öptü.

Evie metamfetamin barakasının enkazına doğru yürüdü. Bunun arkasında ona parlak gözlerle bakan tilki vardı. Evie tilkiyi, adamlar da Evie'yi takip ettiler.

8

"Baba," dedi Jared fısıldar gibi bir sesle. "Bunu sen de görüyor musun? N'olur gördüğünü söyle."

"Aman Tanrım!" dedi Şerif Yardımcısı Treat. "Bu da nesi böyle?"

Kıvrım kıvrım gövdeleri ve egzotik kuşların tünediği ağaca baktılar. O kadar yüksekti ki, tepesi görünmüyordu. Clint bu ağaçtan elektrik akımına benzer bir gücün yayıldığını hissedebiliyordu. Tavus kuşu onları hayran bırakmak için kuyruğunu yaydı, diğer taraftan beyaz kaplan çıkınca birkaç kişi tüfeğini doğrulttu.

"Silahlarınızı indirin!" diye bağırdı Frank.

Otların arasına uzanmış olan kaplan onları seyrediyordu. Biri hariç silahlar indirildi.

"Burada bekleyin," dedi Evie.

"Dooling'in kadınları dönerse, dünyadaki bütün kadınlar da dönecekler mi?" diye sordu Clint. "Böyle mi olacak?"

"Evet. Bu kasabanın kadınları bütün kadınları temsil ediyorlar ve sizin kadınlarınızın hepsinin dönmesi gerekiyor. Şu aradan." Ağaç'taki bir yarığı işaret etti. "Biri bile dönmeyi reddederse..." Cümlesini bitirmesi gerekmedi. Bir anda başının üstünde uçuşan güveler belirdi.

"Neden orada kalmak istesinler ki?" diye sordu afallamış haldeki Reed Barrows.

Angel'ın kahkahası bir karganın çığlığını andırdı. "Benim daha iyi bir sorum var: Eğer Evie'nin dediği gibi çok güzel bir dünya oluşturmuşlarsa, neden oradan ayrılmak istesinler?"

Evie Ağaç'a doğru yürümeye başladı, uzun otlar kırmızı pantolonunu sıyırıyordu. Birisinin tüfeğe mermi sürdüğünü işitince durdu. Bu tüfek bir Weatherby'ydi. Frank'ın talimatıyla silahını indirmeyen tek kişi Drew T. Barry olmuştu, ama tüfeği Evie'ye çevrili değildi. Namluyu Michaela'ya çevirmişti.

"Sen de onunla git," dedi Barry.

"İndir silahını Drew," dedi Frank.

"Hayır."

Michaela, Evie'ye baktı. "Gittiğin yer her neresiyse, ben de gelebilir miyim? O koza içine bürünmeden?"

"Elbette," dedi Evie.

Michaela dikkatini Barry'ye çevirdi. Artık korkmuş görünmüyordu; kaşları şaşkınlık içinde kırışmıştı. "Ama neden?"

"Buna sigorta diyelim," dedi Barry. "Eğer bu kadın doğru söylüyorsa, belki sen anneni ikna edebilirsin, annen de diğer bütün kadınları ikna edebilir. Ben sigortaya inanırım."

Clint gözucuyla Frank'ın tabancasını çektiğini gördü. Barry' nin dikkati iki kadına odaklandığı için Frank onu kolayca vurabilirdi, ama Clint başını iki yana sallayıp alçak bir sesle, "Yeterince adam öldü," dedi.

İçinden de, belki sigortacı haklıdır, diye geçirdi.

Evie ve Michaela beyaz kaplanın yanından geçip Ağaç'taki yarığa, tilkinin onları beklediği yere yürüdüler. Evie hiç duraksamadan yarığa girdi ve hemen gözden kayboldu. Michaela kısa bir an tereddüt ettikten sonra peşinden gitti.

Hapishaneye saldıran ve hapishaneyi savunan adamlar beklemeye başladılar. Önceleri volta atıyorlardı, ama zamanla hiçbir şey olmayınca çoğu otların üstüne oturdu.

Angel oturmadı. Hücresinin, marangozluk atölyesinin, kabinin ve Broadway'in sınırlı alanları dışında olmaya doyamıyormuş gibi volta atıyordu. Kaplan uyuyordu. Angel bir ara ona yaklaşınca Clint nefesini tuttu. Bu kadın gerçekten çatlaktı.

Angel sırtını okşamaya cesaret edince kaplan başını kaldırdı, ama sonra o kocaman kafası yine pençelerinin üstüne indi ve o muhteşem gözleri kapandı.

"Mırlıyor," dedi Angel sevinçle.

Güneş göğün en tepesine yerleşmiş, orada kalmıştı.

"Bir şey olacağını sanmıyorum," dedi Frank. "Eğer olmazsa, bu kadını öldürmediğim için ömür boyu pişmanlık duyacağım."

"Sanırım henüz karar verilmedi," dedi Clint.

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

Cevap veren Jared oldu. Ağaç'ı işaret etti. "Çünkü *o* hâlâ orada. Eğer gözden kaybolur veya meşe, söğüt falan gibi bir ağaca dönüşürse, o zaman pes edebilirsiniz."

Hep birlikte beklemeye devam ettiler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

1

Evie toplantıların yapıldığı Shopwell süpermarketinde Bizim Yerimiz'e artık yuvamız diyen kalabalık bir kadın topluluğuna bir konuşma yaptı. Uzun bir konuşma değildi, özetle tek bir şey söylüyordu: Bu onların seçimiydi.

"Eğer burada kalırsanız, Dooling'den Marakeş'e kadar bütün kadınlar bu dünyada, uykuya daldıkları yerde ortaya çıkacaklar. Yeni bir başlangıç yapabilecekler. Çocuklarını kendi istedikleri şekilde yetiştirebilecekler. İyi bir seçenek... ya da bana öyle geliyor. Ama gidebilirsiniz. Ve eğer giderseniz, her kadın erkeklerin dünyasında uyuyakaldıkları yerde uyanacak. Ama hepinizin gitmesi şart."

"Sen nesin?" diye sordu Janice Coates. Kızı Michaela'ya sımsıkı sarılmıştı. "Kim sana bu gücü verdi?"

Evie gülümserken etrafında yeşil bir ışık belirdi. "Ben sadece şimdilik genç görünen yaşlı bir kadınım. Ve herhangi bir gücüm yok. Tilki gibi, ben de sadece bir temsilciyim. Gücü olan sizlersiniz, hepiniz."

"Eh," dedi Blanche McIntyre, "bu durumu bir konuşalım. Bir jüri gibi ele alalım. Çünkü galiba biz jüriyiz."

"Evet," dedi Lila. "Ama burada değil."

2

Yeni dünyanın sakinlerini bir araya getirmek öğle sonrasına kadar sürdü. Süpermarkette bulunmayan kadınları çağırmak için kasabanın her bir köşesine ulaklar gönderildi.

Grup halinde Main Caddesi'nde yürüyüp, Ball's Hill'e çıktılar. Blanche McIntyre'nin ayakları sıkıntı verdiği için Mary Pak onu golf arabalarından biriyle taşıdı. Blanche'ın kucağında yetim bebek Andy Jones vardı; ona çok kısa bir hikâye anlattı. "Bir zamanlar oradan oraya koşturan ufak tefek bir adam vardı ve o yerdeki bütün kadınlar onu çok severdi."

Dört bir yanda yeşil otlar çıkıyordu. Hava soğuktu, ama ilkbaharın eli kulağındaydı. Neredeyse eski dünyayı terk ederlerken içinde bulundukları mevsime gelmişlerdi. Blanche bunu düşününce çok şaşırdı. Ona sanki çok daha uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu.

Yoldan ayrılıp ormana giden güve dolu patikaya vardıklarında tilki ortaya çıktı ve yolun kalan kısmında onlara önderlik etti.

3

Evie'nin öne sürdüğü koşullar toplantıda bulunmayanlara açıklandıktan sonra Michaela Coates bir süt sandığının üstüne çıkıp, muhabir edasıyla (belki son defa) onlara dışarıda neler olduğunu anlattı.

"Dr. Norcross yargısız infazcıları geri durmaya ikna etti," dedi. "Ama sağduyu galip gelene kadar epeyce adam öldü."

"Kim öldü?" diye bağırdı bir kadın? "Lütfen, benim Micah'ımın ölmediğini söyle!"

"Ya Lawrence Hicks?" diye sordu başka biri.

Soru soranların sesleri birbirine karıştı.

Lila ellerini kaldırdı. "Hanımlar, hanımlar!"

"Ben hanım falan değilim," diye homurdandı eski mahkûm Freida Elkins. "Kendi adına konuş, başkan."

"Kimlerin öldüğünü bilmiyorum," dedi Michaela, "çünkü çatışmanın büyük bir kısmında hapishane içinde kalmıştım. Garth Flickinger'ın öldüğünü biliyorum ve..." Tam Barry Holden'ın adını söyleyecekken, ona ümitle bakan karısını ve kızlarını görünce, vazgeçti. "...bildiklerim bu kadar. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki, Dooling'in erkek çocukları ve bebekleri gayet iyi durumdalar." İçinden öyle olmaları için dua etti.

Dinleyiciler neşeli çığlıklar atıp alkışladılar.

Michaela bitirince, yerini Janice Coates aldı ve herkese sırayla seçimini açıklama fırsatı verileceğini duyurdu.

"Bana gelince," dedi, "biraz üzülerek de olsa, oyumu dönmek için kullanacağım. Burası ayrıldığımız dünyadan çok daha iyi bir yer ve bence sınırsız imkânlarla dolu. Erkekler olmadan adil bir şekilde kararlar alıyoruz ve hır gür olmuyor. Topluluğumuzun üyeleri arasında şiddet olayı neredeyse hiç görülmedi. Kadınlar hayatım boyunca sinirime dokunmuştur, ama erkekler kadar değil." Erken yaşta bir kalp krizi sonucu kaybettiği kocasının ne kadar anlayışlı ve mantıklı bir adam olduğundan söz etmedi. İstisnalar kaideyi bozmazdı.

Janice'in yüz hatları eskiden de inceydi ama artık neredeyse derisi kemiğine yapışmış gibiydi. Beyaz saçları sırtından aşağıya kadar uzamıştı. Yuvalarına iyice gömülmüş olan gözlerinde parıltı çok azalmıştı. Michaela annesinin ne kadar dik dursa da, hastalanmış olduğunu fark etti. *Sana bir doktor gerek, anne.*

"Ne var ki," diye devam etti Janice, "geri dönmemizin Dr. Norcross'a borcumuz olduğuna da inanıyorum. O ve diğerleri hapishanedeki kadınlar için hayatlarını tehlikeye attılar. Yeri gelmişken şunu da söyleyeyim: Hapishanede mahkûm olan bütün kadınların bilmesini isterim ki, cezalarınızın hafifletilmesi ve sürenin kısaltılması için elimden geleni yapacağım. Ve eğer arazi olmak isterseniz, Charleston ve Wheeling'deki yetkililere sizlerin çatışma sırasında öldüğünüzü söylerim."

Eski mahkûmlar grup halinde öne çıktılar. Sayıları o sabah olduğundan daha azdı. Birkaç başka mahkûm gibi Kitty McDavid de hiçbir iz bırakmadan (bir güve bulutu dışında) ortadan kaybolmuştu. Bunun ne anlama geldiği konusunda kimsenin kuşkusu yoktu. Bu kadınlar her iki dünyada da ölmüşlerdi. Onları erkekler öldürmüştü.

Buna rağmen bütün eski mahkûmlar dönmek için oy kullandılar. Bu kararları bir erkeği şaşırtabilirdi, ama Müdür Janice Coates'u şaşırtmadı. Bildiği bir istatistik gerçek vardı: Kadınlar hapishaneden kaçtıkları zaman erkekler gibi arazi olmaya çalışmazlardı. Doğruca evlerine giderlerdi. Son toplantıda konuşma yapan eski mahkûmların akıllarındaki ilk şey diğer dünyadaki erkek evlatlarıydı.

Örneğin Celia Frode: Celia, Nell'in oğullarının anne bakımına ihtiyaçları olduğunu söyledi ve Celia tekrar hapishaneye dönse bile, Nell'in ablası çocuklara bakardı. "Ama eğer uykudaysa Nell'in ablası da bir işe yaramaz, değil mi?"

Claudia Stephenson o kadar alçak sesle konuştu ki, dinleyiciler tekrar etmesini istediler. "Benim yüzümden kimsenin ortada kalmasını istemem," dedi. "Çoğunluğa uyacağım."

İlk Perşembeciler de oylarını dönmek için kullandılar. "Burası daha iyi," dedi Gail hepsi adına konuşarak, "bu konuda Janice haklı. Ama gerçek anlamda Bizim Yerimiz değil. Başka bir yer. Ve kim bilir, belki orada olan onca şeyden sonra, orası daha iyi bir yer olabilir."

Michaela onun haklı olabileceğini düşündü, ama herhalde kısa bir süre içindi. Erkekler karılarına veya çocuklarına bir daha asla el kaldırmayacaklarına dair defalarca yemin etmişlerdi ve o sırada samimiydiler, fakat bu vaatlerini taş çatlasa bir veya iki ay tutabilirdi. Öfkeleri depreşip dururdu. Bu defa neden farklı olacaktı ki?

Yüksek otlar serin rüzgârla hışırdadı. Issız güney bölgesinden V şeklinde uçarak dönen kazlar kalabalığın üstünden geçti.

Tıpkı bir cenaze töreni gibi, diye düşündü Mary Pak. Hava insanın gözlerini yakacak kadar parlak, paltosunun içine işleyecek kadar serindi.

Sıra ona geldiğinde, "Bir erkeğe gerçekten âşık olmanın nasıl bir duygu olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. Eğer orada olsaydı, bu itiraf herhalde Jared Norcross'un yüreğini sızlatırdı. "Dünyanın erkekler için daha kolay olduğunu, berbat ve çok kalabalık olduğunu biliyorum, ama daima umduğum gibi düzenli bir hayat yaşama fırsatını istiyorum; belki bunu bencilce bulursunuz, ama benim tek istediğim şey bu işte, tamam mı? Hatta bir bebeğim olmasını bile isteyebilirim. Ve... hepsi bu kadar." Bu son sözleri gözyaşları arasında çıktı; Mary sandıktan inerken onu teselli etmek isteyen kadınları eliyle uzaklaştırdı.

Magda Dubcek tabii ki dönmek zorunda olduğunu söyledi. "Anton'un bana ihtiyacı var." Masum gülümsemesini gören Evie'nin yüreği parçalandı.

(Birkaç metre ötede sırtını bir meşe ağacına sürterek kaşıyan tilki, içinde Andy Jones olan kundağı gözlüyordu. Bebek korunmasızdı ve derin bir uykudaydı. İşte, hayallerinin ötesinde bir şeydi bu. Tavukları, tavuk kümeslerini boş ver... orada yiyeceklerin en güzeli olan bir insan bebeği vardı. Buna cesaret edebilir miydi? Ne yazık ki edemezdi. Sadece hayal kurabilirdi – ama ne hayaldi be! Tereyağı gibi, pembe ve aromalı bir et!)

Bir kadın, kocası hakkında konuştu. Kocası çok iyi bir adamdı, hakseverdi, ona yardımcı olurdu. Başka bir kadın şarkı sözü yazarı olan partnerinden söz etti. Öyle ahım şahım bir adam değildi ama aralarında çok uyumlu bir bağ vardı. O adam sözcüklerse, kadın müzikti.

Bazıları evlerini özlemişti.

Lisede yurt bilgisi öğretmeni olan Carol Leighton ekşimemiş bir Kit Kat gofreti yemek, kanepesinde oturup Netflix'te bir film seyretmek ve kedisini okşamak istediğini söyledi. "Erkeklerle olan tecrübelerimin tamamı kötüydü, ama yeni bir dünyada tekrar başlamak bana göre değil. Belki bunun için korkak sayılırım, ama böyleyim işte." Geride bırakılan sıradan alışkanlıkları özleyen sadece o değildi.

Ama onları geri dönmeye çeken en önemli şey oğullarıydı. Yeni dünyada sıfırdan başlamak bu kadınlar için kıymetli oğullarına ebediyen veda etmek anlamına geliyordu. Bu da Evie'nin yüreğini parçaladı. Erkek evlatlar, başka erkek evlatları öldürürlerdi. Erkek evlatlar kız evlatları öldürürlerdi. Erkek evlatlar tabancalarını başka erkek evlatların bulabileceği yerde bırakırlar, onların kazayla kendi kendilerini veya kız kardeşlerini vurmalarına neden olurlardı. Erkek evlatlar ormanları yakarlar, Çevre Koruma denetçileri gider gitmez toprağa zararlı kimyasal atıklar dökerlerdi. Erkek evlatlar doğum günlerinde aramazlardı. Erkek evlatlar paylaşmaktan hoşlanmazlardı. Erkek evlatlar çocukları döverler, sevgililerini boğarlardı. Erkek evlatlar kızlardan daha büyük olduklarını anladıktan sonra bunu hiçbir zaman unutmazlardı. Erkek evlatlar kendi oğullarına ve kızlarına nasıl bir dünya bıraktıklarını umursamazlardı, ama yöneticilik için aday olduklarında buna çok önem verdiklerini söylerlerdi.

Yılan Ağaç'tan aşağıya kayarak Evie'nin önüne geldi. "Ne yaptığını gördüm," dedi Evie. "Jeanette'in dikkatini nasıl dağıttığını gördüm. Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum."

Yılan karşılık vermedi. Yılanlar davranışlarını haklı gösterme gereğini duymazlar.

Elaine Nutting kızının yanında duruyordu, ama gerçek anlamda orada değildi. Ölen kadının yaşlı gözleri aklından çıkmıyordu. O gözler neredeyse altın gibiydi. Öfkeli bir ifadesi yoktu, sadece ısrarlıydı. Elaine o gözleri aklından çıkaramıyordu. Bir oğlum var, demişti o kadın, bir oğlum var.

"Elaine?" dedi birisi. Karar verme sırası ona gelmişti.

"Yapmam gereken işler var," dedi Elaine. Kolunu Nana'nın omzuna doladı. "Ve kızım da babasını çok seviyor."

Nana da annesine sarıldı.

"Lila?" dedi Janice. "Sen ne diyorsun?"

Herkes ona baktı; o anda Lila isterse onları caydırabileceğini fark etti. Bu yeni dünyanın ne kadar güvenli, eskisinin de tam tersi olduğunu söyleyebilirdi. Birkaç kelime yetecekti: *Hepinizi sevi-*

yorum ve burada yaptığımız her şeyi seviyorum. Bunu kaybetmeyelim, diyebilirdi. *Kocamı kaybedeceğim, ama o ne kadar kahramanca davranmış olsa da, buradaki hayatımı kaybetmek istemiyorum,* diyebilirdi. *Sizler hiçbir zaman eskisi gibi, onların sizden bekledikleri gibi olamayacaksınız, çünkü bir yanınızla hep burada, gerçekten özgür olduğunuz yerde bulunacaksınız. Bundan sonra Bizim Yerimiz hep içinizde kalacak ve bu yüzden daima onların aklını karıştıracaksınız,* diyebilirdi.

Ama gerçekten, kadınlar ne zaman erkeklerin akıllarını karıştırmamışlardı ki? Kadınlar onların hayal ettikleri büyülü şeylerdi, ama bazen bu hayalleri kâbusa dönüşürdü.

Hava kararmaya başlamıştı. Her şeyin Lila'ya bağlı olduğunu bilen Evie onu seyrediyordu.

"Evet," dedi Lila. "Evet. Dönelim ve o adamları bir kalıba sokalım."

Herkes alkışladı.

Evie ağladı.

4

İkili gruplar halinde oradan ayrıldılar. Blanche ve bebek Andy, Clauida ve Celia, Elaine ve Nana, Bayan Ransom ve Platinum Elway. El ele tutuşup devasa bir kökün üstünden dikkatle geçerek Ağaç'ın içindeki karanlık geceye girdiler. Aradaki boşlukta bir pırıltı vardı, ama bu sanki bir köşenin ötesindeki ışık kaynağından geliyormuş gibiydi – ama neyin köşesiydi? Bu pırıltı gölgeleri daha da karartıyor ve hiçbir şeyin görülmemesini sağlıyordu. Bütün yolcuların hatırladığı tek şey, gürültü ve bir sıcaklık hissiydi. Bu loş ışıklı geçidin içindeyken derilerinde bir gıdıklanma hissi –sanki güve kanatları sürtünüyormuş gibi– vardı ve Ağaç'ın öbür yanında, erkeklerin dünyasında uyandıkları zaman kozaları erimeye başlamıştı... ama güve falan yoktu. Artık yoktu.

Polisler oğlunun cesedinin bulunduğu odada uyumakta olan Magda Dubcek'i hastaneye getirmişlerdi; Magda yatağında doğ-

ruldu; gözlerindeki ağları eliyle süpürüp etrafına bakındı. Koğuştaki bütün kadınlar yataklarında doğrulmuşlar, üstlerini kaplayan kozaları yırtıyorlardı.

5

Lila sanki ağlıyormuş gibi görünen Ağaç'ın yaldızlı yapraklarını döküşünü seyrediyordu. Bu yapraklar yerde birikip parlak bir tümsek oluşturdu. Dallarından aşağıya iplikler halinde yosunlar süzülüyordu. Lila muhteşem yeşil kanatlarını çırparak ağaçtan yükselip gece karanlığında kaybolan bir papağanı izledi. Ağaç'ın kökleri boyunca benekler yayıldı. Havada çürümeye benzeyen hastalıklı bir koku vardı. Lila onu içinden bir şeyin kemirdiğini, dışının ise ölmekte olduğunu anladı.

"Öbür tarafta görüşmek üzere, Bayan Norcross," dedi Mary Pak. Bir eliyle Molly'nin elini tutarak diğeriyle el salladı.

"Bana Lila diyebilirsin," dedi Lila, ama Mary geçide girmişti.

Tilki arkalarından yürüdü.

Sonunda Janice, Michaela, Lila ve Jeanette'in cesedi kalmıştı. Janice golf arabalarından birinden bir kürek getirdi. Kazdıkları mezar sadece bir metre derinliğindeydi, ama Lila bunun önemli olmadığını düşündü. Onlar ayrıldıktan sonra bu dünya var olmayacaktı; cesede üşüşen hayvanlar olmayacaktı. Jeanette'i birkaç ceketin içine sarıp yüzünü bir bebek battaniyesiyle örttüler.

"Kazaydı," dedi Janice.

Lila eğilip bir avuç toprak aldı ve çukurun içindeki kefene sarılı cesedin ütüne attı. "Polisler zavallı bir zenci adamı, kadını veya çocuğu vurduktan sonra hep böyle derler."

"Elinde silah vardı."

"Kullanma niyeti yoktu. Ağaç'ı korumak için gelmişti."

"Biliyorum," dedi Janice. Lila'nın omzunu okşadı. "Ama sen bunu bilmiyordun. Bunu unutma."

Ağaç'ın kalın bir dalı çatlayıp büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Bunu yapmamış olmak için her şeyimi verirdim," dedi Lila. Ağlamıyordu. Artık gözyaşı dökecek hali kalmamıştı. "Ruhumu bile verirdim."

"Sanırım gitme zamanı geldi," dedi Michaela. "Hâlâ bu imkân varken." Annesinin elini tuttu ve onu Ağaç'ın içine çekti.

6

Birkaç dakika boyunca Bizim Yerimiz'deki son kadın Lila oldu. Bunu planlamış değildi. O andan itibaren pratik olmaya karar vermişti. Dikkati toprağa, küreğe ve mezar çukurunu doldurmaya odaklanmıştı. Bu işi bitirdikten sonra Ağaç'ın içine girdi ve öbür tarafa geçti. Giderken arkasına bakmadı. Bakarsa, kırılgan kalbinin kırılacağını biliyordu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

O SABAH

O kız ölmedi, sadece uyuyor.
–Matthew 9:24

1

Kadınların uyanmasından sonra geçen haftalarda çoğu insan için dünya bir iskambil oyunu gibi olmuştu. Eksik olan kartlar vardı; illaki önemli kartlar sayılmazdı ama bunlar elinde olmasını isteyeceğin kartlardı. Bunların oyunu kazanmanı sağlayacağını hissediyordun.

Her yerde keder vardı, kalıcı bir şekil bozukluğu gibiydi. Ama insan, karısını, kızını veya kocasını kaybederse ne yapardı? Eğer Terry Coombs gibi değilseniz –bazıları onun gibiydi– o kayıpla birlikte yaşamayı öğrenirdiniz.

Squeak barının sahibi ve barmeni olan Pudge Marone bir parçasını kaybetmiş ama bu gerçekle yaşamayı öğrenmişti. Sağ başparmağı artık parmak kemiğinde bitiyordu. Bira fıçısının musluğuna o eliyle uzanma alışkanlığından vazgeçmesi biraz zaman almıştı ama sonunda buna da alıştı. Derken, o binada TGI Friday's'in şubesini açmak isteyen bir adamdan bir teklif aldı. Pudge, Squeaky Wheel'in Aurora depreminden sonra ayakta kalamayacağını biliyordu ve önerilen para da hiç fena değildi.

Bazı insanları –örneğin Don Peters'ı– kimse özlemedi. Öylesine unutuldular ki, sanki hiç var olmamış gibiydiler. Peters'ın harabe halindeki evi açık artırmayla satıldı.

Johnny Lee Kronsky'nin birkaç eşyası çöpe atıldı ama kasvetli dairesi bugün hâlâ boştur.

Van, Aurora'nın son gününde Fritz Meshaum'un evinin kapısını açık bırakmıştı; adam öldükten birkaç gün sonra akbabalar içeriye girip kendilerine ziyafet çekti. Daha küçük kuşlar Fritz'in kızıl sakallarını yuva malzemesi yapmak için götürdü. Bir süre sonra, girişimci bir ayı cesedi sürükleyerek dışarıya çıkardı. Zamanla böcekler adamın iskeletini pırıl pırıl parlattılar, güneş de üstündeki tulumu beyazlaştırdı. Tabiat onu yararlı hale getirdi ve ondan güzel bir şey yaratmayı başardı: bir kemik heykeli.

Magda Dubcek oğluna ne olduğunu öğrenince –yatak odası halısındaki kan zaten yeterince açıklıyordu– geri dönmek için oy kullandığına çok pişman oldu. "Ne büyük bir hata yaptım," dedi içki kadehini defalarca tazelerken. Magda için oğlu Anton her şeydi, hayatının temel taşıydı. Blanche McIntyre onu gönüllü hizmetlerine yönlendirmek istedi –bir ebeveynini kaybetmiş ve yardıma ihtiyacı olan pek çok çocuk vardı– sonra onu kitap kulübüne üye yapmaya çalıştı, ama Magda ilgilenmedi. "Burada benim için mutlu son yok," dedi. Uykusuz geçen uzun gecelerde içiyor, televizyonda *Boardwalk Empire* ve *The Sopranos* dizilerini seyrediyordu. Boş saatlerini kötü adamların kötü şeyler yaptıkları filmleri seyrederek geçiriyordu.

2

Blanche için mutlu bir son vardı.

Dorothy'nin dairesinde birkaç gün önce uyuyakaldığı yerde uyandı; hemen üstündeki koza kalıntılarını sıyırdı. Arkadaşları da oradaydı, onlar da kozalarını yırtıyorlardı. Ama bir şey farklıydı: Andy Jones. Bebek, Ağaç'a girdiği sırada olduğu gibi, Blanche'ın kucağında değildi. Dallardan örülmüş bir beşiğin içinde uyuyordu.

"Vay canına!" dedi Dorothy. "Bebek burada! Yaşasın!"

Blanche bunu bir işaret olarak kabul etti. Tiffany Jones Bebek Bakım Merkezi, Aurora sırasında yanıp kül olmuş bir evin arazisi üzerine inşa edildi. Bu projeyi emekli maaşlarından Blanche ve yeni sevgilisi finanse etmiş (Willy Burke'ün emekli maaşı 1973

yılından beri hiçbir faiz getirmeden, sararmış yastığının içinde birikmişti), bölge halkı da katkıda bulunmuştu. Aurora sonrasında eskisine oranla çok daha fazla insan böyle şeylere bağış yapar olmuştu. Norcross ailesi içinde bulundukları sıkıntılara rağmen çok cömert davranmıştı. Dışarıdaki tabelada, Tiffany'nin adının altında dallardan örülmüş bir beşik resmi vardı.

Blanche ve ekibi ebeveynlerin ödeme imkânlarını hiç dikkate almadan, bir aylıkla dört yaş arası bütün çocukları kabul ediyorlardı. Aurora'dan sonra büyük kısmı erkekler tarafından finanse edilen ve erkeklerin çalıştığı, Blanche'ınki gibi küçük toplum hizmetleri, evrensel bir çocuk bakım programının oluşmasına yol açtı. Çoğu erkek yeniden denge sağlamanın gerekli olduğunu anlamış gibiydi.

Ne de olsa ciddi bir uyarı almışlardı.

Her şey değişmeden önce Blanche, üstünde konuşmak için toplandıkları romanı düşünmüştü: Söylediği yalanla birçok kişinin hayatını değiştiren bir kız hakkındaydı. Blanche bu kızın üstüne kâbus gibi çöken pişmanlık duygusunu düşünmüştü. Kendisi, Blanche, böyle bir pişmanlık içinde değildi. Düzgün bir insandı, her zaman düzgün bir insan olmuştu, çalışkandı ve iyi bir dosttu. Hapishanedeki mahkûmlara daima iyi davranmıştı. Kurduğu Bebek Bakım Merkezi bir kefaret değildi. İyilikti. Doğaldı ve bir gereği karşılıyordu. Eğer iskambil oyununda bazı kartlar eksikse, bazen yenilerini yapmak da mümkün olabiliyordu.

Blanche hâlâ bazı restorasyonların yapılmakta olduğu merkezin kapısında Willy'yle karşılaşmıştı. Adamın elinde bir deste elli dolarlık banknot vardı.

"Bu ne şimdi?" diye sordu Blanche.

"Benim payım," dedi Willy.

Fakat sadece para yetmezdi. Eğer payı olsun istiyorsa, kendi payına düşen işleri yapmak zorundaydı.

"Bebeler çok sıçıyorlar," dedi Willy bir akşam. Bir süredir flört ediyorlerdı.

Blanche, Prius marka otomobilinin yanında durmuş, onun içi kullanılmış alt beziyle dolu iki torbayı kamyonetinin ka-

sasına atmasını bekliyordu. Bu bezler Maylock'taki Tiny Tot Çamaşırhanesi'nde yıkanacaktı. Blanche'ın ortalığı kullanılmış alt bezleriyle doldurmaya niyeti yoktu. Willy kilo vermiş, kendine yeni pantolon askısı almıştı. Blanche onu eskiden de şirin bulurdu, ama şimdi sakalları düzeltilmiş haliyle (ve o gür kaşlarıyla) bayağı yakışıklı bir adam olmuştu.

"Eğer benden önce ölecek olursan, Willy," dedi Blanche, "sana esprili bir ölüm ilanı yazdıracağım: 'Willy Burke en sevdiği işi, boklu bebek bezlerini otoparka taşırken vefat etti.'" Sonra da ona bir öpücük gönderdi.

3

Jared Norcross o yaz ve lise son sınıfta, Tiffany Jones Bebek Bakım Merkezi'nde yarı zamanlı ve gönüllü olarak çalıştı. Yardım etmekten zevk alıyordu. Çocuklar çılgın gibiydiler; topraktan şatolar yapıyorlar, duvarları yalıyorlar, su birikintileri içinde yuvarlanıyorlardı ve bunları sadece mutlu oldukları anlarda yapıyorlardı. Jared erkek ve kız çocukların bir arada keyifle oynamalarına hayran kalmıştı. Peki, daha sonraki yıllarda ne değişiyordu? Düzenli olarak okula gitmeye başladıktan sonra neden oyun grupları ayrılıyordu? Bu kimyasal bir şey miydi? Genetik bir şey mi? Üniversitede çocuk davranışları üzerine eğitim almayı ve sonunda babası gibi bir psikiyatr olmayı düşünmeye başladı.

Bu düşünceler sıkıntılı bir döneminde Jared'ı avutur gibiydi; ebeveynlerinin evliliği bitmek üzereydi ve Mary de Molly Ransom'ın komşu ilçedeki lisede hokey yıldızı olan büyük kuzeniyle çıkıyordu. Jared bir gün Mary ve sevgilisini bir dondurmacının önünde, birbirlerine kaşıkla dondurma yedirirken görmüştü. Bundan daha korkuncu onları seks yaparken görmesi olabilirdi.

Jared bir gün evden çıkarken Molly ona takıldı. "N'aber Jared? Mary ve Jeff bize gelecekler. Sen de bize katılmak ister misin?" Küçük Molly'nin artık diş telleri vardı ve sanki boyu iki metre uzamıştı. Çok geçmez, okulda onunla oynamak istemeyen erkek çocuklar belki bir öpücük koparma ümidiyle peşine düşerlerdi.

"Keşke gelebilseydim," dedi Jared.

"E, neden gelemiyorsun?" diye sordu Molly.

"Kalbim kırık," dedi Jared göz kırparak. "Beni hiçbir zaman sevmeyeceğini biliyorum, Molly."

"Git işine be," dedi Molly gözlerini yuvarlayarak.

Bazen Jared farkında olmadan bir zamanlar Mary'yi, Molly'yi ve annesini sakladığı o boş evin önünden geçiyordu. Mary'yle iyi bir ekip olmuşlardı, ama artık Mary o günleri halının altına süpürmüştü. "Biliyor musun, artık bambaşka bir dünyadayız," demişti Mary sanki bu bir teselli veya herhangi bir açıklamaymış gibi. Jared içinden onun neler kaybettiğini bilmediğini söylemişti, ama sonra da –boynunu eğip– aslında pek bir şey de kaybetmediği sonucuna vardı.

4

Kozaların suda batmadığı gerçeği ortaya çıktı.

Atlantik Okyanusu'na düşen uçağın yolcularından üç kadın Nova Scotia'daki kayalık bir sahilde kozalarının içinde uyandılar. Kozaları ıslaktı fakat içindeki kadınlar kuruydular. Bir kurtarma istasyonuna kadar yürüyüp yardım istediler.

Bu haber ancak bazı gazetelerin arka sayfalarında yer bulabildi. O yılın en büyük mucizesinin gölgesi altında bunun gibi küçük olaylar pek ilgi uyandırmıyordu.

5

İnsanın evine dönüp de kocasını egzoz gazıyla dolu bir garajın içinde ölü olarak bulması korkunç bir şeydi.

Bunu izleyen günlerde Rita Coombs çok kötü anlar yaşadı: çaresizlik, dul kalmanın dehşeti ve tabii ertesi günün hiç gelmeyeceğini düşündüğü uykusuz geceler. Terry iyi huylu, akıllı ve sevgi dolu bir insandı. Kocası ve çocuğunun babası olan onun gibi bir adamın bunalıma kapılıp hayatına son vermesi Rita'ya

inanılmaz geliyordu. Gözyaşlarının tükendiğine emin olana kadar ağladı... sonra yine ağladı.

Bir öğle sonrası Geary adında bir adam ona taziye ziyaretine geldi. Rita, kulağına gelen çelişkili haberlere göre hapishaneye yapılan saldırıyı Geary'nin yönettiğini biliyordu, ama adam tatlı dilliydi ve nazikti. Ona Frank demesi için ısrar etti.

"Kocama ne oldu Frank?"

Frank Geary ona, kocasının daha fazla tahammül edemediğini söyledi. "Her şey kontrolümüzden çıkmıştı ve o da bunun farkındaydı. Fakat yapabileceği bir şey yoktu. Yapabileceği tek şey hayatına son vermekti."

Rita cesaretini toplayıp, uykusuz gecelerinde aklını kemiren soruyu sordu. "Bay Geary... kocamın... biraz içki sorunu vardı. O gün de..."

"Her an ayıktı," dedi Frank. "Yüzüksüz sol elini kaldırdı. "Yemin ederim."

6

Aurora sırasında yaşanan şiddet eylemleri ve tahribatla birlikte onca kadının kayboluşu sigortacılık sektörünün ülke ve dünya çapında yeniden yapılandırılmasını gerektirdi. Drew T. Barry ve ekibi Amerika'daki herhangi bir şirket gibi bunun altından kalkmasını bildiler ve hem Nate McGee'nin dul eşine hem de Eric Blass'ın ebeveynlerine hayat sigortası ödemesini yaptılar. Her ikisi de bir hapishaneye yapılan yasadışı bir saldırıda öldüğü için bu iş pek kolay olmadı, ama Drew T. Barry vicdanlı bir sigortacıydı.

Yargıç Oscar Silver, Barry ve Gerda Holden, Linny Mars, Memur Vern Rangle, Dr. Garth Flickinger, Memur Rand Quigley, Memur Tig Murphy ve Memur Billy Wettemore için uzak veya yakın akrabalarına ödeme yapma işi daha kolay olmuştu. Bu insanların ölümleri sigorta kapsamları içinde gerçekleşmişti. Yine de bazıları için uzlaşmalar uzun zaman almış, bu süreç içinde Drew T. Barry'nin saçları ağardığı gibi, avcılık zevkini de kaybetmişti. Terk edilmiş ve kederli insanlar uğruna yaptığı işin ciddi-

yeti yanında avcılık çok yavan kalıyordu. Pusudaki yerindeyken tüfeğinin dürbününde bir geyik görünce düşünürdü: Mücbir Sebep mi? Bu geyiğin Mücbir Sebep Sigortası var mıdır? Çünkü bir geyik için vurulmak mücbir sebeptir. Çocuklarına bakılacak mı? Ölü bir geyik sigortadan para alabilir mi? Tabii ki alamaz. Böylece ilk iş Weatherby tüfeğini sattı ve hatta vejetaryen olmayı bile denedi, ama bunu pek yürütemedi. Bazen onca işle uğraşırken insanın bir domuz pirzolasına ihtiyacı oluyordu.

Kayıplar insanları değiştirir. Bu bazen kötüdür, bazen iyidir. Her halükârda oturup domuz pirzolanı yer ve işine bakarsın.

7

Üstlerinden kimlik çıkmadığı için Lowell ve Maynard Griner isimsiz mezarlara gömüldüler. Çok daha sonra, Aurora çılgınlığı yatışmaya başladığında (tam olarak hiç yatışmamıştı) parmak izleri dosyalarındakilerle eşleştirildi ve iki kardeşin öldüğü resmen duyuruldu. Çoğu insan bunu kuşkulu buluyordu. Söylentilere göre iki kardeş metruk bir madende yaşıyor, takma isimlerle Acapulco altınını daha güney bölgelere kaçırıyor, ızgarasına bir yabandomuzu kafası taktıkları simsiyah bir Ford F-150 içinde tepeleri arşınlıyorlardı. Gençliğinde Appalachia'da yaşamış, on sekiz yaşına basar basmaz buradan kaçan ödüllü bir yazar akrabalarından duyduğu bu söylentileri resimli bir çocuk kitabında konu olarak kullandı. Kitabın adı *Kötü ve Aptal Biraderler*'di. Hikâyesinde iki kardeş sonunda Boklu Bataklık'ta iki kurbağaya dönüşüyordu.

8

Bright Ones tarikatının New Mexico, Hatch'teki nehir üzerine kurdukları baraj çöktü ve taşan sular cemaatin evlerini temellerinden söküp süpürdü. Sular çekilince yerini çöl aldı; çöl kumları polislerin gözünden kaçan birkaç silahı örttü; yeni ülkelerinin

ABD federal hükümetini tanımadıklarını ve vergi vermeyeceklerini ilan ettikleri Anayasasından birkaç sayfa kaktüs dikenlerine takılmıştı. Botanik üzerine yüksek lisans yapan bir öğrenci çöl bitkilerini incelemek için burada dolaşırken dikenlerin üstünde kalan bu sayfaları buldu.

"Tanrım! Çok şükür," dedi kız öğrenci ve sayfaları kaktüsten çıkardı. Öğrencinin midesi bozulmuştu. Hemen kuytu bir yer bulup tuvaletini yaptı, sonra da bu anayasa sayfalarıyla kıçını sildi.

9

Otuz yıl üzerinden emekli olmayı isteyen Van Lampley, Curly'deki kadınlar hapishanesinde bir işe girdi. Buradaki nüfusun çoğunu, Dooling'in hayatta kalan mahkûmları oluşturuyordu. Celia Frode ve Claudia Stephenson kısa bir süre için buradaydılar (şartlı tahliye olacaklardı).

Curly Hapishanesi'nde bıçkın tipler vardı –daha önceden sabıkaları olan kavgacı genç kızlar çoğunluktaydı– ama Van için sorun değildi. Bir gün sahte altın dişli, örgülü saçlı ve alnında BOŞ yazılı bir dövmesi olan beyaz bir genç kız, Van'a neden topalladığını sordu. Sırıtıyordu.

"Çok fazla göt tekmeledim de ondan," dedi Van. Aslında tam gerekli sayıda göt tekmelemişti. Gömlek kolunu sıyırıp heybetli kol kasındaki dövmeyi gösterdi: Mezar taşının üstünde GURURUN yazılıydı. Van öbür kolunu da sıyırdı ve aynı derecede heybetli sağ kol kasındaki dövmeyi de gösterdi. Mezar taşının üstünde SENİN BOKTAN GURURUN yazısı vardı.

"Anlaşıldı," dedi bıçkın kız, sırıtması kaybolarak. "Sen de sıkıymışsın."

Van bazen, kendine Rahibe Stephenson dedirten Claudia'yla birlikte dua ediyordu. Günahlarının bağışlanması için dua ettiler. Ree'nin ruhu için dua ettiler. Jeanette'in ruhu için dua ettiler. Bebekler ve anneleri için dua ettiler. Ne için gerekiyorsa, onun için dua ettiler.

10

Janice Coates'un rahim ağzı kanseri onu öldürebilirdi, ama Ağaç'ın öbür tarafındaki zaman akışı tümörün büyümesini bir şekilde yavaşlatmıştı. Michaela, Ağaç'ın öbür tarafındayken annesinin durumunu görmüştü. Kadınlar uyandıktan iki gün sonra Michaela annesini bir onkoloji uzmanına götürdü, bundan iki gün sonra da kemoterapi başladı. Janice kızının derhal görevi bırakması talebine uydu; onun her şeyi ayarlamasına, doktora görünmesi için ısrarına, düzenli olarak ilaçlarını alması için baskı yapmasına izin verdi. Michaela annesine sigarayı da bıraktırdı.

Michaela'nın naçizane görüşüne göre, kanser boktan bir şeydi. Genç yaşta babasını kaybetmişti ve bunun üzüntüsünü hâlâ üzerinden atamamıştı. Ama kanser boku hep vardı. Eğer bir kadınsan ve televizyon dünyasında bir kadınsan bu boku üstünden atmak zorundaydın. Michaela pes edecek değildi. Annesinde bile olsa, kanserin herhangi bir türüne teslim olmak için başkentten evine onca yolu kat etmemiş, Garth Flickinger'la günlerce metamfetamin tüttürmemiş, ölümcül bir silahlı çatışmadan sağ çıkmamıştı.

Kemoterapi sürecinin ardından yapılan tarama Janice'in kanserinde düzelme olduğunu gösterince, Michaela annesine, "Pekâlâ," dedi, "şimdi ne yapacaksın? Aktif olman lazım."

Janice kızına çok haklı olduğunu söyledi. Yapacağı ilk şey kızını Washington'a götürmek olacaktı. Michaela'nın işine dönmesi lazımdı.

"Olanları haber olarak sunmaya çalışacak mısın?" diye sordu Janice kızına. "Kişisel tecrübelerine dayanarak?"

"Bunu düşünmedim değil, ama..."

"Ama ne?"

Bazı sorunlar vardı, aması buydu işte. Birincisi, çoğu insan Ağaç'ın öbür yanındaki kadınların macerasını saçma bulacaktı. İkincisiyse, Evie Black gibi doğaüstü bir yaratığın asla var olmadığını, Aurora'nın da pekâlâ doğal nedenlerle (henüz nedeni anlaşılmamış da olsa) ortaya çıktığını söyleyeceklerdi. Üçüncü sorun

şuydu: Eğer bazı yetkililer Michaela'nın palavra atmadığına karar verirlerse, Dooling yetkililerinin –özellikle de eski şerif Lila Norcross'un– cevap veremeyeceği sorular öne sürülecekti.

Janice birkaç hafta kızıyla beraber başkentte kaldı. Kiraz çiçekleri çoktan solmuştu. Hava sıcaktı, ama ana kız bol bol yürüyüş yaptılar. Pennsylvania Bulvarı'nda Başkanın siyah limuzinler ve SUV'lardan oluşan uzun konvoyunu gördüler. Konvoy hiç durmadan yoluna devam etti.

"Şuna bak," dedi Michaela.

"Kim takar onu?" dedi Janice. "Hıyar erkeklerden biri işte."

11

Akron-Ohio'da teyzesiyle birlikte yaşadığı daireye Robert Sorley adına çekler gelmeye başladı. Miktarlar yüksek değildi –biri yirmi dolar, biri on altı dolar– ama biriktikçe artıyordu. Bu çekler Elaine Nutting adındaki bir kadının banka hesabından geliyordu. Elaine bu çeklere iliştirdiği kartlarda ve mektuplarda Bobby'ye, annesi Jeanette'in hayatını, onun ne kadar sevgi dolu ve cömert bir insan olduğunu ve oğlu için parlak bir gelecek umduğunu anlattı.

Bobby annesini yeterince tanımamıştı ve işlemiş olduğu suç yüzünden sağlığında ona çok fazla güvenememişti, ama annesini severdi. Elaine Nutting'i böyle etkilemiş olduğuna göre, demek ki annesi iyi bir insandı.

Elaine'in kızı Nana, arada bir annesinin mektuplarına yaptığı resimleri ekliyordu. Kız gerçekten yetenekliydi. Bobby bir keresinde ona, "Lütfen bir dağ resmi de yapar mısın?" ricada bulundu. Böylece buna bakıp Akron dışındaki dünyayı hayal edebilecekti. Akron da fena bir yer değildi ama neticede Akron'du işte.

Nana bu resmi yaptı. Harika olmuştu: ırmaklar, bir vadinin ortasında bir manastır, havada uçuşan kuşlar, aydınlık bulutlar, dağın görülmeyen tarafına kıvrılarak uzanan bir patika.

Lütfen, dediğin için, diye yazdı Nana.

Elbette lütfen dedim, diye cevapladı Bobby. *Kim lütfen demez ki?*

Bir sonraki mektubunda Nana, *Lütfen demeyen o kadar çok oğlan tanıyorum ki, hepsinin adını yazmama bu sayfa yetmez.*

Karşılık olarak Bobby, *Ben o oğlanlardan değilim,* diye yazdı.

Yazışmaları devam etti ve bir gün buluşmaya karar verdiler.

Ve buluştular.

12

Clint, Ağaç'ın öbür tarafındayken Lila'nın hiç sevgilisi oldu mu diye sormadı. Sanki kocasının içinde tellerle sarkıtılarak özenle düzenlenmiş gezegenlerin bulunduğu bir evren vardı. Bu gezegenler fikirler ve insanlardı. Kocası bunları keşfedip inceliyor ve onları tanımaya başlıyordu. Fakat bu gezegenler, gerçek olanları gibi kımıldamıyor, dönmüyor ve zamanla değişmiyordu. Lila bunu anlayabiliyordu; ne de olsa kocası eskiden hareket ve belirsizlikten başka hiçbir şey barındırmayan bir hayat sürmüştü. İyi ama bundan hoşlanması veya kabullenmesi de gerekmiyordu.

Ve her ne kadar kaza olsa da, Jeanette Sorley'yi öldürmek zorunda kalışı yüreğinde nasıl bir tortu bırakmıştı? Bu, Clint'in hiçbir zaman anlayamayacağı bir şeydi; birkaç kez anlamak için çaba gösterdiğinde Lila öfkeyle yanından uzaklaşmıştı. Tam olarak ne istediğini bilmiyordu, ama onu anlamasını istemediği kesindi.

Lila uyandıktan sonraki ilk öğleden sonra Bayan Ransom'ın garaj yolunda duran devriye otosuna binip doğruca hâlâ dumanı tütmekte olan hapishaneye gitti. Derisinde hâlâ kopmamış koza parçaları vardı. Saldırganların cesetlerinin kaldırılma işini ve polis silahlarıyla gereçlerinin toplanma işlerini organize etti. Bu işte ona yardımcı olanların çoğu Dooling Hapishanesi mahkûmlarıydı. Özgürlüklerinden feragat etmiş olan bu hükümlüler –çoğu ev içi şiddet mağdurları, madde bağımlıları, yoksulluk kurbanları, akıl hastaları– böylesine tatsız işlerde çalışmaya alışkın değildiler. Ama ne gerekiyorsa yaptılar. Evie onlara bir seçim hakkı vermiş, onlar da seçimlerini yapmıştı.

Eyalet yetkilileri nihayet dikkatlerini Dooling Hapishanesi'ne yönelttince, kasabalılar ve hapishane görevlileri tek ağızdan şu

hikâyeyi anlatmaya karar verdiler: Ağır silahlarla donatılmış çapulcular –Meşaleli Tugaylar– hapishaneyi kuşatmış, ama Dr. Clinton Norcross ve memurlar bu saldırıya kahramanca direnip geçit vermemişlerdi; Barry Holden, Eric Blass, Jack Albertson ve Nate McGee de gönüllü olarak onlara yardım etmişlerdi. Aurora gibi bir türlü açıklanamayan bir fenomenin gölgesinde kalan bu hikâye, Nova Scotia kıyısında ortaya çıkan kadınlar kadar bile ilgi görmedi.

Ne de olsa burası Appalachia'ydı.

13

"Adı Andy. Annesi öldü," dedi Lila.

Onu kocasına tanıtırken Andy ağlıyordu. Lila bebeği Blanche McIntyre'den almıştı. Andy'nin yüzü kızarmış, fena halde acıkmıştı. "Onun benim çocuğum olduğunu, benim doğurduğumu söyleyeceğim. Böylesi daha kolay olur. Arkadaşım Jolie doktordur. Belgelerini hazırladı bile."

"Hayatım, senin gebe olmadığını herkes bilecek ve buna inanmayacaklardır."

"Çoğu inanır," dedi Lila, "çünkü orada zaman farklıydı. İnanmayanlar da umurumda değil."

Clint karısının kararlı olduğunu anlayınca kollarını uzatıp ağlayan bebeği aldı. Andy'yi kucağında salladı. Bebeğin ağlamaları uluma haline dönüştü. "Galiba benden hoşlandı," dedi Clint.

Lila gülümsemedi. "Çocuk kabız olmuş."

Clint çocuk falan istemiyordu. Biraz kestirmek istiyordu. Her şeyi unutmak, onca kanı, ölümü ve Evie'yi unutmak istiyordu. Özellikle de dünyayı ve onu yamultan Evie'yi... Ama her şeyin video filmi kafasının içindeydi; her an gösterime hazır bir yerde duruyordu.

Dünyanın alevler içinde olduğu o korkunç gece Lila'nın ona hiçbir zaman bir yüzme havuzu istemediğini söyleyişini hatırladı.

"Bu konuda benim söz hakkım var mı?" diye sordu Clint.

"Hayır," dedi Lila. "Üzgünüm."

"Hiç de üzgün görünmüyorsun." Bu çok doğruydu.

14

Bazen –çoğu kez uyku tutmadığı gecelerde ama bazen güneşli öğle saatlerinde bile– Lila'nın aklından isimler geçerdi. Bu isimler suçsuz siyah sivilleri (Jeanette Sorley gibi) vuran beyaz polislere (kendisi gibi) aitti. Aklına on sekiz yaşındaki Ramarley Graham'ı evinin banyosunda vurup öldüren Richard Haste geldi. Tulsa'da Terence Crutcher'i vuran Betty Shelby'yi düşündü. Ama en çok düşündüğü isim, elektronik sigarasını tutarken Polis Memuru Richard Gonsalves tarafından vurulan Alfred Olango'ydu.

Janice Coates ve Bizim Yerimiz'deki diğer kadınlar yaptığı iş için geçerli nedenler olduğu konusunda onu ikna etmeye çalıştılar. Onların bu söyledikleri belki doğru, belki değildi, ama Lila'ya bir yararı olmuyordu. Aklını bir kurt gibi kemiren bir soru vardı: Beyaz bir kadın olsaydı, ona biraz daha zaman tanır mıydı? Bu sorunun cevabını bilmekten korkuyordu, ama hiçbir zaman emin olamayacaktı. Bu soru ömrünün sonuna kadar ona musallat olacaktı sanki.

Hapishanedeki işler yoluna girene kadar orada kaldı. Sonra da istifa etti, bebek Andy'yi Tiffany Jones Bebek Bakım Merkezi'ne getirdi ve yardımcı olmak için orada kaldı.

Clint fazladan bir saatlik daha yol kat ederek Curly'ye gidiyordu. Mesaisinin çoğunu Dooling'den nakledilen ve Ağaç'ın öbür yanından gelmiş mahkûmlara ayırıyordu, çünkü bu kadınların gördükleri, yaşadıkları olaylar hakkında anlattıklarını dinleyip de onlara deli demeyecek tek kişi Clint'ti.

"Seçiminden dolayı pişman mısın?" diye sorardı onlara.

Hepsi bu soruya, "Hayır," derdi.

Onların bencillikten bu kadar uzak oluşları Clint'i sarsıyor, gün doğana kadar uyanık kalmasına yol açıyordu. Kendisi hayatını tehlikeye atmıştı, tamam, ama bu mahkûmlar yeni hayatlarından vazgeçmişlerdi. Böyle bir fedakârlığı hangi erkek yapardı ki? Hiçbiri. Bu gerçek varken, kadınların çok büyük bir hata yaptıkları belli değil miydi?

İşe gidişte ve gelişte yemeklerini fast-food lokantalarında yedi ve o ilkbaharda ona endişe veren hafif göbeği ciddi bir şekilde büyüdü. Jared evde melankolik bir hayalet gibiydi, varlığıyla yokluğu belli olmuyordu. Clint, Evie'le ilgili erotik rüyalar görüyordu. Rüyasında Evie onu sarmaşıkların arasında kıstırıp çıplak vücuduna üflüyordu. Ya Evie'nin vücudu? Clint onun bedeninde huzur bulacağını düşünse de bir türlü oraya ulaşamıyordu.

Bebekle aynı odada olduğu zamanlarda Andy sanki onunla dost olmak istermiş gibi ona gülümsüyordu. Clint de ona karşılık veriyor, sonra otomobiliyle işe giderken ağlamaya başlıyordu.

Bir gece, yine uykusu kaçınca Google'a ikinci hastası olan Paul Montpelier'in adını girdi. Bir ölüm ilanı çıktı. Paul Montpelier kanserle uzun süren bir savaş sonrası beş yıl önce ölmüştü. Karısından veya çocuklarından söz edilmiyordu. Adamın "cinsel hırsı" ona ne kazandırmıştı? Çok kısa ve üzücü bir ölüm ilanı, o kadar. Clint bu adamın ardından da ağladı. Bu durumun, transferans, yani duyguların başka birine aktarılması gibi çok bilinen bir psikolojik durum olduğunu biliyordu ama umurunda değildi.

Montpelier'in ölüm ilanını okuduktan birkaç gün sonra, bütün gün grup toplantıları ve birebir görüşmeler sonucu bitkin düşen Clint, Eagle adlı küçük bir kasabadaki bir motelde durdu. Kalorifer tıngırdıyor, televizyondaki herkes yeşil görünüyordu. Üç gece sonra Lila, eve gelecek mi diye onu cep telefonundan aradığında hâlâ aynı odadaydı. Lila bu soruyu onun vereceği cevabı pek umursar gibi sormamıştı.

"Sanırım tükendim, Lila," dedi Clint.

Lila onun ne demek istediğini, bu cümlenin barındırdığı yenilgi duygusunu anladı.

"Sen iyi bir adamsın," dedi Lila. O anda kocasına söyleyebileceği en iyi şeydi. Bebek pek uyumuyordu. Lila'nın kendisi de bitkin bir haldeydi. "Çoğundan daha iyi bir adamsın."

Clint gülmeden edemedi. "Sanırım bu iltifat kremalı bir yergi oluyor."

"Seni seviyorum," dedi Lila. "Çok şey yaşadık, değil mi?"

Öyleydi. Gerçekten de çok fazla şey yaşamışlardı.

15

Curly Hapishanesi müdürü Clint'e Şükran Günü tatilinde onu orada görmek istemediğini söyledi.

"Kendini iyileştir, doktor," dedi müdür. "Biraz sebze ye, iyi şeyler ye. Hamburger ve böreklerden başka şeyler ye."

Clint ani bir kararla Shannon'ı görmek için Coughlin'e gitti, ama bir türlü evin içine giremeyerek dışarıda park etti. İnce perdelerin ardında kadınlara ait gölgelerin hareketlerini görebiliyordu. İçerideki ışıklar eve sıcak ve davetkâr bir hava vermişti; iri tanelerle kar yağıyordu. Clint kapıyı çalmayı düşündü. *Selam Shan, benim elimden kaçan çikolatalı süt sendin,* demeyi düşündü. Shannon'ın muntazam bacaklarını çikolatalı sütle birlikte düşünmek onu güldürdü. Oradan ayrılıp uzaklaşırken hâlâ gülüyordu.

O'Byrne's adındaki bir bara geldi. Müzik kutusunda Dubliners grubunun bir şarkısı çalıyor, kır saçlı barmen bardakilere bira servisi yapıyordu. Clint'i görünce, "Guiness mi, evlat?" dedi. "Bu havada içilecek en iyi bira odur."

"Budweiser olsun," dedi Clint.

Dubliners'in çaldığı parçanın adı "The Auld Triangle"dı. Clint bu şarkıyı seviyordu. Hapishane tecrübeleriyle hiç ilgisi olmayan romantik bir niteliği vardı ve insanın içine işliyordu.

Birasını alıp karanlık bir köşeye gitmek üzereyken birisi omzuna dokundu. "Clint?"

16

O sarılma her şeydi.

Frank'ın kızı tekrar bir araya geldikleri zaman ona sadece sarılmakla kalmamış, ellerini babasının kollarına bastırarak tırnaklarını bile hissetmesini sağlamıştı. Olan her şey, Frank'ın yapmış olduğu her şey, kendisiyle ilgili bir şey yapması gerektiğini ortaya koymuştu, ama asıl o sarılış domino taşlarını harekete geçirmişti. Frank kızını uyanık haldeyken son gördüğünde neredeyse en

sevdiği gömleğini yırtacaktı. Kızı buna rağmen onu seviyordu. Frank bu sevgiye layık değildi, ama layık olmak istiyordu.

Öfke yönetimi programı haftada üç gündü. Savaş gazileri lokalinin bodrumunda yapılan ilk toplantıda sadece Frank ve terapist kadın vardı.

Kadının adı Viswanathan'dı. Kocaman, yuvarlak çerçeveli gözlüğü vardı ve o kadar gençti ki, Frank onun kasetli teypleri bile hatırlamayacağını düşündü. Terapist ona neden orada olduğunu sordu.

"Çünkü çocuğumu korkutuyorum ve kendimi korkutuyorum. Ayrıca evliliğimi de berbat ettim, ama bu sadece bir yan etkiydi."

Frank duygularını ve dürtülerini açıklarken terapist not aldı. İçini dökmesi tahmin ettiğinden daha kolay oluyordu; iltihaplı bir yarayı sıkınca çıkan cerahat gibiydi. Birçok bakımdan sanki başka bir kişi hakkında konuşuyordu, çünkü kendini o öfkesi burnunda köpek yakalayıcısı gibi hissetmiyordu. O öfkesi burnunda köpek yakalayıcısı sadece Frank olanlardan hoşlanmadığı ve bununla başa çıkamadığı zaman dümene geçerdi. Frank terapiste köpekleri kafeslere soktuğunu anlattı. İkide bir bu konuya geliyordu.

"Dostum," dedi yirmi altı yaşındaki gözlüklü Dr. Viswanathan, "hiç Zoloft adında bir ilaç olduğunu duydun mu?"

"Benimle kafa mı buluyorsunuz?" Frank kendisiyle dalga geçilmesinden hiç hoşlanmazdı.

Terapist başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Sadece neşeli olmaya çalışıyorum. Siz de cesur olmaya."

Kız onu bir psikofarmakoloji uzmanına götürdü ve bu uzman Frank'a bir reçete yazdı. Frank bu ilacı reçetede tavsiye edilen dozlarda aldı, fakat pek bir değişiklik hissetmediği halde toplantılara gitmeye devam etti. Haber yayıldı ve toplantıya katılanların sayısı giderek artmaya başladı. Gelen adamlar "hayatlarında bir değişiklik yapmak" istediklerini söylüyorlardı. "Aklımızı başımıza toplamak istiyoruz," diyorlardı. "Her an öfkeli olmak istemediklerini" söylüyorlardı.

Ne var ki, hiçbir terapi veya mutluluk hapları Frank'ın evliliğinin iflas ettiği gerçeğini değiştiremezdi. Elaine'nin güvenini defalarca yıkmıştı (mutfak duvarı da cabasıydı). Ama belki de bu o kadar önemli değildi. Frank onu o kadar da sevmediğini fark etti. En iyisi, onu kendi hayatına bırakmak olacaktı. Elaine'e kızının tam velayetini verdi ve kızını ayda iki hafta sonu görmeye razı oldu. Zamanla, her şey yolunda giderse, kızını daha sık görebilecekti.

Nana'ya, "Bir köpek almayı düşünüyorum," dedi.

17

Frank, "Nasılsın?" diye sordu Clint'e. Dubliners grubu çalmaya devam ediyordu.

Frank eski kayınvalidesi ve kayınpederiyle Şükran Günü yemeği için Virginia yolunu tutmuştu. Zoloft ve toplantılar öfkesini kontrol etmesinde işe yarıyordu, ama yine de yolculuk can sıkıcıydı; eski eşinin ailesiydi ne de olsa; eh, bir de kızları seni boşamışsa... Frank bu tatsız randevuyu geciktirmek için O'Bryne'ın barına uğramıştı.

"İdare ediyorum," dedi Clint gözlerini ovuşturarak. "Biraz kilo vermem lazım, ama idare ediyorum işte."

Karanlık bir köşede karşılıklı oturdular.

"Şükran Günü'nde bir İrlanda barında içki içiyorsun. Bu şekilde mi idare ediyorsun?"

"Çok iyi olduğumu söylemedim zaten. Hem sen de buradasın, değil mi?"

Frank içinden *Aman be,* dedikten sonra, "Birbirimizi öldürmediğimiz iyi oldu," dedi.

Clint kadehini kaldırdı. "Buna içerim."

Kadeh tokuşturdular. Clint ona karşı bir öfke duymuyordu. Zaten kimseye karşı öfke duymazdı. Duyduğu tek şey kendisine yönelik hayal kırıklığıydı. Ailesini kurtarmayı ümit ederken, onları kaybetmişti. Clint'in mutlu son anlayışı bu değildi. Bu olsa olsa, boktan bir Amerikan dizisinin sonu olurdu.

Geary'yle birlikte çocuklarından söz ettiler. Frank'ın kızı Ohio'daki bir oğlana âşık olmuştu. Kırk beş yaşında dede olacak diye endişeleniyordu ama belli etmiyordu. Clint son zamanlarda oğlunun çok sessiz olduğunu, bir an önce evden uzaklaşıp üniversiteye gitmek ve Dooling dışındaki dünyayı görmek istediğini söyledi.

"Ya karın?"

Clint biraları tazelemesi için barmene el işareti yaptı.

Frank başını iki yana salladı. "Sağ ol, ama ben almayayım. İçki bu Zoloft ilacıyla iyi gitmiyor. Kalksam iyi olacak. Kayınpederler beni bekliyor." Yüzü ışıldadı. "Sahi, sen de benimle gelsene. Seni Elain'in annesi ve babasıyla tanıştırayım. Onlarla iyi geçinmem lazım; ne de olsa kızımın büyükannesi ve babası. Onları ziyaret etmek çok tatsız bir olay, ama neyse ki yemekler iyi olacak."

Clint teşekkür etti ama daveti geri çevirdi.

Frank tam kalkacakken tekrar oturdu. "Dinle, Ağaç'taki o gün..."

"Ne olmuş?"

"Kilise çanlarının çalmaya başladığını hatırlıyor musun?"

Clint bunu hiçbir zaman unutamayacağını söyledi. Kadınlar uyanmaya başladıkları zaman kilise çanları çalmaya başlamıştı.

"Evet," dedi Frank. "Tam o anda o kaçık kızı görmek için bakındım ama yok olmuştu. Adı Angel'dı galiba."

Clint gülümsedi. "Angel Fitzroy."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece Curly'de olmadığını biliyorum."

"O sigortacı, Barry var ya? Bana Peters'ı bu kadının öldürdüğünü söyledi."

Clint başını salladı. "Bana da aynı şeyi söyledi."

"Öyle mi? Sen ne dedin?"

"Bir mikrop eksilmiş, dedim. Çünkü Don Peters *baktan* herifin tekiydi." Durdu. "*Boktan,* demek istedim. Boktan."

"Dostum, sen eve gitsen iyi olacak."

"İyi fikir," dedi Clint. "Ev nerede?"

18

Büyük Uyanış olarak bilinen olaydan iki ay sonra, Montana'lı bir çiftçi Route 2'de, Chinook'un hemen doğusunda otostop yapan bir kadın gördü. Durup, "Hadi gelin hanımefendi," dedi. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Emin değilim," dedi kadın. "Önce Idaho. Daha sonra belki Kaliforniya'ya."

Çiftçi elini uzattı. "Ross Albright. Sizin adınız nedir?"

"Angel Fitzroy." Eskiden Angel el sıkışmayı reddeder, sahte isim kullanır ve eli daima ceket cebindeki bıçağında olurdu. Ama artık ne bıçak vardı ne de sahte isim. İkisine de gerek duymuyordu.

"Angel güzel bir isim," dedi çiftçi üçüncü vitese geçerek. "Ben de Hıristiyanım. Öyle doğdum, öyle öleceğim."

"Güzel," dedi Angel en küçük bir iğneleme olmadan.

"Nerelisin Angel?"

"Dooling."

"Orada mı uyandın?"

Eskiden olsa Angel yalan söyleyip evet, derdi çünkü öylesi daha kolay olurdu; üstelik yalan söylemekte çok ustaydı. Ne var ki artık bu onun yeni hayatıydı ve getireceği zorluklara rağmen bundan sonra elinden geldiğince doğru söylemeye karar vermişti.

"Ben hiç uyumayan birkaç kişiden biriydim," dedi Angel.

"Vay canına! Çok talihliymişsin! Ve çok dayanıklı!"

"Kutsanmışım," dedi Angel. Bu da doğru sayılırdı, hiç değilse kendi anladığı kadarıyla.

"Ağzından bunu duymak bile bir kutsama," dedi çiftçi. "Sormamda sakınca yoksa şimdi sırada ne var, Angel? Artık bu kadar dolaştığım yeter, diye karar verdiğin zaman ne yapacaksın?"

Angel heybetli dağlara ve pırıl pırıl gökyüzüne baktı. Sonunda, "Doğru olanı," dedi. "Yapacağım şey bu işte, Bay Albright. Doğru olanı yapacağım."

Çiftçi bir an gözlerini yoldan ayırıp ona baktı ve gülümsedi. "Amin, kardeşim. Amin."

19

Kadınlar Hapishanesi çitlerle çevrilmiş, GİRİŞ YASAKTIR tabelaları yerleştirilmişti. Yönetim bütçedeki parayı daha acil kamu hizmetlerine ayırdığı için binalar çökmeye bırakılmıştı. Yeni çitler çok dayanıklıydı ve dibi toprağın epey altına kadar iniyordu. Tilkinin bunun altında bir tünel kazması birkaç hafta sürdü.

Bu mühendislik başarısından sonra binadaki muazzam delikten içeriye girdi ve bir hücrenin içinde yeni yuvasını inşa etmeye başladı. Burada dişisinin kokusunu duyabiliyordu; tatlı bir kokuydu bu.

Farelerin bir temsilcisi geldi. "Burası bizim kalemizdir," dedi fare. "Senin niyetin nedir, tilki?"

Tilki, farenin açıksözlülüğünü beğendi. Tilki olmasına tilkiydi ama yaşlanıyordu. Galiba artık kurnazlıklara, hilelere bir son verip kendine bir eş bulma ve bir köşeye sinme zamanı gelmişti. "Seni temin ederim ki çok sıradan bir niyetim var."

"O niyet nedir?" diye üsteledi fare.

"Yüksek sesle söylemek istemiyorum," dedi tilki. "Biraz utanıyorum da."

"Konuş," dedi fare.

"Pekâlâ," dedi tilki. Mahcup bir şekilde başını yana eğdi. "Fısıldayacağım. Biraz yakınıma gel, sana fısıldayayım."

Fare ona yaklaştı. Tilki bir ısırıkta onun kafasını koparabilirdi –bu onun yeteneğiydi, Tanrı'nın her yaratığında bunun gibi en az bir tane yetenek olurdu– ama bunu yapmadı.

"Huzur arıyorum," dedi fareye.

Şükran Günü'nün ertesi sabahında Lila otomobiliyle Ball's Hill'deki çakıl kaplı kavşağa gidiyor. Bebek kar tulumunun içindeki Andy'yi otomobilden çıkarıp bir bebek arabasına oturtuyor. Ve yürümeye başlıyor.

Belki kırılmış bir yumurtaya benzeyen evliliğinizi onarabiliriz, diye geçiriyor içinden. Belki, eğer kendisi isterse, Clint onu yine sevebilir. Ama sevmesini istiyor mu? Lila'nın ruhunda bir leke var, bu lekenin adı Jeanette Sorley ve bunu nasıl silebileceğini bilmiyor. Ya da silmek isteyip istemediğini.

Yürüyüş sırasında Andy neşeli sesler çıkarıyor. Tiffany için Lila'nın yüreği yanıyor. Her şeyin dokusunda bir adaletsizlik ve rastgelelik var ve bu Lila'yı korkuttuğu kadar da üzüyor. Buzlu dallar çıtırdıyor. Truman Mayweather'in karla kaplı treylerine vardığı zaman şöyle bir bakıp yürümeye devam ediyor. Artık iyice yaklaştı.

Açık alana geliyor. Ağaç orada yok. Jeanette'in mezarı orada yok. Yaprakları dökülmüş bir meşe ağacı ve otlardan başka hiçbir şey yok. Otlar dalgalanınca bir an turuncu bir şekil belirip hemen kayboluyor; sonra otlar yine kıpırtısız kalıyor. Lila'nın nefesi buhar halinde çıkıyor. Bebekten soru işaretli bir mırıltı çıkıyor.

"Evie?" Lila etrafta dolanıp bakınıyor, ama kimse yok. "Evie, orada mısın?"

Bir işaret görmek için yanıp tutuşuyor, nasıl bir işaret olursa olsun.

Yaşlı meşe ağacının dalından bir güve havalanıp Lila'nın eline konuyor.

YAZARIN NOTU

Eğer fantastik bir roman inandırıcı olacaksa, bunun zeminini oluşturan ayrıntılar gerçekçi olmalıdır. *Uyuyan Güzeller*'i yazarken böyle ayrıntılarla ilgili bir hayli yardım gördük ve bunun için çok minnettarız. Ve artık sizden ayrılmadan önce bize yardım edenleri tanıtmak istiyoruz.

Russ Dorr bizim baş araştırmacı asistanımızdı. Karavanlardan, gazyağının çözünmesine kadar pek çok bilgi sağladı. Ayrıca kadınlar hapishanelerindeki mahkûmlarla çok değerli temaslar kurmamıza yardım etti. Kadınlar hapishanesini ziyaret etmemiz gerekiyordu; New Hampshire Yüksek Mahkemesi Yargıcı Sayın Gillian L. Abramson bizim Goffstown'daki New Hampshire Eyaleti Kadınlar Hapishanesi'ne girebilmemizi sağladı. Burada hapishane müdürü Joanne Fortier, Başkomiser Nicole Plante ve komiser yardımcısı Paul Carroll ile tanıştık. Bize hapishaneyi gezdirdiler ve büyük bir sabırla bütün sorularımıza cevap verdiler. Hepsi de kararlı ve insancıl infaz koruma memurlarıydı. Eğer bu şahıslardan herhangi biri Dooling Hapishanesi'nde görev yapıyor olsaydı, muhtemelen bütün sorunlar barışçı bir şekilde çözülebilirdi. Bizim şansımıza, iyi ki öyle değilmiş! Onlara ne kadar teşekkür etsek azdır.

Teşekkür etmek istediğimiz bir isim daha, Manchester New Hampshire'deki Valley Street Cezaevi infaz koruma memuru Mike Muise'tır. Mike polis karakollarında ve hapishanelerde giriş işlemleri hakkında bize çok yararlı bilgiler verdi. Dooling Şerif Ofisi'ndeki silahlar hakkında emekli Polis Memuru Tom Staples'tan aldığımız bilgileri kullandık.

Lion Head Hapishanesi hakkındaysa Michael Shnayerson'un, *Coal River* adlı kitabındaki kayıtlarından yararlandık.

Doğru yaptığımız her şeyi bu insanlara borçluyuz. Yanlışlarımız için de bizi suçlayın... ama o kadar acele etmeyin. Unutmayın ki bu eser bir kurgudur ve zaman zaman hikâyemizin akışına uyması için bazı gerçekleri bükmek zorunda kaldık.

Kelly Braffet ve Tara Altebrando bu romanın çok daha uzun olan versiyonunu okuyup bize yardımcı olacak bilgiler verdiler. Onlara da çok müteşekkiriz.

Scribner Yayınevi çalışanlarına, özellikle de redaksiyonunu büyük bir titizlikle yapan Nan Graham ve John Glynn'e teşekkür ederiz. Susan Moldow bize moral vererek destek oldu. Mia Crowley-Hald ve Angelina Krahn'ın katkıları için de çok minnettarız. Katherine "Katie" Monaghan dur durak bilmeden kitabın tanıtımı için çalıştı. Stephen'ın temsilcisi Chuck Verrill ve Owen'ın temsilcisi Amy Williams birlikte çalışarak bize destek oldular. Chris Lotts ve Jenny Meyer romanın yurtdışı yayın haklarının dünya çapında satışını sağladılar. Sağ olsunlar.

Steve karısı Tabitha'ya, kızı Naomi'ye ve okurlarının Joe Hill olarak tanıdığı diğer oğlu Joe'ya teşekkür etmek istiyor. Owen annesine, karısı Kelly ve Z'ye teşekkür ediyor. Hepsi de bu işin ne kadar zor olduğunu bildikleri için bize zaman ayırdılar.

Son olarak da romanımızı okuduğunuz için size teşekkür etmek isteriz. Bize olan desteğinizin değeri kelimelerle ifade edilemez. Umarız zevk almışsınızdır.

Stephen King
Owen King
12 Nisan 2017

"Şimdi burada dünyanın kaderine karar verilecek."

Bir gün bütün kadınlar, uykuya daldığında vücutlarını saran bir tür kozanın içinde hapsolurlar ve bir daha uyanamazlar. Eğer uyandırılırlarsa veya bedenlerini saran o koza bir şekilde yırtılırsa diğerleri için ölümcül bir tehdit haline gelirler.

Uyudukları sırada başka bir yere gider kadınlar; daha güvenli ve adil bir yerdir burası, erkek şiddeti ve nefret değil, uyum ve dayanışma vardır. Kendilerine yeni bir hayat kurmaya başlarlar.

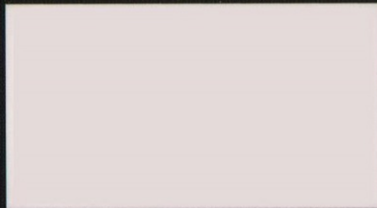
Yalnızca bir kadın bu uyku hastalığından etkilenmez. Her şeyin başlangıcı ve sonu olan gizemli bir kadın: Evie. O, incelenmesi gereken bir tıbbi anomali midir, yoksa öldürülmesi gereken bir iblis midir? Kadınların terk ettiği ve en ilkel dürtüleriyle baş başa kalan erkekler fikir ayrılığına düşerler. Eşlerinin ve kızlarının geri dönmesi için kimi Evie'yi öldürmek, kimi de onu kurtarmak ister. Gezegendeki bütün kadınların –ve erkeklerin– kaderi, bu birkaç gün içinde Dooling adlı küçük bir kasabada belli olacaktır.

Baba-oğul King'lerin kaleminden Yunan tragedyalarını andıran epik bir destan, bir modern zaman masalı.

"Eninde sonunda bütün kadınlar uyuyacak, bütün erkekler ölecek ve bu hırpalanmış dünya sonsuzluğa kadar sürecek bir rahatlamayla soluk alacak."

altinkitaplar.com.tr

55₺